

Quân Bộ Phong Hậu Kế Hoạch

Contents

Quân Bộ Phong Hậu Kế Hoạch	3
1. Edit	4
2. Chương 33: Gặp Nạn	5
3. Chương 34: Ác Đầu	8
4. Chương 35: Buổi Tối Ở Sơn Động	10
5. Chương 36: Sáng Sớm	12
6. Chương 37: Thức Tỉnh	15
7. Chương 38: Bệnh Viện	19
8. Chương 39: Thảm Ván	21
9. Chương 40: Quân Nhân Chân Chính	24
10. Chương 41: Tuyển Khoá	27
11. Chương 42: Người Bị Tình Nghi	29
12. Chương 43: Lý Do Thoát Khỏi Hiềm Nghi [thượng]	32
13. Chương 44: Lý Do Thoát Khỏi Hiềm Nghi [hạ]	34
14. Chương 45: Cùng Nhau Hành Động	38
15. Chương 46: Nửa Đêm Đi Wc	40
16. Chương 47: ‘vưu Vật’	43
17. Chương 48: Dụ [thượng]	45
18. Chương 49: Dụ [trung]	47
19. Chương 50: Dụ [hạ]	50
20. Chương 51: Phá Án	52
21. Chương 52: Liếm	55
22. Chương 53: Giải Quyết	57
23. Chương 54: Ăn Kem	59
24. Chương 55: Quê Hương Của Mọi Người	62
25. Chương 56: Khoá Kiểm Thuật	65
26. Chương 57: Lưu Ly	67
27. Chương 58: Ác Mộng	70
28. Chương 59: Nguyên Nhân	73
29. Chương 60: Kiểm Tra Phòng	75
30. Chương 61: Ca Ca	78
31. Chương 62: Người Thủ Hộ	80
32. Chương 63: Lý Do Chiến Đấu	83
33. Chương 64: Hồi Ưc	86
34. Chương 65: Đưa Tiễn	88
35. Chương 66: Nghỉ Hè Rồi	92
36. Chương 67: Mưa	93
37. Chương 68: Bữa Tối Ấm Áp	96
38. Chương 69: Thành Tích Thi	99
39. Chương 70: Hồi Âm	101
40. Chương 71: Giải Thích	104

41. Chương 72: Bắt Đầu Hành Trình	106
42. Chương 73: Khách Quý	109
43. Chương 74: 'hội Chợ' Di Động	112
44. Chương 75: Ca Sĩ Và Phi Công [thượng]	115
45. Chương 76: Ca Sĩ Và Phi Công [hạ]	117
46. Chương 77: Cùng Nhau Ngắm Mặt Trời Mọc	119
47. Chương 78: Ngồi Trên Vai	122
48. Chương 79: Kéo Bè Kéo Lũ Đánh Nhau	125
49. Chương 80: Ong Chúa	129
50. Chương 81: Ong Chúa Vs Ong Chúa	132
51. Chương 82: Chơi Bài Trùng Phạt [thượng]	134
52. Chương 83: Chơi Bài Trùng Phạt [hạ]	139
53. Chương 84: Vũ Khí Mạnh Nhất [thượng]	142
54. Chương 85: Vũ Khí Mạnh Nhất [trung]	146
55. Chương 86: Vũ Khí Mạnh Nhất [hạ]	149
56. Chương 87: Trò Chơi 1	151
57. Chương 88: Trò Chơi 2	155
58. Chương 89: Trò Chơi 3	158
59. Chương 90: Trò Chơi 4	160
60. Chương 91: Trò Chơi 5	163
61. Chương 92: Trò Chơi 6	166
62. Chương 93: Trò Chơi Chấm Dứt	169
63. Chương 94: Thương Tiếc Và Tiếng Ca	174
64. Chương 95: Tiếng Ca Và Kỳ Tích [thượng]	177
65. Chương 96: Tiếng Ca Và Kỳ Tích [hạ]	180
66. Chương 97: Tâm Động	183
67. Chương 98: Dạ Tập	187
68. Chương 99: To Be Or Not To Be	189
69. Chương 100: Vĩnh Viễn Yêu	191
70. Chương 101: Đêm Nay Không Về Nhà	194
71. Chương 102: Phòng Tắm	197
72. Chương 103: Nhẫn	200
73. Chương 104: Khóa Nghiên Cứu Nhên Nhện Biến Chứng	203
74. Chương 105: Thay Đổi	206
75. Chương 106: Ta Muốn Ăn Người	209
76. Chương 107: Có Thể Ăn	212
77. Chương 108: Lời Hoa Muốn Nói	215
78. Chương 109: Kêu Gọi Diễn Tập	217
79. Chương 110: Có Điểm Tiếc Nuối	221
80. Chương 111: Tụ Hội	223
81. Chương 112: Màu Thầu Và Hôn	226
82. Chương 113: Bãi Tắm Lộ Thiên	229
83. Chương 114: Hậu Cần	232
84. Chương 115: Điềm Báo Gió Nổi	235
85. Chương 116: Tôm Chiên	238
86. Chương 117: Điềm Xấu	242
87. Chương 118: Trở Về	245
88. Chương 119: Ta Ở Bên Cạnh Người	248
89. Chương 120: Kỳ Tích	251
90. Chương 121: Hành Lang	254
91. Chương 122: Cứu Viện	257
92. Chương 123: Bao Vây Tiêu Diệt	260
93. Chương 124: Cạm Bẫy	263
94. Chương 125: Đồng Hành Cùng Người	266

95. Chương 126: Nữ Vương Bệ Hạ	269
96. Chương 127: Tiền Đặt Cước	271
97. Chương 128: Khúc Nhạc Đạo	274
98. Chương 129: Diễn Tập 1	277
99. Chương 130: Diễn Tập 2	280
100. Chương 131: Diễn Tập 3	283
101. Chương 132: Diễn Tập 4	287
102. Chương 133: Diễn Tập 5	290
103. Chương 134: Bóng Đêm 1	293
104. Chương 135: Bóng Đêm 2	296
105. Chương 136: Đàm Phán	298
106. Chương 137: Ác Ma Giăng Lưới	301
107. Chương 138: Thù Lao Của Eugene	304
108. Chương 139: Chuẩn Bị Chiến Tranh	307
109. Chương 140: Dây Đeo May Mắn	309
110. Chương 141: Lần Đầu Gặp Mặt	312
111. Chương 142: Ta Thích Người	315
112. Chương 143: Viễn Cổ Dị Tộc	318
113. Chương 144: Phong Ấn Tổ Tiên	321
114. Chương 145: Tiến Đưa	324
115. Chương 146: Năm Năm Sau	327
116. Chương 147: Cổ Vũ Quân Đội	330
117. Chương 148: Nhớ Mong	333
118. Chương 149: Bằng Hữu	337
119. Chương 150: Tìm Mộng	340
120. Chương 151: Tuyệt Không Trốn Chạy	342
121. Chương 152: Thức Tỉnh [thượng]	345
122. Chương 153: Thức Tỉnh [hạ]	348
123. Chương 154: Nạp Điện	350
124. Chương 155: Hắc Võ Sĩ	353
125. Chương 156: Đưa Cơm	356
126. Chương 157: Đại Tiệc	359
127. Chương 158: Nói Lời Từ Biệt	362
128. Chương 159: Suil A Ruin	364
129. Chương 160: Cướp Pháp Trường	367
130. Chương 161: Kỳ Tích Tái Hiện	369
131. Chương 162: Lao Tới Chiến Trường	373
132. Chương 163: Hướng Tới Tương Lai	376

Quân Bộ Phong Hậu Kế Hoạch

Giới thiệu

Lưu Bình An, một thiếu niên bình thường, vì bảo vệ người nhà mà năm 13 tuổi đã gia nhập quân đội.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-bo-phong-hau-ke-hoach>

1. Edit

Lời đầu tiên,

Bộ này là Đàm mỹ nhá. Nio cũng không ít biến thái mà! ^^

Bộ Quân bộ Phong hậu kế hoạch này Nio đọc được từ nhà của nàng Hồng Lâu Các. Thik quá xá quà xa mà cảm rề lâu quá chưa thấy nàng edit chap mới :(

Ta là ta thích bản edit cơ, nên mới mạo muội làm tiếp từ chap 33 của bộ này.

Bản edit này k có per, chỉ xuất hiện vì Nio iu bộ này quá cỡ và ai đọc cũng thông cảm cho khả năng edit có hạn của ta nhé! ^^

Các chap đầu từ 1 - 32, mọi người ghé qua Hồng Lâu Các nhé!

Cảm ơn nàng Hồng rất nhiều vì đã cho ta đọc 1 bộ hay như vậy! *hôn hôn*

KẾ HOẠCH “ONG CHÚA” CỦA QUÂN BỘ

Tác giả : Hà Mễ Sao Phần Ti

Thể loại : đam mỹ, huyền tưởng, tương lai, quân đội, cường công cường thụ, nhất thụ đa công, ban đầu là kiên cường thụ sau thành nữ vương thụ

Tình trạng bản gốc : hoàn (163 chương)

Tình trạng bản edit : on-going

Nhân vật : Lưu Bình An, Aslan, Edward, Douglas, Eugene, Brian ...

Edit : Hồng Lâu

Văn án

Lưu Bình An, một thiếu niên bình thường, vì bảo vệ người nhà mà năm 13 tuổi đã gia nhập quân đội, chiến đấu trên chiến trường suốt 6 năm. Sau đó bị quân bộ chọn làm “chuột bạch” thử nghiệm kế hoạch “Ong Chúa”.

Đã có “Ong Chúa”, tất nhiên sẽ có “ong đực”. Nơi “ong đực” tụ tập nhiều nhất chính là Học Viện Quân Sự Lục Quân Aliya.

Thiếu niên bị cưỡng chế đưa vào trường quân sự, lấy danh nghĩa “học tập”, thực chất lại là ...

Link chương 1 - 32: honglaucac.wordpress.com/2012/05/16/quan-bo-phong-hau-ke-hoach/

Trích một số comment cho truyện từ nhà kinzie3012:

Trích spoil của Ahji – S

bị thích bạn Gia Văn, cả truyện nói đc chừng 10 câu thoại mà câu nào cũng oanh tạc. Ừ thì bạn như 1 tờ giấy trắng, ko biết sự đời chỉ hành động theo bản năng, vì thế lại càng lộ rõ sự thú tính. Bạn ở bên cạnh tiểu An thấy có hương vị dễ chịu, nên đi trộm underwear của em cất dưới gối người ta xông vào kiểm tra thì quăng sang giường bạn Aslan, chết mất

Bạn An cang về sau càng tỏ rõ khí chất nữ vương thụ, cách bạn cười phúc hắc, liếm môi, cách bạn lấy tay ngoắc các trung khuyển tới gần . Cả bạn Lan Tư siêu cấp nữ vương dụ thụ, chất kiêu ngạo đến mức đáng yêu đúng kiểu quý-sờ-tộc

Trích comment của bap ngọt – S

Áh áh, bộ quân bộ phong hậu kế hoạch hay quá xá Kinz ơi, bắn e thụ kinh, mấy a giai bạn có quan tâm chỉ bắn tĩa một mềnh e thụ cũng đủ máu phun ba dặm . Yêu bọn Kinz thía hem biết

Trích comment của chobi – S

í hí hí hí, thích bộ này quá, mình muốn nhìn quân phục *gào thét*.

Thích em thụ quá, cường a, mà lại còn không bị dính seke nữa chứ

Cả đám công thích anh Thêm Văn (ờ thì tên QT) và anh nhện chìa khóa ở trong nàng La Cơ aka Thược (chắc, mình luôn nghi La Cơ có vấn đề, hóa ra chính là công nhện a), giờ ơi, tại sao anh không kiếm được thân nào khác chứ, sao anh lại chết chứ. (hắn, quả nhiên là thấy mềnh có vấn đề, toàn thích cái quái dị).

Tiểu An, ai nóp du, em vẫn là phong hậu tuyệt nhất, đúng kiểu mềnh thích a , cho dù Lan Tư phong hậu kia cũng không thể làm lu mờ em a (đương nhiên, em là nhân vật chính mà).

2. Chương 33: Gặp Nạn

33, gặp nạn...

“Cái gì ?” Cát Tái Nhi thét to: “Nhện nhện sao có thể trốn tới đây? Đến tột cùng là chuyện.....”

Edward nhảy dựng lên, ngẩng đầu ngăn câu hỏi của Cát Tái Nhi. Trong lúc mọi người vẫn đang hết sức kinh ngạc, hắn đã hạ mệnh lệnh xuống.

“Lập tức thông báo cho các liên đội, trong vòng một giờ toàn bộ rút về tổng doanh. Cảnh vệ viên đi trước tiếp ứng, lấy việc bảo đảm an toàn cho học viên là mục tiêu hàng đầu.”

Hắn quay đầu nói với Wales: “Nhờ giáo phương phái phi cơ trực thăng đến đón học viên rời đi.”

Wales gật đầu, “Ta đã phái cảnh vệ viên có vũ trang đi trước hiệp trợ, mười lăm trực thăng quân dụng sẽ tới sau.”

Vừa chấm dứt màn thông tin ngắn ngủi, cảnh vệ viên lại thần sắc kích động xông tới báo cáo.

“Báo cáo! Đã liên hệ các liên đội học viên, trừ bỏ..... Trừ bỏ.....”

“Nói !” Edward đối với cảnh vệ viên này phi thường không hài lòng.

“Trừ bỏ liên đội 3. Bọn họ đang ở khu vực ma quỷ, không thể liên hệ được.”

Liên đội 3 chính là liên đội do Aslan chỉ huy, mà Lưu Bình An chính là thành viên liên đội này. Edward trong lòng trầm xuống, trước mắt hiện lên khuôn mặt đạm mạc của thiếu niên. Bàn tay nắm chặt run lên, lo lắng nháy mắt chiếm cứ toàn bộ cơ thể.

Tuyệt đối không có việc gì, nếu thiếu niên xảy ra chuyện, hắn tuyệt đối sẽ biết.

Tuy rằng không đến mức cảm giác được vị trí của nhau, nhưng Smith từng nói qua, nếu ông chúa tử vong hoặc bị vây trong nguy hiểm, ông đực có thể lập tức cảm giác được.

“Ed, người không sao chứ?” Một cánh tay ôn nhu khoát lên bờ vai của hắn, Cách Liên cau nhẹ mày, thân thiết hỏi.

“Không có việc gì.” Edward hít sâu một hơi, làm cho bản thân trấn tĩnh lại. Hiện tại tuyệt đối không thể tự loạn đầu trận tuyến. “Người thủ ở đây, đón Wales, cảnh vệ viên cùng với phi cơ trực thăng tới sau, tiếp ứng học viên an toàn rời đi.”

“Cát Tái Nhi, thông tri các huấn luyện viên, mang theo kiếm laser và lựu đạn, cùng cảnh vệ viên đến chỗ liên đội họ phụ trách, hộ tống học viên trở về.”

“Rõ!” Cát Tái Nhi tiếp lệnh, lại do dự hỏi: “Còn người, huấn luyện viên?”

“Ta tự mình đi tiếp ứng liên đội 3.”

Toàn bộ doanh địa bao phủ trong không khí khẩn trương làm cho người ta hít thở không thông. Radio không ngừng phân phối nhiệm vụ, các giáo quan nhận được mệnh lệnh lập tức áp dụng hành động tương ứng.

[Các đội vũ trang lập tức tập trung đến địa điểm chỉ định, nhắc lại, đây không phải diễn tập!]

Edward đem kiếm laser cầm ở bên hông, khi đang lên đạn cho súng thì phía sau truyền đến một âm thanh sợ hãi.

“Huấn luyện viên.....”

Hắn xoay người lại, thấy một nam sinh từ cửa phòng tiến vào. Hắn nhận ra đây là bạn cùng lớp với Lưu Bình An.

“Người tên Kỷ Vũ đứng không? Có chuyện gì?” Hắn mang kiếm bên hông, đi đến trước mặt nam sinh.

“Huấn luyện viên, ta nghe nói.....”

“Nói trọng điểm!” Hắn thật sự không có nhiều thời gian cùng tiểu tử này nói chuyện phiếm. Xem ra mọi người đều đã biết sự cố xảy ra.

“Huấn luyện viên, người nhất định phải đem bọn Tiểu An an toàn trở về! Cầu người!” Nam sinh chấp tay cúi đầu hành lễ, thập phần thành khẩn cầu.

Đều là lỗi của ta, nếu ta đi theo bọn họ, hẳn là có thể mang đến một chút vận khí.

Kỷ Vũ bởi vì bị đánh lén mà không thể không trở về tổng doanh, với việc này hẳn vô cùng tự trách. Nếu hắn còn đi theo tiểu đội cùng nhau hành động, theo lý thuyết hẳn là có thể may mắn một chút, sẽ không gặp nhên nhện biến chủng.

Kỷ Vũ cảm thấy một bàn tay to ấm áp đặt trên đầu mình, đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm ổn của nam tử, “Đừng lo, ta nhất định đưa bọn họ trở về bình an.”

Ta nhất định sẽ không để người bị bắt luận thương tổn nào, nữ hoàng điện hạ của ta. Edward ở trong lòng mặc niệm.

Mưa mang theo cuồng phong, như lưỡi đao chém vào mặt, trong rừng cây cối bị gió thổi rung sần sật. Bầu trời màu xám càng ngày càng u ám, sương mù cũng càng ngày càng đậm, cơ hồ nhìn không rõ đội viên đi trước.

Lưu Bình An lau mặt, trong lòng nguyên rửa cái thời tiết quỷ quái này. La Cơ đi đầu kêu một tiếng sợ hãi, mắt thấy sắp ngã xuống đất. Lưu Bình An nhanh tay, kéo lấy cổ tay nàng.

Nhưng đường núi trơn trượt, bọn họ lại đang ở trên sườn dốc, đất dưới chân bị mưa làm sạt lở, hai người đồng thời ngã xuống phía chân dốc.

“Cẩn thận!”

Lưu Bình An chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, một cánh tay cường tráng gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, ngăn việc trượt xuống.

Fitzgerald thở ra một hơi nhẹ nhõm, “Thật là nguy hiểm.”

“Cám ơn!” La Cơ cũng thở ra một hơi, gian nan đứng lên. Lưu Bình An cũng rất muốn thở một hơi, nhưng là.....

Hắn cúi đầu nhìn nhìn cánh tay ôm bên hông mình, thản nhiên nói:

“Người có thể buông ra không?”

“Nha, thật có lỗi!” Fitzgerald kích động giơ tay lên, tỏ vẻ chính mình không phải cố ý, việc này cũng không phải lỗi của hắn, nhưng gương mặt lại đỏ bừng bừng.

Hôm nay là lần thứ mấy? Lưu Bình An đảo cặp mắt trắng dã, vuốt nước mưa đã ướt đầm trên trán. “Đội trưởng, chúng ta còn bao lâu thì trở lại doanh địa?”

“Nhanh thôi, vừa rồi đã gặp ký hiệu thứ năm, còn nửa giờ thì có thể tới.”

Nhóm bọn họ là lâm thời tạo thành; trừ bỏ Lưu Bình An, Fitzgerald, còn có ba nữ sinh, Mai Lệ, La Cơ và Maria. Đội trưởng vẫn đang là Lý Duy. Từ lần trước hành quân dã chiến, các nữ sinh liền gia nhập vào liên đội nam sinh cùng nhau hành động.

“Chúng ta nhanh trở về đi.” Không biết vì nguyên nhân gì, Lưu Bình An trong lòng cảm giác không thoải mái, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng. Trực giác của hắn luôn luôn thực chuẩn.

Lý Duy đương nhiên đồng ý lời hắn nói, loại thời tiết này thật sự không tốt để ở lại trong rừng rậm, quá nguy hiểm.

Leo qua triền núi, chỉ cần xuyên qua mảnh rừng phía trước là có thể tới doanh địa của liên đội phía dưới. Đang lúc Lý Duy chuẩn bị trèo xuống dưới triền núi, Lưu Bình An đột nhiên đè lại bờ vai của hắn.

“Làm sao vậy?”

“Suyt—” Lưu Bình An đưa ngón tay đặt ở bên miệng, vẻ mặt nghiêm túc, gắt gao nhìn chăm chăm triền núi phía dưới.

Chưa từng gặp qua biểu tình nghiêm trọng như thế của hắn, những người khác cũng đành chỉ đi lên, nhìn chăm chú vào triền núi phía dưới. Đội trong chốc lát, trong không khí trừ bỏ tiếng mưa rơi cứ nhiên còn mang theo một loại âm thanh kỳ quái kiệt kiệt.

Ở khoảng đất trống dưới triền núi, một quái vật màu đen từ trong rừng nhô đầu ra. Tám cái chân dài mang cơ thể hình tròn cứng rắn, hình thể so với một chiếc xe jeep còn muốn lớn hơn một chút.

“Nhèn nhện biển chủng?” Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh.

“Nơi này như thế nào có nhèn nhện biển chủng?” Mai Lệ đã sợ tới mức xanh cả mặt, nàng chưa từng gặp qua nhèn nhện biển chủng thật ở khoảng cách gần như thế.

“Suyt —” Lưu Bình An tiếp tục ý bảo mọi người không phát ra âm thanh.

Con nhèn nhện kia cũng không có phát hiện bọn họ, rất nhanh đi qua dưới triền núi, tiến vào bên kia cánh rừng.

Lưu Bình An hạ thất lưng trèo xuống núi, đối với việc hắn đột nhiên nhanh chóng hành động, tim Fitzgerald thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng. Lập tức đi theo xuống đến dưới triền núi, cầm kiếm ở phía sau hắn làm ra trạng thái canh gác.

Lưu Bình An nhìn bốn phía chung quanh, sau đó hướng những người khác làm một cái thủ thế ‘Lại đây’. Trên sườn núi đội viên lần lượt trèo xuống dưới, bọn họ tiến vào rừng, rất nhanh tiến đến doanh địa.

Dọc theo đường đi không ai nói chuyện, trừ bỏ Lưu Bình An, bọn họ tất cả đều không có kinh nghiệm thực chiến, hơn nữa trên tay cũng không có vũ khí đạn thật, gặp được nhèn nhện biển chủng trong truyền thuyết, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Đột nhiên La Cơ kêu một tiếng sợ hãi, cả người té lăn trên đất. Nguyên lai chân nàng dẫm vào một khe đá rồi bị kẹt.

Tác giả có lời muốn nói: Gặp nạn, gặp nạn..... Tiểu An sẽ là anh hùng cứu mỹ nhân? Hay vẫn là mỹ nam cứu anh hùng?

3. Chương 34: Ác Đầu

34, ác đầu...

Fitzgerald và Lý Duy lập tức đi qua đờ nằng. Nhưng khe đá lại vừa vặn kẹp lấy chân La Cơ, cứ cứng rắn kéo ra là tuyệt đối không được. Lý Duy rút dao quân dụng đâm xuống một bên khe đá, muốn làm vỡ hòn đá ra.

Lưu Bình An đột nhiên nhào đến, đem hai người đẩy ngã trên mặt đất. Một bóng đen to lớn phóng qua đầu mọi người. Tám cái chân dài đứng ở bốn phía, nhèn nhện màu đen cự đại hướng tới bọn họ mở ra cái mồm đầy răng sắc nhọn.

“A –”

Nữ sinh thét chói tai kích thích nhèn nhện, nó ngẩng cao phồng chùng sẽ ép xuống dưới. Fitzgerald giơ súng lên hướng về phía đầu nhèn nhện bắn liền 2 phát.

Đạn sơn đỏ căn bản không tạo thành thương tổn gì cho nó, chỉ làm cho nó càng thêm phần nộ.

“Mau đâm vỡ đá đi!” Lưu Bình An quay đầu hướng Lý Duy hô. Fitzgerald tiếp tục nổ súng, hy vọng tiếng súng cùng với lực bay của đạn có thể làm cho nhèn nhện chậm lại.

Lần đầu gặp tình huống đáng sợ như vậy, cho dù là Lý Duy cũng hoảng tay chân, thật vất vả phá hòn đá ra, hấn cùng Lưu Bình An hai người dìu La Cơ lên triền núi. Mặt khác hai nữ sinh còn lại đã sớm đi lên, đưa tay giúp đỡ bọn họ.

Fitzgerald sau cùng, một bên nổ súng một bên hướng phía sau lui lại. Nhưng trên sườn núi đất trơn trượt, bùn đất dưới chân hấn không ngừng rơi xuống, khiến cho hấn không thể trèo lên triền núi.

Đem La Cơ giao cho Lý Duy, chỉ nghe Mai Lệ lớn tiếng thét chói tai. Lưu Bình An xoay người lại, trước mắt bày ra một màn đáng sợ. Bởi vì dưới chân bị trượt, Fitzgerald ngã trên sườn dốc, con nhện giơ chân lên cao đâm vào đùi Fitzgerald.

“Nha –”

Nghe Fitzgerald kêu thảm thiết, Lưu Bình An cảm thấy máu cả người giống như đông lại, trong lòng đau đớn như bị xé rách.

Nhèn nhện khổng lồ tiếp tục giơ lên một chân khác, mũi chân bén nhọn nhắm ngay đầu Fitzgerald.

Fitzgerald giơ kiếm lên chém vào cái chân đang cắm vào đùi mình, con nhện phát ra tiếng kêu kiệt kiệt, nước bọt chảy ra từ cái miệng đầy răng, theo răng nanh rơi đầy trên đất.

Lý Duy cầm kiếm, lại thế nào cũng không nâng lên được. Một thân ảnh nhảy xuống triền núi, Lý Duy lo lắng kêu to: “Tiểu An, mau trở lại!”

Lưu Bình An rút kiếm ra, giống như sao băng xẹt qua triền núi, xuyên qua chân nhèn nhện. Fitzgerald chỉ cảm thấy ánh sáng chợt lóe, kiếm trong tay thiếu niên đã cắm vào miệng con nhện.

Nhèn nhện phát ra một tiếng kêu to, phồng chùng đồng thời sắp làm Fitzgerald và Lưu Bình An bị điếc. Lý Duy hô to tên của bọn họ, con nhện phát cuồng chú ý tới những người trên sườn núi. Liền di chuyển cơ thể nhằm phía triền núi.

“Chạy mau!” Lưu Bình An đứng lên hô to.

Lý Duy bị hấn hô nhất thời bừng tỉnh, công La Cơ, mặt khác mệnh lệnh hai nữ sinh theo hấn. Bọn họ dùng hết khí lực chạy trốn. Mà nhèn nhện biến chủng sắp trèo lên triền núi, thiếu niên đuổi theo, mượn dùng xung lực từ việc giẫm lên hòn đá, ra sức nhảy lên lưng nhện. Giơ kiếm lên cắm xuống lưng nó.

Nhèn nhện ăn đau, vặn vẹo thân thể, ý đồ muốn làm hấn rơi xuống. Lưu Bình An gắt gao bắt lấy lớp giáp xác, nằm trên lưng nhện, từ miệng vết thương tràn ra chất lỏng màu đen.

“Quái vật, xem chiêu.”

Một viên đá bay vào đầu con nhện, Fitzgerald nhặt những hòn đá bên người không ngừng hướng nó ném tới.

“Ngu ngốc!” Lưu Bình An nhảy xuống lưng nhện, vọt tới bên người Fitzgerald, ôm hấn lẩn một vòng trên mặt đất. Bên người xuất hiện một cái lưới nhện màu trắng.

Nhện bắt đầu phun tơ, giống như một cánh tay dài vươn đến. Lưu Bình An biết tuyệt đối không thể bị tơ phun trúng, bị dính vào liền không thể đào thoát.

“Tiểu An, đừng để ý ta! Mau chạy đi!”

Trước kia dưới tình huống như vậy, Lưu Bình An tuyệt đối chạy trốn một mình. Bởi vì người bị thương chính là trở ngại, đây là cơ sở nhận thức chung của binh lính. Có đôi khi, người bị thương tự động hy sinh chính mình vì tranh thủ thời gian chạy trốn cho đồng đội.

Nhưng là, hiện tại vô luận như thế nào hấn đều không thể bỏ Fitzgerald. Sự vướng bận phi thường kỳ quái, một loại ràng buộc mãnh liệt, chỉ biết trong lòng không cho phép mình làm loại chuyện này.

“Đáng giận! Đại boss cậu (con chó to mà ngốc) nhà người, đứng lên cho ta!” Lưu Bình An cắn răng, đem cánh tay Fitzgerald khoát lên vai mình.

“Mặc kệ ta, chạy mau.....” Fitzgerald lo lắng đỏ mắt, hấn không thể làm cho Tiểu An gặp nguy hiểm. Hấn thể muốn dùng sinh mệnh đi bảo hộ Tiểu An.

“Câm miệng! Đừng có giống đàn bà, còn nói nữa ta liền x người!” Lưu Bình An đem những câu thô tục đều mắng ra. Fitzgerald chưa có gặp qua hấn như vậy, đã muốn choáng váng cả mắt.

Lưu Bình An cơ hồ là kéo Fitzgerald chạy trốn, nhưng tốc độ bọn hấn căn bản không thể đào thoát. Rất nhanh, bọn họ liền lại ở dưới chân nhện nhện. Lưu Bình An đem ba lô nhét vào miệng con nhện, sau đó bắt cái đánh lửa ném vào.

Hồng một tiếng, ba lô nổ tung. Ba lô phát sinh bạo tạc loại nhỏ, lửa rất nhanh lan tràn toàn thân nhện nhện. Quái vật ngửa lên trời kêu to, thanh âm thảm thiết bị tiếng sét mãnh liệt nhấn chìm.

Lưu Bình An kéo Fitzgerald, bởi vì trơn trượt, hai người lẩn xuống đường núi, ngã vào dòng nước chảy xiết giữa sông.

“Tiểu An!” Thanh âm thiếu niên thanh thúy cơ hồ làm cho cả huyết động đều lâm vào chấn động. Connor đang nằm mơ thét chói tai bị Charlie một chưởng chụp tỉnh.

“Người hét quỷ cái gì?”

Connor đại ra nhìn bốn phía, phát hiện chính mình còn ngồi trong góc sáng sửa ở cửa huyết động. Vừa rồi hấn chờ chờ đến ngủ quên. Hấn cảm thấy đầu đau muốn nứt, đưa tay lên sờ, trên mặt tất cả đều là nước mắt.

Hấn bỗng dưng đứng lên, không để ý Charlie ngăn trở, vọt tới bộ chỉ huy phía trong huyết động.

“Aslan!”

Đang một lần nữa đo lường tính toán địa điểm những quả bóng đỏ, Aslan kinh ngạc nhìn thiếu niên hai mắt phiếm hồng, “Người có chuyện gì?”

Connor một phen bắt lấy tay Aslan, “Aslan, nhanh đi cứu Tiểu An!”

“Tiểu An?” Aslan nhăn mi, chuyện về Lưu Bình An, hấn luôn luôn đều thực khẩn trương. “John, đội 3 đã trở lại sao?”

“Tạm thời vẫn chưa.” John làm động tác chào, báo cáo.

“Eugene, thông tin đến mọi người thế nào rồi?”

“Đã thông tin. Trình sát một giờ trước đã đi qua vị trí đội 3, đến chỗ đội 4, đội 4 đang trở lại doanh.”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều cảm thấy sự tình khác thường. Connor sắc mặt thay đổi, “Như thế nào có thể? Nói như vậy, lẽ ra Tiểu An bọn hắn đã sớm trở về.”

“Aslan!” Connor dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Aslan, người sau trong lòng cũng phi thường lo lắng.

“Ta đã biết! John, gọi đội 5 và đội 6 theo ta đi tìm bọn họ.”

“Liên đội trưởng, người muốn đích thân đi tìm?” John rõ ràng không đồng ý, quan chỉ huy không nên tự tiện rời bộ chỉ huy.

“Ta hiểu rõ bọn họ, nếu đến nay vẫn chưa về doanh, nhất định là lâm vào khốn cảnh, cần giúp. Người ở tại chỗ này, thay ta lâm thời chỉ huy, hiểu chưa?” Con người màu xanh biếc nhìn chằm chằm John, khí thế uy nghiêm không cho phép hắn phản bác.

“Rõ, liên đội trưởng.”

“Eugene, người cho người dẫn đường.” Aslan một bên mặc áo mưa, vừa đi hướng cửa động khẩu. Đội viên hai đội 5, 6 đã ở ngoài động khẩu chờ đợi.

Cửa động khẩu đột nhiên nổi lên cuồng phong cuộn cuộn, đập vào mặt mà đến, bọn họ không thể không giơ khuỷu tay lên che. Theo tiếng động rầm rầm, trước cửa động khẩu xuất hiện một phi cơ trực thăng quân dụng màu lục.

Từ trên phi cơ nhảy xuống một người, áo mưa quân dụng màu lục bị gió thổi bay phát phới, giày da quân dụng đập trên mặt đất phát ra tiếng vang đặng đặng.

Người nọ thân hình cao lớn, đứng ở cửa động khẩu, giống như thần từ trên trời giáng xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Tạm thời thoát hiểm..... Kế tiếp chính là trong đêm Fitzgerald cùng Tiểu An thế giới hai người

4. Chương 35: Buổi Tối Ở Sơn Động

35, Buổi tối ở sơn động...

“Cuối cùng cũng tìm được các người.” Edward đảo tầm mắt sắc bén qua mọi người trong huyết động, làm cho các đội viên không kìm được cảm thấy rùng mình.

“Liên đội trưởng Aslan Elvis, báo cáo tình huống!”

Aslan còn không rõ vì sao huấn luyện viên lại đột nhiên đến đây, trong khi huấn luyện đã chiến còn chưa chấm dứt. Nhưng theo biểu tình nghiêm túc của Edward có thể thấy được nhất định đã xảy ra chuyện trọng đại.

Aslan cúi chào, nói: “Chúng ta đã thu thập được ba trăm bốn mươi.....”

“Ai kêu người báo cáo cái này?” Edward lớn tiếng quở trách, làm cho Aslan không khỏi sửng sốt.

“Báo cáo tình huống liên đội, toàn bộ đội viên phải hay không đều đang có mặt ở đây?”

“Không phải! Có ba đội còn ở bên ngoài, ta đã hạ mệnh lệnh triệt thoái. Trong đó hai đội đang trên đường trở về, còn một đội còn lại, ta đang chuẩn bị đi tìm kiếm.”

“Cái gì?” Nghe được có đệ tử mất tích, Edward chấn động. Kéo áo Aslan, “Là đội nào?”

“Là đội 3. Đội viên bao gồm Fitzgerald Andrew, Lưu Bình An, Mai Lệ.....”

Nghe được tên Lưu Bình An, Edward trong lòng trầm xuống, đẩy mạnh Aslan ra, “Thùng cơm!” (nghĩa là đồ vô dụng í)

Edward trong cơn giận dữ, thiếu chút nữa hành hung quý công tử này một trận, vung hai tay nghiêm khắc nói: “Aslan Elvis, hiện tại mang theo đội ngũ của người, lập tức rút về tổng doanh. Cảnh vệ viên và huấn luyện viên Al sẽ hộ tống các người trở về.”

“Cái gì?” Aslan hoàn toàn ngơ ngẩn, “Huấn luyện.....”

“Còn quân huấn luyện cái rắm gì, hiện tại là tình huống khẩn cấp.” Đứng ở bên cạnh huấn luyện viên Al nhin không được nói.

“Kia, còn các đội chưa trở về làm sao bây giờ?” Aslan lập tức đưa ra chuyện mình lo lắng nhất. Trừ bỏ đội Lưu Bình An, còn có hai đội đang trở về.

“Đội viên còn lại sẽ do cảnh vệ viên phụ trách. Về phần đội mất tích, ta sẽ tự mình tìm kiếm.” Edward xoay người chuẩn bị leo lên phi cơ.

“Trưởng quan! Ta không đồng ý!” Aslan hô, “Trưởng quan, ta sẽ cho toàn bộ đội ngũ rút về tổng doanh, nhưng ta phải ở lại đến cùng.”

“Có ý tứ gì? Người muốn kháng lệnh?” Edward xoay người lại, sắc bén nhìn thẳng Aslan.

Thanh niên ngẩng đầu lên, con ngươi màu xanh biếc cũng không lảng tránh ánh mắt đối phương.

“Ta là liên đội trưởng, bọn họ là đội viên của ta, ta có trách nhiệm cam đoan bọn họ toàn bộ rút lui an toàn.”

Hai người đối diện nhau, khí thế sắc bén làm cho người chung quanh đều cảm thấy áp lực, trầm mặc hít thở không thông, làm cho người ta nổi điên. Ngay tại lúc Connor cảm thấy chịu không nổi, Edward rốt cục mở miệng.

“Tùy người.”

Hắn không muốn ở trong này cùng tiểu quý phân cao thấp, hiện tại phải mau chóng tìm được Lưu Bình An. Hắn cảm thấy sự kiện lần này không giống bình thường, lại càng không phải trùng hợp. Vô luận sự kiện lần này có hay không hướng về phía ông chúa mà đến, hắn đều phải bảo đảm Lưu Bình An an toàn.

Bởi vì mưa to, trời tối rất sớm. 5h30 chiều, bầu trời đã muốn hoàn toàn tối đen. Lưu Bình An kéo Fitzgerald từ trong nước tha ra, thực may mắn tìm được một chỗ sơn động.

Đem Fitzgerald kéo vào, lại góp nhặt một ít củi. Ba lô của hắn đã tặng cho nhên nhện biển chừng, đành phải mở ba lô của Fitzgerald, tìm dụng cụ đánh lửa, đem củi đốt.

Hắn đem quần áo chính mình cởi ra, dùng nhánh cây cháy hong khô. Sau đó bắt đầu cởi quần áo của Fitzgerald. Sau khi cởi, hắn rốt cục hiểu được lời Connor nói vừa hâm mộ vừa đổ kỵ vừa hận là ý tứ gì.

Thân thể to lớn nam tính, cơ thể rắn chắc, đường cong cũng không khoa trương nhưng lại tràn ngập lực lượng, triển lộ hơi thở nam tính dương cương. Trái lại với chính mình, cùng y so sánh chỉ có thể dùng từ gầy yếu để hình dung, Lưu Bình An một trận buồn bực.

Hắn dùng lực chọt một chút trên cơ ngực Fitzgerald cho hả giận, đến khi thấy đối phương nhăn mi kêu một tiếng mới dừng tay.

“Con chó ngốc này, còn cố đóng vai anh hùng, lần sau ta mặc kệ người.”

Lưu Bình An dùng dao đặt trên lửa tiêu độc, cắt miệng vết thương trên đùi Fitzgerald, không có máu chảy ra, độc tố đã xâm nhập qua da, vùng da chung quanh miệng vết thương đang chuyển thành màu đen.

May mắn tốc độ độc tố khuếch tán cũng không nhanh, hắn dùng dao rạch một đường dài từ đùi xuống phía dưới, sau đó rửa sạch phần cơ thể màu đen. Fitzgerald vốn kiên nghị mặt cũng bối vì đau mà vận vẹo.

Bị Lưu Bình An xử lý dứt khoát như vậy, miệng vết thương phi thường lớn, thậm chí nhìn thấy xương. May mắn Fitzgerald đã sớm hôn mê, nếu không càng phải chịu tội. Dùng thuốc cầm máu khẩn cấp trong ba lô bôi lên miệng vết thương, phun thuốc sát trùng. Lưu Bình An xé quần áo đã gần khô của Fitzgerald giúp hắn băng bó tốt.

Xử lý xong vết thương, hắn nhẹ nhàng thở ra. Kế tiếp phải xem chính bản thân y. Bị nọc độc nhèn nhện biến chủng xâm nhập miệng vết thương, cũng không phải dễ dàng khôi phục như vậy, xem như rửa sạch vết thương, dùng thuốc sát trùng cũng là có khả năng thối rửa. Ở trên chiến trường, hắn xem qua không biết bao nhiêu cơ thể bị thương chậm rãi thối rửa, xuất hiện giò màu trắng, cuối cùng mới tử vong.

Loại chịu tội này hắn cũng từng chịu qua, thật sự chỉ có thể dùng từ ác mộng đi hình dung.

Lục tìm ba lô của Fitzgerald, phát hiện bên trong cư nhiên còn có bánh bích quy. Ăn luôn một khối bánh bích quy, đem số nước còn lại đổ vào miệng Fitzgerald.

Phát hiện làn da người kia phi thường nóng. Sắc mặt nam tử hiện lên vẻ đỏ ửng mất tự nhiên, hắn đưa tay sờ cái trán đối phương, nóng kinh người.

Lưu Bình An thăm mắng một tiếng, lại tìm trong ba lô, nhưng không có thuốc hạ sốt lẫn thuốc giảm nhiệt. Hắn đành phải dùng bao đem một ít nước mưa đặt trên trán Fitzgerald.

“Hiện tại phải nhờ vào chính người, ý chí muốn sống mạnh đến thế nào, đại bổn cầu.”

Lưu Bình An luôn luôn thực thản nhiên, ngủ thẳng đến nửa đêm thì bị tiếng rên rỉ của Fitzgerald làm tỉnh giấc. Hắn đi đến bên người Fitzgerald, sờ lên trán hắn.

Cơn sốt đã lui, nhưng lại như chạm vào một mảnh lạnh lẽo, giống như người chết. Lưu Bình An chấn động, hắn không phải thầy thuốc, toàn xử lý chỗ bị thương bằng kinh nghiệm. Loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Trước kia bị thương như thế, hoặc là sốt cao không lùi, hoặc là giảm sốt nhưng cơ thể bắt đầu thối rửa, rét run thành như vậy thật đúng là không có gặp qua.

Đống lửa vẫn còn âm ỉ, hắn thêm chút củ vào, làm cho lửa cháy càng lớn. Bên trong huyết động đã thực âm áp, Lưu Bình An cả người đều cảm thấy nóng, nhưng Fitzgerald vẫn phi thường lạnh như băng.

Làm sao bây giờ đây?

Hắn nhớ tới trước kia có xem qua phim truyền hình, nam nữ nhân vật chính bị nhốt trên núi băng tuyết đóng dày, nữ vì sưởi ấm cho nam nhân bị thương té xỉu, đành phải cởi quần áo ôm nhau.

Thật sự là cầu huyết nha!

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể hy vọng chữa ngựa chết thành ngựa sống. Lưu Bình An nằm xuống bên người Fitzgerald, dùng cái áo khoác đã hong khô đắp trên người bọn họ. Hắn ghé vào trên người nam tử, hai tay ôm sát đối phương.

Trên người đối phương truyền đến hàn ý lạnh lẽo làm hắn run lên. Hắn x, cái tảng núi băng này!

Lưu Bình An không biết chính mình rốt cuộc làm sao vậy, cư nhiên cứu tên đại bổn cầu này. Hôm nay không bỏ lại y đào tẩu đã là hoàn toàn đảo điên tác phong ngày thường của hắn, hiện tại cư nhiên còn vì y sưởi ấm.

Lưu Bình An cảm thấy chính mình cần kiểm điểm một chút. Nếu ở trên chiến trường cũng làm như vậy, hắn không biết phải chết mấy trăm hồi.

Hắn chỉ là nhất thời não bị nóng lên mới có thể làm như vậy, có lẽ nam nhân này đối với mình còn có tác dụng. Miên man suy nghĩ, không cần thận ngữ quên đi.

5. Chương 36: Sáng Sớm

36, sáng sớm...

Fitzgerald làm một giấc mộng đẹp, nhưng nội dung mộng y lại quên mất. Chỉ nhớ rõ trong mộng tràn ngập một cỗ mùi độc đáo, cái loại mùi này tựa hồ như có sinh mệnh, lượn lờ ở bốn phía y, làm cho y cảm thấy cả người thư sướng, vết thương cũng không còn đau đớn.

Vết thương? Đúng rồi, bọn họ đã bị nhèn nhện biến chủng tập kích, sau đó chân y bị thương, rồi Tiểu An giờ kiểm lên cứu y.....

Fitzgerald mở choàng mắt, môi liền nhẹ nhàng chạm vào một vật thể mềm mại. Y trong lòng cả kinh, trước mắt là thiếu niên đang khép mắt điềm tĩnh ngủ.

Lông mi thật dài, ngũ quan bình phàm không tinh xảo nhưng lại phi thường nhu hòa. Mà vừa rồi mình đụng tới chính là cánh môi hồng nhạt của đối phương.

Ý thức được điểm ấy, Fitzgerald mặt xoát một tiếng lập tức đỏ lên. Không biết vì nguyên nhân gì, cảm xúc và giác quan trở nên đặc biệt sâu sắc. Y có thể tinh tường nghe được tiếng tim đập vững vàng lẫn tiếng hít thở nhẹ nhàng của đối phương. Trên người thiếu niên tỏa ra hương vị độc đáo giống hệt trong mộng, còn có cảm giác ấm áp từ làn da truyền đến.

Y có thể tinh tường cảm giác được, đối phương hiện tại toàn thân xích lô ghé vào người y. Fitzgerald cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, nửa người dưới sáng sớm phản ứng phi thường mãnh liệt.

“Ấn.....” Lưu Bình An giật mình, chậm rãi mở to mắt, nhìn thẳng vào con người kích động của Fitzgerald.

“Di? Người tỉnh rồi.” Thiếu niên duỗi tay, đưa đầu dán vào trán Fitzgerald. Hắn vừa cử động, đùi đã động tới hạ thân nam tử đã muốn có phản ứng. Fitzgerald thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

“Hơn nữa nhiệt độ cơ thể khôi phục bình thường. Xem ra kia tình tiết cầu huyết kia thật sự có tác dụng.....” Lưu Bình An một bên cảm thán, một bên khởi động thân mình trên người Fitzgerald.

“Ngô ân.....”

Nghe được Fitzgerald nhẹ giọng rên rỉ, Lưu Bình An dừng lại, “Ta làm người đau?”

Hai người tư thế ái muội, còn bị ghé vào mặt hỏi vấn đề linh tinh như ‘Làm người đau’, Fitzgerald mặt đỏ lên, không biết nên trả lời như thế nào.

Tuy rằng không rõ Fitzgerald suy nghĩ cái gì, nhưng đỉnh đùi có một khối cứng rắn cũng làm cho hắn hiểu được một việc. Lưu Bình An gian trá cười rộ lên, cố ý giật giật đùi. Quả nhiên Fitzgerald lộ ra biểu tình vụn vụn.

“Ha ha, muốn hỗ trợ hay không?” Lưu Bình An cảm thấy biểu tình nhăn nheo của đối phương rất thú vị, quyết định muốn đùa hắn một chút, phát tiết buồn bực ngày hôm qua.

Fitzgerald cảm thấy chỗ kia bị một bàn tay cầm lấy, mà cái tay kia là của Lưu Bình An. Hắn sợ tới mức chân tay luống cuống, cả kinh kêu lên: “Tiểu An, buông ra..... Đừng làm vậy!”

“Đừng khách khí, loại sự tình này ở quân đội thực bình thường nha. Ta sẽ cho người thoải mái nga.” Nói xong dùng tay sờ loạn nơi yếu hại của người ta, làm cho Fitzgerald phải hít một ngụm khí lạnh.

“Không thể..... Ấn..... Buông tay.....” Fitzgerald sợ hãi kêu liên tục, “Không được.....”

“Người không được? Không thể tưởng được người khỏe mạnh cường tráng như vậy, cư nhiên không..... Nha.....” Lưu Bình An cảm thấy trong tay phun ra một cỗ nhiệt dịch nóng bỏng.

Đưa tay lên xem, đầy tay đều là chất lỏng màu trắng. Lưu Bình An đầu đầy hắc tuyến, không nghĩ tới đối phương thật sự ra. Liếc liếc mắt nhìn biểu tình đại ra của Fitzgerald, hắn cảm thấy chính mình quả thật chơi đùa với lửa.

Thè lưỡi, từ trên người đối phương đứng lên, nói “Không trêu người nữa”. Hắn kéo quần áo phủ lên người rồi ngồi xổm ở cửa động khẩu dùng nước rửa tay.

Fitzgerald ngây người một hồi lâu rốt cục phục hồi tinh thần lại, xấu hổ đến muốn tìm cái lỗ chui xuống.

“Thực xin lỗi! Tiểu An. Thực xin lỗi.....”

Một đồng quần áo bị ném lên người y, Lưu Bình An đã mặc xong quần áo, đứng ở trước mặt hắn, “Nếu đã tìm lại được cái mạng thì đừng giả chết, mau đứng lên.”

Mặc xong quần áo, Fitzgerald đeo ba lô trên lưng chuẩn bị xuất phát, mới vừa đi vài bước lại bị Lưu Bình An giữ chặt đặt tại trên vách động.

“Tiểu An, làm sao vậy?”

Lưu Bình An cũng không trả lời, hắn ngồi xổm, kéo quần của Fitzgerald xuống.

“Oa! Tiểu An, ngươi làm cái gì nha?” Fitzgerald kinh hãi, cuống quýt dùng tay che phía dưới của mình.

Lưu Bình An lấy dao găm ra, xoát xoát vài cái chặt đứt băng bó trên đùi Fitzgerald, kinh ngạc phát hiện miệng vết thương đã muốn khép lại, chỉ để lại một mảnh màu tối sậm.

“Như thế nào có thể?” Lưu Bình An quả thực không thể tin được hai mắt của mình. Vừa rồi Fitzgerald đi đường, hắn liền phát hiện. Người bình thường thụ thương nặng như vậy, căn bản không có khả năng chính mình đứng lên, càng đừng nói dùng tư thế bình thường đi đường.

Nhưng vết thương này to như vậy, làm thế nào chỉ 1 đêm liền hoàn toàn khép lại, cả đống vảy cũng không thấy.

Người này chẳng lẽ không phải nhân loại? Lưu Bình An thực hoài nghi, nhưng gián điệp nhèn nhện cũng không có khả năng làm cho miệng vết thương một đêm khép lại nha.

“Cái kia..... Tiểu An.....”

Quần bị tuột, thiếu niên ngồi xổm trước cái kia của y với vẻ mặt trầm tư, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Fitzgerald xấu hổ vô cùng.

“Chuyện gì?”

“Ta có thể kéo quần lên không?”

“.....”

Lưu Bình An cũng phát giác loại tư thế này thực xấu hổ, bĩu môi, đang chuẩn bị mở miệng. Một giọng nam đầy từ tính đột nhiên vang đến.

“Quấy rầy hai vị”

Hai người đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy trước động khẩu đứng một gã nam tử mặc quân trang màu lục. Hắn nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt tựa hồ muốn phun lửa.

Fitzgerald có loại cảm giác bị bắt gian tại giường, kích động kéo quần lên, đứng thẳng tắp, hướng người tới hành quân lễ.

“Trưởng quan hảo!”

Lưu Bình An cũng làm theo kính cái lễ. Nhưng đối phương cũng không có bởi vậy mà buông tha bọn họ. Edward trong cơn giận dữ, nếu hắn là con rồng lửa, đã sớm phun lửa ra rồi.

Chính mình lo lắng vô cùng, cả đêm ở bên ngoài mạo hiểm trong mưa gió tìm kiếm. Mà hai tên này cứ nhiên tránh ở trong sơn động, xem tư thế ái muội kia, còn có cái biểu tình ngây ngốc kia, không có làm gì mới có quỳ.

“Các người ở trong này làm cái gì?” Edward lớn tiếng hỏi.

“Báo cáo trưởng quan, chúng ta.....” Fitzgerald đang muốn giải thích, bị Lưu Bình An ngăn lại.

“Báo cáo trưởng quan, chúng ta bị nhèn nhện biến chủng tập kích, cùng đội viên thất lạc, trời tối hơn nữa mưa to, không thể nhận định phương hướng. Tối hôm qua chỉ có thể qua đêm ở trong này.”

“Vậy người vừa rồi đang làm cái gì? Sẽ không là kiểm tra công năng khí quan của hắn bình thường hay không đi?” Edward gợi lên một chút ý cười trào phúng.

Lưu Bình An chỉ thản nhiên trả lời: “Không phải. Chỉ là chiến hữu giúp nhau an ủi.”

Edward nổi khí, trong lòng cứ nhiên tràn ngập ghen tị với cái tên đại ngốc kia, nhưng lại kiềm nén. Thật muốn đem tên kia đánh một trận chết khiếp.

Mà Fitzgerald mặt đỏ lên, cúi đầu, không rõ Tiểu An vì cái gì muốn nói như vậy. Bọn họ căn bản không có làm cái gì. Trên thực tế cũng không phải không có làm, nhưng vừa rồi thực sự không phải làm cái loại việc kia.

Lưu Bình An không biết vì sao hai người một cái mặt xanh một cái mặt đỏ. Ở quân đội, loại sự tình này cũng thực bình thường, căn bản không có gì phải ngạc nhiên. Hẳn trước kia đã làm loại việc này không chỉ như vậy. Mà cuối cùng nói thể chỉ là muốn tìm cơ qua loa cho qua chuyện. Nếu làm cho quân bộ phát hiện loại thể chất này của Fitzgerald, không bị cho là gián điệp cũng sẽ bị bắt đi nghiên cứu.

“Tóm lại, chúng ta trước rời khỏi đây.” Edward bị tức giận xâm chiếm lý trí nhưng cũng không có quên chính sự. Hẳn phải mau chóng mang hai người này rời đi.

Sáng nay ở bờ sông phát hiện một thi thể nhều nhện. Tối hôm qua còn có 4 con tập kích đội ngũ, bị cảnh vệ viên đánh gục. Như vậy còn có mấy con vẫn đang lẩn trốn.

Hiện tại không thể liên hệ tổng bộ phái phi cơ trực thăng đến, bọn họ chỉ có thể trước đi ra khu vực ma quỷ rồi nói sau. Đọc theo đường đi, Edward trừ bỏ nói cho 2 người mệnh lệnh khẩn cấp rút lui thì cũng không nói gì quá một câu.

Ba người nhanh chóng xuyên qua rừng rậm, thẳng hướng tổng doanh. Ngay tại lúc đang băng rừng, đột nhiên vang lên thanh âm kiệt kiệt.

Tác giả có lời muốn nói: Nga nga..... Huấn luyện viên càng ngày càng đáng yêu

Thông qua việc này, lại một lần nữa chứng minh, Tiểu An thật sự thực trì độn.

6. Chương 37: Thức Tỉnh

37, thức tỉnh...

Ba người đồng thời thay đổi sắc mặt, Fitzgerald theo bản năng che trước người Lưu Bình An, Edward đột nhiên xoay người đẩy hai người ra. Bóng đen từ trên trời lao xuống, hai con nhện màu đen so với xe jeep còn lớn hơn gấp đôi giường nanh múa vuốt trước mặt bọn họ.

“Đi mau!” Edward rút kiếm laser ra, nhảy lên giữa không trung, hướng nhều nhện chém tới.

“Huấn luyện viên!” Fitzgerald muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Lưu Bình An giữ chặt.

“Chúng ta đi!”

Không có vũ khí, bọn họ ở lại chỉ là vật trói chân, hẳn cảm thấy Edward nếu không nắm chắc tuyệt đối sẽ không tùy tiện công kích.

Fitzgerald nhìn về phía Edward, thấy động tác gã mạnh mẽ nhanh nhẹn, tốc độ khó người có thể so sánh, so với chính mình mạnh hơn rất nhiều, cho dù cùng nhều nhện triển đấu cũng hoàn toàn chiếm thượng phong. Tuy rằng trong lòng vẫn có lo lắng, nhưng vốn tính cách trung khuyến khiến hẳn cảm thấy Tiểu An nói mỗi câu đều là luôn luôn đúng.

Nhìn thân ảnh hai người biến mất trong rừng, Edward quay đầu, đối mặt với hàm răng nanh nhều nhện đang mở ra, gã cong khóe miệng.

“Hừ, mới có hai, hoàn toàn không đủ xem. Bất quá, bổn đại gia ta tâm tình không tốt, liền cùng các người chơi đùa một lát đi.”

Nhèn nhện tựa hồ cảm giác được trên người gã tản mát ra khí thế bức người, đồng thời sợ hãi lui về phía sau, phát ra tiếng kêu xèo xèo cảnh giác.

Bọn Lưu Bình An đi trong rừng rậm, xa xa có thể nhìn thấy doanh địa của bọn họ ở sườn núi. Hiện tại trong doanh địa đại khái đã không còn ai, đại bộ phận đều tiến hành rút lui.

Nghĩ đến những người khác đều bình an vô sự, Lưu Bình An thở ra, cảm thấy trong lòng hơi hơi nhẹ nhàng. Kỳ quái, hẳn sao phải quan tâm những tên này, trong lúc nguy hiểm còn không lo cho chính mình à.

Đột nhiên sau lưng rừng mình một cái làm cho hắn cả người run rẩy. X, thật sự là họa vô đơn chí.

Phát hiện người phía sau đột nhiên dừng lại bước, Fitzgerald cũng dừng lại nghi hoặc quay đầu. “Làm sao vậy? Tiểu An.”

“Suyt –” Lưu Bình An ý bảo hắn im lặng, hai người tiến đến nép sau một gốc cây đại thụ. Bọn họ vươn đầu nhìn rừng cây bên cạnh có cái gì đó to lớn đang di động.

“Nhèn nhện biến chủng?”

Lưu Bình An lấy tay che miệng Fitzgerald, nhèn nhện biến chủng cảm giác rất linh mãnh, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần một dao động nhỏ bé cũng có thể làm cho chúng nó phát giác.

Fitzgerald cảm thấy dán trên môi mình môi là bàn tay có chút nhỏ, ma sát từ môi truyền đến cảm giác thô ráp. Hai người tiếp xúc thật sự rất gần, hơi thở độc đáo ý tứ hàm xúc trên người thiếu niên làm cho y có loại ý tưởng kỳ quái.

Y nghĩ muốn liếm tay thiếu niên.

Sau đó, con chó to không biết nghĩ cái gì liền làm thật.

Lưu Bình An đối với cảm giác ướt át trong lòng bàn tay chỉ nhú mi một chút, cũng không có buông tay ra, bởi vì cảm giác tuy có chút kỳ quái, nhưng cũng không phải không thể chịu được.

Thẳng đến khi hai con nhèn nhện chui vào rừng, cũng không phát hiện bọn họ ở bên này. Lưu Bình An chậm rãi buông tay ra, “Chúng ta đi thôi.”

Ý thức được chính mình vừa làm cái gì, Fitzgerald vẻ mặt đỏ bừng. “Cái kia..... Tiểu An, ta vừa rồi.....”

“Không xong.....” Lưu Bình An đột nhiên sắc mặt đại biến, Fitzgerald không hiểu, theo tầm mắt hắn cúi đầu nhìn xuống chân.

Bọn họ đang đứng trong một bụi cỏ, xung quanh là vô số sợi tơ màu trắng.

“Chúng ta sắp bẫy rồi.” Lưu Bình An rút dao găm đem mấy sợi tơ chém đứt, bày ra tư thế cảnh giác.

“Một lát chúng nó kéo đến đây, nghe được tín hiệu của ta người chạy mau.”

Đối với lời nói của Lưu Bình An, Fitzgerald chỉ trả lời ba chữ, “Tuyệt đối không.”

Y tuyệt đối sẽ không bỏ lại một mình Tiểu An, chính mình lại chạy trốn. Hiện tại sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không.

“Ngu ngốc! Người sẽ chết chắc.” Chỉ có dao găm làm vũ khí, Lưu Bình An rất rõ ràng trong hỗn chiến mình sẽ không thể bận tâm cho Fitzgerald, y không có kinh nghiệm thực chiến sẽ bị nhèn nhện xử lý.

Fitzgerald mím môi, hoàn toàn không thỏa hiệp. Y kiếm một cây côn gỗ nắm trong tay, đứng bên sườn Lưu Bình An. Cho dù mình không có chỗ nào hữu dụng, ít nhất y cũng muốn cùng Tiểu An kề vai chiến đấu, dùng thân thể làm tấm chắn cho hắn.

Hai người không kịp nói nữa, hai con nhèn nhện đã nhanh chóng vây quanh bọn họ. Mũi chân dài hướng hai người đâm tới, Lưu Bình An lặn một vòng trên mặt đất, đến bên dưới bụng nhèn nhện.

Giơ dao găm lên muốn đâm vào bụng nhèn nhện. Một đoạn tơ màu trắng bắn thẳng đến chỗ hắn, dính chặt trên tay nắm dao găm của Lưu Bình An. Đó là do con nhèn nhện này phun tơ.

“Đáng giận!” Lưu Bình An ở phía dưới nhèn nhện ra sức giãy dụa.

Nhền nhện vươn cái chân to tướng hướng tới hấn đâm loạn. Đang cùng một con nhền nhện khác triển đấu, Fitzgerald quay đầu nhìn thấy tình cảnh nguy hiểm của thiếu niên.

Gấp đến độ hô to, nhưng là nhền nhện trước mắt cũng không buông tha y, trong tay côn gỗ đã sắp bị nhền nhện cắn đứt. Tay không tác sát, tánh mạng của mình y cũng nhanh chóng không thể bảo đảm, căn bản không có khả năng đi cứu thiếu niên.

Từ nhỏ đến lớn, y đều là người cường tráng nhất trong tất cả, vô luận là đánh nhau hay bắt luận trận đấu nào, y đều có thể thoải mái thắng lợi. Y đối với năng lực bản thân vẫn tràn ngập tin tưởng, chưa bao giờ cảm thấy vô lực như thế.

Fitzgerald trong đáy lòng khát vọng, y muốn có lực lượng, lực lượng càng cường đại y càng có thể bảo hộ người quan trọng nhất của mình.

Có thứ gì đó bạo phát trong thân thể, dòng khí nóng không thể ức chế tràn đến tứ chi. Nhền nhện tựa hồ cũng cảm giác được nhân loại trước mắt có điểm không thích hợp, nó tính thử phun ra tơ nhện, vây khốn nhân loại trước mắt.

“Ngu ngốc! Người phát ngốc cái gì nha? Mau.....” Lưu Bình An ở dưới nhền nhện gian nan lần qua lần lại, chặt vật né tránh công kích. Nhìn Fitzgerald cư nhiên ngậy ngốc đứng nhìn nhền nhện công kích, gấp đến độ kêu to.

Hấn cũng không nghĩ hôm qua thật vất vả mới cứu được con chó ngốc này, hôm nay đã bị xử lý. Một phen tâm huyết của hấn liền lãng phí a. Ít nhất phải cho hấn lợi dụng tốt vài năm mới chết nha.

“Chó ngốc! Fitzgerald!”

Tiểu An gọi y, y phải nhanh đi cứu Tiểu An. Fitzgerald cánh tay phát lực một chút, cư nhiên chặt đứt tơ nhện mềm dẻo mà bình thường cần dao găm chuyên dụng mới có thể làm được.

Tay bắt được chân nhện đang đâm tới, “ba” một tiếng, chân nhện bị y vặn gãy. Nhền nhện màu đen ăn đau phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tiến đến, y nhanh chóng đem toàn bộ chân nhền nhện bẻ xuống, dễ dàng rôm rốp giống như bẻ bánh bích quy.

Cuối cùng, Fitzgerald một quyền đánh vào đỉnh đầu nhền nhện, đầu nhện vỡ tan, chất lỏng màu lục chảy xuôi xuống.

Lưu Bình An kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, con chó ngốc này như thế nào đột nhiên biến thành đại lực sĩ? Nhưng loại lực lượng này tuyệt đối nhân loại không thể có được, chẳng lẽ y biến thành siêu nhân?

Nguyên bản đang công kích Lưu Bình An, nhền nhện thấy đồng bạn gặp nạn, quay đầu định đi hỗ trợ. Đột nhiên một đạo lam quang (ánh sáng xanh lam) xỏ xuyên qua thân thể khổng lồ của nhền nhện, nó kêu thảm thiết một tiếng.

Có thêm mấy đạo lam quang phóng tới, nhền nhện kêu thảm rồi ngã xuống. Lưu Bình An xoay đầu nhìn về phương hướng lam quang phóng tới, chỉ thấy cách đó không xa, nam tử tóc trắng ghì súng nửa quỳ trên thân cây.

Nhìn nhền nhện ngã xuống, hấn đứng lên, cởi kính bảo hộ, đứng là Gavin Chris.

“Tiểu An!” Thiếu niên tóc vàng vóc dáng nhỏ bé từ trong rừng rậm chạy ra, nhào vào lòng Lưu Bình An.

Connor gắt gao ôm lấy hấn, nước mắt nước mũi trét tèm lem trên quần áo Lưu Bình An. Lưu Bình An một đầu hắc tuyến, không lưu tình chút nào đem hấn đẩy ra, cho hấn ra phía sau.

“Các người thế nào lại ở chỗ này?” Lưu Bình An nhăn mi, bọn họ không phải rút khỏi doanh địa về học viện sao?

“Tiểu An, người không sao chứ?” Giọng nam trong trẻo tràn ngập lo lắng.

Lưu Bình An ngẩng đầu, chỉ thấy Aslan mang súng chạy tới. Không nghĩ tới đối phương sẽ xuất hiện ở đây, Lưu Bình An trong lòng có loại cảm giác kỳ dị khó có thể diễn đạt bằng lời, trái tim căng thẳng.

Động tác kế tiếp của Aslan làm Lưu Bình An càng thêm kinh ngạc. Hắn nửa quỳ trên mặt đất, ôm lấy thiếu niên.

“Ngu ngốc! Mau buông ta ra.” Lưu Bình An đang muốn giãy dụa, đột nhiên nghe có người lớn tiếng kêu tên Fitzgerald.

“Uy, Fitzgerald, Fitzgerald.....”

Lưu Bình An quay đầu, Fitzgerald té trên mặt đất, Eugene đang nâng hắn lên, kêu tên của hắn.

“Hắn thế nào?” Lưu Bình An vội vàng hỏi. Vừa rồi Fitzgerald phát huy lực lượng bất khả tư nghị, nhưng hiện tại lại đột nhiên té xỉu, chẳng lẽ việc sử dụng lực lượng đối với thân thể hắn tạo thành thương tổn?

“Hắn chỉ ngất đi thôi. Nhưng hô hấp và nhịp tim đều bình thường, hắn là không nguy hiểm đến tính mệnh.” Eugene gọi Gavin, bọn hắn cùng nhau nâng Fitzgerald lên.

“Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta mau trở về doanh địa, có phi cơ trực thăng đang đợi.” Aslan ra mệnh lệnh ngăn ngừa. Những người khác gật gật đầu, tất cả nhanh chóng hướng doanh địa đi tới.

“Các người vì cái gì lại ở chỗ này? Không phải đều rút về học viện sao?” Trên đường, Lưu Bình An hỏi.

“Aslan kiên trì muốn thủ đến cuối cùng.” Connor lau nước mắt nước mũi, thanh âm hơi nghẹn ngào nói: “Aslan nói làm liên đội trưởng, hắn phải đợi toàn bộ đội viên rút lui, hắn mới rút lui. Chúng ta mấy người cũng tự nguyện ở lại chờ người. Đợi suốt một buổi tối không thấy các người trở về, Aslan mượn vũ khí của cảnh vệ viên, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài tìm.”

Lưu Bình An trong lòng dâng lên một cỗ cảm động, nguyên lai có đồng bạn cảm giác tốt như vậy.

Sau khi bọn họ rời đi, Edward cũng tới chỗ khu rừng. Khi gã nhìn thì thể nhèn nhện, nét kinh ngạc thoáng qua trên gương mặt kiên nghị của gã.

Hắn kéo thi thể nhèn nhện lên xem, có thể tạo thành thảm trạng này tuyệt đối không phải do bất luận vũ khí nào, cũng như không phải nhân loại bình thường có thể làm được. Hắn là ‘Ong đục’, có một ong đục thức tỉnh rồi.

Tuy rằng quân giáo có rất nhiều ong đục, nhưng chỉ có mình hắn thức tỉnh. Hiện tại rõ ràng có một người cũng thức tỉnh, đồng thời phát ra lực lượng vượt quá người thường. Nhưng là.....

Nhớ lại thời điểm thức tỉnh, hắn là bị ép buộc thật lâu mới được. Không biết vị ong đục kia thì thế nào, hơn nữa, rốt cuộc là gã đệ tử này là ai?

Hắn tăng tốc trở lại doanh địa, cảnh vệ viên ở lại cảnh giới nói cho hắn, toàn bộ học viên đã rút lui.

“Một nam sinh người phương Đông vóc dáng nhỏ bé và một nam sinh cao lớn cũng đã rút lui chưa?”

“Vâng. Nhóm học viên liên đội 3 khi ra ngoài tìm kiếm gặp được hai người kia, mang theo bọn họ trở về, hơn nữa đã cùng nhau rút lui.”

Edward nhíu mày, “Học viên liên đội 3? Tên nhóc tóc vàng mắt xanh?”

“Vâng.”

“Ai cho bọn họ tự tiện rời nơi này? Nếu bọn họ ở bên ngoài gặp phải nhèn nhện thì làm sao bây giờ? Các người làm ăn kiểu gì không biết?”

Bị hung hăng trách cứ, cảnh vệ viên thực ủy khuất. Thanh niên tóc vàng kia là con trai nghị viên nha, bọn họ chỉ là cảnh vệ viên nhỏ bé, nào có năng lực ngăn cản hắn nha. Hơn nữa cái tên như thợ săn kia, không nói gì lập tức đã đem ba cảnh vệ viên đánh ngã trên mặt đất, còn dùng dao lau đến lau đi trên cổ bọn họ.

Thanh niên tóc vàng cười nói với bọn họ: “Hợp tác một chút, ta sẽ nói ca ca nghĩ biện pháp điều bọn người đến cương vị rất tốt nga.”

Một bên roi một bên kẹo, bọn họ đương nhiên chọn kẹo a.

Edward tức giận đến nghiến răng, hấn cùng những cảnh vệ viên này cùng nhau rút lui. Phải cùng ông chúa có quan hệ thân mật ông đực mới có thể sớm thức tỉnh, tiếp xúc ông chúa càng nhiều, lực lượng lại càng cường đại. Năm đó thời điểm ông chúa còn chưa có hình người, Edward chỉ cùng con sâu nhỏ kia đứng cùng nhau vài phút.

Hiện tại nghĩ đến thật sự ghen tị nha.

Rốt cuộc là gã học viên nào? Phải mau chóng liên hệ với Smith. Nghĩ đến đây, Edward gọi điện thoại cho Smith.

7. Chương 38: Bệnh Viện

38, bệnh viện...

Bởi vì sự kiện nhên nhện biến chủng trốn ra ngoài, học viện đình chỉ chương trình huấn luyện dã thú của học viên mới. Học viên năm hai đang tiến hành dã ngoại có vũ khí cũng tạm thời đình chỉ, trở về học viện.

Quân bộ rất coi trọng sự kiện lần này, yêu cầu giáo phương tra rõ ràng. Mà nhân viên canh giữ thất trách cũng bị mất chức hoặc giáng cấp xử phạt. Bên kia, Edward đi vào sở nghiên cứu, Smith đã chờ ở văn phòng.

“Quá chậm!”

Thấy đồng nghiệp oán giận, Edward chỉ cười khở, “Sự kiện lần này huyền não rất lớn, ta cũng có nhiều chuyện muốn làm rõ”

“Sự kiện lần này rõ ràng là âm mưu của nhên nhện”

“Ý của ngươi là trong học viện có gian tế?” Edward lấp bắp kinh hãi. Không nghĩ tới gián điệp nhên nhện cư nhiên trà trộn vào quân giáo bọn họ.

“Ta đã gọi cho hiệu trưởng của các ngươi, có người cố ý phá hủy hệ thống an toàn chiến khu mô phỏng.”

“Nhưng đến tột cùng mục đích của chúng nó là.....”

Nhên nhện tuyệt đối không biết Lưu Bình An là ông chúa, vì chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết. Nhên nhện lên vào khải định là vì tìm ra và giết chết ông chúa.

Edward trong đầu chợt có ý tưởng lóe qua, nói: “Đúng rồi, nhên nhện tách ra tập kích mấy đội học viên, hơn nữa tất cả đều là đội ngũ có nữ sinh. Cuối cùng tập kích bọn Tiểu An nhiều khả năng chỉ là trùng hợp.”

“Ý của ngươi là, nhên nhện nghĩ ông chúa là nữ?” Smith nheo mắt. Hấn nhớ trước kia tựa hồ nhên nhện cũng dùng từ ‘Nàng’ để xưng hô ông chúa.

“Bên người ông chúa luôn luôn có ông đực, cho nên bọn chúng đồng thời tập kích nữ sinh, nếu có ông đực xuất hiện liền cho thấy nữ sinh đó là ông chúa.”

“Thật giáo hoạt.”

“Nhưng là, nhên nhện tựa hồ cũng may mắn đánh lầm mà tập kích được ông chúa, hơn nữa ông đực cũng xuất hiện.” Smith mở dụng cụ chiếu phim lập thể, màn hình tam giác hiện ra giữa không trung. “Người xem, hình ảnh đã qua phân tích, quả thật là do ông đực làm.”

“Con nhên nhện này tuy rằng đường kính không lớn, nhưng cơ thể vừa cứng rắn vừa mềm dẻo, tương đương với hợp kim tinh cương. Theo miệng vết thương, rõ ràng là bị người dùng sức bẻ gãy. Hơn nữa là bẻ toàn bộ chân của nó.”

Smith dùng cây bút mạ vàng chỉ vào đầu nhên nhện, “Nơi này, bị một kích chí mạng. Ông đực này sở hữu khí lực tương đối lớn, hơn nữa xuống tay cũng thực ngoan độc. Nhưng kỳ thật hấn không cần thiết phải

bể gây tất cả chân của nhên nhện, rõ ràng lúc ấy hắn đang trong trạng thái hoảng loạn, chỉ làm theo bản năng.”

“Ý của người là.....”

“Vị ông đực này không giống với người, hắn là đột nhiên thức tỉnh, chưa thể khống chế tốt lực lượng của mình, thậm chí vẫn còn lưu lại đặc tính hung tàn của côn trùng giống đực.”

Edward nhíu mày, “Ý của người là, người kia rất nguy hiểm? Như vậy Tiểu An...”

“Tuyệt đối sẽ không thương tổn ông chúa. Bất quá với những người khác khó mà nói.” Smith nhún nhún vai, “Chúng ta phải hảo hảo mà huấn luyện hắn cách sử dụng lực lượng mới được.”

“Người biết là ai sao?”

Màn hình lập thể xuất hiện tư liệu một học viên, Edward nhận ra nam sinh này. Chính là đại cá tử ở một chỗ cùng Lưu Bình An.

Nhìn hấn sắc mặt không đúng, Smith nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy? Về mặt người cứ như hận không thể chém hắn.”

“Hừ, không có gì.”

“Nam sinh này ở cách vách ký túc xá với Tiểu An, lui tới với Tiểu An thực chặt chẽ sao?” Cùng ông chúa có quan hệ thân mật ông đực mới có thể sớm thức tỉnh, Smith làm người giám hộ đương nhiên biết nam sinh này cùng tiểu bằng hữu nhà mình có cái quan hệ gì. Chuyển biến sắc mặt của bạn tốt thực thối, làm hắn càng thêm tò mò.

“Đâu chỉ chặt chẽ.” Nghĩ đến thiếu niên ở trong động làm sự tình kia với nam sinh, Edward trong lòng lại một trận bực bội.

“Nga? Không chỉ chặt chẽ? Bọn họ không phải bằng hữu bình thường?”

“Chính người hỏi hắn tối hôm qua làm chuyện gì.”

Lần này đến phiên Smith nhảy dựng lên, “Người đây là ý tứ gì? Không phải ta đã phân phó người muốn bảo vệ tốt hắn sao?”

“Đâu phải hắn làm gì ta cũng ngăn được. Ta cũng không phải hai mươi bốn giờ đều đi theo bên người hắn làm bảo mẫu. Uy, người đi đâu?” Nhìn đến tên bạn thân cởi áo khoác trắng, mặc vào áo khoác quân đội, bước ra ngoài cửa, Edward kỳ quái đi theo.

“Ta muốn đi học viện xem Tiểu An.”

Lưu Bình An bị đưa đến bệnh viện học viện kiểm tra, hắn bị trầy da, việc này hắn cũng không lo ngại. Hắn lo lắng là Fitzgerald, sau khi đưa đến bệnh viện đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Tuy bác sĩ nói y chỉ là mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ không có việc gì. Nhưng Lưu Bình An cảm thấy không có khả năng đơn giản như vậy.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Fitzgerald, thanh niên an tĩnh nằm trên giường, nhắm mắt lại, mày rậm nhíu chặt, bộ dáng tựa hồ rất đau khổ.

Lưu Bình An vươn ngón tay điểm lên giữa chân mày y, nhẹ nhàng mà xoa, tựa hồ muốn xóa tan vẻ mặt nhăn mi nhíu.

“Đại bổn cậu cũng không thể vẫn ngủ lười nga.”

Con chó to tựa hồ nghe được thanh âm hắn, môi giật giật. Lưu Bình An áp sát vào môi y mới nghe được.

“Nước...”

Trong phòng siêu nước rộng tuếch, Lưu Bình An oán giận một chút thái độ phục vụ của bệnh viện quân giáo, sau đó cầm siêu ra khỏi phòng. Đang muốn tìm người hỏi chỗ lấy nước, nhưng nhóm hộ sĩ phi thường bận rộn, đại khái là vì sự kiện nhên nhện làm gia tăng không ít ca bị thương.

Lúc này, ở hành lang hắn nhìn thấy một người hắn nhận thức.

Đeo kính mắt, thanh niên nhả nhặn nho nhả đang cùng một hộ sĩ nói chuyện, hộ sĩ một bên ghi chép một bên gật đầu. Bởi vì thật sự tìm không thấy những người khác, Lưu Bình An đành phải đi qua.

“Xin chào.”

Bị gián đoạn cuộc trò chuyện, thanh niên cũng không giận, quay đầu nhìn Lưu Bình An, hơi sửng sốt.

“Nha, người là...” Hắn nhớ rõ ngày khai giảng, thiếu niên làm cho hắn theo thất kinh và tỉnh táo. Hắn hình như là tên là Lưu Bình An.

“Tiểu An, người như thế nào lại ở chỗ này?” Clarence Channing để hộ sĩ rời đi trước, thân thiết hỏi Lưu Bình An, “Người bị bệnh sao?”

“Không phải.” Đối phương cư nhiên nhớ rõ tên mình, nhưng là Lưu Bình An căn bản không nhớ tên đối phương, điều này làm cho hắn có điểm túng quẫn.

“Làm sao vậy? Tới thăm bệnh sao?”

“Ta muốn hỏi nơi nào có thể lấy nước ấm.” Lưu Bình An nâng tay cầm siêu.

“Hiện tại hộ sĩ đều bận rộn nhiều việc, ta giúp người.” Clarence vươn tay tiếp nhận siêu.

“Không cần. Ta tự làm được rồi.” Không biết vì cái gì, thái độ đối phương ôn nhu làm cho Lưu Bình An cảm thấy có điểm chân tay luống cuống. Hắn không quen người khác đối đãi ôn nhu với hắn.

Thanh niên cười, tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ thiếu niên, thực thiện ý nói: “Cũng không xa, ta dẫn người đi.”

Bọn họ sóng vai đi trên hành lang sáng ngời, khi Clarence biết Lưu Bình An bọn họ bị nhằn nhẹt tập kích, có vẻ phi thường lo lắng.

“May mắn các người bình an vô sự. Thật sự tốt quá.” Thanh niên lộ ra biểu tình chân thành, làm cho Lưu Bình An không thể chán ghét hắn.

Lưu Bình An cảm thấy thanh niên tựa như một đạo gió xuân ấm áp, ôn nhu mơn trớn, làm cho tâm linh người ta cũng có thể được an ủi. Nhưng loại ôn nhu này có khi cũng là một loại độc, làm cho người ta sau khi nghiệm rất khó từ bỏ.

Lưu Bình An đối với người như thế, vẫn đều là kính nhi viễn chi.

Lấy đầy siêu nước, Clarence còn đưa hắn trở lại phòng Fitzgerald. Nhìn thiếu niên đem một chút nước uyển đến miệng Fitzgerald, Clarence đột nhiên có điểm ghen tị nam sinh với nằm trên giường.

Thân thể gầy nhỏ như vậy, lẽ ra nên được người khác hảo hảo chiều chuộng. Lại còn phải chiều chuộng một người so với chính mình cường tráng hơn rất nhiều. Clarence trong lòng không khỏi oán giận nam sinh nằm trên giường, đối với thiếu niên dâng lên một cỗ tình cảm thương tiếc.

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn nhóm hồi phục thật cao hứng, cư nhiên có không ít người ở chú ý văn này đâu. Nhưng vì cái gì cất chứa chỉ có hai trăm nhiều đâu ?

Xem ra thân nhóm các hữu các duy trì tiểu công. Lén có vẻ duy trì Fitzgerald hòa Aslan, tuy rằng huấn luyện viên cũng không sai. Nhưng đại gia không biết là huấn luyện viên cùng Smith rất xứng đôi sao ? đại thúc công thụ, hân.....

8. Chương 39: Thẩm Vấn

39, ‘Thẩm vấn’...

Nhưng vào lúc này, cửa đột nhiên bị đá văng ra, một người mặc quân trang chỉnh tề, trên vai có quân hàm bốn sao và hai vạch vàng xông vào.

Đối phương là thượng tá, Clarence phải cúi chào. Nhưng đối phương cũng không để ý tới hắn, đi thẳng đến bên người Lưu Bình An, nắm lấy cánh tay thiếu niên.

“Tiểu An.”

“Đi?” Lưu Bình An nhìn Smith đang nổi giận dửng dưng, giật mình hỏi: “Người như thế nào đến học viện?”

“Đi theo ta.” Smith không phân trần đã đem thiếu niên kéo ra ngoài.

“Sao phải?” Lưu Bình An không hiểu ra sao, tránh tay hắn muốn buông cái siêu ra. Nhưng đối phương càng nhanh, căn bản không buông tha hắn.

“Vị trưởng quan này, nơi này là bệnh viện, thỉnh không nên ồn ào. Ta là y sư thực tập của bệnh viện, có quyền mời người rời đi.” Clarence dùng ngữ khí nghiêm khắc nói. Đối phương thái độ ngang ngược đã muốn chọc giận hắn.

Smith nheo mắt đánh giá thanh niên, “Người là Clarence * Channing?”

Đối phương cư nhiên biết tên mình, Clarence sửng sốt một chút, gật đầu nói: “Phải, ta là Clarence.”

Clarence cảm thấy trong mắt đối phương tựa hồ hiện lên một tia ý nghĩa không rõ cảm xúc. Nhưng rất nhanh liền biến mất, hắn còn tưởng rằng chính mình hoa mắt. Dù sao mình căn bản không biết đối phương.

“Ta là người giám hộ của hắn.” Nói xong, Smith lôi thiếu niên ra khỏi phòng.

“Chờ một chút.....” Clarence đuổi theo đột nhiên bị chặn lại ở cửa, nhìn người quân nhân cao lớn trước mặt, Clarence lập tức cúi chào, “Huấn luyện viên Edward”.

“Không cần ngăn cản, tên kia hiện tại lo lắng đến muốn đòi mạng rồi.” Edward nhún nhún vai, ngồi vào ghế trong phòng, “Nói tình huống bệnh nhân đi.”

Clarence đáp ứng một tiếng, tuy rằng bệnh nhân này không phải hắn phụ trách, nhưng bệnh viện quản lý cũng cung cấp đầy đủ tư liệu liên quan đến bệnh nhân, hắn không chút hoang mang trình bày rõ ràng.

Bị Smith tha đến sảnh giữa bệnh viện, Lưu Bình An bỏ tay hắn ra.

“Người làm cái gì nha?” Lưu Bình An xoa xoa cổ tay bị niết đến đau. Không hiểu vị thượng tá đại nhân này sao phải đột nhiên chạy tới học viện.

“Tiểu An. Người không sao chứ? Ta thực lo lắng nha.” Smith nâng hai gò má Lưu Bình An lên, “Người đã hứa xảy ra chuyện gì đều phải báo cáo chi tiết.”

“Ta hiện tại không phải vẫn ổn sao? Chỉ một hai con nhên nhện không lẽ còn giết không chết.” Nhìn đối phương vẻ mặt lo lắng, Lưu Bình An thật sự chịu không nổi người khác quan tâm, lập tức mềm lòng.

“Nhưng người có việc gạt ta.”

“Chuyện gì?” Nhìn thấy trong mắt đối phương hiện lên lửa giận, trên đầu Lưu Bình An xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

“Người giả ngu, tối hôm qua người cùng nam sinh kia làm chuyện gì?”

“Không có làm chuyện gì. Ân...” Lưu Bình An mặt nhăn mày nhú, đột nhiên hiểu được đối phương muốn hỏi cái gì. “Là huấn luyện viên Edward nói?”

“Trả lời ta!”

Mặc dù không hiểu đối phương rốt cuộc nổi giận vì cái gì, nhưng Lưu Bình An vẫn là thành thật trả lời, “Chỉ là giúp hắn sưởi ấm mà thôi. Hắn trúng độc của nhên nhện, toàn thân đông lạnh giống như tượng băng.”

“Cái gì? Sưởi ấm?!”

Smith tức giận đến muốn nổi điên, đứa nhỏ này như thế nào có thể như vậy. Giống như hắn nhìn thấy hài tử của mình dọa lạc, vừa lo lắng vừa tức giận.

“Hắn cường bức người?”

“Người đang nói cái gì nha? Như thế nào có khả năng, con chó ngốc kia ngắt đi rồi.”

“Người chủ động?”

Lưu Bình An suy nghĩ một chút, cảm thấy tựa hồ cũng đúng. Gật gật đầu nói: “Có thể nói như thế.”

Smith quả thực muốn rụng tóc, hai tay hắn gắt gao bắt lấy bả vai Lưu Bình An, “Tiểu An, về sau không được tự tiện tới gần nam nhân này, biết không?”

“Nha?”

“Tóm lại, bọn họ muốn kết giao với người, trước phải qua cửa của ta.”

Lưu Bình An đầu đầy hắc tuyến, loại lời kịch này tựa hồ chương trình phim truyền hình lúc tám giờ nghe rất nhiều, là lời của cha nói với con gái. Lưu Bình An cảm thấy Smith khẳng định điên rồi.

Lúc này, chuông điện thoại của Smith vang lên, hắn không kiên nhẫn nghe máy.

“Uy? Là ta. Cái gì? X, ta sẽ trở lại ngay.” Bỏ điện thoại vào túi, sau đó lại ngửa đầu trầm trọng sâu xa nói với Lưu Bình An.

“Tiểu An, phải nhớ kỹ, mọi việc đều phải cẩn thận. Trong học viện nơi nơi đều là những tên sai lang hổ báo, mặt người dạ thú.”

Lưu Bình An nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, nhin không được bật cười. “Ta cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi. Loại người này ta thấy nhiều lắm. Ta có thể ứng phó được.”

Hướng hồ, con chó ngốc kia căn bản không phải cái loại này. Lưu Bình An đối với Fitzgerald đánh giá nguy hiểm là không. Hắn cho rằng thanh niên cao lớn căn bản không có uy hiếp đến chính mình.

Bởi vì công việc, Smith bắt buộc dĩ rồi đi học viện. Khi hắn ngồi vào xe, liền gọi cho Edward.

“Người phải giúp ta trông chừng hắn.”

“Ta biết.”

“Còn nữa, không cho phép người động đến hắn.”

“Ta biết.”

“Tóm lại, nếu lại phát sinh loại sự tình này, người nhất định phải chết. Ta sẽ gia tăng cường độ huấn luyện.”

Edward kêu thảm thiết trong lòng, trên đầu không khỏi hiện lên gân xanh chữ thập, đối với ý muốn bảo hộ gần như biến thái của đồng nghiệp, hắn giận mà không dám nói gì. Nghĩ rằng: Chúng ta có thể không động hắn, nhưng cái thiếu niên này cũng không chắc sẽ bỏ qua chúng ta nha. Hắn tựa hồ không tự giác dụ hoặc người.

Bởi vì xảy ra sự kiện nhèn nhện đào tẩu, tân sinh dã thú huấn luyện doanh chấm dứt trước thời gian. Sau đó, bọn họ liền nghênh đón lễ khai giảng nhập học.

Tham gia lễ nhập học mới chính thức trở thành đệ tử học viện quân giáo Aliya chân chính. Trong dĩ vãng chỉ có 80% số lượng học viên có thể tham gia lễ nhập học, ước chừng có 20% sẽ bị đào thải sau cuộc huấn luyện.

Bởi vì dã thú huấn luyện doanh chấm dứt trước thời gian, cuối cùng điểm trận đấu thực chiến cũng không thể tính. Cho nên đây là khoá đào thải đệ tử ít nhất.

“Các người biết không? Lễ nhập học lần này, học viện sẽ mời Brian * Andrew đến diễn thuyết.” Eugene vô cùng hưng phấn nói.

“Người nói là vị anh hùng bình dân đó sao?” Connor cũng nhảy dựng lên hưng phấn mà thét chói tai. “Ta muốn tìm hần xin chữ kí.”

“Ta lại hy vọng có thể cùng hần bắt tay. Hần là thần tượng của ta.” Kỷ Vũ cũng gia nhập quân đoàn hưng phấn.

“Hần là ai vậy nha?” Fitzgerald sau khi điều trị từ bệnh viện trở về, cũng không có bất luận khác thường gì, điều này làm cho Lưu Bình An hơi chút yên tâm.

“Cư nhiên không biết? Người là theo người sơn thôn nào chạy đến đây?”

“Hần là thần tượng quốc dân nga. Tuy rằng là bình dân xuất thân bình thường, lại ổn đánh ổn trọng, anh dũng thiện chiến, suất lĩnh quân đoàn đứng thứ 2 ‘Thập bát’, bách chiến bách thắng, cho nên được tổng thống trao tặng danh hiệu ‘Vô địch chiến tướng’.”

Eugene thao thao không dứt nói về tư liệu anh hùng bình dân, “Rất nhiều quân nhân xuất thân bình dân, sau khi lập công huân đều phụ thuộc vào một đảng phái quyền quý nào đó, trở thành con rối cho bọn họ. Nhưng hần lại cự tuyệt gia nhập bất luận thế lực nào, chỉ vì bảo hộ nhân dân mà tác chiến.”

“Cho nên, hần là cái đại ngu ngốc.”

Đối với việc có người đột nhiên nói chen vào, Connor cảm thấy tức giận, quay đầu phát hiện người nói lời này là Lưu Bình An.

“Tiểu An, người như thế nào có thể nói như vậy.”

“Hần là ngu ngốc, không sai.” Lưu Bình An nằm trên ban công, bên ngoài ánh nắng tươi sáng, làm cho hần nhớ tới cổ hương.

Tác giả có lời muốn nói: Smith lão mục sinh khí! Thẩm vấn Tiểu An giống như thẩm vấn khuê nữ nhà mình.==

Tân tiểu công sắp xuất hiện, hần cùng Tiểu An quan hệ là.....

9. Chương 40: Quân Nhân Chân Chính

40, quân nhân chân chính...

Buổi sáng ngày lễ nhập học, toàn thể học viên đều phải mặc chế phục chỉnh tề. Quân trang màu lục cùng đôi găng tay trắng. Học viên mới tụ tập đầy đủ trên quảng trường, đài diễn thuyết trung ương đã sớm đặt dụng cụ khuếch đại âm thanh, các giáo quan cũng mặc bát chế phục, đứng thành hàng hai bên đài diễn thuyết.

Hôm nay thời tiết phi thường tốt, ánh nắng tươi sáng, gió ôn hòa phất qua, trên các gương mặt đều là nụ cười tự tin hưng phấn. Một chút ảnh hưởng do sự kiện nhần nhện biến chủng chạy trốn mang đến cũng nhìn không thấy.

Bọn họ rất cực chờ đến hôm nay. Từ hôm nay trở đi, bọn họ liền chính thức trở thành học viên học viện quân giáo Aliya, tiến lên một bước trên con đường hướng tới quân nhân tương lai.

Hiệu trưởng là một vị trưởng giả chừng năm mươi tuổi, quân phục cao ngất, biểu tình nghiêm túc, toàn thân mang theo một loại sắc bén khí thế. Tuy rằng trưởng giả thanh âm leng keng hữu lực, nhưng là Lưu Bình An cũng không đành chỉ ngủ gà ngủ gật, nếu không phải Connor nắm cổ tay hần, hần xác định vững chắc ngủ.

Rất cực đến màn quan trọng — Brian * Andrew diễn thuyết.

Một gã thanh niên mặc quân trang lục sắc đi lên đài diễn thuyết. Mái tóc ngắn chỉnh tề màu đen, ánh mắt thâm thúy làm cho người ta nghĩ đến mặt hồ tĩnh lặng, cũng không giống Edward thâm u như vậy làm cho

người khác nhìn không ra. Hơi thở trên người thanh niên trầm ổn mà ôn hòa, không mang theo mũi nhọn, lại làm cho người ta thần phục.

Thanh niên mỉm cười hướng học viên dưới đài và các giáo quan chào một cái quân lễ.

“Huynh đệ tỷ muội, đại gia hảo.”

Thanh niên quân trang chỉnh tề cao ngất, huy chương màu vàng lờ lờ sáng lên, chứng minh thân phận đối phương là thiếu tướng. So với cấp bậc quân hàm của người ở đây đều phải cao hơn, nhưng hắn lại lấy ‘Huynh đệ tỷ muội’ xưng hô những người khác. Không chỉ có là một loại cảm giác thân thiết, còn hướng mọi người biểu hiện một tư tưởng trọng yếu — ngang hàng.

Học viên và huấn luyện viên đồng loạt đứng lên nghiêm, lấy quân lễ chào trả. Thanh âm chỉnh tề vang vọng trên không quảng trường.

Không thể phủ định, tên thanh niên Brian * Andrew này quả thật có sức cuốn hút và lực kêu gọi phi thường cường đại. Chỉ ngần ngừ một câu ân cần thăm hỏi đã muốn bắt được tâm mọi người.

“Hôm nay ta thực vinh hạnh có thể đi vào học viện quân giáo Aliya, đứng ở chỗ này tham gia đại gia lễ nhập học. Đầu tiên chúc mừng mọi người hoàn thành khóa huấn luyện nghiêm khắc trước nhập học của Aliya.....”

“Nhưng đây cũng không có nghĩa các người đã hoàn thành nhiệm vụ, tương phản, con đường gian khổ chỉ vừa mới bắt đầu. Ta biết mọi người đều phi thường vĩ đại, nhất định có thể theo quân giáo tốt nghiệp, trở thành một vị quân nhân. Nhưng ta hy vọng mọi người không chỉ trở thành một gã quân nhân, mà là trở thành một gã quân nhân chân chính.”

Hắn hai tay đặt hai bên bục diễn thuyết, hai mắt xa xăm, thanh âm hơi trầm thấp lại càng thêm hấp dẫn lòng người.

“Hôm nay ta kể với mọi người cổ sự về một gã quân nhân chân chính. Bởi vì hắn, ta mới trở thành ta hôm nay. Mọi người có hay không nghe qua cuộc chiến bảo vệ Anna Tây Á?”

Trận chiến bảo vệ này tương đương nổi danh, dong binh đoàn lâm thời do binh dân tạo thành cùng nhện nhện biến chủng đại chiến hai ngày, cuối cùng bảo vệ cho Anna Tây Á, trở thành hộ thuẫn, đồng thời bảo hộ thành thị trọng yếu phía sau.

Mà Brian chính là từ sau cuộc chiến bảo vệ bắt đầu nổi danh, sau hắn không ngừng mà tham gia chiến dịch, không ngừng mà lên chức. Cuối cùng thành thiếu tướng, trở thành anh hùng trong lòng mọi người.

“Sáu năm trước, ta căn bản không phải quân nhân, chỉ là một tiểu đội trưởng dong binh đoàn. Được thành chủ Anna Tây Á thuê thủ thành. Ta còn nhớ rõ rất rõ ràng, ngày đó bầu trời âm u, gió lạnh thấu xương. Ta vốn định về nhà sớm, lại đột nhiên nghe được một tin tức đáng sợ.”

“Phòng tuyến tiền phương hồng mất, đại quân nhện nhện biến chủng lấy tốc độ không thể tưởng tượng hướng Anna Tây Á thẳng tiến. Thành này cũng không phải rất lớn, mọi người bởi vì mỏ phụ cận mà tụ tập ở đây. Trong thành đại bộ phận đều là thương nhân cùng thợ mỏ. Căn bản không có năng lực chiến đấu, càng đừng nói chống cự đại quân nhện nhện biến chủng.”

“Tuy rằng trước tiên chúng ta đã hướng quân bộ phát tín hiệu cứu viện, nhưng bởi vì tiền tuyến vừa hồng mất, mà phòng tuyến này cũng đang căng thẳng. Quân bộ không thể lập tức phái cứu viện. Khi ta đi tìm thành chủ, cư nhiên phát hiện lão gia này muốn chạy trốn.” Thanh âm của thanh niên bao hàm tức giận cùng trào phúng, bất mãn mãnh liệt.

“Không có biện pháp, phó thành chủ đành phải tổ chức dong binh đoàn lâm thời, lấy chúng ta làm chủ lực, cộng thêm thanh niên trai tráng trong thành. Lão nhân và hài tử, phụ nữ chuẩn bị rút lui khỏi thành. Nhưng nhện nhện tới so với chúng ta tưởng tượng còn nhanh hơn. Mọi người còn chưa kịp rút lui, chúng nó đã đến bên dưới tường thành.”

“Lúc ấy phía dưới tường thành đông nghìn nghịt một mảnh, nhện nhện khổng lồ dữ tợn kêu to, răng nanh bén nhọn lợi hại tưởng chừng có thể dễ dàng xé nát thân thể người. Vũ khí với chúng nó tạo thành tổn hại

phi thường nhỏ, mắt thấy chúng nó leo lên tường thành, đem đồng bạn bên người một người lại một người xé thành mảnh nhỏ.”

“Máu tươi, nội tạng, óc cùng với tiếng kêu thảm thiết, ta cả đời đều không thể quên sự sợ hãi lúc đó, có khi ta còn nằm mơ thấy lúc tình cảnh ấy. Khi đó ta nghĩ, con người so với quái vật trước mặt hóa ra lại nhỏ bé và yếu ớt như thế. Binh đoàn chúng ta rất nhanh liền hồng mắt, có người hướng về tường thành leo xuống chạy trốn.”

“Nhưng là, có một gã thiếu niên vẫn đứng trên tường thành, ngăn cản bọn họ. Hắn là một đứa nhỏ thợ mỏ, chỉ có 13 tuổi, thân mình gầy yếu thấp bé lại kiên định đứng thẳng ở nơi kia. Gã dẫn đầu chạy trốn bảo hắn rút ngay. Hắn hỏi ‘Người có biết phía sau ta là cái gì không?’ ”

“ ‘Anna Tây Á’ người nọ trả lời, thô lỗ muốn đẩy thiếu niên ra. Thiếu niên lớn tiếng nói một câu nói, ta đến nay vẫn như cũ ghi nhớ trong lòng.”

“Phía sau là nhà của ta. Máu thân của ta, mồ hôi của ta, bằng hữu của ta đều ở chỗ này, cho nên ta không thể đào tẩu, cũng không thể lui về phía sau.”

Trên đài âm thanh thanh niên thuần hậu, trong trẻo mang theo bi thương cùng kích động, kinh ngạc lòng mỗi người. Connor hoàn toàn bị cổ sự thanh niên kể làm cảm động, thậm chí có vẻ mặt muốn khóc, căn bản không chú ý tới người bên cạnh.

Giữa chân mày thiếu niên nhăn lại không rõ cảm xúc. Hắn cắn môi dưới, gắt gao nắm chặt tay.

“Thiếu niên lấy thân thể gầy yếu làm lá chắn anh dũng tác chiến, lời nói của hắn khơi dậy quyết tâm của mọi người. Mọi người anh dũng giết địch, thậm chí phụ nữ trẻ em trong thành cũng tham gia lần chiến đấu này. Cuối cùng chúng ta đã kiên trì đến khi quân cứu viện đến.”

“Xin mọi người nhớ kỹ, quân nhân chân chính không phải vì vinh dự mà chiến đấu, lại càng không vì quyền lực hay tài phú mà chiến đấu, mà là vì bảo hộ nhà của chúng ta. Vì bảo hộ cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, đồng bạn bằng hữu chúng ta mà chiến đấu.”

Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm dậy, tất cả mọi người bị bài diễn thuyết của Brian cảm động thật sâu. Chỉ có một người không có bất kỳ động tác gì, ngược lại cảm thấy tương đương phản cảm. Lưu Bình An cau mày, sắc mặt phi thường khó coi. Connor rốt cục chú ý tới sự khác thường của hắn.

“Tiểu An, người làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Connor phát hiện bàn tay Lưu Bình An nắm chặt, thậm chí ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng cầm tay Lưu Bình An. Phát hiện tay hắn cứ nhiên lạnh như băng, chấn động, khẩn trương hỏi: “Tiểu An, người rốt cuộc làm sao vậy?”

Lưu Bình An lắc đầu. Lúc này, giai đoạn thứ hai đã bắt đầu, có đệ tử hướng Brian đặt câu hỏi.

“Trưởng quan, không biết thiếu niên theo lời người nói cuối cùng thế nào? Vì cái gì ghi chép chiến dịch cũng không có nhắc tới người này?” Một nữ học viên hỏi.

“Hắn.....” Ánh sáng trong mắt Brian đột nhiên ảm đạm, trên mặt hiện lên biểu tình bi thương, “Thiếu niên tuy rằng anh dũng giết địch, cuối cùng vẫn mất đi tất cả người thân. Về sau, ta mất tin tức của hắn.”

Brian ngẩng đầu lên, con ngươi thâm thúy đảo qua các học viên, “Thỉnh mọi người nhớ kỹ tên của hắn, hắn mới là anh hùng chân chính. Hắn gọi là.....”

Brian dừng lại, tầm mắt dừng ở bên trong các học viên, con ngươi đột nhiên trợn to, tràn ngập kinh ngạc, hắn thấp giọng thì thào một cái tên, “Tiểu Ly?”

Khi Brian trong tiếng gọi của đám học viên phục hồi tinh thần, tìm kiếm trong đám người thân ảnh mờ nhạt kia, thân ảnh nhỏ gầy đã biến mất. Nhưng hắn khẳng định không phải mình thấy ảo giác. Người vẫn làm hắn vướng bận, thiếu niên kia, hắn nhất định sẽ không nhìn lầm.

Nhưng tại sao Tiểu Ly lại ở học viện quân giáo?

Lưu Bình An chạy nhanh khỏi quảng trường, thanh niên diễn thuyết làm hắn nhớ lại hồi ức ác mộng. Đó là ngày hắn bị rơi vào địa ngục, dùng hết thủy để thủ hộ, nhưng mọi thứ bên người từng chút một mất đi. Những người tối trọng yếu, tại ngày đó vĩnh viễn rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Thân thể Tiểu An vẫn là thực đáng thương. Kỳ thật hắn phi thường khát vọng có thể có được thân nhân.

Sau đây là thông cáo trọng yếu:

Bản nhân muốn đi đường dài lữ hành một mình, cố tạm dừng đổi mới hai cái cuối tuần, hai cái cuối tuần sau trở về.

Các vị thân yêu không cần tái tưởng niệm ta! thân thân ! !

10. Chương 41: Tuyển Khoá

41, tuyển khóa (chọn khóa học)...

Tiếng gió gào thét bên tai, Lưu Bình An không biết mình chạy bao lâu. Mãi cho đến suýt nữa đụng vào vách tường mới dừng lại. Hắn dựa vào tường thở dốc, chậm rãi ngồi xuống.

Cảm giác không khoẻ trong đáy lòng như thủy triều nẩy lên, muốn nôn lại cái gì cũng phun không ra.

Rất khó chịu, cả người đều rét run. Hắn biết không phải thân thể mình có vấn đề gì, mà là do tâm lý. Chuyện cũ theo lời Brian kể khơi dậy ác mộng sâu trong hồi ức hắn. Ác mộng cứ như đã trôi qua thật lâu thật lâu, lâu đến mức hắn đã muốn chết lặng, cơ hồ không còn nhớ gì cả.

Nhưng hiện tại lại đột nhiên bị mở ra. Khó có thể khép lại miệng vết thương đã muốn hư thối, giống như bị xát muối vào vết thương lộ ra, đau khổ tra tấn hắn.

Hắn hai tay ôm bả vai, đem chính mình lui vào trong góc, nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh xuống.

Trong không khí có cỗ mùi kỳ quái phiêu đảng, bên tai vang lên tiếng rên rỉ ái muội. Hơi, hàm chứa một chút thống khổ, lại có mang theo thanh âm sung sướng.

Tính cảnh giác luyện trên chiến trường làm cho Lưu Bình An đặc biệt miễn cảm, thanh âm loại này vừa nghe liền biết đại biểu cho cái gì. Phía sau tòa nhà hắn đang ngồi là một gian phòng học cũ, hiện tại cực ít sử dụng, nhưng có khi cũng có chút ít chương trình học tiến hành ở trong này, đại bộ phận đều là chương trình học thường ngày.

Là loại người nào, gan lớn như vậy dám trong phòng ‘Làm việc’?

Quân giáo lý có rất nhiều thể gia đệ tử Đệ nhị thể tổ, xem ra vào quân giáo cũng không đổi được tính phong lưu đi. Lưu Bình An đối với loại sự tình này không có hứng thú gì.

Tâm tình đã hơi chút bình phục, đoán diễn thuyết hắn là đã xong, hắn vỗ vỗ bụi trên quần, đi về ký túc xá của mình.

Quả nhiên, lễ khai giảng đã chấm dứt. Bởi vì ngày đầu tiên cũng không có chương trình học, đại bộ phận học viên đều ở ký túc xá nói chuyện phiếm hoặc là tuyển khóa. Vừa vào cửa đã bị Connor quán quít lấy, hỏi.

“Tiểu An, người đi đâu vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“Ta không sao.” Lưu Bình An đem áo cởi ra, hắn vẫn là không quen mặc quân phục được cấp, làm cho hắn cơ hồ không thở nổi.

“Vừa rồi diễn thuyết thực phần khích nha. Ta bị cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.”

“Là đã rơi lệ đi.” Eugene bên cạnh trêu chọc nói, bị Connor liếc một cái sắc như dao qua, người liền nhanh chóng lui về sau. Thấy Lưu Bình An vẫn một bộ dáng trầm mặc như cũ, tựa hồ cũng không muốn nói chuyện, Eugene sờ sờ cái mũi, rất có thâm ý nhìn Lưu Bình An liếc mắt một cái, sau đó đi ra ký túc xá.

“Tiểu An, người không thoải mái sao? Muốn hay không đi phòng y tế, sắc mặt người vừa rồi nhìn rất kém.” Fitzgerald đem ly nước đưa cho Lưu Bình An. Cúi đầu vừa lúc nhìn đến thiếu niên cởi nút cổ áo lộ ra xương quai xanh.

Xương quai xanh khéo léo kéo dài vào trong quần áo, làm cho Fitzgerald nghĩ kéo xuống quần áo hần, tìm tòi toàn cảnh bên trong. Cảm thấy ý nghĩ của chính mình quá tà ác, đại cá tử lập tức mặt đỏ lên, ánh mắt hướng về phía trước, không dám lại nhìn Lưu Bình An.

Lưu Bình An tiếp nhận ly nước uống một hơi cạn sạch, “Hôm nay trời thật sự là quá nóng.”

Aslan vừa tiến đến liền nhìn thấy thiếu niên phẩy phẩy áo quạt gió, da thịt như ẩn như hiện làm cho hần cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Đại khái là thời tiết nóng khiến cho đầu óc nghĩ lung tung. Aslan dùng sức lắc lắc đầu, đem một tờ giấy đưa tới trước mặt Lưu Bình An.

“Bảng chọn môn chương trình học.”

Trên bảng còn có danh sách các môn học chuyên ngành rất tường tận. Lưu Bình An tiếp nhận nói cảm ơn.

Quân giáo lý kỳ thật phân thành rất nhiều chuyên ngành. Từng chuyên ngành đều có chương trình học bắt đồng. Tỷ như chuyên ngành chỉ huy học, chủ yếu là vì các chủng loại quân binh mà bồi dưỡng nhân tài chỉ huy quân sự. Còn có chuyên ngành kỹ thuật, tỷ như thông tin, nghiên cứu vũ khí, y học vân vân. Nhóm học viên trước kia ghi danh vào quân giáo không cần lựa chọn chuyên ngành, bởi vì mọi người đều giống nhau, yêu cầu thi tuyển vào và thể chất đều giống nhau.

Chỉ sau khi chân chính tiến vào quân giáo, mới có thể bắt đầu phân tuyển chuyên ngành.

Đối với Lưu Bình An mà nói, chương trình học cái gì căn bản không trọng yếu. Dù sao hần cũng chỉ là đến quân giáo hỗn ba năm sẽ trở lại chiến trường.

“Tiểu An chọn chuyên ngành chỉ huy quân sự đi.” Aslan ngồi xuống bên người Lưu Bình An. Bởi vì hần chính là chọn chuyên ngành này. Tuy rằng khác chuyên ngành cũng sẽ có chút chương trình học giống nhau, hơn nữa bọn hần lại cùng ký túc xá. Xem như không phải chọn cùng chuyên ngành cũng có thể thường xuyên gặp mặt. Nhưng Aslan tư tâm nghĩ, nếu có thể chọn đồng dạng chuyên ngành, mỗi thời mỗi khắc đều có thể cùng Lưu Bình An ở cùng một chỗ.

“Àn..... Tùy tiện.”

“Chúng ta cùng chuyên ngành này đi. Nhiều người có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Tiểu An, chọn chuyên ngành nghiên cứu vũ khí đi. Ta chính là chọn ngành này, theo ta cùng học thôi.” Connor lay lay bả vai Lưu Bình An, dùng ngữ khí làm nũng nói. Kết quả bị Aslan trừng mắt nhìn hần một cái, đành phải câm miệng.

Mà Gavin nguyên bản nằm ở trên giường cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía bên này. Fitzgerald nói: “Tiểu An chọn ngành nào, ta liền chọn ngành đó.”

“Này thôi.....” Lưu Bình An chuyển hướng nhìn sang Kỷ Vũ đứng ở ban công, “Kỷ Vũ, người chọn ngành nào?”

Kỷ Vũ bị hần hỏi, sửng sốt một chút, dùng tay chỉ vào chính mình, “Người hỏi ta hả?”

“Không hỏi người thì hỏi ai?”

“Ta thôi.....” Đột nhiên bị hỏi, kỳ thật Kỷ Vũ còn chưa cảm thấy tốt lại phát hiện có vài ánh mắt oán niệm chỉ hướng mình, Kỷ Vũ sau đầu toát ra đại lượng mồ hôi lạnh.

Sau khi chống lại tầm mắt Aslan, đánh rùng mình một cái, nói: “Ta...chọn chỉ huy quân sự đi.....”

“Ta đây chọn ngành này cũng tốt lắm.” Lưu Bình An nghĩ rất đơn giản, đi theo tên gặp may mắn, tổng thể sẽ không ăn thiệt thòi. Nhưng hắn không biết, Kỷ Vũ thiếu chút nữa bị vài người khác bắn thủng ra vài cái động trên người.

“Như vậy, Tiểu An cũng chọn ngành giống ta. Tốt lắm. Rất thú vị nga.”

Nhìn người bên cạnh lộ ra nụ cười giống như ánh mặt trời chói mắt, lòng Lưu Bình An nhảy lên. Không hiểu đối phương vì sao lại vui vẻ như vậy, bất quá có người chọn giúp hắn, thật ra giảm được rất nhiều việc.

Dem băng đưa qua, “Vây phiền toái người.”

“Ai..... Hảo đáng tiếc nga. Ta vẫn tưởng cùng Tiểu An lên lớp.” Connor đê đê nhăn mi, kéo miệng, vẻ mặt không phục.

“Không quan hệ. Trong các chuyên ngành học khác nhau, cũng sẽ có vài khoá học giống nhau.” Vừa rồi xem qua đăng ký của Lưu Bình An, có phân tích vũ khí và vài khoá học giống nhau. “Ta cũng chọn ngành học này tốt lắm.”

Nghe xong Aslan nói khoá phân tích vũ khí giống nhau, Connor đê đê mới lại trưng lên khuôn mặt tươi cười. Nhưng Aslan lại đau đầu, chương trình học của hắn toàn bộ đã chọn xong, cũng không có chọn mấy khoá học này. Bởi vì trong mắt hắn, chương trình học này căn bản cùng mục tiêu của hắn không quan hệ.

Cái này có nghĩa là, có mấy tiết khóa không thể học cùng Lưu Bình An.

“Ta cũng chọn khóa này tốt lắm. Chúng ta cùng học cùng tiến a.” Fitzgerald rất đặc ý chọn chương trình học hoàn toàn giống theo Lưu Bình An.

Lý Duy đột nhiên xông tới, “Aslan đại nhân, có thể ra ngoài một chút không?”

Aslan thấy hắn thần sắc kích động, loại tình huống này thật ra rất ít có. Mang theo nghi hoặc, đi theo Lý Duy ra khỏi phòng. Đồng thời, Connor ở bên kia kêu lên sợ hãi.

“Đây là thiệt hay giả?”

“Người gọi quý gì nha?” Fitzgerald đi qua, Connor đưa điện thoại di động cho những người khác xem. Trên màn hình hiện ra một thi thể nữ tử, tiêu đề là: Quân giáo nữ sinh thần bí tử vong.

“Nữ hài này gương mặt thật quen nha.” Lưu Bình An nhíu mày, hắn nhớ rõ đã gặp qua nữ hài tử này.

Tác giả có lời muốn nói: Ta đã trở về, các vị có hay không nhớ ta nha? Ta ở đây đi chung đường trung có thanh quá đại gia nga.

Trải qua thiên tân vạn khổ, Tiểu An rốt cục khai giảng. Kế tiếp sẽ phát sinh một loạt án kiện, đó là âm mưu của nhên nhện, làm Tiểu An bọn họ trở tay không kịp. Xem nhóm ông đực như thế nào hóa hiểm thành lành, bảo hộ Tiểu An đi.

11. Chương 42: Người Bị Tình Nghi

42, người bị tình nghi...

Trên người nữ hài mặc đồng phục quân giáo giống như bọn họ, ảnh chỉ chụp đến bắp vai, nhưng từ bộ phận này xem ra, tựa hồ nữ hài tử quần áo không chỉnh tề.

“Nàng là...” Lưu Bình An rốt cục nhớ ra, “Nàng là người lần trước bị trặc chân.”

Trong thời gian tiến hành dã thú huấn luyện doanh, bọn họ có gặp hai nữ sinh bên khe suối, trong đó một người bị gãy xương, một nữ sinh khác bị trặc chân. Aslan đã mệnh lệnh tiểu đội bọn họ mang theo nhóm nữ hài tử này. Về sau, các nàng vẫn kiên trì đến lúc hoàn thành toàn bộ đợt huấn luyện.

“Nữ sinh này hình như tên là Thước Leah, cùng ký túc xá với Mai Lệ.”

Để làm rõ ràng chân tướng sự tình, Connor lập tức gọi di động cho tỷ tỷ. Đầu dây kia truyền đến tiếng khóc, Mai Lệ nuốt tiếng nấc tiếp điện thoại.

“Uy.....”

“Mai Lệ, chị ổn không?” Connor chấn động, “Sao chị lại khóc nha?”

“Bởi vì...” Mai Lệ ‘Bởi vì’ thật lâu, một chữ cũng không nói được, càng không ngừng khóc. Connor càng không ngừng an ủi nàng, kết quả đối phương từ tiếng nấc biến thành gào khóc.

“Làm sao vậy?” Aslan cùng Lý Duy đi vào, hiển nhiên bị không khí kỳ tửxá làm cho hoảng sợ, hấn bất quá là đi ra ngoài trong chốc lát mà thôi. Kỳ thật, vừa rồi tin tức nhận được cũng làm tâm tình hấn rất khó chịu.

Aslan nghi hoặc hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Người xem này.” Lưu Bình An lấy di động của Connor một lần nữa lên mạng, đến trang vừa rồi. Nhưng trang web cư nhiên không mở được.

“Kỳ quái...” Có người đã bỏ trang tin tức này.

“Làm sao vậy?” Aslan cầm di động, lại cái gì cũng không có, cau mày nhìn về phía Lưu Bình An. Người sau giải thích nói: “Vừa rồi chúng ta nhìn thấy một tấm ảnh, là nữ sinh học viện chúng ta.”

Lý Duy sau khi nghe được, đột nhiên giật mình nhìn về phía Aslan, “Chẳng lẽ...”

“Xem ra tin tức vẫn là bị lộ.” Aslan bất đắc dĩ dùng ngón tay vuốt mũi, “Ta biết thế nào cũng như vậy.”

“Đến tột cùng là chuyện gì?” Connor thực khẩn trương, bởi vì tỷ tỷ hấn cùng nữ sinh kia quan hệ thực tốt.

Aslan và Lý Duy gật gật đầu, người sau đóng cửa lại. Aslan mới bắt đầu chậm rãi nói: “Xem ra tiếp tục giấu diếm tựa hồ cũng vô dụng, tin tức truyền ra cũng chỉ là vấn đề thời gian. Ta liền nói cho các người đi.”

“Vừa rồi ta nhận được tin tức, học viện ta có một nữ sinh bị giết.”

Tin tức này giống như tạc đạn, nổ tung trong ký tửxá. Nhiều người không dám tin tưởng lỗi tai của mình. Có người cư nhiên trong học viện quân giáo sát hại nữ sinh.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Ngay vừa rồi, thời điểm lễ khai giảng.” Aslan trả lời làm cho mọi người ở đây càng thêm kinh ngạc.

“Giáo phương sau khi phát hiện thi thể đã lập tức hạ lệnh cấm mang tin tức truyền ra ngoài. Nhưng không nghĩ tới tin tức internet truyền quá nhanh. Đại khái ngày mai mọi người đều biết.”

“Nữ sinh kia chẳng lẽ là...” Connor nhớ đến ảnh chụp vừa rồi, nữ sinh kia chính là bạn cùng phòng của Mai Lệ.

“Là học viên mới khóa này. Trong huấn luyện doanh, đã theo cùng đội chúng ta. Không biết các người có ấn tượng hay không, chính là nữ sinh bị trặc chân, nàng tên là Thước Leah * Cách Lôi.”

“Nữ sinh kia chết như thế nào?” Vẫn luôn trầm mặc, Lưu Bình An mở miệng hỏi.

“Này.....” Aslan trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, nhưng càng nhiều là bi phẫn cùng khó chịu. “Thi thể khi được phát hiện, quần áo không chỉnh tề. Nhưng nguyên nhân tử vong cụ thể phải đợi báo cáo kiểm tra tử thi có mới biết được.”

“Ta muốn đi xem Mai Lệ!” Connor xoay người đi ra cửa. Lưu Bình An cũng theo sau, “Ta với người cùng đi đi.”

Việc này làm cho hấn cảm giác thực bất an, tựa hồ có chuyện gì xấu đang phát sinh. Aslan đi ra, “Ta và các người cùng đi thôi. Nàng cũng từng là đội viên của ta.”

Một cổ áp suất thấp làm cho người ta không thở nổi chiếm cứ phòng hội nghị. Các giáo quan đứng bên cạnh bàn, không dám cử động chút nào. Hiệu trưởng chấp hai tay sau lưng, biểu tình nghiêm túc, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt các cấp dưới của mình.

“Ai tới giải thích một chút.”

Thanh âm uy nghiêm làm cho mọi người trong lòng run lên. Wales – bộ Cảnh vệ tiến lên một bước, cúi người chào, “Hiệu trưởng, việc này ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Thanh âm chưa dứt, một xấp tư liệu bay đến trên mặt Wales.

“Chịu trách nhiệm? Người chịu trách nhiệm như thế nào? Một nữ sinh của chúng ta đã chết. Hơn nữa là bị người mưu sát. Người bộ trưởng bộ Cảnh vệ làm ăn cái gì không biết?”

Wales cúi đầu, không nói một lời. Đối với việc này, hắn khó thoát trách nhiệm. Trong học viện phát sinh án mạng, truyền ra bên ngoài có thể tưởng tượng sẽ là tin giật gân như thế nào. Về sau, hắn muốn một mình đảm đương toàn bộ trách nhiệm cũng là không có khả năng.

“Hiệu trưởng, ta cảm thấy hiện tại hắn là nên đem trọng tâm đặt trên việc truy tìm hung thủ.”

Edward nói: “Cái chết của nữ sinh kia có hai khả năng. Thứ nhất là cố ý mưu sát, hung thủ lên kế hoạch rồi mới sát hại nàng. Thứ hai là giết người không xác định mục tiêu. Nếu là loại này thì phiền toái, hung thủ có khả năng là tên giết người liên hoàn.”

“Người nói chuyện này có thể tiếp tục xảy ra?” Cát Tái Nhi cả kinh kêu lên.

“Ta chỉ nói nếu.”

“Nhưng vô luận là loại nào, chúng ta cũng không thể để nguy hiểm uy hiếp đến học viên.” Hạ Liên luôn luôn yêu thương học viên nói.

“Chuyện này, chúng ta không thể giao cho cảnh sát.”

Hiệu trưởng đồng ý cách nói của Edward, “Cảnh sát không thể nhúng tay vào quân giáo, vì chúng ta thuộc quân bộ quản lý. Ta sẽ hướng quân bộ báo cáo chuyện này.”

Hắn quay đầu nghiêm khắc nói với Wales: “Chuyện này người toàn quyền phụ trách, trong vòng 3 ngày phải truy ra hung thủ. Nếu ba ngày sau vẫn không thể tìm ra, người tự nhận lỗi nộp đơn từ chức đi.”

Hội nghị làm cho người ta hít thở không thông kết thúc, Wales lập tức triển khai điều tra. Edward cảm thấy lo lắng, cũng theo hắn đi vào Bộ Cảnh vệ. Đã có cảnh vệ viên đang phát lại hình ảnh từ máy giám sát gắn ở bốn phía vườn trường.

“Địa điểm nữ sinh tử vong là phòng học Số 5. Nơi đó rất ít được sử dụng, bốn phía rất ít người đến, hơn nữa hôm nay cũng không có tiết học. Hung thủ đối với tình huống trong học viện rất quen thuộc, khẳng định là người trong trường.” Edward phân tích nói. Hắn đồng thời đang lo lắng một vấn đề khác.

Thời điểm tiến hành dã thú huấn luyện doanh, nhên nhện cố ý công kích nữ sinh. Hơn nữa gian tể vẫn chưa tìm được. Hắn lo lắng chuyện lần này...

“Phát lại chỗ này.” Tiếng Wales đánh gãy suy nghĩ của Edward. Cảnh vệ viên đang phát lại hình ảnh từ máy giám sát phụ cận phòng học.

Có một thiếu niên chạy như bay đến dãy phòng học cũ.

“Học viên này là...” Edward chấn động, bởi vì trong thời gian đó, thiếu niên tuyệt đối không có khả năng đi đến chỗ này. “Hắn hẳn là đang tham gia lễ khai giảng đi.”

“Được.” Wales gật gù đầu, xoay người bước ra phòng cảnh vệ.

Edward vội vàng đuổi theo, “Người đi đâu vậy?”

“Đi bắt nghi phạm.”

Trong lòng Edward cảm giác không tốt chút nào bắt đầu khuếch tán. Hắn trong lòng hò hét, tuyệt đối không có khả năng...

Tác giả có lời muốn nói: Xem ra mọi người nhắc ta nhiều a, khó trách ta luôn đánh hất xì ! !

Cám ơn mọi người ủng hộ nga!

12. Chương 43: Lý Do Thoát Khỏi Hiềm Nghi [thượng]

43, lý do thoát khỏi hiềm nghi [thượng]...

Bọn Lưu Bình An đến ký túc xá nữ tìm Mai Lệ, lại bị chặn ngoài cửa. Connor gọi điện thoại bảo Mai Lệ ra ngoài, mới biết là ký túc xá nữ sinh tạm thời đóng cửa, cấm ra vào.

“Đến tột cùng làm cái gì nha?” Fitzgerald thật sự nghĩ không ra.

“Chúng ta trở về tìm Eugene đi.”

Ngay lúc bọn họ trên đường trở về ký túc xá, đột nhiên bị vài tên cảnh vệ viên ngăn đón.

“Các người muốn làm gì?” Aslan phát tay ý bảo bọn họ tránh ra. Lấy thân phận của hắn, cảnh vệ viên học viện không có lý do chính đáng thì không thể ngăn trở.

“Thật có lỗi, Elvis đại nhân. Chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc.” Nói xong, vài tên cảnh vệ viên vây quanh Lưu Bình An, trong đó hai gã chuẩn bị dùng còng khoá tay hắn.

“Các người muốn sao...” Fitzgerald một tay đem cảnh vệ viên đẩy ra. Aslan đứng chắn trước mặt Lưu Bình An, “Các người đây là ý gì?”

“Ý tứ trên mặt chữ (nghĩa đen á).” Một gã quân nhân thân hình cao lớn đi tới, quân hàm hai ngôi sao bạc, chứng tỏ cùng cấp bậc với Edward. Quân nhân mang theo khí thế lãnh khốc, làm cho người ta cảm thấy một cỗ cảm giác áp bách vô hình.

“Ta là Wales * Ngải Noah, phụ trách an ninh học viện. Hiện tại muốn bắt giam học viên Lưu Bình An.” Nói xong, không đợi Aslan đáp lại liền bước ra phía sau hắn, vươn tay về phía Lưu Bình An.

Fitzgerald thấy thế, lập tức chế trụ tay đối phương. Nhưng lại bắt vào khoảng không, đồng thời cảm thấy bụng một trận đau đớn kịch liệt, ôm bụng ngã xuống đất. Connor ở một bên sợ tới mức la hoảng lên.

Lưu Bình An cảm thấy người này tốc độ ra đòn thật quá nhanh, hắn vừa rồi còn không có thấy rõ động tác của đối phương, gã đã cho bụng Fitzgerald một kích nặng.

“Chờ một chút, người không thể vô cớ giam giữ học viên.” Lý Duy lạnh lùng nói.

Wales liếc Lý Duy một cái, “Ta cảm thấy lý do của ta thực đầy đủ.” Sau đó chế trụ tay Lưu Bình An.

Lưu Bình An cảm thấy ở chỗ này tranh luận tựa hồ không có ý nghĩa gì. Trong quân đội cũng thường gặp tình huống loại này, nếu không phải có người cố ý chính người thì chính là thật sự có nguyên nhân đặc biệt. Hắn cảm thấy vị quân nhân này cũng không phải cái loại tùy tiện chính người, khẳng định là nguyên nhân gì khác.

Lúc Aslan đang định gây khó dễ, Lưu Bình An hướng hắn gật gật đầu, hơi hơi gọi lên khoe miệng, tựa hồ muốn nói: Ta sẽ không có việc gì.

Aslan hiểu ý, đành phải trở mắt nhìn bọn họ mang Lưu Bình An đi. Connor khẩn cầu nói: “Aslan, người mau cứu Tiểu An. Bọn họ như thế nào có thể dã man như vậy nha. Tiểu An lại không có vi phạm nội quy học viện.”

Fitzgerald té trên mặt đất, miệng không ngừng nói ‘Đáng giận’, gọi tên Lưu Bình An.

“Aslan đại nhân, chúng ta kế tiếp nên làm gì bây giờ? Có cần nhờ phía gia tộc...” Lý Duy lo lắng hỏi. Tuy rằng hắn vẫn cảm thấy Lưu Bình An đối với thiếu gia cũng không có trợ giúp gì, nhưng hắn dần dần nhận thấy, thiếu gia nhà mình rất xem trọng người thiếu niên này.

“Chúng ta trước về tìm Eugene đi.”

Lưu Bình An được đưa vào Bộ Cảnh vệ. Wales ngồi xuống một bên bàn thẩm vấn. Edward đang đứng ở mặt sau tấm thủy tinh phản quang, chứng kiến toàn bộ quá trình. Bởi vì vụ án không phải do hắn phụ trách, hiện tại hắn không có quyền ngăn cản Wales tra án. Chỉ có thể đứng ở bên cạnh lo lắng suông.

Bởi vì lo lắng Wales sẽ làm ra sự tình gì khác người, cho nên hắn yêu cầu ở bên cạnh quan sát.

Tiểu An, người nhất định không có việc gì. Edward tin tưởng Lưu Bình An trong sạch. Nhưng là, vì cái gì khi lễ khai giảng đang diễn ra lại chạy tới cái địa phương kia?

Wales chiếu lại đoạn phim lập thể từ máy giám sát, xuất hiện hình ảnh Lưu Bình An chạy đến dãy phòng học cũ.

“Người buổi sáng hôm nay có đi qua dãy phòng học cũ?” Wales dùng thanh âm lãnh khốc không hề dao động hỏi.

“Đúng vậy.” Đối diện sự việc chưa rõ, Lưu Bình An quyết định trả lời thành thực.

“Người đến đó làm gì?”

“Ta cảm thấy không thoải mái, cho nên đi vào trong đó nghỉ ngơi một chút.”

“Nói dối!” Thanh âm lạnh như băng giống như thanh đao sắc bén, chỉ thẳng về hướng thiếu niên, “Nghỉ ngơi không tất yếu phải đi đến chỗ xa như vậy. Không thoải mái càng không thể chạy nhanh như vậy.”

“Trường quan.” Đối với việc Wales hoài nghi, Lưu Bình An bình tĩnh trả lời. “Trước khi người đưa ra kết luận gì đó, thỉnh nói cho ta biết vì sao bắt giữ ta. Ta có quyền được biết đi.”

Wales gọi lên khóe miệng, “Xem ra người vẫn còn giả vờ đi.”

Đem hình ảnh lập thể chuyển thành ảnh chụp, xuất hiện một thi thể nữ hài tử. Ánh vào mắt bọn họ là ảnh chụp cùng một người với hình ảnh trên trang web lần trước, nhưng góc độ bất đồng.

Hơn nữa tấm ảnh này là chụp toàn thân. Nữ hài tử quần áo không chỉnh tề, bị xếp đặt thành tư thế khuất nhục, thực rõ ràng là đã bị thô bạo xâm phạm. Hơn nữa trên người nữ hài tử còn có bộ phận bị cắt xuống, hạ thân một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Nhìn đến loại trường hợp này, đại bộ phận đều muốn nôn mửa, thủ pháp của hung thủ quả thực làm cho người ta giận sôi.

Lưu Bình An sắc mặt khó coi tới cực điểm, nữ hài kia vài ngày trước còn theo chân họ cười cười nói nói, là một cô gái phi thường kiên cường. Hiện tại lại bị giết thê thảm như thế.

“Là ai? Là ai làm?” Hình ảnh nữ hài không ngừng xuất hiện trong lòng Lưu Bình An. Hắn cả người run run, dùng sức cắn răng, đem tức giận trong lòng áp chế.

Wales lộ ra tươi cười tàn khốc, “Không phải là người sao? Không cần giả bộ, suốt buổi sáng, trừ vị nữ học viên này, cũng chỉ có người tới gần dãy phòng học cũ.”

“Phòng học cũ? Người nói nữ hài tử kia bị giết ở dãy phòng học cũ sao?”

—0—

Ở nơi khác, Aslan đã lấy được tin tức kinh người từ Eugene.

“Ài. Các người còn không biết đi. Đây là cơ mật bên trong quân giáo, còn chưa có tiết lộ ra ngoài. Ta mất không ít công phu mới biết được.”

“Tiểu An hôm nay có đi qua dãy phòng học cũ sao? Hắn đi nơi đó làm cái gì?” Connor đưa ra nghi vấn trong lòng mọi người. Tuy rằng hắn biết Tiểu An đúng là đột nhiên mất tích trong lễ khai giảng, không thể tưởng được là hắn đi đến địa phương kia. Bởi vì dãy phòng học cũ cách sân thể dục rất xa.

Eugene nhún nhún vai, “Ta cũng không biết nha. Chỉ có thể nói Tiểu An không may đi. Căn cứ vào hệ thống máy giám sát, toàn bộ buổi sáng trừ người bị hại cũng chỉ có hắn tới gần nơi đó.”

“Ta tin tưởng Tiểu An, hẳn tuyệt đối không làm chuyện này.” Fitzgerald đối với chính mình không thể bảo vệ tốt Tiểu An cảm thấy tức giận.

Connor cũng cướp lời nói, “Tiểu An tuyệt đối là bị oan uổng.”

“Ta cũng tin tưởng hẳn.” Aslan thở dài, “Nhưng hiện tại người của Bộ Cảnh vệ có đầy đủ lý do hoài nghi hẳn là hung thủ. Hơn nữa cảnh sát không tham gia vụ án này, đại khái hẳn là giáo phương đã hướng quân bộ đưa ra yêu cầu xin xử lý nội bộ.”

Ca ca cùng phụ thân hẳn đều là chính trị gia, gia tộc Elvis thế lực trong quân bộ có vẻ bạc nhược, cho nên hẳn mới bị đưa vào quân giáo.

Hiện tại chỉ có thể hy vọng, Bộ Cảnh vệ không có đầy đủ chứng cứ xác thực, tạm thời giam giữ Lưu Bình An, mà không phải đem hẳn thành hung thủ chân chính đưa đi quân bộ tiến hành xử lý.

Aslan quay đầu nhìn về phía Eugene, “Eugene, ta hướng người mua tình báo đi. Bao nhiêu tiền ta đều trả. Còn tin tức gì liên quan với vụ án? Có lẽ chúng ta có thể phát hiện một ít chứng cứ có lợi cho Tiểu An.”

“Thiếu gia, xem như người không trả tiền ta cũng sẽ đi thăm dò. Nói như thế nào Tiểu An cũng là đồng bạn vào sinh ra tử với chúng ta.” Eugene trừng mắt nhìn, tỏ vẻ chính mình nguyện ý hỗ trợ.

“Đáng giận! Tiểu An chẳng qua chỉ biến mất trong chốc lát, ta lúc ấy lẽ ra phải theo bên người hẳn mới đúng.” Connor một quyền đập vào cạnh giường, cạnh giường không chút sụt mẻ, nhưng Connor lại đau đến mức lập tức rút tay về.

“Đúng rồi!” Aslan đột nhiên nhảy dựng lên, làm mọi người hoảng sợ.

Tác giả có lời muốn nói: nhóm Ong đực cuối cùng có thể cứu Ong chúa của họ ra không?

13. Chương 44: Lý Do Thoát Khỏi Hiềm Nghi [hạ]

44, lý do thoát khỏi hiềm nghi [hạ]...

“Thiếu gia, người sẽ không đột nhiên muốn dọa người chứ.” Đang tìm tòi tin tức Eugene đem kính mắt gỡ xuống oán giận vài câu, lại bị Aslan một phen bắt lấy bả vai.

“Tiểu An là vào lúc nào tới gần dãy phòng học cũ, lại là khi nào rời đi?”

Nhìn hẳn hai mắt phát sáng, Eugene có điểm bị dọa. “Thời gian theo ta biết... Căn cứ máy giám sát ghi nhận, hẳn 10h50’ đi vào, 10h54’ ly khai. Dừng lại bốn phút. Ý của người là...”

“Nếu đơn thuần giết người thì thời gian này cũng đủ, nhưng nữ hài tử kia hẳn là không chỉ bị sát hại đơn giản như vậy đi.”

Eugene bình tĩnh đại ngộ, “Đúng, làm sự việc kia không đủ thời gian nha. Hơn nữa nữ hài kia trên người còn nhiều vết thương khác. Bốn phút khẳng định không đủ.”

-0-

Trong phòng thăm vấn, không khí giống như đọng lại thành khối. Đang lúc hai người đối diện, Lưu Bình An đột nhiên cười ha hả.

“Có cái gì buồn cười?” Wales khó hiểu hỏi.

“Thực có lỗi, ta chỉ dừng lại ở đó trong chốc lát. Tuy rằng ta không thể tính toán chuẩn xác thời gian, nhưng đại khái cũng chỉ có vài phút. Người cho rằng một người nam nhân trong vài phút ngắn ngủi cũng đủ đối nữ hài làm cái loại sự việc này sao?”

Wales sớm dự đoán được hẳn sẽ nói như vậy, nhân tiện nói: “Người có thể giở trò với máy giám sát.”

“Ta nếu như giả vờ, còn không bằng đem hình ảnh lúc mình tới gần nơi đó cắt bỏ.”

“Bởi vì dạng làm giả này biểu hiện rất rõ ràng. Tóm lại, người không thể bài trừ hiểm nghi.”

Lưu Bình An trấn định nói: “Có thể dùng DNA của ta cùng DNA hung thủ lưu lại tiến hành đối chiếu.”

“Thật đáng tiếc, chúng ta không thể làm như vậy.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì di thể người bị hại đã bị thiêu hủy. Khi chúng ta tiến hành chụp ảnh tại hiện trường, di thể đột nhiên tự bốc cháy.”

“Cái gì?” Lưu Bình An giật mình đứng lên. “Là nguyên nhân gì gây cháy?”

Wales liếc nhìn thiếu niên một cái, khinh miệt nói: “Vậy phải hỏi người.”

Lưu Bình An thở dài, đổ ngồi xuống ghế. Hắn trong đầu kêu ong ong, hiện tại đại khái cũng chỉ còn lại một biện pháp chứng minh chính mình trong sạch.

“Xin hỏi người xác định nữ hài kia bị xâm phạm sao?”

Đối phương đưa ra vấn đề, làm Wales lâm vào sửng sốt, “Đương nhiên. Căn cứ ảnh chụp, người bị hại đã bị người khác tra tấn.”

“Như vậy không thể là ta làm.” Lưu Bình An đem thân thể dựa vào sau, chậm rãi nói: “Bởi vì ta không thể đối nữ nhân làm loại việc này. Không tin có thể từ bệnh viện quân giáo tiến hành kiểm tra thân thể.”

Không chỉ có Wales mở to hai mắt, mà Edward cũng chấn động.

“Không cần giật mình như vậy. Trong quân đội không phải rất nhiều người giống ta như thế sao? Rõ ràng trong lòng vẫn là thích nữ nhân, nhưng bởi vì trường kỳ bị ‘Đặc biệt’ đối đãi, khiến thân thể căn bản không thể đối nữ nhân sinh ra bất luận phản ứng gì.”

Thiếu niên nói chuyện ngữ khí thực nhẹ nhàng, nhưng mỗi một câu một chữ đều trầm trọng đánh vào tâm Edward. Nhớ lại những hành động lúc trước của thiếu niên, vô luận là ngồi xổm trước mặt mình chuẩn bị khẩu giao hay khi nói linh tinh ‘An ủi lẫn nhau’, thiếu niên tựa hồ đều biểu hiện một bộ dáng đương nhiên.

Hắn biết quân đội mỗi ngày đều phát sinh loại sự tình này, nhưng không nghĩ tới thiếu niên từng thường xuyên bị đối đãi như thế. Edward thực phần nộ, hắn thật muốn giết sạch những tên thói tha bản thủ đối thiếu niên làm ra loại chuyện này. Đồng thời, nội tâm như bị kim châm đau đớn.

Làm ông được nhưng không cách nào hảo hảo bảo hộ ‘Nữ hoàng điện hạ’ quan trọng nhất của mình. Hắn nắm chặt hai nắm đấm, hối hận nảy lên trong lòng. Không thể để Wales giam giữ thiếu niên được nữa.

.

Đột nhiên đẩy ra cửa sắt phòng thẩm vấn, Edward không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Wales, đem thiếu niên kéo đi.

“Hỏi xong rồi. Chúng ta trở về thôi.”

“Nha?” Lưu Bình An không hiểu huấn luyện viên sao lại đột nhiên xông ra, còn cứng rắn mang hắn đi. Hắn còn đang bị thẩm vấn a.

“Edward, người không thể dẫn hắn đi.”

“Vì sao?” Edward nhìn chằm chằm đồng nghiệp của mình, “Người rất rõ ràng, hắn trong sạch, vì cái gì muốn khó xử một đứa nhỏ như vậy?”

“Kiểm tra thân thể có thể chứng minh hắn trong sạch. Nhưng cũng không thể loại trừ trường hợp hắn là đồng lõa.”

“Người!” Edward nghiêng răng nghiêng lợi, hắn đã sớm biết khối núi băng này rất khó dây dưa, nhưng không nghĩ tới lại ác liệt như vậy.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Wales reo vang. Hắn mở điện thoại, nói vài câu, mang theo một tia không cam lòng nói với Lưu Bình An: “Người có thể đi rồi.”

“Đi?” Lưu Bình An và Edward không nghĩ ra vì sao hắn lại đột nhiên thả người.

Ra khỏi Bộ Cảnh vệ, Lưu Bình An hít một hơi thật sâu. Cho dù có điểm lạnh, cũng tốt hơn so với không khí trong phòng thẩm vấn nhiều lắm. Hắn không phải chưa từng gặp qua loại tình huống này, hoàn toàn ngược lại, hắn đã gặp nhiều tình huống so với cái này còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

“Cảm giác có khỏe không?” Edward đưa cho hắn một lon thức uống nóng, là mua từ máy bán hàng tự động bên ngoài Bộ Cảnh vệ.

“Cám ơn. Là khá khá (là cái món gì vậy trời – sữa phải k ta?) nha? Ta muốn uống cà phê nóng.”

“Thứ đó không phải cho tiểu hài tử con nít uống.”

“Ta cũng không phải con nít.” Vừa nói xong, trực tiếp bị Edward gõ một cái.

“Ngu ngốc! Con nít sẽ có bộ dáng con nít. Có đôi khi cũng phải cho người khác cơ hội bảo vệ người.”

Bị Edward gõ trán, Lưu Bình An cảm thấy trong lòng dâng lên một loại ảm áp cảm giác. Bị gõ như vậy là chuyện cách đây bao lâu rồi? Tựa hồ là thật lâu thật lâu trước kia. Chủ nhân bàn tay ảm áp kia đã không còn ở đây nữa rồi.

Nhìn thiếu niên đột nhiên cúi đầu trầm mặc, Edward nghĩ hắn bởi vì thẩm vấn mà cảm thấy khó chịu. Lôi kéo hắn ngồi vào ghế đá ven đường.

“Như thế nào? Còn cảm thấy không thoải mái? Kỳ thật Wales vốn luôn giữ bộ dáng chết tiệt kia, cố chấp giống như hòn đá. Hắn cũng rõ ràng là người trong sạch, nhưng hiệu trưởng hạn định hắn trong vòng 3 ngày phải tìm được hung thủ, làm cho hắn thực lo lắng. Hơn nữa chính hắn đối việc này cũng cảm thấy phi thường tự trách...”

Nghe Edward giải thích, Lưu Bình An lắc lắc đầu, “Không có gì. Ta căn bản không để trong lòng. Trước kia cũng từng bị thẩm vấn qua.”

Phát hiện đối phương lộ ra vẻ mặt lo lắng, người được xưng là ‘Huấn luyện viên ma quỷ’ cư nhiên lộ ra vẻ mặt này, làm cho Lưu Bình An giật mình.

“Lúc ấy quả thật đau như muốn đòi mạng. Nhưng hiện tại đã không có việc gì.”

Edward một hồi lâu mới hiểu được ý tứ thiếu niên. Nội tâm lại một trận đau, hắn đột nhiên bắt lấy cánh tay thiếu niên, “Bọn họ đối với người dùng hình?”

“Không sai biệt lắm.” Kỳ thật cũng không chỉ là dụng hình, còn làm chuyện ác liệt hơn với hắn, trong quân đội đại bộ phận thẩm vấn đều là như vậy, nhưng loại sự tình này Lưu Bình An sẽ không nói với Edward, mà tin tưởng Edward cũng hiểu được.

Edward nhìn thiếu niên trong chốc lát, chậm rãi buông tay ra, thở dài.

“Người phải biết yêu quý chính mình. Có rất nhiều người lo lắng cho người. Tỷ như lão mục tử khoa học gia kia.”

Một hồi lâu Lưu Bình An mới hiểu được Edward là nói đến Smith. Lão mục tử? Quả thật rất giống... Lưu Bình An nhin không được cười rộ lên.

Thiếu niên tươi cười giống như đóa hoa màu trắng trong bóng đêm nở rộ, có loại cảm giác mông lung nhu hòa, làm cho Edward cảm thấy nội tâm tựa hồ bị vật gì mềm mại vuốt ve, tâm tình bực tức rất cục bình tĩnh trở lại.

Phát hiện đối phương ánh mắt cũng không chớp một chút nhìn mình chăm chú, Lưu Bình An nghiêng đầu hỏi: “Người nói có rất nhiều người lo lắng cho ta. Huấn luyện viên cũng là một trong số đó sao?”

Vốn chỉ là lời nói trêu chọc, nhưng Edward lại vô cùng nghiêm túc trả lời, “Đương nhiên.”

Lúc này đến phiên Lưu Bình An có điểm ngưng ngừng. “Thật muốn cho những người gọi người là ‘Huấn luyện viên ma quỷ’ nghe một chút. Không thể tưởng được huấn luyện viên là người thực ôn nhu.”

“Chỉ là tùy người mà thôi.” Kỳ thật chỉ ôn nhu với riêng người thôi nha. Edward trong lòng thầm nghĩ.

Lưu Bình An đối với những lời này căn bản không để ý, bởi vì nhóm bạn cùng phòng hắn đang từ xa xa đi tới.

“Tiểu An!” Connor đứng ở đầu tiên nhào về phía Lưu Bình An, “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì. Các người như thế nào đến đây?” Lưu Bình An hỏi.

“Eugene nói cho chúng ta biết, người được thả ra.” Aslan cởi áo khoác, phủ lên vai Lưu Bình An. “Ban đêm thực lạnh, chúng ta vẫn là đi về trước đi.”

Không thể tưởng được đối phương lại ôn nhu như vậy, Lưu Bình An sửng sốt một hồi lâu.

“Tiểu An, bọn họ có hay không khi dễ người? Ta nhất định phải đem Bộ trưởng Bộ Cảnh vệ núi băng kia đánh cho thành đầu heo.” Fitzgerald vẫn là tức giận bất bình với một quyền kia của Wales.

“Không có. Đúng rồi, về vụ án, người có biết chút gì không?” Lưu Bình An chuyển hướng Eugene.

Eugene đẩy đẩy mắt kính, nói: “Người còn không biết đi. Người sở dĩ được phóng thích là vì vừa rồi đã xảy ra án mạng thứ hai. Người bị hại vẫn là nữ học viên.”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người có hay không cảm thấy, Edward cùng Tiểu An thực ám áp nha? Bọn họ nhìn thế nào cảm giác đều như là cha con. Nói như vậy... Smith là mẹ mẹ... Ha ha...

Án mạng tiếp tục diễn ra, Tiểu An bọn họ sẽ hóa thân thành Conan sao? Mọi người chống mắt đợi đi.

Giới thiệu nhân vật bên lề:

Lưu Bình An

19 tuổi, bề ngoài gây yếu bình phàm, xuất thân bình dân.

13 tuổi bị mạnh mẽ trưng binh, cả nhà bị nhân nhện biến chủng sát hại. Luôn luôn tòng quân trong quân đội, trải qua vô số chiến tranh tàn khốc, nhưng vì để có cơm ăn no, đành phải tiếp tục tham gia quân ngũ. Lập được không ít chiến công lại vẫn chỉ là một tiểu binh, cao nhất cũng chỉ lên tới trung úy. Trong một lần bị thương nặng, được Bộ Kỹ thuật Sinh hóa quân đội nhìn trúng, bị lừa làm chuột bạch nhỏ tham gia ‘Kế hoạch Ong chúa’, nhưng bản thân hắn cũng không biết chân tướng.

Thấy tên này khi đang xem [Cẩm cung], thực thích Bình An đại thúc trong đó, cũng thực phù hợp với tên của hài tử nhà nghèo. Cho nên liền lấy tên này. Nhưng kỳ thật Tiểu An trước kia tên cũng không phải kêu Bình An, mà là Lưu Ly.

Aslan * Elvis

20 tuổi, vương tử mỹ công

Phụ thân là lãnh đạo Đảng Tự do, tao nhã mà tuấn mỹ, có thể lực cường đại hậu thuẫn, trong học viện có rất nhiều tùy tùng.

Tên của hắn, Aslan là sư tử, cùng tên với vị thần thủ hộ Narnia nga, siêu thích tay sư tử kia, tao nhã lại ôn nhu, tương xứng cùng hình tượng của Aslan.

Elvis nghĩa là ‘Bằng hữu cao quý’. Hắn là bằng hữu có thân phận cao quý nhất của Tiểu An. Phải nói, kỳ thật phẩm đức của hắn cũng rất cao quý, chỉ là chưa đủ thành thực mà thôi.

Chờ mong Aslan sau này càng thêm thành thực, có thể vô điều kiện bao dung và bảo hộ Tiểu An.

14. Chương 45: Cùng Nhau Hành Động

45, cùng nhau hành động...

Người bị hại vẫn là học viên mới. Bất quá không phải cùng đội Aslan trong dã thú huấn luyện doanh, mà thuộc liên đội An Nam. Điểm chung với vụ án thứ nhất là, các nàng đều là học viên nữ, hơn nữa thủ pháp giết người làm cho người ta giận sôi.

Hơn nữa, lúc cảnh vệ viên tới hiện trường, thi thể đột nhiên bắt đầu bốc cháy. Bộ Cảnh vệ không chụp ảnh được hiện trường, không biết thời gian xảy ra vụ án. Chỉ có thể thông qua lời kể của người phát hiện cùng với một chút dấu vết tại hiện trường đưa ra phán đoán.

“Nghe nói thi thể nữ sinh được phát hiện rất đáng sợ.”

Bởi vì hiện trường đã bị phong tỏa, bọn Lưu Bình An cũng không có cách đến hiện trường thăm dò. Chỉ có thể trở lại ký túc xá nghe tin tức của Eugene.

“Lần này thi thể bị phát hiện tại nhà vệ sinh công cộng ký túc xá nữ sinh. Bởi vì từng ký túc xá đều có buồng vệ sinh độc lập, cho nên cũng không cần dùng đến nhà vệ sinh công cộng. Như vậy mới có thể bị hung thủ thừa cơ lợi dụng.”

“Nhưng hung thủ gan cũng quá lớn đi. Cư nhiên ở ký túc xá nữ sinh gây án. Nếu có người nghe thấy, thực dễ dàng bị phát hiện.” Nghe xong Eugene trình bày, Connor nhin không được phát biểu ý kiến. Đây cũng là cảm giác đầu tiên của đại bộ phận sau khi nghe xong thông tin.

“Hơn nữa, ký túc xá nữ sinh đã cấm ra vào. Làm sao hung thủ có thể lên vào ký túc xá?” Kỷ Vũ dựa lưng vào ghế hỏi.

“Chỉ sợ không phải lên vào, mà là hung thủ vốn ở ngay bên trong ký túc xá, hơn nữa đối với tình huống ký túc xá rất quen thuộc.” Lưu Bình An vừa nói xong, mọi người đều lấp bắp kinh hãi. “Nhưng hung thủ là nam nha.” Bởi vì nghe nói tình trạng thi thể nữ sinh, Connor không dám tin mở to hai mắt.

Lưu Bình An nhún nhún vai, này cũng là điểm hắc không rõ. Cho dù là nam đóng giả nữ, ở trong ký túc xá lâu như vậy, khẳng định sẽ bị phát hiện. Nữ sinh quan sát so với nam sinh cẩn thận hơn rất nhiều, nếu là nữ giả nam, nếu không cởi sạch ra, nam sinh còn không nhất định phát hiện có nữ sinh trà trộn vào, tỷ như nói Hoa Mộc Lan tòng quân, nhiều năm như vậy cũng không bị phát hiện. Nhưng nếu là nữ sinh, đại bộ phận đều có thể phát hiện nam sinh trà trộn.

“Tóm lại, mọi người hãy tăng mạnh đề phòng. Chuyện gì đều phải là hai người ra ngoài cùng nhau, biết không?” Tuy rằng huấn luyện tân sinh đã chấm dứt, nhưng Aslan còn có thể lấy thân phận trưởng ký túc xá ra mệnh lệnh.

“Kia... Ta và Tiểu An một tổ đi.” Fitzgerald đầu óc mất linh quang, đối với vụ án hoàn toàn nghĩ không ra nguyên cớ. Nhưng nghe đến lời này, ý thức ‘Bảo hộ Tiểu An’ đột nhiên tăng vọt.

“Đa... Fitzgerald hảo gian trá. Người ta cũng muốn cùng Tiểu An một tổ.” Connor cao hứng phấn chấn dùng hai tay cuốn lấy cánh tay Lưu Bình An, “Có thể cùng đi WC và tắm rửa.”

“Đúng nga, ta như thế nào không nghĩ tới?” Eugene xoa xoa lòng bàn tay, “Ta đây cũng theo các người cùng một tổ đi.”

Sau đó, Gavin vô thanh vô tức tiến lại đây, giơ một bàn tay lên tỏ vẻ chính mình cũng muốn cùng tổ. Lưu Bình An nhìn một đám người nháo, không khỏi trợn mắt.

“Ta cùng Kỷ Vũ một tổ tốt lắm.”

Kỷ Vũ bị một đoàn người nhất tề trừng mắt, đột nhiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bị vô số ánh mắt như dao bay qua, Kỷ Vũ sợ hãi rút lui cổ, “Cái kia..... Ta và mọi người cùng tổ đi. Nhiều người lực lượng lớn, ha ha...”

Ở thời điểm này nhiều người lực lượng lớn dùng được cái gì? Lưu Bình An tiếp tục trợn mắt. Nghe được giọng nói thuần hậu của Aslan ở bên tai nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật ta cũng muốn một tổ với người.”

Lưu Bình An mạnh nâng đầu, đối phương đã xoay người đi ra cửa, “Ta đi thông báo cho mọi người trong ký túc xá.”

Còn không kịp hiểu ý tứ trong lời nói của Aslan, người kia đã đi ra ngoài. Hắn tựa hồ nhìn thấy bên tai Aslan đỏ lên. Khi Lý Duy theo sau, thời điểm đi ra, Lưu Bình An gọi hắn lại.

“Áo khoác của thiếu gia nhà ngươi.” Dem áo khoác vừa rồi Aslan phủ trên người hắn giao cho Lý Duy. Cho dù là mùa hạ, ban đêm vẫn còn khá lạnh.

Lý Duy tiếp nhận, nói “Cám ơn” liền theo bước Aslan mà đi.

Bộ Cảnh vệ áp suất thấp đã giằng co cả ngày, hiện tại cho dù suốt đêm cũng không có khả năng đình chỉ. Nhóm cảnh vệ viên đều sống chết công tác, sợ cái đao treo trên đầu của lão đại nhà mình.

Bởi vì án mạng liên tục, hơn nữa chứng cứ thiếu rất nhiều, cơ hồ đem mọi người trong Bộ Cảnh vệ bức điên.

Wales hai tay dùng sức vỗ lên bàn, chén trà và tư liệu trên bàn đều nảy lên. Làm cho cảnh vệ viên bị hắn dọa khiếp đảm.

“Người bình tĩnh một chút. Lo lắng không thể thấy rõ chân tướng.” Edward đưa cho hắn một ly cà phê. Hắn tương đối quen thuộc vị đồng nghiệp này. Nam tử băng sơn này là điển hình ngoài lạnh trong nóng. Bề ngoài lạnh lùng, trên thực tế vô luận sự việc gì đều phi thường nhiệt tâm. Hơn nữa làm việc nhanh như chớp giết, không trì trệ rề rề. Nói khó nghe chính là nóng vội.

“Hung thủ cư nhiên gây án không coi chúng ta vào đâu, quả thực là khiêu khích. Người bảo ta làm thế nào bình tĩnh?”

“Nhưng vội vàng xao động cũng không có tác dụng. Đối phương làm ra hành vi tàn nhẫn như vậy chính là muốn chọc giận, nhiễu loạn chúng ta. Cũng không thể mắc mưu nha.”

Tương đối trái ngược Wales, Edward là loại người ngoài lạnh trong cũng lạnh. Bề ngoài bàng quan, nội tâm lại đối với bất luận sự việc gì cũng không cảm thấy hứng thú, có khi thậm chí là tàn khốc. Theo như lời hắn, hắn chỉ ôn nhu và nhiệt tâm tùy người.

Đối với việc lần này, cũng thủy chung biểu hiện thái độ khách quan. Trừ bỏ thời điểm Lưu Bình An trở thành người bị tình nghi.

Lúc này, di động Edward vang lên. Hắn ra khỏi văn phòng Wales, đi vào hành lang.

“Uy. Ta là Edward.” Thanh âm đầu kia điện thoại làm cho Edward nhận không được đưa điện thoại ra xa.

Đối phương chỗ ống nghe rít gào, “Ngu ngốc! Người chiếu cố Tiểu An thế nào nha? Ta nghe nói hắn hôm nay bị bắt vì là kẻ bị tình nghi giết người.”

“Hiện tại đã được thả ra.” Edward nhận không được hưởng vị bảo phụ này giải thích nói.

“Thả ra thì thế nào? Đây đã thương tổn tâm linh Tiểu An thực nghiêm trọng. Nếu để ta biết các người còn tra khảo hắn, các người đừng nghĩ có ngày yên lành.”

Smith đêm nay gọi điện thoại cho Lưu Bình An. Hỏi hắn vì cái gì từ sau buổi trưa điện thoại hắn vẫn ở trạng thái không người nghe. Lưu Bình An cũng vô pháp giấu diếm, đành phải đem chuyện bị bắt thành thực nói ra.

Giống như gà mái bảo hộ gà con, Smith lập tức giang cánh. Nhưng ý muốn bảo hộ của gà mái rất mạnh, ở quân bộ ngây người lâu như vậy, đương nhiên rất quen thuộc tình huống thâm vấn. Thiếu chút nữa liền vọt tới học viện quân giáo cùng hiệu trưởng nói lý lẽ.

“Được rồi, được rồi. Lần này là ta bảo hộ không chu toàn, ta đã hiểu ra rồi.” Edward lấy giọng quân nhân báo cáo với đồng nghiệp quân hàm cao hơn mình.

“Tóm lại, kẻ giết người cũng được, biến thái cũng được, tuyệt đối không thể để hắn tới gần Tiểu An một bước.”

“Vâng vâng...” Edward trầm nghĩ, kỳ thật bên người thiếu niên cũng có một đồng lớn biến thái.

“Đúng rồi. Chuyện kế tiếp, thỉnh mở ra bố trí giữ bí mật được không?” Edward cầm di động, đi vào một gian phòng chứa đồ của Bộ Cảnh vệ, xác định bên trong không có nghe lén, mới tiếp tục nói chuyện.

“Chuyện gì?” Thanh âm nghi hoặc của đối phương truyền tới.

“Khi đang tiến hành huấn luyện tân sinh, những tiểu đội bị nhèn nhện tập kích đều có nữ học viên. Mà lần này án mạng hai người chết liên tục đều là tân sinh, mà đều là nữ sinh. Người có nghĩ đến cái gì không?”

“Ý của người là chuyện tình lần này là nhèn nhện làm?” Smith ngữ khí trở nên ác liệt.

“Ta chỉ hoài nghi như vậy, nhưng không có chứng cứ. Nếu bọn chúng tập kích nữ sinh mục đích là hướng về phía ‘Ông chúa’, như vậy mục đích lần này cũng đồng dạng.” Edward cũng biểu tình nghiêm túc. Phỏng đoán này làm chính hắn cũng cảm thấy bất an.

“Chờ một lát ta sẽ đến ngay.” Smith dừng một hồi lâu, những lời lỗ mãng này liền vang lên.

Không thể tưởng được hắn lại tự thân xuất động, xem ra tình huống quả thật ác liệt nha. Edward không khỏi trầm nghĩ.

Smith dập điện thoại, mặc áo khoác, bước ra phòng nghiên cứu. Nữ trợ thủ đang làm thí nghiệm khó hiểu hỏi: “Tiên sĩ, người muốn đi đâu?”

“Ta ra ngoài một chút.”

“Nha?”

Bọn họ vừa mới hoàn thành giai đoạn thí nghiệm thứ nhất, đang chuẩn bị tiến hành giai đoạn tiếp theo. Nhưng người quan trọng lại tại thời gian này rời khỏi, thật sự làm cho người ta khó hiểu.

Đang định mở miệng khuyên nhủ, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Smith làm sợ tới mức đem lời nói nuốt trở lại. Nữ trợ thủ còn chưa có gặp qua bộ dáng đáng sợ như vậy của thủ trưởng.

Smith đi ra viện nghiên cứu, lên xe của mình. Lời nói của nhèn nhện biến chủng lấy xác Thù Á lại vang lên trong đầu.

[hần mệnh lệnh chúng ta lên vào thế giới nhân loại, tìm ra phong hậu, luân x năng, x chết năng, cho năng một cái chết khuất nhục]

Không thể tưởng được đối phương hành động nhanh như thế, hắn không thể lãng phí thời gian. Đạp mạnh chân ga, đem tốc độ xe nâng tới cao nhất. Nhất định phải mau chóng đem kẻ lên vào học viện quân giáo lý diệt trừ sạch sẽ. Tuyệt đối không thể để thiếu niên gặp bất luận nguy hiểm gì.

15. Chương 46: Nửa Đêm Đi Wc

46, nửa đêm đi WC...

Lưu Bình An luôn luôn ngủ tĩnh. Tuy rằng hôm nay phát sinh rất nhiều việc, nhưng hắn vẫn như cũ duy trì cảnh giới. Nửa đêm hắn nghe được giường dưới truyền đến âm thanh sột soạt.

Hắn ló đầu ra, nương theo ánh sáng xuyên thấu từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nhìn thấy một bóng người ngồi bên giường phía dưới, tựa hồ đang mang giày.

“Người khuya khoắt muốn làm gì nha?”

Bị thanh âm của Lưu Bình An làm hoảng sợ, Connor giống như con mèo xù lông.

“Không có gì..... Ta đi ra ngoài một chút.” Hắn xoay người, lại bị Lưu Bình An nhảy xuống ngăn lại đường đi.

“Người muốn đi nơi nào?” Hiện tại đang trong thời điểm phi thường nhạy cảm, khuya khoắt chạy ra ngoài, thật sự rất khả nghi.

“Cái kia...” Ánh mắt Connor né tránh, không dám nhìn thẳng vào Lưu Bình An, “Ta muốn đi WC.”

“Các người ồn ào gì vậy?” Giường đối diện truyền đến tiếng Aslan, giọng nam thuần hậu lúc này mang theo một tia khàn khàn cùng biếng nhác, gợi cảm nói không nên lời.

Aslan đẩy màn ra, sợi tóc vàng kim mang theo điểm mềm mại, hỗn độn dán trên mặt, con ngươi xanh ngọc bích chưa hoàn toàn thanh tỉnh, còn che một tầng hơi nước. Sơ mi ngắn tay chỉ gài nút giữa, cổ áo hoàn toàn mở ra, lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng lồng ngực. Tuy rằng Aslan thoát nhìn đáng người cân xứng, nhưng cư nhiên có cơ bụng vô cùng săn chắc.

Nếu các nữ sinh nhìn thấy bộ dáng này của ‘Vương tử’, khẳng định sẽ thét chói tai thậm chí té xỉu. Connor cũng có chút hai mắt đăm đăm nhìn. Lưu Bình An quay đầu nói với Aslan: “Connor muốn đi WC, ta đi cùng hần.”

“Nga... Hảo...” Aslan có điểm lẳng lẳng, căn bản là không có hoàn toàn thanh tỉnh. Nghe Lưu Bình An nói, con ngươi màu xanh biếc căn bản không có phản ứng.

Không thể tưởng được vương tử điện hạ ngày thường đoan trang ưu nhã cũng có một mặt ngốc lẳng, Lưu Bình An cảm giác rất thú vị. Đi qua ghé sát vào hần, “Người muốn đi cùng chúng ta sao?”

“Nga...” Aslan máy móc vô thức phủ thêm áo khoác, đứng lên đi theo phía sau Lưu Bình An.

Kỳ thật bên trong ký túc xá cũng có WC, thế nhưng ba người lại ra khỏi phòng, đi ra hành lang hướng đến nhà vệ sinh công cộng. Lưu Bình An căn bản không muốn đi, hần chỉ là muốn nhìn một chút Connor đến cùng định làm cái quỷ gì.

Connor chậm rì rì đi đến trước bồn tiểu tiện, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lưu Bình An. Lưu Bình An quay đầu nhìn về phía Aslan bên cạnh, thanh niên còn đang ngẩn người.

“Người không đi WC sao?”

“Nga...” Aslan liền đứng ở nơi đó bắt đầu mở quần, cởi được một nửa, đột nhiên cảm giác không đúng. Phát hiện chính mình đứng trước mặt thiếu niên, mở quần, ngón tay đang kéo cạnh quần lót.

Màu đỏ ửng từ hai má lan tràn đến cổ, Aslan hoàn toàn tỉnh táo lại. Hần nhanh chóng đem quần mặc vào, đầy mặt xấu hổ nói với Lưu Bình An: “Ta... có điểm ngủ đến hồ đồ.”

Hần bình thường cực ít như vậy, bởi vì bận cả ngày, đêm hôm trước lại lo lắng suy nghĩ tình tiết vụ án, căn bản không hề ngủ. Thật vất vả ngủ được một chút, lại đột nhiên bị đánh thức, nên đầu óc mới có thể không chuyển lại đây.

“Không quan hệ. Nhưng nếu đang ở trên chiến trường, liền nguy hiểm.”

Bởi vì lời nói của Lưu Bình An, Aslan cảm giác xấu hổ không thôi. Hần biết chính mình còn cần tập luyện nhiều.

“Ừ, Connor, người xong chưa? Đi tiểu cũng lâu như vậy, thậm chí có vấn đề nha?”

Connor đành phải vẽ mặt đau khổ, mặc quần vào trở về trước mặt Lưu Bình An, “Tiểu An, kỳ thật ta...”

“Người đến cùng muốn làm gì?” Lưu Bình An đương nhiên biết hần không phải vì đi WC mới chạy ra ngoài, chẳng qua chỉ đùa giỡn hần một chút. [tôm: Có đôi khi Tiểu An cũng thực phúc hắc.]

Connor nói ra hần nửa đêm chạy ra là có nguyên nhân.

Bởi vì ký túc xá nữ sinh phát sinh án mạng, cho nên toàn bộ giới nghiêm. Nữ học viên không được tùy ý ra khỏi phòng. Đồ ăn cũng là do ký túc xá trưởng được cảnh vệ viên hộ tống đến nhà ăn lấy, lại đưa đến tận tay học viên. Hành lang bên trong ký túc xá nữ đều trang bị máy ghi hình lâm thời, còn có từng nhóm cảnh vệ viên tuần tra.

[Thật sự không có cách nào khác! Đây quả thực là giam cầm.]

Mai Lệ - tỷ tỷ của Connor gửi đến tin nhắn như thế. Connor dè dè thực lo lắng, lấy tính cách tỷ tỷ hần, nói không chừng lúc nào đó không nhịn được lại làm ra sự tình gì khác người.

[Chị nhịn không được. Chị muốn tự mình đem cái tên hung thủ biến thái kia bắt ra.]

Biết ngay sẽ như vậy. Connor nghĩ, mắt không khỏi trợn trắng.

[Cho em xin, chị có biết hung thủ là ai không?]

Bên kia trả lời: [Chị không biết. Nhưng nếu chị làm mồi, hung thủ khẳng định sẽ xuất hiện.]

Nhìn đến dòng tin nhắn này, Connor chấn động, mới hoang mang rối loạn rồi giường chạy đi.

“Mai Lệ luôn luôn nói là làm, hiện tại chị ấy khẳng định đang bị nguy hiểm.”

Có tỷ tỷ hỏa bạo như vậy, Lưu Bình An cũng thực đồng tình với Connor. Nhưng là, bọn họ lại không vào được ký túc xá nữ sinh.

“Chỉ có thể báo cho quản lý ký túc xá nữ sinh.” Aslan định lấy di động, lại phát hiện đã để di động lại trong phòng .

“Có lẽ đây là một biện pháp tốt.” Lưu Bình An nói khiến hai người còn lại đều lắp bắp kinh hãi.

Aslan trầm tư một chút, nói: “Tình huống hiện tại, bởi vì tư liệu về hung thủ quá ít, cách này quả thật là hữu hiệu nhất. Thế nhưng phương pháp này tính phiêu lưu cũng lớn nhất. Nếu Mai Lệ hành động một mình, khẳng định sẽ thất bại.”

“Gọi điện thoại cho tỷ tỷ người, nói nàng chờ chúng ta đến mới được hành động. Việc lên vào ký túc xá nữ sinh, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Không thể tưởng được Aslan lại ra quyết định kiểu này, Lưu Bình An cùng Connor đều có điểm phát lạnh.

“Aslan, người xác định muốn làm như vậy?” Connor vẫn có điểm không dám tin. Bọn họ sẽ vi phạm nội quy trường học a.

“Nếu nói cho quản lý ký túc xá, Bộ Cảnh vệ khẳng định sẽ biết. Kế hoạch cũng vô pháp thực thi thuận lợi. Hơn nữa, còn có khả năng hung thủ sẽ biết.” Aslan đầy mặt nghiêm túc.

“Chẳng lẽ người cho rằng...” Lưu Bình An đại khái đoán được ý tưởng của Aslan.

“Hung thủ có khả năng chính là cảnh vệ viên hoặc người quản lý ký túc xá. Ký túc xá nữ sinh rõ ràng đã giới nghiêm, lại như cũ vẫn có án mạng phát sinh. Không phải bọn họ còn có thể là ai?”

“Người nói Bộ Cảnh vệ hoặc quản lý ký túc xá của chúng ta là sát thủ biến thái?” Connor mở to hai mắt. Lưu Bình An vội vàng lấy tay che miệng Connor, “Ngu ngốc, đừng lớn tiếng như vậy.”

Bọn họ trở lại phòng, Connor lấy di động liên hệ Mai Lệ. Mai Lệ đang chuẩn bị ra ngoài, nghe bọn họ đề nghị liền vui vẻ chấp nhận.

“Chúng ta như thế nào lên vào nha?”

Ký túc xá nữ sinh thủ vệ thâm nghiêm, rất khó lên vào. Nguyên bản nội quy trường học có quy định, nam sinh không được ra vào ký túc xá nữ sinh. Hơn nữa đang là thời kì nhạy cảm, nếu bị bắt được, khẳng định sẽ trở thành người bị tình nghi bắt đem đi thẩm vấn, cho dù không bị xem thành người bị tình nghi cũng sẽ bị đuổi học.

“Hơn nữa, đối phó với kiểm tra phòng ký túc buổi tối như thế nào?”

Sau khi trở về, Aslan đem người ở hai phòng ký túc xá đều đánh thức, mọi người vây quanh cùng nhau mở hội nghị tác chiến.

“Đêm nay không thể hành động.” Aslan xoa tay, lộ ra một nụ cười tự tin, “Ngày mai mọi người hãy chuẩn bị thỏa đáng, đêm mai hành động.”

Tác giả có lời muốn nói: Đi WC quả nhiên là một sự kiện thực nguy hiểm... Cười gian.

WC nam vốn chính là một địa phương tràn ngập gian tình.

16. Chương 47: ‘vưu Vật’

47, ‘Vưu vật’...

Bởi vì phát sinh án mạng, học viên nữ đều không có thể bước ra ký túc xá nửa bước, ngay cả huấn luyện viên nữ cũng bị giám hộ nghiêm mật. Cho nên học viện cũng tạm thời nghỉ học.

Không cần đi học, học viên vốn đều thực vui vẻ vì có thể nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng bọn Lưu Bình An không giống các học viên khác hừ nhàn như vậy. Bọn họ đang vì hành động đêm nay làm chuẩn bị.

Connor, Lưu Bình An, Aslan, Gavin còn có Eugene năm người trốn dưới giường phòng y tế của bệnh viện quân giáo trong học viện. Bọn họ thông qua Lưu Bình An nhờ Clarence, thuận lợi tiến hành kế hoạch.

“Thật sự có thể làm như vậy sao?” Connor lo lắng hỏi.

“An tâm. Tuyệt đối không thành vấn đề.” Eugene đẩy đẩy kính, tự tin nói: “Ta đã điều tra qua, người cũng xem qua tư liệu rồi đúng không. Không thành vấn đề.”

“Suýt – bọn họ đến đây.”

Tiếng bước chân từ xa đến gần. Một đoàn người đi vào phòng y tế, bọn Lưu Bình An chỉ có thể nhìn thấy những đôi chân vây quanh giường.

Một nữ sinh được nâng lên giường. Nữ sinh một bên rên rỉ một bên hô đau. Vài nữ sinh ở bên cạnh lầm rầm nói cái gì, mà nhóm cảnh vệ viên cùng các nàng đến đều cảm giác thực bất đắc dĩ.

“Bác sĩ, Mai Lệ thế nào?” Một giọng nữ nhu hòa mà trầm ổn vang lên. Lưu Bình An nhận ra đó là giọng La Cơ.

“Ân... Ta phải kiểm tra một chút, thỉnh các vị nam nhân ra ngoài trước được không?” Clarence thanh âm trong ôn hòa mang theo một tia ngữ khí không cho phép làm trái.

Sau đó, những đôi chân mang giày quân đội toàn bộ rời khỏi phòng y tế. Các nam sinh từ dưới gầm giường bò ra. Các nữ sinh ở bên cạnh giường kéo rèm lại, cởi y phục trao đổi với nam sinh.

Nữ sinh đã đổi xong quần áo trốn xuống dưới giường bệnh, mà các nam sinh đội tóc giả canh giữ bên cạnh Mai Lệ. Lưu Bình An quay đầu nói khẽ với Clarence: “Cảm ơn người.”

“Không có gì. Ta cũng mong bắt được hung thủ nha.” Người sau hướng hắc nháy mắt mấy cái, “Tiểu An giả làm nữ sinh cũng thực khả ái nha.”

Để tránh bị lộ tẩy, Eugene căn cứ tư liệu, tận lực tìm nữ sinh có hình thể và nét đặc thù gần giống bọn họ. Lưu Bình An giả làm một nữ sinh tóc ngắn, tên là Hương Nhi, cũng là nữ hài Đông Phương tóc đen mắt đen.

“Đúng rồi đúng rồi, làm bạn gái ta đi.” Connor cũng đóng giả nữ sinh tóc ngắn màu vàng thực khả ái, hắc chen lại đây ôm cổ Lưu Bình An, lại bị Aslan kéo ra.

“Đừng nháo.”

Lưu Bình An lúc này mới chú ý tới Aslan thay đồng phục quân giáo nữ, sơ mi ngắn tay xanh lá mạ, váy dài, bởi vì mặc đồ nữ sinh nên lông chân đều lột sạch. Không biết quần áo nữ sinh có phải cố ý vì hắc mà chuẩn bị hay không, hắc dáng người cao gầy, ngực cũng đặc biệt lớn.

Hơn nữa làn da của hắc vốn trắng, sau khi hóa trang trong trắng lại thêm nét hồng, đôi môi đỏ son điểm lệ, lại xứng với ánh mắt ngọc bích và tóc giả màu vàng kim cuộn sóng.

Quả thực chính là vưu vật!

Eugene cùng Connor đều hai mắt nhìn đăm đăm, thiếu chút nữa liền muốn huýt sáo. Mà Lưu Bình An cũng khó được có điểm sững sờ.

Chú ý tới ánh mắt mọi người, Aslan nghi hoặc hỏi: “Các người nhìn cái gì?”

“Không...” Mọi người ánh mắt phiêu đi chung quanh, trong lòng kêu to đáng tiếc, vì cái gì hắn là nam nha.

Về phần Gavin, bởi vì bộ dạng tương đối cao, chỉ có thể đội tóc đen giả thành La Cơ. Mà Fitzgerald cũng vì nguyên nhân thể trạng, căn bản không thể đóng giả nữ sinh. Lý Duy lưu lại đối phó kiểm tra ký túc xá. Mà Kỉ Vũ cũng cùng lưu lại.

Kế hoạch lần này do Aslan, Lưu Bình An, Gavin cùng Connor bốn người giả thành nữ sinh lẻ vào ký túc xá nữ, mà Eugene phụ trách tiếp ứng bọn họ.

Nữ sinh cùng bọn họ trao đổi thân phận cũng giả thành nam sinh lưu lại phòng y tế. Quản lý ký túc xá hỏi, người trong phòng đều thống nhất khẩu cung, nói Connor sinh bệnh, có khả năng sẽ lây bệnh, cho nên những người có tiếp xúc qua đều ở lại y tế một ngày để cách ly quan sát.

“Tiểu An, phải cẩn thận nga.” La Cơ thay đồng phục nam, thoát nhìn thật có tinh thần soái khí.

“Àn.” Lưu Bình An hướng nàng gật gật đầu, “Lần này cảm ơn các người hỗ trợ.”

“Không, phải cảm ơn các người mới đúng. Chúng ta cũng không muốn lại có nữ sinh bị hại.”

Hai người nhìn nhau, lời đi tiếng lại, cảm giác khá hài hòa, khiến người nào đó tâm lý cảm thấy có điểm không thoải mái. Aslan nói: “Đến lúc rồi.”

Các nữ sinh trốn xuống giường, còn lại những người giả trang. Clarence mở cửa cho cảnh vệ viên tiến vào.

“Nàng không có việc gì chứ?”

“Không việc gì, chỉ là đau bụng sinh lý mà thôi.”

Tuy rằng cảnh vệ viên cảm giác nữ sinh đưa Mai Lệ đi tựa hồ có điểm bất đồng. Nhưng bởi vì bọn họ đều không có đặc biệt chú ý gương mặt nữ sinh, cho nên Lưu Bình An bọn họ may mắn hỗn qua.

“Người có hay không cảm thấy nữ sinh tóc dài vàng kim kia đặc biệt xinh đẹp?” Sau khi đưa các nữ sinh trở lại ký túc xá, cảnh vệ A cùng cảnh vệ B trên hành lang nhỏ giọng nghị luận.

“Lần này trong nữ sinh cư nhiên có người xinh đẹp hơn nữa lại có khí chất như vậy. Hắn là sẽ trở thành hoa khôi học viện đi.”

“Ta đây sẽ là người hâm mộ đầu tiên của nàng.”

“Các người thảo luận cái gì?” Thanh âm lãnh khốc vô thay đổi truyền đến, hai cảnh vệ lập tức nghiêm cẩn hành lễ.

“Trưởng quan.”

“Vừa rồi các người đi đâu?” Wales hai ngày này đều tự mình tuần tra, nếu để hắn phát hiện hai người đang nói nhảm, khẳng định bọn họ sẽ không dễ chịu.

“Có một nữ sinh không khỏe, chúng ta đưa nàng đi bệnh viện quân giáo.”

“Nghiêm túc công tác. Không cho phép thảo luận về nữ nhân.”

“Vâng!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu An giả thành nữ sinh tương đối phổ thông, không quá thu hút. Nhưng Aslan liền bất đồng, vốn đã rất chói mắt, cho nên giả nữ sinh liền càng...

Về phần Fitzgerald... Ta là không thể tưởng tượng, cho nên không có an bài hắn...

An Nam..... Mọi người nghĩ đều không muốn nghĩ...

17. Chương 48: Dụ [thượng]

48, dụ [thượng]...

Buổi tối, bọn Aslan bắt đầu hành động. Bất quá, thời điểm quyết định chọn người làm mồi lại có vấn đề.

“Không phải ngay từ đầu đã nói do ta đảm đương làm mồi sao?” Mai Lệ sinh khí đứng lên vỗ bàn.

“Thế nhưng để nữ sinh làm mồi thật sự rất nguy hiểm.” Connor lôi kéo góc áo tỷ tỷ, kéo nàng ngồi xuống.

“Cho nên do nam sinh đảm đương, nếu bị hung thủ nhìn trúng, phát hiện là nam sinh, hung thủ khẳng định sẽ giết mình. Như vậy mới có thể thừa cơ bắt được hung thủ.” Aslan phân tích.

“Nguyên lai là như vậy. Như vậy trong bốn người các người ai làm mồi dụ?” Mai Lệ đem tầm mắt liếc về phía đệ đệ của mình. Connor lạnh sống lưng rùng mình.

“Cái kia... Kỹ năng đánh nhau của ta rất kém cỏi.” Connor vẫy tay nói.

“Do ta làm đi.” Lưu Bình An đeo chuỷ thủ bên hông, đối với cận chiến hắn có tin tưởng tuyệt đối. Giết nhên nhên còn được, huống chi là con người.

“Không, vẫn là do ta.....”

Tất cả mọi người nhìn về phía Aslan, sau đó đồng thời lắc đầu. Bởi vì hắn mặc đồ nữ rất đẹp. Tuyệt đối không có khả năng chỉ đưa đến sát thủ biến thái.

“Làm sao?” Người nào đó hoàn toàn không có tự giác.

“Không bằng như vậy đi. Tiểu An cùng Aslan đại nhân cùng nhau làm mồi dụ. Chúng ta phân thành hai tổ đi cùng các người.” Nữ sinh Lạc Ti - bạn cùng phòng của Mai Lệ đề nghị.

Bọn họ đồng ý đề nghị của Lạc Ti, phân thành hai tổ. Lưu Bình An đến địa điểm phát sinh án mạng trong ký túc xá thăm dò, Aslan sẽ quanh quẩn ở khu vực hậu viện tương đối tĩnh lặng phía sau ký túc xá. Chỗ đó mọc đầy cây cối bụi hoa, nếu phát sinh án mạng cũng không nhất định sẽ lập tức bị phát hiện.

Những người còn lại theo sau hai người kia. Hai người sau khi mang theo thiết bị định vị và thiết bị liên lạc liền bắt đầu hành động.

Theo tình báo của Eugene, né tránh đội ngũ tuần tra của Bộ Cảnh vệ, Aslan thực thuận lợi đi đến hậu viện. Bốn phía phi thường yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên nghe được vài tiếng côn trùng kêu vang.

Trong máy liên lạc truyền đến thanh âm Mai Lệ.

“Dê nhỏ hãy trả lời.”

Aslan nghĩ, ai là dê nhỏ nha? Nhỏ giọng trả lời, “Ta đã tới hậu viện, không có gì lạ.”

“Chúng ta cách người ước chừng mười mét, có thể nhìn rõ tình huống của người. Over!”

Aslan tiếp tục đi tới, hoa cỏ cây cối ở hậu viện thực phong phú, còn thiết kế chỗ nghỉ chân và xích đu. Aslan ngồi vào xích đu, hoa đăng leo trên xích sắt của xích đu, nở từng đóa hoa màu tím xinh đẹp.

“Thật xinh đẹp.” Trốn ở chỗ tối Mai Lệ móc di động ra chụp lại, khiến một nữ sinh khác đi cùng tên Lena trợn trắng mắt.

“Chúng ta hiện đang chấp hành nhiệm vụ a.”

“Thế nhưng Aslan đại nhân thật sự quá xinh đẹp nga. Giống như yêu tinh hoa.”

“Suyt – có tình huống!” Chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng tiếp cận Aslan trên xích đu.

Mai Lệ nâng lên súng tự chế, Lena lập tức nói vào máy liên lạc: “Người chặn dê gọi Dê nhỏ, Sói đang tới gần. Nhắc lại, Sói đang tới gần, chú ý tình huống.”

Aslan cũng cảm giác được phía sau có người tiếp cận. Người nọ bước chân rất nhẹ, lại có tiết tấu lưu loát. Khẳng định đã trải qua huấn luyện quân sự trường kỳ.

Năm mét, bốn mét, ba mét..... Theo dõi phương dần dần tới gần, Aslan nắm chặt chuỷ thủ trong tay. Hắn vẫn là lần đầu tiên thực chiến, khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Không được, ta phải xác định một điểm, mọi chuyện là vì Tiểu An! Aslan trong lòng cổ vũ chính mình, hắn chủ động đưa ra kế hoạch lần này, hơn nữa lại mạo hiểm bị phát hiện vi phạm nội quy học viện cũng vẫn tiến hành, có đại bộ phận nguyên nhân là vì muốn xoá bỏ hiềm nghi cho Lưu Bình An.

Tuy rằng Bộ Cảnh vệ đã thả Lưu Bình An, nhưng cũng không đại biểu hắn đã được xoá bỏ hiềm nghi. Chung quy chỉ có một mình hắn tới gần hiện trường vụ án thứ nhất.

Nếu cuối cùng không bắt được hung thủ, Lưu Bình An có khả năng sẽ lại bị bắt. Thậm chí sẽ vì hoài nghi hắn có đồng lõa khác mà bị tra khảo. Thậm chí đưa đi Quân bộ.

Kia cũng không phải chuyện hắn nguyện ý nhìn thấy.

Người phía sau chỉ còn cách hắn một bước, Aslan đột nhiên xoay người, ngân quang trong tay chợt lóe. Đối phương đột nhiên bị công kích, người bình thường hắn là sẽ kinh ngạc mà sửng sốt, thế nhưng không có. Người nọ phản ứng cực nhanh, nghiêng người chợt lóe rồi phóng nhanh chế trụ cổ tay Aslan.

Aslan đấu cận chiến cũng không kém, nhắc chân đá vào chỗ yếu hại của đối phương. Người nọ đành phải buông tay đang giữ tay hắn, sửa thành hai tay ngăn trở cú đá của hắn.

Aslan đột nhiên thu chân, cú đá này căn bản chính là hư chiêu, tay phải chuyển động chuỷ thủ bỏ về phía đối phương. Đồng thời Mai Lệ cũng giơ lên súng tự chế.

“Chờ một chút!” Lena đột nhiên dè lại tay Mai Lệ đang cầm súng, nhưng đã không còn kịp rồi. Hạng súng trật phương hướng, nhưng vẫn là nã một phát súng.

May mắn thanh âm cũng không lớn, người nọ không nghe được. Thế nhưng Aslan lại đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, ngã về phía sau. Người nọ đang tức giận giao thủ, thấy thế nhanh chóng dùng một tay giữ chặt lấy hắn.

Bởi vì sức kéo quá mạnh, Aslan theo quán tính đổ vào trong lòng đối phương.

“Uy, người làm cái gì nha?” Mai Lệ tức giận nhìn chằm chằm người hợp tác của mình.

“Ngu ngốc, người xem cho rõ người đó là ai kìa? Là Wales, Bộ trưởng Bộ Cảnh vệ.”

Dưới ánh trăng, nam tử dáng người khôi ngô, gương mặt lạnh lùng, người tới chính là Wales.

“Người đang làm cái gì?”

Lãnh khốc thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, Aslan ngẩng đầu, đối diện thượng một đôi con ngươi bình thản không gợn sóng. Hắn nhớ rõ người này, chính là Bộ trưởng Bộ Cảnh vệ đã bắt Lưu Bình An.

“Nữ đệ tử không được rời phòng, người tự tiện rời đi, ở trong này làm cái gì?”

“Cái kia...”

“Người chặn dê nhắc nhở Dê nhỏ, đối phương không phải Sói. Là Hunter [Thợ săn], thỉnh bảo trì bình tĩnh. Cũng lấy tư thái đáng thương khẩn cầu hắn không xử phạt người. Over!”

Trong máy liên lạc, Mai Lệ nói khiến Aslan có điểm không hiểu làm sao. Hắn rất muốn hỏi, như thế nào xác định đối phương không phải hung thủ? Bên kia, Mai Lệ cũng hỏi Lena, nàng như thế nào xác định Wales không có khả năng là hung thủ.

“Đương nhiên không có khả năng. Hắn thực được hoan nghênh nha. Có rất nhiều sự tỷ từng dùng sắc dụ hắn, thế nhưng hắn đều bắt vi sở động [không có phản ứng]. Thậm chí ta nghe đồn hắn đối với nữ nhân không có hứng thú.”

Dưới ánh mắt sắc bén như đao của đối phương, Aslan ứa mồ hôi lạnh. Giả vờ đáng thương sao? Tuy rằng Aslan chưa từng làm qua, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể buông tay đánh cuộc.

“Kỳ thật ta... Mấy ngày nay cảm giác thực phiền não. Cho nên muốn đến một nơi yên tĩnh một chút.”

Con người màu xanh biếc trong bóng đêm chớp động, so với Thiên Tinh càng thêm xinh đẹp động lòng người. Mây liễu khẽ cau, răng nhỏ trắng xinh khẽ cắn môi hồng, Aslan biểu hiện ra nét yếu đuối, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nhìn mỹ nhân thương tâm, nhất là mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nam nhân nào mà không động tâm?

Ngay cả khối băng như Wales, cũng hơi chút có điểm hòa tan. Hắn tận lực giảm nhẹ thanh âm, ôn nhu hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Ta...” Thân là công tử thế gia, tuy rằng Aslan có rất nhiều phiền não, thế nhưng hiện tại cũng không thích hợp để nói. Đang lúc hắn tìm không thấy lý do, máy liên lạc lại truyền đến thanh âm.

“Thiếu nữ tâm sự rất nhiều. Thích người nào đó linh tinh, tóm lại mau qua loa tắc trách cho xong.”

“Ta... Ta thích một người. Nhưng không biết tâm ý đối phương.” Rõ ràng chỉ là phiền não tự bịa ra, thế nhưng trong đầu Aslan chợt động, đột nhiên hiện lên gương mặt Lưu Bình An.

“Người nói, ta nghe.” Wales như cũ vẫn duy trì mặt đầu gỗ, nhưng lời kéo Aslan ngồi xuống xích đu, chính hắn cũng ở chỗ bên cạnh ngồi xuống.

“Nha? Đây...” Aslan nghĩ rằng, đây là đang làm phụ đạo tâm lý sao?

“Đối phương thực trì độn, tỏ vẻ như thế nào cũng không minh bạch.” Nghĩ đến Tiểu An tại phương diện này quả thật thực trì độn, Aslan liền tiếp tục nói: “Có người hôn hắn, nhưng hắn lại không chút phản ứng. Ta nghĩ cho dù ta làm cái gì, hắn cũng sẽ không minh bạch.”

“Trực tiếp nói với hắn.”

Không nghĩ tới khối băng sẽ đưa ra đề nghị trực tiếp như vậy. Aslan suy nghĩ trong chốc lát, lắc lắc đầu, “Chỉ sợ cũng vô dụng. Hắn sẽ không tiếp nhận.”

“Kia liền buông tay đi.”

“Nha?”

“Buông tay hắn đi. Còn có nam nhân khác thích người.” Wales đột nhiên đứng lên, hướng hắn vờn tay, “Ta đưa người về. Một mình một người rất nguy hiểm.”

“Nga... Hảo.”

Aslan không rõ câu ‘Còn có nam nhân khác thích người’ là ý gì. Bất quá Wales vẫn đưa hắn trở về ký túc xá, cũng không có đề cập qua xử phạt việc hắn tự tiện ra ngoài lần này.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người nghe minh bạch ý tứ câu nói cuối cùng của Wales kia không? Tin tưởng mọi người đều minh bạch, ha ha...

Aslan là Dê nhỏ số một, Tiểu An là Dê nhỏ số hai, đều là mồi, bất quá cái dụ đến bất đồng này nọ mà thôi...

18. Chương 49: Dụ [trung]

49, dụ [trung]...

Edward bước nhanh vào cửa bệnh viện quân giáo. Hành lang một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng giày hắn gõ lên mặt đất phát ra âm thanh đặng đặng.

Mở cửa một gian phòng, cảnh tượng đáng sợ bên trong làm người khác sởn tóc gáy. Trên cái giường giữa phòng đặt một vật thể cháy đen mềm oặt. Người đứng bên giường đang tiến hành giải phẫu vật đó.

“Người không cảm thấy ghê tởm sao?” Edward mặt không chút thay đổi đi đến bên cạnh Smith.

“Trên thực tế, đêm nay ta còn ăn beefsteak và ruột heo nướng.” Smith đem một chuỗi ruột thật dài đặt lên khay. Trợ thủ trẻ tuổi bên người sắc mặt tái nhợt che miệng lao ra ngoài.

“Người thật muốn hù chết người ta.” Edward lắc đầu thở dài. Tên trợ thủ kia hẳn vẫn là học sinh, bị bắt làm trợ thủ, còn nhìn đến loại ghê tởm này, thật sự rất đáng thương.

“Hài tử kia nhìn thực quen mắt nha.”

“Clarence * Channing, ngày đó gặp tại phòng bệnh với Tiểu An, là học viên y khoa.” Smith tiếp tục công tác trong tay.

“Người bởi vậy mới tìm hẩn nha.” Edward cảm giác, lòng đổ kỵ của đối phương đã đến cảnh giới không thể nói lý.

“Không phải.” Bởi vì thời điểm hẩn tới bệnh viện, vừa vặn thấy Clarence từ phòng y tế đi ra, liền bắt hẩn hỗ trợ. Hẩn cũng không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi như vậy. [tôm: Không phải mới là lạ.]

“Có kết quả gì không?”

“Rất thú vị.” Đôi mắt sau cặp kính mạ vàng chợt lóe một tia tinh quang, Smith dí sát vào đầu thi thể bị đốt trụi, đại não đã được mở ra.

Smith đột nhiên chạy tới học viện quân đội, khiến Edward thực đau đầu. Đối phương chủ động đưa ra yêu cầu muốn tiến hành khám nghiệm thi thể người bị hại, mà giáo phương cư nhiên đồng ý. Không thể ngờ được hẩn thật sự phát hiện manh mối.

Smith dùng dao đem miệng vết thương phần đầu đẩy ra, tuy rằng sẽ không lại chảy máu, nhưng tình cảnh bên trong thật sự đáng sợ không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Chỉ có biến thái như Smith mới có thể thích thú đối với loại giải phẫu này.

“Có vấn đề gì?” Edward căn bản nhìn không ra chỗ đáng sợ đó có cái gì khả nghi.

“Nàng từng là gian tế.”

“Cái gì?”

“Thần kinh não bị phá hỏng.” Smith dùng mũi dao chỉ vào một chỗ trong đó, “Nhền nhện sống nhờ ở trong này. Bất quá hiện tại đã chạy.”

Không nghĩ tới người bị hại chính là gian tế, điều này thật khiến Edward lắp bắp kinh hãi.

“Nàng vì cái gì bị...”

“Là nàng đem chính mình biến thành như vậy. Sau đó nhền nhện buông bỏ thể xác của nàng, tìm cơ thể ký sinh khác.”

“Khó trách máy theo dõi không quay được bóng dáng hung thủ.” Edward đột nhiên nhớ tới cái gì, “Nói như vậy, hiện tại nhền nhện còn ẩn nấp trên người nữ sinh.”

Smith đem dao ném lên bàn, cởi găng tay, “Ta muốn đi xem Tiểu An.”

“Nhưng là, hiện tại mà nói hẳn đã ngủ rồi.” Học viện quân sự đối với thời gian nghỉ ngơi có tính quy luật và kỷ luật nghiêm khắc, chưa đến giờ dừng hòng ngủ, đến thời gian tắt đèn thống nhất, mới được phép lên giường ngủ.

“Ta sẽ không đánh thức hẩn.” Không biết nguyên nhân gì, Smith cảm giác dù thể nào hôm nay cũng phải nhìn thấy thiếu niên. Đại khái là vì án mạng phát sinh làm hẩn cảm thấy bất an.

Về phần Lưu Bình An, còn không biết ‘Ngụy cơ’ đang tới gần. Hắn đang làm một mồi câu khác đi hiện trường phát sinh vụ án mạng thứ hai xem xét. Tuy rằng hắn cũng không cho rằng hung thủ bị chứng ‘Tìm về nơi cũ’. Nhưng làm mồi dụ mà nói, chạy tới nơi nào cũng không có gì khác biệt.

Thật vất vả tránh thoát cảnh vệ viên tuần tra. Đối với việc này hắn vẫn thực thông thạo, chung quy ở trong quân đội lăn lộn lâu như vậy. Bất quá Connor và Lạc Ti đi theo phía sau hắn không may mắn như vậy, thiếu chút bị phát hiện. May mắn Lạc Ti tương đối tinh táo mới tránh thoát được.

“Người chặn dê gọi Dê nhỏ số 2, báo ra vị trí hiện tại của người. Chúng ta sẽ đến đó.”

Lưu Bình An nghĩ: Đây là lần thứ mấy. Hai cái Người chặn dê.

“Lầu ba trước phòng 315, sắp tiếp cận mục tiêu.”

“Đã rõ, chúng ta lập tức đến đó. Đứng rồi, người có nhìn thấy Gavin không?”

Máy liên lạc truyền đến thanh âm Connor, Lưu Bình An càng thêm đau đầu. “Hắn không phải đi cùng các người sao?”

“Từ lúc bắt đầu đã không nhìn thấy hắn. Đại khái là tụt lại phía sau.”

Không có khả năng, tưởng rằng mỗi người đều giống các người như vậy sao? Tuy rằng Lưu Bình An rất muốn nói như vậy, nhưng hiện tại oán giận tựa hồ cũng không đúng lúc. Tay súng bắn tia kia xuất quỷ nhập thần, che dấu bản thân là sở trường của hắn.

Lưu Bình An dọc theo vách tường cẩn thận đi tới, ngẫu nhiên đi qua vài cửa phòng, thính lực luôn luôn rất tốt hắn nghe được nữ sinh trong phòng nói mơ mơ hồ hồ.

Hắn đột nhiên nhớ tới, lễ khai giảng hôm đó, cũng có nghe trong phòng học cũ có tiếng rên rỉ. Lúc ấy cảm giác có điểm quái dị, thế nhưng chỗ quái dị đó, lúc ấy lại không có nghĩ nhiều.

Hiện tại nghĩ đến, tựa hồ sáng ra điều gì.

Hắn chỉ nghe thấy tiếng nữ sinh rên rỉ, hơn nữa cũng chỉ có tiếng một người hít thở.

Nghĩ như thế nào đều rất kỳ quái, sự việc kia tự mình làm sao? Nhưng sao lại tự giết mình? Tự sát? Cũng không tất yếu đi. Nữ sinh này đầu óc nếu không có vấn đề thì chính là trúng được gì đó linh tinh.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn đã tới nhà vệ sinh công cộng – nơi vụ án thứ hai phát sinh.

Bên ngoài WC dán giấy niêm phong, lại treo băng cấm vào. Lưu Bình An một bên cẩn thận xé giấy niêm phong, một bên nói với máy liên lạc: “Dê nhỏ số 2 gọi Người chặn dê, đã tới hang Sói, sắp tiến vào...”

Hồi lâu, máy liên lạc cũng không có ai đáp lại. Lưu Bình An tưởng máy liên lạc bị hỏng, lại lặp lại một lần, nhưng vẫn như cũ không có âm thanh.

Kỳ quái, chẳng lẽ bọn họ bị đội tuần tra bắt được? Nhưng ít ra cũng có thể lên tiếng đi.

Connor căn bản không thể cận chiến, lực công kích là không. Lạc Ti tuy rằng thực tinh táo, nhưng lực công kích cũng chỉ phụ thuộc vào súng và chuyển thủ trên tay.

Lưu Bình An càng nghĩ càng không yên tâm, cảm giác bất an khuếch tán trong lòng. Một lần nữa dán lại giấy niêm phong, chuẩn bị tìm kiếm đồng bạn mất đi liên hệ. Quay người lại vừa lúc đụng vào người nào đó.

Đối phương thiếu chút nữa thét lên, Lưu Bình An nhanh như thiểm điện dùng tay che miệng đối phương, đem đối phương đặt trên ván cửa.

“Ân...”

Thấy rõ ràng người tới, Lưu Bình An nhẹ nhàng thở ra, buông tay.

“Nguyên lai là người nha. Làm ta giật cả mình.”

“Ngu ngốc, người mới làm ta sợ nhảy dựng lên.” Lạc Ti cào cào tóc.

“Connor đâu?” Phía sau Lạc Ti không có ai khác đi cùng.

“Tên kia tay chân vụng về, hơn nữa lại sợ WC có quỷ, ta bảo hắn canh chừng ở cửa cầu thang rồi.” Lạc Ti đem giấy niêm phong mở ra, đi tới cửa WC.

Lưu Bình An nhú mày, tuy rằng lời Lạc Ti nói thực chính xác, nhưng hắn không thích người khác xem thường Connor.

“Connor cũng có ưu điểm của hắn. Đúng rồi, ta mới là Dê nhỏ. Người làm gì nghênh ngang theo như vậy.”

“Coi như hết. Đến bây giờ còn không có dẫn Sói tới, người khoác da dê đại khái đã bị Sói nhìn thấu.” Lạc Ti đẩy cửa đi vào WC, “Để cho nữ sinh chân chính ta đến dẫn Sói xuất động đi!”

Nữ nhân này thật sự là... Lưu Bình An cảm giác rất khó hình dung nữ sinh này. Quả nhiên nữ binh đều không dễ chọc.

Tác giả có lời muốn nói: Dê nhỏ số một đã bị kịch.

Dê nhỏ số hai dẫn ra Sói vẫn là lão mù tử đi?

Mọi người tựa hồ đối với việc về sau Wales biết mỹ nữ tóc vàng là Aslan có hay không sẽ tiếp tục theo đuổi thực cảm thấy hứng thú nha. Khối băng nam là loại người đã nhận định liền sẽ đi thẳng, cho nên...

19. Chương 50: Dụ [hạ]

50, dụ [hạ]...

Ánh trăng xuyên thấu qua những khe hở trên song cửa sổ, vẽ trên mặt đất từng đường thẳng song song màu trắng bạc. Bình thường nhà vệ sinh công cộng rất ít người sử dụng nên tuy rằng nó cũ nát nhưng lại khá sạch sẽ. Sàn nhà trơn bóng, một chút cũng không nhìn thấy vết máu do hung án lưu lại, chỉ là mấy khối gạch bị đốt trụi là rõ ràng.

Lưu Bình An không bật đèn, hắn lo bị cảnh vệ tuần tra bên ngoài ký túc xá chú ý.

Nữ sinh đều thích chuyện xưa quỷ quái, nhất là chỗ tối tăm lại vừa có người chết như nơi này, hắn là phải cảm thấy sợ hãi mới đúng. Nhưng Lạc Ti lại nghênh ngang đi vào, vẻ mặt sợ hãi một chút cũng không hiện ra.

“Nhìn xem, không có gì đặc biệt nha.” Lạc Ti trong WC đi vòng vòng, không có bất cứ phát hiện gì, liền ngồi lên cạnh bồn rửa tay.

Hiện trường không bị thanh lý qua, lại không có bất cứ manh mối nào. Lưu Bình An mở cửa gian bên cạnh, xem xét từng gian.

“Không có gì lưu lại đâu. Đám người Bộ Cảnh vệ kia ở trong này cần quét cả ngày rồi.” Lạc Ti ngồi trên bồn rửa tay đứng đưa hai chân, hướng Lưu Bình An nói.

Quả thật như Lạc Ti nói, căn bản không có lưu lại bất cứ cái gì, thế nhưng trực giác nói cho Lưu Bình An, nơi này nhất định có cái gì đó. Cảm giác sờ tóc gáy này, thân thể không tự chủ được mà khấn trương, có loại cảm giác chán ghét.

Loại cảm giác này giống như là...

Lưu Bình An đột nhiên xoay người lại, đối diện với Lạc Ti đã dí sát mặt tới.

“Thế nào? Giống như ta nói đi?”

Nữ sinh này tới gần như vậy tại sao hắn lại không phát giác được? Hoàn toàn vô thanh vô tức. Lưu Bình An toàn thân nổi da gà, lui ra phía sau nửa bước, “Quả thật không có gì.”

Hắn định vòng qua nữ sinh, ra khỏi gian phòng này, nhưng nữ sinh lại dùng tay chống cửa, ngăn trở đường đi của hắn.

“Không tìm thấy manh mối, định tay không trở về sao?”

Nữ sinh mặt dựa vào thật sự gần, hơi thở phả trên mặt hắn, song khí tức này cũng không phải cực nóng, mà băng lãnh trộn lẫn mùi hôi.

Một ý niệm nháy mắt chợt lóe trong đầu, Lưu Bình An đột nhiên ra tay như thiểm điện, ngân quang chợt lóe, thân thể nữ sinh nhảy về sau tránh thoát công kích.

Chuyển thủ ở giữa không trung vẽ ra một hình bán nguyệt, đâm thẳng hướng đầu nữ sinh. Người sau phần eo mềm mại như rắn, vặn vẹo về phía sau tránh thoát. Đồng thời hai tay vung lên kẹp lấy cổ tay Lưu Bình An, hai chân vọt lên, ném hắn đi.

Lưu Bình An cả người bị quăng ra, sắp va vào vách tường. May mắn lúc đang ở trên không hắn đứng vững, hai chân đạp vách tường, tránh được va chạm. Trở tay cầm chuyển thủ, làm ra tư thế phòng thủ.

“Là người, người chính là hung thủ! Người đến tột cùng có mục đích gì?”

“Ai nha nha, người đang nói cái gì nha? Vì cái gì cho rằng ta là hung thủ? Hung thủ không phải là nam sao?” Nữ sinh tươi cười thoải mái, nhưng trong mắt Lưu Bình An lại là âm ngoan ác độc.

“Đừng giả vờ. Hung thủ căn bản không phải nhân loại, mà là ‘Nhên nhện.’” Lưu Bình An dùng mũi đao chỉ vào mắt nữ sinh, “Nói, người đến tột cùng có mục đích gì?”

Hắn thấy rất kỳ quái, trong phòng học cũ chỉ có khí tức một người, người bị hại lại dùng cái phương thức tự sát tàn nhẫn biến thái, cho dù tinh thần có không bình thường cũng sẽ không làm như vậy.

Ký tức xá nữ sinh rõ ràng thủ vệ thâm nghiêm, một nữ sinh lại vẫn vô thanh vô tức chết đi. Hơn nữa người cùng phòng cũng không phát hiện. Chỉ có thể là nữ sinh kia tự mình đến nơi đây.

Trong nhà vệ sinh công cộng không có dấu vết ấu dả, nếu có Bộ Cảnh vệ nhất định sẽ phát hiện. Nữ học viên cũng không có khả năng không phản kháng chút nào, chỉ có thể giải thích là người bị hại căn bản không có phản kháng.

Chỉ có một cách giải thích, hai nữ sinh này đều bị thao túng. Mà loại sự tình này, Lưu Bình An trên chiến trường đã gặp quá nhiều.

Nữ sinh cười rộ lên, khoe miệng nứt đến mang tai, diện mạo trở nên vô cùng dữ tợn.

“Không nghĩ tới người lại biết rõ ‘Chúng ta’. Học sinh học viện quân sự quả nhiên thú vị.” Nữ sinh tay hất hất tóc, “Thực đáng tiếc, tuy rằng người rất thú vị, đáng tiếc kẻ biết bí mật đều phải chết.”

Chữ ‘Chết’ vừa ra khỏi miệng, đột nhiên mấy đạo hắc quang đánh úp về phía Lưu Bình An. Người sau linh hoạt trốn tránh, dùng chuyển thủ ngăn lại. Rơi trên mặt đất là vài mảnh móng tay màu đen. Đó là móng vuốt của nhên nhện.

Nữ sinh đột nhiên treo người lên trần nhà, cả người chúc xuống, vươn đầu về phía hắn, gương nanh múa vuốt. Bất luận kẻ nào nhìn đến tình cảnh quỷ dị này đều sẽ không rét mà run.

Lưu Bình An nắm chặt chuyển thủ, cảnh giác nhìn đối phương. Người sau đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu tử thực có khả năng nha. Không giống tiểu cá tử kia chút nào.”

Lưu Bình An đột nhiên nghĩ đến Connor, nội tâm trầm xuống, “Người làm gì hắn?”

“Ha ha, tay dê nhỏ đó thân thể thực gầy, nhưng xương cốt vẫn tốt lắm. Xé rách ...”

Trước mắt hiện ra thi hài không trọn vẹn nằm trong vũng máu, phần nộ giống như thủy triều nẩy lên khiến hắn cơ hồ muốn mất đi lý trí. Nội tâm thực trầm trọng, nội tâm giống như xé rách đau đớn.

“Ta sẽ giết người!”

Thiếu niên như cung rời tên lao về phía địch nhân, nữ sinh dùng tư thế quỷ dị trốn tránh, vươn móng tay màu đen bén nhọn chụp vào Lưu Bình An. Hai bên không ngừng triển đấu, Lưu Bình An một đao chém xuống cánh tay đối phương.

Mà đối phương cũng đang chờ giờ khắc này, một tay còn lại cào rách bờ vai của hắn. Móng tay màu đen mang theo kịch độc, chỉ cần để bị thương, dù là miệng vết thương rất nhỏ cũng sẽ khiến địch thủ trúng độc tử vong.

Nhèn nhện thích ngấm con mồi độc phát toàn thân rồi mới chậm rãi ăn. Nhèn nhện nhìn thân thể thiếu niên chậm rãi trượt xuống, đang đắc ý cười ha ha, đột nhiên trợn to hai mắt không thể tin.

“Người.....” Trên trán không biết lúc nào cảm thêm một thanh chủy thủ.

“Người đi chết đi.” Thiếu niên nắm bả vai, mắt lạnh nhìn nữ sinh ngã xuống. Hắn cắn chặt răng, tuyệt đối không thể ngã xuống, thế nhưng hiện tại thân thể hoàn toàn không nghe lời, căn bản không thể đứng thẳng.

“Đáng giận!”

Bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, có rất nhiều người đang đến gần, hơn nữa toàn bộ đều là tiếng giày của cảnh vệ viên. Đại não Lưu Bình An đã không thể tự hỏi bất cứ việc gì, trên thực tế tầm mắt hắn đã bắt đầu mơ hồ.

Tiếp tục như vậy hắn là sẽ bị bắt đi. Cho dù không bị xem là người bị tình nghi giết người, cũng sẽ bởi vì vi phạm nội quy học viện mà bị đuổi học đi. Còn có thể liên lụy đến bọn Aslan...

Còn Connor, tiểu cá tử kia vĩnh viễn đi theo sau hắn, Lưu Bình An trong lòng lại một trận nhói đau. Từ thật lâu trước kia, hắn đối với cái chết của đồng đội đã chết lặng. Vốn tưởng rằng chính mình với chuyện này không có khả năng lại có bất cứ cảm giác gì, nhưng hiện tại vì cái gì còn có thể đau khổ như thế?

Thân thể đã hoàn toàn mất cảm giác, căn bản không thấy đau. Hắn biết vết thương rất nhanh sẽ bởi vì độc mà hư thối, hắn sẽ chậm rãi chết đi.

Thân thể đang trượt xuống được một đôi tay hữu tiếp được, tầm mắt mơ hồ tựa hồ nhìn thấy một đôi mắt như mảnh băng mỏng màu lam nhạt, phi thường xinh đẹp.

Người nọ ôm lấy hắn, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Tác giả có lời muốn nói: Vì cái gì mọi người đều thông minh như vậy , lập tức liền đoán được?

Kế tiếp..... Hừ hừ hừ.....

20. Chương 51: Phá Án

51, phá án...

Aslan được Wales hộ tống đang đi đến ký túc xá, đột nhiên có vài tên cảnh vệ vội vàng chạy tới.

“Báo cáo! Lại có án mạng phát sinh!”

Aslan và Wales đồng thời lắp bắp kinh hãi. Aslan trong lòng dâng lên một cỗ lo lắng cường liệt.

Chẳng lẽ là bọn Tiểu An...

Wales phân phó hắn về phòng không được phép ra ngoài, sau đó lập tức cùng cảnh vệ viên đến hiện trường. Aslan đương nhiên không có khả năng ngoan ngoãn trở về phòng. Hắn lặng lẽ đi theo phía sau bọn người Wales.

Bởi vì lại phát sinh án mạng, cho nên hành lang bên trong ký túc xá đều có thể nhìn thấy cảnh vệ viên đi đi lại lại. Cũng có nữ sinh từ trong phòng nhô đầu ra xem xét, thậm chí có người la hét muốn biết phát sinh chuyện gì.

Hắn thừa dịp hỗn loạn lên lên lầu ba, bên ngoài WC vây đầy cảnh vệ viên, còn có nữ sinh lầu ba đang cùng cảnh vệ viên lý luận, yêu cầu được biết chi tiết sự tình.

Xem ra là không vào được. Lộ tuyến kế hoạch của Tiểu An chính là đi nơi này xem xét, nếu hắn xảy ra điều gì ngoài ý muốn...

Aslan trong lòng một trận kinh hoàng, hắn lùi lại đến cầu thang, nghe được có người từ lầu ba đi xuống, lập tức trốn xuống phía dưới thang lầu, chân đột nhiên đạp trúng một vật gì đó mềm mềm.

Hắn nhảy dựng lên, cuống quýt nhìn lại, phát hiện thứ mình đạp lên cư nhiên là một người. Tiếng bước chân vang lên trên đầu, cho dù trong lòng kinh sợ không thôi, Aslan cũng không dám lộn xộn.

Đội người bên trên đi qua, Aslan mới cúi lưng xem xét. Phát hiện người té trên mặt đất cư nhiên là Connor.

Hắn không phải đi cùng Tiểu An sao? Chẳng lẽ...

Trong đầu tựa hồ có cái gì nổ tung, bất an nhanh chóng tràn ra, tràn ngập trong lòng. Hắn lập tức kiểm tra mạch đập đối phương. Sau khi xác định trên tay truyền đến cảm giác nhảy lên theo tiết tấu, nhẹ nhàng thở ra.

“Connor, uy... Tỉnh tỉnh...” Aslan vỗ mặt Connor, người sau nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, từ từ mở mắt.

Connor mắt vừa mở ra, trước mắt hiện ra gương mặt phóng đại một mỹ nữ tóc vàng, trong lòng cảm giác lằng lằng, tưởng rằng mình đã lên Thiên Đường.

“Thiên Sứ tỷ tỷ...”

“Ngu ngốc!” Aslan không chút khách khí cho hắn một quyền, “Nhìn cho rõ ta là ai.”

“Nha... Đau quá...” Connor ôm đầu, đáng thương hề hề ngẩng lên: “Nga, nguyên lai là Aslan nha... Người như thế nào ở trong này nha? Không phải đi hậu viện bên kia sao?”

Aslan đối với hắn thật sự không còn gì để nói, cư nhiên có người có thể ngốc đến loại trình độ này, hắn thật sự muốn làm quân nhân sao?

“Ta hỏi người, Tiểu An đâu?” Aslan nghiêng rằng nghiêng lợi kéo áo Connor.

Nhìn đến bộ dáng hung ác của Aslan, hình tượng mỹ nữ tóc vàng bị huỷ hoại hoàn toàn, hình tượng quý công tử nho nhã lại càng không tồn tại. Connor khiếp sợ đến mức ngay cả trả lời cũng lấp bắp.

“Cái kia..... Cái kia.....”

Hắn ‘Cái kia’ nửa ngày, cũng không thể nói ra nguyên do. Aslan càng gấp, “Lạc Ti đi cùng người đâu?”

“A.....” Connor tựa hồ bừng tỉnh đại ngộ, may mắn Aslan sớm có phòng bị, trước khi hắn sợ hãi kêu lên tiếng đã kịp che miệng của hắn.

“Đừng la lớn. Cảnh vệ viên đều ở bên ngoài. Các người đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

“Không xong rồi!” Connor kinh hoàng lôi kéo Aslan, “Tiểu An gặp nguy hiểm.”

Nhìn hắn thất kinh, Aslan càng nôn nóng, trong lòng bất an lan rộng, hận không thể lập tức đến bên người Lưu Bình An. Hắn hai tay bắt lấy bả vai Connor, “Nói!”

Connor lấp bắp đem sự việc xảy ra nói cho Aslan. Hắn và Lạc Ti đi theo phía sau Lưu Bình An, bởi vì hắn rất ngốc, mà Lưu Bình An động tác lại phi thường nhanh nhẹn, bọn họ có hai lần bị rơi lại, hơn nữa thiếu chút nữa bị cảnh vệ phát hiện.

May mắn Lạc Ti cơ trí, mỗi lần đều hóa hiểm thành an. Connor tuy rằng cảm thấy rất mất mặt, nhưng cũng không khỏi bội phục Lạc Ti. Lúc hắn tới gần Lạc Ti, sẽ ngửi được một cỗ mùi hôi, giống như là mùi thịt bị hư thối.

Khi hắn hướng Lạc Ti đưa ra vấn đề này, đối phương lộ ra nụ cười quỷ dị. Nhưng không có giải thích. Sau này, thời điểm đi qua chỗ rẽ, hắn liền bất tỉnh nhân sự.

“Ta cảm giác Lạc Ti khẳng định có vấn đề.” Đó là một cảm giác cường liệt, rõ ràng là bạn học của bạn hân, Connor lại cảm thấy nữ sinh kia là ngoại tộc. Từ thân thể đến nội tâm đều mạnh mẽ bài xích.

“Mùi hư thối sao?” Aslan nhăn mày, trầm tư nói. Trong đầu tựa hồ ý niệm chợt lóe qua.

“Người chết đã xác minh thân phận là học viên mới Lạc Ti * Ciel.” Wales nghe cấp dưới báo cáo, lại cúi đầu xem xét thi thể.

Lần này người chết cũng không giống hai trường hợp trước lập tức bốc cháy hầu như không còn, cũng không nhận loại khuất nhục giống lần trước. Nàng ngửa đầu té trên mặt đất, ánh mắt mở ra, một bộ biểu tình không dám tin. Trên trán cắm một thanh chủy thủ.

“Kiểm tra dấu vân tay trên chủy thủ...”

Wales mang găng tay, đang chuẩn bị đem chủy thủ rút ra, lại đột nhiên bị người ngăn lại. Hắn quay đầu nhìn người đề cổ tay mình. Người nọ cũng nhìn hắn mở miệng.

“Không nên hành động thiếu suy nghĩ. Nó còn chưa chết hẳn.”

“Người là ai? Nơi này ngoại trừ nhân viên có phận sự, người còn lại không được tiến vào.” Wales lớn tiếng quát, đối phương thờ ơ. Ngược lại cười nhạt nhìn hắn, “Nhân viên không phận sự quả thật không được tiến vào.”

“Người.....”

“Đủ rồi, Wales.” Không biết từ khi nào Edward đã đứng bên người hắn, giữ chặt tay hắn. “Vị này là thượng tá Smith thuộc Sở nghiên cứu Quân bộ. Hắn đến hiệp trợ điều tra án mạng, hơn nữa giáo phương cũng đã phê chuẩn.”

Sở nghiên cứu? Wales nhíu mày, chuyện này tựa hồ cùng sở nghiên cứu không có quan hệ gì a.

Smith không để ý tới bọn họ, ngồi xổm bên cạnh thi thể, hắn dùng tay cầm chủy thủ, nhưng không phải rút qua, mà là cắm càng sâu vào trán thi thể.

“Người...” Wales cảm giác hành động này đối với người chết là một loại vũ nhục, hơn nữa hắn cũng không có mang găng tay, sẽ phá hư vân tay trên chủy thủ. Vừa định tiến lên ngăn lại, lại phát sinh một chuyện làm cho người ta sợ hãi.

Thi thể cứ nhiên mạnh mẽ vận vẹo, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tựa như móng vuốt ma sát nhau, lôi kéo thần kinh mỗi người. Điều này làm người ta da đầu run lên, thật sự rất kinh sợ.

“Oa ~~ xác chết sống lại nha...” Có cảnh vệ viên kinh hô nâng súng lên, nhắm chuẩn thi thể. Bị Edward lập tức ngăn lại.

Smith dùng lực ngăn chặn thi thể, thi thể phát ra thanh âm khàn khàn, không phải giọng nữ sinh, mà là thanh âm một loại sinh vật khác từ trong cơ thể phát ra.

“Nhân loại đáng giận... Người cho rằng giết chết ta, liền có thể bình an vô sự sao? Chúng ta còn rất nhiều đồng bạn...”

Sắc mặt mọi người ở đây đều thay đổi, làm quân nhân, đại bộ phận đều biết gián điệp nhèn nhện, nhưng rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Nói, đồng bạn của người ẩn núp trên người nào.” Smith chuyển động cổ tay, khiến chủy thủ xoay tròn trên trán thi thể.

“Nha –” Lại là một trận tiếng kêu thảm thiết, thanh âm khàn khàn phi thường khó nghe, dứt quãng quanh quẩn trong phòng, “Đáng giận... Nhân loại... Chúng ta nhất định..... giết chết... ‘Nữ vương’...”

“Chờ một chút, Smith.....”

Edward khuyên bảo quá trễ, bị chạm vào cảm kỵ, trong mắt Smith chợt lóe tinh quang, dùng lực đem chủy thủ cắm ngập vào thi thể, thậm chí xuyên qua đầu, đâm vào đất.

Sau một trận tiếng kêu chói tai, thi thể không hề cử động nữa.

“Này đến cùng là.....”

Smith dùng thực tế hành động giải đáp nghi vấn của cảnh vệ viên. Hắn lấy ra một cây dao phẫu thuật, thuần thục mở đầu thi thể ra. Cự nhiên không có đại lượng máu tươi chảy ra, mà là một cổ mùi hôi thối cường liệt đập vào mặt.

Trong não người chết, cự nhiên có một con nhên nhện có hoa văn, chủ thủ lóe hàn quang xuyên qua thân thể nó. Smith móc nhên nhện ra, bỏ vào một bình thủy tinh.

“Là một con nhên nhện biến chủng cấp Tử Tước, liên tục giết hại ba học viên, phòng vệ của học viện quân sự cũng quá lỏng lẻo rồi.”

Những lời này không thể nghi ngờ là khiêu khích Bộ Cảnh vệ, nhưng không có ai đứng ra phản bác, mọi người vẫn chưa tỉnh táo lại từ nỗi khiếp sợ vừa rồi.

Smith đem chủ thủ rút ra, đột nhiên phát hiện trên chuôi có chữ khắc thật nhỏ, sắc mặt đột nhiên kịch biến. Edward nhìn ra hắn không thích hợp, lại gần hỏi: “Làm sao vậy?”

Smith thu hồi chủ thủ, “Ta muốn gặp Tiểu An.”

“Tiểu An? Hiện tại đại khái đã ngủ đi.”

“Ta muốn lập tức thấy hắn!”

Edward không hiểu ra sao, nhưng khi hắn nhìn đến chữ khắc trên chủ thủ, cũng tức khắc thay đổi sắc mặt. Chuôi chủ thủ khắc một chữ ‘An’.

Smith biết thanh chủ thủ này là vũ khí tùy thân của thiếu niên, mỗi thời mỗi khắc đều mang theo bên người, cất giấu phi thường bí ẩn, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không sử dụng. Đó là tuyệt chiêu bảo mệnh cuối cùng.

Tác giả có lời muốn nói: Chương tiếp theo, Gavin và Tiểu An cùng nhau? Tiểu An dục hỏa đốt người, không kiềm chế được..... Ha ha.....

21. Chương 52: Liếm

52, liếm.....

Thành phố chìm trong biển lửa, tiếng gào khóc ở khắp mọi nơi, căn nhà đang bốc cháy trước mắt phi thường quen thuộc. Lưu Bình An đứng ngốc tại đó, nhìn ngôi nhà đã sống 13 năm hóa thành tro bụi.

Đây là ác mộng quấn quanh hắn sáu năm nay. Ngày đó hắn mất đi tất cả.

Trong sáu năm qua, những sinh mệnh hơi chút quan trọng với hắn mà nói, sẽ rất nhanh lần lượt chết dần trước mắt. Điều đó cho hắn biết, cho dù liều mạng bảo vệ thứ trọng yếu gì đó, kết quả cuối cùng luôn là mất đi. Cho nên không còn bất cứ sự vật gì có thể làm hắn coi trọng.

Hắn vốn tưởng rằng tâm mình đã chết lặng, thế nhưng, thiếu niên tiểu cá tử kia, thiếu niên đã dùng ánh mắt tràn ngập khát khao nhìn hắn, bất tri bất giác tiến vào lòng hắn.

Nhưng là, hắn lại một lần nữa mất đi thứ trọng yếu rồi.

Lưu Bình An chậm rãi mở mắt, trước mắt là một mảnh Băng Lam. Rõ ràng thân thể giống bị hỏa thiêu, cực nóng lại đau đớn, thế nhưng phiến Băng Lam kia lại có thể khiến cho nội tâm hắn bình tĩnh trở lại, thân thể cũng không còn khó chịu như vậy.

Hắn muốn mở miệng nói chuyện, nhưng môi cũng không nghe hắn sai bảo, nói không được tiếng hoàn chỉnh, chỉ có thể phát ra đơn âm a a không có ý nghĩa. Bởi vì trên chiến trường đã từng bị qua rất nhiều vết

thương, nên hấn đối với đau đớn không có quá nhiều phản ứng. Chỉ là hấn cảm giác thương thể này, đại khái đủ nghiêm trọng để uy hiếp sinh mệnh bản thân.

Cho nên đau đớn nơi yết hầu, hấn một chút cảm giác cũng không có, nhưng lại ảnh hưởng đến chuyện hấn phát ra tiếng nói.

Hấn cảm thấy có vật thể mềm mại nằm trên bờ môi hấn, chất lỏng lạnh lẽo rót vào, lập tức há miệng, uống từng ngụm từng ngụm. Thẳng đến lúc toàn bộ chất lỏng đã rót hết vào, hấn còn chưa ý thức được, dùng lực mút vào vật mềm mềm trên môi.

Vật mềm tựa hồ cứng lại một chút, nhưng Lưu Bình An mặc kệ, đầu lưỡi vươn ra liếm những giọt nước còn vương lại, xâm nhập vào giữa hai thứ mềm mại này, càng mút vào bên trong vật mềm mềm càng thêm ướt át.

Thứ mềm mại ấy cũng trở nên nóng vô cùng, vui vẻ cùng hấn dây dưa, thẳng đến khi Lưu Bình An xác định đã không còn chất lỏng ướt át lạnh lẽo nữa, mới dừng lại mà buông tha.

Thiếu niên nằm trên mặt đất miệng mở to thở hổn hển, chất lỏng theo khóe miệng hấn chảy xuống, tại trên cằm vẽ ra một đường cong yêu mỹ. Gavin tuy rằng biểu tình đậm đặc như cũ, thể nhưng con người Băng Lam lại trở nên cực nóng.

Ngón tay thon dài linh hoạt cởi cổ áo thiếu niên, lộ ra mảng lớn da thịt không phải trắng nõn không tì vết, mà là rất nhiều vết bóng màu nhạt trải dài, ngang dọc còn có vết thương đủ loại hình dạng.

Gavin nhăn mày, đem tầm mắt chuyển qua miệng vết thương trên vai thiếu niên. Chỗ đó có một vết thương do bị cào, tuy rằng không sâu cũng không lớn, lại có máu đen chảy ra, toàn bộ bề vai đã nhiễm đen một mảng lớn.

Con người Băng Lam bởi vì chủ nhân phần nộ mà đỏ lên, hấn chỉ là rời đi trong chớp lát, thiếu niên liền bị thương tổn nghiêm trọng như vậy. Hấn không thể tha thứ sơ suất của mình. Gắt gao nắm chặt tay, trên người hấn tản mát ra sát khí mãnh liệt, khiến thiếu niên cũng cảm thấy không chịu được, nhẹ nhúm mày rên rỉ.

Đại khái phát hiện mình thất thố, sát khí băng lãnh nháy mắt biến mất. Thanh niên lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt đầy mặt.

Hấn nằm trên người thiếu niên, dùng đầu lưỡi liếm một chút vết thương trên vai thiếu niên, làm cho thiếu niên một trận run rẩy.

Lưu Bình An mơ mơ hồ hồ cảm giác miệng vết thương trên vai có chút ngứa, có thứ gì đó mềm mại lại ướt át đang mút vào. Tuy rằng không cảm thấy ghê tởm, nhưng có loại cảm giác rất kỳ quái, giống như mèo cào ngứa ngứa.

Hấn ý thức được có người có giúp hấn hút nọc độc trên vai. Việc này tuyệt đối không được. Độc nhèn nhèn cùng độc bình thường bất đồng. Hút nọc độc ra, người bị thương cũng sẽ không khoẻ lên, mà đọng tới nọc độc, đối phương cũng sẽ bị trúng độc.

“Ngô ngô.....” Lưu Bình An lắc đầu, muốn ngăn đối phương lại, nhưng không cách nào nói chuyện, thân thể cũng không thể động đậy.

Cánh môi mềm mại trên vai bồi hồi, đầu lưỡi nóng ướt chậm chậm liếm duyệt vết thương, loại xúc cảm này kích thích thần kinh Lưu Bình An. Tựa hồ có dòng điện chạy qua thân thể, thẳng xuống hạ phúc.

Tại sao có thể như vậy?

Hấn nhin không được phát ra âm thanh rên rỉ. Bị qua đối xử thô bạo trong quân đội, tại phương diện này, hấn tưởng rằng mình đã chết lặng. Thế nhưng hiện tại cảm giác đang hiện hữu lại khiến hấn không biết làm gì.

“Ngô..... Không.....”

Cuối cùng học ra một chữ độc nhất, hơi nước làm cho ánh mắt mông lung. Hấn chỉ nhìn thấy đôi mắt Băng Lam của đối phương. Đầu lưỡi linh hoạt ly khai bờ vai của hấn, cư nhiên liếm lên cổ hấn.

“Nha..... Không cần.....”

Gavin liếm một cái, nhìn thiếu niên cả người co rút, hẳn có điểm không muốn buông tha từ trên cái cổ mảnh khảnh của thiếu niên rời đi. Hắn liếm liếm khoe miệng, trên gương mặt đậm mạc gợi lên một nụ cười không rõ ý nghĩa.

Hắn không sợ độc nhều nhện, nước bọt của hắn có thể giải độc. Thể chất kỳ quái này là hắn gần đây mới phát hiện. Trong đợt huấn luyện trước, khi lọt vào tập kích của nhều nhện, hắn từng bị móng vuốt của nhều nhện làm bị thương. Nhưng thân thể không có bất cứ chuyện gì. Dem nước bọt bôi lên miệng vết thương, thương thể càng khỏi nhanh.

Trước đây hắn không có loại năng lực này. Thật sự là kỳ diệu, bất quá hắn cũng thần nhiên tiếp nhận. Không ngờ lần này có thể có cái giúp đỡ lớn.

Miệng còn lưu lại hương vị độc đáo của thiếu niên, hắn từ trước đã cảm giác hương vị này phi thường tốt. Đầu lưỡi vẫn còn lưu lại xúc cảm làn da thiếu niên và điểm hương vị thần nhiên trên đó. Bình thường hương vị của kẻ khác đều đắng hoặc mặn, thế nhưng thiếu niên lại cho hắn cảm giác ngọt ngào, phi thường mỹ vị.

Gavin cũng không cảm giác lưỡi mình có vấn đề, chẳng lẽ mồ hôi thiếu niên là mật ong sao?

Thật muốn lại liếm thêm.

Hắn tựa trên người thiếu niên, cảm giác mình tựa hồ đối người thiếu niên này càng cảm thấy hứng thú. Điều có thể gợi ra hứng thú của hắn đã ít lại càng ít, anh cả hắn luôn oán giận vì sao lại có một khối băng đệ đệ như vậy.

Thế nhưng, ngày đầu tiên khai giảng, thiếu niên liền gợi lên hứng thú của hắn. Đồ cũng là lần đầu tiên hắn thất thủ, mà nguyên nhân thất thủ là do người thiếu niên này. Những người khác có thể đều không thấy, nhưng mắt hắn phi thường tốt, xem cực rõ ràng.

Thiếu niên này chính là người hô lên câu nói rất quan trọng kia, lúc ấy hắn trốn dưới bàn, miệng vừa khê cử động, hung thủ liền đột nhiên chậm lại. Kết quả viên đạn đã nhắm chuẩn sau khi tính toán tốc độ chuyển động của đối phương không trúng mục tiêu.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đá văng. Trước đó Gavin bằng tốc độ nhanh nhất đem thiếu niên mang về bệnh viện quân giáo, đây là phòng cách ly. Bọn họ nói với người ngoài vì Connor bị bệnh truyền nhiễm, cho nên vài người cùng ký túc xá cũng phải cách ly.

Cho nên hắn mang thiếu niên về nơi này, hắn là tương đối an toàn, hơn nữa không có người quấy rầy. Lại không thể tưởng được sẽ có người xông tới.

“Tiểu An!” Smith vừa đá văng cửa, liền nhìn thấy một thanh niên nằm trên người Lưu Bình An, mà hai người đều quần áo không chỉnh tề. [ps: Bởi vì Gavin đều cởi y phục nữ sinh mà hắn và Tiểu An mặc ra, hai người chỉ mặc áo lót và quần đùi trên người mà thôi.]

Tác giả có lời muốn nói: đồng chí Gavin đùa giỡn Tiểu An..... Nói thực ra, tại địa phương hài hòa thể này viết tình sắc gì đó vẫn là có điểm chướng ngại. Nhưng chỉ là điểm đến rồi dừng, tựa hồ cũng không thể làm chuyện gì khác người.....

Hắn.....

Viết đến chữ thứ mười một ngàn vẫn là một mảnh hài hòa, sắp nhanh thành hòa thượng

22. Chương 53: Giải Quyết

53, giải quyết...

Smith đại nhân đầu óc lập tức nổ tung, một tay kéo Gavin từ trên người thiếu niên xuống, cho hắn một quyền. Gavin bất thành linh bị người tấn công không kịp phòng bị. Cả người bị đánh bay, văng lên vách tường.

“Uy, Smith..... Bình tĩnh một chút.....” Edward nhìn tình cảnh ‘Bất gian tại giường’ này, trong lòng hắn cũng thực cảm tức. Nhưng hiện tại tựa hồ cũng không phải thời điểm đánh người.

“Dừng ngăn cản ta, ta muốn đánh chết tên biến thái này!”

Edward từ phía sau dùng lực ôm lấy Smith, người sau nhấc giày quân dụng đá tới bụng Gavin.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đêm nay Clarence phụ trách trực đêm từ ngoài cửa thăm dò tiến vào. Phát hiện cư nhiên có người trong phòng bệnh đánh nhau, lập tức tiến lên ngăn lại.

“Các người dừng tay! Không cho phép đánh nhau trong bệnh viện.”

Smith đã mất đi lý trí, nhìn hắn chằm chằm, “Vậy chẳng lẽ cho phép người này trong bệnh viện phi lễ nam sinh sao?”

Clarence căn bản không biết đến cùng phát sinh chuyện gì, thế nhưng vừa rồi bị Smith ‘Tra tấn’ chết đi sống lại, theo bản năng đối với hắn cảm thấy sợ hãi.

Lui ra phía sau nửa bước, không dám đối diện ngăn cản hắn. Lúc này hắn mới nhớ ra, phòng này vốn an bài cho các nữ sinh. Làm chỗ khi bọn Tiểu An trở về cùng các nữ sinh đổi phục trang. Nhưng nữ sinh đều gom lại đánh bài ở phòng La Cơ, hắn là không có ai ở trong này mới đúng chứ.

Hắn nhận ra người bị đánh là bạn cùng phòng của Tiểu An, cũng là một trong những người giả làm nữ sinh, nói như vậy Tiểu An đã trở lại?

Quay đầu nhìn, quả nhiên thiếu niên đang nằm trên giường, hắn lập tức vui vẻ đi qua, “Người có khỏe không?”

Thiếu niên đã tỉnh, quần áo lộn xộn ngồi dậy.

Nghe tiếng Clarence, Smith cũng phát hiện Lưu Bình An đã tỉnh. Hắn lập tức thay đổi thái độ, vẻ mặt tươi cười kêu lên: “Tiểu An.....”

Nhưng Lưu Bình An sắc mặt rất khó xem. Hơn nữa trên đầu xuất hiện vô số chữ thập, hung hăng hướng tới những tên đánh nhau quát: “Ồn chết được! Cút hết ra ngoài cho ta!”

Thấy thiếu niên đã mở miệng, Clarence tức thì trưng ra vẻ mặt uy nghiêm của bác sĩ, đem người đánh nhau ‘mời’ ra ngoài.

“Người cũng ra ngoài cho ta!”

“Nha?”

Kết quả, Clarence thương tâm, ủ rũ đi ra phòng bệnh. Hắn không rõ thiếu niên đến cùng vì cái gì lại nổi giận lớn như vậy, muốn đem tất cả mọi người đuổi ra.

Trên thực tế, thiếu niên căn bản là không có nổi giận. Mà là hắn muốn vội vàng ‘Cứu hoả’. Kỳ thật lúc Smith vào hắn đã thanh tỉnh, thế nhưng bởi vì vừa rồi dục vọng bị khơi dậy, vẫn chưa bình phục nên hắn rất nôn nóng.

Cũng không thể để những người khác nhìn thấy bộ dáng này của mình nha. Cho nên mới làm bộ phần nô đuổi mọi người đi.

Hắn cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng mình dục vọng thực đậm bạc, chỉ là bị kích thích một chút, bình thường mà nói hắn là bản thân sẽ tự bình ổn, vì cái gì lại một phát không thể văn hồi như thế này?

Vừa mới chiến đấu cùng nhên nhện, còn bị thương, cơ thể và tinh thần đều phi thường mệt mỏi. Đối với việc độc trên người cư nhiên được giải mà cảm thấy kỳ quái, Lưu Bình An trước tiên muốn ngủ một giấc, hết thảy mọi chuyện ngày mai hãy nói. Nhưng xem ra đêm nay nếu không giải quyết, chắc chắn không ngủ được .

“Đáng giận..... A.....”

Trong phòng tràn ngập tiếng thiếu niên thở dốc cùng với không khí ẩm thấp. Hắn đã thật lâu không có làm cái này, có điểm không thoải mái.

Tại thời điểm giải phóng khẩn yếu, đột nhiên cửa bị mở ra.

“Tiểu An, người không có việc gì.....” Aslan cùng Connor đứng ở cửa, nhìn tình cảnh trong phòng, toàn bộ ngốc.

Đương nhiên, Lưu Bình An bị dọa cả kinh, thân thể đột nhiên co rút lại, chất lỏng màu trắng liền phóng ra.

Connor thét chói tai, sau đó Aslan luống cuống tay chân nói ‘Thực xin lỗi’, cuống quýt kéo Connor lui ra ngoài đóng cửa lại.

Vừa rồi còn lo lắng thiếu niên chết được, nghe tin hắn đã trở về, Aslan cùng Connor lập tức xông lại đây. Kết quả nhìn thấy hình ảnh khiến hắn phun máu mũi, thật sự là.....

Aslan tựa vào ngoài cửa, kinh hoàng thật lâu không thể bình phục, trên mặt nóng như muốn bốc cháy.

Connor cũng không tốt hơn bao nhiêu. Hắn hít một hơi thật sâu, cũng mặt đỏ tai hồng, “Cái kia..... Tiểu An vì cái gì ở bên trong làm..... Cái kia.”

Bị hắn nhắc tới, Aslan lần nữa phát lại hình ảnh vừa rồi trong đầu, thân thể cũng bắt đầu nóng lên.

“Nam nhân nha..... Chẳng qua muốn giải quyết..... Không có gì kỳ quái Ha ha.....”

“Đúng. Đây là phản ứng bình thường.”

Vừa trải qua giao chiến sinh tử, sau đó liền ở trong phòng giải quyết vấn đề sinh lý? Đứa ngốc cũng biết không bình thường. Nhưng hai người đầu óc bị trì độn thời điểm này, căn bản không thể vận chuyển bình thường.

Sau đó, bọn họ biết xấu hổ không đến quấy rầy Lưu Bình An. Nhưng bị Smith cùng Edward phát hiện, kết quả mọi người trong ký túc xá bao gồm Mai Lệ và các nữ sinh bị tận diệt.

Bởi vì liên quan tới Lưu Bình An, Smith cũng không muốn đem sự tình lộ ra bên ngoài. Cho nên các học sinh sau khi bị trách cứ nghiêm khắc, chỉ bị phạt đi đi rửa WC mà thôi.

Edward cũng không có đem việc này báo cáo giáo phương, về phần án mạng, cũng tạm thời giấu đi một đoạn. Bởi vì Smith hưởng giáo phương tạo áp lực, cho nên chuyện về chủ thủ bị che giấu không có người truy cứu.

Chỉ là, việc này cũng có lưu lại một ít di chứng. Tỷ như nói, Wales sẽ khi không tại ký túc xá nữ sinh đảo qua đảo lại, tìm kiếm mỹ nhân tóc vàng kia. Lại tỷ như, nhà vệ sinh nữ công cộng lâu ba trở thành nơi để các nữ sinh thử thách can đảm. Aslan và Connor nhìn thấy Lưu Bình An sẽ luôn đỏ mặt tránh đi. Mà Gavin lúc nhìn thấy Lưu Bình An, bộ dáng là đầy mặt muốn ăn tươi hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Nói như thế nào Tiểu An cũng là nam nhân nha..... Hiện tượng sinh lý Bình thường.....

23. Chương 54: Ăn Kem

54, ăn kem...

Lưu Bình An khỏe hắn trở lại ký túc xá, bởi vì đã bắt đầu nhập học nên bên trong ký túc xá chỉ có Connor khác hệ ở lại. Connor nhìn thấy Lưu Bình An, không có bám dính như bình thường, mà cúi đầu tránh hắn.

“Người đến tội cùng làm sao vậy?” Lưu Bình An một phen nắm cổ tay Connor.

“Không nha.....”

“Ngu ngốc!” Lưu Bình An đột nhiên đem Connor đặt trên giường, người sau bị hành động của hắn dọa sợ tới mức kêu không thành tiếng.

“Người có biết không, lúc ấy ta tưởng người chết rồi! Gia hỏa ngốc nghếch lại vụng về này.”

Nhìn Lưu Bình An kích động như thế, Connor hoàn toàn ngây ngốc. “Người lo lắng cho ta sao?”

“Vô nghĩa!”

Connor trong lòng dâng lên một sự vui sướng mãnh liệt, thế giới đột nhiên trở nên phi thường sáng sủa, cảm giác trong mắt toàn là bong bóng màu hồng. Về mừng như điên này không hề che dấu mà hiện hết lên mặt.

“Tiểu An.....”

“Ngu ngốc!”

Lưu Bình An nhìn hắn cười đến mức không nhìn thấy bầu trời, vì thế dùng lực gõ đối phương một phát, khiến Connor ôm đầu hô to.

Tiếp đó, Lưu Bình An kéo tay Connor đang che đầu ra, để trán mình dán vào trán đối phương, hành động thân mật khiến Connor chấn động.

“Tiểu An.....” Hắn vận vẹo thân thể, muốn tránh ra. Bởi vì bọn họ dựa vào gần như thế, tim hắn đập nhanh như bay, khẳng định sẽ bị Tiểu An phát hiện.

“Đừng cử động, cứ giữ như vậy một lúc.”

Lưu Bình An đè hắn lại, nhắm mắt.

Xin người, nhất định phải trở nên mạnh mẽ nha. Ít nhất đủ để bảo hộ chính mình, ta không muốn lại mất đi thứ gì nữa.

Lưu Bình An không biết, suy nghĩ đối phương và hắn lúc này hoàn toàn khác nhau. Phải nói hắn tuyệt không minh bạch tâm thiếu nam ôm mối tình đầu. Tim Connor đập bang bang kinh hoàng, Tiểu An chủ động tới gần hắn, còn thân mật với hắn như vậy, có phải hay không chứng tỏ hắn thích mình.

Nói không chừng, hiện tại hôn hắn cũng có thể nga.

Chính lúc Connor dè dè hạ quyết tâm, muốn tiên hạ thủ vi cường, đột nhiên trời đất đảo lộn, bị nặng nề ném xuống đất.

“Đau quá..... Tiểu An, người làm cái gì nha?”

Lưu Bình An đem hắn kéo lên, đầy mặt không hài lòng, “Quá yếu. Từ hôm nay trở đi, người mỗi ngày phải tập huấn đặc biệt.”

“Nha?”

“Đây là mệnh lệnh. Người từng nói muốn đi theo ta, đúng không? Vậy phải nghe lời ta nói, biết chưa?”

“Nga..... Vâng.....”

Kết quả, vận mệnh ‘Bi thảm’ của Connor bắt đầu.

Về sau, Lưu Bình An vô luận đi đến chỗ nào đều mang theo hắn. Đến lúc trở lại trên chiến trường, Connor cũng vẫn theo bên người Lưu Bình An. Trong mắt những người khác, Lưu Bình An đem hắn trở thành người hầu. Nhưng kỳ thật, Connor biết, Tiểu An phi thường lo lắng cho hắn, thế nên luôn đem hắn giữ ở bên người, bảo hộ dưới đôi cánh của mình.

Connor vẫn cảm giác, mình có thể gặp được Lưu Bình An, thật sự quá may mắn.[tôm: Người nhất định là m.]

Sau khi trải qua vài chuyện không lớn không nhỏ, tân sinh cuối cùng đã nhập học. Bởi vì nhập học trễ hơn so với bình thường, cho nên chương trình học phi thường dày đặc.

Khác với huấn luyện trước khi nhập học, chương trình học hoàn toàn tiến hành trong học viện. Ngày thường trừ bỏ rèn luyện thân thể cơ bản ngoài trời, trên cơ bản không có cái gì huấn luyện dã ngoại. Tri thức cơ bản rất nhiều, sách giáo khoa điện tử và tư liệu tham khảo nhiều đến mức xem không hết. Chưa từng kinh qua trường học chính quy, Lưu Bình An cơ hồ muốn tan vỡ.

“Không được! Còn tiếp tục như vậy, ta phát điên mất thôi.” Lưu Bình An đem sách bỏ qua một bên, điên cuồng nắm tóc.

Trời đã vào mùa hạ, thời tiết cũng càng ngày càng nóng. Các học sinh ngày thường phải mặc giáo phục ngắn tay chỉnh tề lên lớp, thế nhưng, một khi về đến ký túc xá, các nam sinh đều sẽ cởi đồng phục, chỉ mặc áo lót và quần đùi.

Lưu Bình An cũng không ngoại lệ, chỉ mặc áo lót màu trắng, quần đùi ngang gối. Một chân gác lên ghế, một chân bỏ trên bàn, tựa vào ghế phát cáu.

“Tiểu An, ta cho người mượn được không?”

Connor ở bên cạnh làm bài tập cũng bắt đầu có điểm ngồi không yên. Tuy rằng hắn học khác hệ, nhưng có vài môn tất cả học viên đều phải học, cho nên bài tập cũng không khác nhau nhiều.

“Người làm xong hết rồi? Thật lợi hại. Vô cùng cảm tạ!” Lưu Bình An không chút khách khí đem bài tập của Connor vào Notebook điện tử của mình.

“Tiểu An, như vậy không được nga. Đề trắc nghiệm người có thể chép, thế nhưng mặt sau đề tự vấn đáp cũng không thể làm giống nha. Sẽ bị giáo viên phát hiện.”

Aslan và Lý Duy cầm một cái túi lớn trở về. Cho dù rất nóng, nhưng bọn hắn vẫn mặc đồng phục chỉnh tề, ngay cả caravat cũng đeo cẩn thận. Connor nghi hoặc: Chẳng lẽ thể chất công tử thế gia không giống với chúng ta ư?

Bị giáo huấn, Lưu Bình An lão đại mất hứng, mặt dài ra. Hung hăng hừ một tiếng.

“Không chép thì không chép.” Dem Notebook đẩy về bàn Connor.

“Đừng nóng giận. Các người có muốn ăn kem không. Các nữ sinh tặng.” Aslan cảm giác bộ dáng thiếu niên sinh khí rất thú vị, có điểm giống một chú mèo nhỏ.

Tại thời điểm mèo con sinh khí, hắn luôn sẽ sờ sờ lông nó, dùng thức ăn ngon dụ nó, nó liền thực vui vẻ thân mật với mình. Hắn cảm giác thiếu niên cũng cùng một bộ dáng như vậy.

“A! Đương nhiên muốn!” Lưu Bình An vừa nghe đến kem, lập tức hai mắt tỏa sáng. Khi Aslan đưa hũ kem cho hắn, hắn lập tức đoạt lấy ăn.

“Tiểu An, kem không phải ăn như vậy.”

Nhìn Lưu Bình An mở miệng cắn một mảnh to,捏eo mắt vì lạnh, Connor thật sự nhịn không được. “Phải chậm chậm mà liếm.”

“Liếm sao? Nguyên lai ăn thứ cao quý này phải liếm nha.” Lưu Bình An bưng tỉnh đại ngộ.

“Cái gì? Tiểu An chưa từng ăn qua sao?”

“Không có a. Thứ này quý như đời mạng, nào được ăn nha.” Hắn chỉ từng thấy qua thiếu gia, tiểu thư, những kẻ trong nhà có tiền ăn mà thôi. Lưu Bình An trước đây không có sống qua đô thị lớn, những nơi hắn ngày ngốc đều là biên cảnh.

Giống như kem vậy, kỳ thật không quý chỗ nào, thế nhưng tại địa phương khuyết thiếu đủ loại vật tư kia, coi như là xa xỉ phẩm.

Connor và Aslan nhìn nhau, trong lòng đồng thời cảm thấy một trận ớn ớn đau. Connor đem kem trong tay đưa qua, “Tiểu An, người muốn ăn thêm không, ăn cả phần của ta đi.”

“Thật sự!” Hai hơi đem phần trong tay giải quyết xong, Lưu Bình An cao hứng xoay đầu lại, liếm lên kem của Connor.

“Ân, ăn ngon.”

Thiếu niên híp mắt, bên miệng dính một ít kem màu trắng, đầu lưỡi hồng nhạt liếm môi, không biết thế nào, lại làm người khác cảm thấy có một loại tình sắc.

Aslan không phục nhìn chằm chằm Connor, thầm nghĩ: Thật giảo hoạt!

Mà Connor nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng. Hảo muốn liếm kem bên miệng Tiểu An nga.

Đang lúc hần nghĩ như vậy, cứ nhiên có người thật sự lại gần, dùng đầu lưỡi liếm khước miệng Lưu Bình An.

“Nha –” Connor sợ tới mức làm rớt kem đang cầm. Lưu Bình An tức giận, nhanh tay tiếp được, tiếp tục liếm.

Một bên liếm một bên đá văng Gavin đang ghé vào bên người, “Không cho phép giành đồ ăn với ta, nóng muốn chết, bỏ ra!”

Gavin đáng thương hề hề liếm ngón tay, ngồi xổm chỗ đó. Sau gáy Aslan chảy xuống một giọt mồ hôi: “Cái kia..... Kỳ thật vẫn còn vài cái.”

Tác giả có lời muốn nói: Ăn kem quả nhiên thực manh. Vì cái gì ta cảm giác cuối cùng bên trong ký túc xá nam sinh khắp nơi đều là gian tình nha?

24. Chương 55: Quê Hương Của Mọi Người

55, quê hương của mọi người...

“Thứ này ăn ngon thật. Ngọt ngào, vừa vào miệng liền tan.” Lưu Bình An một bên liếm một bên hỏi Aslan, “Có thể hay không cho ta nhiều một chút?”

“Không thành vấn đề. Nhưng người còn chưa ăn đủ sao? Ăn quá nhiều sẽ bị tiêu chảy.” Aslan cảm giác thiếu niên thật sự rất giống tiểu hài tử. Cái gì ăn ngon liền muốn liền mạng ăn.

“Không phải. Ta muốn đưa cho người khác ăn. Agnes hẳn là sẽ thích đi.”

“Chỉ sợ không được. Kem tan rất nhanh.” Aslan cười nói. Kỳ thật hẳn càng muốn biết, ‘Agnes’ kia là ai. Bởi vì khi nhắc tới người này, Lưu Bình An biểu tình rõ ràng trở nên nhu hòa hơn.

“Agnes là ai vậy?”

Connor hỏi ra nghi vấn của Aslan. Lúc Lưu Bình An đang định giải thích, cửa ký túc xá bị đẩy ra. Fitzgerald ôm một thùng to dùng bước nhanh bước vào.

“Tiểu An, mau tới thưởng thức đặc sản quê nhà ta nga.”

Fitzgerald lớn giọng, đem Eugene và Kỉ Vũ ở cách vách ký túc xá đều gọi qua.

“Người đi phòng giáo vụ là để nhận mấy thứ này nha?” Eugene cầm kéo đưa cho Fitzgerald mở thùng.

“Ân. Quả lê quê ta ăn siêu ngon.” Cứ nhiên là một thùng đầy lê. Hẳn chia lê cho mọi người.

Lưu Bình An tuy rằng đã từng ăn lê, thế nhưng loại lê này vừa to lại vừa mong nước, ngọt vô cùng. Cắn một miếng lớn, nước theo cầm chảy men xuống ngực, thấm ướt áo lót màu trắng.

Vải dệt rất mỏng, sau khi bị ướt trở nên trong suốt, mơ hồ nhìn thấy quả nhỏ hồng nhạt trước ngực thiếu niên.

“Trái cây này ăn ngon thật. Cảm ơn người, Fitzgerald.”

Fitzgerald nhìn thiếu niên, nghĩ rằng: Trái cây của người khẳng định ăn càng ngon hơn. Đột nhiên phát hiện chính mình cư nhiên có loại suy nghĩ tà ác này, hần lập tức lắc đầu, cảm giác chính mình khẳng định là đầu bị nóng nên mê man rồi.

Các nam sinh rất nhanh giải quyết hết số lê. Bài tập cũng đã hoàn thành. Mọi người ngồi trên ban công hóng mát. Bờ biển mùa hạ, buổi tối luôn có gió biển mát lành thổi tới, cho nên ký túc xá đều không mở điều hòa.

“Fitzgerald, quê hương của người ở đâu?”

“Quê hương của ta là St. Louis Anna.”

“Là vùng nông nghiệp nổi tiếng, 30% nông phẩm toàn quốc đều sản xuất từ nơi đó.” Eugene rất nhanh liền đem tư liệu chi tiết nói cho mọi người.

“Chỗ đó rất xinh đẹp, có thật nhiều đồ ăn ngon. Nhà ta nuôi nhiều bò sữa, mỗi ngày đều có sữa tươi uống.” Nói đến quê hương của mình, Fitzgerald có vẻ phá lệ nhiệt tình.

“Cho nên người mới có thể cường tráng giống như trâu vậy.” Lưu Bình An trong lời nói đầy mùi ghen tị với thân hình cao to của Fitzgerald, thế nhưng tên chó to ngốc nghếch một chút cũng nghe không ra.

“Nhà người không tồi nha. Vì cái gì lại muốn trở thành quân nhân?” Kỳ thật, Lưu Bình An cảm giác Fitzgerald cũng không thích hợp làm quân nhân, tâm địa hần quá tốt.

“Chú của ta là quân nhân. Cả nhà chúng ta đều thực yêu quý hần, gia gia càng lấy hần làm kiêu ngạo. Ta trước đây thực hâm mộ chú, từng cùng chú ngoác tay hứa, chờ ta sau này lớn lên sẽ làm phó tướng cho chú.”

“Vậy chú người giờ ở đâu?” Connor nằm trên lưng ghế dựa, dùng hai tay chống đầu.

“Hần đã chết trận năm ngoái.”

“Nha, thực xin lỗi.” Connor biết chính mình đập trúng địa lôi, cuống quýt giải thích.

“Không việc gì.” Fitzgerald vỗ lưng Connor, khiến hần thiếu chút nữa mất thăng bằng mà té. “Quê hương Connor ở nơi nào?”

“Là Lôi Cát Lợi Tư.”

“Oa, đô thị sắt thép nha.” Kỉ Vũ không khỏi kêu lên.

“Nhà người là tập đoàn chế tạo máy móc đi. Có ba cơ sở sản xuất quy mô lớn, năm công ty phụ thuộc, từ vật dụng hàng ngày đến vũ khí đều có tham gia, gần đây nhất tựa hồ cùng quân đội lui tới rất chặt chẽ.” Eugene lại nêu tường tận gốc gác bạn học.

“Đều bị người biết rõ.”

“Nguyên lai Connor là thiếu gia nhà có tiền nha. Vì cái gì muốn trở thành quân nhân? Kế thừa sự nghiệp gia tộc là được rồi.” Lưu Bình An không hiểu gia hỏa căn bản không thích hợp làm lính này đến học viện quân sự làm gì.

“Bởi vì Mai Lệ muốn làm chiến sĩ nha. Cho nên ta liền cùng nàng đến đây.”

“Người ngu ngốc này.....” Lưu Bình An lấy ngón tay búng trán Connor. “Tốt nghiệp xong liền về nhà cho ta đi.”

“Tuyệt đối không cần. Ta thích máy móc, thích vũ khí. Ta sẽ chế tạo ra rất nhiều vũ khí lợi hại, giúp các người đánh bại nhên nhện nga.”

Mọi người đều kể về quê hương của mình, quê hương Kỉ Vũ là một trấn nhỏ phổ thông, trong nhà cũng không có cái gì đặc biệt. Nhưng người trong gia đình hần tựa hồ đều rất may mắn. Eugene lớn lên tại khu dân nghèo, về các thông tin khác, hần một mực không chịu lộ ra. Aslan cùng Lý Duy quê hương đều ở thủ đô.

Cuối cùng đến phiên Lưu Bình An.

“Quê hương Tiểu An là nơi thế nào a?”

“Đúng rồi. Ta cũng rất muốn biết.”

“Này nha.....” Lưu Bình An chớp chớp mắt, “Bí mật.”

“Da – không công bằng. Mọi người đều nói nha. Eugene, hẳn không chịu nói vậy người kể đi.”

Eugene nhận lấy một ánh mắt như dao từ Lưu Bình An, đành phải nhắc tay nói: “Chuyện này vẫn nên do chính hắn nói đi. Ta cũng không thể lắm miệng.”

Connor quần Lưu Bình An thật lâu, nhõng nhẽo nài nỉ cũng không được một chữ. Cuối cùng, Lưu Bình An thật sự chịu không nổi hắn, đành phải nói: “Ta không có quê hương.”

Anna Tây Á đã không còn tồn tại. Chỗ đó đã sớm trở thành một mảnh hoang tàn, kỷ ức 13 năm của hắn và thân nhân đều không tồn tại trên thế giới này nữa. Cho nên không thể chia sẻ cùng đồng bạn.

Không khí có vẻ có điểm bị đè nén, Eugene cuống quýt mở lời đổi đề tài, “Đúng rồi, các người biết chưa? Giáo viên đứng lớp chính khoá cho chúng ta cư nhiên là Brian * Andrew nha.”

“Thật sự? Đại anh hùng lại làm giáo viên cho chúng ta!”

Mọi người thực hưng phấn. Chỉ có Lưu Bình An không hưng phấn nổi. Người kia vì cái gì muốn làm giáo viên? Hiện tại tiền tuyến đang căng thẳng, hẳn sao có thời gian đến học viện quân sự làm giáo viên nha. Kỳ quái nhất là, Quân bộ cư nhiên phê chuẩn.

-0-

Bên trong một phòng thí nghiệm Sở nghiên cứu, thanh niên từ trên chiếc giường kim loại ngồi dậy, mặc quần áo. Smith ghi lại toàn bộ số liệu kiểm tra xong, xoay người lại.

“Trị số khôi phục trên các phương diện bình thường, xem ra người thật may mắn nha, thiếu tướng Brian.”

Dưới ánh đèn, gương mặt nam tử kiên nghị lộ ra nụ cười thần nhiên, cư nhiên là người được xưng là ‘Anh hùng bình dân’ Brian * Andrew.

“Nhờ sự giúp đỡ của người.”

“Không cần đắc ý vênh váo, vết thương của người cũng không phải có thể khôi phục nhanh như vậy.” Nhìn nam tử trước mắt, Smith cũng nổi lên lòng bội phục.

Vài ngày trước, con người này trong tình trạng cả người đầy thương tích được đưa đến nơi này. Trên người không có một chỗ nào lành lặn, thời điểm đưa đến, hắn tưởng rằng người này đã chết. Cấp trên hạ mệnh lệnh, sử dụng hết thủy biện pháp phải cứu sống hắn, Smith còn muốn kháng lệnh. Thiếu chút nữa nói ra lời: người chết hẳn không cứu sống nổi.

Nhưng là, đối phương cư nhiên sống lại đây. Hơn nữa hiện tại thoát nhìn không khác gì người thường.

Vị anh hùng bình dân này là cái đinh trong mắt không ít cao tầng Quân bộ. Lần này rõ ràng là cơ hội tốt nhất để lấy mạng của hắn, họ lại vẫn hạ lệnh cứu sống hắn. Có thể thấy, tình huống tiền tuyến không hề lạc quan, Quân bộ biết dưới tình huống như vậy tạm thời chưa thể mất đi thanh ‘Lợi kiếm’ này.

“Việc xin đến học viện quân sự làm giáo viên, cấp trên đã phê chuẩn.” Smith đưa máy tính bảng điện tử thông minh cho Brian, người sau dùng bút điện tử kí tên lên mặt trên.

“Hiện tại người là giáo viên học viện quân sự Aliya. Chúc người vui vẻ trong đoạn thời gian nhậm chức.” Smith hướng hắn chào kiểu quân đội. Xét theo quân hàm, hẳn thấp hơn so với Brian.

“Cám ơn.” Brian đáp lễ.

“Đúng rồi, giáo sư, người nói phải tới gần ‘Ông chúa’ vết thương của ta mới có thể khỏi nhanh được. Thế nhưng ai là ‘Ông chúa’ nha?” Brian đối với thân thể của mình phát sinh biến hóa không hề cảm giác. Về phần cái gì mà trở thành ông đực, hắn căn bản không thêm để ý.

Nhưng bởi vì muốn chữa trị thương thế, cho nên tất yếu phải ở bên người ông chúa. Điểm này khiến hần có điểm nghi hoặc. Trên thực tế, hần đối với kế hoạch thử nghiệm của Quân bộ cũng không rõ ràng.

“Đây là cơ mật tối cao, xin lỗi, ta không thể nói cho người.” Smith nghĩ: Nói đùa, ta mới không nói cho người. Miễn cho lại thêm một tên biến thái quần lấy Tiểu An.

“Ta đây làm sao tới gần nàng nha?”

“Yên tâm đi. Trong khoá người phụ trách, học sinh đều phải tham gia. Cuối cùng sẽ gặp được.”

Dù sao, không cần tiếp xúc quá thân cận, ông đực bị thương chỉ cần đứng gần ‘Ông chúa’ liền có thể rất nhanh khôi phục.

Cho dù Brian cảm thấy thực nghi hoặc, nhưng thân là quân nhân, hần cũng sẽ không hỏi nhiều. Chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được. Học viện quân sự Aliya nha, hần đã đến đó một lần, lần diễn thuyết đó, hần tựa hồ trông thấy thiếu niên vẫn vướng bận trong lòng.

Có lẽ đây là một cơ hội, cho hần đi tìm thiếu niên kia.

Tác giả có lời muốn nói: Đại ca của các anh công sắp tới. Quá khứ Tiểu An là thế nào nha?

25. Chương 56: Khoá Kiểm Thuật

56, khoá kiểm thuật...

“Được rồi, bây giờ ai tình nguyện lên đây cùng ta làm mẫu một chút.” Huấn luyện viên vỗ vỗ tay nói. Đây là buổi học đầu tiên khoá kiểm thuật của bọn Lưu Bình An.

Huấn luyện viên là Lily, nữ tử này đáng người nhỏ nhắn yêu kiều nhưng kiểm thuật lại phi thường lợi hại. Trong học viện quân sự cơ hồ không người địch nổi. Trước giảng thuật những đặc thù của trường kiếm, rồi đến quá trình lịch sử, hiện tại nàng yêu cầu một học viên lên làm mẫu.

Bởi vì vừa mới bắt đầu lên lớp, Lily chỉ là muốn cho học viên sờ sờ thanh kiếm mà thôi. Làm mẫu chẳng qua là vì muốn tạo cho học viên cảm giác ‘Đùa giỡn kiếm thật soái’, sau đó lên lớp càng thêm nhiệt tình.

“Huấn luyện viên.” An Nam giơ tay nói.

“Tốt. Như vậy liền mời An Nam đồng học làm đối thủ của ta đi.”

An Nam xuất thân từ danh môn, kiếm Tây Dương là môn học bắt buộc. Tư thế cầm kiếm phi thường tiêu chuẩn soái khí, hơn nữa kiếm pháp sắc bén, tốc độ như điện, khiến Lily cũng không thể không chăm chú đối đãi.

“Thú vị!” Nữ kiếm khách bị hần kích khởi chiến ý, càng thêm sử ra toàn bộ chiêu thức. Hai người đối chiến đều siêu đẹp. Tất cả học viên đều không nhịn được lớn tiếng ủng hộ.

Lưu Bình An đối với cái gì kiếm Tây Dương không có hứng thú. Đó là đồ chơi của kẻ có tiền, trong thực chiến giá trị sử dụng không lớn. Hiện tại chiến tranh đều dùng thương, mã tấu và có đôi khi sẽ dùng kỹ thuật cận chiến, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không giống kiếm Tây Dương chiến đấu theo quy cách.

Chuyên ngành của bọn họ có rất nhiều học trình loại vận động, tuy rằng đều phi thường ngắn, nhưng chủng loại đa dạng phong phú. Đại bộ phận chương trình học vận động đều là vì nung nấu ý chí và thân thể học viên mà thiết lập.

Chiến đấu mẫu hoàn tất, học viên có thể tự do nghiên cứu trường kiếm, thử hươ kiếm. Lưu Bình An còn đang ngẩn người, liền nghe được An Nam trào phúng.

“Aslan, kiểm thuật của người đã mới lạ đến mức kiếm cũng không lấy sao?”

Lưu Bình An liền nghe Kì Vũ ở bên cạnh thấp giọng nói: “Trời ơi, lại bắt đầu.”

Trên thực tế, An Nam luôn coi Aslan là đối thủ, từ nhập học tới nay, không ngừng tìm Aslan phiền toái.

“Kia cũng là một loại biểu hiện tình yêu đi.”

Lưu Bình An xoay người, nhìn Eugene đang sẩm một bộ dáng xem kịch vui. Nghi hoặc hỏi: “Người làm gì ở đây?” Nếu hắn nhớ không lầm, Eugene rõ ràng là hệ thông tin.

“Trong các môn học tự chọn của ta có khóa này. Trường kiểm nha, đối với tình báo viên mà nói cũng có khả năng dùng tới.” Eugene hướng hắn nháy mắt mấy cái.

Lưu Bình An liền nhớ đến Connor, bởi vì thuộc hệ nghiên cứu vũ khí, cho nên không có khả năng giống bọn họ có nhiều khoá vận động. Có điểm tịch mịch nha, hắn cũng mong muốn, mọi người đều đến đông đủ.

Lưu Bình An lập tức vì mình hồ tư loạn tưởng mà cảm thấy giật mình. Nhóm người này không phải vẫn đều ở bên cạnh mình sao. Chỉ là bọn hắn luôn luôn đi cùng nhau, cho nên mới bất giác nảy sinh ảo giác.

An Nam không ngừng khiêu khích, bức Aslan cảm kích đối chiến với mình. Mà Lily cũng một bộ dáng hưng phấn, tựa hồ cũng không định ngăn cản bọn họ. Lưu Bình An thở dài, đi lên vỗ vỗ bả vai Aslan.

“Liên đội trưởng, cho chúng ta xem tư thế huy kiếm anh khí của người đi.”

“Đúng vậy! Đánh bại bọn chúng.”

Nhóm học viên lúc trước đi theo Aslan trong huấn luyện trước nhập học bắt đầu ủng hộ hắn. Mà người bên phe An Nam kia cũng không chút nào yếu thế, cao giọng trợ uy. Aslan nguyên bản cũng cảm thấy thực đè nén, biết Tiểu An ủng hộ, đương nhiên hắn sẽ không nhẫn nại nữa.

Tay cầm kiếm, Aslan giống thay đổi thành người khác. Nếu nói kiếm của An Nam sắc bén, như vậy kiếm của Aslan chính là ưu nhã nhưng không mất vẻ lợi hại.

Eo thẳng vẫn giữ được hình dáng đường cong thuần dài, Aslan động tác ưu nhã nhanh nhẹn, tóc vàng theo động tác của hắn tung bay, làm người ta nghĩ đến Tinh Linh mỹ lệ cao quý trong truyền thuyết, cả người đều tỏa ra quang mang chói mắt. Các nữ sinh lớn tiếng thét chói tai ‘Vương tử, vương tử’.

An Nam kiếm chiêu tràn ngập khí phách, làm người khác nghĩ đến trong đế vương bóng đêm, kiếm như lôi điện, đánh úp về phía địch thủ. Về mặt khí lực, Aslan căn bản không theo kịp An Nam. Vài lần đều bị lực lượng của hắn đẩy lui về phía sau. Nhưng Aslan đều lấy kỹ thuật tuyệt cao nhất nhất hóa giải.

Đang lúc An Nam lại xuất kiếm, buộc hắn lui về phía sau, Aslan linh hoạt xoay người, bước chéo chân, chuyển ra phía sau An Nam.

Tiếng hò hét trợ uy bốn phía càng lúc càng lớn, tất cả mọi người tập trung tinh thần nhìn trận đấu. Không ai chú ý, lúc này có hai quân nhân đang từ sân luyện tập bên cạnh đi qua.

“Bên kia rất náo nhiệt nha.”

“Đúng vậy, đám tân sinh đều tinh lực tràn đầy nha. Bên kia đang là giờ khoá kiếm thuật, Brian đại nhân muốn qua đó xem không?”

Người tới chính là Brian. Cảnh vệ viên dẫn đường đối với hắn vô cùng tôn kính, thấy Brian tựa hồ cảm thấy thực hứng thú, đề nghị hắn đến đó xem xem. Vị đại anh hùng này cư nhiên đến học viện bọn họ làm lão sư, quả thực nằm mơ cũng không nghĩ tới nha.

Khi hai người đi đến hành lang bên ngoài sân tập, tình hình chiến đấu đang căng thẳng, căn bản không ai chú ý tới bọn họ. Thế nhưng, Brian lại liếc mắt nhìn liền thấy Lưu Bình An.

“Tiểu Ly.....”

Lúc này, An Nam bị đâm trúng cổ tay, trường kiếm trong tay đột nhiên bay ra. Kiếm ở không trung vẽ một đường cong, nơi mũi kiếm rơi xuống cư nhiên là đỉnh đầu Lưu Bình An.

Lưu Bình An bị âm thanh hoan hô cùng ủng hộ chấn lỗ tai ong ong, khi hắn chú ý tới trường kiếm, đã quá muộn.

“Tiểu An!” Bên tai truyền đến tiếng kinh hô của Aslan.

Lưu Bình An theo bản năng dùng hai tay ngăn che đỉnh đầu, nhưng trường kiếm không có rơi xuống. Một bóng người che trước mặt Lưu Bình An, vững vàng tiếp được trường kiếm bay đến.

“Là Brian * Andrew.”

“Hắn thế nào lại ở nơi này?”

“Nghe nói hắn đến học viện làm giáo viên nha.”

“Thật sự.”

Học viên từng nhóm nghị luận, thậm chí có nữ sinh thét chói tai hoan hô. Brian đem trường kiếm đưa cho An Nam, đầy mặt nghiêm túc nói với Aslan: “Đao kiếm không có mất, không thể để mũi kiếm nhắm ngay đồng bạn.”

“Vâng.” Aslan áy náy cúi đầu.

Lúc Brian xoay người lại muốn tìm, lại phát hiện phía sau căn bản không có thân ảnh thiếu niên.

“Lại để hắn chạy thoát sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người cấp cho ta động lực nha. Thỉnh hồi phục nhiệt liệt một ít ! ! !

26. Chương 57: Lưu Ly

57, lưu ly...

Có câu nói: Trốn được hòa thượng trốn không thoát miếu. Bởi vì chính khóa tất cả học viên đều phải tham gia. Không giống với các học trình khác, giáo phương rất coi trọng học trình này, vắng một tiết sẽ bị trừ rất nhiều học phân.

“Các học viên, bản đồ trên đây là.....” Brian đứng trên bục giảng, giọng nam thuần hậu phân tích kết cấu thể giới hiện tại. Tuy rằng trước đây hắn là lính đánh thuê, nhưng cũng từng trải qua huấn luyện học viện quân sự chính quy.

“Ta muốn mời một vị đồng học lên bục, khoanh vùng phạm vi thể lực nhên nhện biến chủng.”

Có không ít người đều nóng lòng muốn thử, Brian nhìn quanh một vòng, cuối cùng đem tầm mắt tập trung trên người Lưu Bình An. Lưu Bình An cúi sát mặt bàn, tận lực không gây chú ý. Nhưng vẫn bị hắn tìm thấy.

“Mời bạn học đang nằm trên bàn đi. Lên lớp cũng không thể ngủ nha.”

Một trận cười khê vang lên, Lưu Bình An nghĩ: Cái này xong.

“Tiểu An, thầy giáo gọi người nga.” Connor ngồi bên cạnh vỗ bả vai Lưu Bình An, mà Fitzgerald cũng đem sách điện tử đến trước mặt Lưu Bình An, “Tiểu An, câu hỏi rất đơn giản. Là chỗ này và chỗ này.”

Lưu Bình An đành nhận mệnh đi lên bục, chịu đựng ánh mắt cực nóng của Brian, cầm lấy bút điện tử đi đến trước bản đồ.

“Tiểu Ly, cuối cùng cũng tìm được người.” Brian thấp giọng nói bên người hắn.

Lưu Bình An không trả lời, tay vẽ vẽ trên bản đồ. Brian lại nói: “Tiểu Ly, ta vẫn luôn tìm kiếm người nhưng không gặp, nhiều lần tưởng rằng người đã chết. Người biết rõ.....”

“Vẽ xong, thưa thầy.” Lưu Bình An đánh gãy tự thuật chuyện cũ của đối phương, đem bút điện tử đặt về chỗ cũ.

Dưới lớp nổi lên một trận rối loạn, Brian ngẩng đầu nhìn bản đồ, Lưu Bình An cứ nhiên khoanh tròn toàn bộ bản đồ thể giới.

“Quá kém, câu này cũng đáp không được.” Dưới bụng có người nhặt giọng cười nhạo.

Lưu Bình An trừng mắt nhìn người nọ, người sau sợ tới mức lập tức cầm miệng. Brian hỏi: “Người vì cái gì trả lời như vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Trong học viện chúng ta không phải cũng có nhèn nhện biến chủng sao? Chúng nó kỳ thật đã trà trộn vào thế giới nhân loại, thế lực cũng đồng nghĩa trải rộng toàn thế giới.”

Lời nói của Lưu Bình An lại gây ra rối loạn trong đám học viên, điều này làm cho tất cả mọi người liên tưởng đến án mạng vừa phát sinh không lâu. Hai nữ sinh liên tục bị hại, mà hung thủ dĩ nhiên là gián điệp nhèn nhện.

Địch nhân ở ngay bên trong chúng ta. Đây là tiêu đề tuần báo học viện quân giáo gần nhất. Những lời này dẫn đến phản ứng mạnh mẽ trong giới học viên, mỗi người đều cảm thấy bất an. Thật vất vả bình ổn lại, hiện tại Lưu Bình An lại lần nữa nhắc tới.

Khi Brian duy trì lại trật tự phòng học, Lưu Bình An đã lặng lẽ trở lại chỗ ngồi. Lớp học vẫn tiếp tục diễn ra, thế nhưng Lưu Bình An lại hoàn toàn nghe không vào, vừa kết thúc liền lập tức rời phòng học.

Bị học sinh vây quanh, Brian ngẩng đầu chỉ nhìn thấy bóng dáng thiếu niên biến mất ngoài cửa, lập tức đẩy học viên ra rồi đuổi theo.

“Tiểu Ly!”

Lưu Bình An không quay đầu lại, dưới chân tăng tốc chạy thật nhanh. Nhưng sao có thể địch nổi tốc độ của Brian, tại khúc rẽ vòng ra sau lưng lầu dạy học, cổ tay liền bị Brian đang đuổi theo bắt được.

“Tiểu Ly.” Thanh âm nam tính trầm thấp ôn hòa thật dễ nghe, phảng phất ôn nhu như đại dương mênh mông, có thể bao dung hết thảy bất an cùng khó chịu.

“Huấn luyện viên, tên ta không phải Tiểu Ly. Người nhận nhầm người rồi.”

Thiếu niên trong giọng nói rõ ràng mang theo xa cách và cự tuyệt, khiến Brian càng thêm nghi hoặc. Hắn vươn hai tay khoác lên vai thiếu niên, “Người là Tiểu Ly. Ta tuyệt đối sẽ không nhận nhầm. Vì cái gì? Nói cho ta biết vì cái gì không liên lạc với ta? Ta luôn luôn tìm người.....”

“Đủ rồi!” Không đợi đối phương nói xong, Lưu Bình An một phen đẩy ra hai tay trên vai mình. “Đừng nữa nói, cũng đừng tìm hấn nữa. Tiểu Ly sớm đã chết rồi. Ta tên là Lưu Bình An.”

Thật vất vả tìm thấy người vẫn nhớ mong trong lòng, Brian đương nhiên không chịu bỏ qua, một tay nắm vai Lưu Bình An, tay còn lại chế trụ cổ tay đối phương. Hắn cũng không có chú ý tư thế này tương đối ái muội.

“Tiểu Ly, nói cho ta biết, sáu năm trước sau khi trường chiến tranh kia kết thúc, đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

Cuộc chiến bảo vệ Anna Tây Á kéo dài hai ngày hai đêm, bình minh ngày thứ ba, cuối cùng nghênh đón ánh rạng đông thắng lợi. Quân đoàn chính quy đến thành phố cơ hồ bị chiến hỏa phá hủy này. Sau khi chiến đấu kết thúc, Brian bị thương rất nghiêm trọng. Là anh hùng của trận chiến này, hấn được đưa ngay vào bệnh viện Quân bộ.

Khi hấn xuất viện, trở lại Anna Tây Á thì đã qua nửa tháng. Đối mặt với một mảnh phế tích, hấn căn bản không thể tìm thấy thiếu niên từng lay động tâm linh hấn kia.

Lúc ấy hấn lưu lại lời nhắn cho người quen, nhờ người nơi đó chuyển đến thiếu niên, nhắn thiếu niên nhất định phải đến quân doanh tìm hấn. Lúc ấy hấn đã được trao quân hàm trung úy.

Nhưng vẫn không đợi được thiếu niên đến. Một năm sau, hấn lên chức thượng úy, cũng bị điều đến chiến khu khác. Nhưng hấn vẫn không buông tha hy vọng, nhờ người tiếp tục tìm kiếm.

Sáu năm qua, thiếu niên tên Lưu Ly kia vẫn bất vô âm tín. Hơn một lần hấn nghĩ rằng hài tử gây yếu lại kiên cường này đã táng thân tại nơi biên cảnh chiến hỏa liên miên. Thời điểm cơ hồ muốn buông tay, lại tại học viện quân sự nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy quen thuộc.

“Các người đang làm gì?”

Suy nghĩ của Brian bị một tiếng chất vấn nghiêm khắc đánh gãy. Ngẩng đầu liền nhìn thấy Edward một thân mặc quân trang xanh lục bước nhanh tới, khi tầm mắt dừng trên cánh tay Brian đang cầm tay thiếu niên, đôi mắt thâm thúy chợt lóe một tia tức giận.

Lưu Bình An thừa cơ tránh thoát kiềm chế của Brian, xoay người chạy vội rời đi. Brian muốn đuổi theo, lại bị Edward ngăn lại.

“Thiếu tướng đại nhân, mời người tự trọng. Nơi này là học viện quân sự, không phải quân doanh.”

Nhìn ánh mắt lăm lăm của đối phương, Brian biết hẳn hiểu lầm.

“Không phải. Không giống suy nghĩ của người đâu.”

“Ta mặc kệ là như thế nào, mời người không được gây rối học viên của ta.” Sau khi huấn luyện tân binh kết thúc, Edward vẫn là huấn luyện viên chính của ban Lưu Bình An.

Edward trong nháy mắt vừa rồi thật sự muốn bùng nổ. Hôm qua hẳn nhận được thông tin từ Smith, biết Brian vừa trở thành ông đực, nhưng lại vì chữa thương mà tiến vào học viện quân sự. Tuy rằng không nói cho đối phương thân phận của Tiểu An, thế nhưng không thể bài trừ việc ông đực theo bản năng tới gần ông chúa, cho nên Smith nhiều lần nhấn mạnh, phải theo dõi Brian, tuyệt đối không cho phép hắn đối với thiếu niên làm ra chuyện gì khác thường.

Ông đực năng lực càng mạnh, nhu cầu với ông chúa càng mạnh. Brian năng lực tương đương với Edward, thậm chí có khả năng còn cao hơn. So sánh với nhóm tiểu ông đực chưa hoàn toàn thức tỉnh trong học viện quân sự, ‘Tính nguy hiểm’ của hắn với Tiểu An phi thường cao.

Đây là lý luận của Smith. Edward còn tưởng là hắn vì tính bảo vệ như gà mái mà ngạc nhiên. Nhưng hiện tại xem ra, giám thị với người nào đó thật sự không thể thả lỏng.

Lưu Bình An một hơi trốn về ký túc xá, vừa mới ngoặt qua hành lang liền đụng vào một lồng ngực dày rộng. Toàn bộ thân thể mất cân bằng, lúc sắp té ngã, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực ôm chặt eo hắn.

“Không có việc gì chứ?”

Thanh âm phái nam có rất nhiều chủng loại, thuần hậu, trầm thấp, trong sáng; Lưu Bình An cũng nghe qua không ít thanh âm nam tính phi thường dễ nghe, êm tai. Tỷ như Brian có một cổ họng rất tốt, âm điệu ôn hòa sẽ không dễ người cảm thấy khó chịu. Edward thanh âm trầm thấp mà cực có mị lực nam tính. Aslan trong sáng thanh thoát bất cứ lúc nào đều có lực hấp dẫn và kêu gọi. Mà thanh âm Connor lại là hoạt bát khả ái tràn ngập sức sống.

Nhưng thanh âm truyền vào trong tai lúc này cùng bọn họ hoàn toàn bất đồng, giống như thanh âm đàn violoncello ung dung ưu nhã, phảng phất mang theo một loại ma lực mãnh liệt, gắt gao bắt lấy linh hồn người khác.

Lưu Bình An ngẩng đầu nháy mắt, cảm giác sợ hãi nẩy lên trong lòng, không khỏi dùng lực đẩy người trước mặt, xoay người bước nhanh chạy hướng ký túc xá của mình. Tuy rằng không thấy rõ ràng, song người này hẳn cũng là học viên như hắn. Hơn nữa trên đồng phục có gắn ngôi sao màu bạc, chứng tỏ hẳn là học viên năm hai. Hắn cũng không minh bạch tại sao đột nhiên sợ hãi đối phương.

Nhưng đoạn nhạc đệm nhỏ này cũng không khiến hắn để trong lòng. Mà đối phương nhìn bóng dáng thiếu niên, khoé môi hơi hơi gợi lên một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa.

Lưu Bình An đứng trước cửa ký túc xá, thiếu chút nữa đụng vào Connor đang ôm một chồng sách đi ra.

“Tiểu An, người vừa rồi đi đâu? Vừa tan lớp liền không thấy người.....”

Trả lời hắn chỉ là một tiếng đóng cửa toilet thật mạnh. Connor sờ sờ gáy, khó hiểu lắm bầm: “Trong toà lầu dạy học tìm không thấy WC sao?”

Lưu Bình An dấn lưng trên ván cửa WC, chậm rãi trượt xuống. Ánh mắt nóng lên, vô cùng đau đớn, trong lòng càng như bị dao cửa đau đớn không thôi.

Hắn cắn răng cố nén chất lỏng đang muốn theo khoé mắt chảy ra. Đi đến trước bồn rửa tay, dùng nước lạnh rửa mặt. Cảm giác lạnh lẽo trên mặt làm hắn chậm rãi tỉnh táo lại.

Vừa rồi hắn thiếu chút nữa thất thố trước mặt Brian. Đại khái bởi vì thanh âm ôn hòa sáu năm không thay đổi, đại khái bởi vì đối phương nói sáu năm luôn luôn tìm kiếm chính mình, cũng đại khái là vì hắn nhắc tới cái tên ‘Tiểu Ly’.

Kia cũng không phải tên của hắn, hắn vốn tên là ‘Lưu Bình An’. Sáu năm trước, hắn có một muội muội tên là Lưu Ly. Lúc quen biết Brian, bởi vì không muốn báo tên thật, cho nên dùng tên muội muội thay thế.

“Đáng giận!” Dùng lực đánh một quyền vào vách tường.

Lúc này vang lên tiếng đập cửa, thanh âm Connor thân thiết truyền vào, “Tiểu An, người có khỏe không? Sẽ không bị tiêu chảy đi? Ta nơi này có thuốc nga.”

“Ta không sao, người hắn x, lão tử cũng không phải chiếm WC không ra, người ồn cái gì mà ồn?”

La hét xong, hắn nhìn gương sửa sang lại trang phục của mình. Tuyệt đối không thể bị ảnh hưởng, hắn đã bắt đầu cùng trước kia rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn mọi người hồi phục ! ! !=3=

Có độc giả hướng ta đưa ra ý kiến rất tốt, ta sẽ hảo hảo suy nghĩ một chút. Có thể là quan hệ đến hành văn, có chút tình cảnh biểu đạt không ra nó kinh tâm động hồn, về sau nhất định cải tiến, bất quá tựa hồ cũng không có biện pháp lập tức liền sửa. T_T

Có khi viết ra tổng cảm giác từ ngữ không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa hoặc là không thể tìm được từ ngữ biểu đạt thích hợp, rõ ràng cảnh tượng trong đầu thực rõ ràng. Chữ lúc cần dùng thật hận lại thiếu, giáo viên ngữ văn của ta khẳng định sẽ khóc.

Xuất hiện một vị thần bí công nga [kỳ thật tại thời điểm khai giảng cũng có xuất hiện qua], mọi người phải chú ý vị nhân huynh này, về sau còn có thể không ngừng xuất hiện. Người thích Gavin càng phải chú ý thêm, hắn cùng Gavin có ràng buộc rất sâu nga.

27. Chương 58: Ác Mộng

58, ác mộng...

Ngọn lửa cực nóng tạo thành một vách tường cao ngất trước mắt hắn, bốn phía đều là âm thanh kêu khóc thảm thiết. Địa ngục nhân gian đại khái chính là để hình dung tình cảnh này.

Lưu Bình An trên bàn tay nắm chặt cây súng đã không còn viên đạn nào, quỳ chân quỳ xuống trước căn phòng đang hừng hực thiêu đốt. Đó là nhà của hắn, hắn vì ngôi nhà này đem hết toàn lực, liều mạng bảo vệ. Thế nhưng hiện tại, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó bị lửa cắn nuốt.

Phụ thân đã chết trận, mẫu thân và muội muội đâu? Các nàng đều ở trong nhà sao?

“Nha —”

Tiếng nữ hài tử thét chói tai xuyên thấu thiên không, khiến Lưu Bình An chấn động toàn thân. Đó là thanh âm của muội muội Lưu Ly. Hắn đứng bật dậy, không để ý tới cả người đầy thương tích, phóng đi nhắm nơi thanh âm truyền đến.

Phía sau căn nhà, quái vật màu đen khổng lồ đang nhai con mồi. Máu và khí quan của nữ hài tử từ kẽ răng nó rơi xuống mặt đất. Nữ hài tử chỉ còn lại nửa người trên, đôi mắt trợn to tràn ngập nước mắt sợ hãi, mà gương mặt khả ái quen thuộc kia lúc này đã là một mảnh tro tàn.

“A —” Tiếng kêu khàn giọng cắt qua bầu trời đêm. Phảng phất khiến linh hồn người nghe cũng cảm thụ rõ ràng bị thương thảm thiết trong đó, không ít học viên giật mình bừng tỉnh từ giấc ngủ.

Đầu tiên là Aslan, hần nhanh nhẹn nhảy xuống giường, nhắm phía giường trên đối diện. Đó là thanh âm của Lưu Bình An, hét thảm thiết như thế, khiến từ trong đáy lòng hần dâng lên bất an mãnh liệt.

Đột nhiên cảm thấy có người nghênh diện đánh tới. Hần cực nhanh nghiêng người né tránh, thế nhưng đối phương phi thường ngoan lệ, nổi điên công kích hần, trước mặt ngân quang chớp động, cư nhiên là dùng chủy thủ.

Aslan không dám chậm trễ, năng lực chiến đấu cận thân của hần không tệ, trước đây từng một mình dùng tay không đánh bại năm tên côn đồ có vũ khí. Nhưng đối phương rất nhanh nhẹn, vừa ngoan lại vừa nhanh, nhìn như chiêu thức lộn xộn, nhưng toàn công kích những nơi yếu hại, Aslan có chút không chịu nổi, bị đánh trúng hai chỗ.

Chẳng lẽ là gián điệp nhèn nhện? Đây là thân phận thích khách Aslan nghĩ đến trước tiên.

Ngân quang từ trước mặt đâm tới, Aslan tránh cũng không thể tránh, nhắc tay chống đỡ. Lại nghe đang một tiếng, có cái gì đánh trúng chủy thủ. Tuy rằng không đánh rơi vũ khí, nhưng đã cản trở được bước tấn công của đối phương.

Lúc này ban công truyền đến vài tiếng bước chân. Giọng to ồm ồm của Fitzgerald vang lên đầu tiên: “Tiểu An, người làm sao vậy?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thanh âm Connor ngậy thơ đồng thời vang lên, đèn ký túc xá bật sáng. Ánh sáng trắng chiếu rõ tình cảnh khiến tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy Lưu Bình An tay cầm chủy thủ đứng ở giữa phòng, bởi vì hần đưa lưng về phía ban công, bọn Fitzgerald không nhìn không thấy biểu tình của thiếu niên. Thế nhưng Aslan và Connor, còn có Gavin đang nâng súng bắn tỉa lại nhìn rất rõ ràng.

“Tiểu An.....” Fitzgerald khó hiểu vươn tay định nắm bả vai Lưu Bình An, bị Aslan lớn tiếng ngăn lại.

“Đừng động hần!” Aslan đứng cạnh cửa, quát: “Mọi người không được tới gần.”

“Thiếu gia.....” Lý Duy lo lắng muốn đến bên người Aslan, vừa nhắc chân liền nghe thấy thanh âm Aslan.

“Người cũng không được lại đây!”

Connor trên mặt trừ bỏ giận mình còn có vẻ hơi sợ hãi, hần chết đứng ở nơi đó không dám động. Đứng phía sau Lưu Bình An mọi người không rõ, vì sao Connor luôn luôn thích Lưu Bình An lại lộ ra vẻ mặt này.

Aslan cảnh giác nhìn Lưu Bình An, bày ra tư thế chặt chẽ không kẽ hở, hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu. Mà Gavin cũng đầy mặt đề phòng giờ cao súng trong tay. Đôi mắt màu xanh biếc của Aslan dời về phía Lý Duy, người sau hiểu ý, gạt nhẹ đầu một cái.

Fitzgerald tuy rằng không biết bọn họ muốn làm cái gì, thế nhưng hần cảm thấy Tiểu An phi thường không thích hợp.

Hần là muốn ngăn Tiểu An lại. Ý niệm chợt lóe qua trong đầu.

Thiếu niên giống như một pho tượng, sừng sững đứng giữa ký túc xá. Không khí tựa hồ hiện ra một loại trạng thái kỳ quái, trầm trọng mà đè nén, ép người ta cơ hồ không thở nổi. Bên trong thực yên tĩnh, chỉ còn âm thanh hít thở đầy áp lực của đám học viên.

Aslan đột nhiên ra tay như thiểm điện, mà thiếu niên cũng đồng thời huy động lợi khí trong tay đâm về phía đối phương. Gavin bóp cò, thiếu niên xoay thân chợt lóe, viên đạn đang một tiếng bắn vào khung giường sắt. Lý Duy thừa cơ nhào lên, còn chưa đụng tới thân thể thiếu niên, trước mắt ngân quang chớp lóe, trên cổ tay đã nhiều hơn một vết máu.

Aslan nắm ngón tay thành trảo chộp lấy chủy thủ trong tay thiếu niên, người sau vặn vẹo cổ tay, mưu toan tránh thoát. Aslan làm sao để hần đạt được, hai tay dùng lực cầm lưỡi dao, máu từ kẽ ngón tay chảy ra.

“Mau ngăn hần lại!” Aslan rống to.

Fitzgerald hô to một tiếng, đánh về phía lưng thiếu niên, dùng toàn bộ thân thể ngăn chặn thiếu niên, chặn kín đờ ở trên sàn. Thiếu niên phát ra tiếng kêu rên xé lòng, thanh âm đau khổ giống như linh hồn đều bị xé rách, lay động linh hồn mỗi người ở đây.

Lúc Aslan ra mệnh lệnh, mọi người kinh hồn chưa kịp bình tĩnh lại, ba chân bốn cẳng đem thiếu niên chế phục. Thân thể cường kiện của năm người mới miễn cưỡng đem thiếu niên chế trụ thành công.

Rối loạn kinh động người quản lý ký túc xá và cảnh vệ viên. Thiếu niên bị mạnh mẽ đưa vào bệnh viện học viện, Edward làm chủ nhiệm ban cũng bị gọi tới trước tiên.

“Ta muốn biết chân tướng sự tình. Aslan * Elvis, mời người báo cáo chi tiết.” Edward nghiêm khắc chấp tay đứng ở cửa phòng cấp cứu.

Connor cảm giác việc này quả thực là ép buộc. Bọn họ cũng không biết Tiểu An đến tột cùng tại sao đột nhiên phát cuồng nha. Đang muốn xen mồm vào, lại nghe âm thanh trong trẻo của Aslan chậm rãi vang lên.

“23 giờ 03 phút tối, tất cả mọi người trong ký túc xá chúng ta đều đã ngủ. Đột nhiên nghe được tiếng hét, đó là thanh âm thuộc về học viên Lưu Bình An cùng phòng. Bởi vì quá mức thảm thiết, ta đi qua xem xét. Phát hiện hần thần trí không rõ, không phân biệt mục tiêu tập kích chúng ta.”

“Thần trí không rõ?”

Dùng vũ khí tập kích đồng học là vi phạm nghiêm trọng nội quy học viện, theo tác phong Aliya, nhất định sẽ khai trừ. Thế nhưng, Aslan nói Lưu Bình An thần trí không rõ, chứng tỏ có khả năng tồn tại nội tình khác, như vậy giáo phương phải thận trọng suy xét việc xử phạt Lưu Bình An.

Lúc này, đèn trên cửa phòng cấp cứu tắt. Mọi người trong hành lang vây quanh bác sĩ đi ra.

“Bác sĩ, Tiểu An thế nào?” Connor nôn nóng hỏi.

“Cái kia.....” Quân y đem tầm mắt chuyển qua trên người Edward, sau khi đối phương gật đầu, hần mới tiếp tục nói, “Hần không có việc gì, kinh sợ quá độ, tinh thần có điểm không chịu nổi. Chúng ta đã tiêm thuốc an thần, hiện tại đã bình tĩnh trở lại.”

“Kinh sợ?”

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, Connor càng là không khép được miệng. Tiểu An không phải đang ngủ sao? Chỗ nào bị sợ hãi. Nhèn nhện biến chủng còn không sợ, hần mới không tin có cái gì có thể khiến Tiểu An kinh sợ.

Bác sĩ nói khẽ với Edward, “Trưởng quan, ta có thể nói chuyện riêng với người không?”

Edward nhíu mày một chút, sau đó nói với nhóm học viên: “Các người về trước đi.”

“Nha? Chúng ta không thể vào thăm Tiểu An sao?” Connor kháng nghị nói.

“Aslan * Elvis, mang nhóm học viên của người trở về.”

“Vâng.” Aslan kính một cái quân lễ, lôi kéo Connor và Fitzgerald không tình nguyện rời bệnh viện.

Tác giả có lời muốn nói: Có độc giả lại cảm giác “xôi thịt” không đủ, tuy rằng ta cũng có thể viết H, đáng tiếc Tiểu Lục [chắc là trang web post truyện] nơi này thực hài hòa..... Sẽ bị khóa nick. Phiên ngoại cũng không thể, sẽ bị khóa nick giống vậy. Có lẽ các vị độc giả có đề nghị gì hay.

Có độc giả cảm giác rất muốn “làm”. Tình huống hiện tại là..... Canh thịt đều không có, tiểu thụ muốn hay không muốn làm có quan hệ gì đâu. Bất quá, trong đàn ông sẽ được phân thành sủng ái và không được sủng ái. Tiểu An cũng không phải là người muốn “làm” như vậy.

Kế tiếp chuẩn bị viết một ông chúa khác. Trăm ngàn lần đừng tưởng rằng chỉ có Tiểu An là ông chúa nga. Mĩ nam đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Một ông chúa hoàn toàn khác nga, là một gia hỏa siêu cấp hoa lệ kiêu ngạo.

28. Chương 59: Nguyên Nhân

59, nguyên nhân...

Đi đến văn phòng quân y, vị quân y này trước kia cũng từng chiến đấu ở tiền tuyến, kinh nghiệm phong phú. Sau khi hết tuổi liền lui về tuyến hai, nhậm chức trong học viện quân sự. Ánh mắt ôn hòa từ ái của hắn có thể làm bệnh nhân an tâm.

“Hắn thế nào?” Edward lo lắng nhìn mào.

“Thương tích trên người đứa nhỏ này là sao?”

“Không lâu trước đây hắn bị nhện nhện biến chủng tập kích, bị thương rồi nhập viện, nhưng hắn là đã bình phục.”

“Ta không hỏi vết thương đó. Trên người hắn có rất nhiều vết thương cũ, thời điểm bị thương hắn là rất nghiêm trọng, vài đạo đều cơ hồ muốn lấy mạng hắn, ta thật không biết hắn làm sao có thể sống đến bây giờ.”

Quân y lấy ngón tay xoa mặt bàn, trong ánh mắt mang theo một điểm nghiêm khắc, “Hải tử kia đã từng đi qua chiến trường?”

Biết không thể giấu diếm quân y kinh nghiệm phong phú, Edward gật đầu.

“Người cũng từng kinh qua chiến trường, cái loại Địa Ngục này, đáng sợ nhất không phải tổn thương trên thân thể, mà là không thể xóa bỏ ám ảnh trong lòng.” Quân y chậm rãi thở dài.

“Hải tử kia bị đả kích tinh thần thực quá nghiêm trọng. Hắn là từ trước đã gây ảnh hưởng tâm lý. Tổn thương thân thể cộng thêm tổn thương tâm lý đến cực hạn, sẽ biến thành một loại bệnh tinh thần đáng sợ. Tuy rằng bình thường không có dấu hiệu gì, nhưng một khi bị kích thích, cơn người liền sẽ phát cuồng.”

“Không phân biệt đối tượng công kích, với hắn mà nói chỉ là một loại biểu hiện tự vệ. Không thiếu lão binh từ chiến trường trở về đều mắc chứng bệnh này. Tạm thời không có bất cứ thuốc nào có thể trị liệu, chỉ có thể thông qua hướng dẫn, giúp hắn tự mình vượt qua.”

“Là cái gì kích thích hắn.....” Edward khó hiểu, vào ban ngày thiếu niên còn thật bình thường.

“Không rõ. Khả năng là gặp được người quen cũ hoặc sự việc gợi nhớ, ác mộng lặp đi lặp lại.....”

Edward đột nhiên nhớ tới lúc ban ngày, Brian từng cuốn lấy Lưu Bình An. Chẳng lẽ.....

Hắn đứng lên chào quân đội một cái với quân y, nhanh chóng đi ra văn phòng. Tuy đang là 2 giờ sáng, hắn vẫn gọi điện thoại cho Smith.

“Uy.” Thanh âm đối phương nghe đầy mùi tức giận, “Người tốt nhất có đầy đủ lý do cho việc hiện tại gọi điện thoại cho ta. Nếu chỉ là gây rối điện thoại, chúng ta liền gặp mặt tại tòa án quân sự đi.”

“Người ngủ rồi à?” Edward cảm giác khó có thể tin tưởng.

“Chưa.” Kỳ thật hắn đang tiến hành thực nghiệm trọng yếu hạng nhất, hiện tại đã tới mấu chốt nhất thời khắc.

“Vậy không phải được rồi sao?”

“Hắn x, có chuyện liền nói, có rắc thì phóng. Ta bề bộn nhiều việc nha.”

“Tiểu An xảy ra chuyện.”

“Cái gì?” Smith đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nghe được từ Tiểu An từ, lập tức đưa điện thoại di động gần sát bên tai. “Người vừa rồi nói cái gì? Tiểu An làm sao? Người không phải chú ý hắn sao? Nếu hắn xảy ra việc gì.....”

“Đợi, để ta nói hết đã.” Edward trên đầu nổi lên vô số chữ thập, hẳn thật sự muốn cắn tay gà mái này.

Edward đem sự việc phát sinh đêm nay báo cáo cho Smith, người sau còn chưa nghe xong liền ồn ào muốn tới học viện quân sự.

“Người có năng lực quái gì? Còn không phải lỗi của người, để tên biến thái Brian kia đến đây. Đến cùng hắn và Tiểu An có quan hệ gì?” Edward tức giận hỏi.

“Ta nào biết nha? Là mấy lão già Quân bộ kia.....” Smith cởi áo blouse trắng, cầm túi xách đi ra phòng thực nghiệm, trở thủ đầu ngăn không được.

“Đúng rồi, quê nhà của Tiểu An hình như là Anna Tây Á, Brian có khả năng quen biết với hắn đi. Người chờ chút, một giờ sau ta sẽ đến ngay.”

-0-

Bọn Connor trở lại ký túc xá, tuy rằng một lần nữa nằm lên giường, nhưng ai cũng không thể một lần nữa ngủ yên. Một đêm này, bọn họ thấy một mặt khác của Lưu Bình An, kia mới thật là Tiểu An sao? Vẫn là nói.....

Người mang tâm sự, trần trọc khó yên.

Đột nhiên, cửa ký túc xá lặng lẽ mở ra. Connor cảnh giác chuyển thân nửa quỳ trên giường, xuyên thấu qua tấm màn hắn nhìn thấy một bóng người tựa vào giường bên cạnh. Đang lúc hắn muốn lên tiếng, một bàn tay từ ngoài màn vói vào, che miệng của hắn.

“Suyt – là ta.....”

Connor vô cùng giật mình, chủ nhân thanh âm cư nhiên là Lưu Bình An.

“Tiểu An, người thế nào.....”

“Đừng lên tiếng. Thay ta giữ bí mật, ta muốn ra ngoài một chút. Ngày mai nếu không về kịp, giúp ta xin phép.”

“Cái gì?” Connor chấn động, ‘Ra ngoài một chút’ theo lời Lưu Bình An hẳn là chỉ việc ra khỏi khuôn viên học viện. Thế nhưng bọn họ không được cho phép thì không thể tự ý ly khai.

Lưu Bình An tìm kiếm gì đó trên giường hắn, “Vị tiền của ta đâu.....”

“Tiểu An, người có khỏe không?” Connor lo lắng lôi kéo ống tay áo thiếu niên. Trong bóng đêm nhìn không rõ mặt thiếu niên, thanh âm cũng không khác bình thường, thế nhưng vừa rồi Tiểu An quả thật rất không thích hợp.

Đột nhiên một luồng sáng chiếu vào mặt bọn họ. Connor xoay người kinh hô: “Aslan?”

“Tiểu An, người muốn đi nơi nào?” Aslan cầm trên tay đèn pin mini, đứng phía sau bọn họ. Hắn quần áo chỉnh tề, thực hiển nhiên vừa rồi là mặc quần áo đi ngủ.

Lưu Bình An dừng động tác trên tay, nhưng không xoay người lại, “Không liên quan đến người.”

Aslan đột nhiên khoát tay lên vai Lưu Bình An, dùng lực đem hắn kéo lại, “Như thế nào có thể không liên quan đến ta? Người biết rõ chúng ta lo lắng cỡ nào”

Lúc nhìn đến khuôn mặt thiếu niên, thanh âm Aslan biến mất trong đêm tối. Dưới vầng sáng nhàn nhạt, thiếu niên sắc mặt tái nhợt, gương mặt luôn luôn lạnh nhạt hiện lên vẻ bất an cùng khiếp nhược, đôi mắt tràn ngập bi thương, bối rối, con ngươi mờ hơi nước, khóe mắt ửng đỏ, môi dưới cắn chặt đều hiện lên vẻ điềm đạm đáng yêu.

“Tiểu An.....” Aslan giống như bị dụ hoặc, vươn tay muốn vuốt ve hai má thiếu niên. Lại bị đối phương hung hăng đánh.

“Đừng chạm ta!”

Lúc này, bọn họ mới phát hiện, thân thể thiếu niên đang nhẹ nhàng run rẩy, phảng phất như con thú nhỏ bị thương, suy yếu lại cố gắng phòng bị. Thế nhưng, hắn không biết loại tư thái này đối với nam nhân mà nói, rất mãnh liệt dụ hoặc.

“Các người cần bản cái gì cũng không biết! Khốn kiếp, cút đi.....”

Thiếu niên như con thú nhỏ giương nanh múa vuốt với Aslan, lại cần bản không thể bức lui Aslan. Thanh niên tới gần hắn, vươn ra tay tóm lấy thiếu niên nhỏ gầy lại cật lực kéo vào trong lòng.

“Đừng sợ, có ta ở bên cạnh ngươi.” Thanh âm trong sáng lại nhu thuận, tuy rằng không giống Brian cảm giác như biển lớn bao dung, cũng không giống Edward trầm ổn thành thực, lại có thể làm người phi thường an tâm.

Nếu là trước đây, Lưu Bình An nhất định sẽ đem hắn đẩy ra, hơn nữa hung hăng đánh đối phương một trận. Hắn không quen cùng người khác gần gũi như vậy, cũng không muốn đem một mặt yếu đuối của mình hiện ra trước mặt người khác. Thế nhưng hiện tại.....

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp bao vây lấy mình, tiếng tim đập trầm ổn có tiết tấu của thanh niên truyền vào màng tai, kỳ tích tâm đang rối loạn lại được an bình phủ xuống.

“Ta không biết phải làm thế nào. Nhất định phải đi nơi đó, nhất định phải đi.....” Hắn nắm quần áo thanh niên, giống như người chết đuối bắt được cọc cứu mạng.

“Giúp ta!”

Tác giả có lời muốn nói: ‘Yếu ớt’ là thời cơ tối quan trọng để người thừa cơ mà vào. Ha ha..... Đáng tiếc Aslan tên đầu gỗ này gì cũng không có làm.....

29. Chương 60: Kiểm Tra Phòng

60, kiểm tra phòng...

Nghe thiếu niên thanh âm khẽ run mang theo tức nỡ, tâm Asla mềm nhũn. “Tiểu An, vô luận là chuyện gì, ta đều sẽ giúp ngươi. Nói cho ta biết đi, để cho ta vì ngươi chia sẻ.”

“Đúng, Tiểu An. Ta cũng nhất định giúp ngươi.” Connor đối với dáng người của mình thực cảm tức, không thể giống Aslan dùng lồng ngực rắn chắc an ủi Tiểu An, thế nhưng không có nghĩa là hắn sẽ nhận thua.

Hắn từ phía sau dùng hai tay ôm cổ Lưu Bình An, cả người nằm lên lưng Tiểu An. Sau đó, ba người đồng thời cảm thấy có một đôi tay ôm eo bọn họ. Aslan càng cảm thấy có thân thể cực nóng sau lưng hắn.

Quay đầu nhìn ánh mắt màu lam nhạt của Gavin tỏa sáng trong bóng đêm, tựa hồ muốn nói: Các người đang đùa cái gì nha? Cũng cho ta gia nhập đi.....

“.....”

“Tiểu An.” Lúc này, thanh âm Fitzgerald mang theo vui sướng vang lên ở phía sau, hắn cố ý giảm nhẹ thanh âm mới không làm cho toàn bộ người cùng tầng ký túc xá nghe hết. Theo phía sau hắn còn có Lý Duy và Eugene, Kì Vũ.

Mọi người nhìn đoàn bốn người ở phòng ký túc xá cách vách trong bóng đêm, tình cảnh kia không biết có bao nhiêu quỷ dị.

Aslan nhận thấy Eugene quàng đến ánh mắt ái muội, nhẹ nhàng khụ một tiếng. “Tiểu An cần chúng ta giúp.”

“Tiểu An, ta nhất định sẽ tận lực giúp ngươi. Nói cho ta biết phải làm cái gì?” Fitzgerald đầu tiên xông lên, nắm tay Lưu Bình An.

Tên gốc to xác này vĩnh viễn đều xúc động như vậy. Connor không khỏi đảo cặp mắt trắng dã.

“Ta vừa rồi nghe được người nhất định phải đi nơi nào đó? Nói cho chúng ta biết đến cùng là chuyện gì đi.” Eugene trừng mắt nhìn, ôm hai tay tựa vào cạnh giường.

Lưu Bình An không buông bàn tay đang bắt ống tay áo của Aslan, hấn do dự một chút, nói: “Ta muốn đi nội thành Aliya.”

“Không thành vấn đề.” Nội thành Aliya cách học viện quân sự cũng không xa, đại khái lộ trình chạy xe khoảng hai mươi phút xe liền tới nơi. “Ngày mai ta sẽ giúp người xin phép ký túc xá trưởng, xin huấn luyện viên nghỉ một ngày, ta đưa người đi.”

“Không, hiện tại phải đi!”

Ai cũng biết, hiện tại đưa ra yêu cầu xin ra ngoài học viện là không có khả năng. Nếu bọn họ không được cho phép mà tự tiện rời khỏi, sẽ ném về vi phạm nội quy học viện, nhẹ thì trừ học phân, nặng thì buộc thôi học.

“Aslan.....” Connor cũng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Aslan. Mà những người khác cũng đồng thời nhìn về phía người thân là trưởng phòng lý kúc Aslan. Phải nói, bọn họ đã bất tri bất giác đem Aslan coi là thủ lĩnh.

Nhìn thiếu niên nét mặt kiên quyết, Aslan nhẹ nhàng thở dài.

“Ta hiểu. Lý Duy.....”

Nghe được Aslan gọi tên mình, Lý Duy tiến lên một bước: “Thiếu gia, có gì cần phân phó?”

“Ta nhớ ta có một chiếc xe đậu ở bãi đỗ xe ngoài cửa Bắc học viện, có thể sử dụng ngay bây giờ không?”

“Đúng vậy. Mỗi ngày đều có người kiểm tra bảo trì linh kiện, hơn nữa nhiên liệu cũng là luôn duy trì đầy đủ.” Gia tộc Elvis chuẩn bị một chiếc xe hơi bay bên ngoài học viện quân sự, cho Aslan sử dụng trong bất cứ tình huống nào. Chuyện này là do Lý Duy phụ trách.

“Cám ơn người. Đi lấy chìa khóa đi.”

Lý Duy nhú mày, “Thiếu gia, người thật sự muốn.....” Đó là vi phạm nội quy nha. Tuy rằng hấn biết Lưu Bình An thực đặc biệt, nhưng hấn vẫn không nghĩ thiếu gia vì loại sự tình này mà đánh mất tiền đồ tốt đẹp của mình.

“Đi lấy chìa khóa đi. Đừng để ta nói lần thứ hai.”

“Vâng.” Nghe ra sự kiên quyết trong giọng nói Aslan, Lý Duy chỉ đành chấp hành mệnh lệnh.

“Lão đại, người định hành động như thế nào?” Eugene vẫn khoanh hai tay, thông thả đến trước mặt Aslan, “Đây chính là tính phiêu lưu rất cao nga. Cho dù đêm nay các người qua trót lọt, nhưng thời điểm ngày mai trở về, vẫn có khả năng bị phát hiện nga.”

“Chúng ta không phải có gia hỏa thực may mắn ở đây sao?” Aslan hướng Kỉ Vũ lộ ra một nụ cười nhạt, khiến người sau không khỏi rùng mình.

Trong bóng đêm, năm thân ảnh giống như quỷ魅, vô thanh vô tức lén đến dưới tường vây cao ngất. Aslan áp sát vách tường, nhỏ giọng nói với mấy liên lạc: “Chúng ta đã tới bên dưới tường vây, bắt đầu đi.”

“Rõ.” Ở một đầu khác của máy liên lạc, Eugene nằm trong ổ chăn, ngón tay không ngừng gõ bàn phím. Vừa rồi hấn đã xâm nhập hệ thống an toàn của học viện quân sự, hiện tại đang chuẩn bị đóng máy theo dõi bằng tia hồng ngoại trên tường vây.

“Nhanh lên. Sắp đến thời gian kiểm tra phòng rồi.” Lý Duy đứng cạnh cửa, lắng nghe động tĩnh trên hành lang.

“Biết rồi. X, hệ thống lại đổi mới. Chắc.....” Hấn cắn răng, ngón tay càng thêm nhanh chóng di chuyển trên bàn phím. Bởi vì sự kiện gián điệp nhện nhện lúc trước, hệ thống an toàn càng thêm hoàn thiện và kiên cố. Khiến cao thủ như hấn cũng có chút cố hết sức.

“Hừ hừ, càng ngày càng thú vị.” Nhìn những con số đang di chuyển nhanh chóng trên màn hình với tốc độ không thể dùng mắt thường bắt giữ, Eugene hai tay đan hai tay vào nhau, lòng bàn tay hướng ra ngoài, duỗi thẳng hai cánh tay.

“Yêu – đành phải dùng vũ khí bí mật.” Sau mắt kính chợt lóe một tia tinh quang, Eugene từ trên gọng kính màu đen lòi ra một sợi dây nhỏ, kết nối với bộ nhớ máy tính.

Hắn nâng kính mắt, hơi hơi mở miệng, lộ ra một chiếc răng nanh. “Để xem não của ta nhanh hay não máy móc nhanh.”

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Aslan nhận được tin nhắn của Eugene gửi đến: Có thể trèo tường.

Bức tường cao hơn mười mét, người bình thường không nhảy qua được. Thế nhưng Fitzgerald lại có thể thoải mái hoàn thành. Từ sau khóa huấn luyện trước nhập học, thể năng hắn trở nên càng thêm cường kiện, có thể dễ dàng nhảy qua chướng ngại vật cao năm mét, một quyền đánh nát hòn đá.

Bất quá, Lưu Bình An không cho hắn biểu diễn trước mặt người khác, bởi vì sẽ bị xem là quái vật. Cho nên hắn vẫn đều thực khắc chế. Hiện tại rốt cuộc có thể tận tình sử dụng. Đang lúc hắn dễ dàng trèo lên đầu tường, bởi vì dùng lực quá mạnh, không cẩn thận làm rơi một khối gạch ra.

“Ngu ngốc, nhẹ tay một chút.” Thiếu chút nữa bị miếng gạch rơi xuống đập trúng, Connor nhẹ giọng mắng. Dĩ nhiên, người đang bò lên đầu tường căn bản không nghe được.

Fitzgerald từ trên đầu tường buông dây thừng, năm người thuận lợi thay phiên qua tường cao. Bên kia, sau khi nhận được tin nhắn ‘Thuận lợi vượt qua’ của Aslan, Eugene cuối cùng thở mạnh một hơi.

Eugene vừa thả lỏng, Lý Duy lại đột nhiên nhảy qua, một phen đè hắn xuống.

“Làm cái gì.....”

“Mau nằm xuống!”

Trên khe cửa một mảng sáng trắng rơi vào, người tuần tra ban đêm theo thông lệ đến. Lý Duy cảm thấy toàn thân căng thẳng, bởi vì chợt dạ mà tim đập gia tốc. Tuy rằng người tuần tra ban đêm cũng không nhất định mỗi gian ký túc xá đều vào, nhưng thông lệ sẽ kiểm tra số người của mấy gian phòng.

Nếu bọn họ kiểm tra phòng này mà nói.....

Có đôi khi thật sự là sợ cái gì cái đó đến, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Ánh đèn pin quân dụng chiếu vào phòng. Có tiếng bước chân tiến vào.

Không xong!

Lý Duy ở trong lòng thầm mắng một tiếng, đột nhiên phát hiện một bàn tay sờ lên áo hắn, cởi nút ra. Bởi vì hắn cả người căng thẳng, căn bản không dám nhúc nhích, cũng vô pháp ngăn cản bàn tay ý đồ đáng khinh kia.

Đèn pin quân dụng chiếu đến đầu giường, có người nói: “Di? Người bên giường này đâu?”

Lý Duy trong lòng bộp một tiếng, biết che dấu không được, lúc đang định đứng lên tính toán mọi trách nhiệm gánh trên người, đột nhiên một bàn tay kéo màn ra.

“Ngại thế, học trưởng.” Eugene đẩy màn ra, cố ý làm thanh âm nhu nhuỷ nói: “Hắn ta ở bên này.”

Giữa giường, nút áo Lý Duy toàn bộ bị cởi ra, nằm trên người Eugene. Hai người tư thế ái muội để người ta nghĩ những chuyện không được phép. Hai học viên năm hai tuần tra ban đêm tại phương diện nào đó hẳn là còn tương đối non, mặt đỏ lên, xấu hổ nói: “Thực xin lỗi, quấy rầy”

Lập tức chạy ra bên ngoài, đóng cửa phòng lại.

Hai người đồng thời thở ra một hơi. Lúc này Lý Duy mới nghĩ đến nguyên nhân vì sao bọn họ tránh thoát một kiếp này. Lập tức từ trên người Eugene nhảy dựng lên.

“Cái kia.....”

Nhìn đối phương nhanh biến hồng từ mặt kéo dài tới bên tai, không nghĩ tới Lý Duy luôn luôn nghiêm cẩn cũng có một mặt thẹn thùng như vậy. Eugene ý muốn trêu ghẹo nổi lên, một tay chống đầu, cười nói: “Nha yêu, Lý Duy đại thiếu gia, việc này ngày mai khẳng định sẽ truyền ra. Đại khái không chỉ là niên cấp chúng ta, ngay cả năm hai cũng sẽ biết ta là người của người. Người cần phải đối với người ta phụ trách nga.”

Lý Duy đã thực quần, vừa nghe hắn nói vậy, mặt càng đỏ.

“Nói bừa cái gì nha?” Đang muốn quở trách hai câu, đột nhiên nghe được tiếng bước chân trên hành lang đứng ở trước cửa phòng bên cạnh.

“Không xong!”

Hai người đồng thời thay đổi sắc mặt. Bọn họ bên này còn có hai người, thế nhưng cách vách, chỉ có tên Gavin quái lạ kia.

Tác giả có lời muốn nói: Lần này đề mục rất có cảm giác đi..... Đọc xong mọi người có hay không cảm giác bị lừa?

Hai gian tình này kỳ thật rất thú vị.

Kế tiếp, công khai quan hệ của Gavin kỳ quái và người qua đường thần bí, fan Gavin lưu ý.

ps: Tựa hồ rất nhiều người đều đối với một ong chúa khác thực rối rắm, kỳ thật có rối rắm gì đâu? Không phải còn chưa có xuất hiện nha, chẳng lẽ kia ong chúa kia còn chưa lên sàn đã thật nổi bật?

30. Chương 61: Ca Ca

61, ca ca...

Hai người đồng thời nhào ra ban công, nhanh nhẹn nhảy lên giường dưới bên trái và giường dưới bên phải. Về phần giường của Lưu Bình An, để không đi. Dù sao Tiểu An đêm nay vốn là nên ở trong bệnh viện.

Cửa mở, có hai người đồng thời đi vào phòng.

“Thiếu người.” Giọng nam từ tính phẳng phát yêu tinh mị hoặc phiêu đảng trong không trung, cùng lúc truyền vào linh hồn người khác, khiến Eugene cùng Lý Duy đồng loạt rùng mình.

“Học viên bên giường này đi bệnh viện rồi.” Học trưởng vừa rồi bị Eugene trêu đùa nói.

“Ân.....” Người nọ từng bước một đi thông thả đến giường dưới bên trái. Lý Duy đang nằm đó thân thể hoàn toàn căng cứng, người nọ mỗi một động tác đều phẳng phát là một phen giơ búa tạ, hung hăng đập vào trong lòng hắn.

“Aslan * Elvis.....” Người nọ ngón tay nhẹ nhàng đảo qua tên dán trên cạnh giường, “Thứ tử nhà Elvis nha.”

Người nọ ngữ điệu mang theo khí chất ưu nhã không gì sánh kịp, cộng thêm vang lên trong đêm tối, chỉ nghe thanh âm thôi thì ngay cả tâm đều sẽ bị hắn hấp dẫn.

Thế nhưng Lý Duy lại cảm giác tiếng động kia giống như Ác Ma Địa Ngục, làm hắn cả người băng lãnh.

Một khắc này, tiếng cảnh báo trong lòng Eugene vang lớn. Gia hỏa này thế nào lại siêu cấp khó đối phó như vậy? Tuy rằng Kí Vũ đã rời khỏi ký túc xá, nhưng bọn hắn cũng sẽ không xui xẻo như vậy đi? Cự nhiên gặp phải Ác Ma này.

Ngón tay thon dài từ từ vén nhẹ màn, Lý Duy và Eugene đồng thời nghĩ rằng: Đây xem như xong.

Chính đương lúc đối phương đẩy màn ra, đột nhiên một thanh âm băng lãnh cắt ngang.

“Dừng tay.”

Thanh âm giống như lợi kiếm cắm vào tay người nọ vén màn, làm hấn đỉnh chỉ động tác. Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra với thanh niên bằng lãnh giường trên một cái cười mỉm nhạt.

“Có vấn đề gì sao? Gavin.”

Đối phương kêu thẳng tên mình, Gavin không có bất cứ phản ứng nào, chỉ đạm mạc nói: “Hắn đã ngủ. Tỉnh không cần quấy rầy hắn.”

“Uy, đây là thông lệ kiểm tra nha.” Vị học viên năm hai kia thực non nớt chống eo, ngữ khí cường ngạnh, “Hắn có nghĩa vụ phối hợp. Nếu không phối hợp xử lý như vắng mặt.”

Thanh niên lạnh lùng đảo qua học viên năm hai, người sau bị ánh mắt lam nhạt lợi hại như băng đâm vào cả người run lên. Không khỏi lui về sau vài bước, đụng vào cạnh giường đối diện.

Không khí trong phòng tựa hồ giảm xuống vài độ, cả người như bị kim châm mà rét run. Lý Duy và Eugene đồng thời cảm thấy áp lực thật lớn, làm cho bọn họ không thể nhúc nhích.

Là sát khí! Hai người đồng thời nhận ra cỗ khí thế kia, giống như thanh kiếm sắc bén, thẳng tay gạt lấy tính mệnh con người.

Một lát sau, trong bóng đêm truyền đến một tia cười khê. Giọng nói nam tính giống như tiếng động ma mị êm tai lại vang lên, “Người thật nghiêm túc. Thú vị, thật là thú vị.....”

“Là cái gì làm người cảm thấy hứng thú? Là vị Aslan này sao? Nói thực ra, ca ca ta thực ghen tị a.”

Eugene kinh ngạc được thiếu chút kêu lên tiếng, liền mạng lấy tay che miệng mình mới không bật ra. Mà Lý Duy tuy rằng cũng cảm thấy giật mình, nhưng kỳ thật hắn hoàn toàn không biết gì về Gavin cả, có ca ca học cùng trong học viện quân sự cũng không tính là kỳ quái.

“Eric đại nhân.....” Học viên năm hai đi cùng tựa hồ muốn nói cái gì, bị người nọ phát tay ngăn lại.

“Không quan hệ. Việc ta là ca ca hắn, tin tưởng người nơi này cũng sẽ không truyền ra ngoài.” Người nọ thanh âm hướng sang giường Lý Duy đang nằm, “Như vậy, lần này bỏ qua cho các người đi.”

Người tuần tra ban đêm rút cuộc cũng đi. Khi tiếng bước chân bọn hắn biến mất sau hành lang, Eugene lập tức ngồi dậy vỗ ngực, “Ai..... Làm ta sợ muốn chết.”

“Người kia là ai vậy?” Lý Duy đẩy màn nhảy xuống giường, trực giác nói cho hắn, người kia không phải bình thường.

“Nhìn người liền biết không hiểu gì hết.” Eugene đi tới khoát vai Lý Duy, đột nhiên cảm thấy toàn thân nhói đau. Ngẩng đầu vừa lúc đối diện cặp mắt lãnh khốc kia.

“Oa oa..... Ta cái gì cũng không nói.” Eugene hét lớn: “Ta thề, lấy danh dự của ta thề.”

Nói xong, lôi kéo Lý Duy nhanh chóng chạy về phòng.

Đêm nay thật đúng là phi thường mạo hiểm, không biết Tiểu An bên kia thế nào. Eugene ngẩng đầu nhìn bóng đêm ngoài ban công, “Tiểu An, người nhanh trở về nga.”

Bên kia, xe hơi bay cao cấp chạy như bay trên đường. Trong thùng xe một mảnh yên tĩnh, năm người, ai cũng không mở miệng.

Ánh trăng xuyên thấu qua kính chắn gió thủy tinh vào bên trong, chiếu vào cổ tay Aslan đang lái xe. Ngồi ở ghế phụ Lưu Bình An chú ý trên cổ tay Aslan băng vải.

“Cái kia..... Thực xin lỗi!”

Thanh âm rất thấp rất nhẹ, thế nhưng Aslan lại nghe thấy. Bởi vì phải nhìn đường trước mặt, nên hắn không thể quay đầu nhìn thiếu niên, chỉ hơi hơi cười, “Không việc gì, vết thương không sâu, rất nhanh sẽ khép lại.”

Xe đã tiến vào nội thành Aliya, hai bên đường ngày càng nhiều ngọn đèn chiếu sáng. Thành phố Aliya, là nơi nhân khẩu phồn vinh.

“Kế tiếp muốn đi đâu?” Aslan ôn hòa hỏi, hắn cũng không cho rằng Lưu Bình An đến nội thành chỉ vì xem cảnh đêm.

“Đến trại an dưỡng St. Maria.”

Địa điểm này khiến những người khác âm thầm lấp bắp kinh hãi, nhưng mọi người đều không mở miệng hỏi. Chỉ cần tới chỗ đó, bọn họ tự nhiên sẽ biết nguyên nhân.

Đã là ba giờ khuya, trại an dưỡng đã đóng cửa. Bác sĩ trực đêm nhìn người đến là Lưu Bình An, tuy rằng cảm thấy kinh ngạc nhưng vẫn nguyện ý mở cửa cho bọn hắn tiến vào.

“Tiểu An, ngươi lại phát tác sao?” Bác sĩ thân thiết hỏi, trong giọng nói mang theo tràn ngập lo lắng.

“Thực xin lỗi, muện như vậy còn quấy rầy. Agnes nàng.....”

“Agnes tiểu thư đã ngủ. Bất quá, tiểu thư vẫn thực nhớ mong ngươi, chỉ cần ngươi có thể đến, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.”

“Cám ơn ngươi, John tiên sinh.”

Đôi kính lão của bác sĩ dời tầm mắt về phía nhóm người theo sau Lưu Bình An, “Các vị này là.....”

“Bạn của ta.”

Nói xong, Lưu Bình An xoay người bước nhanh vào trại an dưỡng, tựa hồ thật nôn nóng. Trong lòng lo âu tựa hồ chiếm cứ cả người hắn, không thể đợi thêm.

“Tiểu An.....” Aslan gọi một tiếng, cuống quýt theo sau. Những người còn lại cũng đi theo.

Bệnh viện này cũng không lớn, nhưng hoàn cảnh phi thường tốt. Gió đêm mang theo hương vị biển, ẩm áp mà thoải mái, bốn phía bị cây cối rậm rạp vây quanh, vườn hoa trồng đủ loại hoa tươi phía Nam, trong không khí phiêu đảng Dạ Lai Hương thấm vào ruột gan.

Lưu Bình An đi vào một gian phòng cuối hành lang. Ánh trăng tràn vào sàn nhà gỗ, dra giường trắng noãn, mùi hoa từ ngoài cửa sổ lãng đãng bay vào, lượn lờ xung quanh thiếu nữ đang ngủ say.

Lưu Bình An quỳ một gối trên mặt đất, hai tay đặt bên ngoài tấm chăn thiếu nữ, dùng trán dán lên mu bàn tay. Biểu tình thành kính như vậy, cả người khác không hề phát sinh một tia tà niệm. Giống như một tín đồ đang bái đạo Islam.

“Ca ca.....”

Tác giả có lời muốn nói: Người thần bí thân phận là..... Bây giờ tạm thời giữ bí mật. Hắn đương nhiên không chỉ là ca ca của Gavin đơn giản như vậy.

Vị ca ca này tựa hồ đối với đệ đệ rất có hứng thú. Mọi người không cảm thấy huynh đệ thực nguy hiểm sao?

31. Chương 62: Người Thủ Hộ

62, người thủ hộ...

Thiếu nữ vươn một tay ra, xoa tóc thiếu niên. Thanh âm của nàng tựa như Dạ Oanh tuyệt vời tươi đẹp, làm người nghe tâm tình thư sướng.

“Đánh thức người sao? Agnes Ni Ti.” Trong thanh âm thiếu niên tràn ngập ý xin lỗi, lại mang theo chờ mong cùng khát vọng.

Thiếu nữ chậm rãi ngồi dậy, không di chuyển tay đặt trên tóc thiếu niên. Sợi tóc màu xám trắng rũ xuống, rối tung trên tấm lưng mảnh khảnh, dưới ánh trăng lóe lên ngân quang kỳ diệu, tựa như vì thiếu nữ mà phủ thêm một tầng sa mỏng màu bạc.

“Ta mơ thấy ca ca.” Đôi mắt thiếu nữ nhẹ nhàng nhắm, nàng cho dù không thể nhìn thấy cũng có thể cảm giác được bi thương cùng tuyệt vọng trên người thiếu niên.

“Ca ca muốn nghe ta hát sao? Chỉ cần ca ca muốn nghe, vô luận bao nhiêu lần, ta đều sẽ vì ngươi mà hát.”

Tiếng ca thiếu nữ hòa cùng Dạ Lai Hương tươi đẹp lượn lờ trong bóng đêm, như giọt nước nhỏ rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, chậm rãi khuếch tán ra. Không Linh, tuyệt đẹp, linh hồn thiếu nữ tinh thuần kiên cường hát lên tựa như ca khúc chốn thần tiên, trấn an nhân tâm và linh hồn thương tổn.

Trong bóng đêm, ánh trăng chiếu vào trên người cả hai, vì bọn họ bịt kín một tầng lụa trắng, giống như bức họa thánh khiết nơi giáo đường.

Bọn Aslan lẳng lặng đứng ngoài cửa, ai cũng không đành lòng quấy rầy bức tranh yên tĩnh mà an tường này.

“Này các vị.....” Bác sĩ John phía sau nhẹ giọng nói: “Ta đã chuẩn bị một ít trà bánh.”

Lúc này, Aslan mới hồi phục tinh thần lại, cảm giác chính mình vừa rồi tựa hồ giống như rình coi, xấu hổ cười nói: “Như vậy, liền phiền toái người.”

Bọn họ đi cùng bác sĩ đến một phòng làm việc nho nhỏ. Đèn trên tường mờ nhạt làm căn phòng có vẻ phá lệ âm áp. Bộ pha trà trên bàn với những nhánh hoa bách hợp trong bình sứ, hương thoang thoảng, từng góc phòng còn điểm xuyến bằng cúc đại và dây thường xuân.

Uống trà lài hương thanh đậm, trong lòng mọi người đều có cùng nghi vấn. Trước hết không nhận được là Connor, “Bác sĩ, xin hỏi vị tiểu thư kia với Tiểu An là.....”

Cặp mắt giấu sau kính mắt đảo qua nhóm học viên, cuối cùng khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, “Ta là lần đầu tiên thấy hân đưa người khác tới nơi này.”

“Nói cho các người cũng không sao. Hải tử kia xem bọn người là đồng bạn mới có thể mang bọn người tới nơi này.” Bác sĩ nhấp một ngụm trà, từ từ kể ra thân thế thiếu nữ.

“Agnes Ni Ti, một năm trước từ trại an dưỡng biên cảnh chuyển tới nơi này, mù hai mắt, nửa người dưới hoàn toàn tê liệt, đồng thời mắc chứng khí quan suy kiệt.”

Hai mắt mù hoặc là nửa người tê liệt lấy kỹ thuật thời đại này đều là có thể chữa trị, chỉ cần có tiền liền có thể sinh hoạt không khác người bình thường. Gien mô phỏng màng mắt thật có thể giúp con người khôi phục 80% thị lực. Mà tay chân giả bằng máy cũng có thể khiến người mất đi tứ chi một lần nữa tự do hành động.

Thế kỷ trước những bệnh nan y như ung thư, bệnh Aids đều có thể trị liệu ở thời đại này, duy nhất không thể trị liệu chỉ có ‘Chứng khí quan suy kiệt’. Loại bệnh tật này đại bộ phận bệnh nhân đều từng bị nhện nhện biến chứng thương tổn. Có một bộ phận là do mẹ di truyền cho thai nhi.

Đối với bệnh này, vô luận là đế quốc hay liên minh y học ngành đều phi thường coi trọng, hiệp hội y học thế giới cũng đem hết toàn lực tìm kiếm nguyên nhân và phương pháp trị liệu. Đáng tiếc đến nay, như cũ vẫn không thể triệt để trị khỏi cho các bệnh nhân này, chỉ có thể dùng thuốc men kéo dài sinh mệnh bệnh nhân.

“Nơi này là trại an dưỡng chuyên môn vì trị liệu loại bệnh tật này mà thiết lập. Thiết bị và hoàn cảnh chữa bệnh cũng tốt hơn so với biên cảnh rất nhiều. Hải tử kia thực kiên cường, tình huống hiện tại không tệ, sống đến trưởng thành hẳn là không thành vấn đề.”

Trong giọng nói bác sĩ mang theo vui sướng, đối với người hiểu rõ loại bệnh này như hân mà nói, đây đã là ví dụ phi thường may mắn. Thế nhưng, những người khác lại là đau lòng cùng tiếc hận.

“Nàng là muội muội Tiểu An sao?” Nếu là muội muội Tiểu An, như vậy Tiểu An thật sự rất đáng thương. Connor nghĩ đến nếu tỷ tỷ Mai Lệ mắc phải chứng bệnh này, hẳn quả thực không thể tưởng tượng mình sẽ đối mặt như thế nào.

“Hắn là nghĩa muội. Trước đây chi phí chữa bệnh đều là do hài tử kia tự lực gánh vác.”

“Cái gì?”

Bọn Connor và Fitzgerald quả thực không tin vào tai của mình. Cho dù rời nhà đi học, bọn họ vẫn dựa vào tiền từ nhà gửi đến làm sinh hoạt phí. Mà Lưu Bình An cùng tuổi, cùng năm học với họ không dựa vào gia đình, nhưng lại trả phí chữa bệnh kèch xù để giúp đỡ một thiếu nữ.

Aslan từ chỗ Eugene biết được Lưu Bình An từng lăn lộn trên chiến trường sáu năm. Làm quân nhân ngày thường căn bản không cần tiêu xài bao nhiêu, toàn bộ vật tư đều do quân đội phân phối. Hơn nữa ở tiền tuyến quân nhân biên cảnh là nguy hiểm nhất, quân thưởng cũng tương đối cao một ít. Chỉ cần còn sống, hơn nữa có lập công mà nói, tướng thưởng cũng sẽ rất nhiều.

Hắn sáu năm vẫn là vì người thiếu nữ kia mà chiến đấu sao?

Nghĩ đến đây, Aslan không khỏi dâng lên một cỗ thương tiếc từ đáy lòng. So sánh với chính mình dựa vào người nhà gửi phí sinh hoạt mà cảm thấy áy náy. Đồng thời, lại đối với thiếu nữ có một loại ghen tị khó thể tiêu tan.

“Hiện tại vẫn do hắn chi trả phí dụng sao?” Aslan đột nhiên mở miệng. Nếu là như vậy, vô luận Tiểu An nghĩ thế nào, hẳn đều phải hỗ trợ.

“Không cần.” Bác sĩ lắc lắc đầu, “Nơi này là cơ cấu cấp dưới ngành nghiên cứu tật bệnh của quân đội. Quân đội phát kinh phí, bất quá bệnh nhân dùng thuốc sẽ tương đối nhiều một ít, bởi vì đại bộ phận đều là sản phẩm thí nghiệm. Đương nhiên, vị tiểu thư kia có người chăm sóc. Chúng ta sẽ không để nàng làm chuột bạch.”

“Chăm sóc? Là loại người nào.....”

“Này cũng không thể nói.” John trong đầu hiện ra gương mặt đáng sợ mang theo uy hiếp của Smith, không khỏi rùng mình.

Tục ngữ có câu: Ban ngày không thể nói người, buổi tối không thể nói quỷ. Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Cửa phòng làm việc đột nhiên bị thô bạo đá văng, phát ra tiếng vang lớn.

Trong nháy mắt John ngẩng đầu, lập tức toàn thân cứng lại. Chỉ thấy một thân ảnh khoác quân phục xuất hiện trước cửa, phần nộ nhìn chằm chằm mọi người bên trong.

Nhìn đến lửa giận hừng hực sau lưng hắn, John theo bản năng lui ra phía sau, “Á á..... Smith thượng..... Thượng tá..... Oa..... Cứu mạng!”

Smith kéo áo John, đem thân thể khá mập mạp của hắn toàn bộ dựng đứng lên, “John tên hỗn đản ngươi.....”

“Lão đại! Ta bị oan, ta cái gì cũng không có làm! Thật sự. Không liên quan đến ta.”

“Ngươi làm cái gì?” Trong mắt Smith chợt lóe biểu tình nghi hoặc, bất quá việc này đối với hắn không quan trọng, việc tối trọng yếu là.....

“Tiểu An ở nơi nào?”

“Trong phòng Agnes tiểu thư.” Nhìn gương mặt đáng sợ của lão đại, John kinh hoảng trả lời.

Trong nháy mắt, Smith biểu tình nhu hòa xuống, tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lẩm bẩm nói: “Nguyên lai thật sự ở trong này nha.....”

Ngược lại xem ra không cần vội, đặt mông ngồi xuống sofa, rút ra điều thuốc chuẩn bị châm lửa đột nhiên nghĩ tới nơi này là trại an dưỡng không thể hút thuốc, thậm chí một tiếng đem thuốc thu hồi.

Sau đó hắn liền nhìn đến bọn Aslan đang nhìn chăm chú vào hắn. Phát hiện ánh mắt sắc bén của hắn chuyển lại đây, Connor cùng Kỉ Vũ đều dựng lông tóc lên một chút. Fitzgerald hoàn toàn không có cảm giác, Aslan ngược lại thực trấn tĩnh, đang muốn mở miệng hỏi.

Lúc này, ngoài cửa lại lần nữa xuất hiện một thân ảnh. Edward nhìn đến cánh cửa bị đập văng, thở dài nói: “Người không thể bình tĩnh một chút sao?” Ngẩng đầu nhìn thấy trong phòng vài tên học viên học viện quân sự, lập tức trầm mặt.

“Mấy người các người.....”

Nhóm học viên trong lòng đồng thời nghĩ: Thảm rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Nhân thiết..... Đúng, hắn là lộng cá nhân thiết, nếu không phải kế tiếp sẽ xuất hiện hỗn loạn

32. Chương 63: Lý Do Chiến Đấu

63, chiến đấu lý do...

Connor và Fitzgerald đều không do dự nhìn về phía Kỉ Vũ, người sau phi thường vô tội cúi đầu. Hắn tuy rằng vận khí tương đối tốt, nhưng loại sự tình này cũng không thể cam đoan tuyệt đối sẽ không bị huấn luyện viên phát hiện nha.

Lúc này, Aslan đứng lên, che trước hai người khác, ngẩng đầu đối diện ánh mắt nghiêm khắc của Edward, “Huấn luyện viên, thực xin lỗi. Đây là chủ ý của ta. Thỉnh không cần.....”

“Là ta xin hắn làm như vậy, thỉnh đừng phạt bọn họ.” Thanh âm bình tĩnh của thiếu niên vang đến, đánh vỡ không khí trầm trọng giữa Aslan và Edward.

“Tiểu An.” Connor và Smith đồng thời chạy đến bên người Lưu Bình An. Một trái một một, hai người liếc nhau, tầm mắt lợi hại sau kính mắt làm Connor không tự chủ được lui ra sau.

Trên mặt thiếu niên đã không có vẻ thất kinh lúc trước, con ngươi bình tĩnh giống như mặt hồ tĩnh lặng, chỉ là hơi mang vẻ mệt mỏi. Hắn đi đến trước mặt Edward, “Huấn luyện viên, bởi vì ta thỉnh cầu, bọn họ mới theo giúp ta đến nơi đây. Lần này trừng phạt của việc vi phạm nội quy học viện một mình ra ngoài thỉnh do một mình ta gánh vác.”

“Người nhà có thể hướng giáo phương đưa xin phép cho học viên ra ngoài.” Smith ở phía sau la hét.

Edward trên đầu nổi lên một chữ thập, trừng mắt nhìn hắn, cảnh cáo đối phương không cần làm loạn thêm. Thế nhưng người sau lại làm như không thấy.

Hắn cúi đầu, tầm mắt nghiêm khắc dừng tại con ngươi thiếu niên, người sau cũng không sợ hãi nhìn lại hắn. Nhưng không khí giữa hai người cũng không giương cung bạt kiếm như khi hắn và Aslan đối diện.

Edward lên tiếng trước đánh vỡ hồi trầm mặc này.

“Nội quy học viện điều thứ sáu, học viên trước khi được phép không được một mình ly khai phạm vi học viện, Điều 15, sau khi ký túc xá tắt đèn cấm ra ngoài. Lưu Bình An, người có thừa nhận đã trái với quy định không?”

“Vâng.” Thiếu niên bình tĩnh trả lời.

“Huấn luyện viên, đó là bởi vì.....”

“Câm miệng, Fitzgerald * Baldwin, ta không hỏi người.” Ngự khí nghiêm khắc khiến Fitzgerald đang muốn biện giải thay thiếu niên không thể không khép miệng lại.

“Người có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?” Edward tầm mắt không rời khỏi mặt thiếu niên, tiếp tục hỏi.

“Bởi vì ta muốn gặp mặt của ta.”

Vốn tưởng rằng thiếu niên không tiếc vi phạm nội quy học viện, đêm khuya cũng muốn đi nơi này gặp cô gái kia là có nguyên nhân đặc biệt. Nhưng hóa ra lại đơn giản như thế, điều này làm cho bọn người Aslan chấn động.

“Ta dù có thế nào cũng muốn tự mình xác nhận, thứ ta muốn thủ hộ vẫn tồn tại, đó là lý do ta tiếp tục chiến đấu.”

Aslan nhớ tới Brian diễn thuyết tại lễ khai giảng.

“Thỉnh mọi người nhớ kỹ, quân nhân chân chính không phải vì vinh dự mà chiến đấu, lại càng không vì quyền lực và tài phú, mà là vì bảo hộ nhà của chúng ta. Vì bảo hộ cha mẹ, huynh đệ tỷ muội, đồng bạn bằng hữu của chúng ta mà chiến đấu.”

Lúc ấy hẳn nghĩ, thiếu niên đậm mặt bên người này, không có nhà, mất đi thân nhân, hẳn là vì cái gì mà chiến đấu?

Nguyên lai thiếu niên vẫn có thứ gì đó hẳn muốn thủ hộ.

Aslan đột nhiên có loại cảm giác không cam lòng, hẳn muốn mạnh hơn, có được thật nhiều lực lượng, nhưng cũng không phải vì lợi ích chính trị hay cải cách chế độ, mà là vì thủ hộ thứ trọng yếu của mình, người trọng yếu của mình. Kia mới là một quân nhân, không, phải nói kia mới là việc nam tử hán nên làm.

“Liên tục vi phạm hai điều nội quy học viện, hơn nữa là điếc ko sợ súng, người như vậy là một quân nhân tự giác sao?” Edward ngữ khí phi thường nghiêm khắc, như lợi kiếm chỉ thẳng thiếu niên. Người sau không chút sợ hãi ưỡn ngực đứng nghiêm, ngắt đầu dùng thanh âm hữu lực trả lời: “Lưu Bình An nguyện ý nhận bất cứ xử phạt nào.”

“Uy uy, ta sẽ lấy thân phận người nhà hướng giáo phương kháng nghị.”

Edward lại trừng một phát muốn Smith câm miệng. Nhưng người nào đó căn bản không hiểu hẳn. Thân là huấn luyện viên Edward đành phải thở dài, “Xét trạng huống thân thể cùng tinh thần của người, ta sẽ giữ lại xử phạt.”

Giữ lại xử phạt, ý chính là tạm thời sẽ không xử phạt thiếu niên. Nhóm học viên không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Huấn luyện viên đại nhân! Người thật sự là quá tốt!” Connor hoan hô một trận.

Edward đem tầm mắt chuyển hướng Connor, chậm rãi gọi lên khóe miệng, “Ta có nói không xử phạt sao? Chỉ là tạm thời giữ lại mà thôi. Nhưng còn các người.....”

Connor bị hắn trừng đến mức cả người đánh rùng mình, mà Kỉ Vũ cũng có dự cảm không tốt.

“Học viên phòng 301 và 302 biết rõ Lưu Bình An trái với nội quy học viện, không tiến hành ngăn lại, còn hiệp trợ hắn một mình ra ngoài, bốn người các người ra ngoài, người lưu lại ký túc xá cũng cùng nhau bị phạt. Ngày mai trước khóa học buổi sáng hít đất một trăm cái, sau khi tan học chép một trăm bản nội quy học viện.”

Connor ôm đầu khóc thét, Kỉ Vũ đầy mặt tro tàn, chỉ có Fitzgerald còn dằn dặt không có phản ứng gì. Edward chuyển hướng Aslan, “Aslan * Elvis. Người thân là đội trưởng, lại dung túng học viên vi phạm nội quy học viện, từ hôm nay trở đi bãi bỏ chức vụ đội trưởng của người.”

“Chờ một chút, huấn luyện viên.”

Aslan thấy thiếu niên định giúp mình biện giải, lấy tay đè lại bả vai thiếu niên, lắc lắc đầu. Sau đó ngắt đầu nhìn Edward, bình tĩnh trả lời.

“Vâng.”

Trại an dưỡng ban đêm dị thường thoải mái và yên tĩnh, chỉ có cơn trùng kêu vang gió Nam ầm ập thổi vào lá cây phát ra âm thanh soạt soạt. Smith ngồi trên ghế lái phụ, đóng cửa xe.

Từ túi áo rút thuốc lá ra, đang muốn tìm bật lửa, lại phát hiện Edward ngồi bên ghế lái đã đánh bật lửa lên. Hắn ngậm điều thuốc lại gần, đĩnh đầu thuốc lá mảnh dài sáng lên đốm lửa ánh đỏ.

Một luồng khói trắng phiêu phiêu bốc lên, tiêu tán trong bóng đêm.

Smith hưng hăng hít một hơi, trong không khí tràn ngập hương vị thuốc lá bạc hà. Hắn nhìn chiếc xe chậm rãi ly khai phía trước, chỗ thiếu niên cùng các đồng bạn của hắn trở về ký túc xá.

“Người không trở về học viện sao?”

Edward đưa tay đặt trên tay lái, bật ngón tay, “Vị Agnes tiểu thư kia là.....”

“Là nghĩa muội của Tiểu An. Nguyên lai người để ý nha.”

Không để ý tới đồng nghiệp cười khẽ, trên thực tế hắn quả thật có điểm ghen tị. “Chỉ là nghĩa muội đơn giản như vậy?”

“Nếu không phải người cho rằng là cái gì?” Smith nhún nhún vai, “Hài tử kia cứu nàng trên chiến trường, cảm giác nàng rất giống muội muội của mình, cho nên vẫn luôn chiều cố nàng. Hài tử kia cần lý do để tiếp tục chiến đấu, không, hẳn là cần lý do để tiếp tục sống sót.”

Đối với cách Smith dùng từ, Edward nhú mi một chút, “Vì thế, vị tiểu thư đang được trị liệu kia trở thành điều kiện để Tiểu An tham gia kế hoạch nghiên cứu?”

“Là điều kiện thứ nhất.” Đột nhiên bị đánh trúng điểm yếu, Smith không quá cao hứng hồi đáp.

“Còn có điều kiện khác?” Edward nhú mày.

“Uy uy, ta cũng không phải gián điệp, vì cái gì muốn ta nhận tra khảo của người?” Người nào đó rút cuộc phát uy phản kích.

Nhìn đối phương giống như con mèo xù lông, Edward cảm giác có điểm buồn cười, lấy tay vuốt vuốt đầu Smith, người sau một tay gạt bay tay hắn.

“Ta không phải mèo!”

“Ta biết. Ta biết.” Edward nhìn ánh mắt đối phương càng ngày càng hung ác, đành phải nhấc tay đầu hàng, “Đừng nóng giận.”

“Edward, hãy hảo hảo bảo hộ hài tử kia.” Smith dựa lưng vào ghế, miệng phun một ngụm khói trắng. “Hài tử kia đã chịu quá nhiều cực khổ, ta hy vọng hắn có thể thoát khỏi cơn ác mộng đó, từ nay về sau hạnh phúc thoải mái mà sống.”

Nam tử đôi mắt trầm ổn thâm thúy nhìn phía trước, gương mặt anh tuấn tràn ngập kiên định. Giọng nam trầm thấp vang lên trong xe, ngữ khí nghiêm cẩn giống như lời thề.

“Ta sẽ.”

Tác giả có lời muốn nói: Không biết vì cái gì mọi người đều đối tình cảm giữa đại thúc không ủng hộ? Kỳ thật Edward cùng Smith thực hợp tính nha. Bất quá trong hiện thực cũng có không thiếu bạn bè tốt ở chung như vậy, tình cảm giữa nam nhân chúng ta rất khó lý giải. Có đôi khi tốt đến mức khiến đồng nhân nữ yy không thôi, đáng tiếc cuối cùng bất quá chỉ là bạn thân mà thôi.....

Nói cho mọi người một tin tức không tốt: Nhân vật lại muốn gia tăng. Hơn nữa là tăng trên diện rộng. Ta đang suy xét muốn hay không viết một chương đặc biệt liệt ra nhân thiết.

33. Chương 64: Hồi Ức

64, hồi ức...

Trong chớp mắt, thời gian nóng nhất mùa hè đã đến. Mà năm học thứ nhất của học viện quân sự cũng tiến vào cuối kỳ. Bởi vì nguyên nhân khóa huấn luyện trước nhập học, học kỳ một năm nhất tương đối ngắn, chương trình học lại rất nhiều, cho nên sắp xếp thời gian biểu năm nhất vô cùng chặt chẽ.

Càng tiếp cận cuối học kỳ, chương trình học cũng ít lại. Có vài học trình tự chọn bởi vì không cần thi viết, chỉ cần giao luận văn liền đủ điểm qua, cho nên cuối học kỳ cũng không sắp xếp khóa học khác.

“Trời ơi, này đến cùng có cho người ta sống không?” Thiếu niên ngồi trước bàn ở ký túc xá, hai tay cào đầu điên cuồng. Trong khoảng thời gian này viết luận văn, bài báo cáo khiến hắn cơ hồ muốn điên rồi.

“Tiểu An, thực xin lỗi, không giúp được gì.” Connor bởi vì học khác hệ với Lưu Bình An, cho nên có rất nhiều nội dung trong chương trình học của Lưu Bình An không được tiếp xúc, không thể giúp hắn làm bài, cũng vô pháp chỉ dẫn cho hắn.

“Không việc gì. Ta cũng không có trách người.” Nhìn đệ đệ Connor đầy mặt áy náy, Lưu Bình An vội vàng giải thích. Hắn đang làm đề kiểm tra cuối kỳ môn Chiến lược quân sự do Edward phụ trách.

Môn khóa này là bài chuyên ngành trọng điểm của hệ bọn hắn, điểm rất cao. Không phải cứ thi cuối kỳ đạt tiêu chuẩn là có đủ điểm, điểm được căn cứ mỗi một lần hoàn thành bài tập tình huống mà xác định. Nhất là đề thi cuối kỳ, điểm là trọng yếu nhất, mỗi một học sinh đều lo lắng giống nhau.

“Đúng rồi, hỏi Aslan đi.” Connor đề nghị nói: “Thành tích của hắn không phải rất tốt sao?”

Trong đầu Lưu Bình An hiện ra thân ảnh quý công tử tóc vàng mắt xanh, từ lần vi phạm nội quy học viện đến nay, vị quý công tử này không còn là đội trưởng nữa. Điều này làm cho Lưu Bình An cảm thấy phi thường áy náy.

Hắn vốn nên là được thật nhiều người quay quanh ngưỡng mộ. Tuy rằng bây giờ còn rất nhiều người ngưỡng mộ hắn, thế nhưng Lưu Bình An vẫn cảm giác lòng có điểm không cam tâm. Đại khái là vì thay thế Aslan là cái tên An Nam âm hiểm đáng giận kia.

Bởi vì Aslan không làm công tác trong ban uỷ viên nữa, cho nên cũng có thời gian tham gia hội học sinh. Hiện tại đại khái một bên đang bận công tác hội học sinh, một bên đang bận luận văn và bài tập cuối kỳ đi.

Lưu Bình An lắc lắc đầu, “Ta không muốn quấy rầy hắn.”

Hắn thu thập mọi thứ chuẩn bị đi thư viện xem xem có thể hay không tìm được tư liệu hữu dụng. Tuy rằng hiện tại đại bộ phận sách báo đều tiến hành điện tử hóa, nhưng vẫn không hề thiếu sách, đặc biệt một ít nhà quân sự viết bản thảo hoặc là bộ sách quân lược cổ xưa không cho phép truyền ra ngoài vẫn bảo trì hình thức trên giấy, giữ lại tại thư viện.

Thư viện học viện quân sự Aliya rất sáng và rộng, cũng tuân theo tác phong quân sự trước sau như một, trang trí đơn giản, cũng không mất đi nét trang nghiêm. Lưu Bình An tìm một quyển bách khoa toàn thư chiến lược quân sự, ngồi trong góc thư viện, bắt đầu tìm kiếm.

Hắn chưa từng qua trường học chính quy, tri thức đều là do chính hắn đọc sách đọc báo hoặc là trong lúc sinh hoạt chiến đấu từng chút một tích lũy. Mà người đầu tiên dạy hắn biết chữ lại là.....

“Thật sự là một hồi chiến tranh vô cùng thâm hiểm.”

Giọng nam ôn nhu mang theo ngữ khí tùy ý, lại khiến lông tóc cả người Lưu Bình An dựng đứng lên, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thật sự là ban ngày không thể nhắc người, buổi tối không thể nói quỷ. Nhắc cái gì cái đó đến.

Không nhìn bóng che trên đỉnh đầu mình, Lưu Bình An cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục công việc. Bản điện tử hiện lên bản đồ quân sự, vẽ một đồng lớn mũi tên còn có rất nhiều chú giải, thực rõ ràng quân A tiến công lâm vào tầng tầng hiểm cảnh, cơ hồ muốn toàn quân bị diệt. Lưu Bình An căn bản không thể nào hạ bút khiến quân A khởi tử hồi sinh.

“Tiểu Ly, qua nhiều năm như vậy, chữ của người không thay đổi chút nào. Vẫn giống như quý vẽ bùa.”

Trong giọng nói đối phương mang theo vài phần trêu chọc, lập tức châm ngòi lửa giận Lưu Bình An. Hắn quay đầu lại, đang muốn mở miệng mắng. Lại vừa lúc nhìn vào mắt Brian, kia giống như biển lớn ôn nhu bao dung hết thảy, khiến hắn không khỏi sửng sốt.

Brian cúi lưng tới gần sau lưng hắn, hai người dựa vào nhau quá gần, có thể cảm giác được hơi thở đối phương phun ra cực nóng.

Lưu Bình An đang muốn lui lại, trên mu bàn tay cảm thấy ẩm áp, nam tử đã cầm tay phải hắn.

“Người.....”

“Quân A hắn là hướng bên này lui lại.” Brian nắm tay thiếu niên, đánh dấu trên bản đồ chiến lược, “Người hiểu nguyên nhân không?”

Lực chú ý của Lưu Bình An lập tức bị nơi Brian chỉ hấp dẫn, địa thế chỗ đó tương đối phức tạp, có rất nhiều hạp cốc.

“Đem địch quân dụ vào hạp cốc, mai phục tại hai bên đỉnh núi, sau đó là có thể đóng cửa đánh chó.”

“Đúng vậy. Tiểu Ly, người thật thông minh.” Brian sờ sờ trán thiếu niên, dùng thanh âm ôn nhu khích lệ nói.

Trong nháy mắt, Lưu Bình An cảm giác tựa hồ về lại cổ hương trong trí nhớ. Hắn vẫn là tiểu hài tử chân trần nơi nơi chạy loạn, khi đó, nam tử ôn hoà hiền hậu này cũng là kiên nhẫn chỉ bảo mình biết chữ như vậy.

Hắn thích bàn tay rộng rãi ẩm áp của nam tử bao lấy tay nhỏ của mình, từng nét từng nét viết chữ trên giấy. Thích hắn dùng thanh âm ôn nhu nói chuyện bên tai, khích lệ hắn, khen ngợi hắn.

Thế nhưng, cái cổ hương ẩm áp kia đã không còn tồn tại. Mà chính mình cũng không phải tiểu hài tử khi đó.

“Tiểu Ly đã chết. Ta là Lưu Bình An.”

Lưu Bình An cúi đầu nhẹ giọng nói. Đột nhiên cảm thấy sau lưng dán lên một lồng ngực ẩm áp, bờ ngực đối phương rộng lớn rắn chắc đem hắn gắt gao ôm lấy.

“Vô luận người tên là gì. Người đều là thiếu niên dũng cảm mà kiên cường trong trí nhớ của ta.” Brian tựa đầu vào cổ thiếu niên, thanh âm luôn luôn trầm ổn ôn hoà lại mang theo một tia run rẩy.

“Thực xin lỗi, khi đó không lập tức tìm người. Để người chịu nhiều cực khổ như vậy.” Về chuyện của thiếu niên, hắn đã hỏi thăm qua. Sáu năm nay, hắn tổng là không như mong muốn cùng thiếu niên bước ngang qua nhau, không biết là vận mệnh trên cột để thiếu niên cố ý sa vào hay sao.

“Người không cần giải thích.” Lưu Bình An xoay người đẩy đối phương ra, ngẩng đầu nhìn vị nam tử trước mắt luôn gọi lên hồi ức trong hắn.

Hắn sẽ không lại bởi vì nhìn thấy người này mà khiến chính mình lâm vào ác mộng ngày xưa. Vì Agnes, hắn phải càng thêm kiên cường. Hơn nữa hắn còn có nhiều đồng bạn như vậy bên cạnh, không thể lại đem đến thêm phiền toái cho bọn hắn.

“Kia cũng không phải người sai, mà là vận mệnh của ta.” Thiếu niên đứng lên nhìn thẳng đối phương, “Nhưng hiện tại, ta đã không hề nhỏ yếu như trước. Sẽ không lại bị vận mệnh trêu chọc.”

Brian nhìn thiếu niên trước mắt, hắn so với trong trí nhớ đã cao hơn nhiều, kỳ thật đã không còn nhỏ gầy giống như lúc trước. Ánh mắt càng thêm kiên định, đôi mắt Lưu Ly sắc như bầu trời đêm đầy sao sáng rọi.

Sáu năm, hắn đã từ một hài tử ngây ngô trở thành một nam tử hán kiên cường.

Brian trong lòng cảm thấy vui mừng, đồng thời, có một loại tình cảm kỳ dị phát sinh trong nội tâm. Hắn vươn tay đặt trên đầu thiếu niên, “Đúng nha, người đã trưởng thành, là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. Mà ta cũng biến thành một đại thúc bị người ghét bỏ.”

Trong nháy mắt, hắn vừa lòng nhìn thấy mặt thiếu niên vặn vẹo có điểm buồn cười.

“Như thế nào..... Người mới không phải đại thúc đâu. Ý của ta là.....”

“Nhưng là, Tiểu Ly ghét bỏ nhân gia, lập tức đẩy nhân gia ra. Hảo thương tâm nga.”

“Không phải! Đã nói ta không gọi Tiểu Ly.”

“Như vậy.....” Nam tử lộ ra nụ cười ôn nhu giống ánh dương quang, dùng thanh âm nhu hòa như xuân phong hô: “Tiểu An.”

Không biết vì cái gì, nghe đối phương nhẹ giọng gọi tên mình, Lưu Bình An xoát một cái lập tức đỏ hồng từ hai má đến cổ. Hoa tay ôm lấy thứ gì trên bàn, xoay người bỏ chạy.

“Ta về đây!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu An cũng có thời kì thực manh nha. Tiểu shota nha tiểu shota..... Brian, tiểu shota cứ nhiên cũng..... Người thật sự rất.....

Trái lo phải nghĩ, một ông chúa khác vẫn là không ngại kiểu .[] bắt quá vẫn sẽ là hoa lệ lệ Tiểu An là thiếu niên giản dị, cho nên một vị khác đương nhiên sẽ làm nổi bật hắn.

34. Chương 65: Đưa Tiễn

65, đưa tiễn...

Lưu Bình An vội vàng hấp tấp trở lại ký túc xá, vài người bạn Connor và Kỉ Vũ đang ăn dưa hấu. Fitzgerald thấy hắn về, thực chân chó lập tức đem ghế dựa cho hắn ngồi.

Mà thiếu niên cũng không khách khí, đoạt lấy miếng dưa hấu Connor đang cầm, đặt mông ngồi trên ghế Fitzgerald mang ra.

“Nha, dưa hấu của ta.” Connor đệ đệ vươn tay muốn cướp lại, Lưu Bình An chỉ cần mấy miếng sạch trơn, đem vỏ dưa hấu trả cho Connor.

“Trả lại người.”

“Tiểu An, khốn kiếp!”o[]o

“Tiểu An nha, gần đây càng ngày càng nữ vương.” Eugene nhếch môi cười nói.

“Cái gì ‘Nữ vương’?”

Bị thiếu niên trừng, người nào đó thực thức thời lập tức nói sang chuyện khác. “Đúng rồi, các người biết không? Brian * Andrew muốn trở lại chiến trường.”

“Nha?” Connor là người thứ nhất nhảy dựng lên, “Hắn vì cái gì muốn đi?”

“Đương nhiên là vì chiến tranh. Chiến sự tiền tuyến rất căng thẳng nha.” Eugene đẩy đẩy kính mắt, “Kỳ thật lúc trước ta cũng thấy rất kì quái, tại sao Quân bộ lại đồng ý cho hắn đến học viện quân sự làm giáo viên. Rõ ràng tiền tuyến thực cần hắn.”

“Lúc nào thì đi?” Lần này đặt câu hỏi là Lưu Bình An.

Nhìn trong đôi mắt bình thản của thiếu niên nổi lên một tia gợn sóng, Eugene không để lọt biến hóa nhỏ bé này, “Rất khó được người đối với hắn có hứng thú nha.”

“Yêu, nói hay không.”

Eugene miệng thì thảo ‘Nữ vương nha nữ vương’ cái gì, sau đó mới nói: “Bây giờ sáng ngày mai, sẽ có chuyên cơ đến học viện đón hắn. Nghe nói là trực tiếp đi tiền tuyến sa mạc Isaac.”

“Quân bộ muốn hấn đi chịu chết sao?” Connor lớn tiếng ồn ào, bị Kỉ Vũ một phen che miệng lại. “Ngu ngốc, đừng có lớn tiếng như vậy.”

“Ta nghe nói tình huống ở đó phi thường ác liệt, cơ hồ sắp không giữ được.” Fitzgerald luôn luôn ngu ngốc cứ nhiên cũng quan tâm thời sự.

“Cho nên mới cần hấn. Anh hùng luôn xuất hiện tại thời điểm nguy cấp nhất, giải cứu thế nhân nha.”

Mọi người người một lời ta một tiếng thảo luận, hoàn toàn không chú ý tới Lưu Bình An âm thầm cụp mắt xuống.

Sở nghiên cứu Quân bộ, Brian từ giường sắt ngồi dậy, mặc quân trang vào. Mà Smith cầm bản điện tử, nhìn kỹ từng hạng số liệu. Lúc nhìn đến các số liệu đều đạt hạng nhất, sau phiên kính mắt chợt lóe một tia không rõ cảm xúc.

“Chúc mừng người, thiếu tướng, người đã hoàn toàn khôi phục.”

“Nhờ phúc của giáo sư.”

“Không, việc này cùng ta không có quan hệ gì.” Smith buông bản điện tử, hai tay nhét vào túi áo trên chiếc blouse trắng, thông thả đi đến trước mặt Brian. “Thiếu tướng, dạo này đi lại với Tiểu An thật gần nha.”

Trong mắt Brian chợt lóe một tia kinh ngạc, “Giáo sư, người đây là ý gì?”

“Không có gì.” Smith nhún nhún vai, “Là người giám hộ của Tiểu An, đương nhiên phải quan tâm một chút bình thường hấn tiếp xúc những ai.”

Brian mặc xong quân phục, đứng lên đột nhiên vươn hai tay đặt lên vai Smith, bởi vì dáng người hấn so với Smith cao hơn nhiều, cho nên động tác này với hấn mà nói rất dễ dàng.

Mà Smith lại cảm thấy một loại cảm giác áp bách cường liệt. Loại cảm giác này khiến Smith thực khó chịu.

“Thiếu tướng, người làm cái gì vậy?”

“Nhờ người!”

“Di?” Không hiểu đối phương vì cái gì đột nhiên dùng biểu tình chăm chú nghiêm túc nhìn mình, cái gáy Smith toát ra một giọt mồ hôi.

“Nhờ người hảo hảo chiếu cố Tiểu An.” Brian khi nhắc tới thiếu niên, ánh mắt trở nên nhu hòa hấn, “Ta lập tức phải đi chiến trường, không thể chiếu cố hấn. Nhờ người nhất định phải hảo hảo mà chiếu cố hấn.”

Smith khó chịu đẩy tay đối phương từ trên vai mình ra, “Này không cần người nói, ta cũng sẽ hảo hảo mà chiếu cố hấn.”

“Cám ơn.”

Đối với đối phương đột nhiên trở nên thoải mái mà lộ ra nụ cười cảm kích, Smith tỏ vẻ rất khó lý giải.

Brian tựa hồ buông được gánh nặng trong lòng, sải bước đi ra phòng nghiên cứu. Edward đi ngang hấn vào phòng chào một cái quân lễ, hấn cũng phi thường vui vẻ đáp lễ.

“Tên kia làm sao vậy? Cười giống như tên ngốc.” Edward nghi hoặc dùng ngón cái chỉ phía sau, “Sẽ không vì Quân bộ vội vã muốn hấn đi chịu chết, tinh thần bị kích thích đi.”

“Người mới bị kích thích.” Smith cầm bản điện tử quát Edward một phát. Sau đó đưa bản điện tử cho hấn, “Quân bộ muốn hấn chịu chết, ta xem hấn hấn không chết được.”

Edward nhìn màn hình tràn đầy con số mà đầu choáng váng, “Người nói thẳng đi. Ta rất miễn cảm với mấy con số a.”

“Năng lực ông đực của hấn đã thức tỉnh, hơn nữa so với người mạnh hơn rất nhiều.”

Nhìn ánh mắt không tin của Edward, Smith vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Ghen tị cũng vô dụng. Người ta chính là mạnh hơn người. Hấn gần đây có khả năng gần sát Tiểu An.”

Edward lập tức liền bắt được câu nói trọng điểm của đối phương, hần dưng là ‘Gần sát’ mà không phải ‘Tiếp cận’.

“Người nói gì? Hần đối với Tiểu An làm cái gì?”

“Ta nào biết nha. Chỉ là xem từ số liệu, hần hần là cùng ong chúa có ôm hay tiếp xúc linh tinh.”

“Đại thúc biến thái đáng giận!” Edward đầu đầy chính khí, tựa hồ một điểm cũng không chú ý, kỳ thật chính mình cũng chỉ kém đối phương vài tuổi.

“Còn không phải tại người, bình thường cũng không trông chừng Tiểu An cho tốt. Để cho người khác lợi dụng thời cơ.”

“Này có thể trách ta sao? Đều tại người, biến hần thành ong đực, còn để hần đến học viện quân sự.”

“Ta có biện pháp gì? Này cũng có thể trách ta sao?”

Hai người chỉ trích cãi nhau ầm to, trợ thủ Ries đã quen tình cảnh này, không khỏi xích cười một tiếng. Hai người đồng thời nộ khí hung hung nhìn về phía nàng, “Có cái gì buồn cười?”

“Cái kia.....” Ries cũng không sợ bọn họ, “Các người thật giống một đôi phu thê, vì nữ nhi của mình giao kết với bạn trai mà cãi nhau.”

Hai người lại đồng thời xù lông, giận dữ hét: “Ai cùng hần giống phu thê! Ai có nữ nhi giao kết bạn trai nha?”

Sáu giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, học viên năm nhất bắt đầu tập luyện. Huấn luyện viên không có ở đây, nên sẽ do các học viên ban ủy viên phụ trách chỉ huy.

Học viên có hành vi đi muộn về sớm, dừng lại trên đường, không nghe ban ủy viên chỉ huy đều sẽ bị ghi tên lại, sau đó ban ủy viên báo cáo cho huấn luyện viên. Cho nên, từ sau khi An Nam làm ban ủy viên, một đội Aslan đều thật cẩn thận.

Đang lúc thao luyện, Lưu Bình An nhỏ giọng nói với Fitzgerald bên cạnh: “Thấy tên đứng ở hàng đầu kia không?”

“Ân.” Không hiểu Tiểu An vì sao đột nhiên muốn mình chú ý một tên học viên, thế nhưng Fitzgerald trung khuyến vẫn thực nghe lời đem tầm mắt chuyển tới trên người người nọ.

“Tay sai của An Nam, người đợi lát nữa đi đá hần.”

“Nha?” Fitzgerald quay đầu nhìn về phía Lưu Bình An, “Tại sao?”

“Bởi vì hần khi dễ ta! Lần trước ở căn tin, hần cướp sườn kho của ta.”

Fitzgerald nhớ có một lần xếp hàng mua cơm, cái học viên kia xếp hàng trước Tiểu An, bởi vì sườn kho chỉ còn lại có một phần nên bị người nọ mua. Đến phiên Tiểu An thì không có.

Này coi như là cướp sao?

“Người đến cùng có làm hay không?”

“Được.” Nếu Tiểu An đã nói vậy, Fitzgerald cũng không hỏi lại nguyên nhân. Bởi vì hần cảm giác chính mình tương đối ngốc, cho dù hỏi cũng không hiểu.

“Vô luận Tiểu An muốn ta làm cái gì, ta đều sẽ nghe theo.”

Nhìn tên ngốc to xác thật thà chất phác tươi cười, Lưu Bình An đột nhiên có loại cảm giác tội ác. Nhưng hối hận đã không còn kịp rồi, Fitzgerald bước nhanh đi đến trước mặt người nọ, đập người nọ một cước.

Thực thành công, gây ra một trận rối loạn. Người nọ thể diện cũng rất lớn, đương nhiên cũng không nhịn, lập tức phản kích. Song phương lâm vào đánh nhau, đưa tới một nhóm đồng người vây xem.

Lực chú ý của mọi người đều bị trận đánh này hấp dẫn. Lưu Bình An thừa cơ vụng trộm chuồn khỏi sân thể dục, hướng về giàn giáo của học viện chạy như điên. Vừa rồi hần đã nhìn thấy phi cơ quân dụng tới đón Brian.

Loại phi cơ này kết hợp ưu điểm của phi cơ trực thăng và chiến cơ, không cần đường băng cũng có thể vuôn góc lên xuống, mà tốc độ bay có thể so với chiến cơ. Phi cơ màu xanh lá đậm đã gấp hai cánh, chậm rãi hạ xuống.

Brian đứng trên giàn giáo rộng lớn, vạt áo khoác quân trang theo cơn gió cuộn bay lên. Hắn từng sống ở nơi đó, thân hình phẳng phiu cao lớn giống như thanh kiếm cắm thẳng trên mặt đất.

Phi cơ quân dụng hoàn toàn hạ xuống, từ phía trên một quân nhân trẻ tuổi nhảy xuống hướng hắn kính lễ. Hắn đáp lễ, mạnh mẽ nhảy lên phi cơ, vị quân nhân kia cũng theo sau.

Phi cơ quân dụng chỉ dừng lại một lát liền cất cánh. Quân nhân trẻ tuổi báo cáo với Brian hành trình kế tiếp và mục tiêu hành động.

“Thiếu tướng, chúng ta sau bảy giờ sẽ đến chiến khu. Trên đường không dừng lại, sau khi đến mục tiêu sẽ do thượng tá Goyle đến sân bay hoan nghênh.....”

Brian nghe báo cáo, có điểm không yên lòng. Hắn lập tức phải lại ra chiến trường, loại tình hình này trước đây không biết đã trải qua bao nhiêu lần. Bởi vì hắn không có người nhà, cho nên cũng không có gì vướng bận, thế nhưng không biết vì sao, hiện tại lại thấy trong lòng khuyết thiếu cái gì.

Trong đầu Brian hiện ra thân ảnh thiếu niên. Hảo muốn gặp hắn.....

Đi chiến trường thì không thể gặp lại thiếu niên nữa, kỳ thật Brian cũng không biết lần này mình có thể trở về hay không. Trong quân bộ cũng có rất nhiều người muốn dồn hắn vào chỗ chết. Mặt trước là nhên nhện biển chủng hung mãnh, mặt sau là thượng tầng Quân bộ âm hiểm. Brian có thể nói là hai mặt thụ địch.

Hắn mỗi một lần lên chiến trường đều chuẩn bị tốt tinh thần chết trận sa trường. Nhưng lúc này đây.....

Bên tai tựa hồ nghe tiếng thiếu niên kêu gọi, nhưng khi phi cơ bay lên tạp âm rất lớn, cho dù là quân nhân trẻ tuổi ngồi đối diện, khi báo cáo cũng phải thông qua tai nghe máy truyền tin. Hắn căn bản không có khả năng nghe được âm thanh khác.

Cái loại kêu gọi này càng ngày càng mãnh liệt, cũng không phải thanh âm, mà là tự đáy lòng dâng lên cảm giác.

Tuyệt đối không phải ảo giác!

Brian chuyển hướng nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên giàn giáo một thân ảnh nho nhỏ đứng thẳng.

“Tiểu An!” Hắn đứng dậy, cả người dán vào cửa sổ trong suốt. Khiến quân nhân trẻ tuổi bên cạnh hoảng sợ.

“Thiếu tướng đại nhân, phi cơ đang bay lên, mời người.....”

“Tiểu An!” Cho dù đối phương không thể nghe thấy, thế nhưng Brian vẫn lớn tiếng hô. Thiếu niên ngẩng đầu, hướng tới phi cơ chào một cái quân lễ.

Đồng thời Brian cũng đáp trả bằng một cái quân lễ.

Giữa quân nhân không cần ngôn ngữ, chỉ một quân lễ liền có thể biểu đạt ý tứ.

Tác giả có lời muốn nói: Trước giờ luôn cảm giác khi quân nhân đi chiến trường, thân nhân đến đưa tiễn là tình cảnh cảm động nhất.

Nhìn mọi người hồi phục, phát hiện mọi người còn đang vì một ong chúa khác còn có tình huống loạn công thụ mà lo lắng. Tính lại, thuận theo tự nhiên đi. Dù sao sẽ không để công bị người đoạt đi.

Chương tiếp theo, kỳ nghỉ hè vui vẻ của học viện quân sự bắt đầu. Mùa hè chính là áo lót quần đùi, chính là hợp với chuyện quỷ quái, chính là mùa các loại gian tình phát sinh thịnh vượng.

35. Chương 66: Nghỉ Hè Rồi

66, nghỉ hè rồi...

Đầu tháng 7, theo tiếng chuông vang lên, đám học viên hoàn thành một hồi thi viết cuối cùng. Chương trình học kỳ một ở học viện quân sự rốt cuộc chấm dứt viên mãn.

“A – rốt cuộc cũng kết thúc rồi!” Lưu Bình An dưới ánh mặt trời chói chang duỗi thẳng hai tay. Đối với hắn mà nói, mấy ngày này quả thực là địa ngục.

“Tiểu An, kỳ nghỉ hè này ngươi sẽ đi nơi nào?” Connor một bên thu thập này nọ, một bên hỏi. Nghỉ hè từ đầu tháng bảy thẳng đến cuối tháng tám, khoảng hai tháng không sai biệt lắm. Connor cảm giác chính mình sẽ chịu không nổi suốt hai tháng không thấy mặt Tiểu An.

“Àn.....” Lưu Bình An nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Trước đây hắn chưa từng có kỳ nghỉ dài như vậy. Lúc không có chiến tranh, hắn nếu không phải ở bệnh viện dưỡng thương thì chính là ở trong quân doanh cùng nhóm binh lính còn sống đánh bài.

“Tiểu An còn chưa quyết định sao?” Aslan đã đem hành lý thu thập xong.

“Aslan nghỉ hè sẽ về nhà sao?” Lưu Bình An dựa vào lưng ghế, hai chân khoát lên bàn, bày ra một tư thế chững tai gai mắt nhưng khiến hắn cảm giác thực thoải mái.

Lý Duy lại đây chuẩn bị lấy hành lý cho Aslan, nhìn tư thế này của Lưu Bình An, không khỏi nhú nhú mày.

“Thiếu gia hàng năm mùa hè đều sẽ đến đảo nhỏ tư nhân phía Nam nghỉ mát.”

“Nga –” Lưu Bình An huýt sáo một cái, “Không sai nha, bờ cát, mỹ nữ mặc bikini, tắm nắng.”

“Không có mỹ nữ.” Aslan bận rộn giải thích, “Ta sẽ về nhà, trước xử lý một sự tình. Nếu Tiểu An còn chưa quyết định đi nơi nào nghỉ hè mà nói, cũng tới đảo nhà ta nghỉ mát đi.”

Bị đoạt trước một bước, Connor nôn nóng nói, “Tiểu An, đi nhà ta chơi đi. Khu vui chơi nhà ta có phiên bản mới nhất của trò chơi cơ động hot nhất toàn thế giới. Bên trong có trò chơi siêu bỏng mô phỏng 3D. Còn có.....”

“Tiểu An tính đi nghỉ mát sao? Nhà ta cũng thực thích hợp nghỉ mát.” Fitzgerald cũng góp thêm phần náo nhiệt.

“Người xem náo nhiệt gì nha?” Connor một tay đẩy hắn ra, “Chỗ người chỉ có bò, dê, heo, đầy đất đều là phân gà.”

“Nhưng rất nhiều người đều về quê ta trải nghiệm sinh hoạt nhà nông. Bọn họ nói cái này gọi là quay về nguồn cội a.”

Những đề nghị này nghe tựa hồ đều không tồi. Lưu Bình An còn đang suy xét, đột nhiên cảm thấy có cổ hàn ý sau lưng mình. Thời gian này, khẳng định là lúc mà tên quái nhân thường lui tới.

Gavin nằm lên lưng ghế của Lưu Bình An, ngón tay chỉ vào chính mình. Trên đầu Lưu Bình An toát một giọt mồ hôi, “Ý của ngươi là, ta đi đâu nghỉ mát ngươi cũng muốn đi cùng?”

Người sau gật gật đầu. Mọi người nghĩ: Nguyên lai còn có một chiêu này.

“Tiểu An, ngươi quyết định chưa?”

“Tiểu An, đi nhà ta.”

“Tiểu An.....”

Lưu Bình An bị bọn họ ồn ào đến đầu đều choáng, “Ta chỗ nào cũng không đi. Nghỉ hè ta quyết định ở lại trường.”

“Gi?”

“Ta muốn cùng Agnes qua nghỉ hè.”

“Nhưng là, ở lại trường mà nói, cũng sẽ không thể tùy tiện ra ngoài a.” Eugene đột nhiên chen vào. “Tiểu An, người vẫn là suy xét ở ngoài trường đi. Học viện quân sự mà nghỉ hè tuyệt đối không phải chỗ tốt. Mấy dì ở nhà ăn đều về quê cả, thức ăn kém rất nhiều.”

“Vậy sao?” Lưu Bình An tính toán sai lầm. Mục đích lớn nhất lưu lại quân giáo chính là hấn cảm giác thức ăn nơi này rất ngon, hơn nữa lại tiện nghi.

“Nhưng ta muốn ở lại Aliya.” Ở ngoài học viện mà nói, hấn cũng không nhất định có thể chi trả được tất cả phí ở trọ nhưng hấn lại có thể ở cùng Agnes.

“Như vậy nha.” Aslan mở di động, vừa tra tìm vừa nói: “Ta có biệt thự tại Aliya, người có thể đến chỗ đó ở nhờ, địa chỉ là.....”

Những người khác không khỏi đồng thời thầm nghĩ: Aslan, người thật sự rất giàu có.

Lúc này, di động Lưu Bình An kêu vang. Nhìn trên màn hình hiển thị xuất hiện tên của Smith, hấn từ trên ghế nhảy xuống, đi đến ban công.

“Chuyện gì?”

“Tiểu An, đã chọn đi nơi nào nghỉ hè chưa?” Smith biết học viện đã bắt đầu nghỉ. Vài ngày trước hấn liền bắt đầu lo lắng chuyện thiếu niên phải trải qua kỳ nghỉ hè như thế nào. Nếu không cẩn thận bị đám gia hỏa bên người hấn lừa gạt mất..... Hấn tuyệt đối không cho phép loại sự tình này phát sinh.

“Àn..... Ta muốn ở cùng Agnes, cho nên muốn lưu tại Aliya. Nhưng lại không thể trọ ở trường. Aslan nói có thể cho ta ở nhờ biệt thự của hấn.....”

“Cái gì? Tuyệt đối không được!” Smith trên đầu lập tức xuất hiện mấy chữ thập. Tiểu hồ ly đáng giận này, cư nhiên muốn kim ốc tàng kiều? Người nhà Elvis quả nhiên đều không phải thứ tốt.

“Nhưng là ta không có chỗ ở a. Trọ cấp quá ít, tiền tiêu vặt lại không đủ, căn bản thuê không nổi phòng ở.” Lưu Bình An thừa cơ oán giận tới chuyện sinh hoạt phí.

“Trọ cấp thiếu sao? Được rồi, tiền tiêu vặt có thể thương lượng được. Thế nhưng người không được phép ở nhà tên hồ ly kia.”

“Vậy ta đây ở chỗ nào?”

Nghe thiếu niên oán giận bên đầu kia di động, còn có đồng học đang thúc giục hấn quyết định, Smith lập tức quyết định thật nhanh.

“Ở nhà ta!”

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc nghỉ hè rồi! ! Phần sau Tiểu An và Smith, Edward không hề thiếu cảnh ẩm áp.....

Cư nhiên có độc giả muốn nhìn hai ông chúa bên nhau..... Té xỉu..... Mọi người chưa từng nghe qua ‘Thụ thụ bất thân’ sao?

36. Chương 67: Mưa

67, mưa...

Buổi chiều hôm đó, đại bộ phận học viên năm nhất đều thu thập này nọ rời khỏi học viện. Bên ngoài cửa lớn học viện quân sự đậu đầy xe hơi các loại. Mà nhà ga công cộng cũng có đầy người rồng rắn xếp hàng rất dài.

“Tiểu An, thật sự không cần ta đưa ngươi đến nội thành sao?” Xe tới đón Aslan là hiệu Alpha phi thường xinh đẹp quý báu? Romeo, thân xe màu bạc thuần dài tương xứng với hình tượng quý công tử của hần, đưa tới không ít ánh mắt chú ý của nữ sinh.

“Không cần.”

Đổi mặt lời nói thành ý của Aslan, Lưu Bình An lại lắc đầu xua tay. Hần không muốn bị hội các nữ sinh tôn sùng vương tử Aslan nuốt sống a. Hiện tại đã không thiếu oán niệm hăm mộ đồ kỵ rồi.

Aslan thực tiếc hận thở dài. Nhìn thấy biểu tình hần như vậy, đại khái các nữ sinh lại muốn hét lên. Bất quá, những nữ sinh bên chỗ Aslan còn chưa thét chói tai, bên kia một phái nữ sinh khác liền bắt đầu hét lên.

“Đẹp trai quá! Siêu soái!”

“Nga

~ An Nam đại nhân, cho ta ngồi xe của ngươi đi.”

Xe của An Nam là Ferrari toàn thân màu đỏ tươi. Hần mặc áo sơ mi đen, mở hai cúc trên, lộ ra cơ ngực rắn chắc, đeo kính đen làm nổi bật hai bên má, anh tuấn tuấn nghị, khiến các nữ sinh không khỏi thét chói tai: Thật sự là cool!

Hần chậm rãi trở xe đến trước mặt Aslan, nhướng nhướng cằm, “Uy, Aslan, chúng ta thi đấu đi.”

Aslan cũng không muốn để ý tới hần, nhú nhú mày, quay đầu nói với Lưu Bình An: “Tiểu An, thật sự không cần ta đưa ngươi đi nội thành sao? Ngồi phương tiện giao thông công cộng có rất nhiều người nga.”

Lưu Bình An lập tức cảm thấy một cỗ áp suất thấp đập vào mặt, người nào đó đang dùng ánh mắt sắc bén như dao thổi qua. Đứa ngốc cũng biết vị đang bị bỏ qua kia phi thường sinh khí.

“Cái kia..... Thật sự không cần, Smith sẽ đến đón ta.” Lưu Bình An lui về phía sau một bước, sau đó chạy nhanh như chớp.

“Tiểu An, ta sẽ gọi điện thoại cho ngươi. Nghỉ hè cũng sẽ đến thăm ngươi nga.”

Phía sau truyền đến tiếng Aslan, Lưu Bình An một bên chạy một bên nghiêng người vẫy tay với hần, “Hảo nha. Chúc ngươi nghỉ hè vui vẻ! Bái bai.”

Chạy ra cổng lớn, Lưu Bình An dựa vào vách tường thở ra một hơi. Cuối cùng thoát khỏi đám bạn cùng phòng. Nhớ tới vừa rồi, Connor khóc lớn mặt dày mày dạn trên người hần không chịu buông tay. Mai Lệ rốt cuộc không nhận được nữa, bạo lực đem hần kéo xuống tha đi. Sau đó Fitzgerald lại tiếp tục luyện thuyền một hồi lâu, khiến hần không thể không dùng bạo lực đập hần đi.

Cuối cùng, cũng là quái thai khó xử lý nhất. Vô thanh vô tức theo phía sau hần, tựa như linh hồn sau lưng, vẫn tản ra hàn ý. Lúc Lưu Bình An tưởng rằng này nghỉ hè đều phải đeo tên ‘Linh hồn sau lưng’ này suốt thì Aslan đến giải cứu hần.

Bất quá, hần cũng không định ngồi xe Aslan đi nội thành. Lúc này, di động kêu vang. Là Smith gọi.

“Tiểu An! Thực xin lỗi ! Thỉnh tha thứ ta đi.”

Vừa mở di động, đối phương liền khóc thét lên, trong giọng nói tràn ngập xin lỗi.

“Làm sao vậy?”

Smith một bên hướng di động giải thích, một bên bước hướng phòng họp. Không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên lại tổ chức hội nghị khẩn cấp.

“Ta tạm thời không thể tới đón ngươi. Đột nhiên có hội nghị khẩn cấp. Chắc chàng vạng mới đến đón ngươi được.”

Tựa hồ nghe thấy đầu kia di động có người thúc giục Smith. Nghĩ nghĩ: Hần cũng bề bộn nhiều việc nha. Lưu Bình An cảm thấy không tất yếu phải phiền toái hần, dù sao mình cũng không phải tiểu hài tử.

“Không việc gì. Ta có thể tự mình đi nội thành, xem qua Agnes xong sẽ đi nhà người. Địa chỉ nhà người ta cũng có, ta có thể tìm được.”

“Nhưng là.....” Smith tạm dừng trong chốc lát, tựa hồ ở bên kia mắng chửi người. Sau đó lại nói tiếp: “Được rồi, ta biết. Khóa cửa mật mã cũng báo cho người. Đi đường cẩn thận! Ta rất nhanh sẽ về. Đừng để người lạ đến gần.....”

“Ta biết rồi. Ta cũng không phải tiểu hài tử, người thật phiền nga, lão mục tử.”

“Người xú tiểu tử này.....”

Lưu Bình An ấn nút chấm dứt cuộc gọi, cắt đứt tiếng mắng tức giận bên kia truyền đến. Bất quá, khi hắn nhìn đến hàng người dài dằng dặc trước cửa nhà ga công cộng lại có điểm hối hận.

Smith nghe tiếng tút tút kéo dài, có loại xúc động muốn lập tức chạy tới chụp cho cái gáy đối phương một chưởng. Thế nhưng bí thư cao tầng đang không ngừng thúc giục, đối phương nhưng là nhân vật nguy hiểm, hắn không tiện phát tác.

Hắn x, nếu Bộ tổng tham mưu là vì cái loại việc nhỏ như hạt đậu xanh mà tìm hắn, hắn nhất định phải cãi tới cùng với cái tên tử lão đầu kia.

Lưu Bình An thực may mắn gặp được Kỉ Vũ, vì thế hắn chen ngang. Một đường thực thuận lợi, cũng không có kẹt xe. Nhưng vận khí tựa hồ sau khi đến thăm Agnes xong liền dùng hết.

Rời trại an dưỡng không lâu liền bắt đầu đổ mưa, mùa hạ bờ biển bình thường đều vạn dặm không mây, một khi đổ mưa liền tối trời tối đất, hơn nữa trận mưa tới rất nhanh thực gấp, Lưu Bình An căn bản là không kịp trốn.

Hắn nghĩ rằng dù sao cũng ướt đầm rồi, dứt khoát khỏi trú, trực tiếp đến nhà Smith đi. Những lúc hành quân trước đây, không biết mắc qua bao nhiêu trận mưa, cũng không có sinh bệnh.

Nước mưa ở Aliya có chút vị mặn, nhưng coi như sạch sẽ. Tại biên cảnh mưa ô nhiễm kinh khủng, con người sử dụng vô số vũ khí ô nhiễm, lại biến thành mưa rơi xuống. Vô luận khát nước cỡ nào, nước mưa đều không thể uống. Có binh lính thật sự nhịn không được uống xong liền sinh bệnh. Nếu đổ mưa liên tục vài ngày mà nói, chân sẽ bị nổi đầy mụn.

Khi đó nếu có thể có một đôi giày quân dụng như hiện tại thì tốt biết mấy.

Lưu Bình An dùng giày quân dụng đá nước mưa, thông thả chậm rãi bước trong mưa. Chỗ Smith cách trại an dưỡng rất gần, chỉ cần đi bộ mười lăm phút là đến. Chỗ đó là khu dân cư cao cấp của Quân bộ, bên trong toàn là quân nhân có quân hàm cao giai cùng với người nhà bọn họ. Từng cửa ra vào đều có bảo vệ canh giữ.

Bảo vệ canh giữ ngoài nơi ở của Smith sau khi thẩm tra thân phận Lưu Bình An liền thực thân thiết mời hắn đi vào.

Phòng ở bên trong thực sạch sẽ, đồ vật cũng rất ít. Bởi vì Smith thường rất bận, phần lớn thời gian đều ở trong viện nghiên cứu, cho nên rất ít khi về, bản thân cũng cơ hồ muốn quên là Quân bộ phân phối căn hộ này cho hắn. Lần này là vì Lưu Bình An, hắn mới nhớ tới nơi này.

Lưu Bình An toàn thân ướt đầm, quần áo trong ba lô đều bị ẩm không mặc được. Tắm nước nóng xong, tùy tiện tìm trong phòng một kiện sơ mi rộng rãi mặc vào.

Trời mưa không ngừng, bên ngoài sắc trời dần dần tối. Nhưng trang bị trong phòng tự động điều tiết không khí, độ ẩm thực thoải mái, bốn phía phi thường yên tĩnh.

Thiếu niên vốn xem TV ở phòng khách, một hồi liền lui vào ngủ quên trên sofa.

Đồng hồ cũ kỹ trên bàn, kim giờ chỉ về phía số bảy. Edward mở cửa xe, cầm một túi giấy lớn, bên trong đây các loại nguyên liệu nấu ăn. Mà Smith cũng đồng thời xuống xe.

“Người tới làm gì?” Smith lão đại mất hứng đẩy đẩy kính mắt.

“Xin người, ta không đến, Tiểu An ăn cái gì?” Edward tức giận nói.

“Không cần người lo lắng, dù sao Tiểu An sẽ không bị đói.”

“Người chỉ mang hủ đi ăn thực phẩm rác rưởi này nọ.”

“Cái gì? Ta cũng sẽ nấu cơm cho hủ ăn nha.” Người nào đó không phục.

“Thứ người làm có thể ăn sao?” Edward trong giọng nói không phải hoài nghi mà là trào phúng.

Hai người người một lời ta một tiếng qua lại, ngay cả bảo vệ canh giữ cửa hướng bọn họ kính lễ cũng không phát hiện. Vị bảo vệ đáng thương này, hôm nay mắc mưa một buổi chiều, thật vất vả nhìn thấy trưởng quan mình bảo hộ, người ta lại không thèm nhìn đến. T_T

Thẳng đến lúc mở khóa cửa hai người vẫn còn cãi nhau, nhưng cửa vừa mở ra, thanh âm liền lập tức biến mất.

Phòng khách trắng tinh, thiếu niên mặc áo sơ mi rộng thùng thình màu trắng, cong tròn thân thể thoải mái lui nằm trên sofa bằng da, giống như một con mèo lớn.

Tác giả có lời muốn nói: Cứ nhiên không ít người cảm giác hai thụ có thể xấp vào nhau..... Hửn..... Kỳ thật cảm giác có điểm như điện giật.__ nếu nói như vậy, Tiểu An hửn vẫn là thụ, rất khó tưởng tượng Tiểu An làm công.....

Tiểu An có thể hay không mạnh mẽ vùng lên? Tiểu An vốn kiên cường và dũng cảm. Nếu không hủ cũng vô pháp sống đến bây giờ.

Còn có, trong kỳ nghỉ hè Tiểu An còn có thể cùng nhóm ong đực gặp mặt nga. Bởi vì nghỉ hè có hoạt động trọng đại nha, này chính là trọng điểm kế tiếp. Một ong chúa khác hoa lệ lệ kéo màn xuất hiện!

37. Chương 68: Bữa Tối Ấm Áp

68, bữa tối ấm áp...

Gương mặt an tường ngủ, tư thái không hề phòng bị, còn có hai chân thon dài lộ ra từ vạt áo sơ mi.

Edward cảm giác chính mình sắp phun máu mũi. Nhưng thực đáng tiếc, cảnh đẹp trước mắt lập tức biến thành đen thui. Tầm mắt bị Smith dùng hai tay che lại.

“Không cho xem! Người tên biến thái này.”

“Uy uy, ta là nam nhân, người cũng là nam nhân. Vì sao ta xem là biến thái, người xem thì được?” Edward nhẹ giọng kháng nghị.

“Còn có thể vì cái gì? Bởi vì người vốn chính là biến thái, còn ta không phải.”

Edward đầu đầy hắc tuyến, hoàn toàn bị hủ đánh bại. “Được được được, ta không xem.” Xoay người đi đến phòng bếp. Nơi này hủ từng đến một lần, cho nên cũng biết phòng bếp ở nơi nào.

Mà Smith bước nhẹ chân tới gần thiếu niên, muốn ôm hủ lên. Nhưng tay hủ còn chưa đụng tới thiếu niên, cặp mắt màu lưu ly kia đột nhiên mở choàng. Tiếp đó trước ngực nhận lấy một cú va chạm mãnh liệt, Smith mất trọng tâm, cả người ngã về phía sau.

Trước mắt ngân quang chợt lóe.....

“Dừng tay!”

Edward gầm rú khiến thiếu niên ngừng lại. Smith mới phát hiện chính mình cả người ngã vào chiếc bàn thấp trước sofa, thiếu niên một tay chặn ngực hủ, một tay nắm chủy thủ, mũi nhọn để ngay trên cổ hủ.

Smith nghe thiếu niên nhẹ nhàng thở dốc, cùng với bên trong con người thủy tinh kia nét kinh hoàng chợt lóe mà qua.

Edward bước nhanh tới, ôm thiếu niên ra, trong giọng nói mang theo một tia tức giận, “Người làm cái gì?”

“Thực xin lỗi.....” Thiếu niên cúi đầu, tựa như đứa nhỏ làm sai chuyện, “Bởi vì..... Ta thật sự không quen khi đang ngủ có người đột nhiên tới gần.”

Edward nghi hoặc như mây, hẳn không nghĩ tới tâm cảnh giới của thiếu niên cao như vậy. Vừa rồi hẳn là thật sự cảm giác được trên người thiếu niên phát ra sát khí. Loại tâm cảnh giới này thật sự có điểm hơi quá. Cho dù có trải qua chiến trường, cũng tựa hồ không cần phải đối với việc có người tới gần khi đang ngủ đều bộc phát sát ý đi. Dưới phần lớn tình huống, tới gần hẳn đều là các bộ đội binh lính khác.

Trừ phi.....

“Chẳng lẽ người.....”

“Này, Edward, người không phải đến nấu cơm sao? Nhanh làm đi, sắp chết đói rồi.” Smith đánh gãy hẳn.

“Ta cũng không phải là đến nấu cơm cho người ăn.” Edward lại ôm lấy một bên giấy túi to.

“Đi? Huấn luyện viên làm cơm?” Lưu Bình An tựa như phát hiện đại lục mới, không thể tin nhìn Edward. Người sau trừng mắt nhìn, “Đợi lát nữa người liền biết.”

Nhìn hẳn đi vào phòng bếp, Smith thở dài ngồi vào trên sofa, hai chân nâng lên đặt trên mặt bàn. Thò tay đem caravat nới lỏng, thở ra một hơi.

“Mệt chết ta.”

Lưu Bình An ngồi xổm một bên, cảm giác vừa rồi thiếu chút nữa đem phiếu cơm trường kỳ của mình xử lý, thật sự khẩn khoản, “Cái kia..... Muốn hay không ta giúp người mất xa một chút?”

Smith cả kinh thiếu chút nữa cả kính mắt cũng rớt xuống, “Người biết mất xa?”

“Kỹ thuật của ta rất tốt nga.”

“Như vậy nha.....” Smith do dự một chút, cuối cùng vẫn là đáp ứng, “Vậy làm phiền người.”

“Vâng, trưởng quan.” Lưu Bình An đứng lên còn kính lễ, vòng ra sau Smith, hai tay đặt trên bờ vai của hẳn.

Lúc Edward đem đồ ăn đã làm xong mang ra, nghe được từ phòng khách truyền đến tiếng rên rỉ ái muội.

“Ấn..... Thật thoải mái..... Dùng lực một chút.....”

“Như vậy sao? Thoải mái sao?”

“Ấn..... Nha.....”

Edward thiếu chút nữa té ngã, may mắn hẳn thân thủ nhanh nhẹn, tiếp được đồ ăn sắp rơi xuống đất. Thanh âm kia có vẻ là Smith đi, nhưng là nghe như thế nào đều giống hẳn bị cái kia.....

Cái gì nha, còn nói ta biến thái, chính hẳn còn không phải một tên biến thái nha.

Chạy ra phòng khách, mới phát hiện căn bản không có cái kia. Smith dựa vào sofa, thiếu niên giúp hẳn mất xa. Lưu Bình An cũng chú ý tới Edward, thối một phát huyết sáo.

“Huấn luyện viên, nam nhân nội trợ tuyệt vời nga.”

Edward một đầu hắc tuyến, “Đừng dài dòng, nhanh đi rửa tay ăn cơm.”

“Vâng, trưởng quan.” Lưu Bình An thè lưỡi, khi bước qua sát bên người Edward trêu chọc nói: “Thực hiện lành nha.”

“Đi mau!”

Vẹo thắt lưng tránh thoát một cước cực nhanh của huấn luyện viên đại nhân, Lưu Bình An làm mặt quỷ, bay nhanh vọt vào phòng bếp. Edward sùng nịch lắc lắc đầu, “Vẫn là tiểu quỷ đầu.”

Tiếp đó lại truyền vào phòng khách một trận cười vang, “Tạp dề nha, thực gọi cảm.”

Bị đùa giỡn một chút không sao, nhưng bị đùa giỡn nữa liền quan hệ đến tôn nghiêm nam nhân. Edward trên đầu giật giật một đại đại chữ thập, “Mau rửa tay cho ta, chuẩn bị ăn cơm!”

Nhìn đầy bàn thức ăn phong phú mê người, Lưu Bình An quả thực không thể tin được hai mắt của mình. “Này thật là huấn luyện viên làm sao?”

“Đương nhiên. Người có ý kiến sao?” Edward nhú mày, vì hần mức một chén canh, “Đây là canh cá tiềm tảo đỏ.....”

Lưu Bình An uống một ngụm, vị cá lan tỏa trong miệng, còn có vị tảo đỏ ngọt ngào, không khỏi lớn tiếng tán thưởng, “Siêu ngon!”

Nhìn thiếu niên hai mắt sáng ngời, bưng canh cá điên cuồng uống, Edward cong khóe miệng, hướng thiếu niên nháy mắt mấy cái, “Thế nào? Tay nghề của ta rất tốt đi? Tùy thời đều có thể gả ra ngoài nga.”

Này không chỉ Lưu Bình An phun, cả Smith cũng phun.

“Bẩn quá! Các người đối với canh cá ta làm có ý kiến sao?” Edward dùng khăn lau sạch sẽ canh cá bị phun ra.

“Xin người đó, ai dám gả cho người thì xui xẻo to rồi.” Smith buồn nôn một trận, bị người nào đó hung hăng vỗ gáy một phát.

“Cái này gọi là hài hước, hài hước, người hiểu không? Nam nhân muốn có khả năng hài hước ít đến thương cảm a.”

Lưu Bình An trong đầu hiện ra cảnh bộ dáng huấn luyện viên Ác Ma mặc áo cưới giờ rơi vung loạn, rốt cuộc kìm nén không được cười ha ha. Edward trước mặt cùng ấn tượng ban đầu của hần hoàn toàn bất đồng.

Hai người nhìn Lưu Bình An cười ha ha, không khỏi cũng đình chỉ đấu vô mồm, hiểu ý mỉm cười. Suốt bữa tối thực vui vẻ, ba người nói nói cười cười, một bàn đồ ăn tràn đầy cư nhiên toàn bộ ăn sạch bóng.

“Đúng rồi, người hôm nay vì sao không đến đón Tiểu An?” Edward bưng lên món điểm tâm ngọt Pudding xoài, đem một phần đặt trước mặt Smith.

Sau phiên kính mắt chợt lóe một tia do dự, Smith liếc mắt nhìn Lưu Bình An, chậm rì nói: “Cái kia nha..... Bộ kỹ thuật kia toàn thứ vô dụng, không hoàn thành hạng mục liền đem bộ sinh vật chúng ta cũng kéo xuống nước. Ngày mai còn phải qua bên kia hỗ trợ.”

“Nga..... Phải không? Ta nghĩ người sẽ không thềm quan tâm đám gia hỏa kia.” Edward đem phần Pudding cực to đặt trước mặt Lưu Bình An, người sau lập tức hai mắt biến sáng lấp lánh, lao vào ăn.

“Không có biện pháp.....” Smith có điểm chợt dạ nhìn chỗ khác. Kỳ thật hần hôm nay căn bản không đi Bộ kỹ thuật, mà là tham gia hội nghị khẩn cấp của Bộ tổng tham mưu. Từ chỗ đó nghe được tin tức khiến Smith phi thường khiếp sợ.

Edward cũng không hỏi nữa, chung quy hần biết trong Quân bộ không thiếu điều cơ mật không thể tiết lộ ra ngoài, cho dù là người thân cận nhất cũng không thể nói.

“Cái kia.....”

Trầm mặc trong chốc lát, truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của thiếu niên.

“Làm sao?” Edward phát hiện, phần Pudding cực to trước mặt thiếu niên đã biến mất.

“Xin hỏi có hoa quả sau bữa cơm không? Ta muốn ăn một phần hoa quả thật lớn.....”

Người này dạ dày tuyệt đối là động không đáy! Hai người đồng thời nghĩ vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người cấp cho huấn luyện viên tăng điểmnga. Nam nhân nha, nấu ăn đến khi thành như một tay chuyên nghiệp mới có thể gả cho hần, mọi người phải nhớ kỹ ! ! !

38. Chương 69: Thành Tích Thi

69, thành tích thi...

Ăn xong cơm chiều, Lưu Bình An chủ động đưa ra đề nghị giúp rửa bát. Smith vốn cũng định hỗ trợ, thế nhưng bị Edward đá khỏi phòng bếp.

“Tại sao lại đuổi hần đi?” Thiếu niên đem tay áo xấn đến khuỷu tay, đi đến trước bồn rửa chén.

“Bởi vì tên kia có tướng xung khắc với việc nhà.” Edward không muốn ngày mai không còn cái đĩa nào để dùng, “Tóm lại, phòng bếp là địa phương thực thần thánh, tuyệt đối không thể để loại gia hỏa như hần làm bẩn. Người tuyệt đối không thể để hần vào phòng bếp, biết chưa?”

“Di? Ân.....” Thiếu niên gật đầu, bắt đầu rửa chén.

“Đúng rồi, người vì cái gì lại mặc áo của tên Smith kia nha?” Từ thời điểm vào cửa vừa rồi liền bắt đầu để ý chuyện này, nhưng Edward vẫn nhẫn nại đến bây giờ mới hỏi. Thiếu niên mặc áo sơ mi của nam tử lộ ra xương quai xanh cùng hai chân, cảm giác thực gọi cảm. Bất quá, cái hần mặc là quần áo nam nhân khác, điều này làm cho Edward cảm giác thật sự ăn giấm chua.

“Bởi vì quần áo ta mang đến toàn bộ đều bị ướt.”

“Máy giặt có chức năng hong khô quần áo, người bỏ vào đó chưa?”

“Ân..... Đợi lát nữa đổi lại.”

Kết quả sau khi đi đổi lại, vẫn là áo sơ mi nam tử. Quần áo số lớn hoàn toàn không vừa người, vừa thấy liền biết không phải đồ của Lưu Bình An. Cả Smith khi nhìn thấy đều có điểm mất hứng, “Quần áo này là của ai thế?”

“Đồng đội trước kia..... Kia gì? Quên tên rồi.” Lưu Bình An lấy ngón tay nâng cằm, tựa hồ đang cố gắng hồi tưởng.

“Tại sao người mặc quần áo của hần?” Đây mới là trọng điểm hai người muốn biết. Kỳ thật bọn họ muốn hỏi là: Người cùng hần có quan hệ gì. Nhưng ai cũng không mở miệng hỏi.

“Hần chết, lại không có người nhà. Vài người chúng ta chia đồ của hần. Tên kia nghèo như quỷ, cỡ nhỏ cũng không có, chỉ có vài món quần áo.” Lưu Bình An xoa tay nói nói, đột nhiên phát hiện không khí thực trầm trọng. Hai người đối diện đều yên lặng trầm mặc không lên tiếng.

“Các người sao vậy? Yên tâm đi, tên kia sẽ không trách chúng ta.....”

Lưu Bình An đột nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp. Smith gắt gao ôm lấy hần, “Đợi lát nữa chúng ta đi mua quần áo.”

“Nha?”

“Làm người giám hộ của người, đương nhiên phải phụ trách chiếu cố người. Nếu không người khác còn tưởng rằng ta đường đường là một thiếu tá lại ngược đãi thiếu niên.”

“Ta đây cũng giúp người chọn. Cả ngày cùng nhằn nhện biến chủng cùng một chỗ, gu thẩm mỹ của người thật sự đáng hoài nghi.” Edward xen mồm. Hần đã quyết định chủ ý, kỳ nghỉ hè này đều phải lười ở đây.

“Người đây là ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Sau đó, hai người lại bắt đầu cãi nhau không dứt. Khiến Lưu Bình An hoàn toàn không hiểu làm sao.

Bọn họ đến cùng là tình cảm rất tốt hay là đối thủ một mắt một còn đây? Cảm tình giữa đại thúc thật sự rất khó lý giải.

Thời gian vui vẻ vẫn là trôi qua quá nhanh, đảo mắt nghỉ hè đã qua hai tuần. Mà hôm nay, Lưu Bình An nhận được thư của Aslan. Hơn nữa là từ người chuyên đưa thư.

Nhìn đại thúc mặc tây trang màu đen chỉnh tề nghiêm cẩn đứng ngoài cửa, Lưu Bình An không khỏi cảm thấy nóng thay hần. Đại thúc mang găng tay trắng cung kính đưa lên phong thư có in gia huy màu lục nhạt.

“Thiếu gia nhờ ta tự tay giao cho ngài.”

Đối phương một bộ dáng cẩn trọng, khiến Lưu Bình An nhất thời không biết trả lời như thế nào, cuống quýt tiếp nhận, “Được..... Cảm ơn.”

Tiếp nhận phong thư, nhưng đối phương vẫn còn đứng ở cửa. Lưu Bình An đợi trong chốc lát, đành phải xấu hổ cười cười: “Cái kia..... Còn có chuyện gì sao?”

“Ta đang đợi ngài trả lời.”

“Nha?”

“Ta cần đem thư trả lời của ngài giao cho thiếu gia.”

“Nga.....” Lưu Bình An nghĩ: Hiện tại chắc chỉ có gia hỏa xuyên việt đến mới viết thư tay, hơn nữa còn tìm người chuyên đưa đến đây. Aslan đến cùng đang làm cái gì nha?

“Vậy người vào ngồi một lát đi.”

Nhưng đại thúc thực uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của hần, nói chính mình là hạ nhân, đứng ở cửa là ổn rồi. Điều này làm cho Lưu Bình An một đầu hắc tuyến.

Ở trong phòng khách mở ra phong thư, phát hiện bên trong có một thẻ điện tử rất xinh đẹp. Bề mặt thẻ trong suốt, vô số đường ánh sáng lưu động bên trong, biến ảo thành các loại hoa văn.

“Đây là cái gì? Thật xinh đẹp nha.” Trong phong thư còn có một phong thư, đồng dạng là giấy viết thư lục nhạt tản ra mùi cỏ tươi mát. Bên trên là nét chữ phi thường xinh đẹp đoan chính của Aslan.

Lưu Bình An đối với cái loại dùng từ nho nhã này hoàn toàn không quan tâm, chỉ nhanh chóng đọc qua một lần, đại ý là Aslan mời hần cùng đi xem hội chợ vũ khí quân sự. Thẻ điện tử kia chính là vé vào cửa.

“Vé vào cửa còn làm đẹp như vậy.”

Cầm trong tay vô vô, Lưu Bình An suy xét nên hay không đi hội triển lãm này. Thế nhưng, trời nóng như vậy, để một đại thúc lớn tuổi đứng đợi bên ngoài tựa hồ không tốt lắm.

Vốn định gửi tin nhắn trả lời, thế nhưng người ta đã viết thư tay, tựa hồ dùng thư điện tử trả lời thì không được lễ phép lắm. Vì thế thuận tay cầm lấy giấy trên bàn trà, đó là ngày hôm qua ba người bọn họ dùng khi chơi trò giải câu đố. Hần dùng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo viết lên: Xin cho ta suy xét một chút.

Lúc này Edward cầm bao lớn bao nhỏ đi vào, “Tiểu An, vị lão bá mặc tây trang ở cửa là ai vậy? Lớn tuổi như vậy còn chơi cosplay thật đúng là rất ít gặp nha.”

“Không phải đâu. Hần đem thư đến đây giúp Aslan.”

“Tiểu hồ ly nhà Elvis sao? Chẳng lẽ là thư tình?” Edward đem đủ thứ này nọ đặt rầm trên bàn trà, tựa hồ với thư đưa tới cảm thấy rất hứng thú, “Lấy ra xem thử.”

“Không phải.” Tuy rằng trong thư cũng không có cái gì bí mật, thế nhưng Lưu Bình An chính là không muốn cho người khác nhìn thấy. Trước khi bị Edward nhìn thấy, đem thư bỏ vào trong phong bì. Chạy ra bên ngoài đem phong thư giao cho đại thúc.

Sau cơm chiều, Edward nói có một việc quan trọng cần tuyên bố, còn cố ý chưa đem món điểm tâm ngọt lên.

“Người đang làm cái gì nha? Không cần cố tỏ vẻ huyền bí.” Smith hôm nay có vẻ thực khó chịu, đại khái là vì hạng mục hợp tác với Bộ kỹ thuật không thuận lợi.

Bởi vì rất muốn nhanh được ăn điểm tâm, cho nên Lưu Bình An cũng thực không kiên nhẫn. “Người có chuyện nói nhanh nha.”

“Là chuyện của người.” Edward ho nhẹ một chút, thành công nhìn thấy trên mặt hai người treo vẻ hiều kì, mới chậm rì rì nói: “Hôm nay, thành tích học kỳ này của năm nhất rất cuộc toàn bộ tổng hợp chỉnh sửa hoàn tất.”

Liếc liếc mắt nhìn thiếu niên, người sau mạnh nuốt một ngụm nước miếng, kinh hồn táng đảm nhìn hắn. Edward bảo trì biểu tình nghiêm túc nói: “Về Tiểu An, thật sự rất đáng tiếc.....”

“Nha – ta biết sẽ như vậy mà.” Lưu Bình An hai tay ôm đầu. Smith vỗ vai thiếu niên, “Không sao. Học kỳ hai lấy nhiều điểm học phân là được. Sẽ không lưu ban.”

“Không! Người sẽ trừ trợ cấp của ta.....”

Nhìn bả vai thiếu niên run rẩy, Smith không đành lòng nhẹ giọng an ủi nói: “Sẽ không khấu trừ.”

“Cũng sẽ không trừ tiền tiêu vặt của ta?”

“Ân, sẽ không.”

“Cam đoan?”

“Dùng tôn nghiêm quân nhân cam đoan.”

Thiếu niên mạnh ngẩng đầu lên, ôm Smith hôn một phát đánh vang trên mặt hắn, “Người quá tốt! Yêu chết người!”

Smith bị phúc lợi đột nhiên đến này làm lằng lằng, mà một người khác lại rất không vui. Hừ hừ hai tiếng rồi nói: “Uy uy, ta còn chưa nói xong. Ít nhất nghe người khác nói xong đi.”

“Nga, được..... Huấn luyện viên, ta đến cùng là mấy môn không đủ điểm?” Lưu Bình An cảm giác sẽ không phải tất cả các môn đều không đủ đi.

“Không, phi thường tiếc nuối, là tất cả môn thi viết đều bay qua tầng trời thấp [vừa đủ điểm đậu].”

Tác giả có lời muốn nói: thành tích Tiểu An..... Toàn bộ môn tầng trời thấp bay qua kỳ thật là kỳ tích hạng nhất.

Mọi người thật thông minh, cư nhiên đoán được mục đích cuộc họp của Smith.....

Huấn luyện viên nha..... Mọi người giảm điểm nga, bởi vì hắn phúc hắc nha.....

39. Chương 70: Hồi Âm

70, hồi âm...

Im lặng một hồi lâu, hai người mới phát giác mình bị lừa, Lưu Bình An dẫn đầu phản kích, “Quá đáng! Cư nhiên gạt ta!”

Nói xong nhào qua muốn đánh Edward, người sau cũng không trốn tránh, sử dụng cầm nã thủ tiếp được tay thiếu niên huy tới, thuận thể đem hai tay thiếu niên xoay ra sau, khiến đối phương gần sát vào mình.

“Hừ hừ..... Ai kêu người nhận được thư tình của tiểu hồ ly kia mà không cho ta xem, còn hồi âm cho hắn.”

“Thư tình? Lúc nào? Ai viết?” Nghe được từ ngữ mẫn cảm, ‘Lão mục tử’ bắt đầu phát cáu.

“Không phải thư tình! Thật sự không phải!” Lưu Bình An giơ tay đầu hàng. Aslan mới không viết thư tình cho hắn đâu. Người như Aslan hắn mới là loại nhận thư tình quá nhiều đi.

“Ta là nam a, Aslan mới không viết cái loại thư đó cho ta.”

“Ai biết nha. Xem người thật vui vẻ.” Edward nhú mồm, tỏ vẻ bản thân bất mãn.

“Nhận được thư tình của nam nhân không vui đâu.”

“Nga –” Edward cố ý kéo dài thanh âm, “Như vậy lễ vật nam nhân tặng thì sao?”

“Nha?” Nhân lúc Lưu Bình An sững sờ, Edward buông hai tay hất ra. Hắn cảm thấy trong lòng bàn tay tựa hồ có thêm một thứ. Mở lòng bàn tay ra, phát hiện đó là một thẻ điện tử trong suốt.

“Thưởng cho chuyện toàn bộ môn thi đều đạt chuẩn, thứ bảy này mang người đi hội chợ vũ khí quân sự quốc tế.” Edward nhìn chằm chằm thiếu niên, chờ đợi biểu tình mừng rỡ của đối phương.

Nhưng là, người nào đó chỉ sững sờ một chút, sau đó nghi hoặc hỏi: “Chỗ đó có cái gì để xem?”

Cái này không chỉ là Edward hoàn toàn bị đánh bại, cả Smith cũng .

“Người không biết sao?” Smith đẩy kính mắt một cái, “Đây chính là cuộc triển lãm vũ khí lớn nhất thế giới. Xí nghiệp quân sự toàn thế giới đều tham gia. Tập trung kỹ thuật tiên tiến nhất và vũ khí cường đại nhất. Mà vé vào cửa yêu cầu thân phận rất cao. Không phải người thường có thể mua được.”

“Ta nhớ mỗi lần tổ chức, trong quân bộ đều có người vì tranh đoạt một tấm vé vào cửa mà ra tay tàn nhẫn.”

“Lợi hại như vậy nha.....” Lưu Bình An sờ sờ vé vào cửa Aslan cho hắn trong túi áo. Khó như vậy mà chính mình cứ nhiên có hai cái, khiến hắn trong lúc nhất thời có điểm không biết làm sao.

“Thế nào? Tiểu An, muốn cùng ta đi tham gia trong một tuần không?” Tuy rằng Edward mặt ngoài vẫn duy trì biểu tình thoải mái, nhưng thực tế trong lòng thực khẩn trương.

Nếu Tiểu An không đi thì sao? Hắn thật sự rất muốn dẫn ai kia đi thưởng ngoạn trong đó.

Lưu Bình An cũng có chút động tâm. Nghe tựa hồ rất thú vị, hơn nữa huấn luyện viên nhất định rất khó mới kiếm được hai vé vào cửa.

“Tiểu An, người không muốn đi sao?”

Tuy rằng biểu hiện vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng trong thanh âm trầm ổn nam tính mang theo một tia tiếc nuối, mà đôi mắt thâm thúy của đối phương cũng lộ ra thần sắc thất vọng.

“Tiểu An, không đi cũng không sao. Ta có thể mang người đi chỗ khác chơi.” Smith vỗ vai thiếu niên, đặc ý liếc mắt nhìn Edward, đối lại một phát trừng mắt của người sau.

“Không phải!” Không biết vì cái gì, thời điểm Lưu Bình An nhìn thấy đối phương thất vọng cảm thấy tâm tựa hồ bị néo một chút. Thật sự không muốn loại biểu tình này xuất hiện trên mặt Edward.

“Vậy tức là đồng ý!” Edward cao hứng ôm thiếu niên lên quay một vòng, khi người sau còn đang kinh hô thì đã thả hất xuống đất.

“Đi? Chờ một chút.....” Lưu Bình An còn chưa nói xong, đối phương đã thực vui vẻ cầm lấy áo khoác mở cửa, “Như vậy ta hiện tại liền đi thu thập này nọ, sau buổi sáng ngày mai xuất phát.”

Nhìn cửa lớn mở toang, Lưu Bình An lẩm bẩm nói: “Cái kia..... Món điểm tâm ngọt sau bữa cơm của ta.....”

“Khỏi gọi tên kia. Hắn mà cao hứng quá, cái gì cũng không nhớ.” Smith ghé vào vai thiếu niên, “Tiểu An, người thật sự muốn đi xem triển lãm sao? Không thể bỏ lại ta một mình nga.....”

“Nha?”

“Được rồi.” Smith đứng lên, một tay nắm chặt thành quyền, “Ngày mai đi Bộ kỹ thuật, dù thế nào cũng phải kiếm một tấm vé vào cửa loại A mới trở về. Ta muốn đi cùng các người.”

“Đi? !”

Buổi tối sau khi thu thập bát đũa xong, Lưu Bình An còn đang bối vì không biết trả lời Aslan như thế nào mà phiền não không thôi. Tuy rằng là đi cùng một nơi, thế nhưng không khác gì là mình cự tuyệt lời mời của Aslan. Tóm lại cảm giác trong lòng có điểm bất an.

“Kỳ quái, như thế nào thiếu mất một tờ?” Smith ngồi trước bàn trà một bên dọn dẹp giấy trên bàn một bên lẩm bẩm nói.

“Thiếu cái gì?”

Smith một bên xếp lại giấy trên bàn một bên thấp giọng nói: “Giấy hôm qua chơi giải đồ như thế nào lại thiếu?”

“Dù sao cũng chỉ là giấy trắng nha. Có việc gì đâu?” Lưu Bình An chột dạ nói.

“Không phải giấy trắng nha. Đã vẽ này nọ lên trên, tên Edward kia cư nhiên biến thái đến mức thứ này cũng lấy đi.” Smith bình thường đều là lười dọn dẹp, thế nhưng bởi vì Tiểu An cũng vẽ này nọ ở mặt trên, hẳn cảm giác rất thú vị, định đem tất cả giữ lại.

“Vẽ cái gì?” Lưu Bình An trong lòng dâng lên một trận dục cảm không tốt.

“Hình như là tấm vẽ hai con bò câu kia..... Uy, Tiểu An, người đi đâu?”

“WC!”

Lưu Bình An vọt vào WC đem cửa khóa lại thật chặt, sau đó ngồi trên bồn cầu mở di động ra.

Lần này thăm rồi!

Hắn nhớ rõ trên tờ giấy kia vẽ hai con bò câu, một căn phòng có người ở trong, phía dưới là một con dê chết. Nhìn sơ qua thì nội dung không có gì, nhưng hàm nghĩa bên trong thì thật là..... Tóm lại là cái loại không ra gì đó.[tôm: Hai bò câu là cấp cấp, phòng ở đại biểu nhân gia (cách xưng hô chỉ “ta”), phía dưới là dương chết. Bởi vì thực hà cua (hài hòa), không thể giải thích rõ ràng được, người biết.]

Gia hỏa Edward đáng giận kia, viết ra bảo bọn hắn đoán. Kết quả đoán được hàm nghĩa, Lưu Bình An không thể không biết xấu hổ nói đáp án. Ngược lại là Smith mặt không chút thay đổi nói ra. Khiến Lưu Bình An bội phục một hồi lâu.

Bấm gọi số của Aslan, Lưu Bình An trong lòng khẩn cầu hắn không nên nhìn hiểu ý tứ của bức vẽ kia. Nhưng Aslan thông minh như vậy, xác xuất xem không hiểu tương đối nhỏ.

Hắn vì cái gì lại sơ ý lớn như vậy, cư nhiên không nhìn rõ ràng mặt trái tờ giấy có ghi cái này nọ gì hay không.

Sau một hồi âm nhạc du dương, là âm thanh trong trẻo của Aslan. Nhưng trong giọng nói tựa hồ mang theo một tia cảm giác kỳ quái.

“Tiểu An..... Người.....” Muốn nói lại thôi, trên thực tế Aslan căn bản không biết cùng Lưu Bình An nói cái gì. Khi hắn đoán được hàm nghĩa sau bức vẽ hồi âm, đầu óc tựa hồ bùng một tiếng nổ tung, đại não trống rỗng.

“Lá thư kia.....”

“Ta đã nhận được..... Kỳ thật ta.....” Nghĩ đến nội dung trong thư, Aslan cảm giác trên mặt thực nóng, tim bang bang đập như bay, thân thể thậm chí có điểm nóng lên.

“Nếu thấy ghê tởm mà nói người có thể xé bỏ nó đi là được.”

“Sẽ không!”

Hắn là bởi vì rất chán kinh. Cảm thư mà trong đầu luôn luôn tại hiện lên hình ảnh ái muội không rõ, điều này làm cho người trước giờ đều nhận giáo dục nghiêm khắc như hắn cảm thấy xấu hổ. Thế nhưng lại vẫn không tự chủ được hướng suy nghĩ đến cái phương hướng kia. Nhưng chưa từng có cảm giác ghê tởm gì. Cũng không biết như thế nào đáp lại Lưu Bình An.

Nếu là người khác viết nội dung này đó, hẳn xác định chắc chắn sẽ lập tức vứt bỏ. Thế nhưng, nếu đối tượng là Tiểu An mà nói.....

“Tiểu An, kỳ thật ta.....”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người không biết có hay không đoán được ý tứ hình ảnh trên giấy..... Có thể nghĩ cảm tưởng của Aslan lúc ấy

Về phần có người đoán Gavin ca ca là ong chúa, đó là tuyệt đối không có khả năng. Bởi vì ca ca là quỳ súc công.....

40. Chương 71: Giải Thích

71, giải thích...

“Cái kia là ta nhầm! Thực xin lỗi!” Tuy rằng không nhìn thấy mặt Aslan, thế nhưng Lưu Bình An vẫn là cúi đầu làm ra tư thế giải thích, “Ngày hôm qua cùng Smith chơi trò giải câu đố, vẽ bậy trên giấy. Ta cứ tưởng đó là giấy trắng nên dùng làm giấy viết thư.”

Một hơi nói xong, đổi lấy một trận trầm mặc của đối phương, khiến Lưu Bình An cảm giác đối phương xác định chắc chắn là sinh khí.

“Aslan, thực xin lỗi, ta không phải cố ý”

Bởi vì rất khiếp sợ, cho nên đại não Aslan cũng đứng hình trong chốc lát. Vốn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, kết quả lại là một hồi hiểu lầm. Mà nghĩ cũng đúng, người trì độn giống thiếu niên như vậy, tuyệt đối sẽ không viết ra loại thư có nội dung này với hần.

Nghe được trong giọng nói thiếu niên tràn ngập xin lỗi, thật cẩn thận, tựa hồ sợ hần sinh khí. Aslan thở dài, thật sự là chịu thua hần.

“Không việc gì. Như vậy câu trả lời chính là câu viết ở mặt sau kia?”

Ngữ khí Aslan vẫn giữ sự ôn hòa ưu nhã như từ trước đến nay, Lưu Bình An nghĩ, nếu không phải Aslan, người khác ắt hẳn đã phát cáu.

“Đúng vậy.”

“Kết quả suy xét là.....”

Nghe ra trong giọng nói đối phương mang theo chờ đợi, Lưu Bình An cảm giác trong lòng càng thêm bất an. Chính mình làm chuyện ngu xuẩn đã khiến đối phương rất bối rối, thật sự không nghĩ lại làm hần thất vọng thêm. Thế nhưng thái độ nhập nhằng không rõ sẽ khiến Aslan cảm giác càng khó chịu hơn.

“Cái kia..... Kỳ thật chúng ta cũng định đi xem triển lãm. Bởi vì Edward có vé vào cửa, Smith ngày mai cũng sẽ đem thêm một phiếu nữa về. Ta sẽ đi cùng với bọn họ.”

“Edward? Là vị huấn luyện viên kia sao?” Aslan đối với cái tên đột nhiên nhảy ra cảm thấy giật mình.

“Đúng vậy. Hần và Smith là bạn cũ.” Kỳ thật cũng không biết bọn họ đến cùng là bạn bè hay là đối thủ một mất một còn. Lưu Bình An nghĩ đến hai người kia, không khỏi thè lưỡi.

“Như vậy nha.....” Nghe được thiếu niên không đi cùng mình, Aslan cảm thấy một trận mất mát. Nhưng không sao, bọn họ có thể ở gặp nhau ở buổi triển lãm.

“Ta sẽ gửi lại vé cho người.” Lưu Bình An cảm giác vé vào cửa quý trọng như vậy, cũng không nên lãng phí. Aslan có thể mời những người khác cùng đi.

Aslan mà nói, khẳng định có thể mời được nữ sinh đi cùng. Không biết vì cái gì, nghĩ đến đối phương sẽ cùng nữ sinh khác đi xem triển lãm, hần liền cảm thấy trong lòng không thoải mái.

“Không cần. Vé vào cửa đã tặng cho người. Hơn nữa ta cũng không tính toán mời những người khác.”

Loại cảm giác không thoải mái cảm lập tức biến mất, nhưng bản thân Lưu Bình An không phát hiện ra nguyên nhân trong đó. “Như vậy, Lý Duy đâu?”

“Chính hần có phiếu. Không sao, vé vào cửa Tiểu An cứ giữ đi. Vậy nhé, ngày mai gặp.”

Bọn họ chúc nhau ngủ ngon. Lưu Bình An nhấn nút kết thúc cuộc gọi, nhưng di động lại lần nữa vang lên. Hần sợ tới mức di động thiếu chút nữa rời tay rơi vào trong bồn cầu.

“Oa..... Thật nguy hiểm nha.” Hần cuống quýt ấn phím nghe, nhưng đối phương cứ nhiên thực hiện cuộc gọi video, hơn nữa còn là video lập thể. Trên di động nhảy ra hình ảnh Connor.

“Tiểu An!”

“Ngu ngốc! Người dọa ta giật mình. Hại di động ta suýt chút rơi vào bồn cầu, nếu vậy cho dù người đang ở nhà ta cũng sẽ đập người lại đây đem nó nhặt lên.”

Lưu Bình An bộ dáng hung ác khiến hình ảnh Connor đã nhỏ bé nay lui lại càng nhỏ hơn. Ánh mắt biến thành ngập nước, đáng vẻ đáng thương hề hề.

“Thực xin lỗi..... Tiểu An, ta không biết người đang đi WC..... Vậy người cứ tiếp tục, một lát ta sẽ gọi lại tìm người.”

“Ai đang đi WC hả!” Lưu Bình An cảm giác bị Connor chọc điên tuyệt đối. Đứng lên mở cửa đi ra WC, nơi này quả thật không phải nơi thích hợp gọi điện thoại. Bất quá, may mắn nơi này từng phòng đều có WC riêng, cho nên sẽ không xuất hiện sự tình chiếm dụng WC quá lâu sẽ bị người mắng.

“Có chuyện gì sao?” Tuy rằng buổi tối mỗi ngày Connor đều sẽ cuốn lấy hần nói chuyện. Bất quá đều sẽ chờ hần lên mạng rồi mới trong hệ thống cuốn lấy hần, bình thường sẽ không gọi di động.

“Tiểu An!” Nhìn ra Lưu Bình An không tức giận, Connor biểu tình chuyển biến 180 độ, lộ ra nụ cười sáng lạn, “Ta có vé vào cửa cuộc triển lãm quân sự quốc tế nga! Cùng đi xem đi!”

Phát hiện đối phương không hề phản ứng, Connor dè dặt tự tưởng tượng là đối phương bởi vì rất kinh ngạc mà không kịp phản ứng.

“Thế nào? Kinh hỉ đi? Năm nay nhà chúng ta sẽ tham gia triển lãm nga. Cho nên có rất nhiều phiếu. Tiểu An, ngày mai ta tới đón người đi nha.”

“Không cần.”

“Đi? Tiểu An, người không đi sao?” Connor tựa hồ cảm giác thực thất vọng, mày cũng cau vào cùng một chỗ. “Thật sự rất đáng xem nga. Có phi cơ chiến đấu Y5, xe bọc thép tàng hình, còn có.....”

Đối phương nói một hơi một đồng lớn danh từ mà Lưu Bình An nghe không hiểu, nếu không ngăn lại, hần khẳng định sẽ nói suốt cả một đêm.

“Stop ! Ta cũng chưa nói không đi.” Lưu Bình An ngồi vào trên giường, đóng đưa hai chân, “Kỳ thật ta cũng có phiếu.”

“Nga? Rất khó kiếm được a.” Connor tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, bất quá tỉ mỉ nghĩ lại, người giám hộ của Tiểu An tựa hồ quân hàm rất cao, có phiếu cũng không có gì kỳ quái.

“Ừm, ta sẽ đi cùng bọn họ.”

“Như vậy nha.....” Connor bĩu môi có điểm rầu rĩ, “Được rồi. Ta chờ người ở Lôi Cát Lợi Tư nga. Người sẽ ngồi MT05 đến đây hay là ngồi phi hành khí? Khi đến ta đón người.”

“Lôi Cát Lợi Tư? Triển lãm sẽ cử hành ở chỗ đó sao?”

Connor siêu khoa trương nói: “Nha? Người cứ nhiên không biết sao?” Sau khi thấy Lưu Bình An nghiêm túc gật đầu, Connor vỗ trán.

“Cứ nhiên có người hoàn toàn không biết cuộc triển lãm quân sự quốc tế. Tiểu An, người là từ nơi nào xuyên việt đến? TV, tin tức và báo chí, hiện tại nơi nơi đều có tin này nga.”

Kỳ thật hần chưa bao giờ xem báo giấy, lên mạng đều là chơi trò chơi, căn bản sẽ không xem báo điện tử. Về phần TV mà nói, bọn họ mấy ngày nay tựa hồ toàn xem phim truyền hình và bóng đá.

“Tuy rằng không cử hành ở Lôi Cát Lợi Tư, nhưng xem như bắt đầu từ nơi này của chúng ta.”

Lưu Bình An còn muốn hỏi rõ ràng, nhưng đầu kia di động có người gọi Connor, hân ứng tiếng sau vội vàng nói với Lưu Bình An: “Tỷ của ta bảo ta đi hỗ trợ, bởi vì tham gia triển lãm cần chuẩn bị rất nhiều thứ này nọ. Cho nên ngày mai không có thể tìm người nói chuyện phiếm.”

Đầu kia di động tựa hồ có người nắm sau cổ Connor, kết quả Connor còn chưa nói xong liền cả người bị tha đi.

“Tiểu An..... Chúng ta ngày mai gặp..... Tỷ, người không thể đợi một lát sao.....”

Hình ảnh 3d trong tiếng Connor khóc thét mà chấm dứt. Lưu Bình An khép lại di động nằm trên giường, vốn với cuộc triển lãm hân chỉ là có điểm cảm thấy hứng thú mà thôi. Nhưng nhiều người đi như vậy, khiến hân cũng có chút chờ mong.

Thật đáng tiếc, Agnes không thể đi tham quan nơi xa như vậy. Nếu bọn Fitzgerald đều đi thì thật là hay. Ý tưởng nảy ra trong đầu làm Lưu Bình An bật dậy.

Đúng rồi, vé vào cửa Aslan cho không thể lãng phí. Hơn nữa Connor không phải có biết bao nhiêu là phiếu sao? Như vậy.....

Lưu Bình An mở di động, gửi đi mấy tin nhắn. Chỉ chốc lát sau liền nhận được trả lời. Hân nhìn những dòng trả lời, khoe miệng lộ ra nét cười.

Thực chờ mong nha, hội chợ quân sự quốc tế!

Tác giả có lời muốn nói: Báo cho các vị độc giả trung thành một tin tức trọng đại. Có thể trước đó có người đã cảm giác được

Này văn yếu gia v. Thời gian là thứ sáu, trên bảng đơn đồng thời liền sẽ gia v, mọi người tiếp tục duy trì nga!

41. Chương 72: Bắt Đầu Hành Trình

72, bắt đầu hành trình...

Sáng sớm hôm sau, Edward mang theo rương hành lý đến nhà Smith. Làm cho Lưu Bình An đành phải vội vàng đến chỗ Agnes thông báo, sau đó gấp gấp trở về.

“Không phải nói buổi chiều mới xuất phát sao?” Bởi vì nói lời từ biệt Agnes rất vội vàng nên thiếu niên cảm thấy có điểm mất hứng.

“Đúng.” Edward cào cào cái gáy, trên mặt cứ nhiên có điểm đỏ lên, “Là tại ta quá nôn nóng.”

Nhìn hân biểu tình như vậy, Lưu Bình An kinh ngạc mở to miệng, nước trà đang uống chảy cả ra. Huấn luyện viên Ác Ma cứ nhiên đỏ mặt, trời sắp sao?

“Người đây là biểu tình gì nha?” Edward phát hiện chính mình thất thố, không khỏi ho nhẹ một tiếng để che dấu. Kỳ thật hân tối hôm qua hưng phấn cả đêm không ngủ. Thứ nhất là vì có thể đi xem hội chợ quân sự quốc tế mà hưng phấn, nhưng nguyên nhân càng lớn hơn là vì có thể cùng thiếu niên đồng hành.

Chính mình rõ ràng cũng đã ba mươi, lại còn giống mấy đứa trẻ con nóng đầu, đại khái là bị thể chất ông đực ảnh hưởng đi. Cùng ông chúa tiếp xúc càng gần, sẽ càng bị đối phương hấp dẫn.

“Hai giờ chiều lên xe lửa MT05, bốn giờ tới Lôi Cát Lợi Tư, sau đó đổi xe giao thông công cộng đến hội chợ. Trước năm giờ rưỡi phải đến nơi. Vì trước khi được vào hội trường còn phải qua kiểm tra an ninh. Hôm nay thời gian của chúng ta rất gấp, cho nên người hành động nhất định phải nhanh.”

“Vâng, trưởng quan.” Bởi vì giọng điệu đối phương nghiêm khắc mà hữu lực giống như ra lệnh, Lưu Bình An theo thói quen ưỡn ngực kính một quân lễ. Chào xong mới nhớ, hiện tại là đang nghỉ hè. Chính mình không tất yếu nghe mệnh lệnh của người này.

Nhìn thiếu niên trừng mắt với mình, Edward nhẹ nhàng kéo khoe miệng, nụ cười mang theo một tia trêu chọc.

“Người có năm phút đồng hồ chuẩn bị hành lý.”

“Vâng, trưởng quan!” Thân thể lại không tự giác đứng nghiêm kính lễ. Thiếu niên đối với phản xạ có điều kiện của bản thân mà cảm thấy bị ai.

Rất nhanh đóng gói xong hành lý, kiếp sống quân lữ trường kỳ khiến thiếu niên làm việc tốc độ mau lẹ, tuyệt không dây dưa lằng nhằng. Mà Edward cũng làm cơm trưa đơn giản. Smith trước giờ cơm trưa chạy trở về.

“Không thể tưởng được Bộ kỹ thuật lại chịu thả người. Hạng mục thực thuận lợi sao?”

“Đừng đùa.” Smith cắn một miếng lớn sandwich rau dưa, “Bình cảnh, bình cảnh, hoàn toàn bình cảnh! Ta mới không cần cùng bọn thùng cơm kia ở nơi đó phí thời gian.”

Nhìn bộ dáng đồng nghiệp, Edward có thể tưởng tượng ra hẳn tại Bộ kỹ thuật phát cấu khung bố, cùng với bộ dáng tức giận xanh cả mặt của mấy lão già khoa học gia và nhóm công trình sư.

Hắn mà nói muốn nghỉ ngơi đại khái không có người dám phát ra tiếng “hừ” đi.

“Vậy người có vé vào cửa rồi.”

“Đương nhiên!” Sau phiến kính mắt Smith ánh mắt chợt lóe lợi hại, “Đương nhiên không có khả năng để người và Tiểu An một mình đi được. Ai biết người tên biến thái này sẽ làm ra những gì.”

Người này khẳng định là vợ vét tài sản của công trình sư. Edward không khỏi nhú mày, tuy rằng cảm giác có điểm tiếc nuối, nhưng tâm tình hắn vẫn rất khoái trá.

Buổi chiều đứng giờ lên xe lửa MT05 đi Lô Cát lợi tư, tuy rằng là xe lửa bay tốc hành, nhưng đối với Edward và Smith mà nói bất quá chỉ là phương tiện giao thông phổ thông. Nhưng Lưu Bình An lại là lần đầu tiên ngồi loại xe này.

“Oa – thật nhanh a! Quá tuyệt!”

Xe lửa tốc độ rất nhanh, cảnh sắc hai bên biến thành một mảnh vải giăng ngang màu sắc rực rỡ. Phong cảnh xa xa cũng nhanh chóng biến gần. Lưu Bình An hưng phấn lớn tiếng hoan hô.

Smith đem thiếu niên dính trên cửa sổ kéo xuống ấn về chỗ ngồi, “Ngu ngốc! Mau ngồi xuống.”

Thiếu niên tuy rằng ngồi trở lại chỗ ngồi, nhưng hai tay vẫn đặt trên cửa kính, đầy mặt hiếu kỳ nhìn bên ngoài. “Thật là bay dán mặt đất a. Tuyệt quá!”

“Đừng kêu nữa, người khác còn tưởng rằng chúng ta là mấy lão nhà quê!” Smith đối với thiếu niên hoàn toàn bó tay. Mà Edward thì nhin không được phì cười.

Đột nhiên một trận gió thốc đập vào mặt mà đến, cuộn lên mặt bàn chất đầy vật phẩm. Cốc giấy đựng cà phê bay đến chỗ hành khách, nữ nhân hốt hoảng đè lại váy của mình, thậm chí nghe tiếng có người thét chói tai.

“Yahoo—” Ở chỗ ngồi toa xe phía trước, hai thiếu niên bộ dạng giống nhau như đúc mở cửa kính thoát hiểm khẩn cấp, một bên la hét một bên đang chuẩn bị thò thân thể ra.

Các tiếp viên hàng không lập tức tiến lên đem hai người kéo xuống, đóng cửa lại, hung tợn giáo huấn hai thiếu niên kia một trận.

Hai thiếu niên bộ dạng giống nhau như đúc, tóc nhuộm màu hồng nhạt và con ngươi xanh da trời, mắt to tròn xoay chuyển, vừa nhìn liền biết là quỷ nghịch ngợm gây sự. Nếu không phải hai má trái phải phân biệt về một ngôi sao hồng nhạt, đại khái không thể phân biệt được hai người.

“Không thể mở ra sao? Nhưng là mở ra sẽ rất thích nga.”

“Đúng rồi đúng rồi, nếu không mở cửa sổ ra, làm sao có thể cảm nhận tốc độ bay của xe lửa nha. Cách lớp thủy tinh thì không bằng xem phim cho rồi.”

“Ta cảm giác MT cần cải tiến phục vụ hành khách nga. Chí ít phải để người ta cảm thấy đặc sắc lớn nhất của nó.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Hai người nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, khiến tiếp viên hàng không rất là đau đầu. Xe lửa bay tốc độ 430.000 mét/giờ, đầu cũng sẽ bị thổi bay nha. [Thiên Âm: Giả thiết, chỉ là giả thiết..... Không cần quan tâm.....]

“Thực xằng bậy, không nghĩ tới bây giờ còn có loại nhà quê này.” Smith chỉnh lại mái tóc bị gió thổi loạn, lại nhìn thấy Lưu Bình An đang dùng ánh mắt nóng lòng muốn thử nhìn chằm chằm trên cửa kính thoát hiểm khẩn cấp, lập tức xù lông.

“Khỏi phải mơ tưởng!”

Buổi chiều đúng bốn giờ tới đại lục phía đông Lôi Cát Lợi Tư. Lôi Cát Lợi Tư có tường thành bằng hợp kim là nơi tập trung khoa học kỹ thuật về công nghiệp kim loại. 30% sản phẩm kim loại toàn thế giới đều được sản xuất từ đây.

Vô luận là người máy, vũ khí, phương tiện giao thông, hay là vật dụng kim loại sử dụng hàng ngày, nơi này cần cái gì có cái đó.

Đây là một tòa siêu cấp đô thị do khoa học kỹ thuật và kim chúc tạo nên. Nhìn từ xa, căn bản không giống đô thị mà là một căn cứ địa.

Những tòa nhà thiết kế độc đáo cao ngất trong mây, đường cao tốc như mạng nhện lượn lờ xuyên qua giữa các tòa cao ốc. Thang máy trong suốt phục vụ lên xuống hai mươi bốn giờ không ngừng, mỗi lần đều chật ních người. Cả tòa thành thị phồn hoa đến mức làm người ta lú lẫm.

Nhà ga tọa lạc cách mặt đất mấy chục mét, xuyên qua các nhà cao tầng kim loại trên không. Nhà ga hình trứng có đỉnh bằng thủy tinh trong suốt, trên không đại sảnh được chiếu sáng bằng đủ loại tin tức lập thể lơ lửng.

Lưu Bình An biến thành đứa nhỏ tò mò, tham lam nhìn thế giới nhiều màu sắc sở này. Thứ nào cũng đều mới mẻ không thôi, xem cái này một chút, cái kia một chút đều hô to gọi nhỏ. Khiến Smith đau đầu không thôi.

Nhà ga đông người chen lấn, thiếu niên cảm thấy có một bàn tay to lớn cầm lấy tay mình. Ngẩng đầu nhìn thấy Edward đang quay đầu hướng hẳn lộ ra nụ cười ôn nhu, “Người đông lắm, cẩn thận bị lạc.”

Thanh âm nam tính trầm ổn đầy mị lực, còn có bàn tay to đầy vết chai, khiến Lưu Bình An cảm giác tựa hồ có dòng nước ấm chảy vào thâm tâm. Hôm nay đối phương không mặc quân trang, mà mặc áo T-shirt ngắn tay xanh nhạt, vật áo bỏ ngoài quần dài đầy vẻ hờn nhàn, áo khoác cởi ra khoác bên hông. Dáng người to lớn cao ngất, cho dù là vô ý, tư thế đứng thẳng vẫn duy trì phong thái quân nhân, mị lực nam tính thành thực không ngừng hấp dẫn tầm mắt không ít thiếu nữ.

Lưu Bình An cũng không khỏi cảm giác tim đập bang bang trong lồng ngực, trên mặt có điểm nóng lên.

Kỳ quái nha, tuy rằng hôm nay quả thật rất nóng, nhưng trong nhà ga rõ ràng vẫn có không khí hơi lạnh mà. Còn đang không hiểu ra sao, một tay còn lại cũng bị nắm.

“Người mau buông tay! Không cho phép người nắm tay hân.” Smith dùng ánh mắt lợi hại nhìn thẳng chỗ móng vuốt sói. Nhưng mà người sau lại không đồng ý buông ra.

Làm khoa học gia, Smith tuy rằng dáng người không rắn chắc bằng Edward, nhưng thân thể thon dài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mang kính mắt, tóc dài màu trắng kẹp lên khoát trên vai, mặc trên người y phục màu trắng, cả người tản ra khí chất văn nhân trí tuệ.

Hai người này thực làm người khác chú ý, hiện tại bởi vì tư thế quý dị này, càng tăng thêm người ở bốn phía quảng đến ánh mắt hiếu kì. Bị hai người kẹp ở giữa, thiếu niên đầy đầu hắc tuyến, hẳn cũng không phải học sinh còn nhỏ nha.

Hai người không khí giương cung bạt kiếm, vì thế vốn định làm dịu đi một chút không khí kia.

“Cái kia..... Cha mẹ, không cần cãi nhau. ai nắm tay cũng không sao, ta cũng không phải học sinh nhỏ a.”

Tác giả có lời muốn nói: Một nhà ba người đi lữ hành..... Nói đùa Lương công nhất thụ đi lữ hành nha..... Cũng là nói đùa. Kỳ thật còn có những người khác cùng đi.

Ngày mai khai v mà nói, thiên đầu tiên là canh ba. Bởi vì quan hệ đến việc công tác, hẳn là lúc tối khá trễ. Hôm nay khoảng canh hai.

42. Chương 73: Khách Quý

73, khách quý...

Thiếu niên phát ngôn một câu đưa tới một trận nghị luận từ bốn phía. Mà hai đương sự càng xù lông.

“Ai vợ chồng với hắn hả? Không được nói lung tung!”

“Tiểu An, nếu ta là cha người, cũng tuyệt đối không cưới loại nam nhân này làm vợ, ngay cả cơm cũng không biết làm.”

“Người nói cái gì? Vì cái gì ta lại là vợ nha? Ghê tởm, rút ra!”

Hai người cãi càng lợi hại hơn, hơn nữa hoàn toàn là cãi nhau vớ vẩn không dinh dưỡng, căn bản nghe không hiểu bọn họ vì sao mà tranh chấp. Nói đùa phản hiệu quả, thiếu niên đầy đầu hắc tuyến.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm cứu hắn ra.

“Tiểu An!” Kỉ Vũ mặc áo sơmi ngắn tay hươ tay từ phía đối diện chạy tới.

“Kỉ Vũ! Quá tốt. Người thật sự là ngôi sao may mắn của ta.” Thiếu niên rút tay ra từ giữa hai người đang cãi nhau ôm tới, nhiệt tình tặng cho đối phương một cái ôm.

“Di?” Bị nhiệt tình đột nhiên mà đến dọa, Kỉ Vũ thất thần không dám cử động. Mà hai người cãi nhau lập tức đem tầm mắt sắc bén quét lên người hắn.

“Nha..... Huấn luyện viên Edward!” Bởi vì tại trong học kỳ bị Edward ‘Ngược đãi’ quá lợi hại, Kỉ Vũ phản xạ có điều kiện căng cứng thân thể.

“Ân.....” Edward hướng hắn gật gật đầu, một bên ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dao động trên người hắn.

Smith lập tức kéo thiếu niên từ trên người Kỉ Vũ xuống, híp mắt đánh giá trên dưới Kỉ Vũ, “Tiểu An, này chính là đồng học người muốn mời à?”

“Đúng nha. Hắn là sao may mắn nga. Có hắn thì sự tình gì cũng sẽ thực thuận lợi.” Lưu Bình An lại lần nữa rất nhiệt tình đưa tay khoát lên vai đối phương.

Kỉ Vũ đáng thương trong lòng khóc thét: Vì cái gì mỗi lần bị nhìn chăm chăm luôn là ta?

Mà một bạn cùng phòng khác của Lưu Bình An cũng đã chờ ngoài cửa nhà ga. Fitzgerald đáng người cao lớn trong đám người rất nổi bật, vừa nhìn liền thấy hắn.

Lưu Bình An thực vui vẻ cong tay đập một phát lên lồng ngực rắn chắc của đối phương.

“Người tên ngu ngốc này lại to hơn rồi.”

Fitzgerald da râm nắng, hơn nữa lại rất cường tráng. Cơ bắp trên cánh tay khiến Lưu Bình An hâm mộ nhà.

“Trong nông trường thức ăn rất tốt nha. Có sữa và thịt tự nhiên, còn có rất nhiều rau dưa tươi. Hoa quả cũng được mùa. Tiểu An lúc nào đến nhà ta chơi đi. Cam đoan người có thể cường tráng hơn so với hiện tại.” Fitzgerald cười ha ha. Dưới ánh mặt trời gương mặt thành thật đôn hậu với nụ cười tràn ngập ánh dương quang, hấp dẫn không ít sự chú ý của phái nữ.

Fitzgerald tuy rằng là một tên thật thà chất phác, nhưng không biết vì cái gì Smith và Edward thái độ đối với hắn khá đề phòng. Điều này làm cho Lưu Bình An thắc mắc không sao hiểu được.

Vốn Connor muốn tới đón bọn họ, nhưng hắn lại bị tỷ tỷ bắt đi làm cu li. Connor một bên nói xin lỗi, còn nói sẽ phái người đặc biệt tới đón, nhưng bị Smith cự tuyệt.

Từ nhà ga có chuyến xe thẳng tới hội trường hội chợ, rất tiện. Bọn họ vừa lên xe, xe bắt đầu khởi động, đột nhiên có hai thiếu niên từ trên cầu thang phi thân nhảy xuống, chạy vội đuổi theo.

“Uy, chờ chúng ta một chút!”

“Chờ chúng ta với!”

Tài xế không thèm để ý, bởi vì mười lăm phút sau sẽ có chuyến xe khác. Người bình thường dưới tình huống như vậy đều sẽ bỏ cuộc, song hai người này vẫn cứ đuổi theo xe, bọn họ cư nhiên không chỉ đuổi theo, còn thả người nhảy lên bám cửa xe. Tài xế không thể không dừng xe, đứng dậy mắng to.

Hai thiếu niên rầm rầm chen lên xe, hoàn toàn không để ý tới tài xế đang tức giận mắng.

“Quá tốt, may mắn đuổi kịp.”

“Leo xe quả nhiên không dễ dàng.”

Smith thăm mắng một câu, “Thực xứng bậy, không nghĩ tới bây giờ còn có loại nhà quê này.” Lưu Bình An nhìn thăm dò, hai thiếu niên kia chính là cặp sinh đôi trên xe lửa mở cửa sổ thoát hiểm.

Cặp song sinh ngồi vào vị trí đối diện nhóm Lưu Bình An. Hai đứa lại vẫn không an phận, cứ hô to gọi nhỏ.

Smith không thể nhịn được nữa, hướng bọn họ mắng: “Ồn chết, im lặng đi.”

Hai người sững sốt một chút, đôi mắt tròn vo màu lam đảo một vòng, đem tầm mắt từ trên người Smith chuyển qua Kỉ Vũ. Lưu Bình An cảm giác ánh mắt bọn họ tựa hồ sáng lên một chút.

“Di? Là sao may mắn nga.”

“Đúng a. Là sao may mắn của Aliya, là người thật nha.” Cả hai hi hi ha ha đi đến trước mặt Kỉ Vũ. “Có thể bắt tay một cái hay không?”

“Tiểu Bạch thật giao hoạt, người ta muốn cùng hắn bắt tay.”

Lưu Bình An quay đầu hỏi Kỉ Vũ, “Người biết bọn họ sao?” Người sau đẩy mặt ngơ ngác lắc đầu.

“Không biết cũng không sao, chúng ta trên Weibo nhìn thấy hắn nga. Nói là sao may mắn của Aliya, chỉ cần có hắn chuyện gì đều sẽ thuận lợi.”

“Đúng rồi đúng rồi, cho nên cho ta nắm tay đi. Chúng ta hôm nay phải biểu diễn ở nghi thức khai mạc hội chợ nga.”

Hai người tranh nhau muốn cùng Kỉ Vũ bắt tay, khiến người sau thụ sủng nhược kinh. Không thể tưởng được Kỉ Vũ nổi danh như vậy, Lưu Bình An không khỏi nghĩ: Nếu một lần nắm tay thu phí một trăm đồng, bọn họ chắc chắn giàu to rồi.

Edward nhìn hai người kia, tựa hồ có chút dăm chiêu.

“Làm sao vậy?” Lưu Bình An hỏi.

“Bọn họ hình như có điểm quen mặt nha. Giống như gặp qua ở đâu rồi.”

“Đúng vậy. Ta cũng cảm thấy bọn họ có điểm quen mặt.” Kỉ Vũ ở một bên cũng nói. Bình thường loại thời điểm này đều sẽ có người nói tiếp, Lưu Bình An cảm giác tựa hồ thiếu thiếu chút gì.

“Ai..... Nếu Eugene có ở đây mà nói, biết liền nha.” Fitzgerald gãi gãi đầu, “Vì sao Tiểu An không mời hẳn đi?”

“Ngu ngốc! Ta đương nhiên muốn mời hẳn rồi.” Kỳ thật hẳn thực khó xử, bởi vì vé không đủ a. Nếu mời Eugene, sẽ không thể mời Fitzgerald hoặc Kỉ Vũ. May mắn Eugene nói hẳn cũng có vé, sẽ ở hội trường cùng bọn họ hội họp.

Bởi vì phía trước bị kẹt xe, xe ngừng lại. Vốn tưởng rằng rất nhanh thì có thể tiếp tục đi tới, nhưng đợi ước chừng hai mươi phút cũng không thấy xe phía trước di động. Nhìn hàng xe thật dài, hành khách không khỏi bắt đầu cá cẩm. Hiện tại là bốn giờ bốn mươi lăm phút chiều, cách hội trường tuy rằng chỉ có đại khái hai mươi phút đi xe, thế nhưng lại dừng một lát thì chắc chắn đến muộn.

“Giao thông của Lô Cát Lợi Tư là tồi nhất thế giới.”

Có vài hành khách lớn tiếng oán giận, sau đó lần lượt yêu cầu xuống xe. Nếu đi bộ đến hội trường, trên thực tế không nhất định có thể đi nổi. Thế nhưng so với ở trong này chờ thì vẫn đỡ hơn.

Nhìn hành khách dần dần giảm bớt, Fitzgerald hỏi Lưu Bình An, “Chúng ta cũng xuống xe sao?”

Edward liếc mắt nhìn Smith, người sau cư nhiên cũng nhìn về phía Lưu Bình An: “Tiểu An, chúng ta cũng xuống xe đi.”

Mà Lưu Bình An lại quay đầu hỏi Kỉ Vũ: “Nên xuống xe không?”

“Nha?” Loại tình huống này Kỉ Vũ xem như đã quen nhiều, dù sao hẳn cũng thường bị người khác nhìn chăm chăm. “Này.....” Hẳn nhìn nhìn bên ngoài xe, lại nhìn nhìn Edward và Smith, cuối cùng thật cẩn thận nói: “Ta cảm giác..... Vẫn là không xuống xe thì tốt hơn.”

“Vậy thì không xuống xe.”

Cặp sinh đôi hiếu động kia vốn đang định xuống xe, nghe được Kỉ Vũ nói như vậy, cũng dừng bước chân lại.

“Đi? Sao may mắn không xuống xe, chúng ta cũng không xuống xe.”

“Chúng ta liền đánh cược một phen.” Hai người thông thả hồi ngời xuống chỗ, trong đó một người lấy đi động ra chơi. Một người khác nói với Kỉ Vũ: “Sao may mắn, nhất định phải linh nghiệm nga.”

Không đợi Kỉ Vũ trả lời, Lưu Bình An một tay khoát lên vai Kỉ Vũ, hướng đôi song sinh mở miệng nói: “Yêu, tin hay không tùy các người.”

Bọn Lưu Bình An đều không biết lần tắc xe này kỳ thật không phải bởi vì nguyên nhân phổ thông như sự cố giao thông ngoài ý muốn hay là sửa đường linh tinh gì đó tạo thành. Lần tắc xe này trên thực tế là do chính phủ gây nên.

Hai bên đường đều bị cảnh sát mặc đồng phục ngăn lại, toàn bộ xe không được phép chạy. Mà quân chúng cũng không được tới gần đường chính. Trên không phi cơ trực thăng quân dụng qua lại tuần tra. Còn có quân nhân mặc chế phục [súng vác vai, đạn lên nòng] canh giữ ở hai bên đường. Mà trên đỉnh nhà cao tầng hai bên, cũng bố trí không thiếu bảo vệ mặc thường phục.

Tràng cảnh lớn như vậy, quân chúng Lô Cát Lợi Tư cho tới bây giờ chưa từng gặp qua, mọi người đều tụ tập ở đầu đường xem là đạo nhân mã nào đến.

Đợi gần hai mươi phút, đoàn xe xa hoa mới trùng trùng điệp điệp từ cuối con đường đi đến. Đứng trước là bốn xe thiết lợ lững mở đường, bốn chiếc xe bọc thép loại nhỏ đi theo hai bên, quân nhân trên đó tất cả đều được trang bị vũ khí tiên tiến nhất. Tiếp đó là hai chiếc BMW màu đen, hẳn đều là bảo tiêu và hộ vệ. Mà đoàn xe phía sau cùng đều BMW và vũ trang hạng nhẹ hộ tống.

Được bảo vệ chặt chẽ bên trong là một chiếc Bentley màu trắng đặc biệt nổi bật, thiết kế vỏ ngoài ưu nhã hình giọt nước, hợp kim kiểu mới chế tác thân xe nhẹ nhàng mà thời trang, trần ngập quý khí, ưu nhã vô cùng.

Phía sau Bentley là Rolls-Royce đen bóng toàn thân. Về ngoài độc đáo xác mang theo khí phách hoàng gia cổ điển. Tuy rằng đã không còn sử dụng lớp xe cao su truyền thống, mà là lơ lửng nhẹ nhàng trên mặt đất, nhưng vẫn như cũ không nhanh không chậm, như để vương đi dạo, ung dung hoa quý, bước chân trầm ổn.

Hai chiếc xe một đen một trắng, giống như Thiên Sứ và Ác Ma, ở trên đường phô diễn phong thái của mình, hấp dẫn vô số ánh mắt. Tuy rằng mạng internet không có công bố đoàn xe hộ tống người nào, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát, liền có thể phát hiện chế phục quân nhân trong đoàn xe cũng không phải hình thức của Liên Minh, mà càng thêm hoa lệ soái khí, quân hiệu trên mũ do rồng và trường kiếm tạo thành. Mà huy chương trước ngực có đồ án là đôi cánh đen và vương miện.

Hai đồ án này cũng không thuộc về Liên Minh, mà là của Hoàng gia Đế Quốc.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai bắt đầu tăng v, bắt đầu thiên thứ nhất lúc canh ba, kỳ thật đã chuẩn bị xong bài viết. Nội dung chương sau đại cương cũng đầy đủ, chỉ là chi tiết chưa suy nghĩ tốt.

Lại hướng mọi người trình trọng thanh minh, một ong chúa khác là thuộc về Đế Quốc bên kia, viết về bọn họ cũng là vì diễn tập đại hình quân sự sau kỳ nghỉ, đều không phải vì muốn cướp nổi bật của Tiểu An. Còn có tuy rằng chương này đoàn xe màu trắng kia chở là một ong chúa khác, nhưng chiếc màu đen kia chở trong xe là Gavin và ca ca đại nhân nga. Gavin đương nhiên là phía Tiểu An, này không cần nghi ngờ, mọi người yên tâm. Dưới đây là trích dẫn nho nhỏ:

“Gavin, người không thể cười với ca ca một cái sao? Ta là hy vọng người có thể có một kỳ nghỉ hè thú vị mới lựa chọn đến hội chợ quân sự nga.”

Nam tử tóc trắng lại tựa đầu chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ xe, nghỉ hè thật sự rất nhàm chán. Vừa không có nhiệm vụ không thể khiến món đồ chơi của hắn phát huy tác dụng, cũng không thể nhìn thấy thiếu niên thường có hương vị rất tốt kia.

43. Chương 74: ‘Hội Chợ’ Di Động

74, ‘Hội chợ’ di động

Hai bên đường người vây xem ngày càng nhiều, phía cảnh sát cũng bắt đầu tăng số người ngăn cản quần chúng. Làm so ra với bất cứ hoạt động chúc mừng nào khác cũng không kém phần long trọng và náo nhiệt.

Mà người bên trong xe lại không hề hay biết. Trong thùng xe rộng lớn là một dãy ghế xa hoa thoải mái. Nam nhân tựa vào sofa bằng da sang quý, một tay nâng cốc thủy tinh, nhẹ nhàng lay động khối băng và chất lỏng màu vàng nhạt bên trong. Trong xe thoảng bay mùi hương nước Pháp lãng mạn, dung hợp cùng hương vị từng giọt rượu nho Kim Sơn như bạch ngọc trân quý, làm người như đặt mình trong ảo giác trở thành nhân vật nổi tiếng Pháp quốc.

Nam tử tuy rằng tùy ý, nhưng tư thế ngồi lại lộ ra khí chất hoa quý, còn cất dấu một loại khí phách, làm người khác không khỏi muốn quỳ một gối nghe phân phó. Nhưng là, có người chính là không cho hắn nửa cái liếc mắt, hoàn toàn không nhìn hắn, chỉ là nghiêng đầu nhìn quần chúng chen lấn ngoài cửa sổ.

“Rượu không hợp khẩu vị sao?” Nam tử tựa hồ cũng không để ý, gọi lên khước miệng.

“.....”

“Hay người thích hồng trà? Năm nay từ Phương Đông đưa tới loại hồng trà không tồi, đáng tiếc ở bên Lance kia.....”

“.....”

Đối phương hoàn toàn không phản ứng, khiến nam tử biến thành lằm bằm lằm bằm. Hắn cảm giác loại rượu nho sang quý nhất thế giới trong ly kia cũng trở nên dằn dặt vô vị.

Cau nhẹ mảy buông ly, “Gavin, người không thể cười với ca ca một cái sao? Ta là hy vọng người có thể trải qua kỳ nghỉ hè thú vị mới lựa chọn đến hội chợ quân sự nga.”

Nam tử tóc trắng khoát áo choàng hồ hững quay đầu, con người hẹp dài màu lam nhạt như băng giống như phiêu mị chưa tỉnh ngủ. Nhìn lướt qua tựa hồ đang nhìn người, nhưng cẩn thận xem lại sẽ phát hiện căn bản không tập trung vào đâu cả, người ở trong này nhưng tâm lại không biết bay đi nơi nào.

“Làm sao vậy? Cùng mấy tên anh em họ không hợp?”

“.....”

Đối phương đậm mặt khiến nam tử triệt để đầu hàng, hần giờ giờ hai tay, “Được rồi được rồi, đừng nóng giận. Kiểm tra an ninh xong liền trả ‘Món đồ chơi’ của người lại ngay.”

Nam tử tóc trắng lại tựa đầu chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ xe, nghỉ hè thật sự rất nhàm chán. Vừa không có nhiệm vụ làm món đồ chơi của hần không thể phát huy tác dụng, cũng không thể nhìn thấy thiếu niên thường có hương vị rất tốt kia.

—0—

Ước chừng ba mươi phút sau, dòng xe dài dằng dặc rốt cuộc chậm rãi di động. May mắn là ngay sau đó, đường bắt đầu thông suốt, cặp song sinh vui vẻ hoan hô, càng không ngừng vỗ bả vai Kỉ Vũ.

“Ha ha, quả nhiên là sao may mắn nha!”

“Quá tốt!”

Tuy rằng Edward đối với chuyện của Kỉ Vũ cũng có hơi nghe thấy, nhưng lúc trước hần còn không quá tin tưởng. Mà Smith là tuyệt đối không tin chuyện vận khí này, bởi vì hần là khoa học gia. Hần lại gần hỏi: “Người vừa rồi vì sao quyết định không xuống xe?”

“Cái kia.....”

“Nói mau!”

Đối mặt Smith nghiêm khắc, Kỉ Vũ đành phải ấp a ấp úng nói: “Kỳ thật..... Bởi vì..... Bên ngoài rất nóng nha..... Sẽ bị cảm nắng.....”

“Gi?” Chính là bởi vì sợ bị cảm nắng cho nên mới không xuống xe? “Sẽ đến muộn đó!” Edward thật sự là bội phục hần đến mức muốn đập đầu xuống đất.

“Nhưng là tốt hơn so với bị cảm nắng đi.” Tuy rằng yếu thế, nhưng Kỉ Vũ cho rằng mình vẫn rất có đạo lý. Đến muộn thì muộn nha, tối sau vẫn xem được, nhưng bị cảm nắng sẽ không thể đi tham quan nha.

“Ngu ngốc! Người còn không biết sao? Đến muộn sẽ không vào được triển lãm.”

“Gi? Hội trường cũng sẽ không chạy.” Cái này Lưu Bình An cũng không rõ.

“Đương nhiên sẽ chạy! Các người không biết sao?” Một trong cặp song sinh đứng lên chỉ vào vật thể to lớn xuất hiện phía xa, “Hội trường sẽ bay lên trời nga.”

Trên vùng hoang địa Đông Giao rộng lớn của Lôi Cát Lợi Tư đậu một chiếc chiến hạm vô cùng khổng lồ. Loại quái vật lớn này tập hợp khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất trên thế giới hiện nay chế tạo nên. Bề ngoài hình giọt nước sử dụng siêu cấp hợp kim chế tác, nhẹ nhàng mà chắc chắn, thích ứng tốt với các loại hoàn cảnh. Vô luận là áp lực cực lớn dưới đáy biển sâu, tầng khí quyển, vũ trụ hay là trên đất liền, bất cứ hoàn cảnh khắc nghiệt nào cũng không thể sinh ra bất kỳ ảnh hưởng với nó.

Con thuyền được xưng là chiến hạm Lạp Phổ Tháp này cũng không phải hàng không mẫu hạm phổ thông, mà là chiến hạm hải - lục - không tam quân. Nó chính là nơi tổ chức hội chợ quân sự quốc tế.

“Oa – quá cool!” Xe dần dần tới gần chiến hạm, nhóm tiểu quỷ đều dán lên cửa kính xe, nhìn chiến hạm chảy nước miếng. Mà nhóm người lớn cũng cảm thấy nghiêm nghị hăng say với chiếc chiến hạm to lớn này.

Mỗi một lần hội chợ quân sự tựa hồ đều có thể mang đến cho mọi người kinh hỉ. Mới có nhiều người như vậy vì vé vào cửa vô cùng thừa thớt mà đánh nhau phá đầu, mà lần này càng là quy mô nhất từ trước đến

nay. Ngay cả người hoàn toàn không biết gì về quân sự, nhìn thấy chiến hạm khổng lồ như thế đều sẽ hưng phấn không thôi.

Đi đến cửa đăng ký bên ngoài chiến hạm đã là năm giờ hai mươi phút, bởi vì nguyên nhân giao thông nên thời gian lên thuyền kéo dài thêm nửa giờ. Thế nhưng nhìn đội ngũ kiểm tra an ninh thật dài, Smith liền cảm thấy đầu một trận choáng váng. Mà nhóm tiểu quỷ lại hưng phấn hét lớn kêu to, chụp ảnh lưu niệm, một chút cũng không nhận thấy ảnh hưởng thời tiết nóng bức này.

“Tiểu An ! ! ! !”

Một thân ảnh bay nhanh đến Lưu Bình An, người sau theo bản năng lắc mình né tránh. Thân ảnh kia nằm bẹp trên mặt đất ngã đến quay cuồng.

“Tiểu An, người thật quá đáng nga.....555.....” Connor che trán, mắt biến thành cái trứng gà.

“Nguyên lai là Connor nha. Ngại quá.” Lưu Bình An thò tay đem Connor kéo lên. “Người như thế nào lại ở đây? Không cần hỗ trợ trong hội trường sao?”

“Đã xong rồi. Nếu ngay việc tới đón các người mà không thể, ta còn được xem như người hầu của Tiểu An sao?” Connor lấy ra máy ảnh kỹ thuật số, “Tiểu An, chúng ta chụp ảnh đi. Ta biết có một chỗ có thể chụp chiến hạm Lạp Phổ Tháp siêu đẹp nga.”

Nhìn Lưu Bình An vui vẻ nhận lời, Smith dùng lực kéo áo hắn, “Ngu ngốc! Bị muộn rồi, kiểm tra an ninh lâu lắm.”

“Không sao. Toàn bộ để ta lo đi.” Connor dùng lực vỗ ngực mình, “Ta có biện pháp lập tức là có thể mang các người đi vào.”

Cặp song sinh kia vừa nghe có thể chụp chiến hạm siêu soái, lập tức vui mừng quên trời đất đi cùng bọn họ. Đoàn người đi đến nơi Connor nói, là một ngọn đồi nhỏ, quả nhiên chụp được toàn cảnh Lạp Phổ Tháp.

Mọi người chụp rất nhiều ảnh rồi mới trở lại cửa đăng ký lên chiến hạm. Nguyên lai Connor dẫn bọn hắn đi theo thông đạo dành cho người tham gia tổ chức. Điều ngạc nhiên là cặp song sinh kia cư nhiên cũng có giấy thông hành của người tham gia.

“Sao may mắn, lần này toàn dựa vào người mới thuận lợi tới nơi.”

“Như vậy, đợi lát nữa nhận lòng biết ơn của chúng ta nga.”

Hai người mỗi người cầm một tay Kỉ Vũ, khiến người sau hoàn toàn không hiểu làm sao. Đang muốn đặt câu hỏi, hai người kia liền chạy biến không thấy bóng dáng.

“Kỉ Vũ, người cùng bọn họ rất quen thuộc sao?” Connor tò mò hỏi.

“Không phải nha.” Kỉ Vũ sờ đầu nhăn trán, “Trên đường gặp được mà thôi.”

“Hình như đã gặp bọn họ ở đâu đó rồi. Thật quen mặt nga.”

Lưu Bình An vỗ đầu Connor, “Thôi đi, dù sao người là kẻ nhớ mặt người ta kém cỏi nhất. Nhớ vũ khí thì không tệ. Mau dẫn chúng ta đi tham quan.”

Lưu Bình An chưa từng gặp qua loại hình chiến hạm lớn như vậy, hưng phấn vừa rồi vẫn kéo dài đến bây giờ. Nghe nói vật to dùng còn có thể bay trên trời, càng phi thường kinh ngạc.

“Ta trước mang bọn người đi phòng gửi hành lý đi. Rất nhanh sẽ đến nghi thức khai mạc nha.”

Tác giả có lời muốn nói: Lạp Phổ Tháp đến từ chính cung tuần đại thần Thiên Không Chi Thành.

44. Chương 75: Ca Sĩ Và Phi Công [thượng]

75, ca sĩ và phi công [thượng]...

Chiến hạm có 1000 gian phòng, nếu là thời điểm bình thường thì bốn người một phòng, thế nhưng hiện tại dùng cho hội chợ, cho nên sửa thành hai người một gian, nhưng hành khách cũng chỉ có tám trăm gian, phòng còn lại đều dành cho nhân viên công tác.

Khi phân phòng lại là một trận tranh chấp, cuối cùng Smith và Lưu Bình An một gian, Fitzgerald và Edward, Kỉ Vũ và Connor. Thẳng đến lúc chuẩn bị khai mạc, Connor vẫn còn rối rắm.

“Vì cái gì..... Người ta muốn cùng phòng với Tiểu An a. Người ta muốn cùng nhau ngủ với Tiểu An.”

Lời này lập tức đưa tới ánh nhìn căm tức của Smith.

“Vớ vẩn.” Lưu Bình An vỗ gáy Connor, “Người ở cách vách nha. Buổi tối có thể sang đây chơi.”

“Thật sự?” Connor dè dè hai mắt tỏa sáng, “Ta đây muốn tập kích ban đêm!”

Smith thật sự phát cáu, hung hăng nhìn chằm chằm Connor, tư thế đại ý người dám đến liền bóp chết người. Khiến Connor dè dè giống con vật nhỏ bé bị dọa sợ nấp sau lưng Lưu Bình An.

Tất cả hành khách theo chỉ thị tập trung tại boong tàu chiến hạm. Tuy rằng được xưng là boong tàu, nhưng kỳ thật là một đại sảnh quảng trường rộng lớn, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Bốn phía đã bố trí hoa tươi cùng các loại trang sức xa hoa, trên bàn dài đầy các loại thức ăn mỹ vị để khách nhân tùy ý lựa chọn. Các nhân vật nổi tiếng, quan to, người giàu, còn cả quân nhân, tất cả mọi người trong trang phục lộng lẫy, không gian mờ ảo, cốc thủy tinh chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy cùng tiếng mọi người thấp giọng nói nhỏ, hòa cùng hương hoa tươi và vị rượu ngon, tạo thành thế giới xa hoa như đồng thoại.

Nhưng Lưu Bình An không cảm thấy như đặt mình trong giấc mơ tốt đẹp, nội tâm dâng lên một loại chán ghét và phẫn nộ. Hắn vốn tưởng rằng đối với loại chuyện đã không còn quan tâm, nhưng tựa hồ vẫn là không thể bình thường mà đối đãi.

Connor phát hiện sắc mặt Lưu Bình An có điểm không thích hợp, dùng tay kéo hắn, “Tiểu An, người làm sao vậy?”

Lưu Bình An phục hồi tinh thần, “Nga..... Không có việc gì. Chỉ là cảm giác.....”

“Có phải hay không cảm giác nơi này rất tuyệt nha?” Connor đầy mặt hưng phấn, mở hai tay ra, “Chiến hạm hải - lục - không tam quân do tập đoàn siêu lớn cùng nhiều xí nghiệp công binh liên hợp chế tạo, mệnh danh Thiên Không Thành Lập Phổ Thập. Tổng chiều dài 423m, chia làm bảy tầng, có thể đồng thời chứa 1000 chiến cơ, 300 áo giáp loại nhẹ, 300 tàu đột kích hải - lục cơ. Chủ yếu sử dụng năng lượng hạt nhân, phụ là năng lượng mặt trời, có 50 khẩu pháo, 180 pháo laser, trang bị tên lửa theo dấu cùng với pháo phản điện từ, lớp phòng hộ bằng năng lượng. Lợi hại nhất là.....”

Còn chưa nói xong liền bị Lưu Bình An che miệng lại, bởi vì Connor lớn giọng đưa tới ánh mắt của các hành khách khác. Có sấm soi cũng có chán ghét, thậm chí là khinh bỉ.

Cho nên ta mới không thích những gia hỏa tự cho là đúng này. Lưu Bình An lạnh lùng đảo qua hội trường, tầm mắt dừng lại trên người nào đó.

Mái tóc vàng kim giống như ánh mặt trời chói mắt, thanh niên mặc lễ phục trắng, một tay nâng chén rượu, đang nho nhả lễ độ cùng người khác trò chuyện. Bề ngoài tuấn mỹ, cử chỉ ưu nhã cùng với đôi mắt xanh ngọc bích chói mắt kia, khiến không ít khuê các lâm vào mê say. Thế nhưng vây quanh ở hắn bên người không chỉ là khuê các, mà cũng có không thiếu thanh niên tuổi trẻ.

Người này tựa hồ có khí chất đặc biệt làm người khác không tự giác tới gần và quý mến.

“Là Aslan a.” Connor định đi chào hỏi, bị Lưu Bình An một phen nắm lại. Lúc này, hắn cảm giác đối phương cùng bọn họ dường như không cùng một thế giới.

“Chúng ta đi lấy thức ăn đi.” Lưu Bình An tìm có kéo Connor. Lại nhìn thấy Fitzgerald ôm một đồng lớn đồ ăn đi tới.

“Tiểu An, nơi này có thật nhiều đồ ăn ngon nga.” Vừa nói vừa đưa cái đĩa thức ăn chất cao như núi cho thiếu niên. Thiếu niên ánh mắt lập tức lờ lờ tỏa sáng.

Sau khi mọi người ngồi xuống quanh một cái bàn, Smith và Edward cũng đem thức ăn đến đây, bọn họ nói gặp đồng nghiệp rồi bị cuốn lấy.

“Cái tên biến thái đáng giận kia, nếu lần sau để ta nhìn thấy hắn, khẳng định đánh hắn đến không biết trời đất!” Smith nghiêng răng kèn kẹt, hung hăng dùng dao đâm miếng thịt bò, tựa hồ khối thịt bò đáng thương kia chính là đối tượng cho hắn trút căm phẫn.

“Mấy ngày sắp tới còn rất nhiều cơ hội nha.” Edward trêu chọc nói.

“Smith gặp được ai?” Lưu Bình An hiếu kì hỏi.

“Bạn học kiêm kẻ địch của hắn.”

Kẻ địch?

Lưu Bình An trong đầu hiện lên là chuột và mèo, Kỉ Vũ trong đầu hiện lên là Aslan cùng An Nam, Gerrard trong đầu trống rỗng. Mà Connor trong đầu hiện lên chỉ có hai chữ gian tình.

“Ai là bạn học kiêm kẻ địch với hắn! Tên biến thái kia và ta hoàn toàn không có quan hệ!”

“Đó là bởi vì người không chịu nhận thua mới nói vậy thôi.” Edward trong giọng nói có vài phần bất đắc dĩ.

“Ai không chịu nhận thua? Gia hỏa kia đông đặc, lại còn nói cái gì năm nay có kiệt tác siêu việt. Bảo hắn rút đi, ai cũng không có khả năng vượt qua kế hoạch ông.....”

May mắn Edward phản ứng nhanh chóng dùng chuỗi chặn miệng người nào đó, nếu không bí mật quân sự hôm nay liền bị tiết lộ.

Vốn Lưu Bình An còn định truy vấn, đèn đại sảnh lại tắt toàn bộ. Trên đỉnh xuất hiện một chùm ánh sáng, ánh sáng chậm rãi mở rộng, toàn bộ khung đỉnh hoàn toàn mở ra. Xuyên thấu qua lớp thủy tinh cường hóa trong suốt, bầu trời màu lam nhạt bao phủ toàn bộ cự hạm.

Màn hình lập thể khổng lồ xuất hiện phía trên đại sảnh, trung niên nhân trên màn hình là hạm trưởng. Mà đứng bên cạnh hắn là người chủ sự hoạt động lần này. Sao khi đọc bài diễn văn khai mạc ngắn gọn, hạm trưởng tuyên bố chiến hạm xuất phát.

Căn cứ Lạp Phổ Tháp to lớn trong tiếng hoan hô và vỗ tay chậm rãi bay lên. Khi cất cánh tuy rằng có điểm chấn động, nhưng lên giữa không trung lại vững vàng như trên đất bằng.

Sàn đại sảnh bắt đầu biến hóa, kia cũng không phải đá cẩm thạch bình thường, mà là bản điện tử, có thể huyền hóa ra các loại cảnh sắc. Hiện tại là trời xanh mây trắng, cùng màu với bầu trời hiện giờ, làm người ta tựa hồ như hoàn toàn đang ở trên bầu trời, mà không phải trong chiến hạm.

Lúc chiến hạm bay lên cao, mặt trời cũng bắt đầu chậm rãi lặn xuống. Thiên không nhuộm một màu hồng, lam nhạt biến thành lam sẫm, các vì sao ẩn ẩn lóe ra.

Đại sảnh không có ánh sáng, tối dần, giữa đại sảnh dâng lên một khối hình vũ đài. Trên sàn xuất hiện dòng sông màu sắc huyền hoặc. Âm nhạc vang lên, tiếng nhạc mạnh mẽ làm người khác nhiệt huyết sôi trào.

Vài chùm sáng chậm rãi từ sau lớp khung trên đỉnh dâng lên, đó là năm bộ phi cơ chiến đấu mở đèn. Tập trung tại trung ương vũ đài, một nữ tử vận quần áo sắc màu rực rỡ như Tinh Linh, trên lưng là đôi cánh trong suốt lóe quang hoa.

“Lúc sắc con sông lan tỏa thiên không, nữ thần đem bóng đêm che khuất màn trời,

Ta khát cầu những ngôi sao bé nhỏ kia, chỉ dẫn ta con đường vận mệnh.....”

Tiếng hát nữ tử to rõ vang vọng phía chân trời, tóc dài hồng nhạt theo thân hình nhẹ nhàng bay múa, con người màu lam nhạt sóng mắt lưu chuyển, bờ môi phần hồng phát ra ca khúc mê người. Ngôi sao vàng hai bên bờ vai cũng khả ái chói mắt.

Dưới đài mọi người một trận hoan hô, thậm chí có thiếu nữ hét chói tai.

“Đó là ai nha?” Lưu Bình An nhỏ giọng hỏi, “Nữ nhân kia tựa hồ thực được hoan nghênh a.”

“Trời ơi, Tiểu An, người không xem TV, báo chí sao? Là Kim Tinh nha! Nữ ca sĩ được hoan nghênh nhất năm nay nga.” Connor vỗ trán. Lần này vé vào cửa hội chợ bán chạy như vậy nguyên nhân thứ hai chính là nghi thức khai mạc có Kim Tinh biểu diễn.

Lưu Bình An đối với nàng lời bình chỉ là “Khá dễ nghe” mà thôi. Đại khái ở trong lòng hấn, giọng hát hay nhất là muội muội Agnes.

“Từ hôm nay trở đi khởi hành.....” Theo tiếng hát cất cao, Kim Tinh vung tay lên, năm chiếc chiến cơ trên đỉnh đồng thời bay ra, vẽ nên ánh sáng năm màu. Mà cái gây phát sáng trong tay Kim Tinh cũng biến thành vô số điểm ánh sáng, bay về phía người xem.

Điểm sáng đụng vào người lập tức biến thành bướm bướm bảy màu. Khiến không ít người sợ hãi than thở không thôi.

45. Chương 76: Ca Sĩ Và Phi Công [hạ]

76, ca sĩ và phi công [hạ]

Chiến cơ trên bầu trời kéo theo một chiếc đuôi ánh sáng dài, thi triển kỹ thuật cao siêu vẽ ra các loại đồ án. Trong đó kỹ thuật của hai chiếc chiến cơ màu lam và màu hồng nhạt là xuất sắc nhất, biến hóa đủ các loại động tác yêu cầu cao khiến người xem không ngừng phát ra tiếng kinh hô.

Dải sáng năm màu xinh đẹp hóa thành những điểm sáng chậm rãi rơi xuống, giống như mưa sao băng.

Chiến cơ đang bay trên không trung đột nhiên mất đi bóng dáng, chỉ có chiếc đuôi ánh sáng vẫn không ngừng vẽ nên các đồ án rực rỡ. Làm khán giả lại một trận kinh hô.

“Oa – là chiến cơ ẩn hình Y5 nga.” Connor hưng phấn hô to, một tay nắm vai Lưu Bình An, tay còn lại chỉ lên trời, “Tiểu An, người xem, có phải hay không thực lợi hại. Lợi dụng vỏ ngoài kim loại trí năng, cảm ứng sắc thái bốn phía rồi tự thân tiến hành biến hóa. Giống như tắc kè hoa, tự ngụy trang. Là chân chính ẩn hình nga.”

Lưu Bình An vốn phi thường hâm mộ không quân, bởi vì khi đối phó với nhện nhện, không quân có ưu thế phi thường lớn. Bất quá cũng có lúc bởi vì bị tơ nhện cuốn lấy mà bị rơi. Chiến cơ ẩn hình trước kia chỉ là ẩn hình với radar mà thôi, mà hiện tại chiến cơ này chân chính ẩn hình, quả thật có thể ở trên chiến trường phát huy uy lực càng lớn.

Chiến cơ một xanh một hồng nhạt trên bầu trời hiện hình, mọi người còn chưa kịp ngừng kinh hô, Kim Tinh phát ra một âm cao to rõ, hai tay cầm súng điện tử hướng lên trời. Hạng súng đối diện hai chiến cơ kia.

Phanh một tiếng, hạng súng bắn ra ánh sáng bảy màu, hướng bốn phía chậm rãi khuếch tán. Mà chiến hạm lại bắn ra 6 đường đạn, nhằm thẳng hai chiếc chiến cơ. Hai chiến cơ nhẹ nhàng rẽ sang hai bên tránh thoát, nhưng đạn giống như có sinh mệnh, 3 đường đuổi theo chiến cơ màu lam, 3 đường khác theo sát chiến cơ hồng nhạt.

“Là đạn theo dõi 6XN a.” Connor lại lần nữa kêu to, đối với vũ khí, hấn quả thực chính là một quyển bách khoa toàn thư. “Mỗi viên đạn đều có hệ thống động lực và hệ thống theo dõi trí năng, trên trời dưới đất, thậm chí tận dưới đáy biển đều tuyệt đối không bỏ qua mục tiêu, được xưng ‘Quần chết người’”

“Vậy hai chiến cơ kia không phải rất nguy hiểm sao?” Chiến cơ bay quanh chiến hạm, mặt sau mang theo ba viên đạn lóe sáng trong bóng đêm, giống như ba ngôi sao băng. Có vài lần thiếu chút nữa đường đạn và thân máy thoáng lướt qua, Lưu Bình An vì phi công mà nuốt mồ hôi.

“Hắn là không phải đạn thật.” Edward nói: “Nhưng cũng rất nguy hiểm, trên đạn có hệ thống động lực, nếu đánh lên chiến cơ cũng sẽ gây nổ.”

“Thực xằng bậy! Đến cùng là tên nhà quê nào nghĩ ra tiết mục này nha?” Smith ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng bàn tay gắt gao nắm chặt đĩa thức ăn cũng làm lộ tâm tình khẩn trương của hắn.

Cho dù phi công kỹ thuật rất cao, thế nhưng thời gian dài cũng chưa thoát được đường đạn. Khán giả khẩn trương nhìn chăm chú cuộc truy đuổi chiến trên bầu trời, căn bản rất ít người chú ý tiếng hát của Kim Tinh.

“Uy, hai người các người chơi vậy đủ rồi đó!” Thừa lúc lực chú ý của mọi người bị chiến cơ hấp dẫn, mà cũng là lúc âm nhạc rất to, Kim Tinh thấp giọng rống giận trong máy liên lạc.

“Tiểu Bạch, mười lăm lần xoay ba trăm sáu mươi độ của người tựa hồ còn chưa làm đủ a.”

“Tiểu Minh, ý tưởng muốn đâm vào Lạp Phổ Tháp của người cũng không có thực hiện a.”

Nghe thanh âm càng nói càng thái quá đến mức làm người khác đau đầu của hai tên hoạt bát truyền ra từ máy liên lạc, Kim Tinh trên đầu xuất hiện càng ngày càng nhiều chữ thập. “Các người..... Hành động theo kế hoạch cho ta!”

Kim Tinh rống giận khiến khán giả ngồi tương đối gần nghi hoặc nhìn nàng. Người sau lập tức mỉm cười ngẩng cao cất tiếng hát che dấu.

“Tuân mệnh! Đại tỷ!” Hai thanh âm đồng thời vang lên, hai chiếc chiến cơ quay đầu lại, làm ra hành động khiến người xem chấn động.

Trên bầu trời một lam một hồng nhạt hai chiếc chiến cơ giống như thiểm điện toàn lực lao vào nhau. Không ít người xem trên chiến hạm thét chói tai, thậm chí có nữ nhân che mắt không dám nhìn kết cục kế tiếp.

Thế nhưng hai dải sáng một lam một hồng nhạt thẳng tắp ngay tại nháy mắt tiếp xúc nhích sang, hai thân chiến cơ gần sát nhau mà xuyên qua, mà 6 viên đạn lại va vào nhau, toàn bộ nổ tung, ánh lửa bùng lên sáng chói.

“Thật sự là quá tuyệt vời!” Fitzgerald và Connor, Kỉ Vũ ba người giống như những người khác, hưng phấn đứng lên lớn tiếng hoan hô.

Lưu Bình An vừa rồi cũng đổ mồ hôi, thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, nghe Smith ở một bên thầm mắng, trước mặt đột nhiên có một ly đồ uống lạnh. Ngẩng đầu liền thấy Edward tươi cười, “Khát nước sao? Uống đi.”

“Cám ơn!” Không biết nguyên nhân gì, cư nhiên lại vì một cốc nước mà cảm thấy vui vẻ. Lưu Bình An cảm giác khẳng định là di chứng do vừa mới bị dọa giật mình.

Lúc này, âm nhạc đã chuyển sang mềm nhẹ uyển chuyển, Kim Tinh hát ca khúc trữ tình, khói lửa màu sắc rực rỡ từ từ rơi xuống, lãng mạn vô cùng.

Chiến cơ tốc độ bay chậm lại, trên bầu trời vẽ một hình trái tim thật to, sau đó ở giữa vẽ một ngôi sao năm cánh.

“Hai phi công kia kỹ thuật rất lợi hại a.” Bọn Connor rốt cuộc kêu đủ, ngồi lại trên ghế.

“Là phi công ở căn cứ không quân nào nha?” Lưu Bình An đối với không quân hoàn toàn không biết chút gì. Không quân có căn cứ khác, không cùng quân doanh với lục quân.

Edward như có chút đăm chiêu nói: “Ta chung quy nhớ ra cặp song sinh kia đã gặp qua ở đâu rồi.”

“Edward, xin người không cần tư duy nhanh như vậy được không, chúng ta hoàn toàn theo không kịp a.” Smith sửa sang dáng vẻ lại, vừa rồi kỳ thật hắn đổ mồ hôi nhiều nhất.

“Không..... Cặp song sinh kia là.....”

Lúc này, mọi người lại một trận hoan hô. Hai chiếc chiến cơ dừng trên khung đỉnh trong suốt, trên đỉnh tự động mở ra hai cửa sổ nhỏ, hai thanh niên theo xích sắt hàng không tuột xuống vũ đài Kim Tinh đang đứng. Mà chiến cơ sử dụng hệ thống tự động bay về trong chiến hạm.

Mũ bảo vệ tháo xuống, hai người lộ ra gương mặt giống nhau như đúc, chỉ là hai bên má mỗi người có một ngôi sao hồng nhạt. Bọn Lưu Bình An lập tức nhận ra, hai người là đôi song sinh mới gặp hôm nay. Bọn họ và Kim Tinh cùng chào cảm ơn.

Edward tiếp tục nói: “Bởi vì tiền tuyến đang căng thẳng, hội chợ sẽ không mời quân nhân chân chính đến biểu diễn. Bọn họ là.....”

“Mộ Dung Thái Bạch và Mộ Dung Khải Minh, thiên tài phi công học viện không quân Thái Dương. Trong các học viện quân sự cũng rất có danh tiếng, được xưng là ‘Thái Dương Song Tử Tinh’. Các căn cứ không quân lớn đều muốn mời chào bọn họ.” Có người hai tay cắm trong túi áo, thông thả tùy ý bước tới gần, tiếp lời Edward.

Tất cả mọi người đều tập trung tầm mắt lên người tới, Connor lớn tiếng hô tên hắn, “Eugene!”

Eugene mặc tây trang đen với sơ mi màu lam nhạt, nhưng không có đeo caravat, có vẻ tiêu sái lại không mặt trang trọng. Eugene giơ một tay lên chào hỏi, “Yêu!”

Lúc này, vũ đài bên kia còn đang tiếp tục huyền ảo, nhưng ca sĩ cùng phi công Song Tử tinh đều chuẩn bị đi ra. Eugene đẩy đẩy kính mắt, nói: “Tặng thêm tin tức nội bộ, Kim Tinh nguyên danh là Mộ Dung Trường Canh, là tỷ tỷ của đôi song sinh kia.”

“Đi?”

Không ngờ tỷ tỷ của cặp song đôi cư nhiên chính là ca sĩ ngôi sao siêu cấp. Kỉ Vũ chuyển tầm mắt tới vũ đài bên kia, mà cặp song sinh tựa hồ cũng cảm thấy tầm mắt bên này.

Hai người quay đầu, lần lượt hướng Kỉ Vũ hôn gió, khiến người sau đầy mặt ngỡ ngàng. Mà có người lập tức liên tưởng đến nguyên nhân vừa rồi phi cơ dụng tâm vẽ ra trái tim bọc ngôi sao năm cánh trên bầu trời.

Lưu Bình An một tay ôm cổ Kỉ Vũ, nắm tay nộ khí rào rạt nói: “Cư nhiên dám dò xét sao may mắn của chúng ta? Đáng giận!”

Tác giả có lời muốn nói: Mùa xuân của sao may mắn đến !!! Tung hoa !!! Kỳ thật Kỉ Vũ cũng không phải ong đực, cũng không phải tiểu công của Tiểu An. Cho nên ta chính thức đem Kỉ Vũ tác hợp đi.

Lại thanh minh, nhóm tiểu công chân chính sẽ không bị tác hợp người khác đi, mọi người có thể an tâm.

46. Chương 77: Cùng Nhau Ngắm Mặt Trời Mọc

77, cùng nhau ngắm mặt trời mọc

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, chân trời còn chưa sáng tỏ, ánh sáng mờ mờ lung mà nhu hòa. Cửa phòng truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập.

Thường dậy sớm Lưu Bình An nghĩ đến cùng là ai lại sớm như vậy nha, cửa vừa mở ra, Connor liền đầy mặt hưng phấn mà xông vào.

“Tiểu An! Mau!” Connor nhảy nhót kêu to, kéo tay Lưu Bình An, “Mau đi cùng ta!” [Thiên Âm: Các người là dốt nhau bỏ trốn sao?]

Lưu Bình An không ngừng nháy mắt với hắn, thế nhưng Connor hoàn toàn hiểu lầm ý tứ đối phương. Trên mặt hiện lên hai mảng đỏ như quả hồng, e lệ nói: “Tiểu An..... Người đừng phóng điện nữa, người ta.....”

“.....” Lưu Bình An đành phải vỗ trán. Xem ra ngoài Fitzgerald, chỉ số thông minh của Connor cũng không được cao.

Sau đó, Lưu Bình An rất nhanh liền cảm giác được một cỗ áp suất thấp hình thành sau lưng. Giọng nói nam tính khàn khàn mang theo phần nộ cùng khó chịu cực độ, “Ồn chết ta! Đến tột cùng là tên khốn kiếp nào.....”

Phát hiện quả hồng Connor khả ái biến thành táo xanh, cuối cùng là một mảnh trắng bạch. Lưu Bình An cảm giác bây giờ không nên quay đầu lại thì tốt hơn. Khoa học gia có thói quen thức đêm tựa hồ đáng về phi thường đáng sợ khi rời giường.

Lưu Bình An một phen vừa ôm vừa kéo Connor bị dọa choáng váng lao ra khỏi phòng, trước lúc người nào đó còn chưa kịp lớn tiếng rít gào đóng cửa lại. Hắn dựa lưng trên cửa, cả giận nói với Connor: “Vừa rồi là bảo người cầm miệng, người không hiểu sao? Ngu ngốc!”

“..... Thực xin lỗi.....” Connor đệ đệ bị hấn rống, không khỏi lui thành một đoàn, hai ngón tay chạm chạm. “Tiểu An..... Đừng giận.....”

Nhìn hấn cúi đầu áy náy đầy mặt, giống như con mèo nhỏ phạm sai lầm chờ xử phạt, Lưu Bình An không khỏi vươn tay sờ sờ mái tóc quăn màu vàng của hấn.

“Người đến cùng có chuyện gì?”

“Nha!” Nhắc tới chính sự, Connor lập tức lôi Lưu Bình An đến thang máy, “Mọi người nói muốn ngắm mặt trời mọc a. Những người khác đều đợi ở tầng thứ nhất trên boong tàu rồi.”

Tầng thứ nhất boong tàu chính là hội trường nghi thức khai mạc tối hôm qua, bầu trời màu lam nhạt bên ngoài khung đỉnh trong suốt sáng như gương. Đã có không ít người đứng trước mảnh tường trong suốt, Lưu Bình An vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy Kỉ Vũ hướng bọn họ ngoắc ngoắc.

Phát hiện Kỉ Vũ bên người nhiều thêm hai người, Lưu Bình An không khỏi đầy mặt đề phòng nhìn bọn hấn chăm chăm. Mà cặp song sinh chỉ là nhìn Lưu Bình An trong chốc lát, sau đó hoàn toàn vô tình tiếp tục hi hi ha ha.

“Tại sao hai con khỉ này lại ở đây?” Lưu Bình An quay đầu nhỏ giọng hỏi Connor.

“Nha?” Connor đầy mặt ngơ ngẩn, trong đầu xuất hiện vấn đề ‘Bọn họ tại sao không thể ở đây’, “Là bọn hấn đề nghị đi ngắm mặt trời mọc.”

“Thật sự rất đáng giận! Cư nhiên lấy cớ tiếp cận sao may mắn của chúng ta, sau đó cướp hấn đi? Không thể tha thứ!” Lưu Bình An nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi. Khiến Connor trên đầu xuất hiện càng nhiều dấu chấm hỏi.

“Tiểu An!” Fitzgerald đại cá tử chen khỏi đám người, hai tay kéo các túi to này nọ, Edward phía sau cũng mang theo một gói to.

“Đây là cái gì?” Nhìn hấn kích động bụng gói to, Lưu Bình An hiểu kỳ nói.

“Là bữa sáng nga. Bánh mì mới ra lò, vẫn còn nóng hôi hổi.” Fitzgerald dùng giấy gói bánh mì nóng hầm hập đưa tới trước mặt thiếu niên. Khiến người sau ánh mắt lại biến thành sáng lờ lờ.

Lưu Bình An cầm bánh mì cắn một miếng lớn, phát hiện bánh mì trong tay vào miệng giòn tan, siêu cấp mỹ vị, hơn nữa mặt ngoài còn phết bơ. Vì thế mấy miếng liền đem toàn bộ nuốt vào, kết quả mắc nghẹn. Hại hấn không ngừng vỗ ngực.

“Uống nhanh đi.” Edward từ trong gói của mình lấy ra sữa ấm, đem đến gần miệng thiếu niên, người sau lập tức mở to miệng uống hết. Thật vất vả đem bánh mì nuốt xuống, Lưu Bình An mắc nghẹn làm nước mắt đều thiếu chút nữa chảy ra.

“Ăn từ từ, cũng không có ai tranh với người.” Edward cười vỗ lưng thiếu niên, đột nhiên thò ngón tay lau khóe miệng thiếu niên, sau đó thật nhanh đem ngón tay đến gần khóe miệng chính mình, vươn đầu lưỡi liếm một chút.

Khi thu được ánh mắt giật mình của thiếu niên, Edward nheo mắt cười đến giống hồ ly trộm được đồ, “Dính bơ.” Lưu Bình An hai má một trận nóng lên.

Connor và Fitzgerald trong đầu đồng thời thầm nghĩ: Người này thực giỏi hoạt!

Mà Edward nhìn hai người bọn họ liếc mắt, gợi lên khóe miệng.

Đấu với ta? Đợi mười năm nữa đi.

Lưu Bình An cảm giác có điểm xấu hổ, quay đầu đi vừa lúc nhìn thấy Kỉ Vũ đem bánh mì đưa cho cặp song sinh kia. Bước nhanh qua đem bánh mì đoạt lấy, “Không định mời các người ăn.”

“Phải không?” Kỉ Vũ nghi hoặc nhìn về phía Lưu Bình An, người sau đem bánh mì trả lại hắn, “Đương nhiên. Mỗi người một phần.”

“Phải không?” Kỉ Vũ lại nghi hoặc nhìn về phía hai túi bánh mì và một túi đồ uống to dùng trên mặt đất. Lưu Bình An theo tầm mắt hắn nhìn đến chỗ bữa sáng kia, hừ hừ hai tiếng: “Nhiều đó còn chưa đủ ta nhét kê rằng.”

“Nhưng là, hiện tại đi mua sẽ bỏ qua mặt trời mọc a.”

“Đúng vậy nha, chia cho chúng ta một miếng nha.”

Hai anh em sinh đôi dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn Kỉ Vũ, giống hai chú chó con đang vẫy đuôi. Đối với tiểu động vật Kỉ Vũ đành phải bó tay thở dài, đưa bánh mì tới trước mặt bọn họ, “Vây ăn trước một miếng đi.” [Thiên Âm: Nghĩ như thế nào đều cảm giác lời này có điểm hài hước (hài hòa).]

Hai tên kia hai mắt tỏa sáng, nhào lên người một ngụm ta một ngụm cắn, đem bánh mì trên tay Kỉ Vũ cắn sạch sẽ. Kỉ Vũ toát mồ hôi.....

Rõ ràng chỉ cho cắn một ngụm thôi mà.....

Xem này hai tên này được một tác lại muốn tiến một thước, Lưu Bình An đang muốn bùng nổ, bị Connor một phen giữ chặt, “Tiểu An, Mau nhìn! Mặt trời mọc kìa.”

Trong đám người tiếng ồn ã dần dần an tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú về biển mây phía đông nơi tiếp giáp với chân trời. Ánh dương quang mới lên nhuộm toàn bộ đại sảnh một màu đỏ vàng kim.

Lưu Bình An chưa từng nghĩ tới, mặt trời mọc trên tầng mây lại chói mắt như thế. Giống như một viên bảo thạch khổng lồ khảm nạm trong mây. Dần dần nhô lên tầng mây, quang mang vạn trượng, đem biển mây trắng ngời nhuộm thành sắc vàng kim.

Nguyên lai mặt trời mọc mỹ lệ như vậy, hẳn trước đây căn bản không nghĩ tới chuyện đi xem nó.

Mặt trời mọc trên chiến trường, vĩnh viễn đều là điều khát vọng nhất của binh lính. Bởi vì trong đêm đen địch nhân càng thêm khủng bố, làm người sợ hãi không thôi. Mà có thể nhìn thấy mặt trời mọc là chứng minh tốt nhất rằng mình vẫn còn sống.

Lưu Bình An đã xem qua vô số lần mặt trời mọc, trong lòng chỉ có may mắn sống sót, cùng với tuyệt vọng khi nhìn khắp nơi đều có thi thể. Chưa từng có lần nào tâm tình giống như lúc này, bình tĩnh lại an tâm, thậm chí sung sướng.

Có lẽ là vì cùng đồng bạn một chỗ đi. Lưu Bình An quay đầu nhìn các đồng bạn bên người. Mọi người đều bị cảnh mặt trời mọc hấp dẫn, không có lưu ý đến tầm mắt hắn.

“Cám ơn.” Thiếu niên nhẹ giọng nói. Tương lai, có lẽ đây sẽ là đoạn hồi ức đẹp nhất của hắn.

“Tiểu An, mặt trời giống như cái lòng đỏ trứng siêu lớn nga.”

Fitzgerald ngốc hề hề so sánh, hoàn toàn phá hủy tưởng tượng của người nào đó, thuận miệng mắng: “Ngu ngốc! Người nói còn thua cả khỉ mông đỏ.”

“Ánh mặt trời vàng kim thật chói mắt nga. Giống như Aslan.”

Connor vô tình phát ngôn khiến tim Lưu Bình An đập chậm nửa nhịp. Hắn vẫn luôn cảm giác Aslan quá mức chói mắt, tựa như căn bản không có một tia hắc ám nào, giống như mặt trời, ấm áp, cao quý, làm người khác không tự chủ được muốn tới gần. Nhưng sau khi đến gần lại sợ hãi đó chẳng qua chỉ là ảo ảnh. Mặt trời như cũ ở rất xa phía chân trời.

“Không biết Aslan hiện tại đang làm cái gì?” Connor nhìn bình minh xa xa, lại buông ra một câu.

Mà Aslan hiện tại kỳ thật đang đứng ngoài cửa phòng Lưu Bình An. Hắn nhấc tay định gõ cửa, sau đó lại buông, giơ lên nắm tay rồi lại buông, do dự đã lâu. Khiến người khác đi ngang qua đều xem hắn là tên ngốc.

Có một gã mập mạp tốt bụng rót cuộc nhện không được, “Anh bạn trẻ này, người muốn gõ cửa phòng bạn gái thì cứ gõ đi nha. Phụ nữ đều không thích nam nhân do dự như đàn bà.”

Aslan mặt đỏ tai hồng ho nhẹ một chút, “Không phải bạn gái.”

“Ai nha, anh bạn trẻ, người đừng giả vờ nữa.” Mập mạp dựa vào phía sau, cười xấu xa nói: “Nhìn người thế này, bên trong không phải bạn gái thì chắc chắn là người trong lòng đi.”

“Thật sự không phải.....”

“Được rồi được rồi, huynh đệ ta là người từng trải. Nhớ năm đó thời điểm ta theo đuổi đứa nhỏ NND.....”

Gã mập mạp này là loại gia hỏa vừa mở máy hát ra liền hát không ngừng. Cho dù Aslan rất có giáo dưỡng, cũng đã gần đến mức bùng nổ. Mà đúng lúc này cửa phòng mở ra, khiến Aslan có loại cảm giác như được cứu vớt.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người phía trong cửa, sợ tới mức thay đổi sắc mặt. Nam nhân tóc tai bù xù chỉ mặc sơ mi, xuyên qua cánh cửa nửa mở, lộ ra nét mặt phần nộ cực độ như la sát.

“Ồn chết người! Đến tột cùng là tên gia hỏa nào.....”

Tác giả có lời muốn nói: Tiêu đề này thực mạnh đi? Có cái loại này hương vị đi? Kỳ thật mặt trời mọc cũng là một manh vật.

Kế tiếp, một vị ong chúa khác rốt cục cũng xuất trường ! ! !

Triển lãm quân sự đương nhiên là triển lãm vũ khí! Thiếu niên hoa lệ của đế quốc mỹ lệ,. Đế quốc mang đến vũ khí mạnh nhất trên bộ.

Thiếu niên ưu nhã vươn tay về phía nam tử, “Ta cho phép người, Randolph. Hãy cho mọi người chứng kiến uy vũ cùng vinh diệu của đế quốc đi.”

Nam tử kiên nghị, gương mặt như cũ vẫn luôn luôn cứng nhắc, nhưng trong con ngươi màu lục nhạt chợt lóe một tia ôn nhu. Hắn hạ mị, cầm tay thiếu niên, nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên mu bàn tay.

“Tuân mệnh, nữ vương điện hạ của ta.”

47. Chương 78: Ngồi Trên Vai

78, ngồi trên vai...

Chương trình hội chợ diễn ra trong năm ngày, ngày khai mạc và ngày hôm sau chiến hạm đều bay trên không. Bắt đầu từ ngày thứ ba, chiến hạm sẽ đến cảng Đông Hải. Sau khi nhóm thứ hai hành khách lên tàu, toàn chiến hạm sẽ lặn xuống Đông Hải.

Hội chợ triển lãm ở ba tầng, phân biệt là triển lãm vũ khí hải, lục, không. Đại sảnh triển lãm quy mô vô cùng lớn các loại vũ khí từ cổ chí kim. Các loại vũ khí khoa học kỹ thuật tiên tiến làm người khác không kịp nhìn. Còn có người máy là người hướng dẫn, chuyên giải thích cho khách tham quan chi tiết tính năng các loại vũ khí.

Mỗi một tầng đều có TV phát tin tức và phim. Còn có khu vui chơi trẻ em, nhà hàng và chỗ ngồi. Các thương gia vì đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm, cũng sẽ biểu diễn trong triển lãm vũ khí. Cho dù là cả ngày ngâm mình trong một tầng cũng không cảm thấy nhàm chán.

Hôm nay là ngày thứ ba, cả ngày chiến hạm đều lặn xuống Đông Hải. Tầng thứ ba triển lãm hải quân mở hai bên vách tường bằng kim loại của vỏ ngoài ra, xuyên qua mảnh trường thủy tinh trong suốt, có thể quan sát kỹ cảnh đáy biển xinh đẹp.

Một đám lại một đám cá nhiệt đới màu sắc rực rỡ du dương bên ngoài, tựa như những đám mây đầy màu sắc lững lờ. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy cá mập hung mãnh và cá heo hoạt bát.

Góc đại sảnh thuộc về khu triển lãm của công ty thiết bị lặn CAC, trong bể nước đường kính 10 thước trời lên một vật hình cầu trong suốt. Đây là tàu ngầm loại nhỏ có thể chứa một người ngồi.

Cabin vừa mở ra, thiếu niên lập tức từ bên trong bò ra. Nghe được thanh âm của đồng bạn: “Tiểu An, nhìn bên này!” Hắn theo bản năng ngẩng đầu, vừa vặn bị Connor chụp ảnh.

“Ngu ngốc! Mau xóa cho ta!” Lưu Bình An hiện tại vô cùng chật vật, cái khoang điều khiển tàu ngầm kia quá hẹp, hơn nữa lên xuống thăng trầm thật sự lợi hại. Có đôi khi thậm chí lên xuống xoay 360 độ. Tuy rằng hắn không say tàu, nhưng vẫn cảm thấy choáng váng.

Sớm biết vậy sẽ không chơi trò thử tàu ngầm miễn phí này đâu. Hắn chính là bởi vì hai chữ ‘miễn phí’ này, nhất thời bị ma xui quỷ khiến nhảy vào đi chơi, thương nhân căn bản coi bọn hắn là chuột bạch.

“X, người mau xóa tấm ảnh vừa rồi cho ta!” Lưu Bình An đen mặt, nắm cổ áo Connor dùng lực kéo.

“Đừng lo Tiểu An, Fitzgerald hẳn là theo ngay sau người đi.” Connor nhấc máy ảnh, nhắm ngay tàu ngầm vừa nổi lên.

Cabin vừa mở ra, Connor liền ấn nút chụp. Kết quả người đi ra không phải Fitzgerald, mà là Edward. Chỉ thấy hắn đen mặt, biểu hiện nghiêm túc. Cả người tản ra áp suất thấp, khiến nhân viên công tác bên cạnh cũng nhượng bộ lui binh.

“Huấn luyện viên, người sao vậy?” Nhìn đối phương hùng hổ từng bước tới gần, Lưu Bình An và Connor đều không tự chủ lui về phía sau nửa bước.

“Đáng giận.....” Tay Edward đặt lên vai Connor.

Connor sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Giáo..... Huấn luyện viên..... Na Na..... Ảnh chụp.....” Chỉ nghe nồn một tiếng, Connor cảm thấy bả vai một trận ầm ập.

“Nha –”

Thiếu niên kêu thảm thiết khiến khách tham quan gần đó đều giật mình nhìn về phía khu triển lãm của công ty thiết bị lặn CAC. Thậm chí có cảnh vệ viên tưởng rằng phát sinh thảm án, cuống quýt chạy tới.

May mắn khu triển lãm có dịch vụ cung cấp quần áo dự bị. Có thể cho khách tham quan trở về phòng, rồi phục vụ viên mang đến. Connor thay quần áo ‘Bi kịch’ ra, mặc vào T-shirt do CAC cung cấp, xem như miễn phí vì công ty bọn họ mà quảng cáo.

Lưu Bình An đem Edward dìu đến ghé bên cạnh cái bể, rót một ly nước cho hắn, “Huấn luyện viên, người không phải quân nhân sao?” Hắn ý tứ là, quân nhân hẳn là có ý chí cứng rắn như sắt, sẽ không bị loại tàu ngầm này đánh bại.

“Ta là lục quân.....” Nhìn đối phương đầy mặt vui cười, Edward thật muốn làm nó thành mặt quỷ.

Lại một cái tàu ngầm nổi lên mặt nước, lần này là Fitzgerald không thể nghỉ ngơi. Khi cửa mở ra, Connor theo bản năng lui về phía sau, trốn đến sau lưng Lưu Bình An, phòng ngừa quần áo mình lại ‘Bi kịch’. Không, nếu liên tục hai lần, kia tuyệt đối là ‘Đựng đồ ăn’.

Fitzgerald tươi cười đầy mặt nhảy ra, nhìn thấy bọn họ tránh ra xa xa, nghi hoặc cào cào gáy, “Các người vì sao trốn xa như vậy a?”

“Người không có việc gì sao?” Connor hỏi. Nhận được một cái lắc đầu, “Sẽ có chuyện gì?”

“Người không choáng váng đầu sao?” Lưu Bình An xem sắc mặt tên ngốc này hồng nhuận, không giống có cái gì không thích hợp.

“Không có a. Đây tàu ngầm thật sự chơi siêu vui nga.” Fitzgerald dựng thẳng ngón cái lên, “Quả thực siêu kích thích giống như trò ‘Lăn cỏ’ quê ta a.”

“Đó là gì?”

“Chính là trò mà mỗi người ở trong một cái lồng hình tròn, từ trên đồi cỏ lăn xuống nha.”

Mọi người nghe được đồng thời một đầu hắc tuyến: Quê nhà hẳn đến tột cùng là bộ dáng gì?

Nghĩ ngợi xong, bọn họ định đi tìm Kỉ Vũ ở khu biểu diễn vũ khí. Không nghĩ tới trong khu biểu diễn chật ních người, cảnh này so với hôm biểu diễn còn nóng hổi hơn.

“Sao thế này? Thật nhiều người nga.” Bình thường biểu diễn vũ khí không có nhiều người xem như vậy. Bọn Lưu Bình An căn bản không thể chen vào.

Đám người càng không ngừng phát ra tiếng kêu sợ hãi, khiến Lưu Bình An càng thêm hiếu kì, càng không ngừng chen về phía trước. Thân hình cao lớn của Fitzgerald và Edward không tự chủ được bảo hộ chung quanh hắn, mà Connor nắm chặt tay hắn, sợ hắn lạc đường.

Đột nhiên bị một người vỗ bả vai, Lưu Bình An nhìn qua, gọi ra tên người đó, “Eugene?”

“Các người đang làm cái gì nha?” Eugene hiếu kì nhìn bọn họ. Phía sau còn có một cô gái mặc âu phục màu trắng, trên mái tóc xoắn mang trang sức hình bướm màu bạc, gật đầu chào hỏi về phía những người khác. Lưu Bình An cảm giác cô gái này nhìn thực quen mắt.

“Nàng là nữ hài tử phá giải mật mã trong huấn luyện trước nhập học.” Lưu Bình An nhận ra nàng chính là học viên bị gãy chân lần đó, được đồng học công trên lưng hoàn thành huấn luyện.

Eugene trừng mắt nhìn, dùng ngón cái chỉ nữ sinh phía sau, “Đúng. Nàng là Rose * Ni Duy Á.”

“Là bạn gái Eugene?” Connor nhin không được hỏi.

“Không phải!” Eugene đẩy kính mắt một chút, nhanh chóng giải thích: “Là con gái của nhà tài trợ. Lần này nhà nàng đến triển lãm sản phẩm hệ thống thông tin mới.”

Lúc này, toàn bộ người xem ở khu biểu diễn đều phát ra tiếng kinh hô. Lưu Bình An càng thêm tò mò, vừa vặn Eugene đang ở đây.

“Bọn họ kêu cái gì vậy? Đến cùng là vũ khí gì nha?”

“Không phải vũ khí, là hệ thống mô phỏng chiến tranh. Cũng có thể nói là trò chơi diễn luyện quân sự đi. Hai bên đối chiến trên đài là học viên học viện hải quân Đông Hải của Liên Minh chúng ta và học viên học viện hải quân Hoàng Gia của Đế Quốc. Đại khái tình hình chiến đấu thực kịch liệt đi. Ta cũng vừa mới chú ý tới.”

Lưu Bình An không hiểu loại mô phỏng chiến tranh này có cái gì phần kích, không phải là trò chơi sao? Nhưng bởi vì người phía trước rất cao, hắn vô luận kiễng chân như thế nào đều bị bức tường người cao cao chặn lại.

“Đáng giận.....” Đáng người thấp bé chính là chịu thiệt như vậy!

Đột nhiên cảm thấy một đôi tay hữu lực ôm lấy eo hắn, quay đầu nhìn Fitzgerald đứng sau lưng, “Uy, người muốn làm cái gì.....”

Chữ ‘hả’ còn chưa ra khỏi miệng, cả người liền bị ôm lấy, Fitzgerald nâng hắn lên, cho hắn ngồi trên vai mình.

“Uy..... Mau buông ta xuống!” Nắm đầu đối phương, hắn cũng không phải tiểu hài tử, bị ôm như vậy, thật sự rất ngượng ngùng. Fitzgerald đỡ eo hắn, “Ai nha, đau quá, đừng nắm. Thế này Tiểu An có thể xem nha. Xem, màn hình bên kia.”

Nghe hắn nói như vậy, Lưu Bình An ngẩng đầu nhìn trên đài biểu diễn. Khu hải chiến 3D rộng lớn, mặt trên vô số chiến hạm đang kịch liệt đối chiến. Theo số lượng chiến hạm bị phá hủy tăng lên, xem ra song phương đối chiến tựa hồ đều dùng hết toàn lực, đấu đến người chết ta sống, đã không còn là một trò chơi đơn giản như vậy.

Lưu Bình An lập tức liền bị trường hải chiến kịch liệt phấn khích hấp dẫn. Ngẩng đầu nhìn đến nét mặt thiếu niên chuyên chú, Fitzgerald cong khóe miệng. Trên vai là sức nặng của Tiểu An khiến hắn cảm thấy phi thường an tâm. Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở điểm này thì tốt biết bao.

Mà Connor thì thật hâm mộ, ghen tị, hận. Đáng giận, tại sao bộ dạng hắn lại thấp bé như vậy nha. Không thể giống Fitzgerald ôm lấy Tiểu An, để Tiểu An ngồi trên vai mình. Hắn cũng rất muốn ôm eo Tiểu An nha. Eo Tiểu An nhất định thực rắn chắc mà co dãn. [Thiên Âm: Connor đệ đệ, người triệt để yy.]

Edward đương nhiên cũng thực ghen tị, hắn từ ban đầu liền chán ghét tay đại cá tử này. Bởi vì cùng là ong đực, hơn nữa cùng là ong đực đã thức tỉnh, tên này cùng Brian bất đồng. Bởi vì gia hỏa này vừa thấy liền biết chỉ số thông minh rất thấp và Tiểu An càng có nhiều tiếp xúc thân mật.

Nhớ tới chuyện trong sơn động ở khu dã chiến, Edward thật muốn đem này đem hắn chém thành từng mảnh.

Nhìn hắn bộ dáng thật cẩn thận đỡ eo thiếu niên phòng ngừa rơi xuống, Edward cảm giác mình tựa hồ cũng không có lập trường nổi giận. Vốn bọn họ định huấn luyện Fitzgerald, giúp hắn có thể hoàn toàn nắm giữ năng lực của mình. Thế nhưng tên ngốc to xác này thoát nhìn không có đầu óc tựa hồ so với trong tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều. Cứ nhiên có thể tự mình nắm giữ năng lực sử dụng.

Hơn nữa dưới tình huống nhện nhện biến chủng muốn gây bất lợi với Tiểu An, nhiều người bảo hộ Tiểu An vẫn tốt hơn. Nghĩ vậy, hiện tại hắn cũng không tiện phát tác.

Bất quá, đáng ăn mừng là Smith hôm nay bận việc khác, cho nên không đi cùng bọn họ. Nếu để hắn thấy một màn này, chắc chắn rất giận dữ.

Tác giả có lời muốn nói: Kết quả một ong chúa khác vẫn là không xuất trường..... Là ta tính toán sai lầm..... Khóc.

Bởi vì định viết nhiều hoạt động của Tiểu An cùng nhóm ong đực nhóm, kết quả dài thêm một chương. Chương tiếp theo chương cũng là tiếp tục yy. Lại một chương mới xuất hiện nha..... Choáng..... Đại khái là vẫn chưa hạ quyết tâm cho hắn xuất trường đi.

Có người nói Tiểu An quá bình phàm không có gì tinh thông, nhóm ong đực bởi vì hắn là ong chúa mới thích hắn. Ta cảm giác khả năng là thời điểm bắt đầu đi. Điều Tiểu An tinh thông không ở nơi này, mà là trên chiến trường nha. Ta cảm giác Tiểu An hắn là đặc biệt kiên cường và dũng cảm đi. Ngắm lại một đứa nhỏ 13 tuổi, đối mặt quái vật khổng lồ, nếu không đủ dũng cảm đã sớm sợ tới mức nhũn cả chân. Nguyên nhân vì tín niệm bảo hộ người nhà khiến hắn kiên cường lại dũng cảm, điểm này thâm thâm đã động Brian.

Kỳ thật ta tuyển Tiểu An bình phàm làm nhân vật chính, đều không phải bởi vì nhân vật chính bình phàm linh tinh, mà là người cảm giác vĩ đại lại xinh đẹp khẳng định như cát vàng rất thưa thớt, mà đại bộ phận người đều là tiểu thị dân sống bình phàm. Hy vọng mọi người có thể từ Tiểu An nhìn thấy bóng dáng chính mình. Hắn liều mạng bảo hộ người nhà, thủ hộ thứ bên người có được, cố gắng sống sót. Vô luận gặp bất cứ khó khăn hiểm ác nào, dù dưới tình huống ác liệt nhất cũng không buông tay, hy vọng điều này có thể khiến mọi người đồng cảm, cùng người nhà cố gắng sống vui vẻ từng ngày, vô luận bất cứ chuyện đều không nhẹ giọng buông tay từ bỏ.

Về phần một ong chúa khác..... Kỳ thật tính cách hắn vẫn là không kịp Tiểu An..... Mọi người xem liền sẽ biết.

48. Chương 79: Kéo Bè Kéo Lũ Đánh Nhau

79, kéo bè kéo lũ đánh nhau...

Nhưng là, Edward cũng không biết, tuy rằng Smith không thấy được một màn này, nhưng có một người khác lại nhìn chăm chú vào thiếu niên.

Tại đây phòng nghỉ trên cao cách hơn 10m so với lầu triển lãm. Phòng đó là dùng làm phòng chỉ huy lâm thời, cho nên mỗi một gian đều thiết kế có ban công, có thể thấy rõ ràng hết thấy tình huống trong đại sảnh triển lãm.

Thanh niên nằm trên ban công lan can, tóc dài màu bạc dùng dải lụa màu lam đậm buộc lên, đuôi tóc tùy ý khoát lên vai. Trong đôi mắt bạc lạnh băng kiêu di kia hiện lên thân ảnh thiếu niên được ôm ngồi trên vai nam tử.

“Phát hiện điều gì thú vị à?” Nam tử ngồi trên ghế chậm rãi đứng lên, đi đến ban công.

Thế giới trong mắt tay súng bắn tỉa có lẽ có điều bất đồng với người thường, trong mắt đệ đệ này của hắn trừ bỏ con mồi, trên cơ bản sẽ không có hứng thú với thứ khác.

Nam tử khuỷu tay tựa vào lan can, tay còn lại lay động ly rượu thủy tinh trong tay, khiến chất lỏng trong suốt bên trong tản mát ra từng đợt tửu hương. Hắn chỉ là tùy ý đứng, cả người tản mát ra khí chất cao quý ưu nhã, đồng thời lại có một loại khí thế cường đại, làm người khác cảm giác hắn tựa như đế vương cao cao tại thượng.

Nam tử từ trên cao nhìn xuống, nhìn tình hình chiến đấu trên đài biểu diễn, “Nga? Người có hứng thú với hải chiến?”

Hắn đương nhiên biết đệ đệ không có khả năng cảm thấy hứng thú với hải chiến, cho dù một người tham gia trong đó là em họ của bọn họ. Nhưng nếu chạm trúng điểm quan trọng của hắn, đệ đệ lười biếng giống như con mèo kia đại khái lập tức sẽ lộ bộ mặt thật hung mãnh như sư tử giương nanh múa vuốt.

Đến tột cùng nói hay không đây? Nam tử gợi lên khóe miệng, đem tầm mắt chậm rãi chuyển qua trên người thiếu niên nhô lên trong đám người. Thiếu niên bề ngoài bình phàm này, đến tột cùng có nào chỗ đặc biệt a?

Nghĩ nghĩ, khóe miệng gợi lên độ cong càng lớn. Nam tử gờ chén rượu lên, xuyên qua chất lỏng đỏ tươi nhìn thiếu niên trong đám người. Xem ra thiếu niên này quả thật có chút chỗ độc đáo, hiện tại ngay cả hắn do ảnh hưởng của đệ đệ, cũng sinh ra hứng thú với thiếu niên.

Trên đài biểu diễn, tình hình chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Thắng thua đã bắt đầu rõ ràng. Thời gian đối chiến còn ba phút, bên phòng thủ học viện Đông Hải tuy rằng tổn thất không ít chiến hạm, nhưng chủ hạm vẫn vững vàng bảo vệ trận địa. Mà bên tấn công học viện hải quân Hoàng Gia tuy rằng đã tiếp cận trận địa địch quân, nhưng tàu phe đối phương cứ quán lấy dây dưa không ngớt, không thể công phá phòng tuyến.

Chỉ cần qua thêm ba phút, bên thủ liền tính là thắng. Tất cả mọi người cho rằng kết cục đã định, chủ hạm bên công đột nhiên làm khó dễ, giống như mũi tên lao thẳng tới chủ hạm bên thủ.

“Con mẹ nó! Bọn họ tiến đến gần như vậy muốn làm gì?” Học viên thao tác tàu bảo vệ bên thủ mắng to thô tục.

“Chẳng lẽ hắn muốn..... Đồng quy vu tận?” Đoán ra ý đồ đối phương, học viên thao tác chủ hạm bị dọa cả kinh. Đồng thời, người thao tác tàu bảo vệ nóng nảy, điều khiển chiến hạm chặn chủ hạm quân địch lại.

Nhưng vào lúc này, thừa lúc tàu bảo vệ phóng ngư lôi lộ ra khe hở, tàu bên cạnh chủ hạm bên công đột nhiên như phát điên rồi nhắm phía chủ hạm bên thủ, tư thế đồng quy vu tận.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, chiến hạm trong chiến khu 3D liên tiếp bạo tạc, ánh lửa tận trời, khói đặc cuộn cuộn, xác tàu thuyền nổi đầy mặt nước. Hình ảnh chân thật như vậy làm người khác kinh tâm, có người thậm chí che mắt hải tử, không để chúng xem. Cuối cùng còn lại trên mặt biển cư nhiên là chủ hạm bên tấn công và tàu bảo vệ của bên phòng thủ.

Bởi vì chỉ còn lại có tàu bảo vệ, cho nên bên thủ thua.

“Bên tấn công gian trá, thật quá đáng!” Lưu Bình An bởi vì tức giận mà không tự giác siết chặt áo Fitzgerald.

“Phải không? Ta cảm giác không nên đồng quy vu tận.” Vì thiếu niên kéo áo mình mà cảm thấy thực vui vẻ, Fitzgerald cười ha hả nói. [Thiên Âm: Người ‘Vui vẻ’ được cũng rất quý dị]

“Cũng không tính là gian trá.” Edward lấy ngón tay xoa cằm, “Bình giả, quỷ đạo dã. Nhiều loạn tâm mắt địch nhân, dự chúng phán đoán sai lầm, dụng binh là một loại hành vi giáo quyệt, trong chiến tranh, lừa gạt và uy lực là hai đức tính đẹp nhất.”

“Con người thật sự là đáng sợ, điểm này vẫn là nhên nhện đáng yêu hơn.” Lưu Bình An lắc lắc đầu. Tuy rằng nhên nhện biến chủng cao đẳng thực giảo hoạt, nhưng phần lớn nhên nhện cấp thấp căn bản không đầu óc. Mà lừa gạt và tính kế giữa nhân loại tựa hồ càng thêm đáng sợ.

Connor đệ đệ nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn không biết bọn họ đang nói cái gì. Ánh mắt biến thành trứng gà hoa, “Vì cái gì chỉ có ta không xem được..... Chỉ được nghe nha.....”

Eugene ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu, “Nếu thực sự muốn biết, có thể mua tình báo của ta nga. Ta sẽ cho người giá ưu đãi.” Nhìn bộ dáng Connor đáng thương hề hề, Rose đứng phía sau phì cười.

Trên đài đột nhiên truyền đến một trận rối loạn. Trong đó một người đem đồng phục cột vào phần eo, học viên học viện hải quân Đông Hải chỉ mặc áo lót từ sau bàn điều khiển trực tiếp vọt tới trước bàn điều khiển bên tấn công. Nắm áo một người điều khiển trong đó.

“Tên khốn nào là chỉ huy?”

Bởi vì đại bộ phận học sinh học viện Hoàng Gia Đế Quốc đều là có huyết mạch quý tộc hoàn khổ đệ tử, trong mắt bọn họ, người dân Liên Minh tất cả đều là bình dân. Ngạo mạn như bọn họ sao có thể chịu được bị bình dân đối đãi như thế. Đường nhiên là hỏi cũng không hỏi liền một quyền đánh ra.

“Không được tùy tiện chạm vào ta, người con heo nâu dơ bẩn này.”

Học viên mặc áo lót có làn da màu nâu, tóc xoăn màu nâu đậm, hiện tại loại này đã rất thưa thớt. Thiếu niên da nâu vốn đã trong cơn giận dữ, hiện tại bị mắng là heo, không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Tiếp được nắm tay đối phương, dùng lực vặn một cái. Rắc một tiếng, bẻ gãy khuỷu tay người nọ. Khi đối phương oa oa kêu thảm thiết, vài tên học sinh học viện quân sự Hoàng Gia Đế Quốc khác cũng đồng thời xông tới.

Thiếu niên da nâu cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, nắm chặt tay, cơ bắp rắn chắc trên người mạnh mẽ nổi lên, tràn ngập dẻo dai và lực lượng. Mà một học viên khác mặc chế phục màu trắng của Đông Hải cũng nhích lại gần. Thanh niên có gương mặt với những đường cong nhu hòa lôi kéo thiếu niên da nâu.

“Jack, đừng đánh!”

“Là hắn đánh ta! Còn mắng chửi người!” Thiếu niên được gọi là Jack bỏ tay thanh niên ra, “Vân Thư, chẳng lẽ chúng ta sợ Đế Quốc khốn kiếp gì đó sao?”

“Ai khốn kiếp?” Học sinh Đế Quốc bị khơi dậy lửa giận.

“Vừa rồi đến cùng là ai chỉ huy? Khiến đồng đội của mình chịu chết, loại chỉ huy như vậy không phải khốn kiếp thì là cái gì?”

“Nga..... Xem ra người đối với việc ta chỉ huy có ý kiến nha.” Một nam tử dáng người khôi ngô từ bàn điều khiển thông thả đi ra.

Chiều cao ngoài 1m9 cực có cảm giác áp bách. Bả vai rộng lớn, dáng người tam giác ngược hoàn mỹ, cơ bắp to lớn dưới chiếc T-shirt hàng hiệu hoàn toàn bày ra. Ngũ quan phóng khoáng, mày rậm, mũi cao thẳng, môi dày, tràn ngập mùi vị nam tử hoang dã và bất kham.

Một đầu tóc đỏ tươi xõa trên lưng, càng hiển lộ vẻ tùy ý của người này. Mà con người màu tím nhạt mang theo điểm đáng vẻ lưu manh, lại tràn ngập cao ngạo và khinh người.

Người mắt tím phi thường thưa thớt, toàn thế giới cũng chỉ có hoàng tộc Đế Quốc mới có. Thực rõ ràng, đối phương thân phận rất cao. Cho dù không phải trực hệ hoàng thất, cũng nhất định là nhân vật thân vương thế tử linh tinh.

Nhưng Jack cũng mặc kệ thân phận đối phương, hấn vốn chán ghét quý tộc Đế Quốc. Chỉ vào mũi đối phương, “Đúng vậy. Tên khốn kiếp như ngươi, căn bản không tư cách làm chỉ huy!”

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, nam tử mắt tím đột nhiên ra tay, ấn cổ Jack xuống, nâng đầu gối đánh lên. Phanh một tiếng, Jack ngã về phía sau.

Cái học viên khác đều sửng sốt. Nam tử tên Vân Thư lập tức ngồi xổm xuống xem xét. Sau đó, học viên Đông Hải xao động, nhào đến chỗ học viên Đế Quốc. Bên kia cũng bắt đầu chống trả lại.

Tiếng chửi bậy và tiếng đánh nhau vang lên, kèm theo tiếng người kêu thảm, một học viên cả người bị đánh bay xuống đài. Trong khán giả cũng phát ra tiếng nữ tử hét chói tai. Cả đám người lại càng xao động không thôi, có người liều mạng chen ra bên ngoài, mà người bên ngoài căn bản không biết phát sinh chuyện gì, kết quả bị đẩy ngã.

Trong lúc nhất thời, tiếng hét chói tai, tiếng mắng, tiếng hét nữ tử, tiếng tiểu hài tử khóc dâng lên như sóng biển.

Lưu Bình An từ trên vai Fitzgerald nhảy xuống, liền bị đám người bắt đầu xao động đụng vào. May mắn Fitzgerald thân thủ nhanh nhẹn, một tay đỡ lấy hấn. Dùng thân hình cao lớn của mình ngăn trở dòng người va chạm vào thiếu niên.

“Phát sinh chuyện gì?” Connor nhanh chóng tựa vào bên người Lưu Bình An, tiểu cá tử hấn hoàn toàn có thể sẽ bị dòng người nhấn chìm đi.

“Kỳ quái, ta hình như nghe được thanh âm cặp song sinh kia hô to: Kéo bè kéo lũ đánh nhau gì đó.” Lưu Bình An xem trái nhìn phải, lại không thấy được hai cái đầu hồng nhật kia đâu. Kỉ Vũ hấn là cùng một chỗ với bọn họ.

“Oa..... Lớn chuyện rồi.” Eugene một bên che chở Rose phía sau, một bên thối lui đến bên người Fitzgerald, “Học viên hai học viện hải quân ra tay tàn nhẫn. Hiện trường một mảnh hỗn loạn.....”

“Di? Ngươi làm sao mà biết được?”

“Đương nhiên, lá buôn tình báo vô luận bất cứ thời điểm đều có thể có tình báo mới nhất, nhanh nhất.” Eugene chỉ vào kính mắt mình, trừng mắt nhìn.

“Chúng ta mau rời khỏi đây. Rất nguy hiểm.” Thời điểm đông người rối loạn, dễ dàng phát sinh việc dẫm đạp nhau. Edward một bên đẩy người xông lại đây, một bên dẫn mọi người đến góc ít người tới gần.

Cảnh vệ viên rất nhanh chạy tới sơ tán đám người. Mà radio cũng không ngừng vang lên, kêu gọi mọi người bảo trì bình tĩnh, không cần kích động, nghe theo chỉ huy.

Mà người kéo bè kéo lũ đánh nhau cũng bắt đầu di động vị trí, những khách nhân đến hội chợ tham quan cũng có quân nhân, dưới sự va chạm, số người gia nhập hỗn chiến mở rộng, tiếng chửi bậy, thô tục thay nhau vang lên.

Phanh một người bị đánh bay, cả người ngã trước mặt bọn Lưu Bình An.

Người nọ gian nan đứng lên, mà người đánh hấn đã vọt tới trước mặt, giơ lên nắm đấm đánh xuống.

“Dừng tay.” Edward rút cuộc không thể nhịn được nữa, một tay bắt lấy tay người nọ, “Mặc kệ ngươi là bộ đội nào, tụ tập đánh nhau là trái với quân quy.”

“Ngươi hấn x, mẹ nó, lặn ra..... Nha.....”

Edward không đợi người nọ mắng xong, cổ tay vừa chuyển, đem tay đối phương xoay ra sau, nhắc chân đá đầu gối đối phương. Người nọ phát ra một tiếng hét thảm, quỳ trên mặt đất.

Mà đồng bạn người nọ tựa hồ đều đánh đổ mắt, thấy đồng bạn của mình bị đánh, nhào lại đây hỗ trợ. Fitzgerald và Edward đành phải phân biệt giáo huấn bọn họ. Kết quả ‘Chiến trường’ bắt đầu lan đến bên này.

Eugene vừa thấy tình thế không ổn, chột lóe ra phía sau hai người đang công kích, nói với Lưu Bình An: “Chúng ta rút lui đi.”

“Nha –” Tiếng Rose thét chói tai làm cho bọn họ đồng thời quay đầu nhìn lại. Thiếu nữ ép sát tường, mà có hai học viên đang đánh nhau dần dần tiếp cận. Nhưng Rose căn bản không còn chỗ có thể né tránh.

Lưu Bình An tiến lên, vừa định vươn tay nắm lấy bả vai một người, nháy mắt khi tay đụng tới người nọ, đối phương đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng mất thăng bằng quỵ rạp xuống đất, mà gia hỏa cùng hắn đánh nhau thừa cơ cho hắn mấy quyền.

Lưu Bình An ngăn cản người nọ, “Đừng đánh!”

“Hừ, con khỉ thối Liên Minh, lăn ra!” Học viên quân sự Đế Quốc kia chuyển nắm đấm đánh sang Lưu Bình An. Trước lúc cánh tay đụng tới hắn, người nọ cũng đột nhiên khẽ kêu một tiếng như người trước, ngã xuống ôm mắt cá chân.

Lưu Bình An ngẩng đầu nhìn bốn phía chung quanh, trên ban công phòng nghỉ phát hiện một thân ảnh quen thuộc. Thanh niên lạnh lùng biết thiếu niên nhìn hắn, cong khóe miệng, nâng nâng súng trong tay.

Cái kia..... Hắn chỉ là súng đồ chơi đi..... Gáy Lưu Bình An chảy xuống một giọt mồ hôi.

“Tiểu An, cẩn thận!” Connor kinh hô khiến Lưu Bình An phục hồi tinh thần, thế nhưng đã quá trễ. Nắm đấm người đánh lên sau lưng đã tới trước mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người có vẻ còn có ấn tượng với nữ hài giải quyết mật mã. Nhưng người bị hại lúc trước không phải nàng. Khi hành quân ở huấn luyện doanh kỳ thật có hai nữ sinh bị thương. Một trật chân, một gãy chân. Người chết là nữ sinh bị trật chân. Nữ hài giải mật mã là người gãy xương kia.

Ngày mai, một ong chúa khác xuất trường. Đoạn kịch ngắn dưới đây:

..... Hắn quỳ một gối, khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn gần càng thêm làm người rung động.

Hắn lộ ra mỉm cười duyên dáng, vươn tay, “Thật sự xin lỗi, khiến người bị sợ hãi.”

49. Chương 80: Ong Chúa

80, ong chúa...

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, một bàn tay xuất hiện tiếp được cú đấm, đồng thời kẻ đánh lên hét thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài. Một thân ảnh che trước người Lưu Bình An, bảo vệ hắn.

“Tiểu An, người không sao chứ?”

Giọng nam trong sáng mà thuần hậu làm người ta an tâm, Lưu Bình An không cần ngẩng đầu cũng biết, che ở trước mình là Aslan.

“Ta không sao.” Ngày hôm qua không có đi tìm hắn, kỳ thật là Lưu Bình An cố ý tránh mặt hắn. Về phần nguyên nhân, kỳ thật chính hắn cũng không rõ ràng. Chỉ là trong lòng ảm ảm có điểm thấp thỏm bất an.

Gặp mặt thì sẽ thế nào? Dù sao Aslan cũng không ăn thịt người, mình tại sao lại sợ nhìn thấy hắn? Lúc câu hỏi vẫn đang chưa tìm ra lời giải, cứ nhiên đột nhiên gặp nhau trong tình huống như vậy..... [Thiên Âm: Hắn quả thật sẽ không ăn người, hắn chỉ ‘Ăn’ người.]

“Tiểu An..... Người thật sự không có việc gì sao?” Đã hai ngày không nhìn thấy thiếu niên, Aslan vẫn lo lắng thiếu niên chán ghét mình. Hôm nay từ sớm liền để Lý Duy đi tìm hiểu bọn Lưu Bình An tham quan ở nơi nào.

Hiện tại cuối cùng gặp được, nhưng thiếu niên tựa hồ không để ý đến hắn. Trong lòng cảm giác thực không thoải mái, Aslan quay đầu nhìn về phía thiếu niên, phát hiện người sau mặt đỏ bừng, vẻ mặt đáng yêu như vậy khiến tim hắn đập chậm nửa nhịp, “Tiểu An.....”

“Ngu ngốc! Chú ý bốn phía!” Nhìn Aslan quay đầu ra sau, Lưu Bình An ở trong lòng thầm mắng: Đáng giận! Tại sao lại đồ mặt? Ta khẳng định là bị Connor hoặc Fitzgerald lây bệnh ngốc rồi.

“Mẹ”

Một thanh âm mang theo khóc nức nở khiến Lưu Bình An phục hồi tinh thần. Hắn nhìn chung quanh bốn phía, trong đám người nhìn thấy một tiểu cô nương mặc áo phục hồng nhạt, một mình một người khóc chậm rãi đi. Vài lần thiếu chút nữa đều bị người chạy qua đánh ngã.

Rất nguy hiểm! Lưu Bình An hướng tiểu cô nương chạy tới.

“Tiểu An, ngươi đi đâu vậy?” Aslan muốn đuổi theo, nhưng gia hỏa vừa rồi bị hắn đánh một lần nữa đứng lên bám trụ hắn.

Thiếu niên tiến lên ôm lấy nữ hài tử, trên mặt đất lăn một vòng, tránh thoát mấy người bị đánh cho bay tứ tung. Người nọ đụng vào bàn triễn lâm bên cạnh, nặng nề ngã xuống đất.

Té trên mặt đất người chính là thiếu niên da nâu của học viện Đông Hải. Thiếu niên phun ra một búng máu, xem ra bị thương không nhẹ. Hắn cắn răng lau vết máu trên khóe miệng, giãy dụa đứng lên.

Nam tử tóc đỏ đáng người khôi ngô lại một cước đạp trên lưng hắn, “Nói đi, ta có phải ‘Khốn kiếp’ không?”

“Hỗn..... Đản.....” Jack cắn răng, chịu đựng thống khổ do xương sống bị đạp, quật cường nhìn chằm chằm đối phương.

“Hừ!” Nam tử tăng thêm lực đạo dưới chân, sống lưng Jack thật sự sắp bị đạp gãy.

“Quả nhiên, quý tộc đều là biến thái!”

Một thanh âm xen vào, khiến nam tử tóc đỏ quay đầu, phát hiện người nói chuyện là một thiếu niên bình thường. “Nga? Rất thú vị nha. Người cũng muốn ném thử tư vị này sao?”

Nam tử tóc đỏ lấy ngón tay chỉ chỉ Jack đang tê liệt trên mặt đất, tới gần Lưu Bình An, vươn tay nắm cầm hắn. Khí thể trên người nam tử khiến tiểu cô nương trong lòng Lưu Bình An bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, quên cả khóc.

Lưu Bình An kéo lên một nụ cười nhạt mang ý trào phúng, “Phóng ngựa lại đây đi! Tập chúng đầu đỏ.”

Nam tử đột nhiên kéo áo Lưu Bình An, giơ lên nắm tay.

“Tiểu An!” Aslan và Fitzgerald đồng thời kêu lên, nhưng bọn hắn đã không kịp rồi.

Mắt thấy nắm đấm liền sẽ rơi xuống trên mặt thiếu niên, song cú đấm này lại đột nhiên giống như bị đông lại, dừng cách Lưu Bình An ba phân. Một thanh kiếm màu bạc lạnh lẽo dài mảnh lợi hại, giống như một con rắn màu bạc, vô thanh vô tức dán trên cổ nam tử tóc đỏ.

“Harry, ngươi thực rất giỏi nha, lúc nào thì học được dọa tiểu cô nương vậy?” Tiếng nam tử ưu nhã làm người khác nghĩ đến thanh âm violon tuyệt đẹp nhu hòa. Ngữ điệu nam tử và lời mỉa mai thực ưu nhã, như là Tinh Linh ngâm thơ ca.

Nam tử tóc đỏ được gọi là Harry đứng hình một hồi, trên mặt biểu tình rất khó xem. Không cam lòng buông tay kéo áo Lưu Bình An ra, chậm rãi xoay người lại, đối mặt với người cầm kiếm. Mà người kia thủy chung vẫn đem ngân kiếm mảnh dài dán trên cổ hắn.

“Lance.....” Harry cười nói ra tên đối phương. Đối phương đột nhiên ra tay, dùng tay hung hăng đâm vào mặt nam tử, thân thể nam tử cao lớn bị đánh bay ra ngoài, có thể thấy được người nọ sức lực rất mạnh mẽ.

Nam tử tóc đỏ ngã xuống, Lưu Bình An mới nhìn đến người cầm kiếm kia. Trong nháy mắt, Lưu Bình An tưởng rằng mình nhìn thấy một pho tượng nghệ thuật hoặc là một bức tranh. Bởi vì người trước mắt có mỹ mạo như mộng ảo.

Thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, mái tóc màu thủy lam cuộn sóng, làm người ta nghĩ tới mặt nước màu lam dao động. con người đồng màu thủy lam tràn ngập ngạo khí và tự tin, mỹ mạo làm người không thể dời

tầm mắt, lại tuyệt không có vẻ nữ tính. Đôi mày kiếm kia anh khí bức người, mà chế phục học viện quân sự màu lam nhạt trên người có nét thời trang cùng vật áo cắt thật dài, càng hiện ra sự anh tư tự nhiên.

Cho dù căn bản không quan tâm bề ngoài nam tử như Lưu Bình An cũng không khó cảm thấy bề ngoài đối phương rất xinh đẹp. Bất quá, Lưu Bình An cảm giác nam tử trưởng thành theo cái dạng này, kỳ thật quá bi kịch.

“Lance.....” Harry tóc đỏ che nửa bên mặt bị đánh sưng nhìn chằm chằm thiếu niên tóc thủy lam, trong đôi mắt màu tím tràn ngập không cam tâm, “Người tại sao đánh ta?”

“Harry * Eric, người biết rõ chính mình làm những gì không? Tự tập đánh nhau, cố ý đả thương người..... Người còn xứng với dòng họ ‘Eric’ này sao? Người đem tôn nghiêm và uy tín đế quốc đặt ở chỗ nào?”

“Nhưng là.....”

“Câm miệng!” Lance ngữ điệu sắc bén khiến người sau theo bản năng im tiếng, “Sau khi trở về tự đến Hình phạt giáo của học viện chịu phạt. Hiện tại.....” Hắn ngừng đầu, một ngón tay chỉ về học viên học viện Đông Hải, “Đi xin lỗi học viện hải quân Đông Hải.

“Vì cái gì? Ta mới không.....”

Bị tầm mắt sắc bén của thiếu niên đảo qua, Harry không cam tâm hừ lạnh một tiếng, thì thào mấy câu thô tục, không tình nguyện đi về phía người học viện Đông Hải.

Lance đem ngân kiếm thu hồi vào vỏ, đi đến trước mặt Lưu Bình An, quỳ một gối về phía hắn. Khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn gần càng thêm khiến người rung động.

Hắn lộ ra nụ cười duyên dáng, vươn tay, “Thật sự xin lỗi, khiến người bị sợ hãi.”

Thái độ chuyển biến 180 độ khiến Lưu Bình An hoài nghi người này thật giỏi biến sắc mặt, vươn tay muốn bắt tay đối phương, đã thấy đối phương sắc mặt trầm xuống, ba một tiếng hung hăng đánh lên tay hắn.

“Đau..... Người làm gì?” Lưu Bình An thu hồi bàn tay bị đánh đau.

“Ai cho phép người chạm vào ta? Người con chuột dơ bẩn này.” Trong đôi mắt màu thủy lam đều là khinh thường.

Thiếu niên thái độ cao ngạo, khiến Lưu Bình An lập tức dấy lên lửa giận. “Là người tự đưa tay ra.”

“Ta là vươn tay với vị tiểu công chúa khả ái đây.” Lance lại hướng về tiểu cô nương trong lòng Lưu Bình An vươn tay, ôn nhu mỉm cười, “Đến đây, tiểu công chúa đáng yêu.....”

Nếu là thiếu nữ mà nói, đại khái là mặt đỏ tim đập, thét chói tai rồi. Thế nhưng tiểu cô nương căn bản cái gì cũng không hiểu, còn bị dọa sợ không nhẹ, thực không cho mặt mũi oa oa khóc lớn lên.

Lance nháy mắt ngạc nhiên, hắn chưa từng gặp loại tình huống này. Thường mọi người nhìn thấy hắn tươi cười đều sẽ bị mê hoặc, không có ai lại oa oa khóc lớn. Trong lúc nhất thời sửng sốt ngốc lảng một chút.

Nhìn biểu tình đối phương, Lưu Bình An nhin không được cười ha ha. Tiếng cười này lập tức chọc giận Lance.

“Người cười cái gì?”

Đối mặt tầm mắt sắc bén lợi hại của Lance, Lưu Bình An cảm giác cười nhạo hắn thật không hay, thế nhưng thật sự rất khôi hài, căn bản không có biện pháp im tiếng.

“Thực xin lỗi..... Ha ha..... Cái kia nha..... Trước mặt tiểu cô nương ra vẻ đẹp trai nhất định sẽ bị kịch.”

“Buông nữ hài tử trong tay người ra. Đứng lên!” Lance đứng lên, trên cao nhìn xuống dùng giọng điệu mệnh lệnh nói.

Lưu Bình An nhún nhún vai, đem tiểu cô nương thả xuống đất. Một thiếu phụ từ phía sau Aslan đi tới, kêu to tên nữ hài. Nữ hài tử khóc nhào vào lòng mẫu thân.

“Mẹ ơi,..... Vừa rồi thật đáng sợ nga.....” Mẫu thân của tiểu cô nương vỗ lưng nàng, nhẹ giọng an ủi tiểu cô nương.

Một thân ảnh tiểu cá tử khác cũng đồng thời bổ nhào vào người Lưu Bình An, “Tiểu An!” Connor học tiểu cô nương làm nũng, “Tiểu An, vừa rồi thật đáng sợ nga.....” [Thiên Âm: Connor đệ đệ, người nhất định bị kịch.]

Lưu Bình An cả người nổi da gà, đem Connor một tay đẩy ra, “Biến!”

Lúc này bọn Fitzgerald cũng tiến lại đây, Aslan lo lắng hỏi Lưu Bình An: “Không có việc gì chứ?” Sau khi người sau lắc đầu tỏ vẻ không cần lo lắng, Aslan quay đầu nhìn về phía Lance đang sắc bén nhìn thẳng Lưu Bình An. Đứa ngốc cũng nhận ra trong mắt hắn có địch ý.

Tác giả có lời muốn nói: Không biết có bao nhiêu người hiểu lầm màn kịch này nha? Hãn..... Ngẫu không phải cố ý , ngẫu thật sự không phải cố ý[Thiên Âm: Người này tuyệt đối là cố ý]

Chương kịch tiếp theo: Ong chúa vs ong chúa

“Lưu Bình An, tên của ta là Lance * Von * Alan Bella. Người nhớ kỹ, cười nhạt ta phải trả giá đại giới.”

Dùng kiếm chỉ thẳng cổ họng đối phương, không thể nghi ngờ chính là khiêu khích. Đối với loại khiêu khích này, là quân nhân sao có thể bỏ mặc không để ý?

50. Chương 81: Ong Chúa Vs Ong Chúa

81, ong chúa vs ong chúa...

Đúng lúc này, vài tên thanh niên yên lặng đến bên người thiếu niên tóc lam. Trong đó một nam tử mắt tím tóc vàng kim nhạt đưa tay đặt lên ngực, cung người hành lễ, “Mọi chuyện đã hoàn thành, nữ hoàng bề hạ thân ái.”

Nam tử tựa hồ trời sinh có khéo miệng khế nhếch khiến hắn có vẻ phi thường có lực tác động đến người khác, con người màu tím lóe lên, chế phục quân trang màu đen khiến hắn càng thêm anh tư bừng bừng, thần thái ngời ngời. Song trong đôi mắt này tựa hồ cất giấu một ít gì đó, làm người ta cảm thấy rất không thoải mái.

“Hạ trưởng bên kia cũng đã chào hỏi.” Một người thanh niên khác khuôn mặt thanh tú, tao nhã nho nhã kẻ sát vào tai thiếu niên tóc lam, nhẹ giọng nói. Không biết là cố ý hay vô tình, cố ý mỉm cười ái muội, đem tầm mắt liếc về phía Lưu Bình An.

Cuối cùng một thanh niên trầm mặc mặc áo Harry tóc đỏ, người sau ồn ào hét lớn: “Buông ra ta!” Thanh niên dùng lực đẩy, Harry ngã chổng vó.

“Khốn kiếp..... Cự nhiên dám đối xử với ta như vậy, người tên bình dân này!”

Không để ý tới Harry lớn tiếng mắng và uy hiếp, thanh niên đi đến sau lưng Lance, hai tay chấp sau lưng, thẳng tắp mà đứng. Ngũ quan hắn khắc sâu nhìn không ra bất cứ biểu tình gì, nhưng không phải lãnh khốc hay lợi hại, mà cứng như sắt thép, băng lãnh và cứng rắn. Hắn đứng ở nơi đó, tựa như một bức tường vững chắc, thủ hộ thiếu niên tóc lam.

“Ai nha nha, đệ đệ thân ái. Người không cảm thấy như vậy quá khó nhìn sao?” Nam tử tóc vàng kim nhạt vươn tay với Harry, biểu cảm thực ôn hòa, nhưng trong giọng nói lại căn bản không có chút quan tâm nào mà mang theo chút trào phúng.

“Không cần người giả vờ tốt bụng, ngụy quân tử.” Harry hừ lạnh rồi tự mình đứng lên, vỗ vỗ quần áo.

Bốn người đứng ở bốn phía thiếu niên tóc lam, tướng mạo tuấn lãng soái khí, khí chất đặc sắc các loại, không thể nghi ngờ đều là nhân vật nhất định làm người ta chú ý. Thế nhưng lại tuyệt không làm yếu bớt khí thế thiếu niên.

“Thật xinh đẹp nha.” Connor nhỏ giọng nói bên cạnh Lưu Bình An.

“Đúng vậy. Nhưng nam nhân trưởng thành như vậy kỳ thật rất bi kịch.”

“Ân.....” Fitzgerald đầy mặt nghiêm túc gật đầu đồng ý: “Đúng, so với con gái còn đẹp hơn, thật sự rất đáng tiếc.”

“Đáng tiếc gì?”

“Không thể để người ta cười về làm vợ không phải thực đáng tiếc sao?”

Mấy người Lưu Bình An đồng thời, không thể tưởng được đứa ngốc Gerrard lại phát biểu ra một câu ngôn luận đầy tính bạo tạc như vậy.

“Vì sao không thể cưới?” Edward trêu chọc nói, “Nam nhân cũng có thể cưới về làm vợ a.”

“Thật sự?” Fitzgerald đột nhiên hai mắt phát sáng, lại không phải nhìn về phía Lance, mà là tròng Lưu Bình An. Người sau sau đầu toát một giọt mồ hôi, nghĩ: Hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì nha?

Aslan vài lần làm thủ thế ý bảo mọi người im lặng, nhưng ngay cả huấn luyện viên cũng gia nhập đề tài khiến hắn càng thêm đau đầu. Nghĩ thầm: Cho ta xin, để đối phương nghe được thì làm sao? Sẽ biến thành ‘Vấn đề quốc tế’ đó.

Thiếu niên tóc lam đột nhiên đi đến trước mặt Lưu Bình An, con ngươi màu thủy lam như bảo thạch xinh đẹp bắn ra ánh mắt lợi hại, “Tên của người?”

“Di?” Không chỉ Lưu Bình An, cả bọn Aslan cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn vị thiếu niên mỹ lệ này.

“Ta sao?” Lưu Bình An chỉ vào chính mình, hắn cảm giác thiếu niên quý tộc này tựa hồ không tất yếu phải hỏi tên mình. Bất quá, nếu không nói đối phương nhất định sẽ quần lấy đòi đánh nhau đến chết, quý tộc toàn là sinh vật biến thái không thể lý giải.

“Ta tên Lưu Bình An.”

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, trước mắt ngân quang chợt lóe. Một thanh ngân kiếm dài mảnh sắc bén vô cùng đã chỉ vào cổ họng Lưu Bình An.

“Tiểu An!”

“Người muốn làm gì?” Aslan và Fitzgerald một trái một phải đồng thời che trước Lưu Bình An bảo vệ hắn.

“Lance, người định làm gì vậy?” Thanh niên tóc vàng mắt tím ánh mắt thú vị dao động trên người thiếu niên tóc lam, sau đó lại híp mắt nhìn về phía Lưu Bình An.

Harry chỉ huyết sáo một cái, mà mặt khác vị thanh niên tao nhã kia cũng dùng ánh mắt ‘thứ này thú vị’ đánh giá nhóm học viên học viện quân sự Aliya đối diện. Như bức tường cứng rắn đứng phía sau thiếu niên tóc lam, nam tử mặt than vẻ mặt không biểu tình như cũ.

“Lưu Bình An, tên của ta là Lance * Von * Alan Bella. Người nhớ kỹ, cười nhạo ta phải trả giá đại giới.”

Dùng kiếm thẳng chỉ thẳng cổ họng đối phương, không thể nghi ngờ chính là khiêu khích. Đối với loại khiêu khích này, là quân nhân sao có thể bỏ mặc không để ý?

“Cứ việc phóng ngựa lại đây.”

Lưu Bình An đẩy ra hai người che trước mặt mình, dưới ngọn đèn con ngươi sắc lưu ly gần như trong suốt, gắt gao trùng thiếu niên cầm kiếm, người sau ánh mắt so kiếm còn muốn lợi hại hơn cũng không chút nào lùi bước. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Không biết giằng co bao lâu, soạt một tiếng, thiếu niên tóc lam đem ngân kiếm thu hồi vào vỏ, hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi. Mà bốn gã thanh niên cũng theo sau rời đi.

“Tiểu An, như vậy có được không?” Eugene không biết từ nơi nào chui ra, nhìn ra bối cảnh mấy người kia, “Quý tộc đều rất khó chơi nga.” Mà những người khác cũng đồng thời vì Lưu Bình An cảm thấy lo lắng.

Đương sự lại dường như không có việc gì nhún nhún vai, “Bởi vì là quý tộc, cho nên ta mới nói như vậy nha. Không phải có một loại thuyết pháp là, quý tộc đưa ra khiêu khích thì phải trả lời ‘Cứ việc phóng ngựa lại đây’ sao?”

Những người khác đồng thời . Eugene đẩy đẩy kính mắt, tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Cái kia..... Thuyết pháp hoàn chỉnh là: Quý tộc đề ra khiêu khích, khi trả lời ‘Cứ việc phóng ngựa lại đây’, đều sẽ trả giá đại giới rất cao.”

“.....”

“Nhưng là, Tiểu An vừa rồi rất soái nha.” Connor có vẻ thực hưng phấn, “Thế nhưng, mỹ nhân siêu xinh đẹp kia cũng thực tuyệt..... Nữ vương nha nữ vương.....”

“Nga? Chẳng lẽ ngươi muốn làm phản đồ? Đầu quân sang ôm ấp mỹ nhân?” Eugene ác ý nói.

“Không có!” Connor nhanh chóng phản bác, “Đương nhiên vẫn là thích Tiểu An.” Sau khi ý thức được mình vừa nói cái gì, Connor đỏ bừng mặt, không biết làm sao hươ hươ tay, “Ta không phải ý đó..... Kỳ thật là.....”

Đáng tiếc, Lưu Bình An trên cơ bản không nghe Connor đệ đệ thổ lộ, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía vừa nãy phát hiện Gavin trên ban công gian phòng nghỉ kia. Vừa rồi lúc Harry tóc đỏ hướng hẩn gờ lên nắm tay, hẩn có thể tự tin nói ra ‘Phóng ngựa lại đây’ kỳ thật là vì hẩn biết Gavin nhất định sẽ thu phục gã to con này.

Nam tử tựa như băng kia hình như đã trở lại ghế ồi, trên ban công không có một bóng người.

Ai cũng không chú ý Edward từ lúc vừa rồi bắt đầu vẫn trầm mặc không nói, mày nhíu chặt. Thẳng đến khi mọi người muốn rời đi khu biểu diễn giờ đã là một mảnh bữa bãi, Lưu Bình An gọi hẩn mới hồi phục tinh thần.

“Huấn luyện viên, ngươi không sao chứ? Có phải bị thương vào đầu đến choáng váng rồi không?”

“Hừ hừ, đám tiểu hỗn đản này xách giày cho ta còn chưa xứng đâu. Có thể tổn thương đến ta?” Edward nhíu mày, “Ta đây là thâm trầm. Nam nhân thâm trầm mới có mị lực.”

Lưu Bình An thật sự rất muốn nói câu “Vậy ngươi liền tiếp tục giả vờ thâm trầm đi, chúng ta đi về trước ăn cơm.” Nhưng cuối cùng vẫn là không dám nói ra miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc viết ra một ong chúa khác. Kỳ thật đều là sài lang hổ báo.....

Mọi người thuận tiện ném gạch đi.....

51. Chương 82: Chơi Bài Trùng Phạt [thượng]

82, chơi bài trùng phạt [thượng]

Ăn cơm chiều xong, mọi người gom lại phòng Aslan cùng chơi đánh bài. Bởi vì phòng Aslan ở là loại xa hoa, so với phòng bình thường rộng hơn một ít.

“Ha ha, thật sự quá may mắn!” Nơi có Song Tử tinh luôn luôn có tiếng tranh cãi ầm ĩ, bởi vì tự thân bọn họ và tranh cãi ầm ĩ là cùng nghĩa nhau.

“Thật nha, may mắn và sao may mắn luôn đi cùng nhau nga.” Thái Bạch ôm vai Kỉ Vũ, “Không thể tưởng được trên đài biểu diễn cư nhiên là chỗ an toàn nhất. Mấy tên gia hỏa đánh nhau toàn bộ đều nhảy xuống đài.”

Bọn họ ba người khá gần phía trước, hơn nữa là vị trí trung ương, tương đối khó lùi ra. Bắt đầu rối loạn không lâu, Kỉ Vũ nhìn thấy người đánh nhau trên đài đều ngã xuống đài biểu diễn, vì thế đề nghị bò lên trên đài. Ba người thoải mái tránh thoát rối loạn.

“Không cho phép cướp đi sao may mắn của chúng ta!” Lưu Bình An đem Kỉ Vũ từ trong lòng Thái Bạch kéo ra. X, quả nhiên là như thế này. Bọn họ tuyệt đối có ý đồ.

Cửa phòng mở ra, Lý Duy và Fitzgerald mỗi người ôm hai túi to tiến vào. Aslan định đỡ lấy, nhưng Lý Duy thối lui một bước tỏ vẻ không cần hần giúp. Mà những người khác vừa thấy gói to trong tay bọn họ, lập tức phóng đến đây. Lấy đồ ăn vặt và rượu bên trong bày hết lên bàn.

“Vất vả người rồi. Lại để người đi mua này nọ.” Aslan nhìn đồng bạn đang tranh đồ ăn vặt, có điểm bất đắc dĩ, lắc lắc đầu cười nói với Lý Duy.

“Đừng nói như vậy, Aslan đại nhân.” Lý Duy đứng thẳng tắp, “Hỗ trợ ngài là công tác của ta.”

“Ai nha, người cũng không phải bộ hạ, mà là đồng bạn của ta nga.” Aslan đưa cho hần một lọ đồ uống, “Ta nhớ rõ người thích uống trà cam.”

“Vâng..... cảm ơn.....”

Lý Duy trong mắt trừ kính ngưỡng còn lóe qua một tia tình cảm càng sâu, đáng tiếc Aslan không có phát hiện. Bởi vì bên kia mọi người đã bắt đầu chơi bài, lớn tiếng thúc giục Aslan đến cùng chơi.

Giường trong phòng có thể gấp đứng lên, dựa vào tường. Bọn họ trải đệm trên sàn, vây quanh thành vòng tròn ngồi xuống.

Bởi vì Connor chiếm vị trí bên phải Lưu Bình An, Aslan đành phải ngồi vào bên trái, “Các người đang chơi cái gì? Toa cấp sao?”

“Đúng. Nhưng không phải toa cấp bình thường nga! Là bài trừng phạt đó!” Thái Bạch của cặp song sinh hưng phấn giải thích cho Aslan: “Mọi người trước viết một tờ giấy trừng phạt. Tỷ như: Hít đất năm mươi lần, cởi một kiện quần áo, vân vân. Sau mười lượt tính tiền đặt cược một lần, người thua nhiều nhất sẽ rút một tờ giấy trừng phạt, sau đó theo những gì viết trên giấy mà làm nga!”

“Này..... Nghe cũng rất thú vị.” Kỳ thật Aslan vừa rồi nhìn trộm được hình như có một tờ viết là: Hôn người ngồi bên cạnh người một cái.

Mọi người đều nhất trí cho rằng Kỉ Vũ khẳng định sẽ thắng, có chơi cũng không có ý nghĩa, cho nên quyết định do hần phụ trách chia bài. Sau khi phát bài chưa lật xong, từ lượt thứ hai bắt đầu đánh cược. Bọn họ dùng vỏ đậu phộng làm tiền.

Aslan bài lớn nhất, là K, vì thế do hần đánh cược trước. Mọi người theo chiều kim đồng hồ sẽ cùng đánh cược. Vừa mới hết một vòng, chuông cửa vang lên.

“Là ai vậy?” Aslan đang chuẩn bị đứng lên mở cửa, Lý Duy đã giành trước đi đến cạnh cửa.

“Chẳng lẽ là huấn luyện viên?”

“Hần không phải huấn luyện viên đâu. Hần nói muốn đi tìm Smith có chuyện cần bàn. Hần là sẽ không nhanh như vậy.” Nhớ tới Edward bộ dáng thần bí hể hề, khiến Lưu Bình An cảm thấy có điểm kỳ quái.

“Hần là Mai Lệ.” Connor nhảy dựng lên, “Nàng nói sẽ đến đây ‘Tập kích ban đêm.’” Những người khác nghe được từ ‘Tập kích ban đêm’ đều ngẩng đầu lên.

“Tối thật nhanh nha.” Eugene thấp giọng lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu trừng mắt nhìn Connor, “Đối với nữ sinh tập kích ban đêm, chúng ta nếu không phản kích thật sự không phải lễ nha. Connor nắp ngoài cửa ôm người đến đột kích đi.”

“Tại sao lại là ta?”

“Chẳng lẽ người muốn để ta hoặc là Fitzgerald cho tỷ tỷ người một cái ôm đột kích sao?”

Nghĩ đến Eugene đeo kính đen trên người Mai Lệ ăn đậu hũ hay Fitzgerald cho Mai Lệ một cái ôm siêu mạnh, Connor dùng lực lắc đầu, “Không cần!” Ngay lúc Lý Duy mở cửa, hẳn cả người bỏ nhào ra ngoài.

Nháy mắt tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung nơi cửa ra vào, mà người ngoài cửa phát ra một tiếng kêu sợ hãi. Nhưng không phải tiếng nữ sinh.

Bị Connor nhào ra đẩy ngã là một thiếu niên da màu nâu, tay trái cột băng vải và khung cổ định, Lưu Bình An liếc mắt nhìn liền nhận ra hẳn là nhân vật chính thứ nhất hôm nay nháo sự ở khu biểu diễn. Mà đứng bên cạnh là một thanh niên mặc chế phục học viện hải quân Đông Hải, đầy mặt kính ngọc nhìn Connor.

“Cút đi!” Thiếu niên da nâu rống giận. Mà Connor giống như nữ sinh gặp phải sắc lang, bay nhanh chạy về ôm lấy Lưu Bình An.

“Tiểu An, ngươi phải làm chủ cho người ta nha. Hẳn chiếm tiện nghi của người ta, còn rống người ta.”

“Thật đáng thương, ngoan ngoãn.....” Nói lời này đương nhiên không phải Lưu Bình An, hẳn chỉ là đầy đầu hắc tuyến, khéo miệng rút gân. Kể nói chuyện là đôi song sinh thực phá phách kia.

“Các người có chuyện gì?” Tuy rằng không giống với dự đoán, nhưng Aslan lại vẫn duy trì thái độ nhất quán tao nhã có lẽ, đứng lên đi đến cạnh cửa, phòng này là của hẳn, nếu có khách đến, nên do hẳn tiếp đón.

“Xin chào! Ban đêm đến đây quá nhiều chư vị, vạn phần xin lỗi.” Thanh niên đứng bên cạnh thiếu niên da nâu cất giọng nho nhã.

“Không việc gì. Ta là Aslan * Elvis, xin hỏi hai vị có chuyện gì sao?” Aslan rất có lễ phép trả lời.

Thanh niên lại phi thường có lễ cung người, “Kẻ hèn tên Vân Thư, xin hỏi Lưu Bình An tiên sinh có đây không?”

Tiên sinh?

Tất cả mọi người phản ứng không kịp là vì xưng hô với Lưu Bình An, bao gồm cả chính bản thân Lưu Bình An.

Thiếu niên da nâu ‘Hừ’ một tiếng, “Vân Thư, ngươi không cần khách khí với họ như vậy.....” Lời còn chưa dứt, đã bị thanh niên không chút lưu tình hung hăng vỗ gáy, thiếu chút nữa khiến hẳn ngã chúi nhủi về phía trước.

“Đau quá a! Ngươi đối xử như vậy với người bị thương sao?” Thiếu niên da nâu che cái gáy rống giận với thanh niên, lộ ra hai cái răng nanh rất đáng yêu nha.

“Thất lễ. Thật sự xin lỗi.” Vân Thư lại hành lễ với Aslan, khiến người sau cũng có chút ngượng ngùng.

“Cái kia..... Vẫn là tiến vào rồi nói sau.”

Sau khi vào phòng, bọn hắn đơn giản tự giới thiệu. Thiếu niên da nâu tên là Jack * Chad, học viên năm nhất chiến hệ học viện hải quân Đông Hải. Mà thanh niên tên là Vân Thư, thủ tịch hai năm chiến huy hệ [người đứng đầu toàn cấp].

“Các người tìm ta có chuyện gì?” Lưu Bình An chỉ vào chính mình, nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Ngài là Lưu Bình An tiên sinh đi.” Vân Thư dùng xưng hô khiến mọi người ở đây đều . Nhưng người nói một chút cũng chưa phát giác có cái gì không ổn. Đi đến trước mặt Lưu Bình An, dùng lực ấn đầu Jack xuống, đồng thời chính mình cũng cúi đầu thật sâu.

“Phi thường cảm tạ ngài hôm nay đã giúp đỡ. Ngày sau nếu ngài có bất cứ việc gì cần hỗ trợ, chúng ta dù dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ.”

Loại lời kịch này, bình thường xuất hiện trong chương trình phim cổ trang lúc tám giờ. Xuất hiện trong hiện thực mà nói, khẳng định sẽ trở thành nói đùa. Thế nhưng đối phương từng câu từng từ nói vang hữu lực, tràn ngập thành ý, làm người khác không thể xem chuyện này là vui đùa.

“Cái kia.....” Lưu Bình An ngượng ngùng sờ sờ gáy, “Kỳ thật cũng không có giúp đỡ cái gì.”

“Không. Nếu thật hôm nay ngài không hỗ trợ, đứa nhỏ này giờ không có khả năng đứng ở chỗ này.” Vân Thư sờ sờ đầu thiếu niên da nâu, người sau đẩy tay hắn ra, “Ta không phải con nít!”

Rõ ràng chính là con nít giận dữ. Mọi người không khỏi đồng thời nghĩ.

“Không nên đứng nói chuyện.” Aslan kết thúc tình huống, “Chúng ta đang chơi bài, cùng nhau chơi đi.”

“Muốn uống bia không?” Cặp song sinh không đợi Jack trả lời liền ném cho hắn một lon bia.

“Jack, không được uống rượu, cẩn thận miệng vết thương của ngươi.” Vân Thư một bên nói về phía Jack, quay đầu thực khách khí nói với Aslan: “Này..... Quấy rầy rồi.”

“Lại nhiều thêm một lão mù tử.” Connor nói bên tai Lưu Bình An. Người sau nhún nhún vai, “Là bảo mẫu đi.”

Trong lúc chơi bài, Lưu Bình An hỏi Vân Thư tại sao biết hắn ở trong này. Vân Thư nói là mua tình báo từ kẻ bán tình báo trên mạng internet. Những người khác lập tức nhìn về phía Eugene, người sau huyết sáo giả vờ không biết.

Connor tức giận đến thiếu chút nữa bóp cổ Eugene, rõ ràng biết ngoài cửa là ai, lại lừa hắn nói là Mai Lệ, làm hắn ôm ấp nam nhân khác ngoài Tiểu An. [] [Thiên Âm: Connor đệ đệ, ngươi lại bị kịch.]

Cặp song sinh đối với Jack vì cái nguyên nhân gì cùng người học viện Đế Quốc quân giáo đánh nhau rất tò mò. Jack hừ hừ hai tiếng nói: “Bởi vì chỉ huy của bọn hắn rất khôn kiếp!”

“Bình bất yểm trá, hắn vận dụng chiến thuật rất hữu hiệu.” Vân Thư khuyên nhủ, nếu là hắn, dưới tình huống đó cũng không nhất định có thể nhanh như vậy quyết đoán vận dụng loại chiến thuật này.

“Dù sao ta chính là không chấp nhận!” Jack đem lon bia dùng lực đè xuống đất, “Cố ý hy sinh đồng đội đổi lấy thắng lợi là loại chỉ huy tồi tệ nhất!”

Thiếu niên ánh mắt trong suốt kiên nghị, tuy rằng tính cách có điểm quá mức cương liệt táo bạo, nhưng cũng là một người chính trực và đầy chính nghĩa. Lời hắn nói khiến những người ở đây có chút trở thành chỉ huy trong lòng đều chấn động.

Nhưng Lưu Bình An lại hơi hơi lắc đầu. Nhất tướng công thành vạn cốt khô, làm quân nhân, một khi bước trên chiến trường, nhất định phải có giác ngộ cho dù chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

“Tuy rằng ta không đồng ý tên chỉ huy tóc đỏ thực khôn kiếp. Nhưng làm một nam nhân, tên kia thực khôn hết chỗ nói.” Eugene một bên mở bài mình, vừa nói: “Harry * Eric. Người này chính là lưu manh. Tính cách phóng đảng bất kham, hơn nữa cực kỳ háo sắc, nhiều lần làm ra chuyện xấu, là nhân vật khiến hoàng thất cực đau đầu.”

“Cái gì? Hắn là hoàng tộc?” Connor không thể tin nhảy dựng lên.

Aslan nói tiếp: “Người mắt tím phi thường hiếm thấy, chỉ có trực hệ hoàng tộc Đế Quốc đi.”

“Đi? Hình như có một nam tử mắt tím nữa. Đúng rồi..... Tên tóc vàng nhạt.....” Fitzgerald vỗ đầu.

“Người người nói là Uy Kiêm * Eric tiên sinh đi.” Vân Thư cư nhiên với người Đế Quốc cũng dùng tôn xưng, “Ta từng xem qua bài báo chuyên đề về hắn trên tạp chí [Thiếu niên phong vân lục]. Thủ tịch năm hai học viện Không quân. Hắn và Harry là con trai của thân vương Rafah – em trai của đương nhiệm Hoàng đế Đế Quốc. Tuy rằng là quý tộc, cũng không kiêu ngạo, là một vị quân tử khiêm nhường. Hắn hôm nay còn giúp chúng ta thu thập tàn cục.”

“Hừ!” Thái Bạch trong cặp song sinh đôi xì mũi khinh thường, “Hắn là giúp đệ đệ thu thập tàn cục.”

“Đúng. Người này cũng ghê tởm không kém đệ đệ hắn.” Khải Minh cũng đầy mặt khinh thường.

“Các ngươi biết hắn?” Kỉ Vũ một bên chia bài, một bên kinh ngạc vì thái độ của đôi song sinh. Hai gia hỏa này bình thường không lộ ra biểu tình chán ghét với ai. Cho dù gặp được người ác ôn, hai người cũng sẽ hi hi ha ha nghị luận một phen.

“Năm trước thi đấu bay biểu diễn. Máy bay của chúng ta xảy ra vấn đề không thể cất cánh, kết quả đành phải bỏ quyền thi đấu. Sau này có đồng học nói nhìn thấy tên kia từng tới gần máy bay của chúng ta, tuyệt đối là hấn ra tay.” Thái Bạch và Khải Minh đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nha..... Ván này ta thắng!” Cuối cùng mở bài, Eugene bài có ba lá J. Mà những người khác không phải chết chính là bỏ bài. Nhưng đại bộ phận đều nói chuyện, không chú ý tới bài.

Nhìn chính mình giảm bớt lợi thế, những người khác đều bắt đầu nghiêm túc chơi bài. Dù sao cũng là trò chơi trừng phạt a.

Kỉ Vũ hỏi Jack, sau đó Bộ Cảnh vệ có xử phạt bọn họ không. Vân Thư cười khiến hấn yên tâm, hạm trưởng tựa hồ cũng không định truy cứu chuyện này.

“Đó là đương nhiên.” Eugene cầm lấy một đồng vỏ đậu phộng, “Ta muốn đặt thêm.”

“Ta không theo!” Vài người tiếp theo liên tục không theo, Eugene thoải mái thắng ván này. Mọi người thúc giục Eugene nói tiếp.

“Các người đều nhìn thấy tiểu bạch kiểm bề ngoài thực nhã nhặn đi?” Eugene đem ‘tiền’ gom về trước mặt mình, “Hấn là Minh Châu * Alfred nha, có thể nói là đồng nghiệp của ta. Thủ tịch năm nhất học viện tình báo quân sự hoàng gia Đế Quốc, đừng tưởng rằng hấn giống như thư sinh tay trái gà không chặt, trừ bỏ mưu lược, người này độc miệng cũng có tiếng. Bất quá, ta thực bội phục thủ đoạn của hấn, vô luận là loại người nào, hấn đều có thể đem đối phương biến thành dễ bảo.”

“Ta xem hạm trưởng là bị người này thu phục.”

‘Thu phục’ từ này vốn có rất nhiều ý tứ. Aslan và Lý Duy nghĩ đến là ‘Thu mua’. Lưu Bình An nghĩ đến là dùng thế lực chèn ép. Cặp song sinh nghĩ đến là dùng các loại đạo cụ uy hiếp. Kỉ Vũ và Fitzgerald nghĩ đến ‘Thuyết phục’. Mà Connor nghĩ đến là gian tình.

“Đúng rồi, người vẫn đứng ở phía sau, giống như cây cột là ai vậy?”

Phát hiện Lưu Bình An đối với tình báo có hứng thú, Eugene đương nhiên nguyện ý tiếp tục nói, “Gia hỏa giống như cây cột tên là Randolph * Claiborne. Hấn là người duy nhất trong đám kia không phải quý tộc, mà là bình dân. Kỳ thi đấu quân sự thiếu niên quốc tế năm trước, một mình giành năm giải thưởng. Phàm là môn hấn tham gia thi đấu, vô luận là vận động hay quân sự, người khác chạm đến rìa cúp quán quân cũng tuyệt đối đừng nghĩ tới.”

“Tên kia.....” Lưu Bình An bộ dáng như có chút dăm chiêu.

“Thế nào? Người đối với hấn có hứng thú?” Eugene cố ý liếc mắt nhìn Aslan. Người sau tựa hồ cũng bởi vì nghe câu này mà ngẩng đầu nhìn Lưu Bình An. Mà không chỉ Aslan, Connor và Fitzgerald cũng đồng thời giương mắt nhìn chăm chú vào hấn.

Vừa ngẩng đầu liền phát hiện mấy người đều trừng trừng nhìn mình, Lưu Bình An sau đầu chảy xuống một giọt mồ hôi, “Các người làm gì vậy?”

“Tiểu An, gã gia hỏa cứng rắn như khúc gỗ đó có chỗ nào tốt? Giống y như cây cột.” Connor giọng nói mang theo không cam tâm cùng hương vị ganh tỵ.

“Người đang nói cái gì? Nha..... Ta thắng!”

Lưu Bình An thắng một ván. Đáng tiếc lợi thế không nhiều. Mọi người lúc này mới phát hiện, bọn họ hôm nay đem đám người ‘Đại nhân vật’ Đế Quốc trông thấy đều nói một vòng, duy độc thiếu một người.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật này chương là dùng để giới thiệu nhân vật thôi. Chương tiếp theo, trừng phạt bắt đầu! ! Xem ai trúng chiêu.@v@ rút trúng trừng phạt bao gồm: ‘Dùng video 3D thổ lộ với người ghét nhất’, ‘Hôn người ngồi bên người một cái’, ‘Nhảy thoát y’, vân vân..... Có vẻ không ít người yêu cầu hai nhóm ong đối kháng. Đây là một đề nghị tràn ngập tà ác. Ta sẽ tận lực thỏa mãn.

52. Chương 83: Chơi Bài Trùng Phạt [hạ]

83, chơi bài trùng phạt [hạ]

Người này vô luận từ bề ngoài đến cá tính đều lưu lại ấn tượng mãnh liệt cho người khác. Từ việc bên người hẳn lại có nhiều nhân vật vĩ đại như vậy là biết, người này không thể chỉ là cái bình hoa.

“Lance * Von * Alan Bella. Nghe tên liền biết hẳn là quý tộc cũ.....” Nói tới đây, Eugene ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Lưu Bình An: “Tại sao không đặt thêm?”

“Cái kia nha..... Vì sao nghe tên thì biết là quý tộc cũ? Quý tộc còn phân mới cũ sao?”

Âm thanh trong trẻo của Aslan vang lên bên cạnh, “Giữa tên có chữ lót [Von], quý tộc có tên này thuộc nước Đức hoặc Áo lúc xưa ở phía tây Đế Quốc gần Đại Tây Dương. Bình thường chỉ cần trong tên có từ này, tại thời cổ đều là quý tộc có đất phong. Những người quý tộc đến từ các quốc gia thế giới cũ gọi là quý tộc cũ, mà vương tộc Đế Quốc hiện tại xưng là tân quý tộc.”

“Tên họ cũng chia thành quý tộc với không quý tộc sao? Ta còn tưởng rằng giống Aslan thì là quý tộc a.” Lưu Bình An vẫn cảm giác, quý công tử như Aslan, hẳn là quý tộc mới đúng.

“Quý tộc nha, là thực chú trọng huyết thống. Không phải người có tiền, có quyền thì có thể trở thành quý tộc. Thời điểm khi sinh ra đã được quyết định rồi. Liên Minh không có quý tộc, cho dù có cũng đã toàn bộ xuống dốc. Gia tộc của ta trước kia chỉ là thương nhân kinh doanh năng lượng và vận chuyển đường thủy.”

“Nga.....” Nghe xong Aslan giải thích, Lưu Bình An bày ra một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, “Ta quyết định không theo.”

Này..... Tư duy cũng quá lợi hại đi..... Mọi người đồng thời nghĩ vậy.

“Mỹ nhân siêu cấp xinh đẹp kia thân phận rất cao quý. Khó trách có loại khí thế đó nha.” Connor thấp giọng thì thầm ‘Nữ vương nha nữ vương nha’.

“Cũng không phải rất cao. Kỳ thật gia tộc bọn họ đã xuống dốc. Bên trong Đế Quốc, quý tộc cũ cũng không còn địa vị gì. Nếu không dựa vào năng lực cá nhân, chỉ sợ cũng không khác biệt với bình dân. Vị kia nha, ở học viện quân sự hoàng gia Đế Quốc cũng rất có danh tiếng.”

“Chúng ta lúc trước từng gặp qua hẳn.” Khải Minh trong cặp song sinh đem lá bài thứ tư lần qua lộn lại, thấp giọng nói: “Tiểu Vũ chia cho ta đều là bài may mắn nha.”

“Ý người ‘gặp qua’ là chỉ.....”

“Thi đấu quân kì thanh thiếu niên quốc tế.” Thái Bạch cũng xem ra nhìn lại bài của mình, sau đó đưa cho Kỉ Vũ: “Ta muốn đổi một lá.” Kết quả bị những người khác đồng thời đánh hội đồng.

“Ăn gian cũng không cần quang minh chính đại như vậy đi?” Người làm chuyện gì đều phi thường nghiêm túc Lý Duy đối với loại thái độ này của Thái Bạch thập phần khinh thường. “Ta cũng nhớ, thi đấu quân kì năm trước, hẳn thắng quán quân.”

“Quán quân chơi trò chơi có cái gì lợi hại?” Lưu Bình An tỏ vẻ hoàn toàn không rõ.

“Thi đấu quân kì không phải trò chơi bình thường nha, mà là một loại tác chiến mô phỏng. Khảo nghiệm sách lược chiến thuật và trí tuệ, thậm chí còn có nhân tố may mắn nhất định.” Aslan giải thích, đáng tiếc chưa từng làm qua diễn luyện quân kì, thiếu niên vẫn đầy mặt không rõ. Đang muốn tiếp tục giải thích, Eugene đột nhiên dừng lại.

“Ta thắng.”

“Di – Eugene thật gian trá ! !” Connor hươ tay đánh giá hỏa đang cười gian ôm đồng lớn lợi thế. Người sau xoay người tránh, “Ai bảo người không tập trung tinh thần, nghe tình báo của ta phải trả giá đại giới nga.”

Mười ván bài rất nhanh liền chấm dứt. Sau khi kiểm tra kết quả phát hiện, Connor, Fitzgerald thua sạch sành sanh, mà thực ngoài dự đoán mọi người, Aslan cư nhiên cũng thua.

“Aslan đại nhân.....” Lý Duy lo lắng nhìn Aslan, người sau không chút nào để ý, hơn nữa tựa hồ còn có điểm chờ mong. “Không sao. Đây là trò chơi nha, đương nhiên mỗi người đều có lúc thua, đâu thể vĩnh viễn đứng vững là người thắng. Tuy rằng lần này chúng ta thua, lần sau có thể liền đến lượt các người.”

“Aslan! Nói rất hay, thật đẹp trai!” Connor lập tức mắt lấp lánh.

Tờ giấy trừng phạt Connor rút là hít đất năm mươi lần. Nếu là trước kia, khẳng định là lấy mạng của hắn, nhưng hiện tại trải qua huấn luyện quân sự cũng có thể thoải mái làm được. Fitzgerald rút trúng là hát một bản tình ca, giọng tên kia hát cơ hồ y như giết heo, toàn thể nhất trí đồng ý hắn câm miệng.

Thời điểm Aslan rút tờ giấy có chút khản trương, trên thực tế, hắn là cố ý thua, vì vừa rồi nhìn thấy tờ giấy kia. Vừa rồi căn bản không xem như đánh bạc, hiện tại mới chân chính là lúc đánh cược vào may mắn.

Lúc tờ giấy mở ra, tất cả mọi người cảm giác không khí tựa hồ cô đọng lại một chút. Nhìn bộ dáng Aslan đầy mặt nghiêm túc, Lý Duy tưởng rằng hắn rút phải trừng phạt gì ghê gớm.

“Aslan đại nhân.....”

“Ân.” Aslan tựa hồ tỉnh lại. Mà tờ giấy trong tay hắn đã bị cặp song sinh đoạt lấy.

“Dùng video 3D thổ lộ với người mình ghét nhất.” Thái Bạch huyết sáo một phát, “Oa, cái này thật thú vị nha. Đại thiếu gia, người cố gắng nga.”

Kết quả cũng chỉ có cặp song sinh ồn ào vớ vẩn, hai người học viện hải quân đầy mặt ngơ ngẩn, mà học viên học viện quân sự Aliya tất cả đều lộ ra biểu tình kỳ quái.

Bởi vì nhắc tới người Aslan ghét nhất, không phải An Nam thì còn ai vào đây.

“Kỳ thật ta cũng không chán ghét hắn.” Aslan bắt đầu dĩ cười lắc đầu. Tuy rằng lời Aslan nói luôn luôn rất có tính thuyết phục, nhưng duy độc lần này lại không có ai tin tưởng.

Nếu ta nói chán ghét Tiểu An, đại khái lại càng không có người tin đi. Aslan trong lòng thở dài, xem ra vận khí của hắn không tốt. Lập tức gọi di động cho An Nam.

Trong video cư nhiên xuất hiện nam nhân nửa thân trần. An Nam hình như vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, giọt nước theo xương quai xanh rần rần trượt xuống, nửa người dưới chỉ quấn cái khăn màu trắng.

Hình ảnh này lập tức khiến cặp song sinh lại huyết sáo một phát. Mà những người khác đều là bộ dáng xem kịch vui.

“Aslan?” Đối với việc Aslan đột nhiên gọi điện, An Nam tựa hồ cảm giác có điểm kinh ngạc.

“An Nam.” Aslan không có biểu hiện ra vẻ xấu hổ, đầy mặt bình tĩnh, vẫn duy trì nhất quán tươi cười ôn hòa. “Người chưa đến xem hội chợ vũ khí sao?”

“Ừ.....” An Nam nheo mắt, tựa hồ đang suy nghĩ ý đồ đối phương, hắn nhú nhú mày, “Mấy ngày nay ta vừa vặn có chuyện.”

Đại khái không định để bọn họ cứ như thế, Eugene lòng dạ xấu xa giờ lên một giấy các tông: Mau thổ lộ, đừng lãng phí thời gian. Mà Lý Duy phần nộ viết lại trên giấy các tông: Đừng lảm chuyện! Ổn chết rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, trên giấy các tông tràn ngập chữ viết. Cuối cùng có người ra dấu im lặng tuyệt đối. Aslan sau đầu xuất hiện một giọt mồ hôi, dừng trong chốc lát, bên kia có điểm không kiên nhẫn hỏi: “Đừng nói cho ta, người gọi điện thoại đến là vì hỏi ta có đi hội chợ hay không.”

“Không.” Aslan khôi phục tươi cười, “Ta hôm nay có xem đối chiến quân kì. Nghĩ rằng nếu có thể cùng người đầu một ván thì thật tốt.”

An Nam cong khóe miệng, tựa hồ tâm tình tốt hẳn lên, “Hừ hừ, nếu người muốn vậy, chúng ta hiện tại có thể lên mạng đối chiến một ván.”

“Không, người còn không minh bạch ý tứ của ta sao?” Con người bí lịch của Aslan xuyên thấu qua video nhìn thẳng An Nam, nhịp điệu trong câu nói khiến người khác sinh tâm tin phục với hắn.

“Người là đối thủ một đời của ta.”

Nghe được thanh âm bên kia hít khí lạnh, Aslan vừa lòng tắt điện thoại, đầy mặt tươi cười nói với những người khác nói, “Như vậy..... Mọi người vừa lòng chứ?”

“.....”

Cuối cùng mọi người nhất trí quyết định, Aslan qua cửa.

Trong lúc nhóm học viên chơi vô cùng vui vẻ, vị huấn luyện viên lại tâm thần không yên. Edward dùng lực gõ cửa phòng Smith, sau tiếng đập cửa dồn dập mà thô bạo, người bên trong dùng phương thức mở cửa so với gõ cửa càng thô bạo hơn, “Đến cùng là tên khốn kiếp nào?”

Vừa mở cửa, Edward liền nhanh chóng kéo áo Smith đẩy mạnh vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Người phát thần kinh cái gì?” Hôm nay hắn làm việc cả ngày, mệt gần chết. Hiện tại lại không hiểu làm sao bị Edward lôi kéo, đương nhiên phần nộ tới cực điểm. Còn kém một chút liền trở thành núi lửa bạo phát.

Bọn phế vật Bộ Kỹ thuật vẫn không chịu thả hắn đi. Hạng mục đã tiến vào ngõ cụt, tất yếu phải thiết kế mới lại lần nữa mới có khả năng xuất hiện đột phá.

“Nói! Trừ ngươi ra, có người khác nghiên cứu kế hoạch ong chúa hay không?”

Smith không có đoán trước định bùng nổ, đột nhiên nháy mắt đại ra, “Người..... Người nghe ai nói?”

“Nguyên lai là thật.....” Edward buông hắn ra, rút thuốc lá, đột nhiên lại nghĩ tới nơi này không thể hút thuốc. “Chúng ta đi WC nói chuyện.”

“Nha?”

Người sau không phân trần đem Smith kéo đến WC, mở quạt thông gió, nhanh chóng châm thuốc. Nhìn khói trắng bay lên thành từng vòng, Edward tựa vào bồn rửa tay, chậm rãi nói: “Hôm nay..... Ta cảm giác như gặp được ong đực. Nhưng bọn hắn không phải người của Liên Minh.”

Smith lẳng lặng nghe, kính mắt phản chiếu ánh sáng, trên mặt không chút biểu tình làm người đoán không được hắn đang nghĩ gì.

“Có cảm giác đồng loại, cảm giác với Brian không sai biệt lắm, thế nhưng bọn họ lại bất đồng với chúng ta. Đến cùng là bất đồng ở chỗ nào, ta lại không nói rõ được. Một cảm giác kỳ quái.....”

“Bọn họ cũng có ong chúa sao?”

“Có lẽ vậy. Ta không biết, ít nhất không ngửi được khí tức giống Tiểu An. Khả năng chúng ta không thể nhận ra khí tức vị ong chúa kia.” Trong đầu chợt lóe hình ảnh thiếu niên mái tóc màu thủy lam, trong đôi mắt thâm thúy của Edward có một tia ngờ ngẩn. “Lẽ nào là hắn.....”

“Người kỳ thật đã biết từ sớm đi?” Edward ngẩng đầu trừng đồng nghiệp kiêm bạn tốt của mình, trong mắt hơi mang một chút thất vọng, “Người không tin tưởng ta, phải không?”

Không phải! Hai chữ này thiếu chút nữa thốt ra, nhưng tính cách Smith quật cường không cho phép hắn cúi đầu. “Đây là cơ mật quân sự, ta không phải, cũng không thể nói với người.”

“Được rồi. Ta hiểu.” Cầm trong tay điều thuốc sắp tàn, Edward thở dài, “Người định làm thế nào?”

“Không thể nào cả.” Kỳ thật chỉ cần đối phương không uy hiếp đến Tiểu An, hắn căn bản không cần quan tâm. “Nhiều ong chúa có thể phân tán lực chú ý của nhện nhện. Cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.”

Đi ra khỏi WC, đột nhiên phát hiện trong phòng có một người. Lưu Bình An trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người từ trong WC đi ra. Mà mặt khác hai người cũng ngây dại.

“Cái kia..... Ta.....” Thiếu niên trên mặt nổi lên đỏ ửng, “Ta trở về lấy đồ thôi, đêm nay sẽ chơi suốt đêm ở phòng Aslan.”

Nói xong, không đợi Smith trả lời, liền lao ra ngoài cửa, từ ngoài cửa truyền đến tiếng thiếu niên: “Các người tiếp tục đi!”

Trầm mặc một phút đồng hồ, Smith rút cuộc vẫn là bạo phát. “Người trở về cho ta! Không cho phép qua đêm bên ngoài! Nhất là không được qua đêm ở chỗ tên tiểu hồ ly kia! ! !”

Edward đầy đầu hắc tuyến, hẳn cũng chỉ nghĩ được chuyện này sao?

Aslan về phòng, chơi bài vẫn còn đang tiếp tục, Lưu Bình An phát hiện phòng có thêm vài nữ sinh. Nguyên lai Mai Lệ dùng vé mời bạn bè là La Cơ. Mà Rose cũng bị các nàng gọi tới cùng chơi.

Không biết nguyên nhân gì, Lưu Bình An tâm thần không yên, rất nhanh liền thua trắng. Connor cũng thua, nhưng Fitzgerald lại phi thường thần kỳ không thua sạch. Mọi người rút giấy trừng phạt, của Connor là: Đổi vị trí với người bên phải. Tuy rằng phi thường không muốn, nhưng hẳn vẫn cùng La Cơ ngồi bên cạnh đối chỗ.

Sau đó, Lưu Bình An rút tờ giấy là: Hôn người bên cạnh một cái.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đoán Tiểu An sẽ hôn người bên trái hay là bên phải.

A, Hôn La Cơ B, Hôn Aslan C, Hôn cả hai D, Đáp án khác.

Về phần có người nói Tiểu An và nhóm tiểu công khí thể yếu hơn. Đây hẳn là ta hành văn có vấn đề, không liên quan đến tiểu công. Xem ra hồ không phát uy liền sẽ trở thành Hello Kitty. Kế tiếp.....

Hai ông chúa giao đấu, quần áo. Chủ đề là: Nhiệt huyết, ‘Kê’ tình, gian tình..... Giữa nam nhân phải dựa vào nắm tay nói chuyện. Cuộc chiến mô phỏng chiến trường loại nhỏ. Mọi người tiếp tục ủng hộ a ! !

53. Chương 84: Vũ Khí Mạnh Nhất [thượng]

84, vũ khí mạnh nhất [thượng]

Lưu Bình An cầm tờ giấy ngăn người, còn chưa kịp phản ứng, cặp song sinh thích ồn ào nhất huyết sáo một cái, “Thật sự quá may mắn. Hai bên đều là mỹ nhân, Tiểu An, người chọn bên nào cũng sẽ không bị thiệt nga.”

“Ngu ngốc, đương nhiên là chọn nữ hài tử.” Nhìn Lưu Bình An do dự, Jack nhin không được xen mồm, “Nếu muốn hôn đương nhiên là hôn nữ hài tử, nam nhân có cái gì tốt mà hôn.”

“Nhưng là.....” Vân Thư nhẹ nhàng vỗ Jack một phát, “Còn phải xem con gái nhà người ta có đồng ý không mới được.”

Lưu Bình An nhìn về phía La Cơ, người sau không có bởi vì yêu cầu trên giấy mà cảm thấy xấu hổ, mỉm cười nói: “Nếu đối tượng là Tiểu An mà nói, ta rất thích nga.” Nàng chỉ vào miệng mình, nháy mắt với thiếu niên, “Tiểu An nếu hôn phải hôn nơi này nga.”

Đối với phản ứng hào phóng của thiếu nữ, Lưu Bình An nháy mắt mặt đỏ tai hồng. Người nào đó liền bắt đầu khó chịu, Connor là người đầu tiên nhảy dựng lên, “Ta muốn đổi lại chỗ ngồi! Tiểu An muốn hôn thì hôn..... Ngô ngô.....” Còn chưa nói xong liền bị Mai Lệ che miệng lại tha đi.

“Phá hư chuyện tốt của người khác sẽ ế tám đời!”

“Tiểu An.....” Lưu Bình An cảm thấy có một cánh tay ấm áp khoát lên vai mình, quay đầu liền nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Aslan.

“Tuy La Cơ tiểu thư nói như vậy, nhưng nàng dù sao cũng là nữ hài tử, người và nàng cũng không phải người yêu, thủy chung không quá thỏa đáng đi.” Aslan luôn luôn có sức thuyết phục, bị con người xanh biếc của hắn nhìn chăm chú, làm người nghe không thể không gật đầu.

“Cái kia.....” Lưu Bình An thật sự do dự, hôn La Cơ tựa hồ không tốt lắm, nhưng nếu hôn Aslan..... Vụng trộm liếc mắt nhìn đối phương, người sau cười ôn hòa với hắn, khiến tim hắn lập tức đập cực nhanh.

Kỳ quái, không phải chỉ là hôn một nam nhân sao? Hơn nữa cũng là vì trò chơi chinh người này. Nhưng tại sao tim hắn lại đập gia tốc lợi hại như vậy.

“Dứt khoát hai bên đều hôn là được rồi.” Lại song sinh ồn ào.

Eugene nhìn Lưu Bình An, lộ ra một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa: “Ờ giấy chỉ viết là hôn người bên cạnh, cũng không có nói là bên trái hay bên phải, hay chỉ có thể hôn một người, cho nên hôn hai người cũng không tính là phạm quy.”

“Nhưng là.....” Lưu Bình An có cảm giác bị người tính kế.

Đột nhiên bị người đè lại cái gáy, đem mặt hắn chuyển qua, “Tiểu An, là nam nhân phải dứt khoát một chút.” Lưu Bình An cảm giác hơi thở trên người thiếu nữ đập vào mặt, nhất thời không kịp phản ứng, La Cơ đã cúi đầu hôn bờ môi của hắn.

Chỉ ngần ngừ vài giây, Lưu Bình An đã bị một lực mạnh từ phía sau kéo rời môi thơm của thiếu nữ, tiếp đó là một nụ hôn nóng bỏng, đầy tính chiếm hữu nam tính. Lưu Bình An cảm thấy đầu lưỡi ướt át ẩm áp của Aslan cạy mở ra hai cánh hoa, tiến quân thần tốc xông vào khoang miệng. Hắn cảm thấy đại não trống rỗng.

“Àn.....”

Một hồi lâu sau, Aslan mới buông hắn ra, hô hấp hai người đều có điểm không ổn, nhưng Lưu Bình An rõ ràng nghiêm trọng hơn, mà người mạnh mẽ bắt đầu kia tuy rằng sắc mặt ửng đỏ, nhưng vẫn duy trì tư thái thông dong như cũ.

“Vừa lòng đi?” Aslan nháy mắt mấy cái với thiếu niên, người sau còn chưa từ khiếp sợ vừa rồi khôi phục lại, đại não vẫn đang trong trạng thái đứng hình.

“Oa –” Connor quát to một tiếng, ánh mắt biến thành trứng gà hoa, nhào về phía Lưu Bình An. “Tiểu An, người ta cũng muốn! Người không thể bắt công nha!”

Cặp song sinh và Jack huyết sáo điên cuồng, Vân Thư và Kỉ Vũ đều ở một bên khuyên bảo bọn họ đừng ồn ào. Nhưng là vẫn có người nào đó mặt bình tĩnh, tỷ như Fitzgerald, đầy mặt buồn bực ngồi ở một bên khoanh tay.

Aslan nhìn về phía Eugene, người sau tay làm dấu chữ ‘V’, miệng mấp máy không lên tiếng ý nói ‘Ta muốn tăng giá’. Aslan cười khê gật đầu, hắn tâm tình rất tốt, hắn là đã sớm cùng Eugene hợp tác.

Đột nhiên cảm thấy sau lưng có ánh mắt nhìn mình, hắn ngẩng đầu nhìn La Cơ, người sau cũng đang trừng mắt nhìn. Aslan luôn luôn biểu hiện tao nhã hữu lễ với phụ nữ lúc này lại nở một nụ cười lạnh mang theo khiêu khích, có lẽ ai cũng không đoán được phía dưới mặt nạ quý công tử cất giấu một diện mạo như thế nào.

Chính vì rất để ý đối phương, cho nên mới do dự. Có đôi khi tình cảm là sẽ làm choáng váng đầu người ta. Thế nhưng nhìn thiếu niên bị người khác hôn môi, lửa giận trong lòng Aslan lập tức bị đốt lên.

Tuy rằng hắn không làm được như An Nam, vô luận dùng thủ đoạn gì ỏi gì đều phải lấy thứ mình muốn đến tay, nhưng gia tộc bọn hắn khi muốn gì đó luôn luôn đều dùng một bộ biện pháp. Phụ thân hắn sở dĩ có thể từ một thương nhân bình thường trong thời loạn thế tạo nên một mảnh thiên địa, trở thành thủ lĩnh một phương, đương nhiên là dựa vào thủ đoạn cao siêu.

Xác lập mục tiêu, không thể gấp rút, sáng tạo cơ hội và điều kiện thích hợp, đến thời cơ thích hợp liền không chút do dự ra tay. Lão Elvis luôn luôn chỉ bảo các con của hắn như vậy.

Connor còn đang ồn ào, đè bả vai Lưu Bình An, vẻ như muốn hôn xuống. Lưu Bình An dùng lực đẩy cảm hắn, “Ngu ngốc, tránh ra!” Mà cặp song sinh lại huyết sáo hô to: “Hôn hắn, hôn hắn!”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người rít gào một tiếng, khiến mọi người đang ồn ào đều an tĩnh lại.

“Đám thỏ con các người đang làm cái gì?” Smith mặt như la sát xuất hiện trước mặt mọi người, Edward đầy mặt bất đắc dĩ nói: “Ngại quá, người này rất kích động, cho nên làm hỏng hệ thống an toàn ở cửa rồi.”

Bởi vì Smith xuất hiện, tất cả mọi người trở nên quy củ rất nhiều. Nhưng dưới cặp song sinh thuyết phục, nhóm đại thúc lấy danh nghĩa giám sát tham gia chơi bài. Kết quả cư nhiên là Smith thua.

“Khả năng chơi bài của người vẫn giống y như trước a.” Edward thở dài.

“Lắm chuyện!” Chơi thua, Smith hung tợn rút giấy tròng phạt, mở ra. Trên giấy viết: Biểu diễn múa thoát y. Cặp song sinh lại huýt sáo, mà Jack cũng cùng ồn ào.

“Đại thúc, cởi đi! Dem nhiệt tình của người biểu hiện ra ngoài.”

Mà nhóm học viên Aliya đã lĩnh giáo qua sự ‘Khủng bố’ của hắn đều không tự chủ lui về phía sau.

“Hừ hừ hừ.....” Smith phát ra quỷ dị tiếng cười, sắc mặt trở nên càng thêm đáng sợ, “Các người muốn xem múa thoát y đúng không?”

Kính mắt lóe sáng, khoe miệng cong lên quái dị, còn có không khí càng ngày càng quỷ dị, khiến tất cả mọi người ở đây rùng mình. Edward đứng lên trước nhất, “Nha, ta đột nhiên nhớ mình có chuyện, phải đi trước.”

Còn chưa đi được hai bước, liền bị Smith nắm áo, “Người thực không cho mặt mũi nha, ta còn chưa bắt đầu biểu diễn.”

“Nha..... Không cần. Không cần xem cũng biết thực phần khích..... Ha ha.....” Biết rõ cá tính đồng nghiệp, Edward không định phụng bồi.

“Không được.” Không biết từ khi nào, trên tay Smith đã có thêm một cái kéo lớn, tới gần nhóm học viên và Edward, “Hừ hừ, biết đây là cái gì không? Kéo đặc chế, vô luận chất liệu nào cũng có thể cắt đứt. Màn trình diễn đặc biệt của Smith, múa thoát y! Showtime!”

Đêm nay, trong căn phòng xa hoa có thể nghe thấy tiếng nam tử trẻ tuổi không ngừng kêu thảm thiết, có khi còn kèm theo tiếng thiếu nữ hét chói tai và ửng hộ.

Hội chợ ngày thứ tư, tàu trời lên mặt biển, lên đến một bình nguyên rộng rãi. Bọn Lưu Bình An tham quan tầng thứ hai chủ yếu triển lãm vũ khí lực quân.

“Tiểu An! Mau tới bên này.” Connor đứng ở quầy triển lãm của xí nghiệp nhà mình quán phất tay với các đồng bạn.

Lĩnh vực gia tộc Connor kinh doanh rất rộng, mà binh công là mấy năm gần đây mới bắt đầu tiếp xúc. Nhưng đã phát triển đến một mức nhất định. Hơn nữa đang hợp tác cùng Quân bộ Liên Minh trong một hạng mục.

Đưa các đồng bạn đến vào quầy triển lãm rộng lớn, bên trong có một vật thể to lớn dùng vải bạt che lại. Connor đẩy mặt tự hào nói: “Đây là bảo bối của ta nga! Thật vất vả mới hoàn thành, lần này là lần đầu tiên nó xuất hiện trước mặt mọi người nga.”

“Oa..... Thứ này là người làm sao?” Thái Bạch đưa tay che trên mắt, ngẩng đầu nhìn vật to dùng trước mắt.

“Siêu lợi hại nga.” Mà Khải Minh tựa hồ cũng thực thích thứ gì to to.

Được khen ngợi hai câu, Connor đầu càng ngẩng cao, vênh váo tự đắc, “Hoàn toàn do ta thiết kế, tuy rằng linh kiện là do xưởng nhà ta chế tạo, thế nhưng là ta tự mình lắp ráp nga.”

“Đó là cái gì?” Lưu Bình An có dự cảm không tốt.

“Hừ hừ.....” Connor thần bí cười, kéo miếng vải che xuống, vật thể màu đen to lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Kim loại đen dưới ngọn đèn lóe sáng, tám cái chân kim loại trên đài điều khiển hình tròn, mặt trên trang bị vài thanh súng phóng điện, một pháo ngắn.

Nhìn con nhện kim loại to lớn trước mắt, Lưu Bình An thật sự cười không nổi.

“Tiểu Bát số một! Vô luận trên đất liền hay dưới nước, đều có thể đi lại tự nhiên, đánh nhau với nhên nhện biến chủng một điểm cũng không thua. Còn trang bị thêm súng và pháo ngắn. Khoang điều khiển có thể linh hoạt chuyển động 360 độ, vô luận là bất cứ phương hướng công kích nào đều có thể ứng phó.”

“Quả thật rất tuyệt nga.” Không chỉ cặp song sinh, cả Aslan cũng không khỏi tán thưởng.

“Nhưng ta không thích loại gì giống nhên nhện.” Fitzgerald vừa mở miệng liền bị Connor đá một cước.

“Đây là lấy bạo chế bạo, người hiểu không? Nhên nhện di chuyển nhanh như thế là do chân của chúng, khớp xương phi thường linh hoạt, hơn nữa cứng cỏi hữu lực. Chúng ta cũng có thể lợi dụng ưu điểm đó cùng chúng nó đánh nhau!”

Thiếu niên luôn luôn làm nũng, nói tới vũ khí tự mình thiết kế tựa như đổi thành một người khác. Trong mắt tràn ngập nhiệt tình, phảng phất dấy lên một đám lửa, chói mắt làm người khác không rời mắt được.

“Rất lợi hại nha.” Smith đẩy đẩy kính, “Nhưng người giải quyết chấn động vật lý mang lại cho người điều khiển khi nhảy như thế nào?”

Ánh lửa hừng hực trong nháy mắt xuống điểm đóng băng, Connor đại ra nhìn về phía Smith. Lưu Bình An biết trước sẽ như vậy, vỗ vỗ vai Connor, “Người không suy xét đến điểm này cũng không kỳ quái. Chung quy người cũng không phải nghiên cứu viên chính thức.”

“Không..... Kỳ thật ta.....” Connor đỏ mặt, gãi gãi ngón tay, “Kỳ thật Tiểu Bát không nhảy được.....”

“.....”

Tiếp đó bọn họ tham quan gian triển lãm xí nghiệp nhà Rose, hôm nay Eugene thực ra sức đẩy mạnh tiêu thụ. Gia tộc Rose chủ yếu kinh doanh thiết bị thông tin.

“Đây là loại hình thiết bị thông tin mới nhất nga.” Eugene rất có điểm cảm giác như bà buôn dưa, “Không cần truyền qua vệ tinh, cũng không phải vô tuyến thông tin, sẽ không bị bất cứ ảnh hưởng bên ngoài nào.”

“Có lợi hại như vậy không?” Connor vẫn duy trì hoài nghi, “Nếu giống như huấn luyện doanh lần trước, rơi vào khu vực kỳ quái, cũng là không thể thông tin đi.”

“Sẽ không nga!” Lần này đến phiên Eugene ngẩng cao đầu lên, đầy mặt đắc ý nói: “Này chính là chỗ xuất sắc nhất của nó. Máy liên lạc bằng neutron, có thể xuyên qua bất cứ chướng ngại nào, sẽ không giống mấy thứ vô tuyến điện bị từ trường ảnh hưởng. Lại càng không bị ảnh hưởng do dòng điện tử cuồng bạo từ bề mặt mặt trời phóng ra.”

“Thứ này đã tiến hành dùng thử ở tiền tuyến. Mà lần mở rộng này, là hy vọng triển khai sử dụng trong toàn quân đội.”

“Lỡ như bị đối phương chặn được.....” Smith lại nhảy ra đào chỗ thiếu hụt.

“Phương diện kia không cần lo lắng.” Rose mở ra thiết bị gửi tin, đánh trên bàn phím, một đoạn văn liền xuất hiện trên màn hình biểu thị thiết bị nhận. Nhưng chữ viết kỳ quái, hoàn toàn xem không hiểu.

“Thoạt nhìn như chữ viết do vài quốc gia thế giới cũ tạo thành, nhưng kỳ thật lại là mật mã, chỉ có thể thông qua giải mã chuyển thành âm thanh hoặc hình ảnh. Hơn nữa có thể tùy ý thay đổi, chỉ có người chân chính lý giải được bộ mật mã này mới có thể đọc hiểu được.”

“Rose thật là lợi hại nga.” Connor mắt lấp lánh.

“Nói không chừng..... Cũng có người có thể đọc được.” Edward sờ cằm, tựa hồ suy nghĩ cái gì. Mà Smith nhìn hẩn một cái, “Àn..... Người là nói tên kia nha.”

“Ai nha?” Lưu Bình An hiểu kì hỏi.

“Trong huấn luyện doanh, các người không phải tại trên vách đá nhìn thấy một đoạn mật mã sao? Là gia hỏa làm ra cái mật mã kia.”

“Người nọ nguyên lai thật sự tồn tại nha? Quá thần kỳ.” Connor phát ngôn đưa tới một trận cười của mọi người.

“Đương nhiên tồn tại. Đứa ngốc!” Eugene vỗ vai Connor, “Vị tiền bối kia phi thường phi thường lợi hại nga.”

“Hắn ở nơi nào?” Rose trong mắt cũng là tràn đầy sùng bái.

“Hiện tại nha..... Hắn là tại chiến khu Isaac.”

Hai giờ chiều, người tham quan khu triển lãm vũ khí lục quân bắt đầu đi đến khu biểu diễn. Hôm nay số người đến khu triển lãm vũ khí lục quân so với bình thường còn nhiều hơn, tuy rằng tầng này là lớn nhất trong ba tầng, nhưng vẫn có vẻ chen lấn.

“Đến cùng là biểu diễn cái gì?” Connor nhìn không được hiểu kì.

“Nghe nói là vũ khí bí mật do Sở nghiên cứu thuộc Quân bộ Đế Quốc trực tiếp nghiên cứu chế tạo nga.” Buôn bán tình báo cũng bị hấp dẫn đến xem, hắn là rất có giá trị.

“Triển lãm cho mọi người xem thì đâu phải vũ khí bí mật nha.” Lưu Bình An khó hiểu nói.

“Đúng! Song thứ này trước đây là vũ khí bí mật nha. Cho nên mới hấp dẫn nhiều người như vậy. Nó được xưng là vũ khí bí mật mạnh nhất.” Edward nói, liếc mắt nhìn Smith. Người sau đầy mặt khó chịu.

“Tên kia là gia hỏa luôn luôn mạnh miệng, nói không nháy mắt, kiêu ngạo vô cùng. Thường thường là nói nhiều hơn làm được.”

“Smith đang nói ai nha?”

“Kình địch của hắn.”

54. Chương 85: Vũ Khí Mạnh Nhất [trung]

85, vũ khí mạnh nhất [trung]

Trong phòng nghỉ đối diện vũ đài khu biểu diễn, tấm màn nhung lam sắc nhạt dùng chỉ vàng buộc lên, trên mặt đất trải thảm Thổ Nhĩ Kỳ quý báu, bình hoa lưu ly trên bàn cắm đầy Yêu Cơ diễm lệ màu lam. Nhưng thiếu niên đứng bên cạnh, dung mạo so với Yêu Cơ lam sắc càng thêm mê lệ chói mắt, khiến các nam nhân ngồi trên sofa bằng da thật quăng ánh mắt tham lam về phía hắn.

Không chút để ý cái nhìn soi mói của các nam nhân, thiếu niên ưu nhã vươn tay, “Ta cho phép người, Randolph. Hãy cho mọi người chứng kiến uy vũ và vinh diệu của Đế Quốc đi.”

Nam tử kiên nghị đứng trước mặt thiếu niên gương mặt vẫn duy trì vẻ cứng nhắc như cũ, nhưng trong đôi mắt màu lục nhạt chợt lóe một tia ôn nhu. Hắn quỳ một gối, nâng tay thiếu niên, trên mu bàn tay nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

“Tuân mệnh, nữ vương bề hạ của ta.”

Nhìn bóng dáng Randolph đi ra phòng nghỉ, người nào đó hận đến nghiến răng.

“Quá giảo hoạt. Chỗ tốt đều bị con sói kia chiếm hết.” Harry tóc đỏ giọng nói tràn đầy ghen tị.

“Vậy người cũng điều khiển ‘Cái kia’ thử xem nha. Nếu người có thể điều khiển ‘Cái kia’ nhảy hai cái, đại khái Lance cũng sẽ để người hôn tay. Không, hắn là sẽ cho người hôn ngón chân hắn đi.” William luôn luôn lấy việc châm chọc để làm vui.

“Câm miệng! Người không phải cũng như vậy sao?” Nhìn Harry tức giận, người sau chỉ nhún nhún vai, loại thái độ khinh thị này khiến Harry càng thêm phẫn nộ.

Thiếu niên hoàn toàn không muốn nghe bọn họ tranh chấp nhàm chán, hắn cất bước rời phòng nghỉ, đi đến ban công. Nhìn đám người phía dưới đông nghìn nghịt, thiếu niên cong khóe miệng.

Cho mọi người xem anh tư của người đi, vũ khí mạnh nhất Đế Quốc.

“Nơi có các người vẫn luôn náo nhiệt như thế.” Giọng nam từ tính bay vào phòng, giữa không khí trộn lẫn mùi rượu ngon đang khuếch tán, rót vào nhân tâm.

Minh Châu vẫn mỉm cười bàng quan nhìn hai huynh đệ cãi nhau đứng lên, thi lễ với người vừa tới, “Điện hạ.” Hai huynh đệ cũng đành chỉ chằm chọc nhau không ý nghĩa.

“Anh họ.” Harry rất nhiệt tình nhường lại vị trí ở giữa, “Biểu diễn sắp bắt đầu rồi.”

Người tới nhìn Minh Châu thi lễ chỉ gật nhẹ đầu, nhưng không ngồi vào giữa sô pha, mà giương mắt nhìn về bóng dáng lam nhạt phía ban công.

“Lance, mau vào đây, anh họ đến.” William tựa hồ hiểu lầm ý tứ người vừa đến, hô với Lance đứng ở ban công. Người kia vươn một bàn tay, ngăn William lại. Sau đó sải bước đi đến ban công.

Thiếu niên nghe được tiếng gọi, vừa mới chuyển đầu liền đổi diện mạo ma mị kia. Khác với màu tím thủy tinh nhạt của William, màu tím đó càng thêm mĩ lệ chói mắt, giống như bầu trời trước bình minh, thâm u mà thần bí, phảng phất có thể hút linh hồn người khác vào trong đó.

Nam tử thân thể cao lớn khô ngô gần sát thiếu niên, vươn hai tay chống trên lan can, hoàn toàn giam cầm thiếu niên trong lòng mình.

“Lance.”

Thanh âm ưu nhã vang lên bên tai, nhìn nam tử cong nhẹ khóe miệng đầy tà mị, Lance không khỏi về lui về phía sau một bước, trong đôi mắt màu thủy lam chợt lóe một tia sợ hãi.

Hắn không dám cùng ánh mắt nam tử tiếp xúc, trực giác khiến hắn đối với nam tử cảm thấy sợ hãi.

“Điện hạ, biểu diễn sắp bắt đầu.” Lance cuống quýt xoay người lại, đem lực tập trung vào vật khổng lồ trên vũ đài. Đột nhiên cảm thấy cảm giác áp bách phía sau biến mất.

Hắn kinh ngạc nghiêng đầu, phát hiện nam tử đã rời khỏi lưng hắn, ưu nhã tựa vào lan can, làm người ta nghĩ đến một gốc cây tùng trong rừng, một con báo đen xinh đẹp mà tràn ngập lực lượng.

Không biết khi nào, một thanh niên với mái tóc dài màu bạc giống như đao phong đứng ở ban công. Lance cảm thấy càng thêm giật mình, ban công rõ ràng rất hẹp, hắn hoàn toàn không biết người nọ đứng ở nơi đó từ lúc nào.

“Người cũng có hứng thú với vũ khí sao? Ta còn tưởng người chỉ thích bắn người chứ.” Nam tử xoay xoay nhẵn Phỉ Thúy trong tay, tầm mắt lại hướng qua thanh niên tóc trắng.

“.....” Thanh niên không chút phản ứng, một tay chống trên lan can, nhìn chăm chú vào đám người đen nghịt.

Lance đại khái có thể đoán được thân phận thanh niên, theo tầm mắt hắn nhìn lại, trong đám đông phát hiện một thân ảnh nhỏ gầy vô cùng bình thường. Giữa nhiều người như vậy, không biết tại sao hắn lại chú ý thiếu niên bình phàm kia.

Các nam nhân khác trong phòng nghỉ cũng đi đến ban công, phát hiện trên mặt Lance xuất hiện biểu tình cực độ không vui, William hứng thú nói: “Lance, đó không phải tiểu quỷ ngày hôm qua làm người cảm thấy thực hứng thú sao?”

“Ai nói ta cảm thấy hứng thú, là chán ghét.”

“Cần chúng ta giáo huấn hắn không?” Harry giọng nói tràn ngập lấy lòng. Nhưng Lance chỉ hừ lạnh một tiếng trả lời.

“Lance cảm thấy hứng thú với tiểu quỷ kia?” Nam tử nheo mắt, nhìn thân ảnh nhỏ bé trong đám người, nở nụ cười khó hiểu, “Rất thú vị.”

Nói xong, hơi nghiêng đầu, ánh mắt màu tím dừng trên người Minh Châu đứng bên cạnh, người sau hiểu ý, gật nhẹ đầu.

Lưu Bình An đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, sồn tóc gáy, toàn thân nổi da gà. Phát hiện người bên cạnh rừng mình, Aslan thực sẵn sóc cởi áo khoác phủ lên vai thiếu niên.

“Nhiệt độ máy điều hòa quá thấp. Cẩn thận cảm lạnh.”

Lưu Bình An kỳ thật cũng không phải bởi vì nhiệt độ thấp mới rừng mình, thể nhưng tựa hồ có một cổ hơi ẩm tỏa ra từ chiếc áo phủ trên vai, một tia rót nhập vào cơ thể, khiến hắn cảm thấy thực thoải mái. Trong hơi thở ngửi được khí tức nam tính thần nhiên, còn mang theo hương nước hoa nhàn nhạt, đó là hương vị của Aslan, làm người ta liên tưởng đến ánh sáng mặt trời, ấm áp lại nhu hòa.

Khoác lên cũng không tồi. Lưu Bình An nghĩ, tay nhanh chóng nắm áo khoác trên người. Chú ý tới một màn này, Smith thiếu chút nữa bùng nổ.

Nhưng vào đúng lúc này, đèn bốn phía vũ đài toàn bộ tắt đi, biểu diễn chính thức bắt đầu.

Mấy luồng sáng lớn của đèn cao áp từ các phương hướng bất đồng tập trung tại trung tâm vũ đài, từ giữa sàn một cái bệ chậm rãi trôi lên. Dưới ánh đèn chiếu rọi, một người máy cao chừng ba tầng lầu đứng ở trung tâm vũ đài.

Vỏ ngoài toàn bộ bằng siêu hợp kim màu đen lóe sáng, giống như một con dã thú to lớn thủ thế chờ phân phó, bư hân, tràn ngập lực lượng, áp bức cường đại gần như làm mọi người hít thở không thông.

Trong trường một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn quái vật lớn này mà cảm thấy giật mình.

“Đó là cái gì?” Connor thanh âm run rẩy, thông thuộc vũ khí như thế hắn cũng chưa từng gặp qua thứ này.

Smith khó coi tới cực điểm, thật vất vả mới thốt ra hai chữ: “Cơ giáp.”

Thanh âm chưa dứt, cự thú trên đài đã nhanh nhẹn bắt đầu di động. Cước bộ trầm ổn nện lên vũ đài phát ra thanh âm lớn, giống như dã thú rít gào. Cơ giáp màu đen rút kiếm laser bên hông, động tác vung kiếm đầy thanh thoát.

Đồng thời cũng vang lên thanh âm nam tử trầm thấp, dùng ngôn ngữ Đông Phương cổ xưa ngân khúc hát khi xuất chiến.

[Không phục? Cùng chết với đồng bào. Vương khởi binh, ta mài thương. Liều chết với quân thù!]

Động tác ưu nhã, giống như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, như gió mơn trớn cành xanh, rất khó tưởng tượng đồng kim loại nặng như thế cư nhiên hoàn toàn không thể hiện sự cứng nhắc và gò bó vốn có của máy móc.

Đột nhiên trên đài lao ra con cự thú màu đen. Một con nhên nhện tám chân khổng lồ bằng kim loại. Dưới đài một mảnh kinh hô. Mà Connor cũng hét rầm lên: “Nha- Tiểu Bát của ta. Tại sao lại ở đây?”

“Vừa bán hôm qua đó.” Mai Lệ nói, khẩn trương nhìn trên đài.

“Vì sao lại bán đi? Nó là ta tự mình làm a.”

“Câm miệng! Xem biểu diễn.” Mai Lệ che miệng đệ đệ, tiếp tục xem biểu diễn trên vũ đài.

Cơ giáp màu đen vũ động trường kiếm, chém về phía nhên nhện. Mà nhên nhện cũng linh hoạt né tránh, hơn nữa còn bắn trả cơ giáp. Lớp kim loại màu đen trên ngực bắn ra số tia lửa, nhưng bộ giáp hoàn toàn không bị tổn hao gì.

Nhên nhện khởi động pháo ngấn, nhưng cơ giáp không chút nào sợ hãi, lấy tốc độ không thể tin né tránh. Vọt tới trước mặt nhên nhện, nhảy lên cách mặt đất hơn hai mươi thước.

Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, cơ giáp như vị thần hàng lâm, đáp xuống thân nhên nhện, mấy cái chân kim loại mảnh dài không thể chịu nổi loại sức nặng này, hoàn toàn bị đè bẹp. Trường kiếm xuyên qua đỉnh đầu nhên nhện, cắm vào mặt đất.

Trước lúc nhên nhện máy phát nổ, cơ giáp đã linh hoạt tránh ra. Phan một tiếng, ánh lửa đỏ kim kềm theo khói đặc bốc lên.

Dưới đài một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người như đang trong giấc mộng, không thể tin nhìn cảnh trước mắt. Không biết từ nơi nào, có tiếng ai đó vỗ tay vang lên, khán giả mới giật mình tỉnh lại. Âm thanh vỗ tay và ủng hộ liên tiếp cuộn cuộn như sóng triều.

“Thật lợi hại!”

“Trời ơi, thật sự là quá tuyệt vời.”

“Quá cool!”

Cỗ máy to lớn kia không phải trong truyền thuyết, cũng không phải trong phim hoạt hình mới xuất hiện cao tới, mà là vũ khí cực mạnh tồn tại trong hiện thực. Nhân loại rốt cuộc hoàn thành giấc mộng chế tạo ra vũ khí hình người cự đại.

55. Chương 86: Vũ Khí Mạnh Nhất [hạ]

86, vũ khí mạnh nhất [hạ]

Bởi vì xảy ra nổ đã khởi động hệ thống an toàn, vì phòng ngừa gây nổ liên hoàn, các công trình triển lãm trong sảnh đều cắt đứt nguồn cung cấp năng lượng. Lời nhắc nhở trên radio không ngừng lặp lại, thông báo khán giả không cần kinh hoảng, giữ nguyên vị trí chờ nguồn năng lượng kết nối lại.

“555..... Tiểu Bát của ta..... Nhưng cơ giáp quá tuyệt. Quả thực là giấc mộng của ta.....555..... Tiểu Bát.....”

Lưu Bình An rốt cuộc chịu không nổi bộ dáng Connor mắt lấp lánh, lập tức mắt trợn gà hoa, hung hăng vỗ gáy Connor.

“Xin người, hưng phấn và thương tâm, chọn một thôi!”

“Nhưng quả thật rất lợi hại.” Fitzgerald dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía cơ giáp trên đài. “Như vậy, nhân loại cũng có thể cùng nhèn nhện trực tiếp chiến đấu.”

“Cho dù không có cơ giáp, nhân loại không phải luôn luôn vẫn cùng nhèn nhện biến chủng chiến đấu sao?” Ở nơi tiền tuyến xa xôi, bởi vì vũ khí đơn sơ, binh lính chỉ có thể dựa vào kiếm ngắn laser và súng lửa, lấy cơ thể máu thịt cùng nhèn nhện biến chủng khổng lồ liều mạng.

Lưu Bình An và đồng bạn đang hưng phấn không thôi lâm vào trầm mặc. Cuối cùng Aslan đánh vỡ, “Không sai, cho dù không có cơ giáp, chúng ta cũng có khả năng chiến thắng nhèn nhện biến chủng. Nhưng có loại vũ khí lợi hại này thì có thể tiêu diệt càng nhiều nhèn nhện biến chủng, đối với nhân loại mà nói tuyệt đối không phải chuyện xấu.”

“Đáng tiếc, có vài người không chỉ dùng nó để tiêu diệt nhèn nhện.” Lời Eugene nói giống như ném đá vào mặt hồ tĩnh lặng, gây nên gợn sóng trên mặt nước.

“Ý của người là.....” La Cơ vẫn đứng bên cạnh yên lặng quan sát biểu diễn đột nhiên mở miệng, “Đế Quốc muốn dựa vào loại vũ khí này chèn ép Liên Minh?”

“Ta không có nói như vậy a.” Eugene nhún nhún vai, “Nhưng loại vũ khí này là do Sở nghiên cứu quân sự Đế Quốc nghiên cứu chế tạo, được liệt vào cơ mật quân sự cấp cao nhất. Kết cấu, công năng, quá trình chế tạo toàn bộ đều là cơ mật, hôm nay mang ra trong hội chợ triển lãm quân sự, nhưng tuyệt đối sẽ không bán ra. Mục đích triển lãm, thấy thế nào đều là có mùi vị hướng Liên Minh thị uy.”

“Rất đáng giận. Bọn chó Đế Quốc này!” Jack nổi giận đùng đùng, mà Vân Thư sắc mặt cũng không tốt.

“Bình tĩnh bình tĩnh, chúng ta cũng làm ra vũ khí lợi hại như vậy không phải được rồi sao?” Cặp song sinh biểu hiện thoải mái, hi hi ha ha đem đề tài kéo qua chỗ khác.

Lưu Bình An nghe bọn họ nói, theo bản năng nhìn sang Smith. Lúc này mới phát hiện, Smith và Edward đều không thấy bóng dáng.

Smith nhìn nước từ giữa kẽ tay trôi đi, hần nhanh chóng cúi đầu đem nước vốc lên mặt. Ngày thường, nước lạnh có thể khiến hần tỉnh táo lại. Thế nhưng hiện tại, tâm hần tâm vẫn khó chịu không thôi.

Càng không ngừng vốc nước vào mặt, nhưng căn bản vô dụng. Hần buồn bực một quyền đánh vỡ mảnh sứ trắng noãn trên vách tường.

“Không giống người nha.”

Phía sau truyền đến thanh âm bật lửa, còn có giọng nam tử trêu chọc. Smith tức giận xoay người lại, kéo áo Edward, “Đừng có chọc ta!”

Edward ngón tay cầm thuốc lá, khoe miệng gợi lên một độ cong, tươi cười thực rõ ràng mang theo một điểm đùa cợt.

“Người này.....”

“Được rồi được rồi. Người không thể giận chó đánh mèo với ta nga.” Edward giơ tay, mắt xoay chuyển, “Người rốt cuộc hiểu được tâm tình khi ngày hôm qua ta kéo áo người chưa?”

“Khốn kiếp!” Smith đoạt lấy thuốc lá trong tay đồng nghiệp, hít mạnh một ngụm, kết quả là ho sặc sụa.

“X, người vẫn còn hút loại thuốc lá rác rưởi này.”

“Rác rưởi cái gì, ta thật vất vả mới mua được đó.” Đối với đồng nghiệp không coi trọng đồ của mình, Edward muốn cướp thuốc về, tránh lãng phí. Nhưng người sau thực linh hoạt tránh thoát tay hần, tiếp tục hút.

“Nói cho ta biết, được không? Người hiện tại cái dạng này nha, sẽ khiến Tiểu An lo lắng.”

“Cáp..... Hần sẽ lo lắng sao?” Smith đổi với chuyện Lưu Bình An trên chiến trường cũng biết một hai. Hai tử kia tựa hồ thủy chung không mở rộng cửa lòng với hần.

“Được rồi. Ta đây lo lắng hần là có thể đi?”

Smith khoe miệng vắn vẹo một chút, “Thực ghê tởm. Đừng có lần sau.”

“Được rồi.” Edward nghĩ: Cái tật không thẳng thắn ấy rất giống Tiểu An.

Smith tựa vào bồn rửa tay, niết thuốc lá trong tay, “Người cũng biết hạng mục ta và Bộ kỹ thuật vẫn hợp tác đi.”

“Hạng mục lâm vào bình cảnh? Ta không nghĩ là trách nhiệm của người, đám phế vật kia chẳng thể làm không ra thứ tốt gì.”

“Lần này lại là thứ tốt.” Smith dùng khăn lau kính, mang lên mắt. “Trên thực tế bọn gia hỏa Bộ kỹ thuật kia vẫn muốn tạo ra gì đó. Người máy hình người cỡ lớn, hay còn gọi là cơ giáp.”

“Đế Quốc cái kia.....”

“Đúng. Chính là vũ khí triển lãm hôm nay của Đế Quốc. Chẳng qua phương diện thiết kế không giống nhau mà thôi. Bản chất hần là giống.”

“Như vậy..... Là đánh cấp sơ đồ thiết kế sao?” Edward không dám nói là nước nào đánh cấp sơ đồ thiết kế của nước nào. Việc này quan hệ trọng đại, làm không tốt sẽ biến thành vấn đề quốc tế.

“Không phải.” Smith khẳng định. “Loại người máy này không phải đây trong điện ảnh hay phim hoạt hình sao? Nhân loại chưa bao giờ dứt đoạn việc muốn biến nó thành thực tế đi. Liên Minh và Đế Quốc chẳng qua là đồng thời nghĩ tới thứ như vậy có thể đối phó địch nhân.”

“Chờ một chút.....” Edward đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt trầm xuống, “Như vậy, Đế Quốc so với chúng ta chế tạo ra trước đi. Hơn nữa đã đạt tới giai đoạn thực chiến. Cho nên người mới vội vàng xao động như thế.”

“Người cũng nghĩ ra đi? Hiện tại tình thế đối với chúng ta thực bất lợi.” Smith đẩy đẩy kính mắt, “Liên Minh và Đế Quốc mặt ngoài chung sống hoà bình, chung tay đối kháng nhện nhện biển cả. Nhưng trên thực tế lại âm thầm phân cao thấp. Cơ giáp vô luận là dùng để đối phó nhện nhện biển cả hay là đối

phó với nhân loại trên chiến trường, đều là đánh đầu thắng đó không gì cản nổi. Nó xuất hiện rất có khả năng sẽ đánh vỡ kết cấu thế giới hiện nay.”

“Trước không nói chuyện này.” Edward không định cùng lão hữu cùng nhau lâm vào bất an, hần nhún nhún vai, “Chuyện này để cho đám lão gia hỏa bề trên phiên nào đi thôi. Chúng ta nói cái khác.”

“Đến cùng là bình cảnh ở chỗ nào. Về phương diện máy móc, nếu Connor tiểu đệ của chúng ta có thể chế ra nhên nhện máy, vậy đám phế vật Bộ kỹ thuật năng lực chế Transformers cỡ lớn hẳn là vẫn có đi.”

“Đương nhiên. Cái gì cũng làm ra rồi. Cơ giáp không có vấn đề, vấn đề là trên người điều khiển.” Smith chậm rãi nhả khói trắng, “Tỷ như nói, một cái hộp sắt bên trong chứa trứng gà từ trên cao rơi xuống. Hộp sắt có thể không bị tổn hao gì, nhưng trứng bên trong sẽ vỡ nát.”

“Cho nên Bộ kỹ thuật mới tìm người.” Edward cũng dựa vào vách tường đối diện khoanh tay lẳng lặng nghe.

“Cơ thể con người không thể thừa nhận va chạm vật lý cường độ mạnh như vậy. Cho dù khoang điều khiển được trang bị giảm xóc thật dày, nhưng từ chỗ cao nhảy xuống hoặc va chạm mạnh, vẫn như cũ sẽ khiến điều khiển viên bị thương. Sau khi điều khiển viên thứ ba nhập viện, bọn họ tìm đến ta.”

“Đáng tiếc nha. Ta cũng không phải thần tiên. Thử cải thiện thiết kế khoang điều khiển, đáng tiếc hiệu quả rất nhỏ.”

“Nhưng Sở nghiên cứu cơ giáp Đế Quốc lại không có vấn đề này.” Edward nhớ tới thanh niên vừa rời từ khoang điều khiển cơ giáp nhảy ra, lông tóc không tổn hao gì.

“Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ta quả thật không kịp hẩn.” Smith lộ ra vẻ tự ti rất ít xuất hiện, lấy tay che trán, khóe miệng nở nụ cười nhạt tự giễu, “Tên kia là thiên tài máy móc sinh vật học, nghiên cứu sinh vật học ta không thể bằng hẩn.”

“Ta không nghĩ vậy.” Edward tựa hồ nghĩ tới cái gì, đột nhiên một phen bắt lấy cổ tay Smith, “Loại sự tình này, người hẩn nên sớm nói với ta.”

“Đây chính là cơ mật quân sự cấp một a.....”

“Người còn chưa rõ sao, bọn họ lợi dụng ông đực.”

Edward nói khiến Smith trợn mắt há hốc mồm, thuốc lá trên miệng thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Người nói cái gì.....”

“Nếu là ta điều khiển, cho dù nhảy xuống từ độ cao ba mươi mét cũng sẽ không bị làm sao. Bị nhên nhện hơn một trăm kg va chạm chính diện, ta hiện tại không phải vẫn đang đứng ở chỗ này? Chuyện các người làm không được, đối phương cũng tuyệt đối không làm được.”

“Nếu Đế Quốc không thể giải quyết vấn đề trùng kích vật lý của cơ giáp với người điều khiển, như vậy điều khiển viên khẳng định là ‘Ông đực’.”

56. Chương 87: Trò Chơi 1

87, trò chơi 1

Đêm đó, mọi người nói chuyện say sưa về biểu diễn cơ giáp xem vào ban ngày. Connor hai tay nắm di động, nhìn tấm ảnh mình chụp cùng bộ cơ giáp màu đen kia, khóe miệng nhin không được kéo lên. Đột nhiên bị người hung hăng vỗ gáy.

“Đau quá a!” Connor che chỗ bị đánh đau quay đầu lại. “Tiểu An, người làm gì đánh người ta a?”

“Người cười thật sự quỷ dị. Ta chịu không nổi.” Lưu Bình An xoa eo, “Người đến cùng muốn nhìn ảnh chụp này đến lúc nào?”

“Nhưng rất đẹp nha.” Connor đặt điện thoại di động trong túi áo, “Tiểu An, một ngày kia, ta cũng muốn chế ra vũ khí lợi hại như vậy cho người điều khiển. Cho người trên chiến trường không ai địch nổi.”

“Nga? Hay nha.” Lưu Bình An không chút để ý đáp.

Connor vừa nghe, hưng phấn lên, vươn ngón út ra, “Chúng ta đây ước định nga. Ta sẽ làm ra cơ giáp mạnh nhất, Tiểu An phải làm chiến sĩ mạnh nhất.”

“Phải phải.....” Lưu Bình An vốn không định cùng tiểu quỷ chơi loại ước định ngây thơ này. Hắn chưa bao giờ cùng người khác ước định cái gì, bởi vì tại nơi không chắc có thể nhìn thấy ngày mai như trên chiến trường, hoàn thành ước định căn bản là hy vọng xa vời.

Bất quá, dưới sự kiên trì của Connor, cũng đành tùy tiện thò ngón tay ngoắc ngoắc. Người sau làm như lấy được chí bảo, mặt cười như nở hoa.

Đêm nay đêm cuối cùng trên chiến hạm, mọi người hẹn nhau đến quầy rượu say sưa một lần. Cặp song sinh nói tỷ tỷ bọn họ đêm nay sẽ lại hát cho mọi người nghe.

Ngọn đèn trong đại sảnh rộng lớn lóe sáng, đèn chiếu bảy màu làm khung cảnh tựa như mộng ảo. Âm nhạc như tiếng sấm nổ khiến tâm thần hưng phấn không thôi. Các nam nhân, nữ nhân tận tình lắc lư trên sàn nhảy.

Sau khi Lưu Bình An bị La Cơ bắt nhảy một bài, thì không bước vào sân nhảy nữa. Ngẩng đầu nhìn Connor bị vài phu nhân mặc trang phục dạ hội vây quanh, trên mặt đỏ ửng mắt tự nhiên, ánh mắt có điểm hoảng hốt.

Trong lòng đột nhiên không thoải mái, Lưu Bình An đi qua một phen giữ chặt Connor, “Người uống nhiều rồi, chúng ta đi thôi.”

“Nha?” Connor còn đang sững sờ, mà nhóm đại tỷ tỷ bên người lại không nguyên ý, “Như vậy không được nga. Chúng ta vừa mới quen biết nhau, còn chưa bắt đầu nói chuyện đâu.”

“Thực xin lỗi, hắn là của ta.” Nói xong, Lưu Bình An liền kéo Connor đi. Đến WC, Connor mới tỉnh lại. Thét to: “Nha – Tiểu An, ta không có nghe sai đi. Không phải ta mới vừa nằm mơ đi?”

Không đợi Connor nói xong, đầu gối nâng lên đánh vào dạ dày hắn, lúc đối phương đau đến gập cúi lưng, Lưu Bình An đem hắn đặt lên cạnh bồn cầu, hai ngón tay bóp chặt yết hầu hắn, buộc hắn nôn ra.

Thật vất vả nôn xong, Connor trên mặt tràn đầy nước mắt và mồ hôi, cả người tê liệt ngã vào lòng Lưu Bình An, “Tiểu An.....555..... Người làm cái gì nha?”

“Sợ người ăn phải thứ gì không sạch sẽ.”

“Nha?”

“Quý tộc đều là một lũ biến thái.” Lưu Bình An búng trán Connor, “Thật sự là rời mắt chớp lát cũng không được.”

Người sau mắt ngập nước lộ ra biểu tình đáng thương hề hề, “Ô..... Đừng búng..... Đau quá.....”

“Chúng ta đi thôi.” Lưu Bình An ngồi đối diện trên mặt đất vươn tay với Connor, người sau không chút do dự nắm lấy đứng lên. Hắn không hỏi Lưu Bình An muốn đi đâu. Đối với hắn mà nói, chỉ cần đi theo bên người Tiểu An cũng rất thỏa mãn rồi.

Vừa đi ra WC, Lưu Bình An đột nhiên cảm thấy bên người phát lạnh, có người đánh tới. Hắn phản xạ nghiêng người tránh thoát, đồng thời nhắc chân đá lại. Đối phương trúng chiêu ăn đau thối lui. Hắn nắm lấy cơ hội, đẩy Connor.

“Chạy mau!”

“Nhưng.....”

“Đừng ở chỗ này vướng tay vướng chân!” Vừa nói, Lưu Bình An lại đánh ngã một người khác.

“Ta đi gọi người.” Connor dù ngốc cũng biết người đến không có ý tốt, nhằm phía hành lang thông với quầy rượu, vừa chạy vừa hô to. Nhưng hành lang tựa hồ đã sớm bị dọn sạch, căn bản không có người đi qua.

Đối phương tổng cộng năm người, Lưu Bình An nắm chặt chủ thủ phòng thân, nở một nụ cười tự tin, “Cứ việc phóng ngựa lại đây.”

Đánh ngã người cuối cùng, Lưu Bình An lấy lưỡi dao dán trên cổ họng đối phương, nhếch miệng cười nói: “Các người tìm ta có chuyện gì?”

Người nọ nhắm mắt lại giả chết. Lưu Bình An nghĩ: Lão hồ không phát uy người cho ta là Hello Kitty nha? Trong mắt chợt lóe một tia ngoan lệ, “Bắt đầu từ nơi nào thì tốt đây? Ân..... Nơi này không tệ nha.....”

Mũi dao quét qua khổ bộ người nọ, nam nhân thô kệch thực rõ ràng rùng mình một cái. Nhưng vào lúc này, cuối hành lang vang lên tiếng vỗ tay vụn vặt.

Lưu Bình An ngẩng đầu theo tiếng vỗ tay nhìn lại, chỉ thấy một gã thanh niên mặc tây trang màu đen chậm rãi tới gần hắn, phía sau là Connor bị hai nam tử bắt giữ.

“Tiểu An, đừng để ý ta, chạy mau.”

Lưu Bình An nghĩ: X, người cho rằng chính mình là nữ nhân vật chính trong phim lúc tám giờ sao? Thật sự là lời kích cầu huyết nha.

Đứng lên từ trên người người nọ, vỗ vỗ quần áo, Lưu Bình An trấn tĩnh tự nhiên hỏi: “Vị tiên sinh này, tìm ta có chuyện gì sao? Bất quá, vô luận người tìm ta có chuyện gì, đều không liên quan đến bằng hữu ta. Thả hắn ra đi.”

“Thực xin lỗi, thủ hạ đối với hai vị đã có điểm thất lễ. Ta xin chân thành xin lỗi.” Nam tử tây trang động tác ưu nhã cúi người, “Tại hạ phụng mệnh chủ nhân, mời hai vị đến làm khách.”

“Bọn ta không đi!” Connor lớn tiếng nói, bị nam tử kiềm trụ hất bẻ tay. Hắn nhìn đau tròng mắt nam tử mặc tây trang kia, “Bọn ta không đi.....”

Lưu Bình An thở dài, thật sự là cầu huyết còn hơn cầu huyết lúc tám giờ. Ngẩng đầu nhìn nam tử tây trang, “Dẫn đường đi.”

Cùng thời gian đó, trong quán rượu các đồng bạn cũng phát hiện Lưu Bình An và Connor biến mất. Kỉ Vũ hoang mang rối loạn tìm Aslan, “Bọn họ không có về phòng. Đã báo cho Smith tiên sinh và huấn luyện viên. Bọn họ đã đi Bộ Cảnh vệ hỏi.”

“Tiểu An bọn họ đi đâu chứ?” Fitzgerald gắt gao nắm chặt tay kiệt lực khiến chính mình bảo trì bình tĩnh. Hắn có một loại cảm giác, Lưu Bình An gặp nguy hiểm.

“Gọi di động cũng không bắt máy.” Mai Lệ treo điện thoại, “Connor tiểu tử này, đều là khiến người lo lắng!”

“Aslan, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Tất cả mọi người đem tầm mắt tập trung trên người Aslan, người sau nhìn sang Eugene, “Người không tìm thấy hắn sao?”

“Đang tìm. Đáng giận!” Eugene đeo kính, cắn môi dưới, “Ta muốn về phòng lấy máy tính. Nơi này không thể thu được nhiều tình báo.”

Nơi này là chiến hạm, chiến hạm cho dù lớn cũng có giới hạn, một người đột nhiên mất tích, mà lái buôn tình báo cũng tìm không thấy, loại mất tích này tuyệt không tầm thường.

Đoàn người đi đến phòng Eugene. Hắn mở máy tính, ngón tay nhanh chóng chuyển động trên bàn phím, màn hình càng không ngừng thay đổi hình ảnh, xuất hiện thân ảnh Lưu Bình An và Connor, sau khi quẹo vào WC, toàn bộ màn hình đột nhiên tối đen.

Tiếp đó nhảy ra một ma trận do con số và chữ cái tạo thành.

“Đây là cái gì?” Những người khác đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm màn hình, Eugene sắc mặt trở nên rất khó xem, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím, ma trận nhảy ra một khung hình vuông yêu cầu điền chữ vào.

“Đáng giận! Cự nhiên là hần!” Eugene phun ra một trận chửi bậy, khiến những người khác không hiểu ra sao.

“Kia đến tốt cùng là cái gì?” Cặp song sinh rút cuộc nhin không được hỏi.

“Là sổ trận mật mã.” Rose tiến đến phía sau Eugene, nhìn màn hình, nhần mi, “Hần là một dạng bảo vệ, chỉ khi giải ra mật mã của sổ trận mới có thể vượt qua dạng bảo vệ.”

“Đáng giận, quả nhiên là gia hỏa kia.”

“Người từ lúc này luôn luôn nói cái gia hỏa gì đó, đến tốt cùng là sao?” Fitzgerald không thể nhin được nữa, kéo áo Eugene.

“Minh Châu * Alfred. Tên kia ngăn cản ta tiến vào hệ thống giám sát chiến hạm. Sổ trận dạng bảo vệ này là tác phẩm đặc ý của hần.”

Lưu Bình An và Connor bị đưa vào một căn phòng xa hoa. Hai nam nhân đang nhàn nhã ngồi trên sofa uống rượu, mặt đất trải thảm thật dày, trên bàn đặt một lọ hoa hồng tiên diễm.

Mà mấy cái đó đều không phải thứ xa hoa nhất, bắt mắt nhất chiếc giường lớn king-size đặt tại giữa gian phòng. Màn nhung trắng, giường gỗ khắc hoa, bên trên nệm mềm mại trắng noãn rải cánh hoa hồng đỏ.

Toàn bộ căn phòng lộ ra một loại sắc tình nói không nên lời, đầy ám chỉ.

Các nam nhân phát hiện trong mắt thiếu niên chột lóe, cười khê đứng lên đi đến bên người hần, tầm mắt trắng trợn nhìn từ trên xuống dưới.

“So với tưởng tượng người còn mộc mạc hơn nhiều.” Nam tử mắt tím tóc vàng nhạt khê cười nói.

“Xem ra người đối với hần thực cảm thấy hứng thú nha. Như vậy, con vịt xấu xí này nhường cho người, đại ca thân ái.” Harry tóc đỏ một phen ôm Connor, người sau sợ tới mức kêu to.

“Người làm cái gì? Buông tay!”

“Tiểu bảo bối, không cần sợ hãi. Bất quá ta thích người khác kêu trên giường. Tận tình kêu đi.” Mạnh mẽ bắt cổ tay Connor, bắt đầu động tay động chân.

“Biến thái! Ta muốn kiện người! Khốn kiếp.....”

“Đủ rồi!” Lưu Bình An tức giận nói một tiếng, Connor sợ tới mức im tiếng.

“Connor, là nam tử hán thì đừng có la lối như đàn bà.” Nghe Lưu Bình An nói như vậy, Connor tức giận bất bình nói thầm vài câu, ngoan ngoãn ngậm miệng.

William nhin không được cười ha ha, lấy tay nâng thiếu niên, bắt buộc hần ngẩng đầu đối diện với mình.

“Người thật sự là hài tử thú vị.” Vừa nói, ngón tay trượt đến xương quai xanh thiếu niên, vẽ những vòng tròn trên đó, cực kỳ tình sắc.

Lưu Bình An có chút ấn tượng với hai người này, tuy rằng không rõ mình có chỗ nào chọc tới bọn họ, bất quá quý tộc đều là biến thái, ai mà hiểu được ý nghĩ của bọn chúng.

Trong con người Lưu Ly sắc chột lóe một tia ngoan lệ, hần nhìn chăm chăm nam nhân đùa giỡn mình, cong khóe miệng, “Rất thú vị, nếu người tìm ta vì loại sự tình này, ta ngược lại có thể cùng người chơi đùa.”

“Tiểu An!” Connor dưới ánh mắt sắc bén của Lưu Bình An, đành phải ngậm miệng lại.

“Bất quá.....” Thiếu niên đem tầm mắt quay lại trên mặt William, “Kẻ từng bắt buộc ta làm qua loại sự tình này, toàn bộ đều chết thực thê thảm, các người cần phải suy nghĩ kỹ càng.”

Nói xong, trong con người Lưu Ly nổi lên sắc đỏ, tầm mắt đảo qua mặt hai người, khiến hai tên đệ tử quý tộc không sợ trời không sợ đất thấy lạnh cả người. Ngay cả Connor cũng bị ánh mắt Lưu Bình An dọa rùng mình.

“Ha ha.....” Một tiếng cười ôn hòa đánh vỡ bầu không khí cứng đờ, “Quả nhiên phi thường thú vị.”

Cạnh cửa không biết khi nào có một tên thanh niên dựa vào, mái tóc lục nhạt dùng mặc tơ màu lục tùy ý cột lại, khoát trên vai. Hắn mặc trường bào màu xanh nhạt, buộc bên hông, hiện ra eo lưng mảnh khảnh, tay áo rộng dài đến đầu gối. Giống như văn sĩ cổ đại Phương Đông, ưu nhã tuấn dật.

Lưu Bình An nhớ rõ người này hình như tên là Minh Châu, bởi vì tên hắn rất thú vị, cho nên mới nhớ rõ.

William nhìn người vừa xuất hiện, tựa hồ rất mất hứng. “Minh Châu, quấy rầy chuyện tốt của người khác sẽ ế tám đời nga.”

Minh Châu khoanh hai tay, thông thả đi đến bên người bọn họ, khẽ cười nói: “Người định cường bạo cũng không liên quan đến ta. Nhưng là.....”

Cặp mắt trong suốt kia lại lộ ra âm lệ và băng lãnh, làm người khác không khỏi rùng mình. Hắn liếc mắt nhìn Lưu Bình An, sau đó nói với William: “Ta cũng không thể cam đoan người có thể thấy được mặt trời ngày mai.”

Người sau hừ lạnh một tiếng, ngón tay từ cổ thiếu niên rời đi.

Minh Châu đi đến trước mặt Lưu Bình An, mỉm cười nói: “Người vừa rồi nói người ‘bắt buộc’ người làm loại sự tình này đều chết. Như vậy nếu không phải ‘bắt buộc’ thì sao?”

“Người có ý gì?”

“Chúng ta chơi một trò chơi đi.” Minh Châu cười đến càng ôn nhu, nhưng trong đôi mắt lại tràn ngập tính kế và giả dối.

57. Chương 88: Trò Chơi 2

88, trò chơi 2

Trong phòng thực im lặng, chỉ có tiếng động từ ngón tay gõ bàn phím phát ra, khiến không khí trong phòng càng thêm áp lực. Một tiếng chuông di động đánh vỡ bầu không khí thiếu chút nữa làm người ta hít thở không thông này.

“Ta nghe.” Aslan tiếp điện thoại, thanh âm đối phương phi thường lớn, cơ hồ là rống lên. Khiến người ở đây đều có thể nghe được.

“Thật đáng giận! Đám chó Đế Quốc!” Smith bên đầu kia điện thoại giận dữ đến không thể kiềm chế, “Cư nhiên không thừa nhận đã bắt Tiểu An! Ta muốn giết bọn chúng.....”

Lúc này tiếng hắn nhỏ lại, hình như là rời khỏi microphone. Thay vào đó là giọng của Edward.

“Chúng ta đã kháng nghị với hạm trưởng. Nhưng đối phương nói chúng ta không có chứng cứ, không thể tùy ý điều tra phòng đám người Đế Quốc kia. Mà chúng ta cũng không thể dùng chuyện xâm nhập hệ thống giám sát chiến hạm gặp phải ngăn chặn của Minh Châu * Alfred làm chứng cứ cung cấp.”

“..... Smith, đừng đánh, bình tĩnh một chút.....” Đầu kia truyền đến một trận âm ỉ, sau đó chỉ còn lại tiếng tút tút cứng nhắc.

Phịch một tiếng, tất cả mọi người đồng thời ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào phương hướng thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy Fitzgerald một quyền đánh vào tường, vách ngăn kim loại cứ nhiên bị lõm xuống. Hắn đứng lên, mở cửa phòng.

“Fitzgerald, người định đi đâu?” Aslan chống tay vào tường sau lưng Eugene, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Fitzgerald đang muốn đi ra ngoài.

“Ta không thể tiếp tục đợi!” Hấn quay đầu nhìn Aslan, nụ cười đôn hậu ngày thường đã không còn sót lại chút gì, cả người tràn ngập khí thế xơ xác tiêu điều.

“Ặc..... Chó ngốc rốt cuộc biến thân thành sói.” Thái Bạch trong cặp sinh đôi nhiều chuyện không đúng lúc, kết quả bị Kỉ Vũ hung hăng đánh đầu.

“Aslan, Tiểu An hiện tại khẳng định có nguy hiểm. Nhưng chúng ta lại ngây ngẩn trong này, ta làm không được!” Fitzgerald mở mạnh cửa ra, vừa nhắc chân, âm thanh trong treo của Aslan liền vang lên phía sau.

“Người định đi đâu tìm hấn?” Ngữ điệu vững vàng thể hiện người nói chuyện vẫn trấn tĩnh tự nhiên như cũ.

“Tìm hết các nơi xem, dù sao so với ngây ngốc ở trong này cái gì cũng không làm thì vẫn tốt hơn.” Fitzgerald xoay người lại, con người tràn ngập chân thành bị một tình cảm khác chiếm cứ, là lo âu, lo lắng, phần nộ, hối hận.

“Fitzgerald, hiện tại không phải thời điểm xúc động.”

Aslan nói, tựa hồ lập tức đốt lên lửa giận của Fitzgerald, hấn tiến lên kéo áo Aslan, “Người tại sao có thể bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ người không lo lắng Tiểu An sao?”

Thân hình vốn cao lớn làm cho người khác cảm thấy một loại áp bách, cả người Fitzgerald tràn ngập xơ xác tiêu điều càng thêm để người sợ hãi. Cho dù là chó ngốc cũng có ngày lộ ra răng nanh.

Thế nhưng Aslan không chút nào sợ hãi, con người màu xanh biếc như đầm nước sâu thẳm, làm người khác không đoán ra hấn suy nghĩ gì. Hấn lấy tay nắm cổ tay Fitzgerald, đẩy bàn tay đang kéo áo mình ra.

“Đừng trúng kế khích tướng của kẻ địch, xúc động làm việc chỉ tổ tự loạn đầu trận tuyến.”

Một câu khiến Fitzgerald như tỉnh mộng. “Nhưng..... Tiểu An.....”

“Ta tin tưởng Tiểu An tạm thời không có việc gì. Nếu đối phương đã để lại khiêu khích rõ ràng như vậy, chắc chắn bọn chúng rất nhanh sẽ liên hệ với chúng ta.”

Aslan thanh âm chưa dứt, Eugene liền kêu lên: “X, đối phương gọi video đến.”

“Mau phát.” Aslan nói, bước nhanh đi đến sau Eugene. Người sau đem video trong máy tính chuyển thành hình ảnh lập thể, chiếu trên không căn phòng.

“Các vị học viện quân sự Liên Minh, buổi tối tốt lành.” Bóng người trong suốt xuất hiện trước mặt mọi người, thanh niên mặc trường bào lục nhạt, khoe miệng thường trực nụ cười, ánh mắt trong suốt như Thủy Tinh, người không biết nhất định sẽ cho rằng hấn là một vị công tử tao nhã, tính cách ôn hòa khiêm nhường.

Nhưng Eugene đã sớm nhìn thấu bản chất hấn.

“Minh Châu, không cần giả bộ giả mù sa mưa. Lão tử hôm nay không có thời gian vòng vo với người.” Eugene thủ thế, “Có chuyện liền nói, có rắc thì phóng.”

Đối với Eugene vô lễ, trong mắt thanh niên chợt lóe một tia không vui, nhanh đến mức người khác nhìn không rõ, nháy mắt liền biến mất trong con người trong suốt thông thấu.

“Đã như vậy, ta liền nói ngắn gọn đi. Bởi vì sự tình kế tiếp sẽ phi thường thú vị.” Hấn búng tay một phát, trên hình ảnh đổi thành người khác.

“Tiểu An!” Fitzgerald thốt ra, cơ hồ muốn tiến lên. Nhưng người bên đầu kia video tựa hồ căn bản không nhìn tới bọn họ.

Hình ảnh lại lần nữa đổi trở về, Minh Châu tiếp tục nói: “Hai vị điện hạ chúng ta đối với ‘Công chúa’ của các người thực cảm thấy hứng thú, cho nên mời hấn đến làm khách.”

“Khốn kiếp!” Fitzgerald nghiêng răng nghiêng lợi, vung đấm đánh hấn. Đáng tiếc hấn chỉ đánh vào ảo ảnh.

Minh Châu khoanh tay, cười trào phúng nhìn Aslan, “Elvis tiên sinh, xin quản chó của người cho tốt, đừng để hấn tùy tiện cắn người.”

Lời hấn nói chọc giận mọi người ở đây. Jack cũng không thể nhịn được nữa, chửi ầm lên, “Chó Đẻ Quốc, quả nhiên miệng cũng không phun ra thứ gì tốt.”

Aslan lại không giống những người khác xúc động như vậy, đôi mắt khiêu khích của Minh Châu, mặt không đổi sắc, biểu hiện ra khí thế trầm ổn, khiến Minh Châu trong lòng cũng âm thầm bội phục.

“Nói đi, người muốn như thế nào mới bằng lòng thả Tiểu An?”

“Không. Chúng ta sẽ không thả hấn, bất quá.....” Khơi dậy tức giận của mọi người, Minh Châu thực vừa lòng tiếp tục nói: “Các người có thể tới cứu hấn.”

Hấn dang hai tay, dùng thanh âm ôn hòa lại rõ ràng nói: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi đi. Lấy ba tầng triển lãm vũ khí làm vũ đài, trình diễn vở kịch hay hoàng tử anh dũng cứu công chúa. Công chúa đang ở đâu đó trong ba tầng triển lãm này, mà chúng ta cũng sẽ bố trí quân tốt mai phục các nơi. Trong vòng hai giờ, các người phải cứu được công chúa.”

“Rất thú vị a.” Eugene từ máy tính đứng lên.

“Giống trò chơi OPG a. Chúng ta nhất định phải tham gia!” Cặp song sinh đồng thời nói, mà Jack và Vân Thư cũng nói: “Ta cũng lấy một phần đi.”

“‘Công chúa’ để cho hoàng tử đi cứu đi. Ta muốn bắt tên đệ đệ bất hiếu kia trở về giáo huấn một trận.” Mai Lệ cung tay, nữ chiến sĩ Aliya sống lại. La Cơ chỉ thản nhiên cười, tỏ vẻ chính mình cũng muốn tham gia.

“Nếu như chúng ta thua?” Aslan cũng không giống những người khác nóng đầu, hấn như cũ vẫn duy trì đầu não thanh tĩnh, làm quan chỉ huy, cần phải suy xét toàn bộ các tình huống có thể.

“Không hổ là nhị công tử gia tộc Elvis, bị người nhìn thấu rồi.” Minh Châu lộ ra nụ cười giảo hoạt, “Không sai. Đây cũng là ta và công chúa các người đánh cược. Nếu các người thua mà nói, công chúa các người nguyện ý bồi kia hai vị điện hạ một đêm.”

Nghe nói như thế, mọi người hít một ngụm khí lạnh. Jack và Fitzgerald mở to miệng mắng, mà những người khác lo lắng nhìn về phía Aslan.

“Như vậy.....” Aslan nhìn thẳng Minh Châu, lộ ra một nụ cười tự tin, “Chúng ta chấp nhận khiêu chiến.”

“Hay. Rất tốt!” Minh Châu vỗ tay tán thưởng, “Hai tiếng đồng hồ kể từ bây giờ, chúng ta cung kính đón tiếp đại giá.”

Vốn tưởng rằng hấn sẽ như vậy mà chấm dứt cuộc gọi, đối phương lại giảo hoạt nháy mắt mấy cái, “Bổ sung một điểm, vũ khí sử dụng đều là đao thật thương thật nga, hơn nữa nếu các vị làm hư cái gì ở khu triển lãm, đều phải bồi thường.”

Trước khi mọi người kịp mở miệng mắng to, hình ảnh biến mất.

Tại một gian phòng trắng noãn, chỉ có một cái bàn cùng mấy cái ghế dựa. Nhưng trên tường lại treo đầy các loại đao cụ kỳ quái. Tác dụng của mấy thứ đao cụ này tuyệt đối sẽ không làm người ta dễ chịu.

Minh Châu xoay người lại, ngồi cạnh bàn dài, lấy ra một bộ bài.

“Trong hai giờ, cứ ngồi không thật sự rất không thú vị. Không bằng chúng ta chơi bài đi.”

Lưu Bình An khoanh hai tay tựa hồ không có hứng thú. Connor ngồi ở bên cạnh, cúi đầu chơi với ngón tay của mình. Một bộ dáng không bạo lực không hợp tác.

“Ai nha nha, các người đều không muốn chơi sao?” Minh Châu sờ cằm, nghĩ nghĩ nói: “Không bằng như vậy đi. Nếu các người thắng, để các người đi, thế nào?”

“Nếu thua sẽ như thế nào?”

“Không được tốt lắm.” Minh Châu xòe tay, tỏ vẻ chính mình rất có thành ý.

“Chúng ta sẽ không mắc mưu.”

“Được rồi. Chúng ta tham gia.”

Connor và Lưu Bình An lời nói chồng lên nhau, người trước kinh ngạc nhìn Lưu Bình An, “Tiểu An, người điên sao? Tên hồ ly này tuyệt đối không thể tin.”

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn. Chúng ta có hai người, không phải sợ hấn.” Thiếu niên cười nhẹ không rõ ý nghĩa, trong con ngươi Lưu Ly sắc chợt lóe một tia giảo hoạt.

58. Chương 89: Trò Chơi 3

89, trò chơi 3

Chiến hạm khổng lồ vững vàng trôi trên bình nguyên, vô vàn ngôi sao đầy phía chân trời, nối tiếp vô ngần hoang vu. Đêm bình nguyên yên tĩnh tường hòa, nhưng đêm trong chiến hạm lại hoàn toàn không giống.

Phịch một tiếng, cửa phòng hạm trưởng bị phá mở, mở cửa chính là bảo vệ ngoài cửa. Cảnh vệ viên mặc đồng phục đắt tiền cả người bay vào giữa phòng, nặng nề ngã xuống đất.

Một cổ áp suất thấp đập vào mặt, nam tử một đầu tóc dài màu ngân bạch rối tung, hùng hổ bước vào phòng hạm trưởng.

“Tên nào là hạm trưởng, lăn ra đây cho ta!”

Sau lưng Smith dấy lên lửa giận hừng hực, phàm là người thấy hấn đều sẽ nhượng bộ lui binh. Vừa rồi hấn ở ngoài cửa một đường giết đến đây, không biết đã có bao nhiêu cảnh vệ viên trở thành pháo hôi. Edward đương nhiên cũng không định làm người tốt ngăn cản, nhưng hấn không thể mặc kệ không quan tâm.

“Bình tĩnh một chút..... Smith.”

“Hạm trưởng đâu? Chết ở chỗ nào rồi?” Smith không chút để ý, vừa vào cửa liền ồn ào hét lớn.

“Di? Không phải là honey sao?” Một thanh âm phen thực vang dội lại mang theo ngữ điệu kỳ quái vang lên. Smith sau khi nghe thanh âm đó sắc mặt đại biến.

“Người làm gì ở đây?” Smith trừng người từ trên sô pha đứng lên.

Người nọ có mái tóc dài màu đen hỗn độn, cả khuôn mặt bị một cái kính đen hình tròn to dùng che khuất. Áo blouse trắng có điểm bám bẩn, quần áo cũng thực hỗn độn, một bộ dáng khoa học gia điên cuồng tiêu chuẩn.

“Chào, lão bằng hữu.” Người nọ mở hai tay, muốn ôm Smith, “Lần trước gặp mặt quá gấp gáp. Người lại nhanh chân chạy mất, chúng ta còn chưa kịp tâm sự chuyện cũ.”

Người nọ nhào lại đây, Smith giống như sợ bị vi khuẩn bám vào, tránh còn không kịp. Nhưng đối phương không chịu buông tha, xoay người nhào tới, Smith đành phải một cước đá vào mặt hấn, “Người rút ngay cho ta.”

Edward kéo Smith sang một bên, hỏi nam nhân trên mặt hiện ra cả dấu chân kia, “Willy giáo sư, xin hỏi hạm trưởng đang ở đâu?”

“Hạm trưởng nha..... Bị điện hạ mời đi chơi cờ rồi.” Willy chỉnh lại kính mắt tròn to dùng.

“Điện hạ? Điện hạ nào? Hấn ở đâu?” Smith giãy dụa thoát khỏi Edward, một phen kéo áo Willy, “Đừng tưởng rằng ngươi là người của Sở nghiên cứu hoàng gia Đế Quốc thì ta không dám đánh ngươi! Nói mau!”

Edward nhìn đồng nghiệp của mình như vậy, vô trán, thở một hơi thật dài. Hấn biết cuộc đời Smith chán ghét nhất chính là khoa học gia Willy * An, người đứng đầu Sở nghiên cứu hoàng gia Đế Quốc này. Từ thuở còn là nghiên cứu sinh, hai người kia liền như chó với mèo.

Phải nói là kinh địch đi.

“Willy giáo sư, nếu người biết hạm trưởng ở nơi nào, xin vui lòng đưa chúng ta đi tìm hân.” Kỳ thật Edward đối với Willy này cũng không biết nhiều. Tư liệu về hân, tất cả đều là biết được từ trong miệng Smith. Nhưng xem bộ dáng người này cùng những gì hân nghe được có vẻ hoàn toàn bất đồng.

“Này nha.....” Cái miệng phía dưới kính mắt hình tròn nở nụ cười, kết hợp với đầu tóc đen hỗn độn, tạo cho người khác một loại cảm giác âm trầm. “Ta không thể đưa bọn người đi, bất quá có thể nói cho các người biết hân ở nơi nào.”

“Nói mau đi.” Smith hừ lạnh một tiếng, sửa sang lại quần áo.

Willy ngoắc ngoắc ngón tay với hai người, “Tới gần một chút.”

Hai người nhìn nhau một cái, tuy rằng biết trong đó tất có mờ ám, bất quá hai người đều không nghĩ rằng gia hỏa thoát nhìn giống như tên điên này có thể làm gì bọn họ.

Bước thêm hai bước đến gần Willy, đột nhiên cảm giác một cổ áp lực cường đại từ đỉnh đầu ép xuống. Smith quỳ rạp trên mặt đất, mà Edward cũng quỳ một gối.

“Đáng giận..... Người.....” Smith nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ nhìn về phía Willy đứng cách mình nửa mét. Người sau khoanh tay, đầy mặt đắc ý.

“Thế nào? Thiết bị trọng lực phát minh mới nhất, áp lực 500, xương cốt cũng rụng rời nga.” Khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười âm hiểm, con người sau kính mắt hình tròn cũng bày ra ánh mắt trào phúng.

“Điện hạ của chúng ta đã sớm biết các người sẽ đến tìm hạm trưởng. Cố ý để ta ở đây ‘tiếp đãi’ hai vị.” Willy hạ thấp người hành lễ. “Như vậy, hai vị vừa lòng sự tiếp đãi của ta chăng?”

“Phi thường vừa lòng!” Thanh âm nam tính trầm thấp bao hàm sự nguy hiểm, Edward đột nhiên nhảy lên, tay phải chộp cổ Willy, nắm ngón tay vừa co lại, người bị bắt lập tức không thể hô hấp, hít thở không thông đến mức trước mắt biến đen.

“Thiết bị rất thú vị, đáng tiếc đối với ta không có hiệu quả.” Edward cong khóe miệng, đôi mắt trầm tĩnh thâm thúy chột lóe một tia tàn nhẫn, tay phải chậm rãi nâng cao.

“A..... Ong.....” Đôi mắt sau mắt kính của Willy lộ ra vẻ hoảng sợ.

Edward đột nhiên thay đổi sắc mặt, ném người trong tay đi, chân trái phát lực, vọt sang bên cạnh mấy mét. Một tia lam sắc xẹt qua như thiểm điện, thanh kiếm dừng lại ở giữa Willy và Edward.

Thanh niên cầm kiếm cả người tản mát ra khí thế cường liệt, như một thanh đao sắc bén cắm trên mặt đất. Về mặt không chút biểu tình tạo cho người khác một loại cảm giác lãnh khốc đậm đặc, tựa hồ không có bất cứ việc gì có thể làm hân chú ý. Song ánh mắt này, trong đôi mắt lục nhạt như hồ sâu lại lóe lên chiến ý sắc bén.

“Randolph, cẩn hân lại.....” Willy che cổ, không ngừng ho khan, “Mệnh lệnh của điện hạ.....”

Thanh niên được xưng là Randolph huy động kiếm trong tay, nhanh như thiểm điện, đánh thẳng hướng Edward. Người sau không dám chậm trễ, đối phương cũng là ong đục, năng lực cũng không dưới hân.

Hai người động tác đều phi thường nhanh, cơ hồ người khác không nhìn rõ động tác của bọn họ. Nhưng Edward phi thường bất lợi, bởi vì trên tay hân không có vũ khí, chỉ có thể né tránh hoặc dùng cảm nã thuật phản đòn.

“Tại sao.....” Willy vừa đứng lên liền nghe được thanh âm Smith.

“Ai nha nha, bằng hữu thân ái, thực xin lỗi.” Willy không có tới gần chỗ Smith, bởi vì chỗ kia nằm trong phạm vi thiết bị trọng lực.

“Bởi vì điện hạ đối với vị tiểu bằng hữu của các người thực cảm thấy hứng thú, cho nên để mấy tên tiểu quỷ làm người ta đau đầu kia tìm mấy vị tiểu bằng hữu của các người chơi trò chơi.”

“Nếu đã là trò chơi của bọn nhỏ, người lớn đừng nên nhúng tay vào.”

“Đáng giận!” Smith cắn chặt răng, thân thể đau đớn có thể chịu đựng được. Nhưng nội tâm bất an thông thả chậm chậm ăn mòn ý chí hần.

Đáng giận, xem ra hiện tại chỉ có thể dựa vào nhóm ông được. Tiểu An, người nhất định phải bình an vô sự.

Bên kia, trên chiếu bạc đã bày bài xong. Bọn họ chơi là trò Kayneth hai người một tổ. Sử dụng hai bộ bài, lấy được bài giá trị cao hơn là thắng. Đây là một loại trò chơi cổ xưa tương đối kích thích, không chỉ khảo nghiệm năng lực tính toán của người chơi, mà trí nhớ, chiến lược, tâm lý đều là mấu chốt để chiến thắng.

“Tiểu An..... Ta có thể.....” Connor tay cầm bài đang run rẩy, lấy số lần hần thua tối hôm qua mà xem, hần cùng chơi bài tuyệt đối là có tướng xung khắc.

Lưu Bình An liếc mắt nhìn Minh Châu ngồi ở đối diện, quay đầu nhìn Connor, “Hần chỉ có một người, có cái gì phải sợ.”

“Nhưng là.....” Connor vụng trộm nhìn thoáng qua người máy ngồi bên cạnh Minh Châu. Lưu Bình An hiểu ý, hần hừ hừ cười lạnh hai tiếng, “Chẳng qua là một đồng sắt vụn, chẳng lẽ người so với sắt vụn cũng không bằng sao?”

Connor đỏ mặt như son, nghĩ: Nào người làm sao có thể thắng máy tính được a?

Lưu Bình An đột nhiên kéo áo Connor, đem hần kéo tới gần, môi cơ hồ dán trên lỗ tai hần, thấp giọng nói: “Tối hôm qua người cùng La Cơ đối vị trí, không phải cảm thấy thực đáng tiếc sao?”

Connor đỏ mặt như son, không biết vì cái gì lúc này Lưu Bình An lại nhắc tới chuyện này.

“Nếu người thắng, ta sẽ hôn người một cái.”

Hồng một tiếng, đầu Connor đỏ mặt như son, mặt đỏ y hệt trái cà chua.

Tiểu An lại hôn hần! Tiểu An lại hôn hần! Nam tử hần phải vì nụ hôn của người mình thích mà phấn đấu.

Hôm nay phải phát huy đi!

59. Chương 90: Trò Chơi 4

90, trò chơi 4

Tầng triển lãm vũ khí hải quân vô cùng yên tĩnh, buổi tối khu triển lãm không mở cửa. Vì là đêm cuối cùng của cuộc triển lãm đầu tiên, mọi người đều tận tình hưởng thụ một đêm cuối này trên chiến hạm, nên căn bản chẳng có ai tới nơi này.

Toàn khu triển lãm rộng lớn được gắn đèn tiết kiệm năng lượng, dưới ngọn đèn các loại vũ khí lóe ánh sáng kim loại lạnh lẽo, ánh đèn màu trắng không giúp không gian sáng tỏ mà lại là một mảnh âm u, toàn bộ khu triển lãm đầy vẻ yên lặng và thần bí.

Vài bóng người xẹt qua bên cạnh ngọn đèn, giống như bóng ma nháy mắt tiến vào trong. Bọn họ nhanh chóng tới gần chiến hạm to lớn song hình hải – lục ở trung tâm đại sảnh triển lãm.

Bởi vì khu triển lãm này là tầng thấp nhất của chiến hạm, sàn mở ra, phía dưới là bể nước cỡ lớn, dùng cho tàu ngầm chiến đấu neo đậu, chỉ cần mở đáy hồ nước có thể trực tiếp thông ra đáy biển bên ngoài.

Chiến hạm song hình đang ở trong bể nước, vài bóng người vừa bước lên boong tàu, lập tức cảm thấy không thích hợp. Không khí thực áp lực, trong bóng đêm tựa hồ che dấu dã thú đáng sợ, làm người ta sởn tóc gáy.

“Có cạm bẫy.” Tiếng nam nhu hòa thấp giọng nói: “Thỉnh mọi người cẩn thận.”

“Cho xin đi, loại thời điểm này không cần dùng kính ngữ.”

Jack trợn mắt trắng dã, “Sợ gì chứ, thuyền chính là chuyên môn của chúng ta.” Không để ý Vân Thư cảnh cáo, bước về phía cửa khoang thuyền. Đột nhiên cảm thấy sau đầu có tiếng gió, chỉ nghe Fitzgerald hô to một tiếng, “Cẩn thận!”

Một trận kinh phong đập vào mặt, hắn không kịp né tránh, cả người bị đánh ngã trên mặt đất, nện vào mặt là một cú đấm cực mạnh. Trong lúc mắt còn bay đầy sao, trên người đột nhiên nhẹ hẫng.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết của nam tử, người vừa rồi nhào vào mình đã bị Fitzgerald cao lớn dùng năm ngón tay bóp cổ, giống như cầm con gà một tay nâng lên.

“Biến!” Hắn ném người trên tay một phát, người nọ bay vèo ra, nặng nề ngã bên cạnh.

Vân Thư nhanh chóng kéo Jack về. Jack đang muốn nói cảm ơn, lại phát hiện Fitzgerald đang cảnh giác trừng mắt nhìn chỗ âm u. Khớp xương hai tay nắm chặt phát ra âm thanh ka... ka, cơ bắp rắn chắc trên người gồng lên, như dã thú tràn ngập sức bạo phát. Con người màu lam nhạt lóe quang mang chiến ý. Cả người cùng tên đại ngốc lúc trước hoàn toàn bất đồng.

Theo lời Eugene, chó ngốc cũng có lúc lộ ra răng nanh, đặc biệt là lúc chủ nhân không ở bên cạnh như thế này.

Từ trong bóng đen chậm rãi đi ra vài người, bọn họ đem ba người Jack bao vây. Một thân ảnh khôi ngô đi ra, nam nhân lưng hùm vai gấu thân cao ngoài 1m9, rắn chắc như một ngọn núi nhỏ. Nhưng cũng không hề nặng nề hay chậm chạp, bộ pháp vững vàng, động tác nhanh nhẹn, ưu nhã lại tràn ngập lực lượng, giống như một đầu hùng sư chuẩn bị sẵn mồi.

Harry cười tà, “Xem ra quân sư chúng ta tiên đoán như thần nha. Cư nhiên đoán trúng nơi này là địa điểm các người điều tra đầu tiên.”

Harry phát phát tay, mấy người kia không có hảo ý tư chậm rãi co rút vòng vây. Mấy người này đều có thân hình cao lớn do trải qua huấn luyện, không phải bảo vệ thì cũng là quân nhân. Bọn họ rút vũ khí, tuy đều là vũ khí lạnh nhưng uy lực cũng không thể khinh thường.

“Các người ý đồ hiệp ít, lại còn dùng vũ khí, đâu phải anh hùng hảo hán gì.” Jack tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hắn luôn luôn không quen nhìn loại chuyện bỉ ổi này.

“Hừ hừ, nếu không phải nhận được lệnh không được phép gây án mạng, bọn ta mới không thèm sử dụng mấy loại vũ khí nguyên thủy này đâu.” Harry vuốt vuốt mép tóc, một bộ dáng ‘Ta đã thực nhân từ’.

“Bớt nói nhảm đi!” Fitzgerald đột nhiên hét lớn một tiếng, như tên rời cung bắn về phía Harry. Người sau không nghĩ tới hắn sẽ trực tiếp xông lại đây như thế, hết như một đầu bò tốt khỏe mạnh.

Không kịp né tránh, vũ khí trong tay bị đối phương một quyền đánh bay. Fitzgerald lại vung nắm tay, mà Harry mất đi vũ khí cũng không chút nào yếu thế, phanh một tiếng, hai nắm đấm chạm vào nhau, một phát nối tiếp một phát không hề dừng lại. Hai người đều là loại hình chiến sĩ lực lượng, hơn nữa đáng người tương đương, chỉ là Harry có vẻ cường tráng. Nhưng Fitzgerald lại linh hoạt hơn.

Hai người tốc độ khó tin, khí thế cường đại khiến người bốn phía đều túa mồ hôi lạnh, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trận cận chiến liều chết này.

“Đánh hay lắm! Nam nhân là phải sử dụng nắm tay đánh nhau!” Jack nhiệt huyết dâng lên, không khỏi kêu to, một cú móc phải tung ra về phía kẻ địch trước mặt hắn.

Lúc này những người khác đều hồi thần lại, bắt đầu công kích Vân Thư và Jack. Jack thân là hải quân hệ chiến đấu, không hề nghi ngờ, rất am hiểu cận chiến. Trong lúc đang đánh đến bất diệc nhạc hồ (quên hết chung quanh), phát hiện Vân Thư bị ba địch nhân vây công.

“Vân Thư!” Jack định tiến lên, lại bị kẻ địch ngăn lại. Mắt hắn lộ hung quang, vẫn liều lĩnh tiến lên. Hắn tuyệt đối không thể để Vân Thư bị thương tổn.

Đối thủ đều bị cổ khí thế liều mạng này làm hoảng sợ, vũ khí trong tay càng dùng sức đổ xuống trên người hắn.

Nhưng Jack đã không còn kịp rồi. Ba người đồng thời ra tay, chùy sắt, côn nhị khúc, gậy sắt đánh tới Vân Thư. Người sau đầy mặt bình tĩnh, cánh tay dưới ống tay áo rộng thùng thình đóng đưa như nước chảy mây trôi, trong nháy mắt đem vũ khí trên tay ba người hoàn toàn đánh rơi xuống đất.

Ba tên đó còn chưa hiểu phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, liền bị một cỗ lực lượng vô hình làm té trên mặt đất.

Vân Thư khí định thần nhàn, hai tay vẽ thành hình tròn, thu chưởng, thở dài, “Các vị đã nhường rồi.”

“Cho xin đi, loại thời điểm này không cần dùng kính ngữ.” Jack đã vọt tới bên người Vân Thư hung hăng đảo cặp mắt trắng dã. Vừa rồi quá nôn nóng, cư nhiên quên mất gia tộc tiểu tử này là võ học thế gia.

“Jack, người bị thương.” Vân Thư lo lắng lấy khăn tay ra, định thay Jack lau vết thương đang chảy máu trên mặt.

Ai ngờ Jack mắt chợt lóe tinh quang, một quyền sát qua vành tai Vân Thư. Chỉ nghe phía sau hét thảm một tiếng, nam tử đánh lên Vân Thư bị đánh trúng ngay mặt.

“Ngu ngốc! Cẩn thận sau lưng!”

Vân Thư hơi cong khoe miệng, quay lưng lại với Jack, hướng tới bên kia bày ra tư thế ứng chiến, “Như vậy sau lưng của ta giao cho người.”

“Ngu ngốc.....” Jack cũng xoay người sang chỗ khác, lưng tựa vào trên lưng Vân Thư, “Thật sự là gia hỏa làm người ta không thể bớt lo được.” Ngoài miệng tuy rằng oán giận, kỳ thật cả khuôn mặt đều đã đỏ lên.

Bên kia vẫn đang là lực lượng cùng lực lượng quyết đấu, Fitzgerald mỗi một quyền đều dùng toàn lực, hấn nhất định phải tận lực đeo bám những người này.

“Thực xin lỗi, Fitzgerald, lần này người phải làm mồi, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bọn họ.”

Fitzgerald nhớ tới lời Aslan nói với mình khi phân phối nhiệm vụ, dòng suy nghĩ trở lại hội nghị tác chiến vừa rồi.

“Tổng cộng có ba tầng triển lãm, phạm vi thật sự rất rộng. Eugene hiện tại không thể xâm nhập hệ thống theo dõi trên chiến hạm, không thể cung cấp bố cục của địch nhân. Cho nên chúng ta cần phải dựa vào phán đoán của mình tìm ra nơi Tiểu An bị nhốt.”

Eugene chiếu bản đồ chiến hạm 3D lên không trung, “Tuy rằng không thể cung cấp tin tức địch nhân cho mọi người, bất quá vẫn có thể cung cấp bản đồ tác chiến. Đây là sơ đồ bố cục đồ lấy được từ đơn vị tổ chức hoạt động.”

Trên bản đồ thể hiện rõ vị trí sắp xếp vũ khí, Aslan chỉ vào vài nơi, “Bọn họ nhất định sẽ tìm một nơi có không gian khá lớn, có thể giấu người lại để thủ khó công, hơn nữa bên trong có hệ thống theo dõi có thể quan sát tình huống bốn phía. Chỗ tốt nhất đương nhiên là bên trong vũ khí. Cự hình chiến hạm song hình, phi thuyền bay, còn có căn cứ tầng sáu di động đều là nơi tốt nhất.”

“Nhưng chỉ có một nơi là chính xác.”

“Tất cả chúng ta phải tìm hết mấy chỗ sao?” Fitzgerald nôn nóng hỏi. Hấn hiện tại chỉ muốn lập tức cứu Tiểu An ra, sau đó đánh cho tên khốn bất Tiểu An một trận.

“Không. Chúng ta chia nhau hành động. Còn nữa, ta cho rằng chiến hạm song hình sẽ không phải địa điểm chính xác.”

“Tại sao?” Mọi người khó hiểu hỏi.

“Kỳ thật thoát nhìn chiến hạm song hình hấn là nơi tốt nhất. Bởi vì bốn phía đều là nước, rất khó tấn công. Thế nhưng.....” Aslan cong khoe miệng, “Ta cảm giác tên Minh Châu kia sẽ không chọn loại địa điểm này làm căn cứ.”

Tất cả mọi người không nói lời nào, im lặng nghe Aslan giải thích.

“Bởi vì theo tư liệu Eugene cung cấp, Minh Châu không biết bơi.”

Tất cả ngã.....

“Bất quá, đối phương đại khái sẽ cho rằng chúng ta nhất định sẽ đi chỗ đó tìm trước, cho nên nhất định ở nơi đó sẽ có phục binh.”

“Chúng ta không đi là được rồi.” Mai Lệ nắm tay nói.

Aslan chậm rãi lắc đầu, “Không, chúng ta sẽ phái người đi.” Hắn quay đầu, hai tay khoát lên vai Fitzgerald, “Thực xin lỗi, Fitzgerald, lần này người phải làm mọi, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bọn họ.”

“Bởi vì phục binh của địch nhân nhất định là do Harry của học viện hải quân dẫn dắt, do hắn tương đối quen thuộc chiến hạm song hình hải - lục. Mà trong chúng ta người có thể cùng hắn giao phong, đại khái cũng chỉ có mình người. Nếu người không muốn thì.....”

Nhìn đôi mắt màu xanh biếc của Aslan mang theo ý xin lỗi, Fitzgerald đề lại hai cánh tay đang khoát lên vai mình, “Ta đồng ý! Nhưng người nhất định phải đem Tiểu An lông tóc không tổn hao gì cứu ra. Hứa với ta!”

Aslan rút tay về, vươn nắm tay ra, “Lời hứa của nam tử hán! Ta nhất định tuân thủ.”

Fitzgerald cũng vươn nắm tay, cùng tay đối phương chạm vào nhau, “Ừ, đã hứa!”

Fitzgerald mắt thấy tay Harry sắp đánh trúng mình, nói nhanh cũng không nhanh, nếu bị một phát trọng quyền này, cũng sẽ không ít đau đớn. Nhưng ngọn lửa trong nội tâm lại khiến loại đau đớn này trở nên bé nhỏ không đáng kể, hắn bắt được sơ hở của đối phương, tay phải hung hăng đánh trúng cằm đối phương.

Ta đầu óc ngu ngốc, chỉ có thể dùng loại phương thức trực tiếp này chiến đấu. Cho dù thế nào, ta cũng sẽ dùng hết khí lực đeo bám địch nhân. Aslan người cũng nhất định phải tuân thủ lời hứa!

60. Chương 91: Trò Chơi 5

91, trò chơi 5

Cùng lúc Fitzgerald đang chiến đấu kịch liệt, tiểu đội do Aslan dẫn dắt cũng đi đến tầng triển lãm vũ khí lục quân.

Một thân ảnh nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh xe tăng, thiếu nữ thon thả nằm dán người lên, một đôi con người trong bóng đêm chợt lóe tinh quang. Nàng linh hoạt xoay thân nhảy về mặt đất, vô thanh vô tức, làm người khác liên tưởng đến chú mèo thần bí và ưu nhĩ trong đêm đen.

“Không có động tĩnh.”

La Cơ hất mái tóc đuôi ngựa trên cổ ra sau, “Xem ra có điều không ổn.”

Tuy rằng nàng nói như thế, nhưng không có bất cứ biểu hiện kinh hoảng hay lo lắng nào. Aslan nhìn thiếu nữ bình tĩnh trước mặt, nhớ tới vừa rồi sau khi kế hoạch tác chiến bố trí hoàn tất, nàng chăm chọc bản thân mình.

“Lời hứa? Thật sự rất đáng cười. Bất quá là để đồng bạn làm pháo hôi mà thôi.” Thiếu nữ dựa vào vách tường hành lang cười lạnh nói.

“Đó là sách lược.” Mai Lệ nhin không được vì Aslan tranh cãi, “Aslan đại nhân.....”

Mai Lệ còn định nói gì đó, Aslan đã nâng tay lên ngăn lại. “Không sai, ta biết rõ đó là cạm bẫy nhưng vẫn để Fitzgerald đi.”

Thanh âm Aslan trước sau như một trong sáng vững vàng, không nóng lòng vì chính mình giải thích, cũng không có vì bị vạch trần mà cảm thấy tức giận.

“Dịch nhân sắp đặt cạm bẫy, thiết trí phục binh, chờ chúng ta mắc câu. Nhưng bọn họ nhân số cũng có hạn, nếu chúng ta không mắc câu, bọn họ sẽ lập tức triệu hồi phục binh về đại bản doanh. Phân tán lực lượng và tập trung lực lượng, các người nghĩ cái nào dễ đánh tan hơn?”

“Rất tốt, phi thường lợi hại. Không hổ là nhị công tử nhà Elvis.” La Cơ vỗ tay, “Chúng ta đều là quân cờ trên tay người, đúng không?”

Nàng đến trước mặt Aslan, lúc đi thoáng qua, thấp giọng nói bên tai Aslan: “Kỳ thật người chỉ là không muốn tên đại ngốc cướp đi cơ hội người ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ đi.”

Người muốn nghĩ như vậy, ta cũng không có biện pháp. Aslan lúc ấy thực sự rất muốn trả lại nàng một câu này, bất quá, sự thật thắng hùng biện. Hắn cũng không định cùng nữ nhân dây dưa nhiều ở vấn đề này.

Vô luận hắn làm cái gì, đều chỉ có một mục đích, vì cứu Tiểu An ra.

Căn cứ di động trên đất liền giống như một con cự thú, phủ phục trên mặt đất, thân thể như ngọn núi nhỏ chiếm cứ toàn bộ phía Đông Bắc đại sảnh.

Ba người Aslan vừa đến bên ngoài ăn cứ, trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói lòa, chiếu vào làm mắt không cách nào mở ra.

“Bảo bối, các người rốt cuộc tới rồi.” Dưới ngọn đèn xuất hiện một nam tử cao lớn, ngữ điệu ôn hòa ưu nhã mang theo sự giả dối nào đó. “Nguyên lai còn có các vị nữ sĩ xinh đẹp như vậy đến bồi ta, thật sự khiến ta vô cùng vinh hạnh.”

Hắn ưu nhã hạ thấp người chào mấy nàng La Cơ, cho dù thái độ hân hoan nho nhỏ lễ độ như thế, nhưng trong đôi mắt màu tím nhạt lại chợt lóe ý cười tà ác.

“Giao Tiểu An ra đây! Tên biến thái.” Mai Lệ không chút khách khí mắng to.

“Nữ sĩ thân ái, xin đừng vội vàng xúc động.” William mỉm cười, ngữ khí mang theo hương vị đùa giỡn, “Chúng ta đêm còn rất dài.”

Mai Lệ tức giận giậm chân, Aslan mỉm cười quay đầu nói với Mai Lệ: “Đừng để ý đến hắn. Người này trong ngoài không đồng nhất, ta xem hắn căn bản là ‘Bất lực’ không đứng nổi đi.” Mai Lệ sững sốt một chút, sau đó hì hì cười rộ lên.

Nếu nói vừa rồi William chỉ là chiếm tiện nghi và đùa giỡn, như vậy Aslan chính là công kích thẳng thừng. Không có nam nhân nào có thể chịu đựng năng lực phương diện kia bị nghi ngờ.

Còn người màu tím nhạt chợt lóe quang mang tàn nhẫn, nụ cười ôn hòa trên mặt cũng trở nên vụn vỡ, “Hứa hẹn quan trọng như vậy mà lại đến muộn. Xem ra ta phải trừng phạt các người mới được.”

Một tiếng búng tay, từ bốn phía nhào ra mấy bóng người, một nhóm thanh niên mặc chế phục cấm vệ quân hoàng thất Đế Quốc, toàn bộ đều cầm bội kiếm sắc bén như một. William chậm rãi rút ra bội kiếm bên hông, lưỡi kiếm sắc bén ma sát với vỏ kiếm khảm nạm bảo thạch, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt.

“Hoàng tộc Đế Quốc dùng bội kiếm quyết đấu cùng người tay không tác sát, nguyên lai đây chính là danh dự của các người nha.” Đối mặt vài thanh kiếm lóe hàn quang, Aslan mặt không đổi sắc, trong giọng nói tràn ngập châm chọc.

Keng một tiếng, một thanh trường kiếm được ném đến trước mặt Aslan, William hừ lạnh một tiếng, “Loại tiểu nhân vật như người, ta còn không đặt trong mắt.”

Aslan nhặt trường kiếm trên mặt đất, ngón tay búng lên thân kiếm, phát ra tiếng vang đang đang thanh thúy. Vệ kiếm hoa giữa không trung, Aslan làm tốt động tác chuẩn bị chiến đấu.

La Cơ rút đao gỗ từ sau lưng ra, xẹt qua Aslan hướng tới cấm vệ quân. Lúc lướt sát qua bên người Aslan, thấp giọng nói: “Chúng ta cũng là cạm bẫy.”

Aslan khước miệng kéo lên một nụ cười không rõ ý nghĩa.

La Cơ ưỡn ngực tiến lên phía trước, hai tay nắm đao gỗ, chân phải bước nửa bước ra trước.

“Trả Tiểu An cho ta!” Nàng hét lớn một tiếng, như mũi tên lao thẳng về phía địch nhân. Cả người giống như một thanh đao sắc bén, thế như chẻ tre. Ngay cả cấm vệ quân đã qua huấn luyện cũng cảm thấy giật mình với khí thế của nàng.

“Mai Lệ, nhanh đi yểm hộ nàng!” Nhìn La Cơ đã nhảy vào trận địa địch, bắt đầu chém giết, Aslan lập tức hạ lệnh.

“Vâng, trưởng quan.” Mai Lệ phản xạ có điều kiện đáp lại, trong nháy mắt tựa hồ trở lại đã thú huấn luyện doanh ngày trước.

Nàng mang đôi găng tay kim loại và khiên, nhảy lên, một cước đá trúng kẻ địch đánh lén sau lưng La Cơ, người nọ “A” một tiếng ngã xuống.

Các thiếu nữ trong cận chiến không chút nào kém hơn nam tử. Chính lời La Cơ đã nói sau khi kết thúc huấn luyện trước nhập học, “Sáng tạo kỳ tích không chỉ có nam tử.”

Nữ binh quả nhiên là rất tài năng.

Trước mắt đột nhiên hàn quang chợt lóe, Aslan tránh né không kịp, nâng kiếm chặn. Trường kiếm va vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, tia lửa bắn ra bốn phía.

“Hừ hừ, thời điểm ‘Ước hội’ không thể nhìn chung quanh, phân tâm phải trả giá đại giới nga.” Con người như thủy tinh màu tím nhạt tới gần trước mắt, William liếm liếm môi.

“Thường nghe thứ tử nhà Elvis tuần mỹ phi phạm, là một vị công tử tài hoa, hôm nay vừa thấy, quả là như thế. So với tên nhỏ gầy được mời làm khách, càng làm cho ta hưng phấn.”

“Điện hạ quá khen.”

Aslan đôi mắt bích lục đột nhiên nổi lên lửa giận. Dùng lực hất kiếm đối phương ra, kiếm ở giữa không trung vẽ ra một đường hình cung ngân quang, kiếm khí thẳng hướng William đánh tới.

Trong khóa kiếm thuật cùng An Nam đối chiến, kiếm Aslan nhẹ nhàng linh hoạt, ưu nhã nhanh nhẹn. Mà hiện tại lại là chiêu chiêu công kích chỗ yếu hại của đối phương, sắc bén mà ngoan lệ, không lưu tình chút nào, kiếm khí bức người.

Con người xanh ngọc bích nhu hòa lúc này cũng lộ hàn quang, cả người sắc bén giống như một thanh kiếm. Làm người khác cơ hồ không dám tin hắn là vị quý công tử ngày thường thái độ khiêm tốn kia.

Là hoàng tộc Đế Quốc, William đương nhiên cũng không phải người ăn chay. Bọn họ từ nhỏ đã chịu huấn luyện nghiêm khắc, nhất là kiếm thuật, đó quan hệ đến kiêu ngạo và danh dự hoàng tộc. Rõ ràng đã tiến vào thời đại vũ khí năng lượng, nhưng trong hoàng tộc vẫn duy trì quy định quyết đấu bằng trường kiếm.

Một đạo kiếm quang xẹt qua, William trên gương mặt xuất hiện một vết máu nhạt. Mà ống tay áo Aslan cũng bị cắt một vết thật dài.

“Rất thú vị.” William càng cười tà tứ, dùng ngón cái lau giọt máu trên mặt, vươn đầu lưỡi liếm liếm. Con người màu tím nhạt vẫn gắt gao nhìn Aslan.

Aslan thu hồi nụ cười khiêm tốn thường ngày, ánh mắt lãnh lệ nhìn lại địch nhân. Lấy kiếm thuật của hắn, căn bản không thể chiến thắng nam nhân trước mắt, nhiều nhất chỉ có thể đánh ngang tay.

Nhưng vô luận phải trả bất cứ giá nào, hắn cũng phải cứu Tiểu An ra. Tiểu An vì tin tưởng bọn họ mới có thể cá loại tiền đặt cược này. Đã như vậy, hắn không thể cô phụ tín nhiệm của Tiểu An.

Aslan dựng thẳng trường kiếm, tay phải cầm kiếm, tay trái để trên thân kiếm, trong cặp mắt xanh ngọc bích dấy lên một ngọn lửa, càng thêm loá mắt.

Hắn hét lớn một tiếng, đâm thẳng phía William, người sau cũng cảm thấy khí thế hắn cùng vừa rồi hoàn toàn bất đồng, cường đại, quyết tuyệt, làm người hít thở không thông.

“Thật sự rất đẹp.” William liếm liếm môi, nắm trường kiếm bày ra tư thế ứng chiến. Đối với năng lực của mình, hắn tự tin tuyệt đối. Tuy rằng đối phương kiếm thuật không tồi, nhưng tại phương diện lực lượng, là mình chiếm ưu thế.

Trường kiếm Aslan chỉ thẳng trái tim địch nhân, người sau dùng kiếm ngăn lại, hai thanh kiếm ma sát phát ra tia lửa mỏng. Hai thanh kiếm xẹt qua nhau, Aslan lẽ ra phải thu kiếm, nhưng hắn không làm vậy, ngược lại vươn cổ tay, ý đồ dùng cánh tay chặn trường kiếm. Lưỡi kiếm sắc bén tuyệt đối sẽ cắt đứt toàn bộ cổ tay.

Hắn điên rồi! Đây là ý tưởng lóe lên trong đầu William trong giây phút chỉ mình treo chuông.

61. Chương 92: Trò Chơi 6

92, trò chơi 6

Số quân bài được lật trên bàn ngày càng nhiều, cũng đã sắp có kết quả cuối cùng. Điểm tổng thể, bọn Lưu Bình An xa xa thấp hơn Minh Châu. Thắng bại đã phi thường rõ ràng.

“Còn muốn tiếp tục sao?” Minh Châu vừa lấy được lá bài năm mươi điểm, không hề lộ ra thần sắc đắc ý, hắn vẫn duy trì mỉm cười tao nhã, con người trong suốt phản chiếu thân ảnh đối thủ đang trầm tư.

“Đáng giận! Chúng ta sẽ không thua.” Connor lướt tay trên bài, trên mặt đều là khuất cường không chịu thua.

“Không sai.” Lưu Bình An úp bài trên tay xuống mặt bàn, một tay đặt phía trên, khoe miệng cong lên một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa, “Ta đánh bạc trong quân doanh, trước giờ đều chưa từng thua.”

“Nga..... Phải không?” Minh Châu cũng cong khoe miệng, “Mặc dù có điểm lãng phí thời gian, ta đây cũng sẽ phụng bồi đến cùng.”

“Connor, ta sẽ thắng đúng không?” Lưu Bình An nhìn chằm chằm đối thủ, một tay dè bài trên bàn, đứng lên. Trong đôi mắt thủy tinh hiện tinh quang.

“Đương nhiên!”

Trong trò chơi Kayneth, thời điểm đến phiên người nào thêm bài, có thể hỏi hợp tác, mình có thể hay không thắng được, nếu đồng bạn đồng ý, như vậy nhất định phải thắng.

Vấn đề này vốn thực bình thường, Minh Châu cũng không có đặc biệt lưu ý động tĩnh giữa hai người. Bởi vì trong lòng hắn thực minh bạch, thắng lợi vấn này đã định.

Nhưng thanh âm Connor vừa dứt, Lưu Bình An một tay chống mặt bàn đột nhiên nhảy lên, lúc Minh Châu phản ứng, đứng dậy lui về phía sau, trên mặt bị hung hăng đá một cước, cường độ mạnh mẽ khiến cả người hắn văng ra ngoài.

“Connor, nhanh!”

Connor xoay người lao về phía cửa, nắm tay cầm, không ngoài dự liệu, cửa khóa. Trên cửa là khóa điện tử, phải có mật mã mới mở ra được. Hắn vội vội sờ sờ trên cổ xuống, hơi chút lắp ráp liền biến thành một cây tua vít điện tử. Đây là báu vật của hắn, là quà sinh nhật mười tám tuổi. Hắn cũng không nghĩ tới hôm nay cứ nhiên có thể có chỗ dùng.

Minh Châu bị đập trúng mắt bay đầy sao, má phải đau đến hoàn toàn chết lặng. Cho dù đột nhiên xảy ra biến hóa, hắn vẫn duy trì bình tĩnh, từ mặt đất đứng lên.

“Đây là phạm quy nga.”

Lưu Bình An nhún nhún vai, cười bỉ ổi nói, “Xin lỗi, trong quân doanh chính là chơi như vậy. Quy định cái gì đều là chó má, nắm tay mới là lớn nhất. Thế nào? Người một người không thể đánh thắng chúng ta đâu.”

Minh Châu hì hì cười rộ lên, bởi vì cười động đến vết thương trên má mà cảm thấy đau đớn, nhưng hắn vẫn là nhin không được cười ha hả.

“Rất có ý tứ. Vậy đến đây thử xem đi.” Hấn vỗ vỗ quần áo, người máy bên cạnh nhân cũng đột nhiên đứng lên, hai tay biến thành cửa điện cùng một đồng lưỡi dao sắc nhọn.

“Người tưởng rằng ta không nghĩ qua loại tình huống này sao? Tên người máy này không chỉ biết chơi bài thôi nga.”

Connor cẩn thận ấn phím cảm ứng, đang chuẩn bị giải khóa. Đột nhiên sau đầu rùng mình, hấn theo bản năng nghiêng đầu, một thanh dao laser ngấn sạt qua má găm lên cánh cửa kim loại.

“Oa

” Connor sợ tới mức xoay người lại, lưng tựa vào cửa. Chỉ thấy Lưu Bình An dưới công kích của người máy trái tránh phải né, mạo hiểm phi thường.

“Tiểu An!”

Lưu Bình An hiện tại không rảnh trả lời hấn. Người máy nha, hấn cũng không sợ hãi. Dù sao sẽ không khó đối phó như nhên nhện biển chủng, nhưng hiện tại tay không tắc sạt, phải tốn một ít thời gian.

“Đừng quan tâm ta! Người tiếp tục đi.”

“Nhưng.....” Nhìn lưỡi dao sạt qua bên tai Lưu Bình An, cắt rơi vài lọn tóc, kém một chút sẽ chém rơi một bên đầu của hấn. Connor nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Trước mắt tựa hồ hiện lên tình hình hôm khai giảng, bọn họ trốn dưới bàn, mình sợ hãi cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn Tiểu An cứu Mai Lệ.

Lúc ấy, hấn thật sâu cảm thấy chính mình là cớ nào yếu đuối vô năng.

Bên người có rất nhiều nhân vật vĩ đại, bản thân mình không có sức phán đoán và tài lãnh đạo như Aslan, cũng không cường tráng như Fitzgerald, lại càng không giống Kỉ Vũ có vận khí trời sinh. Thậm chí ngay cả Mai Lệ cũng lợi hại hơn hấn rất nhiều.

Thế nhưng Tiểu An cũng giống vậy, không có điểm nào đặc biệt vĩ đại, lại hấp dẫn bọn họ. Hấn hâm mộ Tiểu An dũng khí kiên cường, nếu mình cũng có thể dũng cảm như hấn thì thật tốt biết mấy.

Connor, là nam tử hán phải bảo hộ người quan trọng nhất của mình.

Hấn dùng sức rút thanh dao laser ngấn cắm trên cửa, đáng tiếc, không thể rút ra.

“Đáng giận.” Có cái gì có thể dùng làm vũ khí đâu? Hấn nhìn bốn phía chung quanh, phòng này rất kỳ quái, trên tường treo một ít đạo cụ làm người khác ghê tởm. Roi da, nến, khí nóng..... Tất cả đều là dụng cụ tra tấn.

Connor không khỏi nhớ tới Mai Lệ đã có nói qua mấy thứ này sử dụng trên chỗ đặc biệt nào đó..... Hiện tại cũng không phải thời điểm nghĩ mấy thứ này, hấn dùng lực lắc đầu, đột nhiên phát hiện một món trên tường.

Chính là cái này!

Lưu Bình An nhưng không định cùng tên người máy đáng ghét này chơi tiếp. Hấn tránh thoát công kích, một quyền đánh nát mắt người máy. Nó quả nhiên mất cảm giác phương hướng, đầu không ngừng chuyển động.

“Địch nhân ở phía trước ngươi, nhanh công kích!” Minh Châu nói. Người máy nghe mệnh lệnh, giơ cửa điện chém xuống Lưu Bình An.

“Tiểu An! Mau tránh ra!”

Không cần Connor kêu to, Lưu Bình An cũng lập tức né tránh. Đang muốn hỏi hấn tình huống khóa cửa, ngẩng đầu liền phát hiện người máy đột nhiên ngừng lại. Sau lưng bắn tia lửa điện, sau đó nặng nề té trên mặt đất.

Thân ảnh Connor xuất hiện trước mắt, trong đôi mắt màu lam đầy kiên định, hai tay nắm chặt một cái đèn pin, mặt trên còn lóe điện quang lam sắc.

“Tiểu An! Người không sao chứ?” Connor buông đèn pin xuống, vươn tay với Lưu Bình An.

Lưu Bình An có điểm kinh ngạc, đây là Connor nhất gan sao? Bất quá, khi hắn nắm tay đối phương, liền phát hiện bàn tay kia đang run rẩy.

“Ngu ngốc! Đã bảo người đi mở khóa, chiến đấu giao cho ta.”

“Nhưng.....” Trong lòng Connor vẫn còn sợ hãi, nếu lúc ấy người máy kia xoay người lại công kích hắn, hắn căn bản không thể né tránh cửa điện. Bất quá, cho dù là như thế nào, hắn cũng sẽ không hối hận.

“Tiểu An vẫn luôn bảo hộ ta. Ta cũng muốn bảo hộ Tiểu An nha!” Đại khái bởi vì vừa rồi xông đến đây, lại quá độ khẩn trương, Connor hơi thở có điểm dồn dập, mặt cũng hơi hơi đỏ lên.

Connor nói nghe thực buồn cười, Lưu Bình An chưa từng có nghĩ muốn người khác bảo hộ. Trên chiến trường tàn khốc, điều có thể dựa vào cũng chỉ có chính mình mà thôi. Bất quá..... Nghe thế, trong lòng không biết vì sao vẫn là dâng lên một cỗ nước ăm.

Hắn vươn tay xoa xoa mái tóc xoăn màu vàng kim của thiếu niên, cười nói: “Cám ơn người.”

“Ha ha..... Các người cho rằng mình có thể chạy thoát sao?” Thanh âm làm người ta chán ghét đánh gãy. Minh Châu ôm hai tay, dựa tường, thú vị nhìn bọn họ.

“Connor, khóa cửa.” Lưu Bình An không để ý tới hắn. Hiện tại quan trọng nhất đương nhiên là chạy trốn. Tên kia căn bản là không phải hệ đấu võ, bọn họ cũng không cần lo lắng đối phương còn có hoa chiêu gì.

“Nga, lập tức mở ngay.”

Kỹ thuật của Connor thực không tệ, trong chốc lát liền mở cửa kim loại ra. Nhưng khi hắn bước được nửa bước chân ra ngoài, một điểm tròn đỏ dừng trên chân hắn.

Lưu Bình An đột nhiên sắc mặt đại biến, trong giây phút chỉ mảnh treo chuông, nắm cổ áo Connor kéo hắn trở về phòng. Một luồng hồng quang liền bắn vào chỗ điểm đỏ vừa rồi trên mặt đất.

Nếu không phải Lưu Bình An nhanh tay, chân Connor đã thủng một lỗ.

“Oa

đó là cái quỷ gì vậy?” Connor mồ hôi lạnh ứa ra, nhảy dựng lên.

“Nơi này là phòng tra khảo kiểu hình mới nhất, đương nhiên sẽ không để phạm nhân có cơ hội đào tẩu a.” Tiếng Minh Châu cười ha hả từ phía sau hai người truyền đến.

Vị trí của bọn họ chính là phòng tra khảo kiểu mới của tầng triển lãm vũ khí lực quân. Hệ thống dự phòng thiết kế bên ngoài đều là vũ khí thật.

“Chỉ cần các người bước ra khỏi phòng nửa bước, sẽ bị bắn thành tổ ong nga.”

Lưu Bình An xoay người về phía Minh Châu, trong mắt lóe vẻ cuồng lệ, “Vây lấy người làm tấm chắn là được rồi.”

Minh Châu đương nhiên cũng đoán trước trường hợp này, bị con tin bắt trở thành con tin chẳng phải là thực đáng cười sao? Hắn rút trong ống tay áo ra một cây súng, “Đừng tưởng rằng ta không dám nổ súng. Tuy rằng chỉ là trò chơi, thế nhưng nếu là ta tự vệ, nổ súng giết các người cũng sẽ không bị xử phạt.”

Đối mặt địch nhân uy hiếp, Lưu Bình An hừ lạnh một tiếng, “Người cho rằng có thể bắn trúng ta sao?”

“Ta biết tốc độ của người rất nhanh, thân thủ cũng thực nhanh nhẹn, thế nhưng.....” Hắn đem họng súng dời về phía Connor, “Tiểu đệ đệ bên kia thì không nha. Ta tuy rằng không am hiểu cận chiến, thế nhưng kỹ năng bắn vẫn rất có tự tin. Trước khi người công kích đến ta, bắn một phát vào trán vị đệ đệ kia, chuyện này ta vẫn có thể dễ dàng làm được.”

“Khốn kiếp.....” Lưu Bình An nắm chặt tay.

Đáng giận..... Chẳng lẽ thật sự phải đợi bọn Aslan tới cứu sao?

“Tiểu An?” Aslan quay đầu, nhưng phía sau căn bản không có thân ảnh thiếu niên. Hắn rõ ràng nghe thấy tiếng thiếu niên gọi. Thanh âm rất rõ ràng, tuyệt đối không phải ảo giác.

“Này, lúc dùng kiếm chỉ vào người khác không nên phân tâm.”

Dưới chân truyền đến thanh âm khiến Aslan phục hồi tinh thần. Hắn đang đâm kiếm vào cổ William, bởi vì vừa rồi phân tâm, mũi kiếm tựa hồ đâm rách da đối phương, chảy ra một ít máu.

“Thiếu một chút thì đâm xuyên qua rồi. Nếu có thể lại thất thần một chút thì tốt.”

Nhìn thanh niên cười đầy trào phúng, William thiếu chút nữa chửi ầm lên. Đến cùng là gia hỏa nào nói vị thiếu gia này là quý công tử khiêm tốn hữu lễ? Căn bản chính là ác ma đeo mặt nạ người.

Một trận chiến vừa rồi khiến William lòng còn sợ hãi. Đối phương hoàn toàn không tránh né, trực tiếp lấy cổ tay ngăn trở trường kiếm. Hắn kỳ thật cũng không để ý nếu làm đối phương bị thương nặng. Dù sao bị chém đứt cổ tay cũng sẽ không chết, hơn nữa kỹ thuật y học hiện đại có thể trang bị tay chân giả linh hoạt cho người tàn tật. Chẳng qua một công tử tuấn mỹ như vậy lại thiếu mất một cánh tay có điểm đáng tiếc mà thôi.

Nhưng lúc kiếm chém xuống cổ tay Aslan, tựa như chém lên kim loại, phản chấn lại khiến tay cầm kiếm của hắn cũng có chút đau.

Trong lúc hấn thần trí hoảng loạn, chỉ cảm thấy bụng kịch liệt đau. Aslan dùng chuôi kiếm hung hăng đánh vào hấn bụng, hấn cả người bởi vì đau đớn mà co người té thành một đồng trên mặt đất.

“Người gia hỏa gian trá này!” William nhìn ống tay áo Aslan bị rách lộ ra bao cổ tay bằng hợp kim bên trong, không khỏi chửi ầm lên.

“Bình bất yếm trá nha.” Aslan trừng mắt nhìn, thu hồi kiếm, xoay người đi về phía cửa vào xe bọc thép.

Mấy người La Cơ còn đang quét dọn địch nhân còn thừa, Aslan không gặp phải ngăn trở, nhanh chóng đi đến cửa vào.

“Hừ hừ, tưởng rằng dễ dàng như vậy là có thể thắng sao?” William cũng không ngăn cản, đứng tại chỗ cười lạnh. “Xấu hổ, nhục nhã chúng ta phải trả giá rất nặng nga.”

La Cơ thu thập xong một địch nhân cuối cùng, nghe được William lầm bầm lầu bầu, quay đầu hô to với Aslan: “Đừng mở cửa, có cạm bẫy!”

Tay Aslan đã để trên tay nắm cửa, nghe tiếng La Cơ, tay lại đẩy cửa ra.

Tiếng nổ mạnh vang lên trong đại sảnh triển lãm, ngay ở chiến hạm song hình lớn nhất của tầng triển lãm vũ khí hải quân cũng cảm thấy chấn động rõ ràng. Boong tàu nghiêng qua một bên, Jack và Vân Thư thật vất vả ổn định thân mình. Fitzgerald và Harry đang đánh nhau kịch liệt đồng thời ngã xuống nước.

“Cái gì nổ vậy?”

“Hình như là tầng triển lãm vũ khí lục quân.”

Lưu Bình An cũng nghe thấy tiếng nổ, trong chiến hạm sao lại có thể phát sinh vụ nổ lớn như thế?

“Ha ha..... Xem ra là có người dính phải cạm bẫy.” Minh Châu cười lạnh, trong con ngươi chột lóe tinh quang tàn nhẫn, “Phải trả giá bằng sinh mệnh nga.”

62. Chương 93: Trò Chơi Chấm Dứt

93, trò chơi chấm dứt

Lưu Bình An đang muốn tiến lên đánh vào mặt Minh Châu một trận ác liệt, nhưng khuôn mặt kia đột nhiên biến mất trong bóng đêm. Đèn trong phòng tra khảo tắt toàn bộ.

Đèn thoát hiểm khẩn cấp tự động sáng lên, Lưu Bình An đang suy nghĩ đối phương đến cùng là làm cái quỷ gì. Nhưng dưới ánh đèn khẩn cấp hân ám hiện ra lại là Minh Châu với vẻ mặt kinh hoàng.

“Sao lại thế này?” Minh Châu mở máy liên lạc, đột nhiên sắc mặt đại biến, “Tên khốn kiếp nào mở hệ thống an toàn ra đó?”

Vì phòng ngừa vụ nổ liên hoàn, một khi có nơi phát sinh nổ, các khu vực khác đều sẽ tự động chặt đứt nguồn cung cấp năng lượng. Minh Châu thiết kế cạm bẫy, không có khả năng không suy xét đến phương diện này. Đường nhiên sẽ tắt hệ thống này trước.

“Chẳng lẽ là.....”

Máy liên lạc bị nhiễu, thanh âm rè rè sau đổi thành giọng nam mang theo ngữ điệu trêu chọc.

“Minh Châu, đoán xem ta là ai?”

“Là người? Eugene * Cody!” Minh Châu nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt tay. “Là người mở hệ thống an toàn?”

“Bingo!” Eugene búng tay một phát thật vang, tay còn lại cầm một thiết bị nghe trộm hình nhện nhện mini, “Người không thể sử dụng công cụ có ngoại hình dễ coi một chút sao?”

“Nguyên lai người đã biết từ sớm.”

“Vốn là không biết. Nhưng lúc người liên lạc với chúng ta thời gian cũng quá trùng hợp rồi. Mọi người đều là đồng nghiệp nha, thứ trực giác này ta vẫn có.”

Nghe được đầu kia truyền đến tiếng đối phương cười khê, Minh Châu tức giận đến mặt đều tái. “Nguyên lai kế hoạch tác chiến của các người là cố ý làm cho ta xem.”

“Lại Bingo! Chỉ huy của chúng ta nha, ngay từ đầu mục đích chính là tạo nên loại tình huống hiện tại này. Cố ý đập trúng cạm bẫy bất quá là vì phân tán lực chú ý của các người thôi.”

“Nói như vậy, người không thể xâm nhập hệ thống giám sát cũng là giả vờ.”

“Cái này thì không. Bất quá, chúng ta bên này có giải mã viên tốt nhất.” Eugene hướng tới Rose giơ ngón tay cái, người sau mỉm cười gật gật đầu.

“Minh Châu, lần sau nhớ dùng thiết bị nghe trộm hình nhện nhện, ta chán ghét nhện nhện nhất!” Đôi mắt sau lớp kính chợt lóe quang mang lãnh khốc, Eugene bàn tay dùng lực nắm lại, thiết bị nghe trộm cứ như vậy bị bóp nát.

Tập âm thật lớn làm Minh Châu không thể không đặt máy liên lạc xuống. Trong phòng trừ hân ra đã không có một bóng người, sau khi nguồn năng lượng bị cắt, con tin đương nhiên là đào tẩu.

“Đừng tưởng rằng có thể chạy thoát.” Minh Châu cảm sủng đuổi theo.

Trong phòng hạm trường một mảnh hỗn loạn, toàn bộ bài trí cơ hồ bị hủy. Hai người chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn. Edward trên người đã có vết thương, máu thấm ướt ống tay áo. Mà đối phương cũng không tốt hơn gì, thanh niên một bên cổ tay vụn vụn hình dạng kỳ quái, rõ ràng là trật khớp.

Bởi vì tắt đèn, hai người tạm thời dùng chiến, không ngừng thở dốc. Smith nằm trên mặt đất đột nhiên cảm giác áp lực trên người biến mất.

“Chuyện gì vậy? Vụ nổ vừa rồi.....” Tiếng Willy nói đột nhiên biến thành tiếng kêu thảm thiết, một cú đâm quyền anh trực diện tống vào mặt đánh ngã xuống đất.

“Người tên hỗn đản này.....” Thanh âm Smith tuy rằng suy yếu, khí thế lại như cũ không giảm. Một cước đạp lên mu bàn tay Willy, “Ta muốn bầm người thành thịt vụn giống như gián điệp nhện nhện.”

Smith tức giận thực sự rất khủng bố, không phải thường nhân có thể chịu được. Điều này Edward rõ ràng hơn ai hết, lập tức tiến lên kéo hân lại.

“Được rồi, sau này sẽ thu thập hân. Hiện tại quan trọng nhất là Tiểu An!”

“Hừ, tạm thời tha cho người.” Smith tỉnh ngộ, cùng Edward nhanh chóng rời khỏi phòng hạm trưởng.

Thanh niên biểu tình cứng nhắc cầm trường kiếm đang muốn đuổi theo, lại nghe được thanh âm Willy từ trong bóng đêm u u truyền đến.

“Đừng đuổi theo.” Hần đứng dậy, nghĩ đến khí thế vừa rồi của người nào đó, bây giờ chân vẫn như nhũn ra. Thật là, tên kia từ trước tới giờ đều như vậy, nhưng.....

Thật sự rất có sức hấp dẫn a.

Không để ý tới tay khoa học gia biến thái đang ỳ, Randolph lập tức đi ra phòng hạm trưởng.

“Đã bảo đừng đuổi theo, tên tiểu tử căn não chết tiệt này. Hệ thống an toàn mở ra đã báo trước chúng ta thất bại. Quân sự đại nhân của chúng ta chính là ngu ngốc một điểm này.”

Bởi vì năng lượng bị cắt, hệ thống dự bị bên ngoài phòng tra khảo căn bản mất tác dụng. Lưu Bình An thuận lợi trốn thoát. Bên ngoài khu triển lãm chỉ có mấy ngọn đèn hôn ám, còn lại là một mảnh tối đen. Đột nhiên phía trước xuất hiện một ánh sáng trắng nho nhỏ đứng đưa.

“Tiểu An, bên này!”

“Là Kỉ Vũ! Uy –” Connor huy tay chạy tới chỗ bọn Kỉ Vũ.

“Các người không có việc gì chứ?” Kỉ Vũ cầm đèn pin và cặp song sinh phía sau, còn có Lý Duy.

“Các người tại sao lại ở đây?” Lưu Bình An có điểm kinh ngạc, cư nhiên có thể nhanh như vậy cùng các đồng bạn hội hợp. Tựa như bọn họ sớm biết mình bị nhốt ở nơi này.

“Aslan đại nhân bảo chúng ta ở đây tiếp ứng.” Lý Duy lấy ra hòm thuốc cấp cứu, “Có bị thương ở đâu không?”

“Không..... Chúng ta không có việc gì.”

“Vị tiểu ca kia quả nhiên rất lợi hại a. Lập tức liền đoán được nơi này.” Thái Bạch trong cặp song sinh trong mắt tràn ngập kính ngưỡng, “Hần nói giam con tin đương nhiên sẽ chọn nơi chuyên môn giam giữ phạm nhân. Đại sảnh triển lãm không có chỗ nào so với phòng tra khảo này thích hợp hơn.”

Nhớ tới vụ nổ vừa rồi, trong lòng Lưu Bình An dâng lên một cỗ lo lắng, “Aslan đâu?”

“Hần.....”

Lý Duy đang muốn nói tiếp, đột nhiên sắc mặt đại biến, dùng lực đẩy Lưu Bình An ra. Một luồng lam quang lướt qua Lưu Bình An, trên mặt đất đốt ra một cái lỗ.

Mọi người quay đầu, nhìn thấy Minh Châu giờ súng laser từng bước tới gần.

“Đừng tưởng rằng các người đã thắng. Toàn bộ đều không được cử động! Ta không ngại khoan lỗ trên người một hai cá nhân đâu.”

“Mau tắt đèn pin đi.” Lý Duy ý bảo Kỉ Vũ tắt đèn pin, hy vọng ánh sáng hôn ám làm giảm độ chuẩn xác của người bắn, thừa dịp loạn mà chạy trốn.

“Không cần.” Lưu Bình An lộ ra một tự tin tươi cười, “Hần không dám nổ súng.”

“Cái gì.....” Đột nhiên cảm thấy phía sau truyền đến một trận hàn ý, giống như một cây kim sắc bén, tựa hồ muốn đâm thủng thân thể. Minh Châu cứng ngắc quay đầu lại, một thanh niên lạnh lùng ngồi xổm trên đỉnh xe bọc thép loại nhỏ, hòng súng màu bạc trong tay đối diện hắn.

Tại sao hắn lại ở đây? Hắn ngồi ở đó từ khi nào?

Minh Châu trong lòng một trận kinh hoảng, cảm giác sợ hãi mạnh mẽ và hàn ý từ lòng bàn chân truyền khắp toàn thân. Máy liên lạc trong túi áo vang lên, gọi hắn từ ngọn sóng sợ hãi trở về. Mở máy liên lạc, bên tai truyền đến giọng nam trầm thấp như ma mị.

“Minh Châu, người đã thua. Game over!”

Minh Châu chậm rãi buông tay cầm súng, tràn ngập không cam tâm thấp giọng trả lời: “Vâng, điện hạ.”

Lúc bọn Lưu Bình An đuổi tới khu triển lãm căn cứ di động trên đất liền, chỗ đó hiện là một mảnh bừa bãi. Trên mặt đất phủ đầy mảnh nhỏ, mảnh đèn vỡ nát, mảnh vỡ kim loại, mảnh vỡ đài triển lãm..... Không trung tràn ngập bụi mù, đèn khẩn cấp xa xa quá mức mờ ảo, đến nỗi nhìn không rõ lắm tình huống bốn phía.

“Aslan!”

Có người hô to trong bóng đêm, Connor lập tức nhận ra chủ nhân thanh âm.

“Là Mai Lệ!” Connor chạy tới hướng phát ra âm thanh, “Ừ, Mai Lệ! Là em.....”

“Connor? Tên nhóc con chết tiệt nhà ngươi! Rốt cuộc cũng đến rồi à?” Giọng nữ cao vang lên cùng với tiếng Connor kêu thảm thiết.

“Đau quá a, đừng đánh”

“Không đánh người khó giải mối hận trong lòng ta nha. Ngươi gia hỏa không thành tài này, luôn làm người ta lo lắng.”

Không để ý tới màn hai chị em gặp nhau ‘Cảm động rơi nước mắt’, Lưu Bình An đi thẳng tới căn cứ di động bị nổ. Bất an trong nội tâm dần dần tăng lên.

Một bàn tay khoát lên vai của hắn, “Tiểu An.” Giọng nữ mang theo một điểm trầm thấp lại nhu hòa ở sau người truyền đến, La Cơ từ sau lưng ôm lấy thiếu niên.

“Quá tốt, ngươi không có việc gì.”

“La Cơ, Aslan đâu?” Lưu Bình An tránh khỏi vòng tay thiếu nữ, tư thế thân mật như vậy khiến hắn có điểm không quen. Hơn nữa, hiện tại trong lòng hắn tất cả đều là thân ảnh của Aslan.

“Hắn quả thực là một người rất tài giỏi.” Trong bóng đêm khó thể nhìn rõ biểu tình La Cơ, nhưng trong thanh âm nhu hòa lại tràn ngập tiếc hận. “Thật sự đáng tiếc.....”

“Không Hắn tuyệt đối sẽ không.....” Trong lòng cơ hồ bị nỗi bất an mạnh mẽ làm cho nứt vỡ. Nếu là trước đây, Lưu Bình An căn bản sẽ không để ý, cơ hồ mỗi ngày, đồng đội binh lính đều thay đổi. Nhưng hiện tại hắn lại sợ hãi, hắn không muốn mất đi Aslan.

Con người chói mắt như vậy, không nên chết ở nơi như thế này.

Lưu Bình An vọt tới trước căn cứ di động, không ngừng đào bới đồng kim loại đổ nát. Cho dù tay bị các mảnh vỡ sắc bén cắt đến huyết nhục mơ hồ cũng không dừng lại.

“Aslan! Trả lời ta! Trả lời ta –”

“Tiểu An, đừng như vậy! Dừng lại.” Một lồng ngực ẩm ướt lại rộng rãi gắt gao ôm lấy thiếu niên từ phía sau. Fitzgerald tuy rằng toàn thân ướt đẫm, nhưng cái ôm lại phi thường ấm áp, trấn an lòng bất an của thiếu niên.

“Aslan tuyệt đối sẽ không.....”

Nghe được trong thanh âm thiếu niên mang một tia nức nở, Fitzgerald cảm giác trong lòng tựa như bị nhện nhện cắn một cái, tuy rằng miệng vết thương rất nhỏ, lại đau đớn khó mà chịu được.

“Chúng ta cùng tìm. Ta cũng tin tưởng Aslan không có việc gì.”

Chỉ nghe ba một tiếng, một khối kim loại lớn từ ngọn núi mảnh vỡ kim loại nhô lên. Sau đó nghe được có tiếng người không ngừng ho khan.

Lưu Bình An không dám tin nhìn đôi tay đang vươn ra từ đồng đổ nát trước mắt.

“Aslan.....” Lưu Bình An tiến lên, hai tay nâng khối kim loại trên người thanh niên lên. Những người còn lại cũng nhanh chóng tiến đến hỗ trợ. Mọi người hợp lực đem Aslan kéo ra.

Toàn thân bản không chịu nổi, thanh niên mặt xám mảy tro, hình tượng quý công tử bị hủy hết rồi. Hắn càng không ngừng ho khan, tựa hồ bởi vì vừa rồi bị tro bụi làm sặc. Lý Duy giúp hắn băng bó khẩn cấp.

Đau đớn làm Aslan nhăn mày, lúc nhìn đến căn cứ di động bị nổ tung bên cạnh liền càng thêm đau đầu, thứ đó là phải bồi thường a.

“Ai nha, lần này khẳng định cha sẽ giết ta.”

Lý Duy trợn trắng mắt nhìn hắn, “Aslan đại nhân, hiện tại thỉnh không cần nói đùa.”

“Aslan.....”

Nhìn thiếu niên trước mặt cả người run rẩy, Aslan mỉm cười, “Tiểu An, xem ra là chúng ta thắng.”

Không nghĩ tới đáp lại hắn cũng không phải là thiếu niên cảm ơn hay tươi cười, mà là một cú đấm cực mạnh, vẫn là đánh vào trên mặt.

“Ti –” Aslan đau đến hít một ngụm khí lạnh. Mà những người khác cũng kinh ngạc nhìn Lưu Bình An.

Thiếu niên kéo áo Aslan, nghiêng răng nghiêng lợi, vung nắm tay lên lại muốn đánh. Fitzgerald xem tình thế không ổn, lập tức kiềm hắn lại.

“Tiểu An, đừng đánh. Aslan đang bị thương.....”

“Buông ra ta!” Lưu Bình An tránh thoát kiềm chế của Fitzgerald, kéo áo Aslan. Bởi vì hắn quay lưng lại với những người khác, mọi người đều tưởng rằng hắn lúc này chắc chắn là biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ.

Chỉ có Aslan nhìn thấy biểu tình chân thật lúc này của thiếu niên. Hắn vươn ngón tay, mơn trớn hai má thiếu niên, “Vì ta mà lộ ra vẻ mặt này sao?”

“Vậy thì thế nào?” Lưu Bình An không cam lòng dùng ống tay áo hung hăng chà xát mặt.

“Không, ta chỉ là cảm giác thực vui vẻ.”

“Đi chết đi, biến thái!” Lưu Bình An hung hăng đấm một quyền, liền xoay người đi.

Hắn thật sự rất ngốc, tại sao lại lo lắng cho tên tên biến thái cuồng ngược này!

Sự tình như vậy đã tuyên cáo hạ màn, Lý Duy phụ trách đưa Aslan đến phòng y tế. Kết quả ở đó gặp được Smith và Edward. Hai người đều người đầy vết thương, sau khi biết được Lưu Bình An an toàn, bị mạnh mẽ nắm đến phòng y tế.

Những người còn lại trở về phòng nghỉ ngơi. Đây là đêm cuối cùng của bọn họ trên chiến hạm. Cự nhiên lại kích thích mạo hiểm như thế.

Trên đường trở về phòng, Lưu Bình An nhìn thấy một đồng người tụ tập trên hành lang. Vài kẻ uống say cự nhiên đang cùng hát khúc bi ai, cũng có nữ nhân đang khóc trước những ngọn nến trắng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Connor hiếu kì hỏi thăm.

“Người không biết sao?” Một người trong đó nói: “Tin tức vừa truyền về từ chiến trường Isaac, quân đoàn số 28 của tướng quân Brian * Andrew đã mất liên lạc với căn cứ trọn ba ngày. Vệ tinh đã chụp được hài cốt quân đoàn của họ.....”

“Chỉ sợ đã toàn quân bị diệt.”

Tác giả có lời muốn nói: Đại khái là có người nhắc ta chưa có công bố chiều cao của Tiểu An. Kết quả, tối hôm qua cự nhiên mơ một giấc mộng rất kỳ quái. Nội dung như sau:

Các vị học viên học viện quân sự tham gia kiểm tra sức khỏe, Connor đầy mặt hưng phấn cầm bảng kết quả kiểm tra sức khỏe.

Connor: Tiểu An, ta cao lên,ta cao lên rồi! [thân cao 1m7]

Tiểu An kéo áo Connor, mắt lộ hung quang.

Tiểu An: Chém xuống hai li cho ta!

La Cơ tiến sát Tiểu An.

La Cơ: Tiểu An như vậy thực khả ái nha. Không cần lại cao thêm. [thân cao 1m75]

Aslan từ phía sau ôm Tiểu An kéo khỏi La Cơ.

Aslan: La Cơ, không được đùa giỡn Tiểu An nhà ta.

Lưu Bình An hai tay nắm da mặt Aslan, kéo sang hai bên. Tiểu An: Gia hỏa thân cao 1m83, ta mới không phải của nhà người.

Fitzgerald: Các người đến tốt cùng đang ồn ào cái gì nha?

Mọi người thấy trên kết quả kiểm tra sức khỏe của hần viết: thân cao 1m93.

Có thể nghĩ, kỳ thật Tiểu An thân cao là 1m68. Bất quá không sao cả, Tiểu An, trong hiện thực cũng có không ít nam sinh chỉ cao như vậy nha.

63. Chương 94: Thương Tiếc Và Tiếng Ca

94, thương tiếc và tiếng ca...

Trong căn phòng bài trí hoa lệ, chùm đèn thủy tinh treo trên đỉnh toả ánh sáng dịu nhẹ. Trên bàn đang có những ngọn nến màu trắng cháy bùng bùng trên cái cắm nến bằng thủy tinh. Ánh nến vàng nhạt chiếu vào trên sô pha bằng da ẩn ẩn phản chiếu sự sáng bóng, cũng vì người ngồi trên sô pha mà phủ thêm một tầng sa mỏng mờ nhạt.

Thiếu niên mặc áo ngủ bằng tơ lụa, khoác một kiện áo khoác quân phục màu thủy lam. Mái tóc màu thủy lam, dưới sự nhuộm đậm của ánh nến và bóng tối, hiện ra như bầu trời đêm màu tử lam (xanh tím). Tĩnh lặng, ưu nhã, làm người ta liên tưởng đến đoá bách hợp màu tử lam đặt trên mặt bàn kia.

Hạ mí mắt, như ngủ mà không phải ngủ, thiếu niên chậm rãi mở miệng.

“Người có chuyện gì?”

Từ góc tối của căn phòng đi ra một gã thanh niên, y bào ống rộng có điểm hỗn độn, gương mặt bị đánh tủy rằng thoa thuốc đã giảm sưng, nhưng khóe miệng bị rách và dấu vết lưu lại khi đánh nhau vẫn để lộ bao nhiêu chật vật.

“Lance.”

“Ngồi đi.” Lance vươn tay làm một thủ thế mời, hôm nay tâm tình của hần không tốt. Nếu người tới là Harry hoặc là William, hần tuyệt đối sẽ đuổi bọn hần ra. Nhưng người đến là Minh Châu.....

“Người đang làm gì vậy?” Giờ này, Lance hần sớm đã ngủ rồi mới đứng. Nhưng hiện tại lại ngồi ở đây, giống như đang đợi mình. Nghĩ đến đây, Minh Châu khẽ lắc đầu, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

“Thương tiếc.” Con người mỹ lệ màu ngọc bích tràn ngập tiếc hận. “Vừa nhận được tin, vệ tinh vừa tìm thấy hài cốt quân đoàn số 28. Ta đang thương tiếc bọn họ.”

Minh Châu nhíu mày, “Nga? Đó là quân đội Liên Minh nha.”

“Là quân đội nhân loại.” Lance đính chính nói. Lúc Minh Châu còn đang nghĩ hần nói cái gì, thiếu niên nhấc tay ngăn lại, “Được rồi, không nói chuyện đó nữa, người tìm ta có chuyện gì?”

“Là về một trận tác chiến mô phỏng, nguyên nhân bên thủ chiến bại.....”

Lance lắng lắng nghe, đợi khi Minh Châu đem toàn bộ sự việc nói xong, hần đứng lên lấy cốc thủy tinh đổ một nửa nước tiến đến trước mặt Minh Châu.

Minh Châu tưởng rằng hấn mang nước cho mình, đang muốn nói mình không khát nước, ai ngờ đối phương lại giơ tay lên, hất toàn bộ nước vào mặt hấn.

“Lance! Người làm gì thế?” Minh Châu tức giận, quần áo ướt hơn phân nửa, dính vào người cực không thoải mái. Hấn luôn luôn thực phản cảm với Lance, cái gì ‘Ông chúa’, ‘Nữ vương bề hạ’, bất quá là quý tộc xuống dốc ngạo mạn mà thôi.

[Nếu người muốn biết nguyên nhân chiến bại đêm nay, đến hỏi Lance đi!]

Nếu không phải vì một câu kia của điện hạ, hấn sẽ không đến.

“Làm người bình tĩnh một chút.” Lance buông chén nước, ngồi lại trên sô pha, “Người nói cũng không chỉ là một trận chiến mô phỏng đi. Nếu chỉ là mô phỏng hấn không thể khiến Minh Châu người canh cánh trong lòng.”

Con người màu thủy lam bắn ra quang mang nghiêm khắc và lợi hại, “Âm thanh vụ nổ ta cũng nghe thấy. Đối phương hấn là không phải người để quốc đi. Tự mình khiêu khích, sử dụng vũ khí đả thương người, còn dùng đến thuốc nổ, người đây là cố ý khơi mào chiến tranh giữa Liên Minh và Đế Quốc sao?”

“Thì đã sao?” Minh Châu khoanh hai tay, đầy mặt không thèm quan tâm.

“Cho nên để người tỉnh ngộ một điểm. Liên Minh và Đế Quốc phát sinh chiến tranh, được lợi chỉ có nhên nhện biển chủng.”

Minh Châu lập tức đã không còn gì để nổi giận. Bởi vì Lance nói đúng, kẻ địch cuối cùng của bọn họ là nhên nhện biển chủng, mà không phải Liên Minh.

“Ta biết người trong lòng thực buồn bực, thế nhưng.....” Lance đứng lên, đi đến trước mặt Minh Châu.

“Nguyên nhân chiến bại chính người trong lòng rất rõ ràng. Bởi vì có con tin trong tay, liền tưởng rằng mình đã nắm chắc chìa khóa thắng lợi mà xem nhẹ đối thủ. Người là bại bởi chính mình, không phải do người khác.”

Thiếu niên tóc thủy lam hai tay ôm mặt Minh Châu, dung mạo tuyệt mỹ dần dần tới gần, “Minh Châu, người cùng hai tên Harry và William rác rưởi kia bất đồng, ta đối với người kỳ vọng rất cao.”

Hấn vươn đầu lưỡi, liếm vết thương trên khóe miệng thanh niên. Cảm giác ẩm áp mềm mại khiến trong cơ thể Minh Châu dâng lên một trận cực nóng. Nguyên lai đó chính là ‘Ấn trạch của Ông chúa’, không ngờ lại thoải mái như thế, kích khởi dục vọng mãnh liệt của người nào đó.

Nhưng chỉ nháy mắt ngắn ngủi, khí tức ẩm áp của thiếu niên đã rời đi, miệng vết thương cũng không còn đau đớn.

“Minh Châu, đừng cô phụ kỳ vọng của ta.”

-0-

Edward cổ tay đang bị băng bó nhận nhờ cậy của Smith đến thăm Lưu Bình An, lại phát hiện trong phòng căn bản không có người.

Bởi vì trên người Smith có mấy chỗ bị ép tới gãy xương, cho dù hấn còn có thể nháo, cũng bị bác sĩ bắt buộc nằm ở trên giường nghỉ ngơi. Không thể tưởng được còn có thầy thuốc so với hấn còn hung ác hơn, Edward không khỏi trong lòng hô to thật sự là núi cao còn có núi cao hơn.

“Đến cùng chạy đi nơi nào rồi?” Đã rất muộn, náo loạn đến hơn nửa đêm, hấn phải mệt chết mới đúng chứ. Edward lấy di động ra, vừa lúc bắt gặp Connor ôm tấm thảm đi qua.

“Uy, Connor, người đi đâu vậy?”

“A? Là huấn luyện viên Edward, người không sao chứ? Ta nghe nói người và Smith tiên sinh đều bị thương.”

Edward cảm giác Connor thật sự rất giống con chim nhỏ, lú ra lú rú mãi không thôi. Xem ra náo loạn đến hơn nửa đêm, vẫn có người sức khoẻ thật sự thịnh vượng a. Về sau huấn luyện đặc biệt không cần phải xuống tay lưu tình.

Nhìn Edward tươi cười tà ác, Connor rùng mình.

“Cái kia..... Ta đang muốn đi đến chỗ Tiểu An..... Huấn luyện viên muốn hay không cùng đi?”

Không ở phòng mình, thiếu niên lại đi đâu? Edward và Connor đi đến đài ngắm cảnh tầng thứ nhất. Đó là nơi bọn họ ngắm mặt trời mọc, bao phủ toàn mặt đất bên ngoài bức tường trong suốt là một mảnh vô tận hắc ám.

Thiếu niên ngồi trên bậc thang, mặt hướng tới bóng tối bên ngoài ngăn người. Đài ngắm cảnh rộng lớn trống trải làm cho thân ảnh thiếu niên có vẻ càng thêm đơn bạc, lẻ loi, khiến tâm người khác phi thường đau.

Edward có một loại xúc động muốn tiến lên đem hắc gấu ôm vào ngực. Hắc đoạt lấy thắm trên tay Connor, bước nhanh qua.

Lưu Bình An cảm giác trên người ấm áp, một tấm thảm đã phủ trên người.

“Cẩn thận cảm lạnh.”

Tiếng nói trầm thấp tràn ngập ý nhị nam nhân thành thực, ngữ điệu quen thuộc có khi sắc bén, có khi tà tứ, mà hiện tại lại rất ôn nhu. Thanh âm người kia cũng phi thường ôn nhu, giống như đại dương, đem hết thấy đều bao dung.

Lưu Bình An tâm đau như bị xé rách. Hắc không tin người kia đã chết. Thật vất vả bọn họ mới đoàn tụ, chẳng lẽ ngày đó đoàn tụ cũng chỉ là vì hôm nay chia lìa?

“Cám ơn người, huấn luyện viên. Thực xin lỗi, có thể để ta một mình yên tĩnh một chút không?”

Edward vươn tay muốn ôm bả vai thiếu niên, lại nghe ra ý cự tuyệt trong giọng nói mà ngừng lại. Thật không cam tâm nha, thật vất vả kéo gần cự ly, vì cái gì hiện tại lập tức lại bất hòa a.

Edward đứng lên, xoay người sang chỗ khác, nhẹ giọng nói: “Tiểu An, còn có rất nhiều người lo lắng cho người.”

Thật lâu sau, thiếu niên mới rầu rĩ nói một câu, “Ta biết.”

Edward trở lại cửa vào đài ngắm cảnh, nhìn Connor tựa vào trên vách tường, một tay che mắt. Bả vai run rẩy nhẹ, cùng với nước mắt chảy ra từ kẽ tay đã làm bại lộ cảm xúc.

Edward vỗ vỗ bờ vai của hắc, “Đừng khóc. Nam tử hán không thể dễ dàng rơi lệ.”

“Nhưng là.....” Connor dùng ống tay áo chà mặt, “Huấn luyện viên Brian..... Tiểu An là tại vì hắc mới thương tâm đi, tuy rằng Tiểu An tuyệt không thích huấn luyện viên Brian.....”

“Tại sao..... Tại sao lại chết? Hắc không phải tướng quân vô địch sao?”

Tiếng khóc của Connor khiến Edward tâm loạn như ma, hải tử ngay thẳng này còn có thể khóc ra. Nhưng còn thiếu niên cô đơn kia? Nhất định là yên lặng chịu đựng đau khổ.

“Ta tin tưởng hắc.” Edward ngẩng đầu, xuyên thấu qua bức tường nhìn về phía Tây, cuối phương hướng kia chính là trận địa tiền tuyến. “Hắc sẽ không dễ dàng chết. Bởi vì người quan trọng nhất của hắc còn ở nơi này chờ hắc trở về.”

Một trận tiếng chuông di động thanh thúy đem Lưu Bình An từ trong bi thương gọi trở về. Hắc lấy di động ra, trên màn hình xuất hiện tên ‘Agnes’.

“Ca ca.....”

Thanh âm thiếu nữ ôn nhu duyên dáng vang lên bên tai.

“Agnes? Hiện tại đã muộn rồi, em vì cái gì.....”

“Thực xin lỗi, quấy rầy ca ca nghỉ ngơi.” Thanh âm thiếu nữ tràn ngập xin lỗi, “Em mơ thấy ca ca đang khóc một mình, em thực lo lắng.....”

“Anh không sao.....”

“Nói dối, thanh âm ca ca không giống như không có việc gì.” Thanh âm thiếu nữ phi thường kiên trì, “Em muốn dùng video 3D trò chuyện.”

Lưu Bình An đối với muội muội không có biện pháp, mở ra video 3D. Thân ảnh thiếu nữ xuất hiện ở giữa không trung, cho dù dùng video 3D, nàng cũng không thể nhìn thấy bộ dáng thiếu niên. Thế nhưng thiếu nữ lại vươn tay thử chạm đến mặt thiếu niên.

“Sờ không tới đâu.” Lưu Bình An có điểm bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Em có thể cảm giác được.” Thiếu nữ vươn ra hai tay, vây quanh Lưu Bình An, “Ca ca đang tưởng niệm người nào đó.”

“Agnes.” Muội muội luôn khiến hấn cảm thấy kinh ngạc, có lẽ bản thân nàng chính là một kỳ tích.

“Ca ca..... Bất cứ lúc nào, chỉ cần anh muốn nghe, em đều sẽ vì anh mà hát. Cũng vì người kia đưa lên cầu nguyện của em.”

Trên đài ngắm cảnh rộng lớn vang lên tiếng ca du dương, tiếng ca thiếu nữ như Không Linh tuyệt đẹp, giống như thiên âm (âm thanh của trời).

siuil, siuil, siuil a ruin

siuil go sochair agus siuil go ciuin

Đó là một bài dân ca Celt truyền lưu lâu đời, cổ ngữ Gael dù nghe không hiểu, nhưng vẫn cảm nhận được trong ưu nhã, ôn nhu, ưu thương lại để lộ ra kiên cường.

Tiếng ca xoay quanh trong bóng đêm, quanh quẩn trong linh hồn con người. Hoàn toàn bất đồng với giọng hát hoạt bát trong sáng của Kim Tinh, nó trấn an thương đau của mọi người, khích lệ mọi người dũng cảm đi tới.

Thiếu nữ một chút cũng không biết, tiếng ca sẽ của nàng trở thành vũ khí mạnh nhất, cứu lại toàn bộ quân đoàn.

Tác giả có lời muốn nói: Xem ra mọi người quả nhiên đều không nhớ rõ Brian 555..... Là thất bại của ta.

Kỳ thật ta còn là không nỡ để đại ca dễ dàng thoát đầu. Cứu bọn họ là tiếng hát của Agnes và tưởng niệm của Tiểu An đi.....

64. Chương 95: Tiếng Ca Và Kỳ Tích [thượng]

95, tiếng ca và kỳ tích [thượng]

Eugene chuyển hóa ca khúc thành mật mã, dùng máy liên lạc kiểu mới gửi đi. Rose hiểu kì hỏi: “Vì sao lại làm vậy?”

“Không biết nha.” Eugene đẩy đẩy kính mắt, “Đại khái rất dễ nghe. Muốn cho các chiến sĩ ở tiền tuyến cũng nghe một chút. Loại máy liên lạc này không phải được dùng thử trên chiến trường Isaac sao?”

“Ta cũng giúp một tay.” Rose ngồi vào bàn thông tin, hỗ trợ đem tần suất âm thanh chuyển hóa thành mật mã.

Tuy rằng không biết thông tin có thể truyền đến nơi hay không, nhưng hai người vẫn cố gắng hoàn thành chuyển hoá mật mã, truyền ra ngoài.

Tại chiến khu Isaac xa xôi, sa mạc cuộn lên bão cát ngập trời, rợp trời kín đất. Bóng tối trở nên càng thêm đáng sợ, Đất cát trong cơn bão hỗn loạn không ngừng va chạm với lớp ngoài của căn cứ di động, phát ra âm thanh như móng vuốt cào xé, làm thần kinh người ta căng như dây đàn.

Một gia hỏa cả người bịt kín như người ngoài hành tinh tiến vào phòng chỉ huy, cởi mũ giáp xuống liền lập tức hô to khát nước. Người bên cạnh đưa siêu nước cho hắn. Sau khi uống liền mấy ngụm lớn, liền la hét tên của quan chỉ huy.

“Brian! Người chết ở chỗ nào rồi? Lão tử có chuyện báo cáo.”

Nhìn quan phó chỉ huy chỉ chỗ ngồi phía sau, chỗ đó có một nam tử đang ngồi nhắm chặt hai mắt, miệng còn lẩm bẩm cái gì.

“Tiểu An..... Đừng khóc..... Ngoan.....”

Người nọ trên đầu xuất hiện vô số chữ thập, vung tay quát cho nam tử mấy chưởng, “Con mẹ nó! Chúng ta hiện tại đang trên chiến trường, muốn mơ nữ nhân cũng phải sống trở về rồi mơ.”

“Ân?” Brian mở mắt, đột nhiên ôm lấy người trước mặt, “Tiểu An, đừng đi!”

Người nọ hoàn toàn xù lông, không chút khách khí dùng chân đá văng quan chỉ huy của mình. “Người ngủ đến phát điên rồi hả? Ta là Bill Phu, doanh trưởng tiên phong doanh của người. Nếu còn chưa tỉnh, ta một phát bắn chết người.”

Nói xong thật sự từ bên hông rút súng ra, phó quan lập tức tiến lên cản hắn, “Tướng quân nói đùa thôi.”

“Ồn muốn chết! Khó được ta vừa rồi mơ thấy Tiểu An. Cái gì nha..... Nguyên lai là Bill Phu nha.....” Brian xoa trán, trong thanh âm còn mang theo giọng khàn khàn vừa tỉnh ngủ.

“Cái gì mà ‘Nguyên lai’ hả.....” Bill Phu lại muốn nổi điên.

“Doanh trưởng tiên phong doanh! Báo cáo tình huống!”

Giọng nói sắc bén một chút cũng nghe không ra sự mệt mỏi vừa rồi, trong đôi mắt thâm u của Brian lộ ra trầm ổn và uy nghiêm, khiến bộ hạ không khỏi nghiêm nghị hẳn lên.

Bill Phu lập tức kính lễ, “Doanh trưởng tiên phong doanh Bill Phu báo cáo tình huống. Chúng ta đã bị nhèn nhện bao vây, đại khái có ba ngàn con. Đang chờ chúng ta không chịu nổi chạy trốn, sẽ ra đòn dứt điểm chúng ta trước chừng sau nữa. Ai nha..... Đau quá.”

Nhìn doanh trưởng tiên phong doanh bị hung hăng đánh một quyền, Brian nói với phó quan: “Phó quan, làm tốt lắm.”

“Làm gì đánh ta?” Bill Phu trên đầu xuất hiện vô số chữ thập, hô to với phó quan đang cười gian.

“Ồn quá xá.” Phó quan xoa eo, “Ai nói chúng ta sắp chết? Phải nói chỗ đó có ba ngàn con nhèn nhện chờ chúng ta đi trước chừng sau nữa.”

“Người xác định đó là nhèn nhện biến chủng chứ không phải cua chứ?” Bill Phu đầy đầu hắc tuyến.

Brian mặc kệ hai người đang khắc khẩu, đi đến bên cạnh người đang đùa nghịch mấy liên lạc.

“Quan tham mưu, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngữ khí rất thoải mái, một chút cũng không giống người lâm vào khốn cảnh.

“Người không phải quan chỉ huy sao? Sao lại hỏi ta?” Quan tham mưu đẩy đẩy kính đen, loại hình luôn luôn âm trầm một sách như hắn lúc này căn bản không định phản ứng vấn đề nhàm chán này với quan chỉ huy.

“Vẫn không thể liên lạc với căn cứ sao?”

“Đương nhiên.....” Quan tham mưu nhíu mày, tựa hồ tự tin tràn đầy nói: “Không liên lạc được. Bọn gia hỏa kia còn ước gì chúng ta chết hết.”

“Loại sự tình này cũng không phải một lần hai lần. Quan tham mưu, người nghĩ biện pháp đi.” Brian đầy mặt cười hèn mọn.

“Không có biện pháp.” Quan tham mưu quan nhún nhún vai, “Mấy liên lạc kiểu mới nhất vốn là có thể tại đây loại thời tiết này thao tác bình thường. Đáng tiếc thiết bị gửi tin bị dè hồng. X, con nhèn nhện chết

tiệt thật đáng giận, đề cái gì không đề, lại đề hồng thiết bị gửi tin. Hai phát súng giải quyết thật sự quá tiện nghi cho nó.”

“Thiết bị nhận tin có thể dùng phải không? Bên căn cứ không có truyền tin à?” Phó quan và doanh trưởng cũng vậy lại đây.

“Thực đáng tiếc, đại khái tưởng chúng ta đã bỏ mình.” Cho dù thân trong khốn cảnh, quan tham mưu vẫn độc miệng lợi hại như vậy, nhìn chăm chăm doanh trưởng nói: “Ngày này năm sau, cô vợ xinh đẹp của người chắc sẽ đi nghĩa trang liệt sĩ công cộng bãi tế.”

“Ta phi phi phi.....” Bill Phu nhảy dựng lên, “Đừng nói lung tung, lão tử so với mèo còn nhiều một cái mạng a.”

“Bill Phu, người còn nghe không ra ý của tham mưu đại nhân sao? Hẳn là ghen tị người có người vợ xinh đẹp đó.” Phó quan mở miệng cười rộ lên.

“Hừ hừ, gia hỏa bị tiểu cô nương ba tuổi cự tuyệt không tư cách nói ta.”

“Mẹ nó!”

Quan tham mưu và phó quan lên cơn, hai đại độc miệng của quân đoàn số 28, tuy rằng Brian cũng rất muốn xem bọn hắn tỷ thí ai độc hơn, nhưng hiện tại không phải lúc.

“Quan tham mưu, người cảm giác chúng ta hiện tại lao ra có bao nhiêu phần trăm thành công?”

“Không.” Quan tham mưu lấy ngón tay làm một cái vòng tròn.

“Nào có thấp như vậy?” Bill Phu không đồng ý, “Chúng ta tuy rằng tổn thất hơn phân nửa huynh đệ, nhưng nguyên bản toàn bộ chủ lực của quân đoàn 28 vẫn còn giữ ở đây. Tuy rằng căn cứ không thể chuyển động, nhưng còn có xe bọc thép hơn một trăm chiếc, đạn dược, năng lượng cũng coi như sung túc.”

“Thức ăn nước uống đại khái có thể chống đỡ ba ngày. Nhưng phương diện thuốc men không quá đủ.” Phó quan cũng đem tình huống hậu cần báo cáo, “Nhưng ta cho rằng trong ngắn hạn vẫn là có thể chống đỡ.”

“Thực đáng tiếc, ta nói phần trăm thắng là không thì chính là không.” Quan tham mưu đẩy đẩy kính mắt, quay đầu nhìn Brian, “Quan chỉ huy rất rõ ràng, vấn đề là ở nhân tâm.”

“Mọi người đã mệt mỏi không chịu nổi rồi. Lần này lên chiến trường, cấp trên thực rõ ràng muốn các huynh đệ đi chịu chết. Tuy rằng chúng ta không cần, thế nhưng các huynh đệ trên chiến trường đầm máu chiến đấu hăng hái, viện quân lại chậm chạp không đến. Ý chí chiến đấu của các chiến sĩ đang chậm rãi suy yếu.”

“Mà hiện tại lại lâm vào khốn cảnh như thế. Thiên thời địa lợi nhân hoà, thiên thời địa lợi chúng ta đều không có, mà hiện tại nhân tâm cũng bắt đầu tan rã, người cảm giác chúng ta không phải 0% thì là bao nhiêu?”

Brian sờ sờ cằm, vỗ vai quan tham mưu, “Quan tham mưu của chúng ta thật là lợi hại. Để thiên tài giải mã như người cùng ta tự tử vì tình, Liên Minh thật sự quá lãng phí nhân tài.”

“Biến đi.” Quan tham mưu một tay gạt Brian ra, “Ta cũng không phải phi tử của người, ai nói muốn cùng người tự tử vì tình?”

“Ai nha, quan tham mưu đừng tuyệt tình như vậy nha. Chúng ta dù sao cũng sớm chiều gặp mặt năm năm nha.”

“Thật đáng thương nha.” Quan tham mưu lắc đầu thở dài. Brian hiểu kì hỏi: “Ai đáng thương?”

“Vị Tiểu An kia nha. Bị người như người quẩn lên, thật đúng là đáng thương.” Quan tham mưu trêu chọc nói: “Ta xem nàng vẫn là sớm nên cùng người khác thì tốt hơn. Ai biết người có ngày trở về hay không nữa.”

“Ta sẽ trở về.” Con người thâm u thu hồi vẻ vui cười vừa rồi, lộ ra tín niệm kiên trì, “Ta nhất định sẽ trở về gặp hắn.”

Đèn máy liên lạc đột nhiên lóe sáng, mọi người đồng thời đem tầm mắt tập trung lên cái đèn màu xanh chớp chớp kia.

“Quan tham mưu, có phải ta xuất hiện ảo giác không?”

“Hình như ta cũng xuất hiện ảo giác.” Phó quan và Bill Phu đồng loạt dụi mắt.

Quan tham mưu vội vàng mở máy liên lạc, một đoạn mật mã xuất hiện trên màn hình. Một lát liền chiếm đầy toàn bộ màn hình.

“Oa

điện báo của người ngoài hành tinh nha!” Bill Phu còn chưa kinh hoàng xong liền bị phó quan gõ đầu.

“Là căn cứ bên kia liên lạc sao?” Bqian nghi hoặc hỏi. Căn cứ bên kia đại khái nhận định bọn họ đã bỏ mình, hiện tại truyền tin đến ngược lại rất kỳ quái.

“Không, là mật mã sơ cấp. Hẳn là do tác giả chế tạo ra máy liên lạc neutron phát ra.” Quan tham mưu tựa hồ có điểm hưng phấn, ánh mắt sau lớp kính thủy tinh thật dày để lộ tinh quang. Ngón tay trên bàn phím gõ như bay, biên soạn trình tự giải mã.

“Là một phần văn kiện âm thanh.” Quan tham mưu ngửi hơi kinh ngạc, “Sao lại truyền tới đây?”

“Sẽ không là bốn bề thọ địch đi?” Phó quan không quên trêu chọc một chút, bất quá hẳn cũng rất tò mò với thông tin này. Mọi người đều nhìn về phía quan chỉ huy, người sau gật đầu.

Ấn nút truyền phát tin, tiếng ca duyên dáng chậm rãi tung bay trong phòng chỉ huy. Thanh âm thiếu nữ lịch sự tao nhã tinh tế, như Không Linh nhu hòa, giống như một dòng suối mát chảy vào lòng người.

Tiếng khóc quỷ dị chen vào ca khúc dịu dàng. Phó quan lại dùng lực gõ đầu Bill Phu, “Người làm sao mà khóc?”

“Ta.....555..... Ta nghĩ đến mấy đứa con ở nhà và Maria.....”

Một nam nhân thô kệch khóc như giết heo, phó quan đầy đầu hắc tuyến, lấy ra khăn tay đưa cho đồng đội của mình. Quay đầu nói với quan tham mưu: “Quả nhiên là bốn bề thọ địch, mau tắt đi.”

“Nữ hài này đang hát gì vậy?” Brian lấy ngón tay sờ cằm, ca từ nghe có điểm giống tiếng Anh, nhưng lại nghe không hiểu.

“Là tiếng Gael.” Quan tham mưu tất thiết bị phát tin, “Một loại ngôn ngữ cổ xưa. Bài này là dân ca của Celt [Siularun], kể về người vợ tiễn đưa chồng ra chiến trường, kiên cường chờ đợi chồng trở về.”

Trong đôi mắt thâm thúy của Brian chợt lóe một tia tinh quang, nở nụ cười giảo hoạt, “Quan tham mưu, xem ra chúng ta được cứu rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Ta quả nhiên vẫn là không nỡ làm đại ca gặp họa.....

Có người hỏi bài hát của Agnes, tựa đề là [Siularun] [Trông hướng người thương]. Mọi người đi gặp đại thúc trăm độ [chắc là 1 trang web tìm kiếm] tìm một chút sẽ có. Bài hát này dùng tiếng Gael hát, cho nên có vài phần nghe không hiểu. Bất quá cũng có một phần là tiếng Anh. Là một bài hát duyên dáng, mọi người không ngại đi nghe một chút.

Tiếp theo, phúc lợi của đại ca tới rồi..... Tiểu An đi bệnh viện thăm hỏi đại ca bị thương, sau đó..... gian tình bắn ra bốn phía.....

65. Chương 96: Tiếng Ca Và Kỳ Tích [hạ]

96, tiếng ca cùng kỳ tích [hạ]

Quan tham mưu nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Phó quan nhện không được nói: “Hai người các người không cần tiếp tục liếc mắt đưa tình, mau nói rõ ràng cho chúng ta.”

“Lập tức tập hợp tất cả anh em. Đang ngủ cũng phải kêu tỉnh. Không thể cử động thì mở radio cho ta.”

Đám lính bị tập trung tại bãi đậu xe bọc thép trong căn cứ di động. Bởi vì xe bọc thép còn nguyên vẹn không nhiều, cho nên nơi này tương đối rộng lớn. Binh lính vốn không đòi hỏi cao liền nghỉ ngơi ở đây, mà binh lính bị thương nhẹ cũng được an trí trong này.

Vỏ ngoài căn cứ bị nghiêng ngả ép qua ép lại đã miễn cưỡng dùng vải bạt ngăn trở, thế nhưng gió cát vẫn không ngừng theo khe hở tiến vào.

Đại bộ phận quân lính trên mặt đều trần ngáp vẻ mệt mỏi. Thậm chí có vài người ánh mắt đã âm thầm xuống, ý chí sinh tồn đã biến mất trong mắt họ. Chỉ đang chờ đợi cái chết cuối cùng. Mà có vài người lại tức giận bất bình, oán hận nguyên rửa cấp cao Quân bộ Liên Minh.

Lúc bọn họ đầm máu sa trường cùng địch nhân liều mạng, Liên Minh lại bỏ rơi bọn họ. Cho dù là chiến sĩ kiên cường nhất, ý chí cũng không tránh được dao động.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, bọn lính chậm rãi ngẩng đầu lên. Trước mắt xuất hiện thân ảnh cao ngất của quan chỉ huy, cho dù lâm vào khốn cảnh, gương mặt hắc cũng không có một tia thất kinh, cho dù bị Liên Minh bỏ rơi, cũng không lộ ra dù một phần nhỏ phần nộ hay nản lòng.

Anh hùng của bọn họ, thẳng đến cuối cùng vẫn kiên nghị bất khuất.

“Tướng quân!” Một tên lính bị thương đứng lên hướng về hắc kính lễ. Tiếp đó, càng có nhiều người đứng lên, cho dù vết thương trên người đau đớn, nhưng khi kính quân lễ vẫn thẳng tắp như vậy. Kia đại biểu cho ý chí quân nhân trên người bọn họ.

“Brian tướng quân!”

“Tướng quân!”

Brian đi đến giữa binh lính, hướng mọi người kính lễ. Thanh âm thuần hậu trầm ổn quanh quẩn tại căn cứ rộng lớn.

“Các anh em, chúng ta một đường vượt mọi chông gai, đầm máu sa trường. Vì bảo vệ quốc gia anh dũng giết địch, nhưng hôm nay lại lâm vào khốn cảnh như vậy. Mọi người trong lòng hẳn rất khó chịu đi?”

“Hẳn là trách ta đã đưa bọn người vào tuyệt cảnh này đi.” Brian lộ ra một tia cười khổ. Nhưng thanh âm phản bác lập tức vang lên.

“Không! Tướng quân! Tuyệt đối không phải lỗi của người.”

“Tướng quân, là lỗi của bọn cẩu tạp chủng Liên Minh kia!”

“Hừ, lão tử có mạng trở về nhất định giết bọn hắc.”

Brian nâng hai tay lên, ý bảo mọi người an tĩnh lại. Hắc tiếp tục nói: “Quan tham mưu của chúng ta vừa rồi thu được một thông tin kỳ lạ. Không phải tới từ căn cứ, mà là đến từ một thiếu nữ. Nàng hát cho chúng ta.”

iwishiwasonyonderhill

tistherei'dsitandcrymyfill.....

Tiếng ca thiếu nữ vang vọng toàn bộ căn cứ, nhóm binh lính bị thương cũng qua radio lắng nghe ca khúc dịu dàng kia. Tiếng ca giống như dòng suối mát chảy vào tâm khảm mọi người. Không ít binh lính rơi nước mắt, nhớ tới thân nhân cố hương.

Gió mơn trớn mặt đất mênh mông, quần sơn yên tĩnh, vạn vật không minh. Thời gian không lưu động, nước cũng đình chỉ trôi dòng. Người trên chiến trường phương xa a, cũng biết rằng có vị nữ tử ở quê hương vì người mà hát.

i'llsellmyrock,i'llsellmyreel,

i'llsellmyonlyspinningwheel,

tobuymyloveaswordofsteel

“Đây không chỉ là tiếng ca của thiếu nữ, cũng là tiếng ca của người mẹ, người vợ, chị em, con gái, người yêu của các người.” Thanh âm Brian cùng tiếng ca truyền đến, tuy rằng không lớn, lại như vang vọng trong lòng mọi người.

“Các nàng còn đang ở quê nhà chờ đợi chúng ta trở về. Chúng ta là vì cái gì mà bước trên chiến trường?”

“Không phải vì Liên Minh, luôn luôn không phải! Mà là vì bảo hộ các nàng! Không để các nàng bị thương tổn, không để các nàng bị giẫm đạp, hy vọng các nàng có thể sống trong một thế giới hòa bình hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy ngã xuống sao? Chẳng lẽ chúng ta chấp nhận vận mệnh an bài sao? Tuyệt đối không!” Brian giơ cao nắm tay, thanh âm vang dội khơi dậy ý chí chiến đấu của binh lính.

“Ba ngàn nhên nhện biến chủng tính là cái gì? Không có viện quân lại tính là cái gì? Chúng ta là quân đoàn số 28 vô địch, thắng lợi sau đó trở về bên cạnh người quan trọng của mình mới là chuyện chúng ta muốn làm, mọi người nói có đúng không?”

“Đúng!” Tiếng trả lời như sóng to hải lãng tựa hồ khiến cả tòa căn cứ di động đều run rẩy.

“Vì Aaliyah, nhất định phải thắng lợi.”

“Vì Jasmine nhỏ bé đáng yêu, thắng lợi khả hoàn!”

“Chúng ta cùng nhên nhện liều mạng! Vì cố hương Aliya.....”

Nhìn sĩ khí tăng vọt, quan tham mưu vỗ vai Brian, “Xem ra người có thể nhận giải vàng Oscar a.”

Brian đột nhiên giơ nắm tay lên, hô lớn: “Vì Tiểu An! Ta nhất định sẽ thắng lợi!”

Buổi sáng tươi đẹp ba ngày sau, gió biển ôn nhu lay động nhánh cây xanh biếc. Thiếu niên vọt vào lầu an dưỡng của bệnh viện Quân bộ Aliya, trên hành lang xông thẳng về phía trước, tựa hồ đang tìm người nào.

“Tiên sinh, vui lòng đừng chạy trong hành lang, sẽ va ngã bệnh nhân.” Một hộ sĩ nhìn không vừa mắt, lên tiếng quở trách.

Thiếu niên một phen bắt được tay hộ sĩ, “Brian ở phòng nào?”

Tay hắn nắm phi thường dùng lực, nhìn ra được hắn thật nôn nóng. Hộ sĩ cau mày, “Thỉnh trước tiên buông ra ta.”

Phát hiện chính mình quá mức thô bạo, thiếu niên cuống quýt buông tay, “Thực xin lỗi.”

“Tướng quân ở phòng trong cùng hành lang lầu hai, nhưng hiện tại.....”

Thiếu niên không đợi hộ sĩ nói xong liền xông lên lầu hai. Buổi sáng hôm nay lúc nghe được tin tức, hắn sợ ngây người. Nguyên lai quân đoàn số 28 đã tuyên bố toàn quân bị diệt lại kỳ tích về tới căn cứ. Khi nội tâm vui sướng cơ hồ muốn nổ lồng ngực, lại bị nội dung tin tức đẩy xuống đáy cốc.

[Brian tướng quân bởi vì thương thế nghiêm trọng, sau khi bệnh viện quân sự tiền tuyến chữa trị đã chuyển giao về bệnh viện Quân bộ Aliya]

Xuất hiện hai từ ‘Bị choáng’, ‘Nguy ngập’. Lưu Bình An căn bản không thể kiềm chế nội tâm nôn nóng của mình. Còn chưa xem xong tin tức liền lập tức chạy tới đây.

Lầu hai không hề thiếu quân nhân chen trong hành lang, không ít hán tử mình đồng da sắt cư nhiên yên lặng rơi lệ. Khi bác sĩ đẩy cái giường di động che vải trắng đi qua, có người nhìn không được khóc lớn lên.

“Sẽ không đâu.....” Lưu Bình An lắc đầu, lui về sau nửa bước.

Lúc giường di động đẩy qua trước mặt hắn, thiếu niên rút cuộc nhìn không được. Tiến lên một phen đè lên người nằm trên, “Người tên hỗn đản này! Vì cái gì lại tới tìm ta..... Vì cái gì nhiễu loạn tâm của ta, sau đó lại chết đi không phụ trách..... Khốn kiếp!”

Hắn giờ nắm tay muốn đánh xuống. Quân nhân bên cạnh lập tức xông qua kéo hắn ra.

“Tiểu quý, ta mặc kệ người cùng doanh trường có quan hệ gì. Người chết thì hết, cho dù hắn không đúng, quen người lại bỏ mặc người không để ý..... Người cũng không thể làm người thứ ba phá hư gia đình người ta.....”

Đối phương càng nói nội dung càng quỷ dị, Lưu Bình An không hiểu ra sao, “Con mẹ nó! Ai làm người thứ ba nha? Biến thái!”

Bị Lưu Bình An đập một cước, người nọ kêu đau buồng hắn ra. Chà đập như vậy, mảnh vải trắng trên giường di động trượt xuống. Người trên đó là nam nhân hoàn toàn không quen.

“.....”

Bởi vì nhận sai người khiến thiếu niên mặt đỏ tai hồng, hận không thể tìm một cái lỗ nhảy xuống.

“Tiểu huynh đệ, người tìm ai nha?” Một vị thanh niên mang kính đen vỗ bả vai thiếu niên. Tay thanh niên bó thạch cao, trên người còn dính vết máu, rõ ràng là vừa từ chiến trường trở về.

“Người là.....” Lưu Bình An cảnh giác lui ra sau nửa bước, ánh mắt đảo qua quân hiệu trước ngực thanh niên. Mặt trên có khắc chữ Tham mưu quân đoàn số 28.

“Ta tìm Brian * Andrew.”

“Nga.....” Quan tham mưu tầm mắt quét tới quét lui trên người thiếu niên, trên mặt lộ ra nụ cười ái muội, “Người là thế nào với hắn?”

Tình cảnh giống như đã từng quen biết xẹt qua trong đầu, sáu năm trước chính mình cũng từng ở ngoài quân doanh nói qua, cũng đồng dạng vấn đề như quân nhân này. Ký ức đã mơ hồ, song nụ cười dữ tợn của những người đó vẫn như cũ khắc vào đầu óc, giống như một vết sẹo, hiện tại lại bị rách ra.

Đối phương phát hiện thiếu niên sắc mặt một mảnh trắng bệch, không khỏi cúi lưng quan tâm hỏi: “Tiểu huynh đệ, người có khỏe không?” Đột nhiên cảm thấy trên cổ phát lạnh, chủ thủ sắc bén đã dán lên cổ họng của mình.

“Mang ta đến chỗ Brian.”

Thiếu niên trên mặt mang theo một tia kinh hoảng, nhẹ nhàng cắn môi dưới, con ngươi đen nhánh lại tràn ngập quật cường cùng bất khuất. Trong đầu thanh niên đột nhiên dâng lên một ý niệm.

Đứa nhỏ này thật đáng yêu! Thật muốn khi dễ nga.[Thiên Âm: Quan tham mưu, là quả nhiên là phúc hắc.....]

Ý tưởng chỉ là ý tưởng, quan tham mưu sẽ không ra tay với thân thuộc của thủ trưởng nhà mình. Ngoan ngoãn dẫn hắn đến phòng cuối hành lang.

“Hắn ở bên trong, tự người vào đi thôi.”

66. Chương 97: Tâm Động

97, tâm động

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh tràn vào phòng, nhuộm vàng tấm dra giường trắng tinh. Trong phòng chất đầy hoa tươi và quà thăm bệnh đến gần như không còn chỗ đứng. Tất cả những thứ này đều nhằm bày tỏ một phần tâm ý của mọi người với anh hùng bọn họ kính ngưỡng.

Nhưng người nằm trên giường lại im lặng nhắm mắt, một chút cũng không cảm giác được tình cảm mãnh liệt như vậy vây quanh.

Thiếu niên đi đến bên giường, nam tử nằm đó trên người cắm vô số sợi dây, có ống dẫn nước muối, có máy theo dõi nhịp tim, trên mặt cũng mang mặt nạ dưỡng khí.

Trong ấn tượng của thiếu niên, hắn luôn kiên nghị và vĩ đại, hiện tại lại yếu ớt như thế. Mọi người đều gọi anh hùng, vô địch chiến tướng, kỳ thật hắn cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi.[Thiên Âm: Hắn là ông đực.....]

“Brian.....”

Lưu Bình An vươn tay, định vuốt ve khuôn mặt nam tử, tay ở giữa không trung đột nhiên bị nắm lấy. Trước khi kịp phản ứng, đã bị kéo vào một vòm ngực rộng rãi.

Mùi thuốc sát trùng hòa lẫn với khí tức trên người nam tử, Lưu Bình An trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên có điểm hoảng hốt.

“Tiểu An.....”

Thiết bị cung cấp dưỡng khí đã bị tháo xuống. Hơi thở nam tử cực nóng trực tiếp phả lên mặt Lưu Bình An.

“Ngươi..... Ân.....” Lưu Bình An đang muốn chửi ầm lên, môi liền bị bịt kín. Cánh môi dày của nam tử hoàn toàn bao trùm miệng thiếu niên, dùng lực mút vào cánh hoa.

“Ngô.....”

Lưu Bình An phản ứng đầu tiên chính là kéo tóc đối phương, nhưng hắn càng mạnh tay, đối phương lại càng thêm dùng lực hôn hắn. Một đôi tay to lớn sờ loạn trên người hắn, càng lúc càng xuống dưới, cuối cùng dừng tại vị trí hạ phúc mẫn cảm.

Bởi vì hiện tại là giữa hè, quần đùi vải dệt rất mỏng và thoáng khí. Độ ẩm từ bàn tay nam tử xuyên thấu qua chất liệu truyền tới, khiến thiếu niên cảm giác chỗ sâu trong cơ thể dâng lên cảm giác khác thường nào đó.

Hắn rốt cuộc nhịn không được, gờ nắm tay cho ‘Con sói biến thái’ một cú móc phải.

“Ui da! Đau quá.....” Brian thiếu chút nữa rớt xuống giường. Tay bụm mặt, hồ đồ không rõ, “Chuyện gì thế này? Ta x, tên khốn kiếp nào âm ta?”

Vừa thấp giọng lẩm bẩm vừa ngồi dậy, “Tên khốn kiếp nào dám làm gián đoạn mộng đẹp của lão tử..... Trả Tiểu An của ta lại đi!” Brian đột nhiên cảm thấy một cỗ áp suất thấp chậm rãi bao trùm lại đây.

“Ngươi tên biến thái cấp ba này!”

Má bên kia của Brian lại hứng thêm một cú đấm, hắn sờ mặt bị đánh đau, rốt cuộc hoàn toàn tỉnh táo.

“Đi? Tiểu An?”

“Rốt cuộc tỉnh rồi.” Lưu Bình An không khỏi vỗ trán. Bên hông đột nhiên bị một đôi tay to lớn ôm lấy, lại ngã vào lòng Brian.

“Uy, ngươi làm cái gì nha?” Thiếu niên giãy dụa, thế nhưng đối phương lại ôm càng chặt.

“Tiểu An!” Brian vùi mặt vào lồng ngực thiếu niên, dùng lực hít sâu hương vị trên người thiếu niên. “Thơm quá nga..... Mùi của Tiểu An thật sự rất dễ chịu.”

Không thể tưởng được nam nhân này vừa rồi còn nửa chết nửa sống, hiện tại cư nhiên hóa thành sắc lang, Lưu Bình An cảm thấy không biết nói gì.

“Thật sự là quá tốt. Là Tiểu An chân thật nga.” Thanh âm Brian nghe rầu rĩ, lại che dấu không được vui sướng, “Có thể sống trở về thật sự là quá tốt.”

Lời Brian chạm vào chỗ yếu mềm nhất trong đáy lòng thiếu niên, hắn có thể trở về thật sự là quá tốt. Lưu Bình An từng nghĩ rằng đã mất đi hắn. Cái loại tâm đau giống như bị xé rách này, so với bất cứ vết thương nào hắn từng bị đều thống khổ hơn.

Lưu Bình An không khỏi ngẩng đầu, vuốt ve tóc nam tử, “Hoan nghênh trở về.”

Brian cong khoe miệng, an tâm nhắm mắt lại, trong hơi thở tất cả đều là khí tức tản mát ra từ trên người thiếu niên, tận tình cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hắn.

Đã bao lâu không có ôm hắn như vậy a? Lúc Tiểu An vẫn còn là đứa bé, hắn cũng từng ôm Tiểu An ngồi trên sườn núi quê nhà. Cỏ mọc bốn phía bởi vì đã vào thu mà ngả vàng, ánh nắng phi thường ấm áp. Đứa nhỏ trong lòng nhắm mắt lại, ngẫu nhiên còn có thể cúi đầu nói mê. Thật sự rất khả ái!

Bắt đầu từ lúc nào, loại tình cảm dịu dàng này dần dần lên men, thăng hoa thành một loại cảm tình khác a? Brian cũng không thể nói rõ, có lẽ là thời điểm thiếu niên đứng trên tường thành, hô lớn vì bảo hộ thân nhân mà chiến đấu.

Đứa nhỏ kia, đã trưởng thành thành nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Dũng khí và kiên cường của thiếu niên khiến lúc ấy thân là lính đánh thuê nhưng hắn cũng cảm giác kính nể thật sâu.

“Tiểu An, lúc ta lâm vào khốn cảnh, tưởng rằng lần này không thể trở về, ta nghĩ đến người.....”

Hắn dùng thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng nói ra tình cảm mãnh liệt trong nội tâm, “Ta.....”

Nhưng không đợi hắn nói xong, một cú đâm lại nghênh diện đánh tới, hoàn toàn không có phòng bị, hắn rớt cuộc rớt xuống gầm giường.

“Đau quá..... Tiểu An, ta là bệnh nhân a.”

“Cũng là sắc lang!” Lưu Bình An trên đầu và nắm tay đều nổi lên chữ thập.

“Oan uổng nha

”

“Ta khinh!” Lưu Bình An nhảy lên người Brian, nắm áo hắn, “Người nói, vừa rồi tay người đang sờ chỗ nào?”

“Sờ nơi này nha.....” Tay Brian giống như vừa rồi đáp xuống mông thiếu niên.

“Đi tìm chết!”

“Phản xạ có điều kiện a! Oa ~ Tiểu An, đây là ngược đãi người bệnh.....”

Hai người đang ồn ào, cửa đột nhiên bị mở ra. Người đứng ngoài cửa nhìn lướt qua tình huống trong phòng, sau đó huyết sáo một cái.

Thiếu niên đang khóa gối trên người Brian, kéo quần áo đối phương. Nhưng bởi vì đồng phục bệnh nhân rất là rộng rãi, bị hắn kéo một phát như vậy, vạt áo xả ra đến bụng. Áo bệnh gần như mở ra hết, sau lớp băng vải quần quanh vẫn hiện lên cơ ngực rắn chắc.

Loại tình cảnh này, vô luận nhìn thế nào đều cảm giác phi thường ái muội.

“Oa

các huynh đệ còn đang lo lắng tướng quân đại nhân sau khi tỉnh lại sẽ đói bụng, cho nên bảo ta mang thức ăn ngon lại đây. Hiện tại xem ra là không cần, người hửn ‘Ăn’ no rồi đi?”

Phó quan chân bó thạch cao chống nặng cũng không có ý rời đi, một đôi mắt không có ý tốt quét tới quét lui trên người cả hai. Mà quan tham mưu theo phía sau hắn đẩy đẩy mắt kính, tựa hồ chuẩn bị lên tiếng.

Brian lập tức nâng tay ngăn lại, “Xin người, người đừng nói chuyện.” Nghĩ thầm: Tên gia hỏa độc miệng này mà mở miệng, tuyệt đối sẽ làm cho Tiểu An lửa cháy đổ thêm dầu.

Thiếu niên đứng lên, vỗ vỗ quần, nói với Brian: “Nếu người không có việc gì, ta về đây.” Một bên đi ra cửa, một bên thấp giọng: “Xem ra ta lo lắng vô ích rồi.”

“..... Đừng đi.....”

Nhưng thiếu niên đã xẹt qua hai người ở cửa, không quay đầu lại ra khỏi phòng. Sau đó hai gia hỏa trên mặt viết chữ ‘Tám’ lập tức bu qua.

“Brian, hài tử kia là ai vậy?” Phó quan đầy mặt hứng thú, “Nhìn hần rất cường thế nha.”

“Vừa rồi gặp hần tại hành lang. Thực khả ái nha, làm người ta muốn hung hăng khi dễ.” Quan tham mưu nét mặt phong phú sau kính đen lộ ra nụ cười tà ác.

Kết quả bị Brian đá chân đau gõ tay đau, khiến hai người kêu thảm thiết không thôi.

“Ta nói cho các người nha, ai cũng không được phép động tay động chân với hần! Nếu để ta biết các người.....” Brian làm một động tác bóp nát, phối hợp với ánh mắt lạnh lùng của hần, khiến hai đại độc miệng quân đoàn số 28 rùng mình.

“Chẳng lẽ..... Vị kia chính là Tiểu An?” Quan tham mưu quan đột nhiên thông suốt, vỗ trán, “Chẳng trách tướng quân đại nhân người khản trương như vậy a.”

“Nha? Nguyên lai là nam nha. Ta còn tưởng là nữ hài tử khả ái.” Phó quan chấn động, “Nguyên lai Brian người thật sự có loại ham mê này, về sau ta phải cẩn thận.”

“Biến!” Brian đá phó quan một phát vào mông.

Phó quan đem cà mèn ném lên bàn, quay đầu nói với Brian: “Kỳ quái nha, ta rõ ràng nghe bác sĩ nói, người bị thương rất nặng. Bill Phu cũng bị thương nặng chết rồi, người lại sinh long hoạt hổ, thật là kỳ quái.”

“Người nhà Bill Phu dần xếp tốt rồi sao?” Brian mở ra cà mèn, đưa đồ ăn vào miệng.

“Đã dần xếp xong.” Quan tham mưu ánh mắt âm đạm xuống, “Vợ hần là người rất kiên cường, hần là không thành vấn đề.”

“Nói nghe thật thương cảm nha.” Phó quan lấy tay khuỷu tay đẩy đẩy đồng nghiệp, “Quan tham mưu cư nhiên vì hần mà thương cảm, Bill Phu mà biết khẳng định sẽ cười to không ngừng.”

“Đi? Nơi này có rượu a.” Brian từ đồng quà thăm bệnh lấy ra một chai rượu, “Quá tốt, chúng ta uống đi.”

“Uy uy, chúng ta đều bệnh nhân a.”

“Có là cái gì?” Brian tìm mấy cái ly, rót rượu vào, “Vì anh hùng Bill Phu của chúng ta, cụng ly!”

“Vì chúng ta lại một lần sống trở về, cụng ly!”

“Vì tất cả anh em quân đoàn số 28, cụng ly!”

Lưu Bình An ra khỏi phòng bệnh, rồi đi như chạy trốn. Cước bộ càng lúc càng nhanh, một hơi chạy về nhà, đem chính mình nhốt vào phòng. Hần ngồi xổm xuống, đè lại ngực vẫn đang kinh hoàng.

Vì cái gì?

Chẳng qua bị Brian sờ một chút mà thôi, mọi người đều là nam nhân nha, vì cái gì ta lại để ý như vậy?

Chỗ bị vuốt ve qua tựa hồ vẫn lưu lại xúc cảm cực nóng. Nghĩ đến đây hai má hơi nóng lên, thân thể cũng có chút kỳ quái. Loại đụng chạm này, hần tuyệt không chán ghét, ngược lại còn muốn đối phương chạm vào mình càng nhiều.

Hơn nữa Brian vừa rồi giống như muốn nói với hần cái gì. Vừa nghĩ đến chỗ này, lòng hần liền kinh hoàng không thôi.

Thiếu niên cảm giác chính mình khẳng định là có chỗ nào không bình thường.

67. Chương 98: Dạ Tập

98, dạ tập [tập kích ban đêm]

“Tiểu An.....”

Thanh âm nam tử trầm thấp lọt vào tai, Lưu Bình An phục hồi tinh thần, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt nam nhân phóng to dí sát vào, không khỏi dùng lực một chưởng đánh qua, “Dựa vào gần như vậy làm cái gì?”

Vô tội nhận phải ‘Như Lai thần chưởng’ tập kích, Edward trưng ra bộ dáng ủy khuất, “Ta chỉ đem hoa quả bánh ngọt cho người thôi nha.”

“Nga..... Thực xin lỗi..... Cảm ơn!” Lưu Bình An nhìn khối bánh ngọt to đùng trên bàn, còn có bơ hân thích nhất, lập tức đem sự tình thất thần vừa rồi ném ra sau đầu, cầm nĩa lên khởi động.

“Chỉ cảm ơn trên miệng không được nga.” Edward tà ác cong khóe miệng, “Người phải hành động thực tế một chút.”

“Àn..... Không thành vấn đề. Muốn làm cái gì?” Thiếu niên hoàn toàn bị bánh ngọt chinh phục, cái nĩa không ngừng qua lại giữa bánh ngọt và miệng, rất nhanh đã ăn đến mức miệng đầy bơ.

Thiếu niên vô tâm trả lời thật sự làm người ta miên man bất định, nam nhân tiến đến gần sát, “Thật sự làm cái gì đều được chứ?”

“Muốn hay không..... Ta giúp người xoa bóp thì sao? Kỹ thuật của ta rất tốt nga.”

“Cái đó không cần.” Tuy rằng đề nghị này thực mê người, nhưng Edward lo lắng lửa gần rơm sẽ cháy. Hắn thò ngón tay nâng cằm thiếu niên, “Chia cho ta một ít bơ thì sao?”

Nói xong vươn đầu lưỡi lên khóe miệng thiếu niên nhẹ nhàng liếm một chút. Điều này làm cho thiếu niên cảm thấy nội tâm hơi động, trên mặt có điểm nóng lên. Trước khi hắn kịp phản ứng, một bình hoa đã bay vèo lại đây, nhắm thẳng đầu Edward mà tới, may mắn người sau phản ứng nhanh, văng văng tiếp được.

“Người..... Tên biến thái này! Cút cho ta!” Smith ngồi trên ghế, tay phải chộp lấy gạt tàn.

“Smith, đừng kích động quá, cẩn thận lên huyết áp.” Edward buông bình hoa xuống, một bên trêu chọc người đang phát cáu, một bên dễ dàng tránh thoát gạt tàn tập kích. Loại hành động này không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Tiếp đó là thời gian hai người ‘Đùa giỡn qua lại’, Lưu Bình An nhún nhún vai, vui đùa tiếp tục ăn điểm tâm.

Sau khi từ hội chợ trở về, bởi vì Smith có mấy chỗ gãy xương, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng tất yếu phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, cho nên Edward da mặt vô cùng dày lấy chiêu chiêu cổ đồng nghiệp làm cố, quang minh chính đại dọn vào. Lòng muông dạ thú, người qua đường đều biết, chỉ có Lưu Bình An không biết mà thôi.

Dọn dẹp bàn ăn xong, Lưu Bình An trước sau như một giúp Edward rửa chén. Trong lúc đó, Edward không ngừng nhìn trộm Lưu Bình An, cảm giác hôm nay thiếu niên thực kỳ lạ. Hắn hôm nay cũng nghe được tin tức về Brian, bởi vì học viện đã bắt đầu chuẩn bị cho học kì mới, nên hắn cũng không có thời gian dò hỏi tình huống chi tiết, chỉ biết là tên kia bị thương rất nặng.

Trực giác nói cho hắn biết, thiếu niên trở nên kỳ lạ cùng Brian tuyệt đối có quan hệ.

Loại cảm giác này thật chán ghét gì đâu. Edward không khỏi cười khổ, nam nhân khác trong lòng thiếu niên lại quan trọng như thế, khiến hắn rất ghen tị, nhưng lại không thể làm gì.

Chẳng lẽ còn phải thật sự giống như ong đực, tranh thủ tình cảm của nữ vương?

“Cái kia..... Huấn luyện viên.....”

Thanh âm thiếu niên gọi Edward từ trong suy nghĩ miên man trở về, quay đầu phát hiện thiếu niên đang dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn chính mình. Hắn ha ha cười rộ lên, “Tiểu An, đừng nhìn ta nhiệt tình như vậy. Sẽ khiến người ta hiểu lầm ngươi đang câu dẫn ta.”

Nguyên bản chỉ là trò đùa dai, nhưng thiếu niên cư nhiên mặt đỏ lên, sau đó tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Edward.

“Huấn luyện viên tại sao thích cùng nam nhân làm loại chuyện này?”

“Gi?” Edward trong lòng dâng lên một cổ cảm giác không ổn, trăm ngàn lần dừng giống như hắn nghĩ nha.

“Chính là..... này kia.” Thiếu niên ngón cái và ngón trỏ tay phải co lại thành một cái vòng tròn, ngón giữa tay trái cắm vào giữa vòng tròn, “Vì cái gì thích cùng nam nhân làm?”

“Con mẹ nó!” Edward đầy đầu hắc tuyến, “Ta làm lúc nào.....”

“Nhưng ngươi và Smith.....”

Edward thật muốn đem toàn bộ từ thô tục mình biết mắng ra, nếu hôm nay không giải thích rõ ràng, bọn họ khẳng định nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.[Thiên Âm: Vốn đã rửa không sạch.]

Hắn hai tay dùng lực bắt lấy bả vai thiếu niên, phi thường chăm chú nghiêm mặt, “Tiểu An, ngươi hãy nghe ta nói. Ta và hắn chỉ là bằng hữu bình thường.”

“Chỉ là bằng hữu bình thường cũng làm loại chuyện này sao? Nam nhân với nam nhân thật sự thoải mái như vậy sao?” Lưu Bình An thật sự không rõ, trong trí nhớ của hắn, loại chuyện này chỉ có thống khổ và khuất nhục, là ác mộng cả đời cũng không quên được.

Edward hoàn toàn thất bại trước thiếu niên. Bất quá, cư nhiên hoài nghi hắn và Smith có cái gì gì, thật sự không thể tha thứ. Tất yếu phải giáo huấn hắn một chút.

Hắn áp thiếu niên vào tường, thân thể cao lớn dán lên thiếu niên, hai tay đặt trên vách tường, vây đối phương ở giữa ngực mình và vách tường. Cúi đầu dán bên tai thiếu niên, giọng nam trầm thấp khàn khàn mang theo vài phần ái muội, “Ngươi thử xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Loại thủ pháp đùa giỡn cưỡng huyệt này, hắn trước đây lần nào cũng thắng. Đối phương bình thường đều sẽ mặt đỏ tai hồng một phen đẩy ra hắn, kêu to ‘Biến thái’ hoặc là ‘Sắc lang’ sau đó chạy đi.

Nhưng phản ứng của thiếu niên chỉ là tròn mắt, dùng con ngươi đen nhánh nhìn mình. Sau đó, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Được a.”

Thiếu niên trả lời dứt khoát, hơn nữa nghiêm túc như vậy, ngược lại khiến Edward không biết như thế nào diễn tiếp. Hắn ho nhẹ một tiếng che dấu quần bách của mình.

“Tiểu An, loại sự tình này không thể tùy tiện đáp ứng nga. Ta không biết ngươi hôm nay làm sao, nhưng lúc trước ta cũng nói qua, ngươi phải quý trọng bản thân nhiều một chút.”

Edward không biết thiếu niên hôm nay bị cái gì kích thích, đột nhiên đưa ra loại sự tình này. Tuy rằng hắn không phải chưa từng nghĩ qua, trong nháy mắt vừa rồi tim hắn gần như ngừng đập. Nhưng hắn không thể làm vậy.

Tính cảnh giác lúc thiếu niên ngủ đã chứng minh những chuyện hắn gặp phải trước đó. Có lẽ không chỉ một lần, có lẽ không chỉ một người.....

Vừa nghĩ đến chỗ này, Edward liền phần nộ muốn giết người, thật muốn đem thứ rác rưởi kia chém thành tám khúc. Nếu hắn cũng tùy tiện làm ra loại sự tình này với thiếu niên, chẳng phải cũng giống như đám khốn kiếp kia sao?

Hắn chỉ có thể tận lực tranh thủ, đem chính mình tiến vào tâm thiếu niên. Bất quá, cho dù hắn cuối cùng không thể đến được cũng không sao. Có lẽ ‘Ông đực’ chính là sinh vật đáng buồn như vậy. Chỉ cần có thể đứng ở bên người ông chúa, liền sẽ cảm giác thực vui vẻ.

Thiếu niên cái hiểu cái không gật đầu, nhưng câu tiếp theo lại khiến Edward cơ hồ hộc máu.

“Nga, nguyên lai huấn luyện viên vì Smith thủ trình nha.”

“Con mẹ nó!”

Bởi vì đã quen với quy luật nghỉ ngơi của quân nhân, vô luận là Edward hay Lưu Bình An đều ngủ rất sớm. Smith thường xuyên tăng ca đêm, nhưng trên thực tế hắn cũng không thích làm con cú. Cho nên trong giai đoạn hắn nghỉ ngơi này, cũng sớm đi vào giấc ngủ.

Nguyên bản Edward đã cơ hồ đi tìm Chu Công lại đột nhiên có một cảm giác kỳ dị. Người nào đó đang tiến đến gần phòng hắn, tuy rằng người nọ căn bản không phát ra bất cứ thanh âm nào, nhưng hắn chính là biết.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, trong không khí tràn ngập hương vị khiến hắn lập tức biết người vào là ai.

Cái loại hương vị này so với bình thường còn muốn nồng đậm hơn, khiến hắn cả người cảm thấy thực thoải mái. Trong thân thể cơ nhiên dâng lên một cỗ nhiệt lưu, dục vọng bắt đầu xao động không thôi.

Cảm giác được thiếu niên lật chăn lên, khóa ngồi ở bụng hắn. Tuy rằng hắn nhắm mắt, nhưng kỳ dị là, mỗi một động tác cho dù nhẹ nhất của thiếu niên hắn đều cảm nhận được rõ ràng thấu đáo. Mà như vậy sẽ chỉ làm hắn cảm giác càng thêm nóng bức.

Lúc ngón tay đối phương bộ phận mẫn cảm dưới bụng, Edward rốt cuộc nhìn không được. Đột nhiên mở to mắt, một phen bắt lấy tay Lưu Bình An.

Đối với nam tử đột nhiên bưng tỉnh, Lưu Bình An cũng không có vẻ giật mình. Ngược lại đặt tay còn lại trên lồng ngực Edward, nhẹ nhàng ma sát.

Bởi vì đang giữa hè, Edward ở trần, chỉ mặc quần đùi mà ngủ. Mà thân thể thiếu niên được bao phủ trong áo sơ mi rộng rãi màu trắng, dưới vạt áo lộ ra cặp chân thon dài. Bộ phận ở giữa hai chân bởi vì ánh sáng quá mờ mà bị giấu trong bóng đêm.

Thiếu niên tay còn lại cũng để trước ngực Edward, hơi cúi đầu.

“Ta định cùng huấn luyện viên người thử xem.”

68. Chương 99: To Be Or Not To Be

99, to be or not to be [tồn tại hay không tồn tại]*

*: đây là một câu kinh điển trong vở kịch Hamlet của Shakespeare.

Hít vào thở ra đều là khí tức riêng biệt của thiếu niên, lời nói càng rõ ràng mang theo ý tứ khiêu khích hàm xúc, tư thế ái muội, da thịt tiếp xúc lẫn nhau cực nóng. Cho dù không phải ông đực, chỉ cần là nam nhân đại khái đều sẽ nhìn không được đi.

Edward biết thân thể của mình phản ứng rất mãnh liệt. Hơn nữa hắn chính đang lúc tráng niên, dục vọng càng thêm cường liệt.

“Được rồi.”

Tiếng nói nam tính trầm thấp mang theo khàn khàn ẩn chứa sự ảm nẫn của dục vọng. Bàn tay to lớn có điểm thô ráp của nam tử dọc theo đùi thiếu niên vuốt ve lên, xẹt qua vòng eo mềm dẻo, xoa quả nhỏ trước ngực thiếu niên.

Thiếu niên thủy chung không có phát ra một chút tiếng ngâm nga nào. Trong bóng đêm tràn ngập tiếng thở dốc nặng nề, hương vị trên người thiếu niên càng thêm nồng đậm, khiến Edward cơ hồ mất đi lí trí.

Hắn đột nhiên đem thiếu niên đẩy ngã xuống giường, tay dồn dập lướt qua tấm lưng trần, niết cái mông rần chắc. Dưới áo sơ mi cứ nhiên không mặc gì cả, ám chỉ sắc tình mãnh liệt khiến nam nhân gần như nổi điên.

Edward một tay còn lại theo đuôi thiếu niên tiến vào chỗ tối giữa hai chân. Đồng thời tay trên mông cũng chuyển vào khe hở ở giữa.

Thân thể nam hài tử cũng không hoàn toàn mềm mịn, có điểm gập ghềnh thật nhỏ, hẳn là dấu vết của vết thương cũ. Thế nhưng ở bộ vị mẫn cảm lại hoàn toàn bất đồng. Xúc cảm non mịn mềm mại làm người khác luyến tiếc buông tay.

Tiếng thở dốc càng thêm dồn dập và nặng nề, thân thể bên dưới nhẹ nhàng run rẩy. Loại phản ứng vô ý thức này sẽ chỉ làm nam nhân càng thêm hưng phấn.

Cảm thấy đối phương đè xuống trên người mình. Thiếu niên đang chuẩn bị nhận trùng kích mạnh mẽ kế tiếp, nhưng đối phương chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán hắn một chút.

Sức nặng trên thân thể biến mất. Lưu Bình An kinh ngạc nhìn nam nhân buông hắn ra ngồi ở bên giường.

“Tại sao?” Thanh âm thiếu niên có điểm khàn khàn, tràn ngập hoang mang.

“Tiểu An, ta đã nói ta sẽ không tùy tiện làm loại chuyện này với người.”

“Thật là buồn cười!” Lưu Bình An ngồi dậy hừ lạnh nói: “Chính người rõ ràng cũng rất hưng phấn nha!”

Chỉ trích bén nhọn khiến Edward cười khổ lắc lắc đầu, “Nhưng vẫn là không thể làm. Chuyện sẽ làm Tiểu An thống khổ, ta tuyệt đối không làm.”

“Ta thống khổ? Là ta chính mình muốn làm, thống khổ cái gì.....”

“Vậy tại sao người lại lộ ra vẻ mặt này?”

“Về mặt gì? Người đang nói cái gì?”

Edward thở dài, hai tay ôm mặt thiếu niên, trong giọng nói mang theo yêu thương và đau lòng, “Về mặt như muốn giết ta.”

Thiếu niên đột nhiên đẩy tay đối phương ra, nhảy xuống giường chặt vật lao ra khỏi phòng. Nghe thấy cánh cửa đầu hành lang bị nặng nề đóng sầm lại phát ra một tiếng rầm, Edward lại cười khổ.

Thật sự là rất đáng tiếc! Đại khái sẽ bị đứa nhỏ kia chán ghét đi.

Mắt nhìn dục vọng của mình trong quần hưng phấn đứng lên, hắn gãi gãi cái gáy, lộ ra một tia quần bách, “Cái này thậm, giải quyết thế nào mới tốt?”

Ngày hôm sau Lưu Bình An vì tránh nhìn thấy Edward mà xấu hổ, cố ý sáng sớm đã đi ra ngoài. Sau khi thăm Agnes, liền đi tới bệnh viện quân bộ A Xứ Á.

Gần bệnh viện có cửa hàng bán hoa, bởi vì mọi người lúc đi thăm bệnh thường sẽ mua hoa tặng cho bệnh nhân, cho nên cửa hàng bán hoa buôn bán luôn luôn rất tốt.

Nhưng trong phòng bệnh Brian đã có rất nhiều hoa tươi, hoa quả cùng các loại quà thăm bệnh chất đống như tòa núi nhỏ rồi. Lưu Bình An nhất thời cũng nghĩ không ra mua cái gì đi thăm mới tốt.

Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là thôi đi. Dù sao hắn là một đại nam nhân, ôm một đồng lớn vào bệnh viện không được tự nhiên nha.

Đi đến gian phòng ngày hôm qua, bên trong cứ nhiên không có một bóng người. Hơn nữa phòng đã được dọn dẹp qua một lần, sạch sẽ vô cùng. Hắn tùy tiện túm một hộ sĩ hỏi.

“Tướng quân đã xuất viện rồi.”

Brian nhanh như vậy đã ra viện khiến Lưu Bình An chấn động. Tuy rằng ngày hôm qua xem tình huống hắn rất tốt, nhưng trong tin tức báo đài lại là bị thương phi thường nghiêm trọng, không có nửa tháng tuyệt đối không thể hoàn toàn bình phục.

Lưu Bình An rời bệnh viện, lấy di động ra gọi điện thoại cho Brian, lúc này mới phát hiện mình căn bản không số của hắn. Lúc Lưu Bình An đang không biết làm sao, di động kêu vang.

“Uy?”

“Tiểu An phải không?” Giọng nam quen thuộc từ đầu kia truyền đến, cư nhiên chính là người hắn đang muốn tìm – Brian.

“Người ở đâu vậy? Tại sao đột nhiên xuất viện?”

“Đi? Tiểu An biết ta xuất viện, người đi bệnh viện thăm ta sao? Sớm biết vậy sẽ không xuất viện.” Trong giọng nói nam tử mang theo điểm giọng điệu vui đùa, lập tức châm ngòi lửa giận của Lưu Bình An.

“Ngu ngốc! Rõ ràng bị thương rất nặng, loại thời điểm này như thế này sao có thể cạy mạnh!”

Nghe ra lo lắng trong giọng thiếu niên, Brian ngây ngô cười ha ha, “Tiểu An đang lo lắng cho ta? Thật vui vẻ nga. Không sao đâu, ta trên cơ bản đã bình phục, bác sĩ cũng nói ta có thể xuất viện rồi.”

“Nhưng người cũng không thể như vậy đột nhiên liền đi! Ta còn tưởng rằng.....” Thiếu niên tạm dừng một hồi lâu, mới rầu rĩ nói: “Ta không biết cách nào liên hệ với người, còn tưởng rằng.....”

..... Liên hệ với người lại đứt đoạn. Nhưng Lưu Bình An thế nào cũng nói không ra những lời này, nghe như mình có bao nhiêu là luyến tiếc đối phương.

Sao có thể? Bọn họ rõ ràng cũng rất nhiều năm đều không có bất cứ liên hệ gì. Còn không phải trải qua rất tốt sao?

Người bên đầu kia di động minh bạch ý nghĩ trong lòng thiếu niên, không khỏi cong khóe miệng, thanh âm càng thêm ôn nhu, “Sẽ không đâu Tiểu An, vô luận cách xa nhau bao nhiêu, vô luận bao lâu không thể gặp mặt, ràng buộc giữa chúng ta cũng sẽ không đứt đoạn.”

“Đi?”

“Đúng rồi, Tiểu An. Hôm nay có thể theo giúp ta một ngày không?”

Bờ biển mùa hạ thời tiết trở nên phi thường bất ngờ. Ngay khi Lưu Bình An đi đến điểm hẹn, bầu trời phủ đầy mây đen âm u, chỉ chốc lát sau bắt đầu đổ mưa phùn.

Tuy rằng Lưu Bình An sẽ không vì mắc mưa một chút liền sinh bệnh. Nhưng Smith là gia hỏa hết như gà mẹ, bởi vì thiếu niên thường xuyên ra ngoài, cho nên hắn kiên quyết bắt thiếu niên chuẩn bị sẵn một cái ô.

Lưu Bình An cầm ô, xa xa nhìn thấy thân ảnh cao lớn của nam tử. Hắn mặc quân trang lễ phục chính thức, tựa vào bên cửa ra vào. Hình dáng gương mặt khắc sâu có thể hấp dẫn vô số thiếu nữ quý mến, con người thâm thúy lộ ra ánh sáng trầm ổn mà nhu hòa, nhưng lúc này lại làm cho người ta cảm giác trong nghiêm túc mang theo thần nhiên ưu thương.

Có lẽ liên quan đến việc hắn không nhẹ nhàng cong khóe miệng như bình thường, mà là mím chặt môi đi.

Hắn không mở ô, mưa đã ướt đầm bờ vai rộng lớn thẳng tắp của hắn, nhưng hắn lại hồn nhiên không biết, chỉ lạnh nhạt nhìn dòng người lui tới. Nơi này cũng không phải địa điểm giải trí. Đại bộ phận ô che đều là màu đen nghiêm túc, mà quần áo mọi người cũng là kiểu dáng nghiêm cẩn. Bốn phía tràn ngập bi thương và trầm trọng làm người ta không khỏi cảm thấy hít thở không thông.

Thiếu niên đi qua, nâng cao ô che, vì nam tử che mưa phùn.

Brian quay đầu, hướng thiếu niên lộ ra một ý cười nhẹ, “Tiểu An, người đến rồi.”

69. Chương 100: Vĩnh Viễn Yêu

100, vĩnh viễn yêu

Hắn nghiêng người cầm lấy ô trong tay thiếu niên, đầy mặt xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, để người phải đến chỗ này.”

Lưu Bình An lắc đầu, tỏ vẻ mình không để ý. Hắn nhìn về phía trong cửa ra vào có đầy thập tự giá màu trắng như vô tận, quả thật là một nơi làm người ta không thoải mái.

“Tiền đưa ai?”

“Là doanh trưởng tiên phong doanh của ta.” Brian cầm ô, cùng thiếu niên đi vào nghĩa trang.

Nơi này là nghĩa trang công cộng cho liệt sĩ Aliya, cỏ xanh cao thấp phủ đầy những ngôi mộ cắm thập tự. Bầu trời xám xịt mịt mờ tựa hồ muốn đè xuống, tượng thiên sứ ở lối vào cũng bị mưa tưới đẫm, tựa hồ đang vì các anh hùng mà yên lặng rơi lệ.

“Quê nhà của hắn không phải ở đây, nhưng vợ hắn lại sống ở Aliya, ta nghĩ hắn hẳn là hy vọng vẫn có thể cùng vợ mình ở cùng một chỗ đi.”

Mọi người tụ lại bên cạnh một ngôi mộ dưới ngọn đồi nhỏ, mục sư đang chậm chậm đọc lời ca tụng. Một cô gái mặc tang phục màu đen ngồi trước mộ. Nàng không mang mũ che trên đầu, mái tóc dài màu nâu bị mưa thấm ướt, sợi tóc dính bết lên hai gò má tái nhợt, hạt nước theo gương mặt xinh đẹp trượt xuống, không biết là mưa hay nước mắt.

“Đó là vợ của tên kia, một nữ nhân rất kiên cường. Quân đội sẽ có trợ cấp cho nàng, sinh sống hẳn là không có vấn đề.” Brian nhẹ giọng nói, nhưng không biết là nói cho Lưu Bình An nghe hay nói cho chính mình.

Người bình thường đều sẽ ném hoa bách hợp trắng, nhưng nàng lại buông một gốc hoa hồng đỏ. Lưu Bình An chú ý thấy nhẫn trên tay nàng vẫn đeo trên ngón áp út.

Đối với quân nhân nằm trong mộ kia, Lưu Bình An không quen biết, cho nên cũng không cảm thấy bị thương. Quân nhân lên chiến trường, da ngựa bọc thân, loại sự tình này hắn đã thấy quá nhiều, đã chết lặng. Một ngày nào đó, hắn cũng sẽ giống như những người này được chôn dưới thập tự giá, thậm chí có khả năng ngay cả một cái thập tự giá và mộ cũng không có.

Thế nhưng, lúc nhìn đến người vợ kia buông hoa cho chồng, tâm hắn không khỏi siết chặt.

“Tại sao lại có chiến tranh?”

Thiếu niên cúi đầu, thanh âm truyền vào tai Brian, hắn ngẩng đầu nhìn tiểu đội quân nhân đứng thành một hàng bên cạnh, bọn họ đang nâng súng trong tay hướng lên trời bắn chỉ thiên.

Bang bang phanh ba tiếng súng vang lên, thể hiện bọn họ bị ai và đưa tiễn cho chiến hữu.

“Bởi vì mỗi người đều có thứ muốn bảo vệ.”

“Nhưng cuối cùng còn không phải sẽ mất đi sao?” Thiếu niên chỉ vào ngôi mộ, “Hắn chết! Sẽ không còn được gặp lại vợ hắn.”

Brian một tay kéo thiếu niên vào lòng, cánh tay hữu lực gắt gao ôm lấy thân thể gầy nhỏ. Thiếu niên nằm trong lòng ngực rộng lớn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của nam tử, tâm tình dần dần bình tĩnh lại.

“Nhưng vợ hắn không mất đi hắn.”

Thanh âm nam tử trầm thấp mang theo một tia ưu thương, nhưng ngữ khí kiên nghị lại làm người khác an tâm.

“Rất giỏi hoạt.” Lưu Bình An cắn môi dưới, nắm vạt áo nam tử.

“Kỳ thật ta còn có điểm hâm mộ hắn a. Có thể được vợ yêu vĩnh viễn.” Brian dùng ngón tay nâng cằm thiếu niên, “Nếu ta cũng có thể được yêu như thế này, cho dù chết ta cũng nguyện ý nga.”

Đáng tiếc nam tử tán tỉnh không thích hợp chỉ đối lấy một cái trợn trắng mắt của thiếu niên.

“Ngu ngốc!”

Lễ truy điệu đã tiến vào hồi kết, vài thanh niên mặc tây trang màu đen nâng một nam tử ước chừng bốn năm mươi tuổi đi đến trước mộ.

Gã nam tử người mặc tây trang xám bạc có một mái tóc xoăn màu vàng kim, con ngươi bích lực giống hồ sâu thâm u, làm người ta nhìn không thấu, khóe miệng hơi cong rất có lực tương tác, khóe mắt có vài nếp nhăn càng tăng thêm mị lực nam tính thành thực.

Người này và một thân khí thể vô cùng khác biệt, trên người mang theo một loại mị lực phi phạm. Tựa như trên bầu trời xám xịt lộ ra một luồng ánh sáng mặt trời.

Hắn dâng hoa cho liệt sĩ, sau đó thân thiết trò chuyện cùng nhóm người nhà, an ủi vợ người chết.

Sau khi xem như xong, nam tử đi tới chỗ Brian bên này. Người sau nhìn thấy hắn, trên mặt rõ ràng biểu hiện ra không thích.

Khi vị đại thúc kia tới gần, Lưu Bình An mới cảm thấy người này thoát nhìn rất quen. Tựa hồ đã gặp qua ở nơi nào. Khí chất đặc biệt trên người hắn, rất quen thuộc, hắn cơ hồ muốn thốt ra tên người kia.

“Brian tướng quân, hạnh ngộ.” Người nọ vươn tay với Brian, người sau chỉ quét mắt nhìn cái tay kia. Tựa hồ cố ý khiến đối phương xấu hổ, Brian không có ý định đi nắm. Khiến người nọ cứ như vậy đứng trơ ở đó.

Nhưng đối phương tựa hồ cũng không để ý, vươn tay chủ động cầm cánh tay đang buông thõng bên người Brian. Brian nhũm mày, không dấu vết đẩy tay đối phương ra.

“Lễ truy điệu của tiểu binh thể này cũng có thể khiến người đại giá quang lâm, thật sự khiến ta cảm thấy kinh ngạc vạn phần nha, nghị viên Elvis.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Lưu Bình An thiếu chút nữa nhảy dựng. Vị đại thúc trước mắt chính là cha của Aslan.

“Ai nha, người đừng hiểu lầm. Lần này, ta là lấy thân phận cá nhân tới tham gia.” Lão Elvis có điểm xấu hổ cười nói, “Ta và tiểu tử kia có chút giao tình. Cho nên đến đưa tiễn hắn một chút.”

“Nga? Không thể tưởng được nghị viên đại nhân còn có thể cùng tiểu nhân vật như chúng ta có quan hệ cá nhân nha.”

Brian câu câu đều mang theo gai nhọn, nhưng gừng càng già càng cay, đối phương cũng không nổi giận, ngược lại lộ ra một biểu tình hoài niệm.

“Ta trước khi trở thành nghị viên cũng chỉ bất quá là một tên thương nhân nha. Tiểu tử kia còn từng đánh ta một quyền. Ha ha, đều là chuyện quá khứ cả.”

Đôi mắt màu xanh biếc chợt lóe một tia ưu thương, mày giãn ra, khóe miệng cong lên khiến hắn cả người có vẻ ôn hòa ân cần, “Không thể tưởng được tiểu lưu manh năm đó đã biến thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa.”

Hắn quay đầu, biểu tình nhu hòa nháy mắt biến mất, thay bằng một nét mặt nghiêm túc, con ngươi màu xanh biếc trở nên phi thường sắc bén, “Brian, ta lần này là lấy danh nghĩa cá nhân tới tham gia lễ truy điệu. Cũng lấy danh nghĩa cá nhân khuyên người một câu, đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, nâng lên được bỏ xuống được.”

“Lập trường của người rất đáng ngờ, cho nên mới gây ra thù hằn vô cớ. Người còn có bao nhiêu cấp dưới có thể mất đi? Người muốn khiến bao nhiêu cái mạng hy sinh vô nghĩa nữa?”

Hắn vỗ vỗ bả vai Brian, “Người là người thông minh, hãy ngẫm lại những lời ta nói đi.”

Nhìn bóng dáng người nọ dần dần biến mất trong màn mưa, Brian nắm chặt tay, cuối cùng hướng người nọ hô to, “Elvis tiên sinh.”

Lúc người nọ xoay người lại, Brian tiếp tục nói: “Cám ơn đã hỗ trợ an trí người bị thương của chúng ta. Thế nhưng, lời người nói ta không thể đồng ý.”

Người nọ cong khóe miệng, phất phất tay với hắn, sau đó xoay người rời đi.

“Người kia là.....”

“Thủ lĩnh đảng tự do, một lão hồ ly gian trá.”

Nghe Brian đánh giá như vậy, Lưu Bình An không khỏi cảm thấy thú vị, nhớ tới trước đây Smith cũng nói qua Aslan là tiểu hồ ly.

“Vì cái gì nhà Elvis đều là hồ ly?”

Brian nắm tay thiếu niên đi ra nghĩa trang, “Mọi người đều biết, một nhà Elvis đều là hồ ly. Bất quá, so sánh với các gia tộc khác, ta ngược lại lại thích loại gia hỏa giao hoạt nhưng không xuống tay độc ác này.”

Lưu Bình An đang muốn tiếp tục hỏi, lúc này phía sau truyền đến hai thanh âm làm cho bọn họ dừng lại.

“Ai nha, lão đại, cứ nhiên mang theo tiểu khả ái đến chỗ này hẹn hò, người thật sự là không phúc hậu nha.” Hai người đã từng xuất hiện trong bệnh viện từ phía sau đuổi theo. Hai người vẫn còn treo băng vải, lại mặc quân trang hạng nặng.

“Không dễ có dịp trốn viện, chúng ta đi uống rượu đi.”

“Các người là thương binh a.”

“Biết không thể có năng lực khôi phục mạnh như quái vật nhà người. Nhưng không biết ngày hôm qua là gia hỏa nào còn mời chúng ta uống rượu.” Phó quan lấy khuỷu tay đẩy đẩy Brian.

“Chúng ta đi Thiên Thượng Nhân Gian, ta biết một chỗ rất tốt nga.” Hắn đem tầm mắt tập trung trên người thiếu niên, “Tiểu khả ái cũng đi cùng đi. Chúng ta sẽ đem tất cả những chuyện xấu của Brian đều nói cho người nha.”

“Các người!”

70. Chương 101: Đêm Nay Không Về Nhà

101, đêm nay không về nhà

Phó quan đề cử cư nhiên là một nhà hàng Karaoke, hơn nữa có phục vụ tiệc đứng, còn có thể lấy thêm chút rượu. Vào phòng phó quan liền bắt đầu hát quên trời đất.

Bọn họ gọi một đồng lớn rượu. Bia, rượu tây, rượu đế..... Quan tham mưu đem vài loại rượu trộn thành một ly, sau đó đặt xúc xắc lên bàn, chơi trò so nút lớn nhỏ, ai thua sẽ bị phạt uống rượu.

Lính nào mà không uống rượu? Nhưng đứa ngốc cũng biết uống rượu pha tạp như vậy thì cho dù tử lượng cao bao nhiêu cũng sẽ quắc cần câu.

“Các người mấy tên gia hỏa này, không cho chơi trò này.” Brian phẫn nộ đập hai gãi cấp dưới.

“Vì sao? Chúng ta lúc nào cũng chơi như vậy nha.” Quan tham mưu không có ý tốt liếc mắt nhìn thiếu niên ngồi bên cạnh Brian, cười đến đầy ái muội nha.

“Chẳng lẽ là lo lắng chúng ta chuốc sai tiểu khả ái?”

“Con mẹ nó!” Brian đang muốn quát lại hai người bọn họ, Lưu Bình An đột nhiên cầm lấy xúc xắc, “Chơi đi, rất thú vị a.”

“Nhưng mà.....” Brian lo lắng nhìn về phía thiếu niên, người sau chỉ cười cười, “Dù sao ta cũng đã thành niên.”

“Ha ha, quả nhiên có dũng khí, ta thích.” Phó quan mở to miệng cười, buông microphone cầm lấy xúc xắc và cái ly, bĩu môi với tướng quân nhà mình, “Tiểu khả ái còn không sợ, chẳng lẽ tướng quân vô địch của chúng ta lại sợ sao?”

Brian thật sự chịu không nổi bọn họ, đành phải giơ tay đầu hàng, “Được rồi, bắt đầu đi.”

Bọn họ theo chiều kim đồng hồ lần lượt đổ xúc xắc, bởi vì hai người trước điểm số đều rất lớn, đến phiên Lưu Bình An, Brian lo lắng nhẹ giọng bên tai thiếu niên nói: “Nếu thua, không cần miễn cưỡng chính mình.”

Thiếu niên lắc đầu, “Không việc gì. Trò này là sở trường của ta nga.” Đồng thời nhìn hai người kia cười một cái, dưới ánh đèn nên ông ảm đạm con người sắc lưu ly xẹt qua một tia tinh quang. Hai quan quân thân kinh bách chiến cũng không khỏi đánh rùng mình.

Rất nhiều người đều cho rằng đêm ở Aliya thực yên tĩnh, chỉ có thể nghe được một vài thanh âm lẳng lặng ở ngoại thành. Nhưng trên thực tế, khu trung tâm Aliya vào ban đêm phi thường phồn hoa náo nhiệt.

Nhất là cuối tuần, quán rượu, karaoke, câu lạc bộ đêm..... Các loại chỗ ăn chơi có đèn nên ông chiếu sáng nhuộm bầu trời đêm màu lam sậm thành bảy màu rực rỡ. Trên quảng trường rộng lớn, lửa trại tiệc tối, biểu diễn lửa, trượt băng..... Đủ loại hình vui chơi, tận tình cuồng hoan. Cho đến đêm khuya, bốn phía vẫn không thiếu tiếng người và thân ảnh thiếu niên hoạt bát.

Mười giờ tối, đối với rất nhiều người trẻ tuổi mà nói, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu. Thế nhưng đại bộ phận khách nhân trong phòng karaoke tựa hồ đều chuẩn bị chấm dứt cuộc vui.

Trước tám giờ rưỡi, phó quan còn có thể nhảy lên nhảy xuống, loạn kêu gọi bậy. Qua chín giờ, liền bắt đầu mất nhận thức, hai mắt mơ hồ, không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, thiếu chút nữa còn nhảy thoát y. Đến mười giờ, rốt cuộc như một đồng bùn nhão nằm dài trên sofa, say quên trời đất.

Brian đứng lên, cảm giác đầu choáng váng vô cùng, lấy ngón tay bóp mũi mới miễn cưỡng bảo trì thanh tĩnh.

“Ta muốn đi WC một chút.” Chung quy hắn cũng uống không ít, định đi WC rửa mặt. Đang lúc này, một bàn tay khoát lên vai hắn.

Quan tham mưu như hồn ma sau lưng u u nói: “Ta cũng đi.....”

“Tiểu An, ta ra ngoài một chút.” Brian xấu hổ cười nói với thiếu niên duy nhất vẫn còn thanh tĩnh. Thiếu niên nhàn nhã bắt chéo chân, ăn bánh ngọt bơ.

“Khi trở về, giúp ta lấy bánh ô mai, bánh thập cẩm, thịt nguội trộn hoa quả, thuyền chuối, còn có kem tuyết ba màu, mỗi thứ một phần.”

“.....”

Đến WC, quan tham mưu liền ới điên cuồng. Brian rửa xong mặt tựa vào hành lang ngoài WC hút thuốc, chỗ đó vừa vặn có cửa sổ mở, gió đêm trong lành lướt nhẹ qua mặt, rượu cũng tỉnh không ít.

Hắn thần thờ nhìn làn khói trắng chậm rãi phiêu tán trong bóng đêm, phía sau truyền đến thanh âm quan tham mưu.

“Anh đẹp trai, cho mượn bật lửa đi.”

Brian xoay người sang chỗ khác, lấy trong túi áo ra một vật giống như diều thuốc lá nhưng lại có rất nhiều kim loại. Một đầu kim loại sáng lên ngọn đao laser màu lam.

Quan tham mưu giống như thói quen, đem thuốc lá thân qua. Sau khi châm lửa, quan tham mưu tham lam hít một hơi.

“Sống lại rồi.....”

“Người ổn không?” Nhìn hắn vừa rồi ới lợi hại như vậy, Brian còn tưởng rằng hắn sẽ ới tới ngất xỉu luôn.

“Không tốt lắm.” Quan tham mưu phun khói trắng, “Đứa nhỏ kia người tìm từ nơi nào đến vậy? Quả thực là quái vật a.”

“Có khoa trương như vậy không?”

“Đương nhiên. Tổng cộng chơi tám mươi sáu bàn, hắn chỉ thua hai bàn. X, người xem tên ‘Độc miệng’, bị hắn cho uống đến mức ngay cả đầu lưỡi cũng không động đậy nổi.”

“Người có vẻ không phục nha. Muốn hay không, ta trở lại chơi tiếp?” Brian ác ý lôi kéo quan tham mưu trở về, người sau cuống quýt cản hẳn lại.

“Đừng!” Quan tham mưu làm người độc miệng lại gian trá hiện tại cũng chỉ có thể đầu hàng nhận thua. Hắn đẩy đẩy kính mắt, “Ta nhận thua, ta chơi không lại hẳn, được chưa? Ta nói lão đại nha, người đừng thật sự đối với hài tử kia có cái ý biến thái gì nha.”

“Tại sao?” Quan tham mưu luôn luôn chuyện gì đều thích lửa cháy đổ thêm dầu lại nói ra lời này, khiến Brian có điểm giật mình.

Quan tham mưu không nói gì, tựa vào cửa sổ hút thuốc, mắt kính phản xạ ngọn đèn trong bóng đêm, nhìn không rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng Brian biết hẳn khẳng định có lời muốn nói, lẳng lặng chờ đợi.

“Ngày đầu tiên hẳn tới thăm người, ta gặp hẳn trên hành lang, hài tử kia tưởng Bill Phu là người, làm ầm ĩ cả lên.” Quan tham mưu cười một cái.

“Ta hỏi hẳn với người là quan hệ gì. Lúc ấy hẳn lộ ra biểu tình nha.....” Quan tham mưu mím chặt môi, “Hài tử kia rất dễ phòng và cảnh giác với người khác..... Ta nghĩ.....”

Hắn liếm liếm môi, tựa hồ do dự cái gì.

“Nói tiếp.” Brian sắc mặt trầm xuống, trên người cũng chậm rãi tràn ngập một loại khí tức xơ xác tiêu điều.

“Có lẽ hẳn nhớ tới tình hình tương tự, với hẳn mà nói hẳn là giống như ký ức ác mộng đi.”

Brian xoay người đi nhanh trở về, quan tham mưu hô theo, “Brian, hẳn là hài tử tốt, đừng trêu chọc hẳn.”

“Làm không được.”

Thanh âm Brian từ cuối hành lang truyền đến, cường ngạnh mà kiên quyết. Quan tham mưu bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ phun một ngụm khói trắng vào trời đêm, “Bài học của Bill Phu còn chưa đủ khắc sâu sao? Ta không muốn lại chứng kiến một người khác bùng hoa hồng đỏ trên bia mộ.”

Brian dừng chân, xoay người đi trở lại. Một phen kéo áo quan tham mưu, “Ta sẽ không để điều đó xảy ra.”

Quan tham mưu nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Brian đột nhiên nở một nụ cười giảo hoạt, “Người tới giúp ta một chút đi.”

Khi bọn hắn mở cửa phòng, thiếu niên còn đang ăn bánh ngọt.

“Bánh ngọt ta nhờ người lấy đâu?” Cửa vừa mở ra, liền nghe thanh âm thiếu niên từ bên trong truyền đến.

Quan tham mưu đỡ Brian nghiêng ngả lão đảo đi tới, “Mau giúp một tay.” Đợi thiếu niên vừa đến gần, liền đưa Brian xoay xoay ngã ngã cho hắn.

“Đây là có chuyện gì?” Lưu Bình An nhìn Brian sắp té trên mặt đất, bất đắc dĩ dùng lực đỡ lấy thân thể cao lớn của hắn. Người nào đó cũng rất tự nhiên vùi đầu vào thiếu niên trong lòng ăn đậu hũ.

“Người này uống rượu.”

“Đi?” Vừa rồi trông hẳn rõ ràng còn rất tốt, nhiều nhất là có điểm choáng, ngược lại quan tham mưu say đến mức lợi hại hơn. Hiện tại như thế nào đột nhiên đảo chiều?

Lưu Bình An đầy mặt nghi hoặc nhìn về phía người nào đó, đối phương đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, “Hắn nha, chính là thích chống đỡ đến chết, hơn nữa rượu này hiệu quả về sau khá lớn. Ta vừa rồi nôn hết sạch, cho nên không có việc gì.”

Quan tham mưu khả năng nói dối quả thực xuất thần nhập hóa, khiến Brian không biết nên khinh bỉ hay tán thưởng.

“Tiểu An, đứng không?” Quan tham mưu cười vỗ vai Lưu Bình An, “Xem ra đêm nay chỉ có thể chơi đến đây thôi. Tướng quân đại nhân nhờ người đưa về.”

“Nha?”

“Không có biện pháp. Ta cũng chỉ có một người, không thể chia làm hai, một nửa đưa con mèo say rượu kia, một nửa đưa tướng quân về đi?” Hắn dùng ngón tay chỉ vào phó quan vẫn còn nằm bẹp trên sô pha.

“Đi nhà ở quân khu xxx.” Dem Brian nhét vào taxi, Lưu Bình An ấn quan tham mưu nói địa chỉ cho tài xế.

“Brian, người thực say rượu à?” Lưu Bình An nhớ tới trò chơi đêm nay, quả thật có điểm quá mức. Ai bảo hai gia hỏa đáng giận kia xem thường hắn.

“Rượu không say, mỗi người tự say.....” Brian xoay người nằm trên ghế, gối đầu lên chân thiếu niên.

“Quả nhiên say rượu”

Nhà của Brian không chung khu với Smith. Một ở thành Nam một thành bắc, khoảng cách thật sự rất xa. Thật vất vả kéo Brian vào phòng, Lưu Bình An cũng không kịp về nhà. Khu này thực hoang vu, căn bản là không có xe taxi tới lui.

Gọi điện thoại kêu taxi sao? Hay là.....

Lưu Bình An gọi di động cho Smith, lập tức nghe tiếng bên kia bùng nổ rống giận, “Người đi đâu rồi? Gọi bao nhiêu lần cũng không bắt máy.....”

Lưu Bình An đưa điện thoại ra xa, đợi tiếng quát tháo giận dữ qua đi mới đặt về bên tai, “Xin lỗi, ta không nghe tiếng di động reo.”

“Tiểu An, người ở chỗ nào vậy? Muộn lắm rồi, ta đến đón người.” Thanh âm thanh niên mang nồng đậm lo lắng.

“Edward đâu?”

“Sắp khai giảng rồi, bên học viện rất bận rộn, hẳn đêm nay không về đây.”

“Như vậy nha.....” Smith còn đang trong kỳ tĩnh dưỡng, không thể để hắn lái xe đến đây. Lưu Bình An quay đầu nhìn người nào đó nằm một đống trên sô pha, làm tốt chuẩn bị bị mắng, hít sâu một hơi.

“Smith, đêm nay ta không về nhà.”

Không đợi đối phương ‘Cuồng oanh loạn tạc’ đánh tới, Lưu Bình An quyết đoán tắt máy.

71. Chương 102: Phòng Tắm

102, phòng tắm

Lưu Bình An vừa buông điện thoại di động, liền nghe được một tiếng loảng xoảng. Nguyên bản Brian nằm trên sô pha té xuống đất, ẩm trà trên bàn bị đập nghiêng, nước đổ lên toàn thân hắn.

“Ngủ ngốc!” Lưu Bình An chạy tới kéo cổ tay hắn định nâng dậy. Kết quả đối phương cả người ngã đè lên hắn, khiến hắn thiếu chút nữa cũng té theo.

“Con ma men đáng giận này.....” Lưu Bình An không bỏ cuộc, hai tay từ phía sau xuyên qua dưới nách Brian, kéo hắn lên.

Lôi hắn lao thẳng đến phòng tắm. Brian quân hàm là thiếu tướng, cho dù là chỗ ở lâm thời cũng rất xa hoa. Phòng tắm thực rộng rãi, hơn nữa còn có một cái bể tắm mát xa. Thời điểm bọn họ tiến vào, máy tính quản gia đã tự động bơm nước ấm đầy bể.

“Người ở bên trong từ từ tỉnh đi.”

Hô một tiếng, Lưu Bình An đem con ma men ném vào trong bồn tắm. Nhưng đối phương như cũ không có tỉnh lại, ngược lại chìm vào trong nước. Lưu Bình An ngồi xổm bên cạnh, hắn cũng không tin con ma men kia có thể không nổi lên.

Đợi ước chừng một phút đồng hồ, Lưu Bình An cảm giác không quá thích hợp. Chẳng lẽ gia hỏa này thật sự say quá mức, chết ngộp rồi?

Hắn rút cuộc nhìn không được, đến gần bên bể nước, ló người ra, “Uy, Brian, đừng đùa.....”

Đột nhiên trong nước vọt ra một bàn tay kéo áo thiếu niên, người sau còn chưa kịp phản ứng, cả người đã mất thăng bằng ngã vào trong nước.

Lưu Bình An rơi xuống nước theo phản xạ hươ hai tay, định nổi lên, lại bị người gắt gao ôm eo tha xuống nước. Mở mắt trong làn nước, sau khi vô số bọt nước xẹt qua, đối diện hiện lên một đôi con ngươi lóe cười tà tếu.

Biết chính mình mắc mưu, Lưu Bình An ở trong lòng dùng hết thủy từ thô tục mình biết ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Brian một lần.

Bởi vì cánh tay bên hông nhanh kiếm chế khiến cho hắn không thể trôi nổi, không khỏi phần nộ vùng nắm tay dầm lên mặt đối phương. Nhưng vì lực cản của nước làm cho động tác chậm hẳn lại, hơn nữa người sau cũng sớm có chuẩn bị, dễ dàng tránh thoát công kích.

Không khí trong buồng phổi ngày càng ít, Lưu Bình An cảm thấy ngực tựa hồ bị vật thật nặng đè lên, đau không chịu được. Hắn nhìn không được mở miệng, một chuỗi bọt khí liền từ trong miệng thoát ra.

Trước mắt bắt đầu biến đen, lúc hắn sắp hít thở không thông, hai miếng ôn nhuận dán lên bờ môi của hắn. Thứ gì đó nóng ướt mềm mại khai mở bờ môi của hắn, cùng đường khí tiến vào.

Lưu Bình An mở to mắt, trước mắt vẫn là ánh mắt tà tếu đang cười kia, hơn nữa bọn họ tiếp xúc càng gần. Hắn có thể nhìn đến trong đôi mắt thâm thúy của đối phương bao hàm tình cảm cực nóng. Loại cực nóng này tựa hồ có thể nóng đến nội tâm của hắn, khiến cho toàn thân hắn nóng lên.

Không biết qua bao lâu, hai người mới chậm rãi trôi nổi trên mặt nước. Brian buông tha môi thiếu niên. Thiếu niên toàn thân như nhũn ra, chỉ có thể tựa vào hai tay Brian, nằm trên người hắn không ngừng thở hổn hển.

“Tiểu An..... Có khỏe không?” Tiếng Brian nam tính trầm thấp mang theo một điểm khàn khàn, lộ ra hương vị tình sắc.

Trả lời hắn là một cú đấm hết lực, sức mạnh phi thường lớn, khiến hắn mất thăng bằng ngã ra sau. Đến khi hắn lại nổi lên, thiếu niên đã trèo lên bể.

“Tiểu An! Nghe ta giải thích.....”

Thiếu niên căn bản không để ý tới hắn, thẳng đường đi ra phòng tắm, hung hăng đóng sầm cửa. Brian đuổi theo, phát hiện thiếu niên đang đi đến cửa chính, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Lúc tay thiếu niên chạm vào cửa, thân thể đột nhiên bị gắt gao kéo vào một lồng ngực cực nóng.

“Tiểu An..... Đừng đi.”

“Buông ta ra!”

Hai tay bên hông thiếu niên càng siết chặt, phảng phất muốn đem đối phương nhập vào trong lòng.

“Không! Ta sẽ không buông tay!”

Cảm giác được thân thể gầy nhỏ trong lòng đang mãnh liệt giãy dụa, Brian lấy dáng người và ưu thế thể lực của mình mạnh mẽ áp chế thiếu niên. Dem môi bám vào bên tai thiếu niên, nhẹ giọng nói một câu.

Thiếu niên chấn động toàn thân, đành chỉ giãy dụa.

Kỳ thật hắn trong lòng đã sớm minh bạch, từ sau khi đối diện với quá khứ, hắn đã mơ hồ cảm giác được tâm ý của mình với Brian. Lại sau khi gặp đối phương, hắn càng thêm khẳng định cái loại tình cảm này đại biểu cho ý tứ hàm xúc gì. Chỉ là không muốn chọc thủng tầng giấy mỏng manh kia, hắn sợ hãi, giống như con đường phía trước chỉ có một mảnh tối đen, không dám đi tới.

Thiếu niên thấp giọng không ngừng lặp lại ba chữ, “Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....”

Brian ôm thiếu niên cả người ướt đầm trở về phòng. Lấy cái khăn tắm to dùng bao phủ hết thân thể nhỏ gầy, gắt gao kéo hẳn kéo vào lòng.

“Vô luận người nói cái gì, ta cũng sẽ không thu hồi câu nói kia. Nói cho ta biết đi, Tiểu An, ‘Khi đó’ đến tột cùng phát sinh chuyện gì?”

Thiếu niên cả người run lên, trên mặt lộ ra biểu tình thất thố, trong con người thủy tinh sắc chợt lóe một tia thống khổ, nhưng lập tức bị sự cảnh giác thay thế.

Brian càng thêm đau lòng, thể nhưng có loại vết thương nếu không vạch ra để thoa thuốc một lần nữa, thì vĩnh viễn cũng không chữa khỏi, ngược lại sẽ chậm rãi hư thối. Vết thương trong lòng cũng là như thế.

“Sáu năm trước, người tới tìm ta, đúng không?”

Đây chỉ là Brian suy đoán, thể nhưng phản ứng của thiếu niên đã xác minh suy đoán này.

Lưu Bình An thất kinh ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn vào cặp mắt thâm thúy của Brian. Hắn lập tức cúi đầu, lại bị đối phương dùng hai tay ôm lấy.

“Không cần trốn tránh, người từng nói qua, sẽ không lại bị vận mệnh trêu cợt.”

Lưu Bình An dùng lực cắn môi dưới, hẳn quả thật không còn là tiểu hài tử yếu nhược trước đây. Vô luận ác mộng đáng sợ như thế nào, chính mình vẫn có thể vượt qua nó.

Thiếu niên hít sâu một hơi, ngữ khí khôi phục bình tĩnh, êm tai nói ra ác mộng sáu năm trước.

Sau cuộc chiến bảo vệ Anna Tây Á, nhên nhện tuy rằng lui bước, nhưng rất có khả năng sẽ lại tiến công. Dân cư còn sống tạm thời di chuyển đến trấn nhỏ phụ cận.

Lưu Bình An và những người khác tiến vào trại tị nạn trong trấn, sinh hoạt một khoảng thời gian. Khi hẳn trở lại Anna Tây Á, thành phố đã trở thành phế tích. Mọi người vô lực trùng kiến nhà ở, chia nhau di chuyển ra ngoài.

Thiếu niên lúc ấy chỉ có 13 tuổi, muốn tìm công việc mưu sinh nhưng không ai muốn thuê. Trên thực tế đại bộ phận đều vội vàng chạy nạn. Khi hẳn đói đến hết hoảng, có người quen nói cho hẳn, Brian từng đến tìm hẳn.

Lúc ấy Lưu Bình An chỉ nghĩ đến miếng cơm no bụng. Vì thế lập tức chạy tới quân doanh tìm Brian. Nhưng quân doanh quá lớn, căn bản không biết đối phương ở nơi nào.

Hắn trong quân doanh chạy loạn rất nhanh liền bị vài quan quân bắt được.

“Tiểu quý, quân doanh không phải chỗ để người chạy loạn nga.”

“Ta xem tiểu quý này hẳn là gián điệp nhên nhện đi.”

“Ta không phải! Ta đến tìm Brian.” Thiếu niên Bị lính nắm áo tức giận bất bình nói. Thiếu niên lúc ấy không có chú ý, khi hẳn nhắc tới cái tên này, mấy tên quan quân sắc mặt đều không tốt.

“Nga –” Trong đó một tên phục hồi tinh thần đầu tiên, sờ cảm, một đôi mắt trên người thiếu niên quét tới quét lui, “Người và hẳn là quan hệ gì?”

Thiếu niên thành thật trả lời bọn họ. Quan quân đi đầu cười nói: “Chúng ta đưa người đi tìm hẳn.”

Thiếu niên lúc ấy cũng hiểu được gã quan quân kia cười đến không có ý tốt, nhưng hẳn chưa hiểu sự đời cũng không nghĩ nhiều, bởi vì hẳn thật sự đói vô cùng. Chỉ nghĩ đến nhanh tìm thấy Brian, nhờ hẳn cho mình chút gì ăn.

Đoạn ký ức hia hiện tại đã trở nên ảm đạm trong đầu, bộ dáng những người đó cũng mơ hồ không rõ, hẳn chỉ nhớ rõ những người đó cười dữ tợn, trở thành ác mộng của hẳn.

“Ta cùng bọn họ vào một kho hàng, sau đó.....”

“Không cần nói nữa!”

Thiếu niên ngữ khí quá mức bình thản, căn bản không giống như đang kể chuyện của mình, ngược lại Brian cảm giác tim mình đang chảy máu.

Brian lúc ấy vì có công phòng thủ Anna Tây Á, được đặc cách thăng làm trung úy. Rất nhiều người đều ghen tỵ với hắn, mấy gã quan quân đó hẳn chính là một trong số đó đi.

Trên thực tế, tiền tuyến quân đội là nơi long xà hỗn tạp, quân kỷ lại dễ dãi, cho dù thiếu niên không phải đến tìm Brian đại khái cũng sẽ gặp chuyện giống vậy, thế nhưng Brian không thể tha thứ cho chính mình. Tại vì hắn mà khiến thiếu niên nhận phải thương tổn thể này.

“Đám súc sinh này!” Brian nắm chặt nắm tay, từ giữa những khe hở chảy ra tơ máu, con người thâm thúy tràn ngập sát khí sắc bén.

Lưu Bình An vươn tay xoa hai má thanh niên, “Không sao, những người đó toàn bộ đều chết rất thảm.” Thiếu niên khóe miệng nở nụ cười lạnh làm nhân tâm kinh sợ, thế nhưng Brian lại cảm giác lòng đau như xé.

Thiếu niên vỗ về mặt Brian, một tay còn lại trượt đến lồng ngực hắn, bởi vì quần áo toàn bộ đều ướt đẫm, rất nhanh đã vẽ ra đường cong thân thể của thanh niên.

“Nếu chỉ là chơi đùa, ta không thành vấn đề nga. Dù sao tại quân doanh cũng quen rồi.” Thiếu niên nheo mắt, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười. Song nụ cười nhạt này thật sự rất lạnh, làm người ta phát lạnh tận đáy lòng.

72. Chương 103: Nhẫn

103, nhẫn

Đối với việc mình mở lời, đối phương cư nhiên thờ ơ, ngược lại trong không khí tràn ngập một loại áp lực nặng nề, Lưu Bình An nghi hoặc ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thẳng vào mắt Brian, giống như đại dương bao dung, ánh mắt ôn nhu làm người ta nhớ đến mặt trời ngày xuân.

Trong lúc Lưu Bình An còn đang sững sờ, hai cánh tay ôm bên hông càng siết chặt. Hẳn cả người không khỏi kề sát vào lồng ngực đối phương. Thanh âm trầm thấp nam tính tản ra vô hạn nhu tình, như cơn gió bên bờ biển nhẹ nhàng mơn trớn.

“Ta tuyệt đối sẽ không để người lại bị thương tổn.” Thanh niên đưa ngón tay Lưu Bình An đến gần bên miệng, trịnh trọng nói ra lời thề, “Từ hôm nay trở đi, ta Brian * Andrew thuộc về Lưu Bình An, vô luận là tâm, sinh mệnh hay là linh hồn. Ta sẽ bảo hộ người, sẽ không để người lại nhận bất cứ thương tổn nào. Ở đây lập xuống thệ ước!”

Nói xong dùng lực cắn ngón áp út thiếu niên, người sau chỉ cảm thấy ngón tay một trận đau đớn, muốn rút tay về nhưng lại bị đối phương dùng lực giữ yên.

Thanh niên buông hắn ra, ngón áp út của thiếu niên in lên một vòng dấu răng, miệng vết thương rất sâu, máu theo kẽ tay chảy xuống.

“Là nhẫn thệ ước.” Brian liếm vết máu trên tay thiếu niên, lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Như vậy thì vĩnh viễn cũng không thể tháo xuống.”

“Khốn kiếp!” Lưu Bình An phẫn nộ bỏ tay hắn ra, nhưng vẻ đỏ ửng trên mặt lại làm bại lộ nội tâm của hắn.

“Ta là của người đó nha, Tiểu An. Đêm nay người muốn làm cái gì với ta đều được nga.”

Nam tử ngữ điệu tà tứ, lời nói tràn ngập ám chỉ se tình. Thiếu niên mặt đỏ lên, định mắng to đối phương không biết xấu hổ. Nhưng lơ đãng liếc đến vết thương trên ngón tay, tựa hồ bộ phận mềm mại nhất ở sâu trong nội tâm bị bắt giữ, vô lực đánh trả.

Một khi đã hạ quyết tâm, liền lập tức hành động đi. Lưu Bình An cho rằng nam nhân đối với loại sự tình này không nên giống đàn bà giả vờ từ từ chối chối. Hắn bỏ đi quần áo ướt đầm, thân thể xích lỏa khóa ngồi lên bụng nam tử.

“Brian, người đừng hối hận nga.”

Không khí tràn ngập mùi vị tình yêu mãnh liệt, tiếng rên rỉ cùng với tiếng nhục thể va chạm vang trong phòng cả một đêm.

Sáng sớm, gió biển nhu hòa thổi mở bức màn, ánh mặt trời màu bạch kim tiến vào phòng, phủ lên thân thể xích lỏa của thiếu niên. Thiếu niên nằm trên giường đáng người cũng không cường tráng, nhưng cơ bắp rắn chắc. Brian một tay chống đầu, tay còn lại đang vuốt ve cái lưng duyên dáng của thiếu niên.

Tối hôm qua khi vuốt ve thân thể hắn đã cảm giác được, làn da thiếu niên không hề bóng loáng, thậm chí có không ít chỗ gập ghềnh, tựa hồ là vết thương trước đây lưu lại. Hiện tại hoàn toàn hiện ra trước mắt, hắn mới phát hiện trên người thiếu niên vết thương rất nhiều. Một vết bỏng có diện tích rất lớn, từ bả vai một đường kéo dài qua cổ và cổ tay. Màu sắc đã trở nên rất nhạt, có chút giống như hoa văn phức tạp.

“Rất khó xem đi?”

Thanh âm thiếu niên khàn khàn, mang theo âm cuối mềm mại, tựa như cái móng vuốt nho nhỏ, khơi mào ngọn lửa trong cơ thể Brian. Hắn cúi người hôn lên miệng vết thương.

“Sẽ không..... Ta cảm giác như là văn tự Đông Phương cổ điển lúc phồn hoa. Hiện tại rất nhiều nữ hài tử đều thích xăm loại này.”

“Ngu ngốc! Vết thương là huân chương của nam tử hán. Nói cái gì giống nữ hài tử xăm hình, người thật đáng giận!” Lưu Bình An quần tròn tằm chần lên người, không để đối phương tiếp tục nhìn vết thương khó coi này.

Nhìn thiếu niên tự quần chính mình, lui thành một đống giống như con sâu. Brian cười xấu xa vươn tay ôm ‘con sâu’, cả người dán lên, dùng chỗ nào đó lại biến cứng cọ cọ thiếu niên.

“Tiểu An.....”

“Phiền muốn chết. Biến!”

Thanh âm Lưu Bình An từ trong chăn truyền ra, có điểm mơ hồ không rõ. Brian thấy hai tai thiếu niên đều đỏ, biết hắn là đang thẹn thùng.

Thật sự rất khả ái nha!

Nam tử không khỏi vươn đầu lưỡi liếm vành tai đỏ hồng của thiếu niên, người sau cả người run lên, nhẹ nhàng phát ra một tiếng rên rỉ.

Thanh âm mỏng manh này tựa như một mối lửa dẫn đốt nhiệt tình của Brian. Tránh không thoát, thiếu niên vẫn là để nam nhân đạt được.

Brian nghiêm cẩn cài nút cổ áo, quần trang màu lục nhạt phẳng phiu uy vũ, khoác trên người hắn càng có vẻ soái khí anh tuấn.

Hắn quay đầu nhìn thiếu niên trên giường bởi vì quá mệt mỏi mà nặng nề ngủ, con người thâm thúy tràn ngập ôn nhu như gió xuân. Thiếu niên ngủ mơ màng màng, cho dù hắn tới gần cũng không đột nhiên bừng tỉnh. Chứng tỏ thiếu niên đã buông xuống lòng cảnh giác với hắn.

Hắn đi qua nhẹ nhàng vuốt tóc Lưu Bình An, người sau trở mình, đem thân thể của mình hào phóng triển lãm trước mặt người khác cũng không có chút cảm giác nào.

Con người đen nhánh tựa hồ co rút lại một chút, trong đôi mắt như đại dương thâm thúy ẩn ẩn một đoàn hỏa diễm. Brian biết thiếu niên đã mệt muốn chết rồi. Một bên nhắc nhở chính mình, một bên kéo chăn qua che thân thể thiếu niên.

“Quả nhiên là ‘Đêm xuân khổ đoản’, khó trách ‘Quân hoàng không sớm lâm triều’”

Nếu quan tham mưu có ở đây, khẳng định sẽ cười hắc hắc vãn thơ loạn xạ. Brian bắt đắc dĩ cười rồi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán thiếu niên.

“Thực xin lỗi.....”

Lưu Bình An bị tiếng đập cửa thô bạo đánh thức. Nếu hắn còn không đi mở cửa, đại khái đối phương liền sẽ phá cửa mà vào.

“Ồn chết rồi! Tên khốn kiếp nào còn làm ồn lão tử sẽ đem người buộc trên đầu thuyền luôn!” Vừa mở cửa, Lưu Bình An ngây ngốc. Người đứng ngoài cửa cũng đồng thời sửng sốt. Nhưng sau khi tầm mắt đảo qua trên người thiếu niên, một đôi mắt cơ hồ muốn phun lửa.

“Huấn luyện viên.....” Lửa giận của đối phương khiến Lưu Bình An có điểm chột dạ lui về phía sau nửa bước. Thật là kỳ quái, chính mình vì sao lại chột dạ a? Hiện tại đang nghỉ hè, cho dù là huấn luyện viên cũng không có quyền xen vào sinh hoạt cá nhân của hắn.

Nhìn thiếu niên quần áo không chỉnh tề mở cửa, hơn nữa trên cổ đều là dấu hôn, Edward bùng nổ.

Hắn buổi sáng hôm nay trở về mới biết thiếu niên hôm qua một đêm không về nhà. Bởi vì trụ sở của tướng lãnh thượng cấp cũng thuộc về cơ mật quân sự, cho nên Smith căn bản tìm không thấy hắn. Edward thật vất vả tìm đến bằng hữu của Brian là quan tham mưu, nhõng nhẽo nài nỉ mới tìm được đến nơi này.

Xem ra vẫn là đã muộn. May mắn hắn không cho Smith đến, nếu không hiện tại khẳng định đã muốn lật trời.

“Tên kia đâu?”

“Đi?”

“Brian * Andrew, hắn đâu?” Edward nổi giận dưng dưng xông vào phòng, chuẩn bị đánh tên kia một phát. Nhưng căn bản là không nhìn thấy tên nam nhân quái quỷ kia.

“Nga..... Brian.....” Lưu Bình An lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, phòng không tính là lớn, căn bản không thấy bóng dáng Brian. Dù hắn ra ngoài một lát cũng không thể không để lại lời nhắn, gọi điện thoại đối phương cũng không nghe máy. Lưu Bình An trong lòng đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Mau tìm hắn!”

“Đương nhiên phải tìm hắn.” Edward nghiêng răng nghiêng lợi, cư nhiên dùng loại này thủ đoạn hạ lưu này bắt cóc Tiểu An, người này tuyệt đối không thể tha thứ.

Edward liên hệ với bạn bè, đối phương nói Brian buổi sáng ngày hôm qua nhận được lệnh triệu tập, hôm nay phải chạy tới thủ đô.

“Thực xin lỗi, Ed. Người xem tướng quân của chúng ta muốn đi ‘Hong Môn Yến’ [một đoạn sự tích của Trung Quốc, ai muốn hiểu rõ mời tìm Google tỷ tỷ] có khả năng có đi không có về, liền không muốn so đo hắn ra tay với ‘Vị kia’ của người a.” Quan tham mưu ngữ khí giả dối không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu.

Edward dùng lực đạp chân ga, tăng tốc độ xe tới mức cao nhất, trên quốc lộ điên cuồng mà phóng, xem mấy biển báo hạn chế tốc độ ven đường như không có gì. Đương nhiên, hắn tháng này xác định vững chắc sẽ thu được vô số hóa đơn phạt siêu tốc. Dù sao xe này là của Smith, hắn mới mặc kệ không thèm quản.

Hắn hiện tại chỉ muốn hung hăng đánh cái tên nam nhân kia.

Lưu Bình An im lặng ngồi trên ghế phó lái, cúi đầu nhìn ngón tay của mình. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hồng ấn trên ngón áp út. Sớm đã cầm máu rồi, nhưng dấu răng vẫn đỏ tươi như vậy, giống như một vòng dây tơ hồng.

Radio nhà ga Aliya không ngừng lặp lại: Xe lửa bay tốc hành MT684 đi thủ đô sắp khởi hành, mời hành khách lập tức lên xe.

Brian dưới sự thúc giục của phó quan mới chậm rãi xoay người đi lên xe lửa.

“Lão đại, người thật sự định lưu lại bút phong lưu này xong liền vỗ mông rời đi à?” Quan tham mưu trên chóc tướng quân nhà mình.

Nhưng Brian cũng không đáp lại, sau khi ngồi vào chỗ trên xe vẫn không yên lòng, nâng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cửa xe lửa đã đóng, nhưng bởi vì guồng nước bên ngoài còn nối tiếp với xe lửa, cho nên tạm thời vẫn chưa thể khởi hành.

“Ai nha, lão đại, bút phong lưu của người thật sự tới tìm người a.” Phó quan chỉ ngoài cửa sổ xe. Chỉ thấy có hai người không để ý phục vụ viên ngăn trở, xông lên đài khởi hành.

Brian giật mình mở ra cửa sổ thoát hiểm khẩn cấp, lộ người ra, “Tiểu An!”

“Khốn kiếp!” Edward một quyền đánh vào mặt Brian. Một quyền này rất nặng, nhưng Brian không chút nào trốn tránh, trực diện nhận một quyền này.

“Bảo vệ tốt Tiểu An! Nhờ người.” Brian một phen cầm tay Edward, người sau trừng hắn, khóe miệng treo nụ cười lạnh mang theo khiêu khích mãnh liệt, “Không cần người nói ta cũng sẽ làm vậy. Đừng nữa trở về, tên không chịu trách nhiệm khốn kiếp như người! Nếu dám xuất hiện nữa thì không chỉ là một quyền đơn giản vậy đâu.”

“Cám ơn.”

Brian quay đầu sang thiếu niên bên cạnh, hắn sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý bị đánh bị mắng bị chán ghét. Nhưng thiếu niên lại bình tĩnh nhìn hắn.

“Tiểu An.....”

Thiếu niên đột nhiên bắt lấy tay Brian, hung hăng cắn ngón áp út của hắn, định cắn đến chảy máu.

Lúc này guồng nước đã tháo ra khỏi xe lửa, thân xe bắt đầu chậm rãi khởi động. Thiếu niên buộc phải buông lỏng tay nam tử. Chỉ trong nháy mắt, xe lửa đã nhanh chóng rời đài khởi hành.

Brian nhìn ngón áp út của mình có một vòng vết máu, lại ngẩng đầu hướng tới đài khởi hành hô to. Nhưng xe lửa tốc độ bay rất nhanh, đài khởi hành đã hoàn toàn không nhìn thấy.

Brian bị tiếp viên hàng không ấn vào trong xe, giáo huấn một trận. Hắn chỉ cười trừ, trở lại chỗ ngồi của mình.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vết máu trên ngón áp út, khóe miệng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

73. Chương 104: Khóa Nghiên Cứu Nhèn Nhện Biến Chứng

104, khóa nghiên cứu nhèn nhện biến chứng

Lưu Bình An mở to mắt, trước mắt là những sợi tóc như ánh mặt trời vàng kim chói mắt.

Thật xinh đẹp nga!

Hắn vươn tay muốn vuốt sợi tóc mềm mại kia, lại bị một bàn tay hữu lực nắm lấy. Ngẩng đầu liền đối diện một đôi mắt mỹ lệ như ngọc lục bảo. Màu xanh ngọc bích trong suốt, nhu tình như nước, cho dù là hàn băng vạn năm tựa hồ cũng sẽ bị hòa tan.

Lúc Lưu Bình An ý thức được cặp mắt kia là thuộc về ai, đối phương đã cúi người hôn lên bờ môi hắn. Ngón tay với khớp xương rõ ràng lướt qua lồng ngực hắn, hướng đến nơi mẫn cảm.

“Ân.....”

Da thịt nóng ảm kề sát thân thể hắn, nhẹ nhàng ma sát, rất là thoải mái. Hơi thở đối phương cực nóng khiến hắn cảm thấy càng thêm hưng phấn. Khi tay đối phương tiến đến vị trí mẫn cảm kia, Lưu Bình An rốt cuộc phục hồi tinh thần.

Không được!

Hắn dùng lực đẩy Aslan ra, nhưng đối phương gắt gao bắt lấy cổ tay hắn, không để hắn rời đi.

“Đáng giận.....” Lưu Bình An dùng lực giãy dụa, phát hiện mình và đối phương đều hoàn toàn xích lõa, lại thêm tư thế ái muội như thế, nhất thời trên mặt nóng lên.

Hắn lui về phía sau, lưng lại va vào một lồng ngực rắn chắc. Hai tay trắng kiện hữu lực từ sau người ôm qua eo hắn. Khí tức nóng bỏng phả lên cái cổ mẫn cảm của Lưu Bình An, khiến hắn cả người run lên.

Đối phương đáng người phi thường cao lớn, Lưu Bình An căn bản không thể thoát khỏi kiểm chế của hắn. Bàn tay to bắt đầu dao động trên người hắn.

“Không cần..... Fitzgerald, còn không dừng tay ta liền làm thịt ngươi..... Nha.....”

Bộ vị yếu hại bị nắm trụ, Lưu Bình An kêu sợ hãi một tiếng. Hắn vươn cánh tay duy nhất có thể tự do hoạt động, hướng tới thân ảnh cao ngất đứng bên cạnh cầu cứu: “Brian.....”

Quân trang màu lục nhạt, nam tử kiên nghị cao ngất cúi xuống, cầm ngón tay Lưu Bình An đến gần bên miệng, dùng lực cắn ngón áp út của hắn.

Đau đớn khiến thiếu niên toàn thân giật bắn, phát hiện hóa ra mình đang nằm trên chiếc giường sắt hẹp, bên dưới mơ hồ truyền đến tiếng Connor nói mê. Ánh sáng thần nhiên từ ngoài cửa sổ tiến vào, trời còn chưa sáng hoàn toàn. Lưu Bình An thở dài một hơi nhẹ nhõm, nguyên lai vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Học kì mới đã bắt đầu một tháng, nhưng ấn ký trên ngón áp út vẫn không mất đi. Hắn sờ ấn ký như vòng dây tơ hồng, lẩm bẩm nói: “Brian, còn không trở về ta sẽ muốn tìm niềm vui khác a.”

Nói xong cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái lên ấn ký trên ngón tay.

Dù sao cũng không thể ngủ tiếp, Lưu Bình An sợ nếu mình ngủ tiếp sẽ lại gặp cái loại mộng yêu mê này. Đang muốn rời giường, cảm thấy hạ thân một mảnh ẩm ướt, hắn cả người cứng đờ.

Như thế nào lại gặp loại quái mộng này? Còn mơ thấy bọn Aslan với mình..... Nghĩ đến đây Lưu Bình An trên mặt hơi hơi nóng lên.

Chẳng lẽ chính mình dự cầu bất mãn [như cầu không được thỏa mãn] sao? [Thiên Âm: Đây là phiên nào thời kỳ trưởng thành trong truyền thuyết?]

Học kỳ hai năm thứ nhất Học viện quân sự, ngoại trừ các khóa tri thức cơ bản, còn gia tăng thêm rất nhiều chương trình ngoại khóa. Lấy mục tiêu quen thuộc nắm bắt tri thức trụ cột là chính, thực hành là phụ mà tăng thêm chương trình học. Đám học viên rốt cuộc có thể sờ súng thật pháo thật, ở bên ngoài tiến hành thao diễn thực tế đơn giản.

Trong học kỳ hai, cũng có một môn bắt buộc, đó chính là – nghiên cứu nhên nhện biển chủng. Môn học này trở thành ác mộng của tất cả học viên học viện quân sự.

“Không cần! Người ta không cần..... Tiểu An.....555.....” Connor thanh âm nhẹ nhàng run rẩy, mang theo tiếng khóc nức nở, hơn nữa lời kịch ái muội, khiến người khác suy nghĩ miên man bất định.

Tầm mắt mọi người đều tập trung ánh nhìn về phía bọn họ. Lưu Bình An thật sự không thể nhịn được nữa, dùng lực vặn bung cánh tay đang ôm mình, giận dữ hét: “Mẹ nó, là nam tử hán thì đừng có xoay xoay vặn vặn nữa! Y như đàn bà!”

Bọn họ thân đang ở khu dã chiến của học viện quân sự Aliya. Trong khu rừng mưa nhiệt đới rậm rạp, con người nuôi một lượng lớn nhên nhện biển chủng. Từ nhện khổng lồ cấp nô lệ đến nhên nhện nhỏ cấp quý tộc đều có. Sự kiện nhên nhện biển chủng tấn công học viên trong đợt huấn luyện trước nhập học kia chính là đám nhện chạy ra từ nơi này.

Hôm nay là buổi ngoại khóa của môn nghiên cứu nhên nhện biển chủng. Tên hay ho là để đám học viên cùng biến chủng tri chu ‘Thân mật tiếp xúc’, lý giải càng tốt địch nhân tương lai. Nhưng trên thực tế, đối với không ít người mà nói chỉ là một hồi ác mộng, tỷ như Connor, vừa đến liền ôm Lưu Bình An không chịu buông tay.

“Chỉ sợ đàn bà so với hần còn giỏi hơn nhiều.” Al đen thui không có ý tốt đùa cợt nói, lấy ngón tay chỉ chỉ nhóm nữ sinh đang đút nhեն nhện biến chủng ăn thịt sống.

Al vừa nói xong, thỉnh linh một con nhên nhện bị ném tới trên mặt, hần sợ tới mức kêu to. Lưu Bình An vỗ tay, hừ hừ hai tiếng, “Chính người không phải cũng như vậy sao. Yên tâm, không phải nhên nhện biến chủng, chỉ là nhện lông bình thường thôi.”

“Tuy rằng Connor vô dụng thật, nhưng người cũng không thể khi dễ hần.....”

“Tiểu An.....” Connor lau nước mắt, đầy mặt vui sướng nhìn hần.

“Có thể khi dễ hần chỉ có ta!”

“Tiểu An.....” Gương mặt vui sướng lập tức phủ đầy hắc tuyến.

“Vị tiểu bằng hữu này, kỳ thật nhên nhện biến chủng tuyệt không đáng sợ nga.” Thanh âm âm dương quái dị từ phía sau truyền đến, nam tử mặc blouse trắng, sau đầu thắt một cái bím tóc đi đến bên cạnh bọn họ.

Vị nam nhân thoạt nhìn có điểm thần kinh này chính là giáo sư môn nghiên cứu nhên nhện biến chủng của họ. Tên dài quá, Lưu Bình An đã quên mất tiêu, chỉ nhớ mọi người đều lên gọi hần là ‘Bím tóc’.

‘Bím tóc’ lấy ra thiết bị khống chế, một con nhên nhện biến chủng to chừng liền tiến lại đây, dừng lại ngay trước bọn họ. Hần vỗ vỗ đầu nhện, nói: “Bé đáng yêu này tên là Mao Mao, lại đây nào..... Chào hỏi vị tiểu bằng hữu này đi.”

Nhên nhện chuyển động ánh mắt đỏ ngầu, đột nhiên há miệng lộ ra cái mồm đầy răng nhọn văng đầy nước bọt vẫn đục, một phát ngậm đầu Connor. Sau đó lại há mồm phun Connor ra.

“Nhìn xem, có phải tuyệt không đáng sợ hay không nha?” ‘Bím tóc’ lộ ra nụ cười sáng lạn, vỗ vỗ đầu nhên nhện, “Thật ngoan.”

Connor ngơ một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Lưu Bình An đầu đầy hắc tuyến, nghĩ: Vị giáo sư này tuyệt đối là cố ý.

Nữ sinh cũng có không ít người sợ nhên nhện, thế nhưng dưới sự cổ vũ và dẫn dắt của Mai Lệ, cũng miễn cưỡng tiếp xúc với nhên nhện to lớn. Tuy rằng đại bộ phận nữ sinh sắc mặt vẫn tái nhợt. Chỉ có vài người dám đem thịt tươi trong tay đưa đến miệng nhên nhện. Trong đó một thân ảnh cao gầy hoạt bát có vẻ đặc biệt đáng chú ý.

La Cơ sau khi đút toàn bộ thịt trong tay xong, xoay người lại. Phát hiện Lưu Bình An đang nhìn bên này, cười ngoắc hần, ý bảo hần qua đây.

“Tiểu An!”

Giao Connor đã té xỉu cho nhân viên thường trực, Lưu Bình An đi tới chỗ La Cơ.

“Người rất lợi hại nha. Tuyệt không sợ hãi.” Tuy rằng nữ binh trong quân doanh đều mất hết cảm giác với nhên nhện, thế nhưng Lưu Bình An cảm giác theo thiên tính thì nữ hài tử ít nhiều cũng sẽ có điểm sợ hãi.

“Mấy gia hỏa này so với mấy con gặp tại huấn luyện trước nhập học cũng không khác mấy.” La Cơ vỗ đầu một con nhện đen to lớn trong đó, “Thật đáng thương, bị người thuần dưỡng giống như nuôi chó. Bất luận là cái gì, nhân loại đều muốn chinh phục.”

Trong mắt La Cơ chợt lóe một tia thương hại, mà nhiều hơn là đùa cợt. Nhưng chỉ trong nháy mắt mà thôi, con người đen bóng lúc nhìn sang Lưu Bình An lại bao hàm ý cười.

“Tiểu An, gã gia hỏa này có thể cho chúng ta cười nga.”

“Hả?”

Nhên nhện màu đen to lớn nhanh chóng xuyên qua cánh rừng, khiến nhóm học viên đang ở gần đó đều lấp bắp kinh hãi. Lúc nhìn thấy hai người ngồi trên lưng nó thì càng thêm giật mình há to miệng.

Lưu Bình An ngược lại cảm giác thực thích, trước kia chưa từng có nghĩ tới có thể cười nhên nhện chạy trong rừng rậm, thật giống như đang đua xe vượt địa hình.

“Oh my god!” ‘Bím tóc’ hai tay bưng mặt ra vẻ ‘Hò hét’, “Mau dừng lại! Nguy hiểm quá.”

“Ha ha, người xem mặt giáo sư kìa..... Chơi thật vui nha.” Lưu Bình An chỉ tay về phía ‘Bím tóc’ cười rộ lên. La Cơ ngồi sau hắn cũng cười. Nhưng trong đôi mắt đen chột lóe một tia tinh quang không rõ ý nghĩa.

“Uy, Tiểu An!”

Lưu Bình An nhìn thấy Kỉ Vũ đang hươ hai tay với hắn, tưởng rằng là đang chào hỏi. Cũng phát phát tay với Kỉ Vũ, “Thực đáng tiếc nga. Không thể để bọn họ cùng cười.”

Kỉ Vũ buông tay, nôn nóng hô to, “Tiểu An, mau dừng lại!”

Eugene xem bản đồ xong, chửi nhỏ một tiếng, mở ra thiết bị liên lạc, “Uy, Tiểu An đang hướng tới chỗ người. Đương nhiên không phải một người, còn cùng mỹ nhân cười nhèn nhện biển chủng nữa.”

Eugene ngừng một lát, tiếp tục nói: “..... Kỳ thật rất nguy hiểm, nếu bị ngã xuống, bị dè hay bị quăng bay đi, còn có khả năng sẽ đột nhiên thú tính đại phát, đương nhiên, nữ nhân kia cũng có khả năng thừa cơ.....”

Eugene còn chưa nói xong, đã bắt đặc dĩ buông máy liên lạc, lắc đầu, “Aslan càng ngày càng không có tính nhân nại.”

74. Chương 105: Thay Đổi

105, thay đổi

Lưu Bình An cười nhèn nhện biển chủng xuyên qua cánh rừng, đột nhiên phát hiện phía trước có một người đang đứng. Nhèn nhện không giống như ô tô có thể phanh gấp, trực tiếp lao thẳng đến.

“Chết tiệt! Mau tránh ra!” Lưu Bình An hô to, nhưng người phía trước lại vẫn bình tĩnh đứng đó, không nhúc nhích.

Ánh dương xuyên qua lá cây hạ xuống một tia sáng, chiếu vào trên người người nọ, mái tóc vàng kim, đôi mắt xanh biếc sáng ngời, giống như thiên thần hạ phàm xuống nơi rừng rậm hoang vu.

“Aslan!” Bất thốt ra tên đối phương, Lưu Bình An nôn nóng giơ nắm tay nhắm ngay đầu nhèn nhện, chuẩn bị dùng phương thức cứng rắn bắt nó dừng lại.

Một bàn tay từ phía sau vươn ra giữ lấy tay hắn, “Chờ một chút.....”

Ngay lúc nhèn nhện xông tới chỗ Aslan, đột nhiên cúi người gập đầu trước mặt Aslan như triều bái. Aslan lộ ra nụ cười ôn hòa, vỗ đầu nó, “Ngoan lắm.....”

Lưu Bình An không dám tin nhìn Aslan. Chẳng lẽ người này có thể khiến nhèn nhện nghe mệnh lệnh của hắn sao?

La Cơ nhìn biểu tình trên mặt thiếu niên, đại khái đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, cười chỉ chỉ dưới chân Aslan. Nguyên lai trên mặt đất có một miếng thịt tươi lớn, con nhèn nhện đang ăn thật sự vui vẻ.

Lưu Bình An gõ một phát lên đầu nhện, “Quý tham ăn này!”

Aslan cười đi qua, vươn hai tay với thiếu niên, “Tiểu An.”

Lưu Bình An đảo qua hai tay hắn vươn ra, khoe miệng có điểm vụn vụn, “Người đây là ý gì?”

“Cao lắm đó, để ta ôm người xuống.”

Người này nghĩ ta là nữ nhân sao? Lưu Bình An cảm giác mình bị xem thường, đột nhiên cảm giác gương mặt tươi cười của Aslan thực muốn ăn đòn.

“Ta còn chưa chơi đủ đâu. La Cơ, lát nữa chúng ta cười con nhện này bên kia, được không?” Lưu Bình An không nhìn Aslan hai tay đang ở giữa không trung, quay đầu nói với La Cơ. Người sau nén cười gật đầu.

Lúc này Aslan thực xấu hổ, nhưng hắn cũng không giận, cười đến càng ôn nhu. Nhưng Lưu Bình An lại rung mình một trận.

Aslan đột nhiên nhảy lên lưng nhèn nhện, giống như một con báo nhanh nhẹn. Khi Lưu Bình An phản ứng lại thì đã bị Aslan ôm lấy.

“Khốn kiếp! Người làm gì vậy hả?” Aslan hai tay nâng dưới nách hắn, giống như ôm tiểu hài tử thoải mái mà ôm hắn. Làm như vậy trước mặt La Cơ, khiến Lưu Bình An cảm giác quả thực là vô cùng nhục nhã.

“Xin vui lòng tuân thủ nội quy lớp học.” Aslan ôm thiếu niên nhảy xuống lưng nhèn nhện, “Hành vi cười nhèn nhện là rất nguy hiểm.”

“Có cái gì nguy hiểm đâu? Mấy con nhèn nhện này không phải đều đã được thuần dưỡng sao?” La Cơ cũng mạnh mẽ nhảy xuống đất, vuốt vuốt tóc, trong giọng nói mang theo khinh thường.

Ánh mắt Aslan xẹt qua thiếu niên, vừa lúc đối diện với La Cơ. Tầm mắt hai người chạm nhau, không khí lập tức cô đọng lại. Ngay cả Lưu Bình An cũng cảm thấy không thích hợp.

Hai người kia là sao thế này? Từ sau khai giảng liền luôn như muốn cắn nhau. Lúc trước chỉ có khi An Nam tìm Aslan làm phiền mới có loại không khí này.

“Không tốt!” Một tiếng hô to đánh vỡ cục diện bế tắc. Chỉ thấy Lý Duy ngày thường luôn nghiêm cẩn vội vàng chạy tới, thần sắc kích động.

“Làm sao vậy?” Aslan biết có thể khiến Lý Duy thành cái dạng này, khẳng định đã phát sinh chuyện thực khẩn cấp.

“Aslan đại nhân, có nhèn nhện biến chủng đột nhiên nổi điên chạy trốn. Ban quản lý khu đã chiến yêu cầu toàn bộ học viên lập tức rút lui.”

“Sao có thể? Không phải có thiết bị khống chế sao?” Lần học ngoại khóa này, kỳ thật đã cố ý chọn loại nhèn nhện biến chủng vị thành niên tương đối dịu ngoan, hơn nữa mỗi một con nhện đều được gắn thiết bị khống chế. Chỉ cần nhèn nhện không nghe lời, thiết bị khống chế sẽ lập tức phóng thích điện lưu, khiến nhèn nhện tạm thời tê liệt.

“Hình như mất đi hiệu lực.”

Aslan sắc mặt trầm xuống, xoay người nói với Lưu Bình An và La Cơ: “Nơi này cách cửa ra B của khu đã chiến rất gần, không nhất định phải trở ra bằng cửa A. Các người và Lý Duy lập tức rút lui từ cửa B đi.”

“Không cần!” Lưu Bình An bắt lấy cổ tay Aslan, “Người định một mình trở lại giúp đỡ những người khác đúng không?”

“Đây là trách nhiệm của ta.”

“Người đã không còn trong Ban uỷ viên.”

“Nhưng ta là cán bộ Hội học sinh. Cũng có trách nhiệm hỗ trợ giáo phương bảo vệ các học sinh an toàn.”

Trước đây có cảm giác Aslan là đại thiếu gia hàng thật giá thật. Nhưng gần nhất, Lưu Bình An cảm giác hắn có điểm khác. Về phần bất đồng ở chỗ nào? Có lẽ là khí thế đi, so với trước càng thêm trầm ổn bình tĩnh, gánh vác trách nhiệm của một người lãnh đạo, nên dần dần hiển lộ ra phong phạm đại tướng.

“Người không thể đi một mình, ta cũng phải đi hỗ trợ. Ta đã nói không thể bỏ lại đồng bạn, Eugene và Kỉ Vũ đều còn ở bên kia a.”

Nhìn thiếu niên bộ dáng kiên trì, Aslan cong khóe miệng, “Vị nữ sĩ kia thì sao?”

Lưu Bình An theo tầm mắt hắn, nhìn về phía La Cơ, người sau hừ lạnh một tiếng, “Đừng tưởng nữ sinh không bằng nam sinh.”

Nhưng trong mắt Lưu Bình An chợt lóe do dự. Aslan bắt được cái cảm xúc chợt lóe mà qua này, “Tiểu An, nếu tất cả đồng bạn của người rơi xuống nước, người chỉ có thể cứu một mà thôi, người sẽ làm sao?”

Trầm mặc trong chốc lát, Lưu Bình An gật gật đầu, “Ta hiểu được.”

Aslan nắm lấy bàn tay thiếu niên vừa rồi cầm cổ tay mình, đến gần bên miệng, hôn lên đó, “Ta cam đoan với người, nhất định sẽ đưa các đồng bạn bình an trở về.”

Lưu Bình An cảm giác bị ngón tay bị hôn nóng lên, lập tức rút tay về. Xoay người nói với La Cơ, “Chúng ta đi thôi.”

Aslan nói với Lý Duy: “Người cũng cùng bọn họ đi đi.”

“Nhưng.....”

“Không thành vấn đề, hiện tại ta đã bắt đồng với trước.” Aslan nở một nụ cười nhạt đầy tự tin.

Đại đa số học viên đều tập trung tại sân nuôi dưỡng ở giữa, nơi này mặc dù cách cửa A không xa, nhưng bởi vì bốn phía không biết có bao nhiêu con nhện nhện trốn thoát cũng như không biết chúng nó ở nơi nào, đám học viên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

An Nam đang chuẩn bị tập trung người mang đến chỗ cửa ra. Nhưng vẫn còn không ít học viên đang ở bên ngoài sân nuôi dưỡng khu dã chiến. Xa xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi, mà người hấn phải ra đi tìm học viên còn chưa trở về, khiến An Nam lòng nóng như lửa đốt.

“An Nam, tình huống thế nào?”

Một thanh âm quen thuộc khiến hấn từ trong cảm xúc nôn nóng tĩnh lại. Ngẩng đầu nhìn thân ảnh thon dài của Aslan đang đến gần.

“Người là tới cười ta sao?” An Nam không nghĩ lại gặp Aslan, bởi vì Aslan bất cứ lúc nào cũng đều bình tĩnh tự nhiên như vậy, làm cho hấn lúc này có vẻ càng thêm chật vật không chịu nổi.

Aslan lắc đầu, “Hiện tại không phải thời điểm nói đùa. Còn bao nhiêu người chưa tập trung?”

“Hai mươi ba, trong đó mười lăm người là nữ sinh.” An Nam kiểm kê thật sự cẩn thận, đây cũng chính là nguyên nhân hấn nôn nóng, hấn đột nhiên kẻ sát vào Aslan, nhẹ giọng nói bên tai: “Aslan, tình huống rất giống với khi chúng ta bị nhện nhện tập kích trong đợt huấn luyện trước nhập học. Lũ nhện nhện này chỉ công kích nữ sinh.”

Aslan hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, “Bộ cảnh vệ lúc nào tới?”

“Trong vòng năm phút sẽ tới nơi này.”

“Giáo sư đâu?”

An Nam tà tà nghiêng đầu, trong ánh mắt tràn ngập khinh thường. Aslan theo tầm mắt hấn, nhìn thấy giáo sư ‘Bím tóc’ của bọn họ đang nằm bất tỉnh nhân sự một bên.

“Thật sự là giáo sư không có trách nhiệm.” Aslan nhún vai, quay đầu nói với An Nam: “Xem ra chỉ có thể dựa vào chúng ta. Người phụ trách mang mọi người rút lui từ cửa A, ta phụ trách đi tìm học viên chưa tập hợp.”

“Đừng có ra vẻ anh hùng, Aslan.”

“Tất cả ở trong này cùng ‘chống đỡ tới chết’ mới là ra vẻ anh hùng đi?” Aslan lời nói rõ ràng nhắm vào An Nam, thế nhưng người sau không bị hấn kích, chỉ trừng mắt nhìn đối phương.

Nhìn đối phương một hồi, Aslan thở dài, “Đúng rồi, tên đại ngốc cách vách ký túc của ta đâu?”

“Không gặp qua.” An Nam không rõ đối phương vì cái gì nhắc tới người này.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, một con nhện nhện màu đen to chừng bị ném bay lên ngọn cây, trên không quơ chân vài cái rồi ngã trở về, bụi đất mù trời.

“Nha, ta biết hấn ở nơi nào rồi.” Aslan dùng ngữ khí thoải mái nói: “Không sao đâu, An Nam. Bên chúng ta có ‘Siêu nhân’ nga.”

Nói xong xoay người đi vào rừng, nghe tiếng An Nam từ phía sau gọi hắn. Aslan vừa mới chuyển thân, một cỗ kính phong nghìn diện mà đến, hắn vươn tay vững vàng tiếp được thứ bay qua. Đó là một thanh kiếm laser.

An Nam nói: “Thứ này ngươi cầm đi, từ chỗ quản lý viên lấy được đó a.”

“Cảm ơn.” Aslan lại cong khóe miệng.

75. Chương 106: Ta Muốn Ăn Người

106, ta muốn ăn người

Bên kia khu dã chiến, bọn Lưu Bình An nhanh chóng đến cửa B. Đột nhiên hắn thấy sống lưng phát lạnh, theo bản năng lắc mình sang bên cạnh, một cái chân nhện màu đỏ lướt sát qua người, cắm vào chỗ vừa rồi hắn đứng.

Lưu Bình An trên mặt đất lăn vài vòng, linh hoạt nhồm đậy. Một con nhện nhện mình đầy hoa văn màu đỏ to như cái ô tô đột nhiên từ ven rừng xuất hiện.

“Tiểu An!”

“Dừng lại đây!”

Lưu Bình An quát bảo Lý Duy đang định xông tới dừng lại, rút chủ thủ phòng thân ra. Nhện nhện to lớn hắn tuyệt không sợ, con nhện này tuy rằng chỉ là cấp nô lệ, hình thể cũng nhỏ hơn đồng loại, nhưng xem hoa văn của nó, độc tính hẳn rất mạnh, phải cẩn thận đối phó.

Con nhện bởi vì hình thể nhỏ nên thực linh hoạt. Nhún một cái, liền phóng sang chỗ Lưu Bình An. Người sau trên mặt đất lăn một vòng, tránh thoát đối phương công kích. Lấy kinh nghiệm của hắn, không thể cùng loại nhện nhện này so tốc độ và sự linh hoạt, tuyệt đối không thắng nổi nó.

Nhện nhện lại nhảy lên, nhe ra răng nanh bén nhọn, như một cái lưới lớn đánh về phía thiếu niên.

“Đáng giận.....” Lưu Bình An vươn người, nắm chặt chủ thủ trong tay.

Chỉ có cơ hội một lần, nếu bắt thành hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, một thân ảnh xông đến che trước người hắn, răng nhện bén nhọn trực tiếp cắm vào lưng người nọ. Trong nháy mắt, trước mắt Lưu Bình An một mảnh huyết hồng, hắn dùng toàn lực đâm chủ thủ vào cằm nhện nhện, xuyên qua miệng, cắm sâu vào đầu nó.

Nhện nhện ngã xuống, Lưu Bình An từ dưới thân nhện bò ra, ôm người trong lòng kêu to, “La Cơ!”

Nhìn gương mặt tái nhợt và làn da trắng nõn của thiếu nữ trong lòng nhanh chóng chuyển đen, nội tâm Lưu Bình An không ngừng bốc lên sát ý mãnh liệt, tiếng kêu sợ hãi của Lý Duy hắn hoàn toàn nghe không thấy.

Lý Duy nhìn hai con nhện nhện đen to lớn dần dần vây hướng thiếu niên, hắn căn bản vô sách ứng phó.

Thiếu niên buông người trong lòng ra, đột nhiên nhảy lên, bàn tay trần nhảy đến lưng nhện. Hai mắt hắn đỏ hồng, sát khí bức người, huy động nắm tay hung hăng đánh về mắt nhện nhện.

Mắt nhện bị đập nát, phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên mặt đất loạn xoay qua xoay lại loạn xạ, muốn đem thiếu niên hất xuống. Nhưng thiếu niên đã giết đỏ cả mắt, tựa như điên rồi, không ngừng công kích tới bộ vị yếu ớt của nhện nhện.

Lý Duy cảm giác Lưu Bình An lúc này đáng sợ như Tu La. Mắt thấy một con khác cũng muốn tiến lên công kích thiếu niên. Trên người không có vũ khí, Lý Duy không cho rằng mình có thể đánh thắng hai con nhện nhện này.

Nhưng thiếu niên đối với Aslan đại nhân rất trọng yếu, nếu thiếu niên bị thương tổn, Aslan đại nhân nhất định sẽ thực tự trách.

Lên thôi! Lý Duy nhặt một nhánh cây thô ven đường lên tay, hét lớn một tiếng nhằm phía một con nhện nhện khác.

Nhưng vào lúc này, hai đạo ánh sáng màu lam chợt lóe, tia laser chuẩn xác bắn thẳng đại não nhện nhện. Lý Duy ngẩng đầu nhìn phương hướng laser bắn tới, giữa cành lá rậm rạp trên một thân cây, không biết từ khi nào đã đứng một thanh niên tóc trắng lạnh lùng.

Thẳng đến lúc nhện nhện bất động, thiếu niên vẫn còn phát cuồng vung quyền đánh lên đầu nhện nhện. Đem vỏ ngoài, não đánh thành nát nhừ.

“Đủ rồi! Tiểu An!” Lý Duy từ phía sau kéo hần, muốn đem hần rời ra, lại bị hần một tay hất ra. Sát khí trên người thiếu niên tản mát ra khiến hần cảm thấy cả người phát lạnh.

Đang lúc hần vô sách ứng phó, ngẩng đầu phát hiện Gavin đã đứng ở sau lưng thiếu niên, vô thanh vô tức giống như bóng ma, vươn tay thành đao bổ xuống gáy thiếu niên. Người sau tuy có cảm thấy, nhưng đã quá trễ.

Thân thể mềm mềm trượt xuống, Lưu Bình An trước lúc mất đi ý thức nhìn thấy một mảnh băng lãnh màu lam nhạt.

-0-

Bộ kỹ thuật Sở nghiên cứu Quân bộ Aliya, cơ giáp kim loại to lớn nhanh nhẹn như báo, nhảy lên rồi trầm ổn rơi xuống đất.

Tiếng động cơ nổ ong ong dần dần nhỏ lại, đôi mắt màu lam của cơ giáp tắt đi, nam tử mặc quân phục lục nhạt từ cabin đi ra, bước lên giàn giáo tự lơ lửng. Giàn giáo tự động hạ xuống mặt đất.

“Thật sự quá tuyệt vời!” Một đám người mặc blouse trắng tiến lên vây quanh nam tử, trong đó có một khoa học gia lớn tuổi gắt gao cầm tay nam tử, “Trung úy, thật sự rất cảm tạ sự hỗ trợ của người!”

“Hạng mục rút cuộc có chút thành tựu rồi!”

Không nhìn bộ dáng đối phương kích động đến sắp rơi lệ, Edward rút tay về đi thẳng khỏi phòng thí nghiệm. Những người khác đều không phát hiện, sắc mặt hần rất kém, vừa vào WC liền nôn không ngừng.

“Người không sao chứ?” Smith đi vào, tựa vào bồn rửa tay châm thuốc.

Edward rút cuộc nôn xong, mặt không chút thay đổi đi đến bồn rửa tay rửa sạch sẽ. Sau khi sửa sang hoàn tất, lại lần nữa bước ra WC. Smith một phen giữ chặt hần, “Người muốn đi đâu?”

“Tiếp tục thí nghiệm cơ giáp.”

“Người phát thần kinh cái gì?” Smith tức giận ném điều thuốc trên mặt đất, nhìn thẳng Edward, “Thành cái dạng này rồi, còn muốn tiếp tục thí nghiệm? Trở về nghỉ ngơi cho ta!”

“Không!”

“Người muốn kháng lệnh sao?” Quân hàm Smith cao hơn Edward rất nhiều, nếu hần thật sự hạ lệnh, Edward chỉ có thể phục tùng.

“Ta có thể tiếp tục, thượng tá.” Edward chào đối phương theo quân lễ, lấy ngữ khí như công thức trả lời.

“Người.....” Smith cào mái tóc vốn đã loạn nay càng loạn hơn, “Ta không biết người đến tột cùng bị cái gì kích thích, đột nhiên tự nguyện đến làm chuột bạch, nhưng thực rõ ràng, năng lực của người không đủ.”

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng bọn họ quả thật không thể đạt được trình độ giống như người điều khiển cơ giáp của Đế Quốc. Edward nhớ tới thanh niên kiên nghị lãnh khốc như thép kia, chính mình cũng đã từng cùng hần giao thủ, cận chiến bất phân thắng bại. Nhưng trên mặt điều khiển cơ giáp, hần lại hoàn toàn theo không kịp.

Chỉ một động tác rất đơn giản, hấn đã ù tai choáng váng đầu, thậm chí nôn đến mơ hồ. Hấn đã xem nhẹ ảnh hưởng cơ giáp mang đến cho người điều khiển.

Rõ ràng mọi người đều là ong đực, tại sao lại khác biệt như vậy?

“Ta biết người muốn nói cái gì.” Smith vỗ bả vai đồng nghiệp, “Năng lực của ong đực cũng có khác biệt. Người so với đám tiểu tử trong học viện quân sự đã giỏi hơn nhiều lắm rồi.”

Không đề cập tới còn tốt, vừa nhắc tới đây sắc mặt Edward đột nhiên đen thui. Năng lực khác biệt..... Hấn trong đầu lập tức hiện ra một thân ảnh cao ngất.

Hấn và ‘Người kia’ quả thật chênh lệch năng lực, người nọ trước ngực đeo là huân chương thiếu tướng, mà mình chẳng qua là hai sao trung úy mà thôi. Nhưng không có nghĩa là mình sẽ nhận thua.

Edward xoay người đi tới phòng thí nghiệm, Smith ngăn hấn lại, “Người liều mạng như vậy là vì cái gì?”

“Đương nhiên là vì chính mình.” Edward cong khóe miệng, nhưng trong con người lại không hề có ý cười, đôi mắt đen chột lóe quang mang sắc bén.

“Nếu ta có thể điều khiển cơ giáp thuần thực, người cảm giác quân đội sẽ làm thế nào?”

“Người.....” Smith nhăn mày, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, “Người muốn trở lại chiến trường?”

Edward nhìn tay phải của mình, “Vết thương trên người ta đã hoàn toàn bình phục. Theo lý mà nói không nên tiếp tục đứng phía sau.”

“Vì cái gì? Người không muốn đứng bên người ‘Nữ vương’ sao?”

“Không phải.” Hấn đương nhiên muốn lưu lại bên cạnh thiếu niên, bảo hộ hấn, chiếu cố hấn, mỗi một ngày nghỉ hè hấn đều trải qua rất vui vẻ. Nhưng.....

“Ta là quân nhân. Bảo vệ Tổ quốc vốn là trách nhiệm của ta, bởi vì tư tâm mà lùi nơi hậu phương không phải là chuyện một quân nhân nên làm.” Nhìn Smith còn định nói gì đó, Edward tiếp tục nói: “Ta đã quyết định rồi.”

Nhìn bóng dáng đồng nghiệp kiêm bạn tốt, Smith thấp giọng: “Kỳ thật người là đang ghen tị đi.”

Bất quá, vị tướng quân kia quả thật có tiền vốn làm người ta ghen tị đến phát cuồng, có thể dễ dàng cướp đi thể xác và tinh thần của Tiểu An. Bất quá, tên đó cũng không dễ chịu đi. Từ tin tức phía thủ đô truyền đến, hấn hấn là rơi vào khốn cảnh mất rồi.

Smith nhếch khóe miệng, dù sao hấn cũng không chết được. Cứ nhiên dám dụ dỗ Tiểu An, coi như là cho hấn một điểm giáo huấn đi.

Điện thoại di động vang lên, Smith nghe máy xong thần sắc đại biến.

“Hấn ở bệnh viện học viện sao? Ta lập tức đến ngay!”

Thiếu niên ngồi trên băng ghế ngoài hành lang bệnh viện học viện quân sự Aliya. Đèn trên cửa phòng cấp cứu vẫn sáng.

Lúc tỉnh lại thì hấn đã được đưa đến phòng bệnh, biết La Cơ còn đang cấp cứu, hấn không nghe bất luận người nào khuyên bảo mà vẫn ngồi lì bên ngoài chờ đợi.

Không bảo vệ được nàng, là trách nhiệm của ta. Nội tâm hối hận và tự trách không ngừng nẩy lên. Đã bao nhiêu năm rồi không có trải qua cảm xúc này. Tử vong trên chiến trường đã khiến tâm hấn chết lặng.

Kỳ thật lúc ấy hấn có thể đối phó con nhên nhện kia, là nữ hài tử đó đột nhiên xông ra, căn bản không phải lỗi của hấn. Nhưng hấn thật sự không thể tha thứ cho chính mình.

Thật sự là càng sống càng thụt lùi. Hòa bình quả nhiên sẽ khiến người ta lơ lửng nha.

Lúc Lưu Bình An còn đang suy xét có nên đưa ra yêu cầu nghỉ học trở về chiến trường với Smith hay không, khí tức đột nhiên xuất hiện bên người khiến hấn ngẩng đầu lên.

Cổ khí tức băng lãnh kia, chỉ có một người mới có thể phát ra.

“Người đã giúp ta nhiều như vậy, còn chưa có chính thức nói lời cảm ơn với người.”

Thanh niên lạnh lùng không biết từ khi nào đã đứng bên người hấn, người này thường xuyên thần không biết quỷ không hay xuất hiện, biến mất, biểu tình trầm mặc mà đậm đặc làm người khác nắm không được.

Thế nhưng đối phương lại vẫn hỗ trợ hấn, cũng từng cứu mạng của hấn, Lưu Bình An nên phải cảm tạ hấn.

“Muốn ta mời cơm thì cũng không thể chọn khách sạn quá đắt a, ta cũng không có nhiều tiền nga.”

Thanh niên cong khóe miệng, con người băng lam sắc chợt lóe ý cười thần nhiên, hấn dựa sát vào thiếu niên, tay chống lên vách tường hai bên thiếu niên.

“Ta muốn ăn người.”

76. Chương 107: Có Thể Ăn

7, có thể ăn

Thanh niên cúi người, gần sát cổ thiếu niên, nhẹ giọng lầm bầm, “Lúc trước đã cảm giác người người rất thơm, hiện tại lại càng thêm nồng đậm. Nhất định ăn rất ngon.”

Hấn vươn đầu lưỡi liếm làn da thiếu niên lộ ra ngoài áo. Trên người thanh niên vốn luôn là vẻ thanh lãnh, thế nhưng đầu lưỡi lại cực nóng phảng phất có thể làm người ta bị phỏng. Cái chỗ kia thực mất cảm, bị hấn liếm như vậy, Lưu Bình An không khỏi một trận run rẩy.

Người này hình như đặc biệt thích liếm hấn. Lần trước cứu hấn từ tay gián điệp nhèn nhện, cũng đem hấn liếm đến mức cả người nóng lên.

Còn nói muốn ăn hấn, chẳng lẽ hấn là thổ dân của bộ lạc nguyên thủy trong truyền thuyết?

“Người..... Chẳng lẽ người thuộc tộc ăn thịt người sao?”

Thanh niên đình chỉ động tác liếm duyệt, ngay sau đó phát ra tiếng cười nhẹ. Hấn tựa đầu chôn trên vai thiếu niên, cười đến thật sự vui vẻ. Lưu Bình An cảm giác có một loại xúc động muốn bêm hấn một trận, xem xem cái khuôn mặt núi băng kia còn có thể vui vẻ như vậy không.

“Người hiện tại không thể ăn ta.” Lưu Bình An tùy ý đối phương nằm trên cổ hấn, “Bất quá sau khi ta chết, nếu người có thể tìm được thi thể ta, thì sẽ để cho người ăn đi. Chỉ cần người khi đó còn có khẩu vị ngon miệng.”

Đối phương rút cuộc đình chỉ cười, trong thanh âm thanh lãnh tựa hồ bao hàm tình cảm đặc biệt nào đó, “Được. Ta nhất định sẽ tìm được người.”

“Tiểu An!” Tiếng Smith rống giận cơ hồ muốn đâm thủng màng nhĩ. Lúc Lưu Bình An đang muốn oán giận, sức nặng trên người đã biến mất.

Smith đem thanh niên nằm trên người thiếu niên gỡ ra, kéo áo đối phương định đánh.

“Smith, dừng tay!” Lưu Bình An chế trụ cổ tay hấn, “Người làm gì đánh hấn?”

“Đừng ngăn cản ta, hôm nay phải cho con sói háo sắc đáng chết này biết sự lợi hại của ta.” Không thể tưởng được mới vừa đi một Brian, hiện tại lại nhảy ra một con sắc lang đáng chết. Đúng rồi, có vẻ lần trước người này cũng ở trong bệnh viện động tay động chân với Tiểu An.

“Sắc lang cái gì? Người đang nói gì vậy?” Lưu Bình An hoàn toàn nghe không hiểu. [Thiên Âm: Tiểu An, người như thế nào lại trì hoãn đến mức này?]

“Huấn luyện viên, người cũng đến giúp một tay nha. Đừng có đứng ngốc ở đó nữa.” Lưu Bình An hô với Edward vẫn đi theo sau Smith. Người sau đột nhiên ôm Lưu Bình An, trên bờ vai hấn cọ a cọ.

“Tiểu An..... Ta cần an ủi.”

“Nha?”

“Tên gia hỏa đáng chết này, cư nhiên thừa cơ mà vào? Edward, buông Tiểu An ra cho ta!” Smith đã tiếp cận bờ vực bùng nổ.

Đột nhiên vài tiếng ho nhẹ khiến tất cả mọi người tạm dừng động tác, đèn phòng cấp cứu không biết đã tắt từ khi nào, lão quân y phụ trách giải phẫu ngoại khoa đầu đầy chữ thập, đối mặt với mấy người cãi lộn ngoài cửa phòng phẫu thuật hạ lệnh trực khách.

“Toàn bộ rút cho ta!”

Bị đuổi ra bệnh viện, Smith không phục nói: “Thật là quá đáng, ta tốt xấu gì cũng là thượng tá nha. Hắn cư nhiên đối xử với ta như vậy.”

“Tiểu An.....”

Smith lập tức xoay người nhéo lỗ tai Edward, “Người đến cùng muốn ôm tới khi nào?” Dem Edward kéo ra, lại quay đầu thân thiết hỏi Lưu Bình An.

“Người không bị thương chứ?”

Thiếu niên lắc đầu, “Ta không sao. Là Gavin cứu ta.”

Lưu Bình An nói như vậy, vốn tưởng rằng thái độ của Smith với Gavin sẽ tốt một chút, ai ngờ người sau chỉ trừng mắt nhìn thanh niên, hừ lạnh nói: “Đây là việc hắn phải làm.”

Lưu Bình An đang muốn hỏi vậy là có ý gì, lúc này lão quân y vừa lúc bước ra cửa lớn bệnh viện. Lưu Bình An khẩn trương đi qua, “Chuyện vừa rồi thật sự xin lỗi. Xin hỏi, La Cơ thể nào rồi?”

“Không sao, cũng không thể trách người, là người lớn không làm gương cho trẻ nhỏ.” Nói xong trêu chọc liếc mắt nhìn Smith, người sau hừ một tiếng, quay đầu đi.

“Người là hỏi nữ hài tử kia đi?” Lão quân y ngữ khí rất nhẹ nhàng, chứng minh cuộc giải phẫu rất thuận lợi.

“Cô bé đã vượt qua thời kì nguy hiểm. Thực may mắn đấy, loại huyết thanh giải độc nhện nhện này vừa mới nghiên cứu chế tạo thành công. Không ngờ được hiệu quả lại tốt như vậy.”

Tảng đá lớn vẫn đặt trong lòng Lưu Bình An rốt cuộc buông xuống, “Chúng ta có thể vào thăm nàng không?”

“Tạm thời không thể. Còn phải quan sát một thời gian. Hơn nữa thuốc tê hiệu lực cũng chưa hết.” Nhìn thiếu niên đáng vẻ lo lắng, lão quân y ha ha cười nói: “Người là bạn trai nàng sao? Không cần phải gấp gáp nha, buổi sáng ngày mai liền có thể thăm.”

“Nha? Không phải!”

Lão quân y một điểm cũng không nghe thiếu niên phủ nhận, hô to ‘Tuổi trẻ thật tốt’ linh tinh gì đó.

Lưu Bình An đang muốn đuổi theo giải thích, đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận oán khí rất mãnh liệt.

“Tiểu An.....”

Không chỉ Smith, cư nhiên ngay cả Edward cũng đồng dạng phát ra loại oán khí màu tím đen này.

“Các người đến cùng làm sao vậy?”

Vàng tà dương lạc trên mặt biển xanh lam tản ra điểm điểm đỏ điểm xuyên không gian, vô số hải âu lượn vòng quanh bờ biển. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính xe, chiếu lên gương mặt nghiêm túc của nam tử.

Không khí trong thùng xe trầm tĩnh đến mức làm người khác cảm thấy áp lực, qua hồi lâu, Smith rốt cuộc mở miệng.

“Bên học viện xử lý chuyện này như thế nào?”

“Tạm dừng sử dụng khu dã chiến, Bộ cảnh vệ đang điều tra.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Smith đề cao ngữ điệu tỏ vẻ bất mãn.

Edward hai tay nắm tay lái, chỉ có thể nhún nhún vai, “Vậy người cho rằng còn có thể như thế nào?”

“Thùng cơm!” [vô dụng]

“Uy uy, có chủ ngữ được không?”

“Học viện Aliya thùng cơm!”

Edward trên đầu xuất hiện một chữ thập, “Người cũng không thể vờ đũa cả nắm nga.”

“Được thôi, vậy người liền nói chút phương pháp xử lý không phải thùng cơm đi.” Smith khoanh hai tay, nhếch chân bắt chéo tựa vào ghế phó lái.

“Tìm ra gián điệp, xử lý.”

“Nga –” Smith cố ý kéo dài âm cuối, ngữ khí mang theo ý ‘Đứa ngốc cũng biết’.

“Đã qua đã lại cái gì? Người nên nói phương pháp cụ thể nha.”

Edward không chút nào để ý, ngược lại cong khóe miệng, “Vừa rồi người cũng xem qua camera theo dõi khu dã chiến đi. Nhèn nhện biển chẳng chỉ công kích nữ sinh.”

“Kia thì thế nào? Trước đó chẳng phải cũng như vậy sao? Không thanh lí sạch sẽ mấy con sâu này, chúng sẽ còn xuống tay với ‘Nữ vương’.” Smith nhú mày, có điểm không kiên nhẫn.

“Nhưng trên thực tế chỉ có một nữ sinh bị thương nặng. Các nữ sinh khác cũng chỉ bị thương nhẹ, đại bộ phận đều là trầy da, không có nữ sinh tử vong. Rõ ràng có thể thực dễ dàng giết chết nữ sinh nào đó, thế nhưng nhèn nhện tựa như đang do dự cái gì, chậm chạp không hạ thủ, chỉ cố làm ra vẻ. Nếu nói mục đích của nhèn nhện là giết chết ‘Ông chúa’, người không cảm thấy kết quả như vậy rất kỳ quái sao?”

Smith ngây ra một chút, một ý niệm chợt lóe trong đầu, “Ý của người là.....”

“Chúng nó đang tìm ‘Ông đực’.” Trong mắt Edward chợt lóe một tia tinh quang, “Hiểu rõ mục đích đối phương, thì sẽ dễ dàng tìm ra con sâu này.”

Smith buông hai tay đứng dậy, “Thông qua quan sát năng lực học viên có thể phân biệt ra ai là ông đực. Thế nhưng nếu muốn biết tình huống của học viên trong khu dã chiến, thì cần phải sử dụng đoạn ghi hình của camera theo dõi.”

“Việc được phép xem đoạn ghi hình cần có quyền hạn nhất định, nhất là phát sinh sự cố như vậy, nó càng được giữ bí mật hơn.”

“Người có thể xem xét đoạn ghi hình này phi thường ít.....”

Hai người nhìn nhau cười, cái loại nụ cười này, nếu có người thứ ba ở đây mà nói, khẳng định chỉ có thể nghĩ đến bảy chữ ‘Cầu kết với nhau làm việc xấu’.

Tại ký túc xá học viện quân sự, Eugene vừa vào cửa, liền bị người đẩy mạnh vào WC. Eugene tựa vào vách tường, trêu chọc người đang nhanh chóng khóa trái cửa, “Uy uy, Aslan, người muốn tìm người ‘Chơi súng’ thì cũng đừng có tìm ta, hội ‘Trung khuyến’ [fan hâm mộ] của người sẽ nổi điên đó.”

“Nếu là chuyện kia mà nói, ta chưa từng suy xét qua người, thực xin lỗi đã khiến người hiểu lầm.” Aslan một bên kiểm tra bốn phía một bên bình tĩnh cãi lại.

“Thật là người ta thương tâm nha. Vậy người tìm ta có việc gì sao?” Eugene đẩy đẩy cặp kính.

“Hôm nay ta cứu người một mạng nga, người định báo đáp ta thế nào?”

“Cái kia nha.....” Eugene đoán không ra đối phương đang đánh cái chủ ý quỷ gì, bất quá gia tộc hồ ly Elvis luôn luôn thực giảo hoạt.

“Aslan công tử, nếu không ghét bỏ, ta liền lấy thân báo đáp.”

Eugene cố ý dùng thanh âm làm người khác nổi da gà rụng đầy đất nói chuyện, nhưng Aslan vẫn duy trì mỉm cười ôn hòa.

“Ta muốn người điều tra một chuyện.”

“Nga, chỉ cần thiếu gia mở miệng, vô luận là mười chuyện hay là một trăm chuyện cũng không có vấn đề gì. Ta giảm giá 50% cho người.”

“Không, ta chỉ muốn người điều tra một sự kiện.”

Nhìn Aslan thu hồi nụ cười, nháy mắt trở nên nghiêm túc, Eugene cũng không lại lấy thái độ cà rồn ra ứng đối.

“Nếu là có nguy hiểm tới tính mạng, ta không làm.”

“Có thể cũng có liên quan với người nga.” Con người màu xanh biếc của Aslan không trong veo như bình thường, mà thâm u như thủy đầm [hồ nước], làm người khác nhìn không thấu.

77. Chương 108: Lời Hoa Muốn Nói

108, lời hoa muốn nói

“Gần nhất, ta cảm giác thân thể xuất hiện một điểm biến hóa.” Aslan ngửi khí vững vàng, nghe không ra một tia nôn nóng hay lo lắng nào. Không có bất cứ nghi hoặc nào, tựa hồ là chuyện thực tự nhiên.

“Ta tin người cũng chú ý tới đi? Fitzgerald lực lượng thực kinh người, lúc hắn mới vừa vào học cũng không có được sức mạnh như vậy. Ta không biết những người khác cũng có loại biến hóa này hay không, thế nhưng có một điều có thể khẳng định, biến hóa của chúng ta đều xuất hiện sau khi tiến vào học viện.”

Eugene tựa vào vách tường im lặng lắng nghe Aslan, cặp kính che khuất ánh mắt hắn, không thể nhận biết biểu tình hắn lúc này.

“Nhẽn nhẽn liên tiếp tập kích học viên học viện quân sự, tựa hồ còn chuyên chọn nữ sinh mà tập kích. Hai chuyện này có liên quan.”

Aslan dùng không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định. Con người bích lực nhìn chăm chú vào Eugene, chờ đợi đối phương mở miệng.

Hồi lâu sau, Eugene mới gãi đầu, nói: “Người suy nghĩ nhiều quá, Aslan điện hạ.” Hắn vòng qua Aslan, định mở cửa đi ra ngoài. Lại bị Aslan ngăn lại.

Cổ tay truyền đến đau nhức khiến Eugene chửi nhỏ một tiếng, “Uy uy, dùng bạo lực không tốt mà?” Ngắc đầu đối mắt với Aslan, Eugene thở dài, “Được rồi, ta nói, ta tất cả đều nói, còn không được sao?”

Eugene đặt mông ngồi lên bồn cầu, từ túi áo rút ra một điều thuốc nâng về phía Aslan lắc lắc, “Người sẽ không để ý đi?” Người sau không trả lời, hắn cho là đối phương ngầm đồng ý, liền châm lửa.

“Ta trước đây từng phạm tội bị bắt vào tù.” Eugene hít một hơi sâu, chậm rãi phun khói trắng. “Về phần phạm tội gì, người đừng hỏi nữa.”

“Lúc ấy rất nhiều người của Sở nghiên cứu Quân bộ đến nhà lao. Uống thuốc, chích, kiểm tra thân thể linh tinh.”

Nhìn Aslan mở máy điều hòa, Eugene nhếch miệng cười, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, cố gắng hồi tưởng lại.

“Chúng ta đại khái đều là chuột bạch đi. Bất quá lại được ăn ngon ở tốt, không có ngược đãi chúng ta. Bởi vì tất cả mọi người tách ra giam riêng, cho nên ta cũng không biết những người khác thế nào. Dù sao ta

thì rất khá. Có một lần sau khi kiểm tra thân thể xong, liền quăng ta đến một căn phòng khác phi thường hẹp.”

“Ta bị bịt mắt trói hai tay hai chân đứng ở đó. Trong phòng hình như có một con côn trùng, nhưng là giống con trùng gì thì ta cũng không biết, dù sao không phải nhện nhện.”

“Qua vài ngày, ta được thả ra. Bởi vì ta có tiền án, vốn là phải ngồi tù. Thế nhưng cấp trên cho điều kiện, chỉ cần ta học trong học viện quân sự đến khi tốt nghiệp, sau đó đến quân đội làm việc thì không cần vào ngồi nhà lao.”

Eugene đứng dậy, mang theo điểm trào phúng nhìn thẳng Aslan, “Thiếu gia nhà Elvis nha, tuy rằng trải nghiệm của người không có khả năng giống ta, thế nhưng người cũng là một con chuột bạch.”

Aslan mím chặt môi, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì. Bất luận kẻ nào nghe loại chuyện thế này đại khái đều sẽ bị đả kích đi. Nhất là thế gia đệ tử như Aslan vậy, loại chuyện bị biến thành chuột bạch của quân đội trong gia tộc khẳng định có người biết, nói không chừng còn là tự mình đem con đưa qua.

Eugene đứng lên đi đến cạnh cửa, lần này Aslan không có ngăn trở. Trong nháy mắt khi hắn mở cửa ra, bên tai truyền đến thanh âm Aslan.

“Tra ra chân tướng.”

“Không cần người nói ta cũng làm.” Eugene rút cuộc đi ra WC. Không khỏi hít sâu một hơi, “Rốt cuộc được giải phóng rồi.....”

Tiếng chưa dứt liền kẹt lại trong cổ họng, bởi vì Lý Duy đang đứng bên ngoài. Nhìn hai người lục tục đi ra, nói một tiếng ‘Thất lễ’, xoay người đi ra ký túc xá.

Aslan nhú mày với Eugene, cười nói: “Xem ra chúng ta nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, người theo ta luôn đi.”

Sau gáy Eugene toát ra vài giọt mồ hôi to như hạt đậu, nghĩ: Cho ta xin đi, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Bình An định đi bệnh viện thăm La Cơ. Hắn nghĩ con gái hắn là đều thích hoa đi, nhưng trong học viện quân sự lại không có cửa hàng hoa. Vừa hay sân sau ký túc xá có mọc một ít hoa dại. Hắn liền đi hái một ít thay thế.

Cúi lưng hái hoa, dưới chân đột nhiên đạp phải thứ gì đó, cả người ngã về phía sau. Vốn cho rằng sẽ trực tiếp cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, không ngờ lại rơi vào một thứ mềm mềm.

Hắn chuyển người, phát hiện vật mình đang đè lên là lồng ngực dày rộng của một người.

Người dưới thân bị đè tỉnh, mông lung mở mắt. Gương mặt luôn luôn thật thà chất phác ngờ nghệch hắn ra, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta đang nằm mơ? Thật sự là mộng đẹp.”

“Fitzgerald? Sao người lại ở đây?” Thiếu niên chống lồng ngực đối phương ngồi dậy. Hôm nay không cần lên lớp, không thể tưởng được tên ngốc to xác này lại ở chỗ này ngủ ngon lành.

“Thật tốt nha..... Mơ thật chân thật nga.....” Fitzgerald rõ ràng vẫn chưa tỉnh ngủ, miệng lẩm bẩm, bàn tay thô ráp theo đùi thiếu niên vuốt ve lên.

“Tên ngu ngốc này!” Lưu Bình An trên đầu tuôn ra vô số chữ thập, một quyền hung hăng đánh vào đầu gia hỏa còn đang ăn đậu hũ trong mộng.

Lúc đối phương ôm đầu kêu đau, Lưu Bình An một phen nắm áo hắn dùng lực lắc lắc lắc để, “Nhìn cho rõ, ta là Lưu Bình An, không phải mỹ nữ ngực to.”

“..... Ta biết nha..... Tiểu An.....” Miệng hàm hồ không rõ, Fitzgerald ngây ngô cười một phen ôm eo thiếu niên.

Lưu Bình An không thể nhịn được nữa, rốt cuộc bạo phát. Sân sau ký túc xá nam sinh truyền đến một tiếng hét thảm, khiến cái học viên khác đều không khỏi nhô đầu ra mắng chửi.

“Mẹ nó! Sáng sớm la lối cái gì?”

“Làm chuyện kia cũng không kêu lớn tiếng như vậy a!”

“Lão huynh, xin người nhỏ giọng một chút. Đừng có la giống như giết heo, người ta muốn cũng không thể.”

Fitzgerald lui thành một đoàn, ngồi xổm trên cỏ vẽ vẽ vòng tròn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn lên thiếu niên, ánh mắt kia tựa như một chú chó to dùng bị chủ nhân khi dễ.

Thiếu niên cố ý không để ý tới hắn, nhưng con chó to vẫn rất nhanh dựa vào.

“Tiểu An, tặng cho người.”

Lưu Bình An xoay đầu, nhìn thanh niên đưa cho hắn một đóa hoa nhỏ trắng tinh.

“Cúc đại nha.” Lưu Bình An tiếp nhận bông hoa màu trắng đỏ, xoay tròn trong tay. Đóa hoa hình tròn thuần một màu trắng, nhụy hoa màu cam tự nhiên, phi thường đáng yêu.

Nữ hài tử hắn là sẽ thích loại này đi.

Lưu Bình An cong khóe miệng, vỗ vai Fitzgerald, “Không tệ không tệ. Hái nhiều chút cho ta.”

Nhìn thiếu niên vui vẻ, chú chó to trung thực lập tức tìm kiếm bốn phía loại hoa trắng nho nhỏ này. Một chút cũng không biết suy nghĩ trong lòng chủ nhân.

Nhìn thiếu niên cầm một bó cúc đại to rời đi, Fitzgerald nét mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc. Thiếu niên nhận tâm ý của hắn, cho dù thiếu niên không cảm nhận được cũng không sao. Chỉ vậy thôi đã khiến Fitzgerald cảm giác trong lòng một trận ấm áp.

Khi thiếu nữ nhìn thấy hắn ôm hoa trong lòng, ánh mắt lộ ra quang mang vui sướng. Điều này làm cho Lưu Bình An nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên tặng hoa là quyết định đúng đắn.

“Xin lỗi, không thể mua được hoa đẹp hơn.”

“Không sao. Ta rất thích, cảm ơn người.” Nàng vui vẻ tiếp nhận bó hoa, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ta mới là người phải cảm ơn người. Vết thương trên lưng..... Sẽ không để lại sẹo đi?” Tuy rằng vết thương là huân chương của nam tử hán, nhưng trên người nữ hài tử thì không nên lưu lại vết thương.

“Thế Tiểu An phụ trách đến cùng nha, cưới ta về là được rồi.”

La Cơ nói khiến Lưu Bình An đỏ mặt, hắn lắp bắp: “Vậy không tốt lắm đâu..... Cái kia..... Ta không thể.....”

Nhìn hắn lúng túng, La Cơ mở to mắt, nghịch ngợm cười nói: “Chỉ là đùa thôi.”

Hàn huyền vài câu, thiếu niên liền đứng dậy cáo từ. Đi tới cửa, La Cơ gọi hắn lại.

Lưu Bình An xoay người, tay tiếp được thứ La Cơ ném tới. Đó là một bông hoa cúc đại trắng nhỏ bé.

“Tặng cho người.”

Tuy rằng không biết vì sao thiếu nữ đem hoa mình tặng cho nàng lần nữa đưa cho mình, nhưng Lưu Bình An xuất phát từ lễ phép vẫn bỏ vào túi áo.

“Cảm ơn.”

78. Chương 109: Kêu Gọi Diễn Tập

109, kêu gọi diễn tập

Ở giữa sân của Bộ thực nghiệm Sở nghiên cứu kỹ thuật thuộc Quân bộ Aliya trước sau như một vang rầm rầm âm thanh động cơ. Cơ giáp khổng lồ vùng kiếm ánh sáng đem nhìn nhận máy một phân thành hai.

Nghiên cứu viên bật đèn hiệu lệnh dừng lại, động cơ cơ giáp chậm rãi dừng hoạt động, Edward mở cabin đạp chân trở lại mặt đất.

“Càng ngày càng thuần thực nha.” Smith dùng smartbook đập nhẹ lên vai bạn tốt. Người sau miễn cưỡng cười cười. Tuy rằng cũng cảm thấy không ổn lắm, nhưng tựa hồ không còn nghiêm trọng như trước nữa.

“Thiết bị điều chỉnh cân bằng cần được sửa lại. Mặt khác, bộ phận cổ tay thao tác không đủ linh hoạt, lúc hoạt động không thể làm ra phản ứng nhanh nhất.”

Smith đem từng cái đề nghị ghi nhớ, “Xem ra nhiều đó cũng cho người của Bộ kỹ thuật đủ phiền não rồi. Về mặt thao tác chân.....”

Một trận tiếng chuông dồn dập đánh gãy đối thoại của hai người. Edward mở di động, vươn tay làm thủ thế xin lỗi với Smith, người sau nhún mày, cũng không để ý.

Edward nghe máy, sắc mặt trầm xuống dưới. Sau khi hấn cúp điện thoại, Smith hỏi: “Sao vậy?”

“Ngày hôm qua Bộ cảnh vệ tra được người một mình xem lén camera quan sát khu dã chiến chính là giáo sư lớp nghiên cứu nhện nhện biển chủng, nhưng khi bọn họ đến chỗ tên kia ở, người nọ đã chết, nhện nhện cũng đã chạy mất.”

“Xem ra là có người mật báo. Học viện các người thật là nhiều sâu. Xem ra có thể phun ‘Thuốc trừ sâu’ được rồi.” Sau phiên mắt kính mặt chợt lóe một tia hàn quang.

Sự kiện nhện nhện tập kích còn chưa hoàn toàn bình ổn thì đã bị thanh thế của một sự kiện khác che khuất. Việc trọng đại của tất cả học viện quân sự trên toàn thế giới, vô luận là Liên Minh hay Đế Quốc, trên các diễn đàn quân sự đều đang thảo luận chuyện này. Bởi vì ồn ào huyên náo đến mức đó, cho nên cả giới truyền thông tin tức cũng bắt đầu chú ý.

Cứ việc ồn ào huyên náo như thế, nhưng Lưu Bình An lại hoàn toàn không hề chú ý. Hấn và Brian đã một tháng không có liên lạc. Phải nói là, hấn dù thế nào cũng không thể liên hệ với đối phương.

Điện thoại chỉ truyền ra giọng trả lời lạnh lùng máy móc: “Người sử dụng hiện không nằm trong khu vực phục vụ, tạm thời không thể liên lạc được.”

Đáng giận! Lưu Bình An thiếu chút nữa ném điện thoại di động. Không đếm được đã nghe câu trả lời như thế bao nhiêu lần. Hấn gọi đến bàn tiếp tân của Quân bộ thủ đô, thế nhưng lại nhận được đáp án là ‘Không biết’. Thời sự cũng hoàn toàn không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến hấn, tựa như người này đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian rồi.

Lưu Bình An từng hỏi thăm Smith, thế nhưng Smith cứ nói vòng nói vo, rất nhanh liền chuyển đề tài. Lưu Bình An tuy rằng trước giờ luôn ở trên chiến trường, nhưng hấn biết nội bộ Quân bộ giống như một cái đầm nước đen ăn người, sâu không thấy đáy.

“Brian.....” Lưu Bình An sờ ấn ký màu đỏ trên ngón áp út, trong đầu hiện ra thân ảnh nam tử cao ngất, bình tĩnh tươi cười.

Hấn đem ngón áp út đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn lên, “Ta tin tưởng người.”

Tướng quân vô địch thân kinh bách chiến, ngay cả nhện nhện biển chủng cũng vô pháp đánh bại hấn, sao có thể dễ dàng bị con người hạ gục?

“Tiểu An!”

Suy nghĩ bị tiếng kêu đánh gãy, ngẩng đầu nhìn Connor một bên phất tay một bên chạy tới chỗ hấn. “Tiểu An, tin tức tốt nga! Tin tức tuyệt vời nhất nha.”

“Tin gì?”

“Học viện quân sự quốc tế liên hợp diễn tập bắt đầu chọn lựa nhân viên. Hơn nữa trường chúng ta năm nay được phân phối danh ngạch siêu cấp nhiều nga, ước chừng có danh ngạch một đoàn.”

Nhìn Connor khoa tay múa chân, Lưu Bình An đầu đầy dấu chấm hỏi, “Cái gì là liên hợp diễn tập? Cái gì là danh ngạch nhân viên?”

“Tiểu An, ngươi là từ nơi nào xuyên đến? Đến chuyện này cũng không biết?” Connor nhảy dựng lên, đầy mặt kinh ngạc nhìn hắn, giống như nhìn thấy sinh vật kỳ lạ gì đó. Bị Lưu Bình An vỗ gáy một phát.

“Ngươi đây là ánh mắt gì? Liên hợp diễn tập là cái quỷ gì? Nói mau!”

“Chính là tất cả học viện quân sự liên hợp tổ chức thi đấu đối kháng quân sự nha. Chia làm quân Đế Quốc và quân Liên Minh, từ quan chỉ huy đến binh lính bình thường toàn bộ đều là học sinh đang theo học trường quân sự.” Eugene không biết từ nơi nào nhảy ra, đẩy đẩy cặp kính.

“Bao gồm hải, lục, không tam quân, còn có phương diện hậu cần trợ giúp vân vân, hoàn toàn bắt chước chiến trường chân thật. Hơn nữa lại sử dụng đạn nửa thật, có thể nói là cuộc chiến trước khi học viên tốt nghiệp.”

“Như vậy nha.....”

Lưu Bình An phản ứng quá mức bình thản, khiến Connor tức giận bất bình, “Cái gì ‘Như vậy nha’, là siêu cấp lớn nga! Rốt cuộc có thể dùng súng thật pháo thật! Vừa nghĩ đến ta liền nhiệt huyết sôi trào.”

Sau lưng Connor tựa hồ bốc lên một đồng lửa nho nhỏ, thế nhưng rất nhanh liền bị Eugene dập tắt.

“Ngươi tỉnh lại đi. Còn phải trải qua tuyển chọn nhân viên, đến lúc ngươi khẳng định mình có thể có đủ tư cách thì hãy nói.”

Liên hợp diễn tập học viện quân sự quốc tế năm năm cử hành một lần, do toàn bộ học viện quân sự của Đế Quốc và Liên Minh tham gia, hoàn toàn mô phỏng chiến trường chân thật, hai phe tiến hành thi đấu đối kháng. Biên chế hai bên đều là một sư đoàn, bao gồm hải, lục, không tam quân còn có hậu cần trợ giúp.

Từng cái học viện quân sự đều có danh ngạch nhân viên tham gia, học viện Aliya bởi vì phi thường có tiếng, cho nên danh ngạch đạt được rất nhiều. Thế nhưng cũng không phải tất cả học viên đều có thể tham gia.

“Thế nhưng năm nay xác suất siêu cao nga.” Connor không phục nói: “Đàn anh năm ba hết thầy đều đến căn cứ thực tập. Cho nên học viên năm hai và năm nhất tổng cộng cũng chỉ có hơn hai ngàn người. 2 chọn 1, nhất định có thể qua.”

“Cận chiến đỡ ẹt sao có thể lên chiến trường?” Eugene biểu tình tựa như rưới lên người Connor một thìa dầu hỏa, khiến lửa giận hắn cháy càng mạnh.

“Ta mới không phải đỡ ẹt, muốn so không?” Connor xắn cao ống tay áo, bóp tay.

Lưu Bình An lại cảm giác việc này thực nhàm chán, thậm chí có điểm khinh thường.

“Mấy lão gia hỏa cao tăng khẳng định là ăn no rửng mỡ, tiền tuyển đang căng thẳng, còn vung tay chi lớn làm diễn tập cái gì.”

“Cũng không phải do nhàm chán mới tổ chức loại diễn tập này, mà ngược lại, lần diễn tập này đối với hai bên mà nói đều là rất quan trọng.” Thanh âm nam tính trong trẻo xen vào. Nghe thanh âm quen thuộc, tìm Lưu Bình An đột nhiên đập như bay.

Hắn không cần ngẩng đầu cũng biết, thanh niên tuổi mười tám tóc vàng mắt xanh dưới sự vây quanh của mọi người đi tới. Từ sau sự kiện nhèn nhện tập kích, Aslan nhân khí càng thêm cao.

“Tuy rằng hai phe ở mặt ngoài hợp tác đối phó địch nhân chung, nhưng trên thực tế lại lén lút âm thầm phân cao thấp. Nhưng song phương không có khả năng thực sự phát sinh chiến tranh. Lần diễn tập này không thể nghi ngờ là một cơ hội hướng đối phương chứng tỏ lực lượng quân sự của mình, địa vị quốc tế cũng sẽ được đề cao. Cho nên, vô luận Quân bộ thậm chí toàn bộ Liên Minh đều phi thường coi trọng lần diễn tập này.”

Aslan thanh âm thuần hậu mà trong trẻo, ngữ khí ưu nhã, khiến người bốn phía không khỏi bị hấp dẫn.

“Người có thể tham gia xem như là đứng ở một vũ đài siêu cấp, nhận lấy ánh mắt chú ý trên toàn thế giới. Cũng có thể vì tương lai quân sự của mình mà vẽ lên một nét bút phi thường xinh đẹp. Mọi người nên tích cực chuẩn bị sẵn sàng, tuyển chọn rất nhanh sẽ bắt đầu.”

“Ta nhất định phải tham gia!”

“Ta cũng vậy.....”

Trong lúc nhất thời, nhóm học viên sĩ khí đề cao tới cực điểm. Aslan thực vừa lòng với lần hiệu quả tuyên truyền này. Bởi vì giáo phường cảm giác học viên không đủ quan tâm đến lần diễn tập này, cho nên yêu cầu hội học sinh toàn lực tiến hành tuyên truyền.

Con người màu xanh biếc lướt qua đám người, nhìn đến bóng dáng đơn bạc biến mất tại cuối hành lang.

Lưu Bình An đối với diễn tập không có hứng thú. Đột nhiên có điểm hoài niệm đoạn thời gian lúc trước ngốc ở căn cứ tiền tuyến. Rõ ràng chỗ đó hoàn cảnh ác liệt y như địa ngục, mà hiện tại mình đang đứng ở thiên đường, cứ nhiên lại hoài niệm cái loại địa phương kia.

Lưu Bình An cảm giác chính mình nhất định là có chỗ nào không đúng.

Đi đến hành lang bên ngoài ký túc xá, hần lấy di động, ngón tay theo bản năng ấn số Brian.

Nếu lại là không thể liên lạc, hần nhất định sẽ nổi điên.

“Tiểu An, người đang làm cái gì?”

Tiếng nam tính quen thuộc khiến Lưu Bình An lắp bắp kinh hãi, thiếu chút nữa ngay cả di động cũng rơi xuống đất. Đang muốn xoay người, cảm thấy sau lưng thân thể nam tính ấm áp đè lên. Khí tức trên người Aslan liền len vào mũi.

Mùi hương nước hoa thảo nhiên, thực nhẹ nhàng khoan khoái, ưu nhã ôn nhu giống như con người hần. Lưu Bình An cảm giác tim mình đập bang bang, cuống quýt lấy tay che, lo lắng đối phương nghe được.

Xoay người đối phương lại, tay Aslan chống vào cột đá phía sau thiếu niên, cúi đầu sát vào.

“Tiểu An, người hình như không có hứng thú với lần diễn tập này nha.”

“Ai quy định cảm thấy hứng thú thì nhất định phải giống như tên ngốc hưng phấn nhảy tưng tưng chứ?”

“Nga.....” Aslan cong khóe miệng, con người bích lục cũng nổi lên ý cười, “Nói như vậy Tiểu An cũng định tham gia.”

“Cái này nha.....” Kỳ thật Lưu Bình An một chút cũng không muốn tham gia, chỉ cần trong cuộc tuyển chọn cố ý rớt là được. Bất quá nhìn nụ cười của Aslan, khẳng định hần đang có chủ ý quỷ quái gì đấy.

“Tiểu An, người đổi sửa tấm sao?”

“Đi?” Lưu Bình An không rõ Aslan vì sao đột nhiên nhắc tới vấn đề không chút liên quan nào này.

“Không có nha.” Hần dùng chính là sửa tấm học viện cung cấp.

“Thơm quá nga. So với trước càng thơm.....” Thanh âm nam tử dần dần có điểm khàn khàn, hơi thở cực nóng càng thêm gần, trực tiếp phả trên cổ thiếu niên.

Lưu Bình An định đẩy hần ra, nhưng đối phương lại một phen nắm cổ tay hần.

“Dám đánh cuộc với ta không?”

“Đánh cuộc gì?”

“Nếu Tiểu An có thể thông qua tuyển chọn, ta liền mời người ăn đại tiệc cách thức tiêu chuẩn.” Đại tiệc cách thức tiêu chuẩn tựa hồ quá có lực hấp dẫn. Lưu Bình An trong lòng có điểm dao động.

“Nếu không thể thì sao?”

Aslan cúi người, bên tai thiếu niên thổi khí, “Vậy thì hôn ta một cái.”

79. Chương 110: Có Điểm Tiếc Nuối

110, có điểm tiếc nuối

Kỳ thật lần liên hợp diễn tập này vào học kỳ trước đã bắt đầu chuẩn bị. Các học viện quân sự từ nơi đặc huấn cùng với vật tư, vũ khí, vận vận đã toàn bộ tập kết hoàn tất, hơn nữa cũng đề ra kế hoạch phi thường chi tiết.

Trình tự và hạng mục tuyển chọn nhân viên đã quyết định từ lâu, hơn nữa còn được chuẩn bị tốt trước một thời gian. Giáo phương tuyên bố tin tức sẽ tiến hành tuyển chọn sau một tháng, cuộc tuyển chọn chỉ tiến hành trong một tuần, hơn nữa rất nhanh sẽ có kết quả.

Sáng sớm hôm đó, Lưu Bình An vừa rời giường liền nhìn thấy Connor ngồi trước máy tính không ngừng lắc lắc con chuột.

“Người đang làm cái gì? Tay rút gân hay là ngược đãi máy tính?”

“Đều không phải!” Connor còn đang không ngừng rung lắc ngón tay, “Ta đang đợi kết quả.”

“Kết quả gì? Người bị bệnh gì?”

“Không phải mà!” o[]o

Lưu Bình An lại gần, nhìn trên màn hình hiển thị chữ liên hợp diễn tập, biết là trang web Chính phủ riêng cho liên hợp diễn tập của các học viện quân sự quốc tế. Vô luận là Liên Minh hay Đế Quốc, hết thảy định hướng và tin tức đều sẽ công bố tại đây .

“Ta đang đợi kết quả tuyển chọn. Danh sách học viên tham gia sẽ công bố trong hôm nay.”

“Thật sự là đáng chờ mong a.”

Âm thanh nam tính trong trẻo xen vào, khiến Lưu Bình An đột nhiên tim đập gia tốc. Aslan khoanh tay tựa vào cột giường bên cạnh, một đôi con ngươi bích lục gắt gao khóa trụ thân ảnh thiếu niên.

Hắn cong khoe miệng, “Ta thực chờ mong a, Tiểu An.”

Bị hắn nói như vậy, Lưu Bình An lập tức nhớ tới lúc trước trên hành lang, bọn họ đánh cuộc. Kỳ thật lúc ấy hắn căn bản không có đáp ứng, cho dù mình không thể thông qua tuyển chọn, cùng lắm thì quỵt nợ.

Nhưng là, vì cái gì mình lại khấn trương như vậy? Nếu người khác nói thế, hắn cũng chỉ cười trừ, nhưng Aslan cũng không phải người hay đùa. Vậy tại sao hắn lại đưa ra loại đánh cuộc này?

Trong lòng nghĩ, tầm mắt không khỏi chuyển đến môi đối phương. Đôi môi mỏng manh mang đường cong duyên dáng, khoe miệng lúc nào cũng hơi hơi nhếch lên, làm người ta có loại ảo giác rằng hắn luôn mỉm cười.

Hôn lên thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ? Lần trước rất giật mình, căn bản không cẩn thận cảm thụ chút nào.

Ý thức được mình đang suy nghĩ cái gì, Lưu Bình An lập tức thu hồi tầm mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Aslan. Đều do hắn nói cái loại chuyện này, làm hại mình suy nghĩ miên man.

Bị thiếu niên trừng mắt, Aslan cười đến càng thêm sáng lạn. Đột nhiên cảm giác đùa giỡn người này lại thú vị như vậy. [Thiên Âm: Aslan, người phúc hắc .]

“Danh sách có rồi!” Tiếng Connor kêu đánh gãy suy nghĩ của hai người. Nhìn Connor không ngừng kéo kéo chuột, Lưu Bình An khấn trương hắn lên.

Nếu có thể thông qua, có thể ăn đại tiệc cách thức tiêu chuẩn đương nhiên là tốt nhất. Thế nhưng nếu không thể thông qua, cũng bất quá là hôn Aslan một cái, dù sao mọi người đều là nam nhân, hắn cũng không thiệt.

Lúc Lưu Bình An còn tại miên man suy nghĩ, Connor đột nhiên nhảy dựng lên ôm lấy hắn.

“Tốt quá rồi! Ta thông qua.”

Nhìn gương mặt cười đến nở đầy hoa kia, Lưu Bình An cũng vui vẻ tận đáy lòng. Connor vẫn thực cố gắng, hiện tại rốt cuộc nhận được hồi báo xứng đáng.

“Đúng rồi..... Tiểu An hẳn là cũng qua đi.” Connor ngồi trở lại tiếp tục xem xét.

“Không cần xem nữa. Cả phòng chúng ta tất cả đều qua.” Eugene đẩy cửa đi vào, nhìn Aslan, “Lão đại, chúng ta đi đâu chúc mừng thì tốt đây?”

Aslan cong khóe miệng, ánh mắt bích lực thủy chung nhìn chăm chú vào Lưu Bình An. “Cuối tuần này mọi người cùng đi ăn đại tiệc cách thức tiêu chuẩn đi, ta mời khách.”

“Woaaaa!” Connor lớn tiếng hoan hô, cao hứng hoa tay múa chân.

Lưu Bình An đột nhiên cảm giác có điểm tiếc nuối, ngẩng đầu đối diện một đôi màu xanh biếc mang theo ý cười, hẳn lập tức dời tâm mắt đi.

Hôn nam nhân có tốt hay hiểm lạ gì chứ?

Một tuần sau, tất cả học viên trúng tuyển thu thập hành lý, lên đường đến căn cứ tập huấn. Mọi người đều lưng đeo ba lô, ngay ngắn chỉnh tề đứng thành từng hàng dài ở quảng trường trước cổng lớn học viện.

Lần này linh đội của học viện quân sự Aliya là Edward. Hắn mặc quân phục mùa hè màu xanh lá mạ, sơ mi ngắn tay bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra dáng người rắn chắc to lớn, túi da màu đen bên hông treo một thanh kiếm laser. Hắn không đội mũ quân đội, tóc cắt ngắn đúng chuẩn, một đôi con ngươi đen thâm thúy sắc bén. Hắn khoanh tay, cong khóe miệng, như có chút đăm chiêu nhìn nhóm học viên trước mắt.

Đám học viên năm nhất nhớ tới buổi tối ngày đầu tiên khai giảng, tình cảnh khi hắn tại sân thể dục khai trừ toàn bộ người đến muộn. Đại bộ phận người đều hô ở trong lòng: Kế tiếp lại sắp thảm rồi!

Lưu Bình An cảm giác Edward tựa hồ gây đi. Lại có điểm tiêu tụy, sắc mặt cũng không tốt. Gần đây tựa hồ rất ít nhìn thấy hắn, thời điểm gặp hắn đều cùng một chỗ với Smith.

Bọn họ quả nhiên thực thân mật a. Lưu Bình An không khỏi nghĩ, có phải là buổi tối hắn rất ‘Cố gắng’, cho nên mới thành như vậy?

Nếu để Edward biết ý nghĩ của thiếu niên, xác định vững chắc sẽ tức hộc máu.

Tiếng động cơ ù ù truyền đến, hơn mười xe vận chuyển quân dụng trên bộ khổng lồ lục tục xuất hiện bên ngoài cổng lớn. Trong lúc nhóm học viên còn đang ngẩn người, Edward mệnh lệnh toàn bộ lên xe.

“Không thể nào..... Ngồi cái này sao?”

“Không phải nó dùng để vận chuyển vật tư sao?”

Mọi người nhao nhao nghị luận, nghi hoặc, bất mãn..... Trong khoảng thời gian ngắn quảng trường có vẻ có điểm huyền ảo. Chỗ tập huấn mặc dù cách Aliya không xa, ước chừng khoảng hai giờ lộ trình, thế nhưng nếu ngồi loại xe vận chuyển này đi thì cũng quá rồi.

“Ai không vừa lòng, có thể không lên.” Edward vẫn duy trì khóe miệng cong lên, lại cười đến khiến người ta lạnh lẽo. “Bất quá..... Loại gia hỏa quen được nuông chiều đó không chỉ không có tư cách tham gia diễn tập lần này, càng không có tư cách ở lại trường học, có thể lập tức rút cho ta.”

Nhớ tới buổi tối ngày khai giảng đầu tiên, Edward không chút do dự khai trừ học sinh, mọi người không khỏi trong lòng run rẩy.

“Quả nhiên là huấn luyện viên Ác Ma!” Connor nhỏ giọng nói bên tai Lưu Bình An. Sau đó phát hiện Edward cười nhìn về phía bên này, Connor lập tức sợ hãi trốn sau lưng Lưu Bình An.

“Ta bị hắn trừng. Ta chết chắc rồi!”

Lưu Bình An vỗ vỗ đầu hắn, nghĩ: Edward cũng không ăn người, sợ cái gì chứ?

Đám học viên một người tiếp một người lục tục nhảy lên xe vận chuyển. Trong xe không có chỗ ngồi, cả tay vịn cũng không có. Tất cả mọi người phải ngồi ở trong thùng xe. Bởi vì một chiếc xe chở rất nhiều người,

cho nên phải chen lấn mà ngồi. Hơn nữa mấy ngày nay thời tiết dị thường oi bức, trong xe càng thêm nóng như trong lồng hấp.

Mục tiêu của bọn họ là bán đảo Nạp An phía tây Aliya. Ba mặt đều bị hải dương vây quanh, có rừng rậm rậm rạp, còn có đầm lầy, núi, cồn cát tạo thành địa hình phức tạp. Hơn nữa không có bóng người, thực thích hợp làm căn cứ tập huấn.

Thế nhưng sau khi hết đường cao tốc thì đường phi thường khó đi, xe vận chuyển xóc nảy không ngừng. Đối với nhóm học viên mà nói không thể nghỉ ngơi là một loại dày vò.

“Còn bao lâu mới đến nơi?” Kỉ Vũ nhỏ giọng hỏi Eugene.

“Nga nga, đại khái khoảng một giờ. Loại đường núi này không dễ đi, rất lòng vòng. Đúng rồi, tiểu Kỉ Vũ nhất định thực nóng vội đi.” Eugene đưa tay khoát lên vai Kỉ Vũ, “Hai tên bạn trai kia của người đều sẽ đến tập huấn, thực chờ mong gặp lại bọn họ đi? Ta có thể lý giải được.”

“Không phải.....” Kỉ Vũ mặt xoát một cái đỏ lên.

“Người còn cùng hai gia hỏa xằng bậy kia lui tới nha?” Lưu Bình An ngồi bên cạnh hắn, trong giọng nói thực rõ ràng không thoải mái.

“Ngẫu nhiên gửi tin nhắn thôi.”

“Mỗi ngày buổi tối đều gọi điện nói chuyện phiếm, một tháng gặp mặt một lần. Kỳ nghỉ hè còn có một đêm ngủ bên ngoài nha.....”

Kỉ Vũ nghe Eugene đem chuyện mình và cặp song sinh toàn bộ phun ra, ngay cả tai cũng đỏ. Cúi đầu không dám nói gì.

“Kỉ Vũ!” Lưu Bình An hai tay khoát lên vai Kỉ Vũ, “Tuyệt đối không thể làm phản nga. Người là sao may mắn của chúng ta, biết chưa? Tuyệt đối không thể tùy tiện chia vận khí cho người khác.”

“Nga..... Ân.....” Kỉ Vũ nghe mà không hiểu ra sao.

“Nói đến ngủ đêm bên ngoài.....” Eugene tầm mắt bay đến Lưu Bình An, “Trong kỳ nghỉ hè trong chúng ta còn có một người cùng người khác bên ngoài qua đêm nha.”

80. Chương 111: Tụ Hội

111, tụ hội

Lưu Bình An cảm giác có vài đạo tầm mắt dừng ở lưng mình. Nếu là ánh mắt đến từ người lạ mà nói, hắn mới không thêm để ý người khác nói gì. Thế nhưng đó chính là mấy tên bạn cùng phòng của mình..... Hắn vậy mà cảm thấy có điểm chột dạ.

Lúc này xe vận chuyển xóc nảy mạnh một cái, một đôi cánh tay to lớn hữu lực ôm lấy Lưu Bình An.

“Tiểu An, dựa vào ta đi.” Fitzgerald ôm thiếu niên, để hắn tựa vào lồng ngực rắn chắc của mình.

Fitzgerald thân hình cao lớn, khoanh chân ngồi trong thùng xe tựa như một khối đá trầm ổn, tựa vào người hắn khiến thiếu niên cảm thấy một loại cảm giác đặc biệt an toàn.

Độ nóng rất cao, không khí trong xe phi thường đè nén, trán Lưu Bình An không ngừng chảy mồ hôi. Bên tai là tiếng nhóm học viên nhỏ giọng oán giận. Nếu chỉ dựa vào cửa sổ nhỏ thông gió hai bên thùng xe, tựa hồ sẽ làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

Bởi vì có người say xe nôn mửa, không khí bên trong xe càng thêm tệ hại. Cảm xúc bất mãn của nhóm học viên tăng vọt tới cực điểm, thậm chí có người bắt đầu cao giọng kháng nghị. Cửa ở đuôi xe đột nhiên mở phanh ra, một trận gió mạnh cuốn vào thùng xe, nhất thời thổi đi oi bức.

Aslan đứng cạnh đó, đỡ cửa xe, dùng ống tay áo lau mồ hôi, cười như ánh mặt trời chói mắt với nhóm học viên bên trong.

“Rất cuộc cũng nhẹ nhàng khoan khoái.”

“Uy, tiểu tử, rất nguy hiểm nga.” Tài xế từ cửa sổ nhỏ phòng điều khiển hướng đầu vào trong thùng xe kêu lên: “Đợi lát nữa đến nơi, các người tha hồ đi ra ngoài a.”

“Phiền muốn chết! Không mở cửa chúng ta sẽ hít thở không thông a.”

“Đúng vậy.....”

Vài học viên bắt đầu bác bỏ lời tài xế. Bởi vì là xe vận chuyển quân dụng, tài xế là thành viên đội vận chuyển Quân bộ, đương nhiên cũng có quân tịch. Bị một đám tiểu quý ồn ào náo loạn, cũng phát hỏa.

Lúc bọn họ giương cung bạt kiếm, một bài hát quen thuộc chậm rãi vang lên trong thùng xe.

“Dù gió to bão lớn,

Nắng gắt cháy da,

Cát vàng thiêu đốt,

Nụ cười trên môi,

Tận hưởng niềm vui này.....”

Thiếu niên thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong thùng xe, không có bất cứ nhạc đệm gì, thanh âm đơn thuần cất lên bài quân ca mạnh mẽ. Thiếu niên không chút nào thu hút tựa vào trước ngực đồng bạn, cao giọng hát ca.

“..... Răng sắc lũ nhện không thể hạ gục ý chí của ta,

Cái chết không thể dao động quyết tâm của ta,

Bởi vì ta là một quân nhân.....“

Tựa như muốn hô ứng cùng thiếu niên, âm thanh nam tử trong trẻo thuần hậu gia nhập, thanh âm thiếu niên lượn lờ quanh quẩn trong lòng mỗi người. Aslan đứng cạnh cửa xe, cao giọng hát khúc quân ca.

Càng ngày càng nhiều người tham gia vào bài hát, dần dần tụ lại như một dòng sông, chảy xuôi trên đường núi gập ghềnh khúc chiết. Cảm giác đè nén lúc trước trở thành hư không, nhóm học viên bị tiếng ca kích khởi ý chí chiến đấu ngẩng cao đầu về phía thiên không xanh thẳm.

Trong phòng điều khiển, ngón tay tài xế không tự chủ gõ nhịp lên tay lái, khóe miệng lộ ra nụ cười, “Tiểu quý này biện pháp rất hiệu quả nha.”

Ngoại trừ đoàn xe vận chuyển chở học viên Aliya, trên đường còn lục tục gia nhập thêm xe của các học viện quân sự khác. Trên chiếc việt dã đen tuyền chạy cuối đoàn xe, người ngồi bên trong cũng nghe thấy tiếng ca từ phía trước truyền đến.

“[Ta là một quân nhân], rất có tinh thần nha. Là nhóm tiểu quý trường nào hát thế?” Nam tử ngồi ở giữa xe cong khóe miệng. Nếp nhăn nơi khóe mắt bởi vì cười mà có vẻ càng thêm sâu, mái tóc hoa râm càng tăng thêm vẻ tang thương. Mà ánh mắt, trong thâm u lại lóe quang mang cơ trí.

Đường núi gập ghềnh, thùng xe không ngừng đung đưa, nam tử tuy rằng đã có tuổi, nhưng vẫn ngồi thẳng tắp, giống như một cây tùng trăm năm, trải qua năm tháng tẩy lễ vẫn đứng sừng sững không ngã đổ. Biểu tượng hùng ưng giương cánh trên áo lóe ngấn quang trong thùng xe ảm đạm.

“Hẳn là học viện Aliya. Xe bọn họ chạy trước nhất.” Phó quan ngồi bên cạnh thấp giọng nói.

“Nga.....” Nam tử đem tầm mắt hướng tới Edward ngồi ở ghế phó lái phía trước, “Học viên của người thực không tồi nha.”

Edward quay đầu, gật đầu với nam tử, “Cám ơn thượng tướng khích lệ.”

“Ai nha, người đừng nghiêm túc khách khí như vậy. Vẫn là xưng hô như trước với ta đi.”

“Vâng. Huấn luyện viên Vân.”

Đã rất nhiều năm không có nghe ai gọi hân như vậy, nam tử cười càng sâu, nếp nhăn đuôi cá trên khóe mắt cũng nhẹ nhàng cong lên, “Nhớ năm đó người cũng đầy sức sống như vậy. Đám nhỏ kia hân là cũng nên chịu chút khổ đi.”

Nam tử trong ánh mắt tối tăm chợt lóe một tia gian trá. Edward trong lòng bất đắc dĩ vì các học viên của mình thử dài: Lần này Quân bộ phái tổng huấn luyện viên là Vân tướng quân, các người tự cầu chúc đi.

Một giờ sau, đoàn xe rốt cuộc tới căn cứ tập huấn. Bãi đất trống rộng lớn bên rìa khe núi đã chật ních xe và vũ khí, một mảnh nhìn lại toàn xanh xanh vàng vàng. Nhóm thanh niên mặc chế phục ngắn tay màu lục nhạt đang vận chuyển từng kiện vật tư.

“Đội ngũ phụ trách hậu cần tới sớm nhất nha.” Nhảy xuống xe, Eugene đưa tay che nắng.

“Xem ra lần này phụ trách hậu cần là người rất lợi hại. Không biết là của học viện quân sự nào?” Aslan cũng nhanh nhẹn nhảy xuống xe, đứng bên cạnh Eugene.

“Là vị mặt lạnh vắt cổ chày ra nước học viện Á Liên Quân.” Eugene cố ý lấy tay đặt bên miệng làm hình mỏ gà.

“Đi? Vắt cổ chày ra nước thế nào?” Connor hiểu kì hỏi. Hân thuộc khoa nghiên cứu vũ khí, coi như là cấp dưới của cấp dưới Bộ hậu cần, cho nên tương đối quan tâm thủ trưởng lần này là người thế nào.

“Vị kia nha..... Mệnh danh vắt cổ chày ra nước.....”

Eugene còn chưa nói xong, trên không phát ra âm thanh ù ù, giống như sấm sét. Vô số máy bay xẹt qua bầu trời xanh thẳm, phi thuyền khổng lồ giữa không trung che khuất thái dương.

“Là hạm đội không quân!” Có người cao giọng hô. Tiếp đó rất nhiều người đều băng qua rừng cây trước căn cứ, chạy đến bờ biển.

“Chúng ta cũng đi xem đi.” Nhìn Kỉ Vũ đã chạy đi, Lưu Bình An cũng chạy theo.

Phi thuyền lơ lửng trên không bãi biển. Dây thừng nhiều không đếm được buông xuống, nhóm học viên không quân theo dây thừng trượt xuống. Từ máy bay cũng không ít người bung dù nhảy xuống, giống như binh lính từ trên trời giáng xuống.

Nhìn Kỉ Vũ cố gắng rướn đầu tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, Lưu Bình An vỗ vai hân, chỉ vào một cái dù trong đó, “Người người muốn tìm ở đó kìa.”

“Tiểu An, người rốt cuộc không ngăn cản bọn họ lui tới sao?” Nhìn bóng dáng Kỉ Vũ chạy vội đi, Connor lấy khuỷu tay chọc chọc Lưu Bình An. “Không lo lắng sao may mắn bị đoạt đi à?”

“Hừ hừ.” Lưu Bình An cười lạnh, quay đầu nói với Gavin phía sau: “Bắn hân rớt xuống!”

“.....”

Connor đột nhiên hô to, “Mau nhìn, mặt biển có thật nhiều quỷ biển nga!”

Chỉ thấy trên mặt biển nổi lên một đám đầu, dần dần tới gần bờ. Đợi tới gần mới nhìn rõ căn bản không phải quỷ biển gì. Bọn họ từ trong biển trèo lên bờ cát, trong đó liền có người bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

“Là ai? Vừa rồi kêu lão tử là quỷ biển?” Thiếu niên có làn da màu nâu rũ những giọt nước trên đầu, mở miệng mắng lộ ra một đôi răng nanh hổ.

“Là Jack a.” Nhìn thấy người quen, Connor vui vẻ phát tay kêu to.

“Vừa rồi là người gọi ta quỷ biển hả?” Jack hùng hổ xông qua, kéo áo Connor. Nhưng rất nhanh bị người khác kéo lại.

“Xin lỗi. Chiến hạm hạ neo ở nơi nước sâu, chúng ta phải bơi trong biển 2 hải lý, hân có điểm khó chịu, thất lễ rồi.” Vân Thư lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, dùng lực tha Jack ra.

“Ta còn tưởng rằng chỉ có chúng ta buồn bực như vậy thôi chứ.” Eugene có điểm sung sướng khi người gặp họa.

“Nói như vậy.....” Tất cả mọi người đem tầm mắt tập trung trên người Kỉ Vũ đang cùng cặp song sinh đi tới.
“Chỉ có bọn họ may mắn thôi à?”

Lưu Bình An một phen bắt lấy Kỉ Vũ, “Người sao có thể đem vận khí toàn bộ chia cho gia hỏa này?” Kỉ Vũ bị hấn hỏi mà chẳng hiểu ra sao.

Mà những người khác cũng quăng đến cặp song sinh các loại ánh mắt hâm mộ, ghen tị, phần hận.

“Học viên học viện hải quân cũng đến rồi.” Phó quan trẻ tuổi nhẹ giọng nói với thủ trưởng của mình.

Vân tướng quân gật đầu, nói với linh đội của tất cả các học viện: “Toàn bộ đã đến đông đủ, đi, chúng ta đi xem đám tiểu quỷ tràn ngập sức sống này.”

Tiếng còi tập hợp liền vang lên, mọi người tập trung trên bờ cát. Đồng phục học viên các học viện quân sự bất đồng, năng lực cũng so le không giống nhau. Sau khi tổng huấn luyện viên phát biểu xong, nhóm linh đội liền bắt đầu tiến hành phân phối biên chế đội ngũ.

Tiếp theo chính là đi lĩnh đồng phục tập huấn, đồ dùng sinh hoạt và lều trại, vân vân. Lúc Lưu Bình An đang hạ trại, nghe thấy có người kêu hấn, nhìn lại, nguyên lai là La Cơ.

Nàng mặc chế phục xanh lá mạ ngắn tay, bên hông thắt dây lưng, phác thảo ra dáng người lung linh xinh đẹp. Tóc dài cột sau đầu thành một chiếc đuôi dài, sợi tóc theo hành động của nàng nhẹ nhàng tung bay. Giữa một đồng nam nhân xấu xí, nàng không thể nghi ngờ trở thành một điểm sáng chói.

Vài nam sinh khác trường nhìn đến hai mắt đều tỏa sáng, mãnh liệt nuốt nước miếng. Thậm chí còn có nam sinh huyết sáo.

“Thân thể còn đau đi?” Tuy rằng La Cơ đã xuất viện trước hai tuần, thể nhưng nếu tham gia tập huấn, vẫn là có điểm miễn cưỡng đi.

Thiếu nữ lắc lắc đầu, nháy mắt với hấn mấy cái, “Đã sớm khỏi hấn. Hơn nữa ta cũng đã thông qua tuyển chọn, không thành vấn đề.”

Doanh địa nữ sinh hấn là ở bên kia rừng cây. La Cơ thực rõ ràng là cố ý đến đây. Nhưng Lưu Bình An cảm giác được ánh mắt bốn phía quăng đến, hấn cảm thấy La Cơ tới nơi này thật sự không tốt lắm.

“Cái kia.....”

Vốn định khuyên La Cơ nhanh trở về, tay đột nhiên bị nắm lấy. La Cơ kéo hấn đến bên người, cúi đầu sát vào hấn. Cảm giác được hơi thở thiếu nữ thổi bên tai, Lưu Bình An trên mặt một trận cực nóng.

“Cẩn thận nhền nhện.”

81. Chương 112: Màu Thầu Và Hôn

112, màn thầu và hôn

Giữa trưa, nhóm học viên vội vàng ném qua lương khô liền bắt đầu khẩn trương tập huấn. Tuy rằng chỉ là đơn giản chạy vòng quanh bờ cát. Nhưng cát mềm vừa trượt vừa khó đi, hơn nữa mặt trời treo lên cao, chân trần chạy bộ mấy chục km, đối với học viên mà nói cũng là một loại khảo nghiệm gian khổ.

Sau khi huấn luyện hoàn tất, nhóm học viên trở lại doanh địa. Xe bếp núc quân dụng đã chuẩn bị tốt cơm chiều.

“Cái gì? Người dám nói lại lần nữa coi?” Tại phía trước nhất của đội ngũ phát cơm, một đại cá tử hung thần ác sát kéo áo nam sinh mặc chế phục hậu cần.

“Mỗi người hạn lượng chỉ có nhiều đây.” Nam sinh đẩy kính đen, lãnh đạm nói.

“Chút xíu như vậy còn không đủ cho ta nhét kẽ răng.” Đại cá tử giơ ngón giữa với nam sinh, “Đồ ăn lại giống như cho heo ăn, không, heo còn ăn ngon hơn chúng ta.”

“X, huấn luyện vất vả như vậy, cư nhiên còn không cho ăn đầy đủ. Đây là cái đạo lý gì nha?” Trong đó một tiểu cá tử tóc đỏ nhảy ra tức giận bất bình nói. Tiếp theo có không ít học viên vây xem phụ họa hân. Mà người Bộ hậu cần lập tức phản bác.

“Thức ăn là cấp theo hạn lượng được phân phối, mỗi người đều giống nhau, người có ý kiến thì đưa lên trung tâm tập huấn đi.” Nam sinh vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm, không chút nào nhượng bộ.

Bị hân nói như vậy, đại cá tử phát hỏa, vung nắm tay muốn đánh nam sinh kia. Lưu Bình An đứng phía sau đám người, tình huống dạng này trên chiến trường hân gặp thường xuyên. Chỉ cần một người náo loạn lên thì mọi người khẳng định đều không có cơm ăn.

Vốn loại tình huống này, thì đội ngũ cán bộ giống như Aslan hoặc An Nam sẽ đứng ra giải quyết. Thế nhưng nhóm cán bộ đều bị triệu tập đi họp hết rồi.

“Uy, Connor.” Lưu Bình An nói khề với Connor bên cạnh: “Đợi lát nữa khi ta lấy đồ ăn, người liền hô to ‘Có người trộm đồ ăn’ nha.”

“Di? Tiểu An, người tại sao muốn làm vậy?” Connor nghi hoặc hỏi.

“Ngu ngốc. Đương nhiên là dẫn dắt dời đi chú ý, đợi lát nữa bọn họ đánh nhau đến tối tăm mặt mũi, tất cả mọi người không có cơm ăn luôn.” Lưu Bình An vỗ gáy Connor một phát. Lại chuyển hướng Fitzgerald, “Chút nữa người đập tên to đầu kia một cước.”

“Vì cái gì?”

“Đương nhiên là ta thực khó chịu hân!”

Đang lúc một đám người thiếu chút nữa ra tay tàn nhẫn, có ai đó kêu to có người trộm đồ ăn. Sau đó nhìn thấy một thiếu niên ôm một đĩa lớn đồ ăn chạy nhanh đào tẩu. Người Bộ hậu cần vừa thấy, kia còn phải nói. Lập tức đuổi theo. Đại cá tử vừa rồi gây chuyện không hiểu ra sao bị người khác gạt ngã trên mặt đất, dính vài dấu chân của mấy người chạy qua.

Cuối cùng đồ ăn được lấy lại, Lưu Bình An bị phạt đêm nay không được ăn cơm.

“Tiểu An, tên chia cơm kia thật sự rất đáng giận!” Connor vốn định mang cho Lưu Bình An ít cơm. Nhưng người phân phối thức ăn lại nói không cho phép.

“Ta chia cho người một nửa đi.” Connor dùng thìa đem một nửa cơm chia ra.

“Không cần.” Lưu Bình An ngữ khí mang theo điểm trêu tức nói: “Người bộ dạng nhỏ như vậy, không ăn đủ cơm khẳng định sẽ bùng ra.”

“Sao có thể.....” Connor nhìn nhìn Lưu Bình An, nghĩ: Ít nhất cũng cao hơn người hai cm.

“Như vậy, ta chia cho Tiểu An là được.” Fitzgerald đưa cà mèn của mình cho Lưu Bình An, “Tiểu An, ăn đi.”

Nhìn đối phương cười chân thành mà thật thà chất phác, Lưu Bình An cảm giác trong lòng một trận ấm áp. Trong quân đội tuyệt đối sẽ không gặp được người như thế. Đương nhiên, mình của trước kia cũng sẽ không làm loại chuyện hại mình không có lời này.

Gavin cũng trầm mặc đem cà mèn đưa đến trước mặt thiếu niên, thế nhưng cặp mắt băng lãnh kia lại giống như lộ ra quang mang đói khát. Tựa hồ muốn nói: Người ăn đi, ăn no xong liền đến lượt ta ăn người.

Lúc này, có người ngoài doanh trường kêu Lưu Bình An, nói là Edward tìm hân.

Doanh trường của các giáo quan ở phụ cận xe giám sát. Doanh trường khá là rộng rãi, không giống nhóm học viên một lều ở chung nhiều người như vậy. Bọn họ trên cơ bản là hai người một lều trại.

Trong lều chỉ có một mình Edward. Thiếu niên đi vào, hắn nghiêm khắc quở trách nói: “Đêm nay vì cái gì vi phạm quân kỷ?”

Tuy rằng thanh âm thực nghiêm khắc, thế nhưng ánh mắt lại chợt lóe một tia thương tiếc. Hắn một bên mắng một bên hướng Lưu Bình An nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, ý bảo đối phương tới gần.

Lúc thiếu niên đi qua, Edward lấy ra một túi nylon đưa cho thiếu niên. Lưu Bình An mở ra, bên trong có vài cái màn thầu.

“Huấn luyện viên.....”

“Đừng nghĩ giải thích cái gì, ta không chấp nhận hết thấy lời bịa đặt!” Động tác và lời nói của Edward hoàn toàn chẳng liên quan nhau. Chỉ thấy hắn chỉ chỉ gói thức ăn, sau đó lại chỉ chỉ Lưu Bình An. Làm một tư thế ăn cái gì đó.

Lưu Bình An lập tức minh bạch, dòng nước ăm trong lòng bắt đầu mở rộng.

“Huấn luyện viên, ta nhất định sửa đổi..... Về sau không dám nữa.” Lưu Bình An vừa nói một bên thu đồ lại.

“Người nói ta phải phạt người thế nào đây?” Edward đột nhiên lộ ra nụ cười tà ác, lấy ngón tay sờ cằm. “Đứng tư thế quân nhân đến sáng mai thì sao? Hay là.....”

Nói chưa xong, liền bị bịt kín miệng. Edward mở to hai mắt, không dám tin nhìn thiếu niên trước mắt. Tay đối phương ôm cổ hắn, hôn bờ môi của hắn.

Edward vừa định mở miệng, đầu lưỡi đối phương liền dò xét tiến vào. Nghịch ngợm treu đùa hắn, tựa như móng vuốt mèo con, tại phía trên khoang miệng nhẹ nhàng quét qua. Edward cảm giác cả người giống bị điện giật, cảm giác tê dại khiến thân thể bắt đầu phản ứng.

Tại lúc hơi thở hắn không ổn, thiếu niên buông hắn ra.

“Huấn luyện viên, người tạm tha ta lúc này đi.” Thiếu niên liếm liếm môi, lộ ra một nụ cười giảo hoạt. Đây đối với nam nhân mà nói không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích mãnh liệt.

Edward đột nhiên thò tay kéo thiếu niên vào lòng, khoe miệng cong lên một nụ cười nhạt tà mị. Thở khí bên tai thiếu niên, “Khó mà có được.....”

Lúc Lưu Bình An phản ứng lại, môi đã bị điên cuồng hôn lên. Khác với vừa rồi, nụ hôn của nam tử cuồng nhiệt, tràn ngập tính chiếm đoạt. Đầu lưỡi đảo qua mỗi một nơi trong khoang miệng thiếu niên, triển chuyển giao triền, không để đối phương trốn thoát. Bàn tay to theo lưng thiếu niên trượt xuống, ở chỗ ướt mà xoa nắn.

Thiếu niên bị mạnh mẽ ôm ngồi trên đùi Edward, cảm thấy đối phương cách lớp vải đang ma sát chỗ mẫn cảm của hắn. Hắn không những không có cảm thấy chán ghét, ngược lại còn hưng phấn.

Thời điểm bàn tay cực nóng tiếp xúc đến da thịt, Lưu Bình An chợt đẩy Edward ra. Hai người dồn dập thở hổn hển, không khí ái muội tiêu tan.

“A..... Thực xin lỗi, huấn luyện viên! Ta cáo lui.”

Nhìn thiếu niên kích động chạy ra doanh trường, Edward bắt đắc dĩ cười khổ. Lại là như vậy, mỗi lần đều tro mắt nhìn hắn đào tẩu. Rõ ràng đã không còn bao nhiêu thời gian.

Hắn biết mình rất nhanh sẽ nhận được điều lệnh trở lại chiến trường. Chỗ trống của Brian là nhu cầu cấp bách cần người bổ khuyết. Sau khi lên chiến trường không biết còn có cơ hội nhìn thấy thiếu niên không.

Lưu Bình An một hơi chạy đến trong rừng, tựa vào trên thân cây mà thở. Tim đập thật nhanh, là vì vừa rồi chạy quá nhanh sao?

Nghĩ đến sự tình vừa rồi, chính mình nhất định là nhất thời bị ma quỷ ám mới có thể làm ra cái loại chuyện này. Nhưng mà.....

Hắn đưa tay xoa miệng mình, liếc đến hồng ấn trên ngón áp út. Thở dài, lẩm bẩm nói: “Brian, xem ra ta muốn xa mặt cách lòng a [nguyên văn: di tình biệt luyện].”

Nhanh chóng giải quyết hết mớ màn thầu. Nhưng chút xíu như vậy, lấy sức ăn của Lưu Bình An vẫn là không thấm vào đâu. Lại đói bụng, thật xui xẻo. Cảm giác đói khát phi thường khó chịu, điểm ấy Lưu Bình An vô cùng rõ ràng.

Người thường không ăn một hai bữa khả năng chỉ choáng đầu hoa mắt mà thôi. Thế nhưng bọn họ là lực quân hao phí thể lực nhất, ăn nhiều một chút thì có nhiều thể lực một chút, mới có nhiều thêm một phần khả năng sống sót. Trên chiến trường, vì tranh một cái màn thầu, bọn lính thường thường sẽ đánh cho đầu rơi máu chảy.

Bất quá, hiện tại cũng không phải ở trên chiến trường. Ăn ít một hai bữa cũng sẽ không chết.

Tuy rằng đã là cuối hè, nhưng thời tiết vẫn rất nóng bức, Lưu Bình An định đi tắm rửa một cái. Bên cạnh doanh địa có bãi tắm tập thể. Chẳng qua là dùng nhựa plastic vây quanh một mảnh đất, phía trên dựng lên vài ống tuýp. Nước biển trải qua xử lý làm nhạt được chuyển đến trong ống tuýp, mở chốt sẽ thông qua ống tuýp chảy ra.

Lưu Bình An cầm dụng cụ tắm rửa đi vào bãi tắm. Đã quá giờ cung ứng nước ấm, bãi tắm thật sự vắng vẻ. Lưu Bình An thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng hắn không phải không thể cùng người khác tắm chung, dù sao mọi người đều là nam nhân.

Chỉ là hắn không muốn khiến những người khác nhìn thấy vết thương trên người hắn.

Lúc này, một bên bãi tắm truyền đến tiếng nước, một bóng dáng thon dài xích lô xuất hiện trong màn hơi nước.

82. Chương 113: Bãi Tắm Lộ Thiên

113, bãi tắm lộ thiên

Người nọ quay lưng lại với Lưu Bình An, mái tóc vàng cuộn sóng bị nước làm ướt nhẹp, đuôi tóc dán trên cổ. Giọt nước từ gáy một đường chảy xuống, lướt qua cái lưng duyên dáng, cuối cùng ẩn vào khe hở giữa nơi mềm mại. Hai chân thon dài, làn da trắng nõn, eo mềm dẻo hữu lực, thân thể hoàn mỹ làm người ta nghĩ tới những bức tượng điêu khắc trong triển lãm nghệ thuật.

Lưu Bình An không khỏi nuốt mạnh một ngụm nước miếng. Hắn biết đối phương là ai, tim liền đập càng nhanh.

Tựa hồ nghe phía sau có động tĩnh, đối phương xoay đầu. Nhìn thấy Lưu Bình An, người nọ rõ ràng lắp bắp kinh hãi.

“Tiểu An?”

Lưu Bình An gượng cười tiếp đón, “Aslan, người cũng trẻ như vậy nha.”

Nói xong cuống quýt xoay người quay lưng với Aslan, bắt đầu tắm rửa. Nhưng ngay cả như vậy, cũng có thể cảm giác được đôi mắt màu bích lục đang bồi hồi trên lưng hắn. Không biết vì sao, hắn cảm giác thực khẩn trương, cơ bắp cũng rất nhanh cứng cả lên. Nhưng như vậy ngược lại cảm giác toàn thân càng thêm sâu sắc.

Vừa rồi trùng kích thị giác đối với Aslan mà nói thật sự quá rung động. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể thiếu niên không hề che đậy như thế. Lúc trước từng không cẩn thận xông vào phòng tắm, song thời điểm đó thiếu niên chỉ là một thân ảnh mơ hồ, căn bản là không có thấy rõ ràng.

Nhưng hiện tại lại.....

Aslan nhin không được lại quay đầu nhìn thiếu niên. Gây là cảm giác đầu tiên của Aslan. Lồng ngực đơn bạc so với nam sinh bình thường, bởi vì không có quá nhiều cơ bắp mà tấm lưng có vẻ mỏng manh yếu ớt. Trên eo thon còn có thể nhìn thấy mấy cái xương sườn. Thế nhưng đường cong eo rất xinh đẹp, khiến cho mông cũng đặc biệt mượt mà.

Thế nhưng trên người thiếu niên phủ đầy các loại vết thương dữ tợn. Đặc biệt là vết từ bả vai kéo dài tới cổ tay, tổn thương phần lớn lưng. Tựa như một thứ hoa văn nào đó, quấn quanh thân thể thiếu niên.

Aslan đột nhiên cảm giác trong lòng rất đau, tựa như bị cắn một cái. Thương tiếc với thiếu niên càng bành trướng đến muốn trào ra ngoài.

“Tiểu An, ta giúp người kì lưng đi.”

“Đi?” Đột nhiên giọng nam tới gần khiến Lưu Bình An lắp bắp kinh hãi. Đang muốn từ chối, nhưng đối phương đã không phân trần cầm khăn chà sát lưng hắn.

“Tiểu An tựa hồ thực không thích cùng người khác tắm chung nha. Trong phòng tắm công cộng ở trường, một lần cũng không gặp người.”

Bởi vì lo lắng không khí xấu hổ, Aslan định nói chút chuyện gì đó. Nhưng điều thốt ra cư nhiên lại là nghi hoặc trong lòng.

“Vết thương trên người ta người cũng nhìn thấy rồi. Rất khó xem đi?”

Aslan muốn nói tuyệt không khó xem. Hắn chỉ là cảm giác đau lòng mà thôi. Nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống không nói ra.

“Ta không muốn người khác tra hỏi chuyện này, phiền muốn chết. Cũng chán ghét người khác thương hại.”

Trên thực tế Aslan quả thật rất muốn truy vấn lai lịch vết thương, thế nhưng bị câu trả lời của thiếu niên ngăn chặn. Hắn biết mình quả thật không nên đi đào bới vết thương cũ của người khác. Mỗi một vết thương đều là hồi ức thống khổ với thiếu niên.

Lưu Bình An cảm thấy lưng bị một vật gì đó mềm mại mà cực nóng dán lên. Đến khi ý thức được đó là môi Aslan, toàn thân run lên.

“Aslan.....” Hắn quay đầu, nhìn gương mặt tuần mỹ của đối phương nhiễm một màu hồng. Con ngươi Bích lục giống như bảo thạch mĩ lệ đang chuyên chú ngưng mắt nhìn mình. Thiếu niên lập tức cũng cảm thấy hai má nóng lên.

Cúi đầu không định tiếp tục đối mắt, lại chợt nhìn đến phản ứng hạ thân đối phương. Hắn nhất thời cảm giác bên tai như bị lửa đốt. Ánh mắt không biết hướng đi chỗ nào.

Aslan cũng biết mình dọa sợ thiếu niên, thế nhưng đó là phản ứng tự nhiên, căn bản không thể khống chế. Cách lớp vải sờ vào thân thể thiếu niên, hắn liền cảm giác cả người nóng lên, môi khô lưỡi khô.

Hai người đều không có nói chuyện, chỉ có thanh âm những giọt nước soạt soạt rơi xuống. Không khí trầm mặc làm người ta càng thêm xấu hổ. Lưu Bình An cảm giác không thể lại tiếp tục như vậy, tất yếu phải nói cái gì đó. Loại thời điểm này phải nói là.....

“Cái kia..... Cần ta giúp người làm ra tới không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, thiếu niên thiếu chút nữa tự cắn lưỡi mình. Ta x! Làm gì lại nói loại chuyện này. Aslan thấy thế nào cũng không giống người sẽ cùng đồng học tại bãi tắm ‘Cầm súng lục’.

“Được nha.”

Thanh niên một câu đem Lưu Bình An đang miên man suy nghĩ dọa nhảy dựng. Hắn kinh ngạc nhìn đối phương cầm tay hắn ấn xuống chỗ đó.

“Cái kia..... Vẫn là không tốt lắm đâu.....” Lưu Bình An cảm thấy nhiệt độ dưới tay, nhịp tim tăng tốc, thanh âm cũng trở nên mất tự nhiên.

“Không sao đâu.” Aslan cong khóe miệng, càng thêm gần sát thiếu niên. Một chân tiến vào giữa hai chân thiếu niên, thấp giọng nói bên tai thiếu niên: “Dù sao mọi người đều là nam nhân. Việc này là tất yếu. Ta cũng đến giúp người đi.”

Cảm giác cực nóng đó truyền khắp toàn thân, Lưu Bình An nghiêng đầu thở dốc, trong mắt đều là một mảnh bích lục trong suốt sáng lấp lánh. Đôi mắt Aslan, trong bóng đêm tỏa sáng như những vì sao trên trời. Trong con ngươi xanh ngọc bích càng thêm thâm trầm tựa hồ nhen lên một đoàn hỏa diễm.

Sắc thái mỉa mai kia thật sâu hấp dẫn Lưu Bình An, khiến hắn say mê.

Trong bãi tắm phiêu đảng tiếng giọng nam ức chế rên rỉ, dòng nước cũng không thể cọ rửa sạch khí tức ái muội nơi đây. Dưới ánh sao bàng bạc, tứ chi kích thích tận tình tản mát ra nội tâm nhiệt tình của hai người.

Mặc quần áo, hai người cầm đồ dùng tắm rửa chậm rãi đi về doanh trướng. Gió đêm thổi tới rất là thoải mái, giữa thiên không lam sắc giăng ngang một đường ngân bạch giống như dải lụa tinh hà.

“Thật xinh đẹp nha, là chòm sao Tiên nữ.” Aslan chỉ vào chòm sao hình tứ giác nơi chân trời dần sáng.

“Đó là quý công tử lãng mạn sao?” Lưu Bình An nhún nhún vai, đối với lĩnh vực này luôn có chút khinh thường.

Aslan cũng không giận, hắn mỉm cười nói: “Không phải nga. Chòm sao có thể hỗ trợ chúng ta phân rõ phương hướng. Chòm sao Tiên nữ, chòm sao Orion, chòm Thiên nga tạo thành tam giác lớn mùa hạ. Chỉ cần có thể tìm thấy chúng nó, liền có thể tìm được phương hướng. Lúc đóng quân dã ngoại trước đây, phụ thân đã dạy ta.”

Lưu Bình An nhìn thanh niên đang ngẩng đầu nhìn bầu trời, mái tóc vàng kim gợn sóng trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng, con ngươi bích lục, khuôn mặt tuấn mỹ, trên người thanh niên còn tản mát ra khí chất cao quý ưu nhã.

Lưu Bình An nhìn mà sửng sốt. Thật sự rất khó tưởng tượng chính mình cư nhiên vừa rồi cùng người này tại bãi tắm làm cái loại chuyện kia. Thanh niên có gia thế tốt, dung mạo tuấn mỹ, thông minh tài trí, còn có danh vọng hơn người. Trước kia hắn thực khó chịu người này, vậy mà hiện tại lại bị hắn hấp dẫn thật sâu.

Bất quá, Lưu Bình An rất rõ ràng, Aslan và hắn không phải người của cùng một thế giới. Loại người như mình chỉ có thể sinh hoạt tại tầng xã hội âm u thấp nhất. Dơ bẩn không chịu nổi như mình căn bản không thể ở cùng một chỗ với Aslan. Quyền luyến công tử thế gia đã định trước là sẽ tan biến như bọt biển.

Aslan tựa như một khối bảo thạch mỉa mai quý giá, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, nếu thật sự nắm giữ trong lòng bàn tay, vậy sẽ chỉ làm mất đi ánh sáng của hắn.

Aslan phát hiện tầm mắt Lưu Bình An, quay đầu nhìn hắn lộ ra nụ cười hiểu ý. Hắn vươn tay cầm tay thiếu niên.

“Tiểu An, kỳ thật ta vẫn luôn.....”

Lưu Bình An vươn tay ngăn hắn lại, “Aslan, nếu người về sau còn định làm ‘Pháo hũ’ của ta thì cũng có thể. Bất quá kỹ thuật cần phải cải tiến mới được nga. Ta chán ghét gia hỏa kỹ thuật yếu kém.”

Kỹ thuật yếu kém..... Kỹ thuật yếu kém.....

Vài chữ này không ngừng vang vọng trong đầu Aslan, bị người mình thích chê kỹ thuật yếu kém, gần như đẩy hắn xuống tận đáy cốc. Nhìn bộ dáng đối phương vô cùng uể oải, Lưu Bình An ở trong lòng cười trộm.

Đại khái Aslan thật sự rất ít làm loại sự tình này, tuy rằng thực mới lạ, nhưng Lưu Bình An có thể cảm giác được hắn đối với mình rất ôn nhu. Ngón tay Aslan lại thon dài linh hoạt như vậy, kỳ thật hắn cũng thực hưởng thụ.

Đáng tiếc không thể nói cho người này biết.

Đột nhiên một tiếng rên rỉ thống khổ theo gió đêm ản ản truyền đến. Còn có lời nói xấu xa, thô kệch của nam tử cùng thanh âm nắm tay đánh vào người ai đó.

83. Chương 114: Hậu Cần

114, hậu cần

“Di?” Hai người trở nên cảnh giác, nhìn nhau một cái, đồng thời đi đến hướng phát ra âm thanh trong rừng rậm.

Vô thanh vô tức nép sau một gốc đại thụ, chỉ thấy trong rừng cách đó không xa, vài nam tử đang dùng tay chân đánh một thiếu niên. Thiếu niên cuộn mình trên mặt đất, bọn nam tử một bên mắng thò tục một bên quyền đâm cước đá với hắn.

Thiếu niên tuy rằng rên rỉ thống khổ, nhưng một câu cầu xin tha thứ cũng không nói ra. Điều này làm cho bọn nam tử càng thêm phần nộ, quyền cước càng thêm thô bạo.

Aslan đang muốn lao ra, bả vai lại bị Lưu Bình An đè lại.

“Tiểu An?”

Lưu Bình An nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hắn quan sát. Dưới ánh sao, có thể nhìn thấy thiếu niên kia đang dùng ánh mắt đậm mạc nhìn nam tử đánh hắn. Cho dù bị đánh thê thảm cũng không sợ hãi, chỉ lãnh đạm mà đối diện.

Nhưng lúc tầm mắt thiếu niên dời về phía bọn Lưu Bình An bên này, rõ ràng xẹt qua một tia kinh ngạc. Cho dù phát hiện bọn họ, nhưng hắn không gọi, cần mồi dưới, trong con ngươi đen như mực tràn ngập quật cường.

Lưu Bình An nhận ra đối phương, chính là thiếu niên hôm nay cãi nhau với đại cá tử trong lúc chia cơm.

“Là hắn?” Aslan thấp giọng nói.

“Người biết hắn?”

“Là Bộ trưởng Bộ hậu cần.” Xem trên mặt Lưu Bình An đầy vẻ nghi hoặc, Aslan tiếp tục nói: “Chính là người theo lời Eugene ‘Vắt cổ chày ra nước.’”

“Khó trách bị như vậy, bị người giáo huấn cũng là đương nhiên.” Kỳ thật, lấy kinh nghiệm của Lưu Bình An, lúc ấy liền cảm giác thiếu niên này chắc chắn sẽ bị người giáo huấn. Chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Có người đột nhiên đề nghị lãng nhục tên thiếu niên kia, khiến hắn vĩnh viễn cũng vô pháp ngẩng đầu làm người. Những người khác lập tức phụ họa.

Aslan không thể nhịn được nữa, nhưng bả vai bị Lưu Bình An đè lại, hắn lại không thể bỏ tay đối phương ra. “Tiểu An!” Hạ giọng bức thiết kêu một tiếng.

Lưu Bình An nhíu mày, hắn thế nhưng không thích Aslan vì người khác nôn nóng như vậy.

“Đừng nóng vội. Tên kia không có cầu cứu chúng ta, người gấp cái gì?” Nếu thiếu niên vẫn cứng đầu như vậy, tuyệt đối không thể sinh tồn trong quân đội.

Những người đó bắt đầu cởi quần áo thiếu niên. Con ngươi đậm mạc dần dần hiển hiện ra nét thất kinh. Đến khi quần bị cởi, hắn rốt cuộc không thể nhẫn nại được nữa, hô to: “Đừng! Cứu... cứu ta.”

Đám người kia theo tầm mắt thiếu niên quay đầu lại, thế nhưng còn chưa nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy bóng người chợt lóe, từng người kêu lên rồi ngã xuống.

“Học viện quân sự nào nha? Kỹ thuật cận chiến kém như vậy, so với Connor còn không bằng nữa là.” Lưu Bình An vỗ vỗ tay, Aslan nghĩ: Vô luận là học viện nào, thời điểm ‘làm việc’ đại khái không có bao nhiêu người có thể tránh được đánh lén đi.

“Không việc gì chứ?” Aslan vươn tay với người vẫn cuộn mình trên mặt đất, nhưng đối phương lại dùng một loại ánh mắt oán độc trừng hắn.

“Bỏ đi, Aslan. Người này không cảm kích đâu.” Lưu Bình An sớm biết sẽ là loại kết quả này. Loại người như thế quá quen rồi.

Nhưng thân là một trong đội ngũ cán bộ, Aslan rất có trách nhiệm, cúi lưng ôn nhu hỏi: “Nếu ta không nhớ lắm, người tên là Đồng Âm đúng không? Chúng ta đưa người trở về đi. Lần sau không nên một mình một người hành động.”

Đồng Âm cúi đầu không chút nào để ý, mặc quần áo lại. Cặp kính gọng đen to lớn che khuất ánh mắt hần, trên người tràn ngập một cỗ khí tức tuyệt nhiên. Hần đẩy Aslan ra, nhanh chóng rời đi.

“Chờ một chút!” Lưu Bình An xoay xoay di động của mình, “Người định bỏ cái này mà đi sao?”

Đồng Âm ngừng lại, quay đầu nhìn thấy di động trên tay Lưu Bình An, cả người run lên.

“Không cảm tạ chúng ta một chút sao?” Lưu Bình An dùng ngữ khí đáng giận nói: “Vừa rồi chụp được thứ tốt nga. Nếu đăng lên diễn đàn nhất định thực oanh động.”

“Tiểu An!” Aslan cảm giác loại đùa cợt này rất ác liệt, định khuyên bảo lại bị Lưu Bình An ngăn lại.

“Người muốn làm gì?”

Lưu Bình An tiến đến trước mặt Đồng Âm, nói bên tai hần: “Chỉ là muốn người tỏ một chút lòng biết ơn mà thôi nha. Ta đêm nay còn chưa có ăn cơm, bụng rất đói nga.”

“Ti bị!” Đồng Âm tức giận đến cả người phát run, ánh mắt phẫn hận như đao tựa hồ muốn chẻ Lưu Bình An ra. Nhưng người sau không chút nào sợ hãi, ngược lại ngang ngược ngẩng đầu cười đến đắc ý đầy mặt.

Trầm mặc trong chốc lát, Đồng Âm chậm rãi cúi đầu, “Được rồi, đi theo ta.”

Tuy rằng bên trong toa xe ăn chỉ còn cơm nguội. Đồng Âm đem cơm đã lạnh hấp nóng lại làm thành cơm nắm cho Lưu Bình An, “Lương thực cung cấp có hạn, chỉ có nhiều đó thôi.” Khi nói lời này, Đồng Âm nhú chặt mi. Đó vẫn là vấn đề phức tạp của hần.

“Không nghĩ tới tổng huấn luyện viên cũng rất lợi hại. Xem ra người cũng thực vất vả nha.” Aslan biết không phải là lương thực cung ứng không đủ, mà căn bản chính là đầu trên hạn chế cung ứng. Trên chiến trường cũng có khả năng sẽ phát sinh loại tình huống này, tổng huấn luyện viên là đang khảo nghiệm năng lực Bộ hậu cần.

“Có cái gì chúng ta có thể giúp đỡ không?”

Đối với Aslan tỏ ra thân mật, Đồng Âm xì mũi. Trong mắt hần, đối phương là đang làm bộ làm tịch.

Nhìn cơm nắm nóng hôi hổi, Lưu Bình An lập tức mắt tỏa sáng. Cầm lấy một nắm lại một nắm ăn ngon lành, “Ăn rất ngon nha. Người bỏ thêm thứ gì vậy?”

“Quả dại, hái ngoài rừng.”

“Thực không tệ a. Trong rừng có rất nhiều thứ này nọ ngon miệng. Nếu bữa sáng ngày mai cũng có thể ăn như vậy thì tốt.”

Nghe Lưu Bình An nói, con người Đồng Âm chợt lóe, đôi mày đang nhíu chặt cũng giãn ra.

Ôm cơm nắm cảm thấy mỹ mãn đi ra toa xe ăn, không quên quay đầu nói với Đồng Âm: “Ngày mai cũng phải chuẩn bị cơm ngon nga.” Người sau đứng ở chỗ tối âm u, căn bản nhìn không thấy vẻ mặt của hần.

Nhưng Aslan lại cảm giác không quá thích hợp, “Tiểu An, người vẫn là không cần ăn ngon.”

“Tại sao nha? Thực không tồi nha.” Lưu Bình An nói, cắn một ngụm cơm nắm, không chút nào để ý từ bên trong lấy ra một con đinh ốc bé xíu.

“Tiểu An!”

“Không sao đâu.” Lưu Bình An ăn luôn phần cơm nắm còn lại, “Hương vị không tệ nha. Tên kia cũng quá đáng yêu. Cứ nhiên chỉ trợn đinh ốc.”

Nếu không người cho rằng sẽ nhét cái gì? Aslan bắt đầu dĩ thử dài, “Tiểu An, người vì cái gì lại cố ý trêu chọc hần?”

“Nhìn hần khó chịu mà thôi.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên thực tế nhìn đến thiếu niên kia, hần tựa hồ thấy được chính mình trong quá khứ. Quạt cuồng, không hiểu uyển chuyển, vì cái gọi là tôn nghiêm kia mà nhận hết tra tấn.

Hần không hy vọng đối phương giống như mình, sau khi ném qua vô số lần đau đớn, chịu nhiều đau khổ như vậy, mới hiểu được phương thức sinh tồn trong quân đội.

Vì cái gì chính mình đột nhiên tốt bụng như vậy? Vừa rồi hần hoàn toàn có thể đi thẳng.

“Tiểu An.”

Thanh âm Aslan theo gió đêm truyền vào tai, ôn nhu làm người ta thư thái. Ngẩng đầu nhìn thanh niên cười vươn tay ra với mình, Lưu Bình An không tự giác nắm lấy.

Thật lâu về sau, Đồng Âm hỏi Lưu Bình An khi đó tại sao muốn giúp hần. Lưu Bình An chỉ cười mà không đáp.

Đó là bởi vì Aslan vươn tay với người. Lý do đơn giản như vậy, Lưu Bình An nếu nói ra, nhất định sẽ bị Đồng Âm cười nhạo đi. Cho nên, hần vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra.

Buổi sáng hôm sau, mọi người được ăn cơm nắm rau dại trộn trái cây xắt nhỏ. Lúc ăn điểm tâm cũng không còn ai tranh cãi âm ỉ. Nhìn bữa sáng trên bàn, Vân tướng quân xoa xoa đầu, tựa hồ rất cao hứng.

“Xem ra Bộ hậu cần của chúng ta có không ít biện pháp a.”

Lúc này phó quan kính lễ với tướng quân, báo cáo: “Bộ hậu cần xin sử dụng thuyền.”

“Bọn họ muốn rời bến?”

“Vâng. Bọn họ muốn đi bắt cá.”

Vân tướng quân cười ha ha, “Xem ra đêm nay có đồ biển tươi ăn rồi. Đám nhóc Bộ hậu cần bộ thật có nhiệt tình nha. Ta phê chuẩn.”

Ngày hôm qua tổ chức hội nghị cán bộ các học viện quân sự, tuyển chọn các chức vị đội trưởng, tư lệnh viên cho đội ngũ. Cho nên hôm nay là mệnh lệnh huấn luyện cuối cùng do tổng tư lệnh trực tiếp hạ đạt.

“Tư lệnh viên là ai?” Học viên đứng bên cạnh Eugene nhỏ giọng hỏi. Hần cảm giác Eugene khẳng định có tin tình báo này.

“Không phải Aslan sao?” Kỉ Vũ nhìn Aslan vẫn đứng phía trước đội ngũ bọn họ, cũng hiểu kì hỏi Eugene.

Eugene bị hai mặt giáp công, đành phải nhún nhún vai, “Đương nhiên không phải. Tuy rằng Aslan cũng thực xuất sắc, thể nhưng núi cao còn có núi cao hơn nha. Chúng ta cũng bắt quá chỉ là năm nhất mà thôi.”

Lưu Bình An đứng kế bên Kỉ Vũ, cảm giác biểu tình Eugene có điểm không quá tự nhiên. Chẳng lẽ tư lệnh viên kia là tên biến thái?

“Rất lợi hại, trăm ngàn lần đừng trêu chọc hần.”

Nghe xong kết luận của Eugene, đồng học bên cạnh xì mũi coi thường, “Có người biến thái hơn huấn luyện viên Edward sao?”

“Sai! Edward là phúc hắc. Mà vị diện hạ kia nha, là ác ma trong ác ma!”

Lúc này, một nam tử mặc trang phục lấp lánh ánh sáng, cước bộ ưu nhã đi đến trước mặt mọi người. Bình tĩnh, lại khí thế mười phần, làm người khác nghĩ đến hoàng đế đi tuần. Mà làm người chú ý tới trước hết là ánh mắt của hần. Màu thâm lam như đại dương làm người ta rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung. Nếu chăm chú nhìn một hồi lâu, tựa hồ ngay cả linh hồn cũng sẽ bị hút vào, nếu nói xấu thì chính là đả ma tính.

Nam tử đứng thẳng tắp trước mặt mấy ngàn học viên, cong khóe miệng.

“Ta là Eric * Douglas. Tư lệnh viên của các người.”

84. Chương 115: Điềm Báo Gió Nổi

115, điềm báo gió nổi

Mặt trời nhô lên cao, hợp kim trên boong tàu phản xạ ra ánh sáng chói mắt. Sau khi được nước rửa sạch, trở nên càng thêm sáng bóng. Xả nước, dùng bàn chải chà rửa boong tàu, nhóm học viên bận rộn.

Lưu Bình An chỉ mặc áo lót trắng và quần đùi màu lục nhạt, quỳ trên mặt đất dùng lực cọ boong tàu. Mồ hôi từ trán chảy xuống, lướt qua cái cổ mảnh khảnh rơi vào trong áo lót, thấm ướt một mảng lớn chất liệu mỏng manh, quần đùi dính vào trên người thiếu niên gắt gao bao lấy cái mông nhếch lên, phác thảo ra đường cong thân thể mê người.

Aslan đang dùng bàn chải to cọ rửa tháp thủy tinh chỉ huy, quay đầu nhìn Lưu Bình An trên boong tàu. Con người bích lục trở nên sâu thẳm, tình cảnh đêm qua tại bãi tắm lại hiện lên trong đầu. Bọn họ vuốt ve nhau, an ủi nhau, trao đổi nhiệt độ cùng hơi thở lẫn nhau.

Aslan cảm thấy thân thể không khỏi nổi lên một trận cực nóng, môi khô lưỡi khô. Hắn liếm liếm đôi môi khô khốc, đối với thân thể thiếu niên có một loại khát vọng mãnh liệt kỳ dị.

Thật sự rất muốn.....

“Aslan đại nhân, đổi nước.”

Thanh âm Lý Duy kéo Aslan từ trong vọng tưởng trở về. Aslan lắc đầu, khiến chính mình thanh tỉnh một chút. Hắn làm sao vậy? Hiện tại đang công tác, cư nhiên miên man suy nghĩ.

Cảm thấy tầm mắt ‘tìm tòi nghiên cứu’ của Lý Duy, Aslan cuống quýt mỉm cười che giấu: “Làm phiền người.”

“Aslan đại nhân thật sự rất thích Tiểu An a.”

Lý Duy đột nhiên tung ra một câu khiến Aslan thiếu chút nữa đánh rớt thùng nước trong tay.

“Lý Duy.....”

Lý Duy quay đầu nhìn về phía thiếu niên trên boong tàu, biểu tình trên mặt nghiêm cẩn trước sau như một, con người u u làm người khác đoán không ra hắn đang suy nghĩ cái gì. “Ánh mắt Aslan đại nhân nhìn hắn chăm chú thực khác biệt nha.”

Aslan đang muốn nói cái gì đó, lại nghe Lý Duy nhìn chăm chăm vào mặt biển nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Tựa hồ sắp nổi gió rồi.”

Aslan đang muốn hỏi hắn có ý tứ gì, lại thoáng nhìn qua một thân ảnh trên boong tàu, biểu tình trên mặt lập tức trở nên khản trương.

“Nôn.....” Lúc Connor lần thứ ba vọt tới mép tàu nôn mửa, Lưu Bình An nhin không được muốn một cước đạp hắn xuống biển cho rồi.

“Người ói đủ chưa? Say sóng cũng có mức độ thôi chứ.”

“Thực xin lỗi.....” Connor ánh mắt đã biến thành trạng thái như khói nhang muỗi, mềm rũ dựa vào cạnh tàu trên boong.

Nhìn bộ dáng Connor, Lưu Bình An càng thêm nguyên rửa gã tư lệnh viên đáng giận kia. Cư nhiên lần đầu tiên huấn luyện lại là bắt bọn họ lên boong tàu chiến hạm làm lao công.

Lý do là muốn giúp bọn họ thâm nhập hiểu rõ tình huống của hải quân, tương lai có thể phối hợp cùng hải quân càng tốt hơn. Trên thực tế, chiến hạm đậu ở ngoài khơi xa, sóng to gió lớn, hơn nữa trên boong tàu còn không có hệ thống cân bằng. Bọn họ toàn là lục quân, đại bộ phận sau khi ngơ ngẩn một giờ đồng hồ liền bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Nhưng nghe nói hải quân cũng chẳng tốt chỗ nào. Phải đi tranh tài lái máy bay không quân giống như con heo khiêu vũ. Mà lính không quân sẽ tham gia huấn luyện cường hóa thể năng của lục quân.

Tam quân chuyển đổi lẫn nhau, tên tư lệnh viên kia căn bản là đang đùa giỡn bọn họ.

“Quả thực là ác ma!”

“Đang mắng ai là ác ma vậy?”

“Đương nhiên là đang mắng.....” Lưu Bình An cảm giác thanh âm này hình như có điểm quen tai, trong lòng rơi bộp một tiếng. Nhìn người ở bốn phía xung quanh sắc mặt nháy mắt trắng bệch, Lưu Bình An biết lần này chết chắc rồi.

Hắn nhanh chóng xoay người lại, hướng người tới đứng nghiêm kính lễ, “Chào tư lệnh!”

“Ai là ác ma?” Nam tử cao lớn tựa hồ không định bỏ qua cho hắn, cúi người tiến gần thiếu niên, dùng thanh âm từ tính nói chuyện bên tai đối phương, cố ý thổi hơi thở cực nóng vào tai thiếu niên.

“Cái kia.....” Lưu Bình An cảm giác cả người tóc gáy dựng đứng. Rõ ràng trời nóng muốn chết, lưng lại cảm giác từng đợt hàn ý.

Hắn theo bản năng cảm thấy sợ hãi khí tức trên người nam tử. Không khỏi lui về phía sau.

“Không..... Ta chỉ nói là thời tiết này giống như ác ma đùa cợt người ta, ban ngày nóng gần chết. Buổi tối lại lạnh đến muốn trùm kín chăn.”

“Nga..... Vậy người hiện tại cả người đều rất nóng?” Con người màu thâm lam híp lại, dùng một loại ánh mắt ái muội đảo qua toàn thân thiếu niên.

“.....”

Lưu Bình An cảm giác ánh mắt đối phương nhìn mình tựa như một con dã thú đang nhìn con mồi. Sẽ không lập tức ăn luôn hắn, mà phải chậm rãi đùa bỡn, cho đến khi con mồi hoàn toàn khuất phục mới bắt đầu bữa tiệc của nó.

Douglas quan sát phản ứng của thiếu niên, cảm giác rất là thú vị. Bất quá, càng khiến hắn cảm thấy thú vị là phản ứng của vài người khác. Một số người đó tuy rằng biểu hiện cũng không rõ ràng, thế nhưng Douglas lại có thể rất nhanh phân biệt được bọn họ cùng những người khác.

Hắn cảm thấy tầm mắt lạnh lùng sau lưng, cái loại hàn ý lợi hại này đến từ chính đệ đệ của hắn. Lúc này tên đó nhất định là vừa đang nhìn từ xa vừa đùa nghịch món đồ chơi của hắn đi.

Mà đại cá tử đứng ở cửa khoang thuyền thực để ý động tĩnh bên này. Hắn nắm chặt nắm tay, nghiêng người về phía trước đã cho thấy tư thế vận sức chờ phát động, nhưng bằng bên này có tình huống bất ngờ, hắn sẽ lập tức xông qua đây.

Thiếu niên ở phía sau kia, rõ ràng còn choáng váng, lại miễn cưỡng đứng bên cạnh thiếu niên, cái biểu tình kia nha. Tuy rằng hơi hơi lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng chỉ cần mình đối thiếu niên bất lợi, hắn khẳng định sẽ phát cẩu.

Bất quá, thú vị nhất hắn là.....

“Tư lệnh viên!” Aslan vội vàng chạy tới, kính lễ với Douglas, nói: “Đoàn trưởng đoàn số 1, Aslan * Elvis báo cáo.”

Douglas cũng không nói chuyện, mang theo một điểm tiểu ý nghiền ngẫm nhìn về phía đối phương.

“Trong tháp chỉ huy và khoang thuyền đã dọn dẹp hoàn tất. Boong tàu chính dọn dẹp đã hoàn thành 80%.”

“Rất tốt.” Douglas cong khoe miệng, “Bất quá, có binh lính cảm giác cả người rất nóng. Người làm đội trưởng cũng không thể không để ý cấp dưới như vậy nha. Vẫn là giúp hấn mát mẻ một chút đi.”

Hắn đem tầm mắt chuyển hướng Lưu Bình An, trước khi Aslan kịp phản ứng, Douglas đã nhanh như thiểm điện vươn tay đẩy thiếu niên.

Bị đối phương đẩy mạnh, Lưu Bình An mất thăng bằng ngã về phía sau. Dưới chân vấp vào cạnh thuyền, cả người ngã ra ngoài.

“Tiểu An!” Connor liều mạng quơ tay nhưng không cách nào vươn đến chỗ Lưu Bình An. Mắt nhìn thiếu niên rơi vào trong biển, tung lên bọt nước trắng xóa.

Càng nhanh hơn, một thân ảnh nhào về phía mặt biển, như cá linh hoạt lặn vào trong nước.

“La Cơ?” Connor không khỏi gọi tên người nọ. Mà thanh âm Aslan lại đem mọi người từ trong khiếp sợ kéo trở về.

“Nhanh đi lấy dụng cụ cấp cứu! Thả giàn giáo xuống!”

Lưu Bình An chìm vào trong biển, hoàn toàn bất đồng với đứng dưới ánh mặt trời cực nóng, dưới nước băng lạnh tận xương. Trước mắt là một mảnh lam sắc âm u, ánh nắng chỉ có thể xuyên thấu thành từng điểm lốm đốm nhỏ. Phía dưới là đáy biển tối đen.

Chân hoàn toàn không nghe lời, có thể là vừa rồi bị đẩy xuống nước quá đột ngột, chân rút gân rồi.

Đáng giận! Hắn tuyệt đối không thể chết ở nơi như thế này.

Lưu Bình An cố gắng đập đập hai tay, nhưng mạch nước ngầm trong biển rất mạnh, cảm giác thân thể tựa hồ bị kéo càng sâu xuống đáy nước.

Đột nhiên, cánh tay đang hươ loạn xạ bị ai đó nắm chặt. Lưu Bình An mở mắt ra, ánh sáng yếu ớt rọi lên gương mặt người đó, mái tóc đen dài mềm mại chậm rãi phiêu tán trong nước.

Thiếu nữ dáng người duyên dáng như mỹ nhân ngư. Nàng vươn tay xoa hai má thiếu niên, dùng trán mình chạm nhẹ vào trán thiếu niên.

[Không sao đâu]

Không biết có phải ảo giác hay không, Lưu Bình An cảm giác thanh âm thiếu nữ nhẹ nhàng vang lên trong đầu. Nhưng hấn không có khả năng nghe thấy tiếng thiếu nữ rõ ràng như vậy, có lẽ là ảnh hưởng tâm lý đi.

La Cơ thuần thục nâng dưới nách thiếu niên, mang theo hấn nổi lên mặt nước. Lúc trôi lên khỏi mặt nước, Lưu Bình An liền bị một đôi tay cường tráng ôm lấy, ấn dụng cụ trợ khí vào.

“Tiểu An! Người không sao chứ?” Giọng Fitzgerald trầm thấp tràn ngập lo lắng. Hấn kéo thiếu niên vào lòng, nhảy lên giàn giáo, theo những thanh thép vắt ngang trèo lên boong tàu.

Connor đem khăn lông lớn bao lấy Lưu Bình An còn đang phát run, đồng thời bản thân cũng ôm lấy hấn, “Tiểu An! Vừa rồi hù chết chúng ta a.”

Aslan mệnh lệnh Fitzgerald lập tức đưa thiếu niên đến phòng y tế trên chiến hạm. Lưu Bình An nhìn những người chung quanh khẩn trương như vậy, cảm giác bọn họ có điểm chuyện bé xé ra to.

“Chẳng qua là rớt xuống nước thôi. Cũng không có ngộp nước, không việc gì đâu.”

“Lập tức đến phòng y tế, đây là mệnh lệnh!” Aslan đã hạ giọng ra mệnh lệnh, khiến Lưu Bình An không thể phản kháng được gì.

Sau khi nhìn thấy La Cơ cũng an toàn trở lại boong tàu, hấn mới an tâm bị Fitzgerald mang đến phòng y tế.

Douglas vừa đi vào khoang thuyền, sau lưng liền cảm thấy hàn khí như kim châm. Hấn lại cong môi, “Người muốn giết ta.”

Không phải câu nghi vấn, mà là ngữ khí khẳng định. Sát khí mà thanh niên lãnh khốc tản mát ra đã biểu hiện ý đồ của hắn thực rõ ràng.

Ánh sáng từ cửa khoang thuyền chỉ có thể chiếu lên một bên gương mặt thanh niên, con người lạnh như băng giống đem thanh kiếm trực tiếp chĩa vào Douglas. Súng trong tay đã mở khoá an toàn, chỉ cần cử động đầu ngón tay, người trước mắt sẽ lập tức tử vong.

“Nhưng người giết không được ta.” Douglas cũng không khấn trương, trong giọng nói tràn ngập tự tin.

Hắn vừa nói xong, sát khí đối phương càng tăng lên, tràn đầy toàn bộ không gian, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông. Nhưng nam tử như cũ khí định thần nhàn.

“Nếu người muốn động thủ thì tùy người. Bất quá, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, ta cũng không dám cam đoan.” Douglas nhún nhún vai, bước thẳng vào chỗ sâu trong hành lang.

Mà Gavin lại từ từ hạ súng xuống. Trên khuôn mặt băng lãnh không có một tia biểu tình nào, xoay người đi về hướng phòng y tế.

“La Cơ, người cũng quá vội động rồi. Nơi này là ngoài biển a, sóng gió rất lớn.” Trên boong tàu, Merry đang chuẩn bị đi thăm La Cơ, chỉ thấy thiếu nữ ngồi trên boong tàu, u u nhìn nơi tiếp giáp của biển khơi và bầu trời, vẻ mặt chuyên chú, cảm giác như có chút đắm chiêu.

“Người phát ngôn cái gì nha? Mau đứng lên, cảm lạnh bây giờ.”

“Gió sắp nổi rồi.” Thanh âm thiếu nữ theo gió phiêu tán giữa không trung.

85. Chương 116: Tôm Chiên

116, tôm chiên

Nhân thân của gã Douglas này vốn là một cuộc tranh luận rất lớn. Hắn thân phận thần bí, quý khí trời sinh. Có người nói hắn là quý tộc xuống dốc, càng có người nói hắn có bối cảnh hắc đạo. Một nửa số người cho rằng không nên chọn hắn làm tư lệnh viên. Mà nửa kia lại cho rằng không còn ai so với hắn thích hợp hơn.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, rõ ràng là các loại đội ngũ khác hẳn nhau này, hiện tại đã hợp tác khăng khít, hành động phối hợp thiên y vô phùng [không kể hở]. Tư lệnh viên ác ma của bọn họ quả thật rất có biện pháp.

Ngày diễn tập càng ngày càng gần, huấn luyện cũng càng ngày càng gấp gáp. Nhưng buổi tối vào thời điểm không cần huấn luyện, Lưu Bình An luôn sẽ chạy tới Bộ hậu cần tìm Đồng Âm.

Tuy rằng hiện tại thức ăn đã phong phú không thiếu hụt nữa, nhưng Lưu Bình An vẫn như thường cảm giác đồ ăn không đủ ăn. Kỳ quái, rõ ràng Fitzgerald to như vậy cũng có thể ăn no, nhưng vì cái gì mình luôn cảm giác đồ ăn không đủ a?

Chẳng lẽ mình là bụng rắn?

Hắn thuận thực tìm đến toa xe ăn kia, nhanh chóng mở cửa đi vào. Mỗi lần như vậy đều sẽ có đồ ăn thơm ngào ngạt đặt trên bàn kim loại. Đêm nay cũng không ngoại lệ, trên mặt bàn có một chiếc hộp bên trong đựng trứng tôm chiên màu đỏ.

Lưu Bình An nước miếng cũng sắp chảy ra. Thò tay bốc một miếng bỏ vào miệng.

“Nóng.....” Bởi vì rất nóng, đầu lưỡi cũng bị phỏng đau. Hắn cuống quýt phun trứng tôm ra, đặt ở trong tay thối thối.

“Ngu ngốc. Vừa chiên, đương nhiên phải nóng rồi.” Đồng Âm đặt một đĩa mì vừa chiên xong lên bàn. Ngữ khí tuy rằng lãnh đạm, nhưng trong mắt lại hiện lộ ra thần sắc lo lắng.

Hắn đổ một ly nước lạnh đưa cho Lưu Bình An, người sau tiếp nhận cười hì hì gác lên vai đối phương: “Tiểu Âm, đầu lưỡi của ta đau quá nga. Thay vì cho ta nước lạnh, không bằng người giúp ta liếm liếm đi.”

Đồng Âm cả giận nói: “Bỏ cái tay bẩn của người ra.”

Tuy rằng hắn xoay người sang chỗ khác, nhưng vành tai cũng đã đỏ hồng một mảnh. Lưu Bình An cười đến càng thêm ác liệt. Quả nhiên là đứa nhỏ đáng yêu. Nếu trêu chọc hắn thêm một chút không biết sẽ thế nào.

Đồng Âm cảm thấy phía sau đột nhiên không có tiếng động, trong lòng kỳ quái, quay đầu lại. Trước mắt xuất hiện gương mặt gian tà của Lưu Bình An, môi thiếu chút nữa liền dính vào cùng một chỗ.

Cảm thấy hơi thở cực nóng phả vào mặt, Đồng Âm thất kinh đẩy đối phương ra.

“Người làm gì nha?”

“Đưa ly nước cho người.” Lưu Bình An cố ý giả ngu, đưa ly nước đã uống xong đưa cho hắn. “Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta muốn đối với người.....”

“Khốn kiếp! Không ăn thì cút đi!” Mấy ngày nay bọn họ rời bến bắt cá đều thắng lợi trở về. Vốn muốn làm vài món ngon cho hắn ăn, kết quả đối phương lại chỉnh mình.

Đồng Âm mặt đỏ bừng, lảng nhục người ta mà căn bản không có khí thế gì. Lưu Bình An cười đến càng thêm làm càn, “Ăn nha, đương nhiên ăn. Trứng tôm chiên ăn rất ngon, bất quá người hắn là so với trứng tôm chiên ăn càng ngon hơn.”

“Người..... Người có ý tứ gì?” Đồng Âm cả cổ cũng đỏ, ngữ khí cũng nhu nhược ra.

“Bởi vì người so với trứng tôm chiên còn đỏ hơn nhiều. Có phải hay không đã chiên toàn thân nha?”

Trong toa xe ăn phát ra âm thanh rất lớn, tiếp đó thiếu niên bị đá ra. Lưu Bình An sờ cái ót, ngồi bên ngoài toa xe ăn.

“Đau quá a, chỉ đùa một chút thôi mà.”

May mắn hắn vừa rồi nhan tay nhanh chân, cầm theo hộp tôm chiên đi ra. Mở hộp, đang chuẩn bị thưởng thức bữa ăn ngon. Nhưng hình như thời khắc tốt đẹp sẽ luôn bị người ta đánh gãy.

Cảm thấy có vài người đang tới gần hắn. Những người này bước chân vững vàng, nhưng lại có đôi chút thanh âm kim loại va chạm, chứng minh cái thứ mà bọn họ cầm trong tay.

Chỉ sợ lại giả bất thiện [người đến không có ý tốt].

Lưu Bình An nhanh chóng ăn xong toàn bộ tôm chiên trong hộp. Nếu đánh nhau khẳng định sẽ không ăn được. Mấy người kia rất nhanh liền vây quanh hắn.

Nam nhân cầm đầu cầm gậy sắt chỉ vào chóp mũi thiếu niên, “Người chính là Lưu Bình An?”

“Là đứa cháu nào đang kêu ông nội đây vậy?” Thiếu niên đứng lên, liếm nước tôm còn vương trên ngón tay.

Thật sự rất ngon a, tay nghề Đồng Âm thật sự là siêu cấp cao thủ. Thậm chí Edward nấu cũng không ngon như vậy.

Đám người kia phát ra một trận cười khê, “Mao đầu tiểu quỷ [con nít quỷ] cư nhiên tự xưng ‘Ông nội’, được. Ta hôm nay sẽ đánh cho người kêu cha gọi mẹ.”

Thanh âm chưa dứt, một cây côn đã vung đến chỗ hắn.

“Thật đáng tiếc.....” Thiếu niên lắc mình thoả mái tránh thoát, đột nhiên ra tay, một quyền đánh vào mũi đối phương, người nọ ôm mũi kêu thảm một tiếng.

“Bị đánh cho kêu cha gọi mẹ hắn là người.”

Aslan đang xem bản đồ địa hình đã chiến ngày mai đột nhiên cảm thấy đứng ngồi không yên. Trong lòng thực khó chịu, tựa hồ như có chuyện xấu phát sinh. Hắn đứng lên đi ra cửa doanh trướng.

Bởi vì toàn bộ cuộc huấn luyện đều mô phỏng theo quân đội chân thật, cho nên thân là đội trưởng, bên ngoài doanh trưởng hẳn có người canh gác.

“Đội trưởng.” Lính gác thấy hắn đi ra, lập tức đứng chào.

Aslan gật đầu với đối phương, tỏ vẻ không có việc gì để bọn họ tiếp tục canh gác. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen. Không giống ngày thường có dải ngân hà tỏa sáng dịu nhẹ, bầu trời đêm vô ngần bị đám mây dày đặc che phủ. Rất xa phía chân trời tựa hồ có điểm hồng quang kỳ dị.

Aslan trong lòng càng thêm xao động không thôi. Cảm giác bất an trong nội tâm khuếch tán.

“Aslan.”

Quay đầu nhìn thấy Fitzgerald và Connor vội vàng chạy tới chỗ hắn, “Aslan, không thấy Tiểu An.”

Lúc này, Aslan biết Lưu Bình An đi đâu. Con mèo tham ăn Tiểu An đại khái lại đi tìm người bên Bộ hậu cần kiếm gì đó ăn.

“Không cần lo lắng, hắn đi Bộ hậu cần tìm bạn.”

“Đi? Hắn quen biết đám gia hỏa nhu cầu không thỏa mãn kia sao?” Người của Bộ hậu cần đều tương đối nghiêm túc, cho nên giống như Mai Lệ gọi bọn họ là ‘Đám gia hỏa nhu cầu không thỏa mãn’.

Connor tiếp nhận sâu sắc ‘Độc hại’ của tỷ tỷ.

“Ta đi tìm hắn. Ở cùng những người đó có gì vui đâu?” Connor xoay người chạy tới doanh địa Bộ hậu cần.

Aslan cũng định đi theo, lại bị Fitzgerald một phen bắt lấy cánh tay, “Aslan.”

Đối phương lộ ra biểu tình nghiêm túc rất hiếm ít, khiến Aslan sửng sốt. Nhưng đồng thời cũng cảm thấy, có thể khiến Fitzgerald lộ ra loại vẻ mặt này, khẳng định là chuyện thực nghiêm trọng.

“Có chuyện gì?”

“Người có cảm giác rất không thích hợp hay không?”

Fitzgerald tuy rằng thoát nhìn có điểm ngốc, nhưng trên thực tế Aslan rất hiểu hắn. Nếu hắn nói có chỗ không thích hợp, khẳng định là đã phát hiện một ít vấn đề.

“Phương diện nào?”

“Chẳng lẽ người không cảm giác được sao? Dị thường yên tĩnh, rất quỷ dị.”

Fitzgerald hạ giọng, tăng thêm ngữ khí. Ánh mắt nhìn thẳng Aslan, trên mặt thu hồi biểu tình thật thà chất phác, nghiêm túc mím chặt môi.

“Đúng vậy. Người cũng cảm giác được nha.” Aslan nhìn chân trời phương xa, vàng sáng quỷ dị kia đã biến mất, khiến hắn trong lòng càng thêm bất an.

“Aslan đại nhân!” Lý Duy vội kéo Connor kích động chạy tới, thở hổn hển nói: “Aslan đại nhân, ta vừa rồi..... Nghe nói.....”

“Aslan, nhanh đi cứu Tiểu An.....” Connor kéo tay áo Aslan, định một hơi nói ra lại bị sắc, không ngừng mà ho khan.

“Làm sao thế này?” Aslan chuyển hướng Lý Duy, người sau rút cuộc hít vào thở ra đủ hơi, “Vừa rồi ta nghe người bên doanh pháo binh nói, có mấy cái gia hỏa cảm gậy sắt muốn đi tìm Tiểu An gây chuyện.”

Aslan nhăn mày, những người lần trước khi dễ Đồng Âm bị Tiểu An đánh nằm sấp tựa hồ chính là ở doanh pháo binh.

“Chúng ta lập tức đi giúp Tiểu An.” Fitzgerald thanh âm chưa dứt, người đã xông ra ngoài. Còn lại vài người cũng theo sát phía sau.

Trước toa ăn, vài người quỳ rạp trên mặt đất không ngừng rên rĩ. Thiếu niên vỗ vỗ tay, hung hăng đạp đại cá tử bên chân, “Cư nhiên quấy rầy bốn đại gia dùng cơm, các ngươi thật là đủ can đảm.”

Một cước dẫm lên chỗ xxx của người nọ, “Nếu lần sau còn dám tới, nơi này ta không bảo đảm còn nguyên vẹn a.” Dưới chân đột nhiên dùng lực, người nọ phát ra một trận kêu rên thảm thiết.

Cửa sau toa xe ăn nhẹ nhàng mở ra, Đồng Âm đi ra, giật mình nhìn tình hình trước mắt.

“Tiểu An.....”

Lưu Bình An đang muốn đi qua, đã thấy người nằm trên mặt đất đột nhiên nhảy lên, đem chủ thủ sắc bèn đặt trên cổ Đồng Âm. Âm u cười nói: “Ngoan ngoan quỳ xuống cho ta.”

Thiếu niên hừ lạnh nói: “Người muốn xử lý hần sao? Vậy thì không chỉ bị đánh nằm sấp đơn giản như vậy. Nửa đời sau chờ ăn cơm tù đi.”

Người nọ liếm cổ Đồng Âm, “Ta đương nhiên sẽ không giết hần, nhưng có thể làm rất nhiều chuyện với hần nga. Ta không ngại diễn đông cung tại hiện trường nga.”

“Mau buông tay!” Thanh âm Đồng Âm tràn ngập nộ khí truyền đến. “Còn không buông tay, về sau không cho ăn cơm!”

Lưu Bình An nén không được, cười rộ lên, “Xem ra người vẫn là có điểm tiến bộ nha.”

“Câm miệng cho ta!” Đồng Âm trừng mắt nhìn thiếu niên, tựa hồ muốn nói ‘Người cũng không được ăn cơm’. Người sau nhún nhún bả vai tỏ vẻ đầu hàng.

“Như vậy.....” Thiếu niên dừng tiếng cười, cong khóe miệng thành một nụ cười giả dối, hướng tới người nọ làm một thủ thế sủng lục.

“Phanh!”

Người nọ mang theo đầy mặt nghi hoặc té trên mặt đất. Đồng Âm bỏ hần ra, chạy đến bên người Lưu Bình An, “Hần làm sao vậy?”

“Yên tâm đi. Không chết được đâu.” Lưu Bình An đập người nọ một cước, sau đó vẫy tay hướng khu rừng một cái. Mọi người thanh niên lạnh lùng đứng trên cây xuất hiện một độ cong không dễ nhận thấy.

“Xem ra đêm nay không ăn được đại tiệc rồi.” Lưu Bình An xoay người phát tay với Đồng Âm ý nói bái bai, người sau đem một hộp đồ ăn nhét vào tay hần.

“Cầm lấy ăn đi. Mì xào hải sản đặc chế, không ăn thì quá lãng phí.”

Thiếu niên nhìn đồ ăn trong tay, lộ ra nụ cười nhu hòa với Đồng Âm, “Cám ơn.”

Đang chuẩn bị trở về, tay phải đột nhiên bị ai đó nắm lấy. Hần quay đầu sang, chỉ thấy La Cơ đang dùng một loại biểu tình vừa nghiêm túc vừa nôn nóng nhìn hần.

“Có chuyện gì.....”

“Mau đi cùng ta!” Thanh âm La Cơ nôn nóng vạn phần, thậm chí có chút giống như hét to, “Mau rời khỏi nơi này!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

An: Vì cái gì gần đây luôn cảm thấy ăn không đủ no?

Fitzgerald: Có phải hay không bị giun sán?

An: Không có a. Ta thân thể thật sự khỏe mạnh.

Aslan: Để ta ôm một cái xem có phải nặng hơn hay không. Ân..... Thật sự nặng a.

Connor: Tiểu An, chẳng lẽ người.....

Mọi người nhìn hần, Connor sắc mặt rất quỷ dị.....

Connor: Chẳng lẽ Tiểu An, người..... mang thai?

Mọi người ngã.....

Học viên Bộ hậu cần A: Người nói Đồng Âm đại nhân vì cái gì muốn chúng ta mỗi ngày đều chia ít cơm một chút cho tiểu tử họ Lưu kia nha?

Học viên B: Đại khái chắc là tiểu tử kia đắc tội Đồng Âm đại nhân rồi.

Kỳ thật Đồng Âm là muốn mỗi đêm đều nhìn thấy Tiểu An nha. Đủ phúc hắc đi.....

86. Chương 117: Điềm Xấu

117, điềm xấu

Nhìn gương mặt nôn nóng của thiếu nữ, Lưu Bình An lòng tràn đầy nghi vấn. Nhưng hắn tin tưởng La Cơ, “Có thể nói cho ta biết sẽ phát sinh chuyện gì không?”

Đúng lúc này, bọn Aslan cũng đuổi tới. “Tiểu An, người không sao chứ?”

Connor và Fitzgerald lo lắng xem xét thiếu niên có bị thương hay không. Mà tầm mắt Aslan lại lạc đến chỗ La Cơ cầm tay Lưu Bình An. Thiếu nữ cũng cảm thấy ánh mắt hắn, ngẩng đầu đối diện.

Lưu Bình An chú ý thấy không khí giữa hai người thực quý dị. Đang muốn mở miệng, đột nhiên một tiếng kèn chói tai cắt ngang bầu trời đêm.

Tiếng kèn có tiết tấu vang vọng, cùng lúc đó toàn bộ đèn trong doanh địa bật lên, chiếu sáng cả bầu trời đêm. Mọi người đồng loạt thay đổi sắc mặt.

“3 dài 3 ngắn, là triệu tập khẩn cấp.”

“Tại sao lại đột nhiên triệu tập? Chẳng lẽ tư lệnh viên ác ma đêm nay không cho chúng ta ngủ sao?” Connor ôm đầu kêu thảm thiết.

“Mau đi cùng ta! Kéo không kịp mất.” La Cơ cứng rắn kéo tay Lưu Bình An đi hướng bên kia khu rừng. Aslan một phen bất được tay còn lại của thiếu niên.

“Không thể được! Mọi người phải lập tức trở lại lều của mình thu dọn đồ vật cần thiết, sau đó tập trung ở bãi biển.”

Nhưng La Cơ lại không chịu buông tay, đôi mắt đen tuyền hung hăng trừng Aslan, cho dù trì hoãn như Fitzgerald cũng cảm thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, thậm chí còn có mùi thuốc súng.

Tiếng kèn ngày càng dồn dập, Lưu Bình An đồng thời bỏ tay hai người ra, chạy thẳng tới bờ cát. Những người khác cũng đồng thời đuổi kịp.

“Tiểu An! Không đi thu dọn đồ đạc sao?” Connor chạy ở phía sau, hô lớn.

“Ngu ngốc! Cảnh báo đã thay đổi. Là cảnh báo tập kích bất ngờ!”

Còn nhớ rõ thời điểm ngày khai giảng đầu tiên của bọn họ, chính là bị cảnh báo này làm cho không được an bình. Bởi vì hiện tại cũng chỉ là huấn luyện, không có phân phát súng ống cho học viên. Cho nên cần bản không cần đi lấy cái vũ khí gì, lập tức tập hợp là được.

Do triệu tập khẩn cấp biến thành cảnh báo tập kích bất ngờ, có thể thấy việc này tuyệt đối không phải là huấn luyện. Mà thật sự có tình huống khẩn cấp phát sinh. Bởi vì triệu tập khẩn cấp cũng không còn kịp rồi, cho nên mới đột nhiên chuyển thành loại cảnh báo này.

Trên bờ cát đã đứng đầy người, không khí ngưng trọng. Radio đang không ngừng lặp lại: “Tất cả học viên lập tức tập hợp, không cần mang theo bất cứ trang bị nào, nhắc lại, đây không phải diễn tập.”

Nước biển đã rút xuống rất nhiều, lộ ra bãi cát rộng lớn, không phải do thủy triều xuống như bình thường, mà giống như bị thứ gì đó đột nhiên kéo đi.

“Tiểu An.”

Lưu Bình An cảm thấy tay phải bị một bàn tay hơi lạnh nắm lấy, hắn quay đầu, nhìn vào ánh mắt tràn ngập lo lắng của thiếu nữ. Hắn siết bàn tay một chút, “Yên tâm đi. Ta ở bên cạnh ngươi.”

“Ân..... Chúng ta cùng một chỗ.” La Cơ mỉm cười kiên định, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Một cánh tay cường tráng khoát lên vai Lưu Bình An, hắn quay đầu nhìn Fitzgerald đứng phía sau cười với mình, “Tiểu An, vô luận phát sinh chuyện gì. Ta đều sẽ bảo vệ ngươi.”

“Ta cũng vậy, Tiểu An. Ta sẽ luôn bên cạnh ngươi.” Connor ôm lấy cổ Lưu Bình An, bị người sau một cước đá văng ra.

“Ngu ngốc!” Hắn mới không cần ai bảo vệ đâu. Thế nhưng cùng các đồng bạn cùng một chỗ, nội tâm lại dâng lên một cổ đặc biệt an tâm. Đó là cảm giác mà trước đây chưa từng có.

Aslan làm đội trưởng cần xác nhận người trong đoàn mình đến đông đủ hay chưa. Hắn cũng biết sự tình lần này không giống bình thường. Cán bộ trong Ban Chỉ huy kiểm tra doanh địa, kiểm kê nhân số, bận tới mày tới mặt.

“Aslan đại nhân, đã tập hợp đủ.” Lý Duy báo cáo kết quả kiểm tra.

“Bên An Nam thế nào?” An Nam là đội trưởng đoàn khác, hiện tại khảng định cũng đang vội vàng chỉ huy tập trung.

“Bên kia cũng không thành vấn đề. Vừa rồi đã báo cáo lên trên toàn bộ tụ tập đầy đủ.” Lý Duy đồng thời báo cáo tình huống các đoàn khác, Bộ hậu cần hơi chậm một chút. Về không quân và hải quân cũng cơ bản đã tập hợp.

“Đến cùng là phát sinh chuyện gì?” Aslan lo lắng nhìn về phía chân trời, song dị quang kia đã biến mất. Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, rừng rậm bên cạnh cả tiếng côn trùng kêu cũng không nghe thấy. Thanh âm sóng biển vỗ bờ cũng đã biến mất, tựa hồ trong thiên địa chỉ còn lại mình bọn họ.

“Là điềm xấu.”

Aslan quay đầu, phát hiện mắt Lý Duy không dịch chuyển nhìn về phía mặt biển tối đen. Hắn phát hiện Aslan nhìn hắn chăm chú, cũng giương mắt đối diện cùng.

Aslan đang muốn hỏi vậy là ý gì, bầu trời đột nhiên bị một con quái vật lớn che khuất. Ánh đèn chiếu đến đáy thứ đó, phản chiếu vầng sáng trên thứ kim loại màu đen.

“Là căn cứ Lạp Phổ Tháp!”

Có người lớn tiếng hô, căn cứ khổng lồ là hội trường tổ chức hội chợ quân sự quốc tế cư nhiên chậm rãi đáp xuống trước mặt mọi người.

“Douglas, chuyện này đến cùng là sao?” Phó quan của tướng quân trừng mắt nhìn tư lệnh viên tuổi trẻ, chờ đối phương giải thích. Trong kế hoạch huấn luyện không có giai đoạn này, hơn nữa căn cứ Lạp Phổ Tháp là do Liên Minh bỏ rất nhiều tiền dùng giá cao mua về, chuẩn bị làm vũ khí bí mật sử dụng trong liên hợp diễn tập.

Nhưng hiện tại Douglas lại một mình sử dụng, nếu không có giải thích hợp lý, bọn họ có thể bị đưa lên toà án quân sự.

Douglas đứng trong đêm tối, ánh đèn ngẫu nhiên xẹt qua mặt hắn, đôi mắt yêu nghiệt thâm lam sắc trong bóng đêm có vẻ càng thêm yêu dã. Khóe miệng hơi cong làm người khác vĩnh viễn đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Phó quan biết đối phương căn bản không để bọn họ vào mắt. Người thanh niên này có một loại khí chất thần bí, giống như hắc ám sâu thẳm, khiến người ta sợ hãi lại không tự chủ được bị hấp dẫn.

“Mời các vị lập tức lên thuyền đi.”

“Người.....” Phó quan đang muốn phát tác, lại bị Vân tướng quân ngăn lại.

“Chúng ta ần theo tư lệnh viên nói mà làm.”

Tuy rằng trong lúc ngủ mơ đột nhiên bị đánh thức hơn nửa áo khoác quân trang cũng không kịp mặc liền bị yêu cầu tập trung ở đây, nhưng Vân tướng quân không vì vậy mà biểu lộ ra một tia tức giận nào. Hắn thần sắc lạnh nhạt, tuy rằng chỉ là mặc sơ mi, thân thể cứng như sắt thép kiên nghị cao ngất, cả người toát ra một loại khí thế lẫm liệt.

Douglas nhường đường, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục. Không hổ là tướng quân, Thái Sơn sụp đổ mặt không đổi sắc, chỉ có tướng lãnh thiết cốt như vậy mới xứng với biểu tượng hùng ưng giang đôi cánh màu bạc kia.

“Bất quá.....” Lão tướng quân mỉm cười, tinh quang nghiêm khắc trong mắt giống như một thanh kiếm sắc bén, “Nếu sau này người không thể đưa ra giải thích hợp lý, chúng ta nhất định chiếu theo quân pháp mà làm việc.”

Douglas đứng nghiêm chào tướng quân, sau đó xoay người hạ lệnh với cấp dưới.

“Toàn bộ chiến hạm bỏ neo ngoài biển lập tức lặn xuống ba ngàn mét. Lính không quân ở tại chiến cơ của mình đợi lệnh. Xe bọc thép và xe vận chuyển tất cả tiến lên căn cứ, hết thủy học viên cũng tiến vào Lạp Phổ Tháp!”

Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, mọi người bắt đầu có trật tự đi lên căn cứ trên không.

“Bọn Mộ Dung không sao đi.” Kỉ Vũ bước trên cầu thang tay vịn lên chiến hạm, lo lắng nhìn bãi đất trống xa xa đang đợi đầy chiến cơ.

“Yên tâm đi. Nếu có chuyện gì, không quân khẳng định so với chúng ta còn nhanh hơn.” Lưu Bình An vỗ vai Kỉ Vũ an ủi nói. Lạp Phổ Tháp muốn cất cánh cần ít thời gian, mà chiến cơ hình thể nhỏ gọn lên xuống vuông góc so với căn cứ càng có tính linh hoạt hơn nhiều.

“Đi mau! Đừng đứng chết ở đây chứ.”

Phía sau truyền đến một trận rối loạn nho nhỏ. Lưu Bình An xoay đầu phát hiện La Cơ đang đứng bên tay vịn sững sờ nhìn mặt biển, người đằng sau nàng bối vì nàng cản đường mà không ngừng kháng nghị.

Lưu Bình An đi trở lại, vươn tay giữ chặt La Cơ, “Người nhìn gì vậy, đi nhanh đi.”

“Bất đầu rồi.”

La Cơ vừa dứt lời, đất dưới chân đột nhiên rung động dữ dội. Không ít người ngã trên thang cuốn, thậm chí có người lặn xuống, đè lên người phía sau. Tiếng thét chói tai, tiếng chửi bậy không ngừng vang lên.

“Động đất nha!”

“Mọi người lập tức ngồi xuống! Nắm chặt tay vịn ổn định cơ thể!” Âm thanh Aslan trong trẻo giống như một tia sáng, thức tỉnh những người đang trong mộng.

Người chỉ huy trên mặt đất cũng bảo nhóm học viên chưa lên thuyền ôm đầu quỳ rạp xuống.

Chấn động ước chừng giảm co khoảng mười phút, trên tháp chỉ huy căn cứ, Douglas nhìn những học viên chưa lên thuyền, nhíu mày.

Chẳng lẽ đã không còn kịp rồi sao?

“Là vì tránh né động đất sao?” Phó quan mở miệng nói: “Ta cho rằng không nhất định phải lên chiến hạm.” Vân tướng quân cũng nghi hoặc nhìn Douglas.

Người sau xoay người nói với cấp dưới: “Bảo mọi người tiếp tục lên thuyền! Trong vòng một phút đồng hồ toàn bộ phải lên Lạp Phổ Tháp. Tất cả chiến cơ lập tức cất cánh.”

Cấp dưới lĩnh mệnh, hắn mở máy liên lạc, truyền lệnh cho phòng điều khiển.

“Hiện tại chuẩn bị bay lên không.”

“Nhưng mà.....” Hạm trưởng ở phòng điều khiển có điểm khó xử, “Vẫn còn học viên chưa lên thuyền.....”

“Đây là mệnh lệnh.”

Thanh âm lạnh lùng giống như một thanh đao khiến hạm trưởng trong lòng phát lạnh, lập tức trả lời: “Tuân lệnh!”

Trong lúc nhóm học viên tiếp tục lên thuyền, động cơ Lạp Phổ Tháp đột nhiên khởi động. Học viên còn trên thang cuốn chấn động, hoảng tay loạn chân.

“Mọi người dừng hoảng hốt, tiếp tục lên thuyền! Chạy lên đi! Nhanh!” Aslan chỉ huy nhóm học viên chạy tới lối vào. Bởi vì bọn họ đoàn là cuối cùng lên thuyền, làm đội trưởng hẳn muốn xác định tất cả mọi người đều an toàn lên chiến hạm.

Lạp Phổ Tháp chậm rãi bay lên, cửa cabin chuẩn bị khép lại.

“Aslan!” Fitzgerald đứng ở cạnh cửa chạy đến vươn tay với Aslan. Người sau lập tức nắm lấy, cả người được kéo vào trong khoang thuyền. Cánh cửa kim loại to lớn sau lưng âm ầm đóng lại.

Kinh hồn chưa định, đột nhiên có người hô to: “Đó là cái gì?”

Tiếng hô đem lực chú ý của mọi người hướng về bức vách trong suốt. Bên ngoài mặt biển tối đen, giữa sóng nước bao la nổi lên một đường màu trắng. Sóng biển cao hơn mười mét thể như chẻ tre, như ngàn vạn con ngựa hoang cùng lúc tung vó, gào thét mà đến.

“Sóng thần!”

87. Chương 118: Trở Về

118, trở về

Sóng biển phô thiên cái địa mà đến, tràn vào rừng cây ven biển, bao phủ toàn bộ quân doanh.

Trên căn cứ đang cất cánh mọi người nhìn qua vách tường thủy tinh trong suốt chứng kiến một màn như vậy. Vô luận là tướng quân hay học viên bình thường, tất cả đều rung động mà trợn mắt há mồm.

“Trời ơi, nếu chúng ta chậm một bước thì.....”

Không ít người lòng vẫn còn sợ hãi, không khỏi cảm tạ cấp trên triệu tập khẩn cấp kịp thời.

Trong tháp chỉ huy, phó quan khom người nhận lỗi với Douglas. “Vừa rồi thật xin lỗi, cảm ơn người đã cứu tất cả chúng ta.” Người sau không có lộ ra biểu tình đắc ý tự mãn, mà nghiêm cẩn đáp lễ lại.

“Bất quá.....” Phó quan thẳng người lên, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Douglas, “Dự báo của Cục khí tượng, bất quá chỉ mới phát ra cách đây một phút đồng hồ. Mà người, mười lăm phút trước đã bắt đầu hạ lệnh triệu tập. Xin hỏi người làm cách nào biết sẽ xuất hiện sóng thần thế?”

Dự báo loại thiên tai như động đất và sóng thần vẫn luôn là nan đề của thế giới. Khoa học kỹ thuật hiện nay cũng không thể đạt đến độ chính xác trăm phần trăm.

Douglas nhú mày, nói ra một lý do không thể làm người ta tin phục.

“Dựa vào trực giác.”

“Điều này sao có thể?”

Douglas không thêm quan tâm nhún vai nói: “Động vật đều có năng lực có thể dự đoán trước thiên tai. Thuật ngữ chuyên dụng trong khoa học là giác quan thứ sáu. Con người tại sao lại không thể có loại năng lực này chứ?”

Phó quan vẫn muốn tra hỏi, lại bị Vân tướng quân đè bả vai lại. Lão tướng quân cười với Douglas: “Tiểu tử, ngươi thật sự rất vĩ đại. Lần này cứu lão phu một mạng, cảm ơn ngươi. Ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Douglas chào một quân lễ, rời khỏi phòng chỉ huy. Cửa vừa đóng lại, phó quan liền khẩn cấp nói: “Tướng quân, ta cho rằng người kia thực khả nghi.”

Vân tướng quân khoát tay, “Ta biết.”

“Nhưng vì cái gì ngài.....”

“Năng lực lãnh đạo của hắn rất mạnh. Bất quá, nếu chỉ nói riêng về năng lực lãnh đạo, trong đội ngũ người so với hắn càng mạnh hơn cũng có. Thế nhưng.....”

Tướng quân hí mắt, tinh quang lóe ra trong cặp mắt thâm thúy, “Có đôi khi hành quân trong chiến tranh cũng cần dựa vào trực giác. Mà hắn có được trực giác phi thường lợi hại. Người như thế trời sinh chính là kỳ tài tướng lĩnh.”

“Nhưng hắn thật là dựa vào trực giác sao? Nhân loại bình thường tuyệt đối không thể làm được như vậy.”

Tướng quân cong khóe miệng, “Ta mặc kệ hắn là cái gì, chỉ cần có thể mang thắng lợi về cho Liên Minh là được. Nhưng nếu hắn không thể mang đến thắng lợi, đến lúc đó.....”

Vân tướng quân đặt bàn tay trên cổ làm vết chém, “Ta sẽ cho theo dõi hắn.” Phó quan lĩnh mệnh xoay người rời đi.

Chiến cơ phi hành bên ngoài đã lục tục bay vào Lạp Phổ Tháp. Đậu tại tầng thứ hai. Xe bọc thép và các công trình quân dụng khác toàn bộ ở tầng thứ ba.

Bởi vì lâm thời có quá nhiều người vào ở, phòng của Lạp Phổ Tháp không có đủ. Có một số học viên phải ngủ ở đại sảnh tầng thứ nhất. Lưu Bình An trùu thăm lòng dựa vào tường nhắn tin cho muội muội.

Đông đất tựa hồ rất mạnh, nơi này cách nội thành Aliya cũng không xa, chấn động bên đó hắn cũng rất mạnh. Tuy rằng phòng ốc Aliya kết cấu đều thật chắc chắn, có thể kháng bão cấp mười lăm, động đất cấp tám. Thế nhưng Lưu Bình An vẫn là lo lắng.

Liên tục gửi vài tin nhắn, đối phương cũng không có trả lời. Bất an trong nội tâm mở rộng, đang muốn gọi điện thoại, đột nhiên nghe được học viên bên cạnh nhắc tới ‘Aliya’, không khỏi vĩnh tai lên nghe.

“Trời ơi, Aliya toàn bộ bị bao phủ.”

Những lời này giống như sét đánh, khiến trong đầu Lưu Bình An trống rỗng.

“Tiểu An, ngươi muốn đi đâu?” Vừa đi lấy đồ ăn trở về, Connor nhìn thấy Lưu Bình An chạy vụt qua hắn. Vô luận hắn gọi như thế nào, đối phương cũng không quay đầu lại, lao như bay ra khỏi đại sảnh.

Lưu Bình An chạy đến một gian phòng bên ngoài. Hắn một cước đá văng cửa, không để ý tới những người khác ngăn trở, kéo áo Eugene.

“Ngươi ra đây một chút.”

Lưu Bình An tha Eugene ra khỏi phòng, đặt trên vách tường hành lang, “Nói cho ta biết tình huống Aliya.”

Eugene thở dài, vốn hắn không định để Lưu Bình An biết, cho nên mới cố ý né tránh hắn. Bất quá trong thời đại bùng nổ thông tin này, muốn giấu diếm một tin tức đã được phát ra là tuyệt đối không có khả năng.

“Ngươi là muốn hỏi tình hình muội muội ngươi đi?” Eugene mở di động, phát ra hình ảnh lập thể. Thông qua hình ảnh lập thể do vệ tinh chụp được, Aliya bị sóng thần tập kích, biến thành biển nước. Hàng ngàn cầu vượt bị gãy, nhiều đoạn đại lộ sụp đổ.

Mà học viện quân sự Aliya cũng bị nước ngập quá đầu ba. Sở nghiên cứu Quân bộ càng bị nước biển nuốt hết.

Eugene khó có thể hình dung biểu tình thiếu niên lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên lo lắng mãnh liệt. Nếu những người quen biết tại Aliya quả thật gặp phải bất trắc, thế giới của thiếu niên khẳng định sẽ bị phá vỡ toàn bộ.

Lúc Eugene phục hồi tinh thần, Lưu Bình An đã xoay người nhanh chóng rời đi. Hắn cuống quýt đuổi theo, bắt lấy cổ tay thiếu niên, “Tiểu An, người đi đâu vậy?”

Lưu Bình An bỏ tay Eugene ra, “Ta muốn trở về.”

“Về Aliya? Người điên à? Chúng ta đang ở căn cứ trên không đó.”

Eugene định bắt hắn lại, bàn tay vươn ra đột nhiên bị đối phương nắm lấy vặn một cái, trong khoảnh khắc hắn không thể nhúc nhích, thiếu niên tiến sát vào. Trong con ngươi đen như thủy tinh chợt lóe quang mang lạnh khốc, “Đừng hòng cản ta!”

Thiếu niên đẩy Eugene ra, đi thẳng đến đại sảnh đấu chiến cơ. Eugene đoán được hắn muốn làm gì, lập tức gọi điện cho Aslan.

Người bên không quân đại bộ phận đều ở tầng hai, quảng tầm mắt hiếu kỳ lên người thiếu niên đột nhiên xông tới. Có người đứng ra ngăn Lưu Bình An lại.

“Tiểu tử, người thuộc đoàn lực quân nào? Lạc đường sao?”

Lưu Bình An đột nhiên ra tay, bắt lấy cánh tay đối phương làm một cú quật qua vai cực đẹp, nặng nề ném người té lăn trên đất. Trong giây phút tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, vọt tới trước một chiếc chiến cơ gần nhất.

Hắn linh hoạt nhảy lên chiến cơ, ai ngờ trong cabin mở ra cư nhiên có người ngồi. Trên má phải có một ngôi sao màu hồng nhạt, Mộ Dung Trường Canh cười chào hỏi hắn.

“Tiểu An, người rốt cuộc tới rồi à?”

Lúc Lưu Bình An ngạc nhiên, đột nhiên cảm thấy sau cổ tê rần. Chỉ thấy Khải Minh ngồi phía sau Trường Canh tay cầm một cái ống thổi tên loại nhỏ, hắn lập tức minh bạch mình trúng bẫy.

“Thực xin lỗi, Tiểu An. Aslan nói không thể để người quá xúc động.”

Hắn cảm thấy cả người như nhũn ra, không có khí lực. Tiếp đó thân thể bị người ôm lấy, hắn thấy được đôi mắt xanh biếc tràn ngập lo lắng.

Tiếp đó nữa hắn bị đưa đến phòng y tế trên chiến hạm. Tựa hồ sau khi bị tiêm vào cái gì, Lưu Bình An nghe được tiếng nói ôn nhu của Aslan, “Tiểu An, có thể cử động rồi.”

Lưu Bình An đột nhiên từ trên giường nhảy lên, chân vừa chạm đất liền chạy ra cửa. Bị Aslan chặn ngang ôm lấy.

“Tiểu An, không thể xúc động!”

“Buông ta ra!” Lưu Bình An thúc khuỷu tay ra sau lưng, đối phương ăn đau nhưng vẫn giống như không cần mạng ôm lấy hắn.

“Đây không phải huấn luyện bình thường, người nếu cứ như vậy chạy về, sẽ bị xem như lính đào ngũ. Biết không?”

Dựa theo quân kỷ, tội đào ngũ nặng thì tử hình, nhẹ cũng phải vào tù. Cho dù bọn họ sẽ không bị giao cho toà án quân sự chính thức phán xử, nhưng cũng sẽ bị khai trừ học tịch.

Aslan vừa nói xong, trên mặt liền ăn một cú đấm mạnh của thiếu niên. Nhưng hắn lại không chút nào thoái nhượng, ngoan cố bắt lấy cổ tay thiếu niên ấn về trên giường, “Tiểu An.....”

Hai người đều thở hổn hển, cảm thấy hơi thở cực nóng khí tức dờn dợn trên mặt mình, Lưu Bình An phẫn nộ trừng con ngươi bích lục của đối phương, “Buông ta ra!”

Người sau rốt cuộc ý thức được tư thế bọn họ có ái muội, trong đầu nhất thời hiện lên tình cảnh buổi tối hôm đó tại bãi tắm. Mặt đỏ tai hồng lập tức đứng dậy.

“Thực xin lỗi, Tiểu An.....” Aslan ôn nhu vươn tay về phía thiếu niên.

“Đừng động vào ta!” Lưu Bình An phẫn nộ đánh hắt, “Nếu ngay cả thân nhân của mình cũng không thể bảo vệ được, ta làm lính còn có ý nghĩa gì?”

Lưu Bình An bước ra khỏi gian phòng, lại phát hiện Edward đứng ngoài cửa. Nhìn trong mắt thiếu niên tràn ngập cảnh giác và địch ý, Edward bất đắc dĩ cười nói, “Chẳng lẽ người chán ghét ta như vậy a.”

“Người cũng muốn ngăn cản ta sao?”

Phát hiện thiếu niên cư nhiên đã đặt tay lên chủy thủ bên hông, Edward lắc đầu, “Không phải. Ta đến mang người về Aliya.”

88. Chương 119: Ta Ở Bên Cạnh Người

119, ta ở bên cạnh người

Aslan đi ra phòng y tế, hai tay khoát lên vai thiếu niên, “Tiểu An, xin lỗi, ta không thể đưa người trở về. Thế nhưng tin tưởng ta, chúng ta rất nhanh sẽ đến sau. Hãy ở Aliya chờ chúng ta.”

Nói xong khom người với Edward, “Tiểu An xin nhờ người.”

Người sau thực khó chịu hứ một tiếng, kéo tay Lưu Bình An, “Chúng ta đi thôi.”

Tuy rằng không rõ lời Aslan là ý tứ gì, thế nhưng trong lòng thiếu niên lại tin tưởng hẳn. Gật đầu với thanh niên, thiếu niên xoay người cùng Edward nhanh chóng rời đi.

Bọn họ đi đến tầng thứ ba Lạp Phổ Tháp, thừa lúc không ai chú ý chui vào một tàu ngầm hải lục [sử dụng cả trên biển – đất liền] loại nhỏ. Edward cắm tấm card vào, nhập mật mã khởi động tàu ngầm.

“Chúng ta làm thế nào ra ngoài?” Lưu Bình An nghi hoặc hỏi. Cho dù có tàu ngầm, nhưng bọn hắn hiện tại đang ở bên trong Lạp Phổ Tháp, ra không được cũng vô dụng.

“Sẽ có người hỗ trợ.” Edward cong khóe miệng, nắm chặt cần điều khiển, “Người có một đám bạn tốt đấy.”

Màn hình trong phòng theo dõi lóe một chút, cảnh vệ viên phụ trách giám sát tưởng rằng mình hoa mắt, không để ý đến. Mà trong một phòng khác, Eugene nói vào máy liên lạc: “Đã cắt camera phòng theo dõi. Các người có thể hành động.”

Trước cửa lớn tầng thứ ba, Connor ngồi trên vai Fitzgerald, hí hoáy tìm cách mở cửa.

“Connor, xong chưa? Sắp có người tới đây rồi đó.”

“Không nhanh vậy chứ? Cặp song sinh vừa rồi không phải dẫn dắt người đi hết rồi sao.” Connor đem tua vít điện tử cần trong miệng, bắt đầu điều chỉnh mạch nội bộ phức tạp.

“Hai cái gia hỏa xằng bậy kia không đáng tin.”

“Không phải còn có Kỉ Vũ sao? Xong rồi!”

Cửa lớn chậm rãi mở ra, tàu ngầm loại nhỏ lập tức chạy đến trước cửa. Thời điểm bọn họ lướt qua nhau, Lưu Bình An xuyên qua cửa sổ trong suốt, nhìn thấy Fitzgerald và Connor đều đứng ở cạnh cửa phất tay với hắn, Connor còn nháy mắt dựng ngón cái.

Nội tâm Lưu Bình An một trận kích động, hẳn hướng tới hai người làm một quân lữ.

Cảm ơn các người, đồng bạn của ta!

Tàu ngầm chạy ra cửa lớn, từ không trung vù vù rơi xuống, Edward mở thiết bị nhả khí làm chậm tốc độ rơi lại, cuối cùng an toàn lặn vào trong nước.

“Thật sự không có việc gì sao?”

Tàu ngầm toàn lực gia tốc đi dưới đáy biển, Lưu Bình An ngồi trên ghế phó lái bên cạnh Edward, cúi đầu nhẹ giọng hỏi. Mọi người giúp hắn như vậy, hắn thật sự rất cảm kích. Thế nhưng, nếu như bị người khác phát hiện, hắn nguyện ý nhận trừng phạt, nhưng còn các đồng bạn.....

“Không thành vấn đề. Người phải tin tưởng bọn họ.”

“Nhưng mà.....” Lưu Bình An ngắc đầu, trong con ngươi đen thẳm chợt lóe sầu lo, “Người thì sao?”

“Tiểu An lo lắng cho ta sao? Thật hạnh phúc nga.” Edward cong khóe miệng, không chút nào để ý bộ dáng mà chọc giận thiếu niên.

“Đừng có nói đùa, nghiêm túc trả lời ta.” Edward tuy rằng là lính đội, nhưng một mình tự ý sử dụng vũ khí lại thêm tạm thời rời cương vị công tác, hai tội danh này khẳng định sẽ đè lên đầu hắn.

“Yên tâm, bọn họ sẽ không động đến ta.” Edward đầy mặt tự tin, nếu muốn cho hắn trở thành vũ khí phá địch sắc bén, Quân bộ là sẽ không bởi vì loại chuyện này mà động đến hắn.

“Trên thực tế, ta đã nhận được điều lệnh lên tiền tuyến.”

Thanh âm bình tĩnh của Edward làm trong lòng thiếu niên cuộn lên sóng gió ngập trời, “Người nói cái gì?”

“Bởi vì phải ‘Chạy tới tiền tuyến’, cho nên mượn tàu ngầm rồi đi cũng là chuyện rất tự nhiên nha. Sẽ không có người đến gây phiền toái đâu.” Edward nhún vai, dùng ngữ khí thoải mái nói.

“Người người này!” Thiếu niên đột nhiên kéo áo đối phương, nắm đến trước mặt mình, “Lúc nào?”

Đột nhiên tiếp cận thiếu niên, cảm thấy hơi thở thiếu niên phả trên mặt mình, khí tức độc đáo kia khiến Edward nhất thời có điểm hoảng hốt.

“Tiểu An, trước đừng kích động. Để ta chuyển qua chế độ điều khiển tự động đã được không.”

“Trả lời ta!” Thiếu niên không chịu buông tay. Edward bất đắc dĩ thở dài, “Hôm qua. Kỳ thật ta đã đệ trình thật lâu. Cuối cùng Quân bộ rốt cuộc đã đưa xuống điều lệnh chính thức.”

Thiếu niên rút cuộc buông hắn ra, cúi đầu nhìn hồng ấn trên ngón áp út của mình, âm u nói: “Ngay cả người cũng muốn rời đi sao?”

Edward theo tầm mắt thiếu niên dừng trên cái hồng ấn kia, là ấn ký Brian lưu lại. Nghe được lời thiếu niên nói, nội tâm dâng lên ghen tị mãnh liệt.

“Ta cũng là một quân nhân. Tuyệt sẽ không thua Brian.”

Lưu Bình An không hiểu đối phương vì cái gì đột nhiên nổi giận, “Chuyện này Smith biết chưa?”

“Àn?” Edward nhíu mày, tựa hồ muốn nói ‘Liên quan gì đến tên kia?’

“Huấn luyện viên đang lo lắng cho Smith đi?”

“Ngu ngốc!” Đừng có mỗi lần đều cật hủ và Smith cùng một khối. Edward cào cào cái gáy, cuối cùng thở dài, “Tên kia so với con gián còn lợi hại hơn, tuyệt đối không chết được.”

“Nói cũng phải.” Lưu Bình An nhớ tới bộ dáng lợi hại ngày thường của Smith, thần chết nhìn thấy hắn khẳng định cũng phải đi đường vòng.

Đang suy nghĩ vớ vẩn, cảm bị nhẹ nhàng nâng lên. Giương mắt, gương mặt Edward đã gần đến mức có thể cảm thấy hơi thở cực nóng hắn phả ra.

“Huấn luyện viên?”

“Gọi tên ta.” Nam tử cong khóe miệng mang theo một tia tà ý: “Lần này ta giúp người chuyện lớn như vậy, người định cảm ơn ta thế nào đây?”

“Ta giúp người mát xa nhé?”

“Kỳ thật chuyện lúc nghĩ hè ta rất hối hận a.”

Nhớ tới sự tình một đêm hè kia, Lưu Bình An mặt hơi nóng lên. Buổi tối hôm đó, chính mình chủ động đi dụ hoặc đối phương, nhưng Edward lại rất ôn nhu cự tuyệt hẳn.

Edward xem ra bụng dạ xấu xa, nhưng trên thực tế vẫn luôn chiều cố hẩn. Lúc trước hẩn cảm giác đó là do Smith phân phó, cho nên mới chiều cố hẩn đến thế. Thế nhưng hiện tại tựa hồ không hoàn toàn là vì lý do này.

“Huấn luyện viên muốn thay lòng sao? Ta sẽ nói với Smith.”

“Người cứ việc nói đi. Dù sao ta và hẩn không phải cái loại quan hệ như người tưởng. Còn có.....” Nam tử kẻ sát vào vành tai Lưu Bình An, cố ý dùng thanh âm trầm thấp mang theo từ tính nói.

“Gọi tên ta.”

Lưu Bình An cảm thấy vành tai hơi đau, theo phản xạ rút lại, tiếp đó một vật thể mềm mềm cực nóng mà ướt át chuyển động trên tai. Cảm giác đau vừa rồi biến mất, thay vào đó là cảm giác tê dại.

Thiếu niên lập tức che lỗ tai lùi ra, nụ cười mang theo trêu chọc của nam tử lọt vào mí mắt.

“Nhớ kỹ nga, Tiểu An.”

Lưu Bình An ngưỡng ngừng quay mặt qua chỗ khác, hồi lâu Edward nghe thấy thanh âm từ thiếu niên đang cúi đầu.

“Cám ơn người, Edward.”

Chiếc tàu ngầm loại nhỏ tới cảng Aliya, nước biển còn chưa hoàn toàn rút hết, cảng biển ngày thường bận rộn lúc này là một mảnh biển nước bao la. Có lác đác vài đỉnh kiến trúc cao tầng nhô lên trên mặt nước, vô số thuyền đánh cá bị đánh chìm, nơi nơi đều là mảnh vỡ và rác rưởi.

Trời tối đen, lại còn mưa to như trút nước, Aliya rơi vào bóng tối, hệt như một tòa thành chết.

Trong tàu ngầm có thể thu được tin tức từ các nơi. Vô luận là đài nào, radio đều đang cập nhật sự kiện này. Thủ đô đã phái đi đội cứu viện, thế nhưng bởi vì đường chính sập tan hoang, tạm thời chưa thể tiến đến khu bị thiên tai. Nhưng quân tiên phong sử dụng phi cơ trực thăng đã tới trên không Aliya.

Lưu Bình An nhìn màn hình, biểu tình thực bình tĩnh, nhưng hai nắm tay siết chặt đã biểu lộ tâm tình hẩn lúc này. Edward cầm lấy tay thiếu niên.

“Không có việc gì đâu. Đã cảnh báo trước một phút đồng hồ mà.”

Nếu là người thường, khả năng có thể chạy thoát là phi thường cao. Thế nhưng Agnes lại là bệnh nhân liệt nửa người. Nàng không thể tự mình chạy trốn.

Thế nhưng Lưu Bình An tình nguyện tin tưởng nàng may mắn được cứu vớt. Nếu không phải tin tưởng vững chắc như thế, hẩn khẳng định sẽ sụp đổ. Hẩn không bao giờ muốn chịu loại thống khổ mất đi thân nhân này.

Tàu ngầm trôi lên mặt nước, tới trại an dưỡng St. Maria. Bên ngoài vẫn mưa rền gió dữ, Lưu Bình An căn bản không thể tin trước mắt chính là trại an dưỡng xinh đẹp kia.

Một chiếc canô to lớn tiến thẳng vào tòa nhà cao tầng. Nó giống như đã bị con quái vật khổng lồ nào đó tấn công, tường ngoài đã đổ sập, giường và trang bị nội thất trôi nổi bốn phía trên mặt nước.

Trong nháy mắt, Lưu Bình An phảng phất về tới sáu năm trước, tới ngôi nhà bị lửa đỏ thiêu rụi. Hẩn quỳ trên mặt đất, trở mắt nhìn muội muội bé bỏng thân hình biến thành từng mảnh nhỏ.

Không! Hết thấy đây đều không phải sự thật!

Hẩn nhảy ra tàu ngầm, liều mạng chạy tới tòa nhà.

“Agnes! Agnes Ni Ti! Ta là ca ca..... Mau trả lời ta!”

Thanh âm thiếu niên trong bóng đêm quanh quẩn, hẩn không ngừng gọi hô tên muội muội. Thẳng đến lúc khàn cả giọng cũng không dừng lại.

“Tiểu An! Nguy hiểm lắm, đừng đi vào.” Edward theo phía sau, nhìn thiếu niên như vậy, phi thường đau lòng. Hắn không muốn thiếu niên tiến vào tòa nhà, vì trừ bỏ nguy cơ tùy thời sẽ bị sập, hắn càng không muốn nhìn đến tình cảnh tuyệt vọng của thiếu niên.

Nhưng thiếu niên hoàn toàn không nghe hắn nói, một đường hướng bên trong bơi đi.

“Agnes Ni Ti, đừng chơi trốn tìm với ca ca nữa, mau ra đây đi.”

Kiến trúc bên trong cũng bị nước bao phủ, đồ dùng bằng gỗ và các vật dụng linh tinh trôi loạn khắp nơi. Lưu Bình An đụng vào một vật thể nổi trên mặt nước, đó là một thi thể.

Hắn hai tay run rẩy lật thi thể qua. Đó là một nam tử, không phải Agnes.

Tiếp tục tiến lên phía trước, đến phòng Agnes ở. Cửa phòng mở lớn, Lưu Bình An đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không dám tiến vào trong. Hắn thật sự sợ hãi, sợ hãi loại tuyệt vọng mất đi này.

Đột nhiên tay bị một bàn tay hữu lực siết chặt, hắn quay đầu nhìn Edward đứng bên người, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng và ôn nhu, “Tiểu An, vô luận phát sinh sự tình gì, ta đều ở bên cạnh ngươi. Sẽ không có việc gì đâu!”

89. Chương 120: Kỳ Tích

120, kỳ tích

Độ ẩm trên tay tựa hồ truyền đến trong lòng, cho hắn dừng khí. Lưu Bình An dậm bước chân đi vào phòng. Giữa căn phòng rộng lớn là chiếc giường phủ dra trắng, thế nhưng trên giường không có người, trong phòng càng không có thi thể.

Điều này cũng không thể giảm bớt sợ hãi trong lòng Lưu Bình An. Thi thể cũng có khả năng bị nước biển cuốn đi.

Lúc bọn họ chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm trong trại an dưỡng, bên ngoài có ánh đèn chiếu vào, hơn nữa còn truyền đến tiếng gọi.

“Uy – bên kia có người không? Nếu có hãy trả lời đi!”

Edward xuyên qua cửa sổ, nhìn thấy một con thuyền chậm rãi chạy đến đây, trên thuyền có dấu hiệu cảnh sát.

“Các người là cảnh sát à?”

Con thuyền tới gần, có một người mặc đồng phục cảnh sát vươn tay với bọn họ, “Mau lên đây đi, người anh em. Các người ở nơi này làm gì vậy?”

Edward cũng không có nắm lấy bàn tay kia, mà là đưa giấy chứng nhận của mình ra, “Ta là huấn luyện viên học viện quân sự Aliya, đang giúp đỡ học viên tìm kiếm thân nhân.”

“Edward?” Phía sau người cảnh sát vang lên một giọng nam trầm thấp, không hề lên xuống biểu cảm, vừa nghe thanh âm liền biết là Wales trưởng Bộ cảnh vệ học viện.

“Người làm gì ở đây vậy?” Gặp đồng nghiệp cư nhiên xuất hiện ở nơi này, Edward cảm thấy có điểm giật mình.

“Cứu viện, mau lên đây.” Wales chú ý tới Lưu Bình An bên cạnh Edward, gương mặt cứng nhắc lãnh khốc xuất hiện một tia kinh ngạc.

“Tự ý rời cương vị công tác, còn mang theo đào binh, Edward, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn a.” Wales nghiêm mặt.

“Còn cả một mình sử dụng vũ khí quân sự nữa.” Edward lấy ngón tay chỉ chỉ tàu ngầm loại nhỏ đậu bên ngoài.

Lúc này, Lưu Bình An đã bắt đầu tìm tòi trong phòng. Edward hỏi Wales: “Người ở đây có phải đi tị nạn hết rồi không?”

“Không rõ lắm. Bất quá, người tị nạn đều tập trung tại trường đại học phụ cận hải cảng.”

So với mù quáng tìm kiếm, còn không bằng đến chỗ tránh nạn thử thời vận. Edward và Lưu Bình An đi đến trường đại học ở hải cảng. Chỗ đó cũng cúp điện, nhưng không tối đen một mảnh giống như mấy nơi khác.

Trên lầu dạy học đèn đuốc sáng trưng, bọn Lưu Bình An đi vào, mỗi một gian phòng học đều chật cứng người, ngay trên hành lang cũng đặt rất nhiều giường phụ. Những người tị nạn tựa vào bên cạnh ngọn nến, đèn khẩn cấp.

Trẻ con nằm trong lòng cha mẹ ngủ say, các cặp tình nhân trẻ tuổi dựa sát vào nhau, không hề ít thiếu niên đang loay hoay bận rộn phân phát thức ăn và đồ dùng cho người tị nạn vừa đến.

Nhìn thấy bọn họ tiến vào, một cô gái ôm một gói lớn đi lại, “Xin hỏi các vị có bị thương hay không, nếu có chỗ nào không thoải mái, phòng y tế lâm thời đặt tại tầng năm, ta đưa các người đi.”

Edward lắc đầu tỏ vẻ không cần. Mà cô gái cũng đem vật phẩm cần thiết giao vào tay bọn họ, hơn nữa còn thân thiết phủ khăn lông lớn lên người thiếu niên.

“Là đệ đệ của người sao? Tiểu hài tử rất dễ cảm lạnh, làm ơn chú ý một chút.”

“Này.....” Edward xấu hổ gãi gãi mặt, Tiểu An tuy rằng thoát nhìn nhỏ nhỏ, nhưng không thể xem như tiểu hài tử. Tiểu An khẳng định đã nổi giận đi.

“Kỳ thật, chúng ta muốn tìm người.....” Edward đang định mở miệng hỏi, thiếu niên đột nhiên xông lên cầu thang.

“Tiểu An!” Edward vội vàng đuổi theo. Chỉ thấy thiếu niên chạy rất nhanh trên thang lầu, nhào lên năm tầng. Phòng y tế lâm thời, một ít người bị thương hoặc là bệnh nhân đều tập trung ở đó.

Trên hành lang đã có thể mơ hồ nghe được tiếng hát. Một gian phòng học bên ngoài vây đầy người, thiếu niên đẩy mọi người ra, kéo mạnh cửa phòng học, một thiếu nữ khoác thảm lông, ở giữa mọi người mà ca hát. Ánh nến nhu hòa chiếu rọi trên thân thể của nàng, giống như vì nàng mà phủ thêm một tầng ánh sáng mờ ảo.

“Agnes Ni Ti!”

Lưu Bình An tiến lên, gắt gao ôm lấy thiếu nữ. Khuôn mặt thiếu nữ chợt lóe kinh ngạc, sau đó mỉm cười. Vươn tay ôm lại thiếu niên, nhẹ giọng nói: “Ca ca, ta biết người sẽ đến.”

“Uy uy, đừng cản đường. Gia hỏa không bị thương thì rút xuống đi.” Thanh âm quen thuộc vang lên ngoài cửa, Edward nhìn người trước mắt tinh thần gấp trăm lần người khác, không nhịn được cười rộ lên.

“Ai nha, Smith. Ta biết người là con gái tiến hóa mà.”

“Những lời này trả lại cho người. Người nhận được lệnh điều động rồi phải không?” Smith cầm hòm thuốc đi vào phòng học. Nhìn thấy thiếu niên trong phòng, hòm thuốc phanh một tiếng rơi xuống đất.

“Ngu ngốc, tại sao Tiểu An lại ở đây?”

“Người vì cái gì muốn quy tội cho ta, người hẳn là phải hỏi Tiểu An nha!” Edward thực vô tội giơ hai tay lên.

“Là ta nhờ huấn luyện mang ta trở về.” Thiếu niên thấp giọng nói. Smith lập tức thay biểu tình ôn nhu, “Tiểu An không có việc gì là tốt rồi.”

“Phân biệt đối xử.....” Edward nhỏ giọng lầm bầm.

Trong phòng họp Lạp Phổ Tháp, không khí ngưng trọng, yên lặng làm người ta cơ hồ hít thở không thông. Đội ngũ cán bộ bao gồm lính đội các học viện quân sự đều tập trung ở trong này.

“Vân tướng quân, xin ngài suy xét một chút đi.” Con người bích lục của thanh niên tràn ngập kiên định, thanh âm trong trẻo, ngữ điệu thành khẩn, tất cả đều khiến lão tướng quân cảm thấy do dự.

“Aslan * Elvis, nếu người vẫn là quân nhân thì đừng có đưa ra loại đề nghị này.” Giọng nam trầm ổn đến từ một đội trưởng khác. An Nam hai tay giao nhau đặt trên mặt bàn, “Nhiệm vụ của chúng ta là lấy được thắng lợi tại liên hợp diễn tập. Hiện tại thời gian diễn tập đã tới gần, vốn hẵn là ngày mai phải xuất phát đến địa điểm diễn tập. Người hiện tại đưa ra đề nghị này, muốn chúng ta toàn bộ đều từ bỏ nhiệm vụ của mình sao?”

“Không phải!” Aslan đứng lên, hai tay đặt lên bàn, “Chấp hành nhiệm vụ chỉ là một trong những trách nhiệm của quân nhân.”

“Nếu bây giờ chúng ta xuất động đi cứu viện Aliya, khẳng định sẽ đến muộn diễn tập. Nói không chừng sẽ lập tức bị trọng tài phán bỏ quyền nhận thua.” Một thanh âm khác vang lên, thanh âm thanh lệ duyên dáng đến từ đội trưởng không quân Lillia.

“Thế nhưng tuyến đường vận chuyển chủ yếu giữa Aliya và đất liền đã bị chặn, đội cứu viện bên ngoài tạm thời không thể tiến vào. Mà Quân bộ Aliya hiện tại cũng là ốc không mang nổi mình ốc, tình huống trong thành phố không rõ. Số người bị nạn cũng vô pháp thống kê chính xác, càng không biết có bao nhiêu người còn đang chờ cứu viện.....” Thanh âm nhu hòa mang theo ngữ điệu nghiêm cẩn nhất quán, đội trưởng hải quân Vân Thư trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Bởi vì các luồng ý kiến khác nhau, cuối cùng tầm mắt mọi người đều quay đầu về hướng Douglas ngồi bên cạnh tướng quân. Người sau khoanh tay, tựa hồ không chút nào để ý, nhận thấy tầm mắt mọi người, hần nói với lão tướng quân: “Tướng quân nghĩ sao?”

Đem sự việc khó giải quyết đẩy sạch không còn một mảnh, thủ đoạn rất xảo hoạt. Tướng quân cũng không tức giận, chỉ hơi cong khóe miệng, “Bỏ phiếu quyết định thì thế nào?”

“Nếu mỗi bên một nửa thì làm sao?” Lập tức có người đưa ra dị nghị.

“Vây liền giảm bớt một người, lại tiếp tục bỏ phiếu. Thẳng đến khi có kết quả cuối cùng mới thôi.”

Tuy rằng cảm giác phương pháp này có điểm không công bình, thế nhưng hiện tại cũng hoàn toàn không có phương pháp nào khác. Trước lúc bỏ phiếu, Aslan đột nhiên đi đến trước mặt mọi người, kính một quân lễ.

“Một bằng hữu từng chất vấn ta: Nếu ngay cả thân nhân của mình cũng không thể bảo vệ, làm lính còn có ý nghĩa gì? Khi đó, ta cảm thấy áy náy thật sâu. Ta không biết chư vị vì cái gì mà trở thành quân nhân. Thế nhưng, nếu ngay cả quốc gia của mình mà mọi người cũng không thể bảo vệ, như vậy giành được thắng lợi có ý nghĩa gì?”

Phòng họp một mảnh yên tĩnh, chỉ có thanh âm thuần hậu trong trẻo của thanh niên vọng trong không khí.

Bên trong nơi tránh nạn, Lưu Bình An dùng máy liên lạc đặc chế thông báo tình hình Aliya cho bọn Aslan. Thứ đó là Eugene nhờ Edward chuyển cho hần.

Nguyên lai thời điểm sóng thần phát sinh, Smith vừa vặn đang ở trại an dưỡng. Bởi vì tòa nhà trại an dưỡng không đủ cao. Cho nên hần chuyển tất cả bệnh nhân qua nhà cao tầng phụ cận. Cho nên lúc sóng đánh tới bọn họ đã rút lui an toàn.

Sóng thần qua đi thì họ được tổ chức cứu viện tự phát trong thành phố đưa đến nơi này. Hiện tại cứu viện còn đang tiến hành, nhưng bọn hần không đủ nhân thủ, không thể tổ chức tìm kiếm trên quy mô lớn.

Tin tức sau khi gửi đi lập tức nhận được vài người trả lời, đang muốn hồi âm, máy liên lạc lại bị Edward lấy đi.

“Nên nghỉ ngơi rồi.”

“Chỉ còn vài giờ trời sẽ sáng a.” Một buổi tối không ngủ đối với Lưu Bình An mà nói cũng không có gì. Vốn hần hẵn là vẫn chăm sóc bên người Agnes, nhưng bởi vì khu y tế muốn có nhiều không gian hơn cho người bệnh, với cả Smith cũng không cho phép Lưu Bình An thức đêm.

Bọn họ lui tạt cuối góc hành lang tầng bốn, dùng thảm lông trải trên mặt đất làm giường. Thảm lông mỗi người chỉ có một cái. Làm giường liền không có chăn, Edward liền ôm thiếu niên nằm xuống, lấy thảm của mình đắp lên người cả hai.

“Smith nói, muội muội người tiếng hát ban đại ân a. Khiến đám bệnh nhân cảm xúc bình ổn xuống hẳn.” Hai người đều không ngủ, thân thể lại kề sát, trong hơi thở tất cả đều là khí tức trên người thiếu niên, Edward cảm giác nhất định phải nói cái gì đó phân tán lực chú ý, thân thể mới không dậy lên phản ứng.

“Agnes vẫn luôn là kỳ tích.” Cảm thấy lồng ngực ấm áp rộng lớn sau lưng, Lưu Bình An cảm giác thực an tâm.

“Người biết bọn họ gọi nàng là gì không?” Thanh âm Edward trầm ổn mang theo từ tính, nhẹ nhàng vang lên bên tai thiếu niên. Khiến người sau tâm rung động.

“Nữ thần phải không?”

“Thiên Sứ Âm Thanh.”

“Ha ha, cũng không sai khác nhiều lắm.” Nghe người khác khen muội muội của mình, thiếu niên cười đến cong mi. Khiến Edward cảm giác hẳn thực khả ái.

“Kỳ thật, với ta mà nói, người mới là kỳ tích.”

Thiếu niên quay đầu khó hiểu nhìn Edward, hai người dựa vào quá gần, có một loại không khí không nói rõ được lãng đãng giữa hai người. Edward nhẹ nhàng hôn lên môi thiếu niên.

90. Chương 121: Hành Lang

121, hành lang

Thiếu niên cư nhiên không cự tuyệt nụ hôn này. Edward không khỏi càng thêm xâm nhập, đầu lưỡi cạy môi đối phương ra tiến vào, quấn lấy đầu lưỡi thiếu niên.

“Ân.....” Nhẹ nhàng mút vào vật mềm mại kia. Thiếu niên không có bất cứ phản kháng nào, thuận theo để nam tử quấy rầy những điểm mẫn cảm trong khoang miệng. Cảm thấy hơi thở thiếu niên rối loạn, Edward tựa hồ có cảm giác không thể khống chế.

Đột nhiên buông môi thiếu niên ra, khí tức hai người giao hòa tại không gian nhỏ hẹp này. Nhìn cánh môi hồng hồng của thiếu niên bị mút hiện ra sắc thái diễm lệ, tựa hồ đang dụ hoặc hắn liếm liếm cắn cắn.

Edward nuốt mạnh một ngụm nước miếng, hẳn cảm giác không thể lại tiếp tục như vậy, sẽ sát sùng phát hỏa a. Cố ý trêu đùa: “Tiểu An phương diện này tính cảnh giác chính là rất thấp. Bị nam nhân đối đãi như vậy, hẳn là phải cho mặt hắn đổi màu mới đúng.”

Thiếu niên chậm chậm nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên vươn tay đè gáy Edward, kéo đối phương về phía mình, hung hăng cắn lên môi Edward.

Edward không dám tin mở to hai mắt, môi bị đối phương dùng lực cắn cắn. Thiếu niên hôn thực thô lỗ, nhưng rất nhiệt tình. Edward cảm thấy đầu óc tựa hồ bùng một tiếng nổ tung, căn bản không thể tự hỏi. Nhưng thân thể đã thực tự nhiên đáp lại.

Gắt gao ôm phần eo thiếu niên, nhắm mắt lại tận tình đầu nhập, triển chuyển triển miên, nhưng lại mang theo tính chiếm đoạt. Ai cũng không chịu thua, lại càng không chịu buông đối phương ra.

Hai người quấn lấy nhau tại góc hành lang không coi ai ra gì nhiệt tình hôn môi. Cái hôn này tựa như một mối lửa dẫn dụ đốt lên dục vọng của cả hai.

Hai người tự hiểu, giúp nhau vỗ về thân thể đối phương. Tay thiếu niên trượt xuống giữa hai chân nam tử, bắt đầu cởi khóa quần quân phục.

Edward đem bàn tay đã thò vào chỗ mẫn cảm đè lại. Nặng nhọc thở dốc, hắn nhìn trong con người như lưu ly của thiếu niên chỉ phản chiếu duy nhất thân ảnh hắn, đôi mắt đen tuyền như thủy đàm thâm u hiện ra dự vọng trần trụi.

Thân thể hắn nóng như đang nằm ở miệng núi lửa, nhiệt lưu trong cơ thể toàn bộ tụ tập tại bụng dưới. Chỗ đó tựa hồ muốn bùng nổ.

“Rất giáo hoạt.....” Bởi vì nam tử tay kia nắm rất chặt, tay thiếu niên nhất thời không thể nhúc nhích. Hắn trừng Edward nói: “Rõ ràng chính người nói muốn ta cảm ơn Rõ ràng là người dụ hoặc ta.....”

“Ta dụ hoặc người?” Edward thanh âm đã khàn khàn, kèm theo thở dốc, gợi cảm nói không nên lời.

“Đắc thủ rồi coi như là vui đùa, cười trừ, người cảm giác như vậy rất thú vị sao?”

Lúc Edward còn đang tự hỏi ý tứ trong lời nói đối phương, thiếu niên đột nhiên xoay người, đặt hắn ở dưới thân. “Ta mặc kệ, hôm nay người nhất định phải phụ trách đến cùng.”

Edward cảm giác trên cổ tê rần, đưa tay lên sờ, chảy máu rồi. Đây cũng quá độc đi?

Vừa hoảng thần, quần liền bị người thô lỗ cởi ra, bộ vị yếu hại bị một bàn tay cầm lấy. Hắn cả người đứng hình.

“Tiểu An..... Buông ra.....”

Nhưng thiếu niên căn bản mất điếc tai ngơ, cứ nhiên bắt đầu vỗ về chơi đùa.

Ở loại nơi công cộng rộng mở này, cách đó không xa còn có những người khác đang ngủ, vuốt ve nhau tuy rằng không hẳn sẽ có ai biết, nhưng Edward lo lắng chính mình không thể khác chế, một phát không thể vãn hồi. Dự vọng của hắn đối với thiếu niên tuyệt đối không phải vuốt ve là có thể giải quyết được.

“Tiểu An..... Chậm một chút thì tốt hơn mà?”

“Không cần!” Thiếu niên nhìn chằm chằm Edward, nói từng chữ: “Ngay tại nơi này, chính là lúc này.”

Bởi vì chậm một chút người sẽ lên chiến trường. Một câu cuối cùng này Lưu Bình An không có nói ra. Trên chiến trường có quá nhiều nhân tố không xác định, nhắm mắt lại thì không biết có thể tỉnh lại hay không.

Cho dù hắn hiện tại có thể trở lại trên chiến trường, cũng không nhất định có thể đứng ở bên người Edward. Có lẽ qua lần này rồi, về sau sẽ không còn cơ hội nữa.

Vừa nghĩ đến chỗ này, Lưu Bình An trong lòng liền siết chặt, đáy lòng giống như bị kim đâm đau đớn. Edward luôn luôn giúp đỡ hắn, giống như trưởng bối quan tâm chiếu cố hắn, trước đây hắn xem đối phương như trưởng bối mà đối đãi. Thế nhưng, dần dần, loại tình cảm này cứ nhiên biến đổi. Đối với mình mà nói, Edward đã không hề chỉ là một trưởng bối.

Hắn cảm giác mình thật sự tham lam, rõ ràng trên ngón áp út còn có hứa hẹn cùng người khác, lại đối với một người khác động tâm.

Nhưng việc đó có gì phải phiền não đâu? Đã quá quen với sinh hoạt trên chiến trường, hắn không quá để ý chuyện đã qua, mà nghĩ phải gặt gao nắm lấy hiện tại.

Vì tiết kiệm điện cho đèn khẩn cấp, ngọn đèn càng ngày càng ít, đại bộ phận đều lựa chọn tắt đèn đi. Suốt hành lang chỉ còn thừa thốt vài ánh nến nhu hòa.

Ứng phó tai nạn đã hao phí đại lượng thể lực của mọi người, ai cũng không chú ý tới dị trạng nơi góc hành lang hẻo lánh. Ngẫu nhiên có người nghe được tiếng rên rỉ, đều tưởng chính mình nghe lầm hoặc là tưởng rằng có người đang nói mê.

Bão táp giằng co cả một đêm, sáng sớm hôm sau, bầu trời vẫn như cũ âm âm u u rơi mưa phùn. Trên hành lang người đi lại bắt đầu nhiều lên, tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng nói chuyện nhẹ nhàng phiêu đảng đến góc tối hành lang.

Lưu Bình An đột nhiên mở to mắt, trước mắt một mảnh mờ mịt, chỉ có vài đạo ánh sáng đang di động. Hắn theo bản năng đưa tay sờ soạng bên người. Vị trí bên cạnh trống không.

Hắn kích động ngồi dậy, tầm mắt dần dần rõ ràng. Người kia quả thật không ở đây, rõ ràng đêm qua bọn họ thân mật là thế. Lưu Bình An không khỏi nhớ tới việc Brian rời đi sáng sớm hôm đó.

Thật đáng giận! Vì cái gì một câu cũng không nói, từ biệt cũng không liền rời đi như vậy?

Chẳng lẽ lo lắng ta giống như nữ nhân khóc lóc giữ bọn họ ở lại, muốn bọn hắn phụ trách sao? [Thiên Âm: Người khéo tưởng tượng.]

Khi Lưu Bình An đang phần nộ muốn hành hung gia hỏa đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian một trận ra trò, người nọ liền xuất hiện.

“Tiểu An!” Edward ôm một túi giấy và hai bình thủy đi tới. Đột nhiên vai bị kéo xuống, tiếp đó cả người bị ấn ngã trên mặt đất.

“Tiểu An..... Người làm cái gì nha?”

Thiếu niên ngồi trên người nam tử, hai tay kéo áo hắn, “Người vừa rời đi đâu?”

“Lấy bữa sáng nha. Tiểu An, trước để ta đứng lên được không?”

“Không cần!” Lưu Bình An gắt gao kéo đối phương, “Khốn kiếp! Ta còn tưởng rằng..... Ta tưởng người lại như Brian.....”

Edward sửng sốt một chút, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười ôn nhu, vươn tay xoa hai má thiếu niên, “Ta tuyệt đối sẽ không nói một tiếng đã rời đi.”

Kỳ thật ta luyến tiếc rời đi người.

Edward rất muốn đem những lời này nói cho thiếu niên, nhưng lại sợ chính mình nói xong liền thật sự không muốn ly khai. Thời điểm lúc trước lựa chọn trở lại chiến trường, hắn đã xác định quyết tâm.

“Tiểu An, ta mang bữa sáng đến.....” Thanh âm Smith dừng ở giữa không trung. Hắn bận rộn cả một đêm, thật vất vả rút ra một chút thời gian đến xem thiếu niên. Sau đó, hắn thấy được.....

Thiếu niên thân trần, thậm chí lông quần bên hông cũng trượt xuống đến mông, từ phần đùi lộ ra mà xem, nửa người dưới cũng nhất định là quang lỏa. Trên người phủ đầy dấu vết có thể nghĩ tới hôm qua hai người này làm cái gì. Thiếu niên tách hai chân nằm trên người Edward, người sau đang vươn tay đầy mặt ái muội vỗ về hai má thiếu niên.

“Dâm – tặc –”

Tiếng vang ầm ĩ cùng với tiếng nam tử kêu thảm thiết từ cuối hành lang truyền đến, sau khi quân y mặc áo blouse trắng đi vào, chỗ đó liền biến thành cấm khu quân sự. Cho dù phát sinh bất cứ chuyện đáng sợ gì, cũng không có người dám tới gần một bước.

“Đau.....” Nam tử bị đánh cho thành đầu heo không ngừng phát ra âm thanh xuýt xoa.

“Ta đã rất nhẹ tay rồi.” Lưu Bình An một bên thoa thuốc cho Edward, một bên ghen cười ghen đến mức nội thương. Nhìn bộ dáng thiếu niên nén cười, Edward cười thô bỉ: “Tiểu An, người xem ta vì người bị thương nặng như vậy, cũng phải cho chút an ủi đi?”

“Chính người tự mình tìm ngược, còn muốn ta an ủi, cái đạo lý gì a?” Kỳ thật nếu Edward trả đòn mà nói, Smith tuyệt đối không có khả năng đem hắn đánh thành như vậy.

“Ai bảo ta ra tay với tâm can bảo bối của hắn nha? Con rể bị nhạc phụ đánh là quá trình tất phải trải qua.”

Nhìn dáng vẻ hắn đầy mặt đắc ý, Lưu Bình An dùng lực đem băng dính chụp lên mặt hắn, “Ai là tâm can bảo bối của hắn? Cái gì con rể, nhạc phụ, đại thúc mắc chứng vọng tưởng biến thái này!”

Tuy rằng siêu đau, nhưng Edward vẫn cười đến muốn ăn đòn, “Chẳng lẽ không đúng sao? Hắn là người giám hộ của người nha.”

“Lão tử là nam. Edward, người quả nhiên là tự mình tìm ngược.” Thiếu niên trên đầu xuất hiện mấy chữ thập, niết ngón tay làm khớp xương kêu ka ka.

Người sau hoàn toàn không thèm để ý, cong khoe miệng cố ý ở bên tai thiếu niên thổi khí, “Tiểu An ngay cả nổi giận đều thực đáng yêu nha. Tối hôm qua kẹp ta chặt như vậy.....”

Thiếu niên đang muốn phát cáu, bên ngoài truyền đến tiếng gọi khiến hắn dừng động tác lại. Trên hành lang người đến ngày càng nhiều, mọi người lớp lớp xuyên qua vách kính trong suốt nhìn ra bên ngoài.

Lưu Bình An và Edward đi đến hành lang, bầu trời bị một vật thể khổng lồ che khuất, ánh sáng có vẻ càng thêm hôn ám. Thiếu niên không khỏi kinh hô.

“Là căn cứ trên không Lạp Phổ Tháp.”

91. Chương 122: Cứu Viện

122, cứu viện

Nước biển dâng lên do sóng thần đã rút xuống, căn cứ khổng lồ dừng bên trên phế tích. Đội ngũ mặc chế phục màu lục nhạt đầu vào đây bắt đầu hành động cứu viện.

Tối hôm qua trải qua một phen bỏ phiếu, đại bộ phận đều đồng ý đề nghị của Aslan. Dù không thể tránh được việc chậm trễ thời gian xuất phát đi tham gia liên hợp diễn tập, thế nhưng sau khi nghe tin đội ngũ quyết định tiến hành cứu viện Aliya, đại bộ phận học viên đều vui vẻ chấp nhận.

Trung tâm chỉ huy Lạp Phổ Tháp không ngừng thu nhận tin tức từ các đội ngũ.

“Đây là hạm đội hải quân M670, đang ở cách cảng biển lớn năm dặm, phát hiện có người sống sót.” Đội trưởng hải quân Vân Thư đem tình huống báo cáo cho trung tâm chỉ huy Lạp Phổ Tháp.

“Gồm hai nam hai nữ, trong đó có người đã ngoài sáu mươi tuổi, cũng có biểu hiện mất nước.”

“Trung tâm đã nhận được thông tin, lập tức phái phi cơ đến đón. Xin mở rộng phạm vi ra mười dặm, tiếp tục tìm kiếm.” Đội trưởng không quân Lillia lập tức liên hệ cấp dưới của mình.

“Trung tâm chỉ huy gọi máy bay chiến đấu, chiến cơ cách hạm đội M670 gần nhất xin đến trợ giúp.”

Đầu kia máy liên lạc truyền đến thanh âm mười phần sức sống, “Lillia, ta hẳn là tương đối gần nga.”

“Là ta tương đối gần mới đúng.” Một thanh âm tương tự khác vang lên, “Ai nha, ta nhìn thấy bọn họ rồi. Gặp lại sau!”

Không đợi quan chỉ huy hạ lệnh, phi công đã bay thẳng đi chấp hành mệnh lệnh. Mà một phi công khác bắt đầu kháng nghị.

“Trường Canh thật quá đáng. Là người ta nhận nhiệm vụ trước a.”

“Ngu ngốc, thứ tốt luôn luôn đều là nhanh tay thì còn chậm tay thì hết. Ha ha.....”

Song bào thai trong máy liên lạc nháo nhào, tựa hồ tuyệt không để quan chỉ huy vào mắt. Lillia trên đầu xuất hiện mấy chữ thập, “Các người nghiêm túc chút cho ta!”

Lúc này đoàn lục quân truyền đến thông tin, thanh âm trầm thấp mang theo một tia lãnh đạm, “Trung tâm chỉ huy, đoàn ta đã đến địa điểm chỉ định. Hơn nữa máy dò sự sống phát hiện trong tàu điện ngầm có phản ứng sinh mệnh, nhưng bởi vì vật chặn phía trên trọng lượng tương đối lớn, xin phái chiến cơ treo nó lên.”

Nghe ngữ khí đối phương sắc bén, Lillia không dám chậm trễ, trả lời: “Trung tâm chỉ huy đã nhận được. Lập tức phái người trợ giúp.”

Sau khi phái Mộ Dung Khải Minh đi trợ giúp, Lillia thở ra một hơi. Nàng thật sự không quá am hiểu đối phó với người như An Nam. Trước đây có nghe nói qua thủ đoạn của hắn rất lợi hại. Mà hành động lần này hẳn cũng cực không tán thành.

Nhưng hắn vẫn toàn lực chấp hành nhiệm vụ. Đại khái cũng là bởi vì không muốn bại bởi đội ngũ trong tay một người khác đi? Vị kia cùng hắn hoàn toàn không giống nhau, nghĩ đến dáng người thanh niên phát biểu đoạn diễn thuyết kia trên hội nghị, biểu tình Lillia không khỏi nhu hòa hẳn.

Nàng tự đáy lòng bội phục thanh niên, kiên nghị mà ôn nhu, vì cứu trợ quốc gia của mọi người mà chính mình đứng ra, kia mới là quân nhân chân chính.

“Người vất vả rồi. Đây, uống cà phê đi.”

Một ly thức uống nóng nhẹ đưa tới trước mặt, Lillia ngẩng đầu nhìn người đứng bên cạnh mình, không cẩn thận tiếp xúc ánh mắt hắn, cả người đều ngốc lảng.

Ánh mắt nam nhân như có ma lực mãnh liệt, phẳng phất muốn hút cả người lẫn linh hồn vào trong đó. Lillia vẫn luôn tránh cùng đối phương tiếp xúc. Bởi vì nàng cảm giác đối phương rất nguy hiểm.

Nhưng hắn là tư lệnh viên, quan tổng chỉ huy của bọn họ, tiếp xúc là không thể tránh khỏi. Cho nên Lillia lúc nào cũng rất cẩn thận, không nhìn vào mắt đối phương. Nhưng hiện tại vẫn là trúng chiêu.

“Lillia, người là một quân nhân phi thường xuất sắc.” Douglas nhìn đối phương ngẩn người, cong khóe miệng, “Vất vả người rồi.”

Một lát sau, Lillia mới hồi phục tinh thần lại, lập tức đứng thẳng kính lễ nói: “Thưa! Đây là việc ta phải làm.”

“Không cần nghiêm túc như vậy. Thả lỏng đi, một cô gái xinh đẹp như người không nên cả ngày mặt lạnh băng a.” Douglas vỗ vỗ vai cấp dưới. Người sau rõ ràng có điểm không thích ứng, thân thể cứng lại một chút.

Phản ứng rất nhỏ này bị Douglas phát hiện, hắn thu hồi tay nói: “Ta đối với nữ sĩ rất thô lỗ, xin vui lòng tha thứ cho ta.”

Lại không cẩn thận tiếp xúc ánh mắt nam tử, Lillia một trận mặt đỏ tim đập.

“Không sao cả, tư lệnh viên. Ta quen rồi.” Giới tính trong quân đội cũng không trọng yếu, vô luận là nam hay nữ đều nhận được đãi ngộ bình đẳng. Nữ binh cùng các nam nhân tiến lên chiến trường tham gia chiến tranh, thậm chí có đôi khi so với nam nhân còn muốn lợi hại hơn. Chuyện nữ binh bị xem như nam mà đối đãi này cũng không kỳ quái.

“Vậy sao?” Con người thâm u của Douglas nổi lên thương tiếc, vươn tay với Lillia, “Nhưng trong mắt ta, người không chỉ là một nữ chiến sĩ kiên cường, mà còn là một cô gái dịu dàng xinh đẹp.”

Lillia ma sai quỷ khiến đặt tay mình lên tay Douglas, đối phương cúi đầu hôn lên mu bàn tay của nàng.

“Douglas đại nhân.....” Lillia tâm bất đầu run rẩy, nàng cảm giác chính mình bị mê hoặc, bị ác ma trước mắt này mê hoặc tâm thần.

Aslan dẫn dắt đoàn lực quân phụ trách đưa vật tư đến chỗ tránh nạn. Đồng thời Bộ hậu cần trong quân ngũ cũng bắt đầu sửa sang lại các loại công trình ở chỗ tránh nạn. Bố trí nhà vệ sinh công cộng, máy phát điện, khôi phục truyền thông... một loạt công tác nhanh chóng triển khai.

“Thuốc men tạm thời coi như sung túc, thế nhưng nếu người bệnh hoặc người bị thương liên tục gia tăng, thì liền cần bổ sung thêm.” Đồng Âm cầm bảng ghi chú điện tử báo cáo với Aslan.

“Trung tâm y tế lâm thời có đủ người không?”

“Không thành vấn đề. Đội nhân viên chữa bệnh đang toàn lực phối hợp công tác.”

Sau khi kết thúc báo cáo, Đồng Âm đứng dậy chào chuẩn bị rời đi. Phát hiện Aslan căn bản không có chú ý hắn, tầm nhìn luôn hướng về phía xa xa.

Đồng Âm hừ lạnh một tiếng. Aslan cảm thấy đối phương bất mãn, phục hồi tinh thần, “Xin lỗi, ta thất thần rồi.”

“Trưởng quan, ta đề nghị người vẫn là trước tiên làm tốt việc tư của người đi. Miễn cho trong công tác lại thất thần.”

Đồng âm thoát nhìn là người lãnh đạm lạnh lùng, nhưng kỳ thật bản tính lại rất ôn nhu. Aslan cười gật gật đầu, “Cám ơn người.”

Sau khi thông tin liên lạc khôi phục, Lưu Bình An lập tức nhận được chất vấn của Ủy ban tổ chức liên hợp diễn tập. Yêu cầu hấn giải thích lý do một mình rời đội. Nhưng hấn biết vô luận giải thích như thế nào, bị xử phạt là kết quả tất nhiên.

“Là ta dẫn hấn trở về. Bởi vì hấn có thân thích ở trong này.” Edward ý đồ giải thích cho Ủy ban. Nhưng cấp trên căn bản nghe không vào.

“Không hề ít học viên đều có thân thuộc tại Aliya. Nếu tất cả bọn họ đều giống Lưu Bình An thuận tiện rời khỏi đội, quân đội còn có tính kỷ luật tổ chức sao? Đây chính là tự giác quân nhân của hấn sao?”

Lưu Bình An bước lên trước một bước, càng gần với hình ảnh thông tin lập thể, hấn biểu tình nghiêm túc, kính một quân lễ tới mọi người trong màn hình.

“Ta biết bất cứ lý do đều không thể lấy cớ cho hành vi một mình rời đội. Ta nguyện ý nhận xử phạt.”

“A..... Tiểu tử này không ngờ rất có cốt khí a.” Văn tướng quân tại đầu kia không khỏi cong khóe miệng. Mà vài người khác lại có ấn tượng không tốt về Lưu Bình An, trong mắt họ tiểu binh này không đáng kể chút nào.

“Như vậy dựa theo quân kỷ, tội đào ngũ xử phạt là.....”

“Chờ một chút.” Giọng nam trong sáng đánh gãy phán xử của Ủy ban. Một thanh niên tóc vàng bước nhanh đến giữa màn hình thông tin lập thể, che trước mặt thiếu niên.

“Hấn cũng không phải một mình rời đội. Xin Ủy ban cho ta một cơ hội giải thích.”

“Người là ai?” Một trung niên nhân trong đó nhíu mày, tựa hồ không quá cao hứng. Mà phó quan bên cạnh hấn lập tức thấp giọng nói gì đó bên tai người này, người sau hừ lạnh một tiếng.

“Con cưng nhà Elvis nha, tiểu quỷ này là cấp dưới của người đi? Người có vẻ hiểu rất rõ chuyện này nha.” Ngụ ý là, hiềm nghi nếu người là thủ trưởng của hấn, cũng biết cấp dưới đào tẩu, lại không có tiến hành ngăn trở, cố ý hiệp trợ rời đội.

“Aslan.....” Lưu Bình An bắt lấy cổ tay Aslan, muốn kéo qua một bên. Hấn không muốn liên lụy Aslan.

“Là ta mệnh lệnh hấn đi trước một bước trở về điều tra tình huống Aliya.” Aslan lấy ra máy liên lạc đặc chế, liệt kê tin tức trên bề mặt, “Đây là tin tức Lưu Bình An phản hồi về chiến khu, báo cáo tình huống bên này. Chúng ta là căn cứ vào tình báo này mà triển khai công tác cứu viện càng hữu hiệu.”

“Nga? Nói như vậy, hấn không những không phải đào binh, còn lập công?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng ta nghe nói cứu viện Aliya sáng sớm hôm nay mới quyết định. Còn phải thông qua bỏ phiếu quyết định. Chẳng lẽ người ở lá phiếu đầu tiên đã biết kết quả rồi?”

Lại là lời nói nham hiểm, ý tứ đối phương là Aslan làm ra động tác đen tối thao túng hộp phiếu. Lưu Bình An nhíu mày, hấn phi thường chán ghét ngữ điệu của trung niên nhân này. Thấp giọng thâm mắng, “X, người này là ai vậy? Giống như có cừu oán với Aslan không bằng.”

Nếu Eugene ở đây, khẳng định sẽ nói cho hấn, tên kia là Benjamin * Andrew Liệt, chú của An Nam. Gia tộc Andrew Liệt tại giới chính trị cùng gia tộc Elvis đánh ngang tay, thậm chí nhà Elvis càng trên cơ một chút. Nhưng tại Quân bộ, chú của An Nam lại rất có thể lực, mà gia tộc của Aslan không có viện trợ cường đại. Đó chính là nguyên nhân vì sao cha của Aslan muốn mượn sức Brian.

Thanh niên trầm mặc khiến không khí càng thêm khẩn trương, những người còn lại đều tập trung tầm mắt trên người Aslan.

Chỉ cần hấn trả lời sai lầm, không chỉ không thể cứu Lưu Bình An, thậm chí ngay cả chính mình cũng sẽ bị phạt.

92. Chương 123: Bao Vây Tiêu Diệt

123, bao vây tiêu diệt

Không khí giường cung bật kiếm làm thần kinh người ta căng như dây đàn, Lưu Bình An nắm chặt nắm tay, nếu trước mắt không phải hình ảnh lập thể liên lạc mà là người thật, hấn chắc chắn sẽ tiến lên tấn công phương một trận.

Nắm tay đang siết chặt bị một bàn tay giữ chặt lấy, Aslan tay phải đặt sau lưng, nắm chặt tay Lưu Bình An. Nhẹ nhàng niết một chút, khớp miệng nhàn nhã cong lên.

Không biết vì sao, Lưu Bình An đột nhiên cảm thấy thực an tâm. Tựa hồ vô luận bất cứ thứ gì cũng không thể đánh bại người thanh niên trước mắt này.

Aslan lộ ra nụ cười tự tin, chói mắt như ánh mặt trời sáng rực, con người bích lục tràn ngập ngay thẳng và chân thành. Trong mắt những lão gia hỏa già đời gian trá ở đây, hấn chẳng qua là một đứa con nít miệng còn hôi sữa, cho dù là gia tộc của hấn đến, ở nơi này cũng chẳng đáng giá một văn tiền.

Hấn không sợ hãi ngăn đầu đối mặt với mọi người, dùng âm thanh trong trẻo mà độc đáo kia nói: “Ta đương nhiên biết kết quả bỏ phiếu sẽ như thế nào. Ta tin tưởng không chỉ mình ta, mà chỉ cần là quân nhân đều sẽ biết lựa chọn cuối cùng của quân đội là gì. Chỉ cần là một gã quân nhân, liền sẽ không chút do dự chọn bảo vệ và cứu giúp nhân dân quốc gia của mình. Điểm này, tin tưởng chức vị đang ngồi đây cũng giống như thế.”

Một hơi này nói khiến cho nhóm lão gia hỏa ủy viên không thể không tâm phục khẩu phục. Nhưng chú của An Nam vẫn cắn chết Aslan không buông, chất vấn hấn tại sao chưa báo cáo lên thượng cấp đã phái Lưu Bình An hành động.

“Thôi nào, Benjamin.” Vân tướng quân vẫn trầm mặc rồi cuộc lên tiếng, “Trong hành động phối hợp toàn bộ đội ngũ, dưới tình huống những điều kiện cần thiết có thể dự đoán trước, Elvis có quyền phái cấp dưới của mình chấp hành nhiệm vụ tương ứng.”

“Nếu Vân tướng quân đã nói vậy, ta cũng không thể nói gì hơn.” Benjamin * Andrew Liệt hừ lạnh một tiếng cắt đứt liên lạc.

Những người khác cũng lục tục cắt liên lạc, thăm vấn Lưu Bình An xem như kết thúc. Aslan nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu với Vân tướng quân.

“Cám ơn Vân tướng quân.”

“Không, ta không có giúp người a, chỉ là nói sự thật mà thôi. Thế nhưng.....” Con người thâm thúy đảo qua Lưu Bình An, cuối cùng trở lại trên người Aslan, “Người là một quân nhân xuất sắc, không nên để tình cảm riêng tư ảnh hưởng.”

“Vâng!” Aslan đứng nghiêm chào, Vân tướng quân cũng dừng liên lạc.

Bốn phía khôi phục yên tĩnh, thiếu niên thấp giọng gọi một tiếng: “Aslan.....”

Thanh niên đột nhiên xoay người lại, không buông tay Lưu Bình An ra, trong con người bích lục mang theo mỉm cười ôn nhu, “Tiểu An, ta đến chậm. Để người đợi lâu rồi.”

Lưu Bình An lắc lắc đầu, nắm tay thanh niên càng chặt, “Cám ơn người!”

Aslan không những thực hiện lời hứa của hấn, còn mang theo rất đông binh lính tới cứu viện. Thêm nữa vừa rồi đối phó với lời nói âm hiểm của Benjamin, khiến Lưu Bình An không khỏi tâm sinh kính nể với hấn.

Bầu không khí tràn ngập giữa hai người bị một tiếng ho nhẹ đánh vỡ. Edward cảm giác tay hai người nắm cùng một chỗ thực chướng mắt, không vui tẹo nào, bọn họ xem ta là người vô hình sao?

Đồng dạng là ông đực, chẳng lẽ Aslan so với mình càng có lực hấp dẫn hơn sao? Edward trong đáy lòng nổi lên một trận ghen tuông, khoe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Cư nhiên ghen tỵ cùng tiểu tử này, thật không giống mình chút nào. Bất quá, dù có thế nào cũng không thể để tiểu hồ ly nhà Elvis tiếp cận nhiều với Tiểu An.

“Aslan, người hẳn là còn có nhiệm vụ đi? Thảm vẫn đã hoàn tất, đừng nhàn hạ ở trong này nữa, mau trở lại cương vị của mình đi.”

“Vâng, huấn luyện viên.” Aslan kính quân lễ với Edward, trước khi rời đi lại xoay đầu nói. “Nghe nói huấn luyện viên sắp lên tiền tuyến.”

“Vậy thì sao?” Edward nhíu mày.

“Có điều muốn nói cùng huấn luyện viên. Ta lo lắng sau khi công việc giải quyết xong thì huấn luyện viên đã xuất phát, cho nên hiện tại muốn nói ra.”

Nhìn con người thanh niên tràn ngập chân thành, Edward gật đầu, “Vậy người nói đi.”

“Cám ơn người, huấn luyện viên. Chính là, chúng ta rất nhanh sẽ vượt qua người.” Aslan trong giọng nói cư nhiên mang một tia hương vị khiêu khích, hẳn kính một quân lễ, xoay người rời đi.

Lưu Bình An nghe mà không hiểu ra sao, “Cái gì gọi là ‘Chúng ta rất nhanh sẽ vượt qua người’ nha?”

Edward cũng hiểu được quyết tâm của thanh niên, vô luận thân là ông đực hay thân là quân nhân, hẳn đều không muốn nhận thua. Đại khái thanh niên còn chưa biết chuyện về ông đực, thế nhưng đã có ý thức muốn tranh đoạt sủng ái của ông chúa. Không, phải nói là hẳn muốn tranh đoạt tình yêu của Tiểu An đi.

Lúc Lưu Bình An đang đầu đầy dấu chấm hỏi chờ Edward trả lời, đối phương cư nhiên gắt gao ôm hắn.

“Ừ, người làm cái gì nha?”

“Tiểu An..... Thật không muốn rời đi người nha.”

Giọng nam trầm thấp của Edward vang lên bên tai thiếu niên, mặt nhẹ nhàng cọ vào cổ hắn, khiến Lưu Bình An cảm thấy có chút ngứa.

“Người phát thần kinh cái gì nha? Đầu óc bị đập hũ nhồi vào hết rồi hả?”

“Tiểu An, tuyệt đối không được để tên tiểu hồ ly kia câu dẫn. Biết chưa?”

“Nha?”

“Đáp ứng ta!”

Nhìn nam tử mặt đầy nghiêm túc, Lưu Bình An nhin không được bật cười rộ lên, “Edward, ta đây cũng không thể cam đoan nga. Aslan vừa đẹp trai lại vừa ôn nhu, mỹ nhân tóc vàng mắt xanh ai mà không thích nha?”

“Thật đáng giận, ngày hôm qua chiếm được ta rồi, hôm nay cư nhiên liền mơ tưởng soái ca khác? Xem ra ta không đem người ‘Tử hình tại chỗ’ không được mà.”

“Edward..... Đừng đùa. Khốn kiếp, dừng tay!”

Hai ngày sau, tuyến đường chính dẫn đến Aliya rốt cuộc đã thông. Rất nhiều đội cứu viện tiến vào khu thiên tai, hành động cứu viện của nhóm học viên cũng tiến vào hồi kết.

Rất nhiều bệnh nhân bị thương nặng đã được đưa đến các bệnh viện lớn tại địa khu chưa bị ảnh hưởng của thiên tai. Bộ phận dân tị nạn cũng lục tục di tản ra bên ngoài.

Lệnh điều động của Edward đã đưa xuống vài ngày, quân đội rốt cuộc không thể nhin được nữa, phái người đón hắn đi. Lưu Bình An không đi tiễn đưa, bởi vì hắn và đội ngũ đi chung quanh cứu viện, thời điểm trở về thì người đã đi rồi.

Trong ánh hoàng hôn, Lưu Bình An một mình thả chậm bước bên ngoài.

Nước biển lui xuống làm lộ ra một mảnh phế tích, chung quanh đều là mảnh vỡ, ô tô rách nát, phòng ốc bị sập. Có vài chỗ địa hình trũng giờ đã biến thành ao nước, những chiếc xe rách nát chỉ lộ mỗi nóc lên mặt nước.

Bầu trời vẫn âm u u rơi mưa phùn, bởi vì lo lắng phát sinh bệnh tật ôn dịch lây nhiễm, cho nên trong không khí thần nhiên phiêu đảng đầy mùi thuốc tiêu độc khử trùng.

Hắn nhàn nhã thả bước đi, lúc rẽ qua một căn phòng có chiếc du thuyền đang dề lên mái nhà, hắn dừng chân.

“Người muốn theo tới lúc nào?”

Một trận thanh âm và tiếng cười âm hiểm truyền đến, tại phế tích trống trải lọt vào tai làm người ta sởn tóc gáy. Lưu Bình An cầm chủy thủ phòng thân, cảnh giác nhìn chăm chăm vào phòng ở.

Loại thanh âm này hắn rất quen thuộc, trên chiến trường cơ hồ mỗi ngày đều có thể nghe được. Chẳng qua mới ly khai nửa năm, liền đã cảm giác loại thanh âm này tựa như thật lâu không có nghe thấy.

Xem ra sinh hoạt hòa bình quả thật làm cho con người ngốc ra. Hắn cứ nhiên lại nghĩ rằng đó là người.

Hắn nắm chặt chủy thủ đột nhiên tiến lên như mũi tên, mà một thân ảnh khổng lồ cũng từ đồng hồ nát trước gian phòng nhảy ra. Nhèn nhện màu đen dựng thẳng mấy cái chân to lớn lên, một chân đâm vào thiếu niên. Người sau trên mặt đất lăn một vòng, chui xuống dưới bụng nhèn nhện. Giơ chủy thủ đâm vào bụng nó.

Chủy thủ cắm ngập đến cán, sau đó dùng lực xả một đường, bụng nhèn nhện bị xé toạt ra, hắn nhanh chóng dán người trên mặt đất di chuyển, rời khỏi bụng nhện. Con nhện đấu tranh giãy dụa một chút rồi buông mình té trên mặt đất.

Thiếu niên thở hổn hển, lấy di động ra. Đột nhiên sau đầu có tiếng gió, hắn theo phản xạ cúi đầu, một cái chân to dùng xẹt qua đỉnh đầu của hắn, cắm xuống đất.

Tiếng cười kiệt kiệt kiệt càng ngày càng nhiều, truyền đến từ bốn phương tám hướng. Thiếu niên giết chết nhèn nhện đánh lên hắn, đứng lên giữ đi nọc độc dính trên chủy thủ.

Vàng thái dương bắt đầu trầm xuống nơi cuối mặt biển mênh mông, bầu trời nhuộm thành một màu đỏ tím. Trong ánh sáng ảm đạm, từng đôi mắt đỏ ké đang dần dần tới gần.

-0-

“Toàn bộ nhèn nhện ở khu dã chiến học viện quân sự Aliya đều trốn tới đây?”

Tin tức này giống một quả bom, nổ tung giữa mọi người. Mang đến kinh hoàng và sợ hãi mãnh liệt. Quân đội lập tức triệu hồi đội cứu viện, song song đó điều nhân viên đi trước bao vây tiêu diệt.

“Bọn nhèn nhện làm thế nào mà chạy trốn được?” Connor một bên dùng điện thoại xem tin tức, một bên hỏi Eugene bên cạnh.

“Đừng hỏi ta, ta đang bận a.” Eugene không ngừng gõ bàn phím. Eugene gần đây suốt ngày ngồi lý trong doanh trường không ngừng gõ bàn phím, khiến Connor hiểu kì không thôi.

“Hai ngày nay đến cùng người đang làm cái gì nha?” Connor trèo lên vai Eugene, nhìn một đồng chữ nổi trên màn hình, hoàn toàn không hiểu gì.

Eugene đẩy Connor ra, “Người không hiểu đầu, con nít đi qua một bên đi.”

“Đáng ghét! Người ta tìm Tiểu An đi chơi.”

Fitzgerald đột nhiên xông tới, thần sắc kích động, trán đầy mồ hôi.

“Các người có nhìn thấy Tiểu An không?”

Hai người đồng thời lắc đầu, Connor kỳ quái nói: “Tiểu An không phải ở phòng y tế sao?” Lưu Bình An lúc bình thường đều sẽ đến phòng y tế trò chuyện với Agnes.

“Không có.....” Fitzgerald nhăn mày, trong mắt nổi lên khủng hoảng, “Hắn nơi nào cũng không có.....” Nói xong lại lần nữa chui ra khỏi doanh trường.

Rất khó tưởng tượng Fitzgerald luôn luôn có điểm ngốc lại lộ ra loại vẻ mặt này. Connor và Eugene đều cảm thấy không thích hợp. Eugene lập tức mở hệ thống theo dõi, bắt đầu tìm tòi.

“Không xong!” Eugene sắc mặt đại biến, đứng lên liền lao đi. Connor không rõ ràng cho lắm, cúi đầu nhìn thấy trên màn hình máy tính xuất hiện mấy con nhện nhện, mà thiếu niên bị chúng nó vây quanh chính là Lưu Bình An.

93. Chương 124: Cạm Bẫy

124, cạm bẫy

Trên quảng trường đậu rất nhiều xe khách đường bộ cỡ lớn, mọi người đang xếp hàng lên xe. Chuẩn bị di chuyển đến khu cư trú lâm thời bên ngoài.

Một vị đại thúc gian nan nâng thiếu nữ có đôi chân tàn tật vào xe. Đột nhiên dưới chân bị trượt, lúc sắp ngã sắp xuống, hắn dùng hai tay bảo vệ thiếu nữ. Thế nhưng đau đớn do va chạm cùng mặt đất lại không có phát sinh, bọn họ được một đôi tay vững vàng tiếp được.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy sợi tóc vàng kim giống như ánh dương chói mắt, con ngươi bích lục so với bảo thạch sang quý nhất càng thêm mỹ lệ, thanh niên mỉm cười ôn nhu làm người khác say mê.

“Ngài không có việc gì chứ?”

“Vâng..... cảm ơn.....” Đại thúc có điểm chân tay luống cuống. Thanh niên tiếp nhận thiếu nữ ôm đến chỗ ngồi trên xe. Thiếu nữ vẫn cúi đầu không nói.

“Thật sự rất cảm ơn người.” Đại thúc cúi đầu cảm tạ, vị công tử ưu nhã trước mắt này khiến hắn có loại xúc động muốn cúi người hành lễ.

“Không cần cảm ơn. Là con gái của đại thúc sao?” Thanh niên đem tầm mắt dừng trên người thiếu nữ, vị thiếu nữ tàn tật này khiến hắn nhớ tới muội muội Agnes của Lưu Bình An. Chỉ là thiếu nữ trong mắt tràn ngập bi thương.

“Không phải. Là cháu gái, cha mẹ nàng trong tai nạn đã.....” Đại thúc chưa nói đoạn kết đã nuốt trở về. Mà thiếu nữ bắt đầu nhẹ nhàng nức nở.

“Vậy à?” Con ngươi bích lục của thanh niên mang theo thương tiếc cùng lo lắng, hắn ngồi xổm xuống nắm tay thiếu nữ, “Người rất giống muội muội của bằng hữu ta, nàng là một kỳ tích. Mà ta tin tưởng người cũng vậy. Nên xin đừng khóc nữa, tai nạn cuối cùng đã qua đi, hạnh phúc hiện nằm trong tay người.”

Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thanh niên. Nụ cười ôn nhu trước mắt khiến nàng quên cả khóc.

“Có thể cho ta một nụ cười nhẹ không? Ta cũng coi như đẹp trai nha.” Thanh niên nghịch ngợm nháy mắt. Khiến thiếu nữ lộ ra nụ cười.

“Cảm ơn người.”

Lúc này di động thanh niên vang lên, hắn nói xin lỗi rồi đi tới một bên nghe điện thoại. Đại thúc hỏi một binh lính mặc quân trang bên cạnh, “Vị đại nhân này là ai vậy?”

“Là Aslan * Elvis đại nhân.”

Aslan nghe báo cáo qua di động, sắc mặt đại biến. Kéo cấp dưới của mình hỏi: “Lý Duy đâu?” Người sau chưa từng thấy hắn như thế này, có điểm kinh hoàng lắc đầu tỏ vẻ mình không biết.

“Đáng giận!” Hắn bàn giao công việc cho cấp dưới xong liền nhanh chóng rời khỏi quảng trường.

Cảm giác bất an trong lòng không ngừng mở rộng, hắn cầm lấy máy liên lạc trong xe, “Trung tâm chỉ huy nghe rõ trả lời.”

“Mời nói.”

“Hãy liên hệ với không quân. Chiến cơ cách khu Nam Aliya gần nhất, mời lập tức đến phố số sáu trợ giúp. Có người bị nhèn nhện tập kích.”

“Rõ.”

Aslan đem tốc độ xe nâng tới cao nhất, tâm tình nôn nóng khiến hắn muốn lập tức bay đến bên người thiếu niên. Tiểu An, ta sẽ đến ngay, người nhất định phải chờ ta!

Sau khi làm gỏi con nhèn nhện thứ năm, Lưu Bình An đã cảm thấy thể lực không đủ. Còn tiếp tục như vậy, hắn khẳng định sẽ vì thể lực chống đỡ hết nổi mà bị nhèn nhện ăn luôn. Thế nhưng số lượng quá nhiều, hắn không thể đột phá vòng vây.

Hắn không tự giác ngẩng nhìn về phía chỗ cao, hy vọng trong góc tối nhìn thấy thân ảnh lạnh lùng kia. Nhưng cái gì cũng không thấy.

Hắn đi đâu rồi? Không phải vẫn luôn cuồng theo dõi mình sao?

Sau đó Lưu Bình An lại tự giễu cười khổ, mình thật sự là đã rời chiến trường quá lâu rồi. Cư nhiên bắt đầu ỷ lại người khác. Hắn đổi tay cầm chủy thủ, chờ đợi đợt tấn công tiếp theo của nhèn nhện.

Muốn sống, phải dựa vào chính mình.

Họng súng lạnh lẽo nhắm ngay trán nam tử, thanh niên tóc trắng giống như thanh đao sắc bén, mũi nhọn chỉ thẳng vào đối phương. Mà nam tử chỉ mỉm cười nhếch chân bắt chéo, lấy tư thế cực kỳ thoải mái nhàn nhã ngồi dựa vào ghế.

“Gavin, dùng súng chỉ vào trán ca ca không phải là trẻ ngoan. Ngoan..... Bỏ súng xuống, chúng ta đến uống trà đi.”

“Thả ta ra ngoài.” Thanh niên hoàn toàn không để ý tới nam tử trêu tức, trong đôi mắt đậm bạc lạnh như băng, con ngươi hẹp dài màu thâm lam lợi hại tràn ngập sát khí.

“Thực xin lỗi, cho dù người giết ta cũng vô dụng thôi.” Douglas chậm rãi hớp một ngụm trà, “Người hãy ngoan ngoãn ở chỗ này xem kịch vui đi.”

Gavin không nộ khí tận trời đánh ca ca của mình, cũng không chất vấn nguyên nhân vì sao ca ca làm vậy. Bởi vì những thứ kia đều không phải việc hắn để ý.

Trước đây, vô luận đối với bất cứ sự vật gì hắn đều thờ ơ. Thế nhưng hiện tại bất đồng, trong lòng hắn bắt đầu cất vào một người, cũng là thứ duy nhất hắn để ý.

Nhìn bờ biển ngoài vách kính trong suốt, thanh niên nắm chặt tay. Hắn dời súng khỏi trán Douglas, khuỷu tay chuyển động, đem họng súng chỉ thẳng lên huyệt Thái Dương của mình.

Con ngươi thâm u của Douglas chợt lóe một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất. Ngược lại thay bằng ánh mắt nghiền ngẫm, “Đệ đệ thân ái, người lấy tính mạng chính mình uy hiếp ta sao?”

“Không.” Thanh niên mặt không chút thay đổi, ngữ khí vẫn đậm mạc như cũ, thế nhưng trong con ngươi lại tràn ngập ôn nhu, “Ta là đang chuẩn bị.”

Douglas nhú mày, tỏ vẻ không hiểu ý của đệ đệ.

“Ta đáp ứng sẽ đi tìm hắn, vô luận hắn ở nơi nào.”

Một chỗ khác, Lưu Bình An đã bị nhèn nhện bức vào góc, lui không thể lui. Tuy rằng hắn còn có thể tái chiến, thế nhưng tốc độ đã bắt đầu chậm lại, mà đám nhèn nhện tựa hồ phát hiện được điểm này, công kích càng thêm sắc bén.

Một con nhèn nhện màu đỏ phóng tới thiếu niên, người sau đang chuẩn bị tránh, lại phát hiện sau lưng đã chạm đến bờ tường. Vòng vây nhèn nhện bốn phía cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

“Đáng giận.” Chỉ có thể trực diện liều mạng. Lưu Bình An đang chuẩn bị tiến lên, một đạo ánh sáng màu lam đột nhiên bắn thẳng đầu con nhện đỏ.

“Tiểu An! Người không sao chứ?”

Một thanh âm quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu. Lưu Bình An ngẩng lên, chỉ thấy có người đứng trên đầu tường, vươn tay với hắn. Cơ hồ không chút do dự, hắn nắm lấy cánh tay kia. Đối phương một tay kéo lên, hắn cũng đồng thời nhảy lên đầu tường.

“Aslan đâu?” Nhìn thấy người này, Lưu Bình An liền lập tức nghĩ đến Aslan.

“Aslan đại nhân sẽ đến ngay thôi.” Lý Duy vừa nói vừa nổ súng vào đám nhèn nhện muốn trèo lên. “Tiểu An, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta phải lập tức rời đi.”

Hai người nhanh chóng di động trên bờ tường, xuyên qua vòng vây nhèn nhện, nhảy xuống vách tường. Nhèn nhện phía sau vẫn đuổi theo không bỏ.

Bọn họ tả xung hữu đột xuyên qua giữa phòng ốc còn nguyên vẹn và đồng đồ nát, tri chu theo sát ngay sau. Đột nhiên Lý Duy một tay kéo Lưu Bình An vào một khe hở sập nhỏ, người sau hiểu ý, lập tức ngừng thở.

Sau khi toàn bộ nhèn nhện chạy qua, hai người mới từ đồng xập xệ chui ra.

“Nguy hiểm quá.....” Lưu Bình An vừa thả lỏng, đột nhiên ngực đau đớn kịch liệt. Nhìn lưỡi dao xuyên qua trước ngực, hắn không dám tin mở to hai mắt.

“Người.....” Vừa mở miệng, máu liền không ngừng từ miệng trào ra. Dao găm chậm rãi rút ra từ sau lưng, thân thể thiếu niên cũng không chịu nổi chế ngã xuống. Máu lập tức từ dưới thân hắn khuếch tán ra, giống như phủ lên mặt đất một tấm thảm đỏ tươi huyết sắc.

“Người là.....” Lưu Bình An nhìn người trước mắt, đối phương tươi cười lại xa lạ như vậy. Trong bóng đêm, con người đối phương cư nhiên hiện ra sắc đỏ như máu.

“Tổn của chúng ta không ít công phu a. Nữ vương điện hạ tôn kính.” ‘Lý Duy’ đem lưỡi dao đến gần bên miệng, liếm vết máu ở phía trên. Khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác, con người đỏ hồng nhìn chằm chằm thiếu niên, làm người ta sởn tóc gáy.

“Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái, trực giác lợi hại như ngươi lại không phát giác ra ta là nhèn nhện.” Đối phương cúi lưng, dùng dao găm đẩy áo thiếu niên ra, liếm xương quai xanh của hắn.

“Có thể phát hiện Lạc Ti là nhèn nhện, lại không phát hiện ta. Vì cái gì? Vì cái gì nha? Kiệt kiệt kiệt.....” ‘Lý Duy’ đem dao chuyển đến quần thiếu niên.

“Bởi vì đẳng cấp bất đồng. Ta là công tước nga.” ‘Lý Duy’ trên trán xuất hiện hoa văn nhèn nhện màu đỏ. Hắn ném dao găm qua một bên, dùng tay xé nát quần thiếu niên.

“Thân thể này thật tuyệt, so với thân thể lão giáo sư kia mạnh hơn nhiều. Hơn nữa còn là người quen của ngươi, người hắn là cảm thấy may mắn đi.” Công tước nhèn nhện tùy ý cười to, tách hai chân thiếu niên ra, bày ra một tư thế khuất nhục.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Lưu Bình An cảm thấy trước mắt dần dần biến thành màu đen, ý thức bắt đầu mơ hồ. Cảm giác sinh mệnh đang không ngừng trôi đi.

Đáng giận, hắn sao có thể dễ dàng nhận thua như thế? Chí ít phải kéo theo tên biến thái này làm đệm lưng.

Lúc công tước nhèn nhện nằm lên người thiếu niên chuẩn bị hung hăng xâm phạm, thân thể đột nhiên cứng đờ. Hắn đứng bật dậy, trước ngực cắm một thanh chủy thủ. Máu phun ra, khiến bộ mặt hắn càng thêm dữ tợn.

“Có ý tứ, người cư nhiên còn có khí lực đánh trả. Hử? Bất quá.....” Công tước nhèn nhện một quyền đâm lên mặt Lưu Bình An, liên tục vài quyền, mặt thiếu niên bị đánh đến mức hoàn toàn thay đổi.

“Người không có đánh trúng ta nga. Bất quá, có điểm đáng tiếc. Thân thể này còn chưa chết hoàn toàn. Hiện tại đại khái sắp chết thật. Bất quá, tư vị bị tử thi cưỡng gian không phải người bình thường có thể nếm được a. Trước khi người chết hãy vui vẻ nhắm nháp một chút đi.”

Nói xong nâng eo thiếu niên lên, đang định động thân tiến lên, một luồng lam sắc xuyên qua lồng ngực hắn.

94. Chương 125: Đồng Hành Cùng Người

125, đồng hành cùng người

Nhèn nhện chậm rãi xoay người, trước ngực lại nhiều thêm một cái lỗ. Nhưng công tước nhèn nhện tựa hồ một chút cũng không để ý, ngược lại nụ cười tà bên khóe miệng càng đậm hơn.

“Nguyên lai là người nha. Còn tưởng là vương tử tới cứu nữ vương điện hạ chứ. Cư nhiên là.....” Một đạo lam quang bay sát qua huyết Thái Dương của hắn.

“Câm miệng!” Thiếu nữ giơ súng tới gần, trong ánh tím đỏ tà dương, con người vốn đen huyền của nàng tựa hồ cũng được phủ lên một tầng ánh sáng tử hồng. Ánh mắt lạnh lùng sắc bén như một thanh đao, tựa hồ muốn đâm thủng thân thể địch nhân.

“Phát súng tiếp theo ta sẽ nhắm ngay trán.” La Cơ ngữ điệu lộ ra ngoan lệ, mang theo uy hiếp mãnh liệt.

Công tước nhèn nhện nghe xong không chỉ hoàn toàn không nhận thấy uy hiếp mà còn cất tiếng cười to. “Ha ha ha..... Người cho rằng có thể uy hiếp được ta sao? Cứ việc bắn đi!”

La Cơ cắn chặt răng, hung hăng trừng đối phương, ngón tay chuẩn bị bóp cò súng. Thân thể công tước nhèn nhện đột nhiên bay ra ngoài, nặng nề đánh vào một đồng đồ nát.

“Sao có thể.....” Khi nhèn nhện thấy rõ người tới, ánh mắt đỏ kè không dám tin trọn to, “Ta rõ ràng đã lưu lại hình ảnh lập thể sai lầm.....”

Thanh niên trước mắt, con người bích lục không giống tràn đầy ánh sáng ôn nhu như ngày thường, mà lại lãnh khốc và sắc bén.

“Tiểu An ở đâu, ta đương nhiên biết.”

Địa điểm Eugene thấy trong đoạn hình ảnh theo dõi kia là sai lầm, có người cố ý thay đổi địa điểm thật. Kỳ thật thiếu niên không bị tập kích ở nơi đó. Nhưng Aslan có thể rõ ràng cảm giác được khí tức thiếu niên.

“Người hình như không thấy kỳ quái chút nào.” Công tước nhèn nhện quay đầu cười lạnh với Aslan.

Đó rõ ràng là gương mặt hắn quen thuộc, hiện tại lại trở nên dữ tợn đáng sợ như thế. Aslan mím chặt môi, lãnh khốc mà lợi hại trừng đối phương.

“Chuyện của hắn ta rõ nhất. Người không phải hắn.” Bọn họ quen biết mười mấy năm, như thế nào lại không chú ý thay đổi của bạn tốt? Chỉ là Aslan không muốn thừa nhận mà thôi.

Hắn thủy chung cảm giác Lý Duy không hề rời đi.

“Kiệt kiệt kiệt, tuy rằng chỉ còn lại một hơi thở, nhưng hắn còn sống nga.” Công tước nhèn nhện rút chủy thủ trước ngực ra chậm rãi đứng lên, đi về phía thiếu niên đã hôn mê bất tỉnh, “Người nổ súng đi. Giết chết bạn tốt của người, nhưng ta sẽ không chết. Ta muốn ở ngay trước mặt người xâm phạm ong chúa của người.”

“Người nói cái gì?”

Thanh niên nghi hoặc nháy mắt, nhèn nhện mở miệng cười rồi giơ tay lên, chủ thủ sắc bén nhằm thẳng lồng ngực thanh niên vọt tới.

“Ngu ngốc!” Thanh âm La Cơ hô to chưa dứt, cảnh tượng kinh người trước mắt đã khiến nàng và nhèn nhện đều trợn mắt há hốc mồm.

Giống thời gian ngừng trôi, chủ thủ dừng giữa không trung. Aslan nâng tay phải, động tác ưu nhã lại rất lưu loát. Mà chủ thủ cư nhiên hết như binh lính nghe được mệnh lệnh, xoay mũi dao, đối diện với nhèn nhện.

“Ai cũng không thể thương tổn Tiểu An.” Con người màu xanh biếc lóe quang mang lãnh khốc, thanh niên trên người tản mát ra cảm giác áp bách cường liệt, cái loại khí thế này làm người khác cơ hồ hít thở không thông.

“Kiệt kiệt kiệt..... Rất lợi hại nha. Để ta chân chính được kiến thức rồi. Đây chính là sức mạnh của ông ư sao?” Công tước nhèn nhện híp mắt, chẳng hề để ý nói: “Nhưng mà nha..... Cho dù người đâm thủng trái tim của khối thân thể này, cũng vô pháp xúc phạm tới ta mấy may nga.”

Mũi nhọn chủ thủ sắc bén nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, thanh niên nở một nụ cười nhạt ngoan lệ, “Không, ta sẽ đâm thủng thân thể của người.”

“Nga? Người biết ta ẩn dấu ở nơi nào sao?” Công tước nhèn nhện kiêu ngạo cười ha hả. Nhưng cái cười dữ tợn kia rất nhanh cứng ngắc lại.

“Sao..... có thể.....”

Chủ thủ sắc bén đâm xuyên qua cổ họng nó, càng đâm xuyên qua thứ giấu ở bên trong, cơ thể chậm rãi ngã xuống.

“Tại..... sao..... người..... biết.....”

“Là bạn tốt của ta nói cho ta biết.”

Chỉ thấy tay phải Lý Duy đang chỉ vào cổ họng chính mình, cho dù thân thể ngã xuống, tay kia vẫn như cũ chỉ vào vị trí nhèn nhện ẩn náu.

Bên tai truyền đến tiếng La Cơ nôn nóng gọi, Aslan xoay người chạy đến chỗ Lưu Bình An. Bọn họ khẩn cấp sơ cứu vết thương của thiếu niên, các đồng bạn và xe cứu thương rất nhanh cũng đến.

Đem thiếu niên nâng lên xe cứu thương, Aslan không cùng lên xe.

“Aslan?” Connor ngồi bên cạnh cửa xe, có điểm nghi hoặc nhìn Aslan.

“Các người lập tức đưa Tiểu An đi trung tâm chữa bệnh lâm thời đi. Ta còn có chuyện phải làm.”

Aslan cúi đầu, mép tóc chặn đi ánh mắt hắn, khiến Connor không nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Thế nhưng, Connor thâm thâm cảm thấy Aslan trên người tản mát ra thương đau.

Connor lướt qua vai Aslan, nhìn đến thanh niên nằm trên mặt đất, hốc mắt đều ươn ướt, mạnh mẽ kìm nén nước mắt gật đầu.

Sau khi xe cứu thương đi khuất, Aslan xoay người đến gần Lý Duy. Cánh tay vươn ra cầm tay phải của bằng hữu, đặt xuống. Rút chủ thủ, cắm ngón tay vào cổ họng, kéo ra một con nhèn nhện đỏ tươi như máu.

Bàn tay dùng lực một chút, nhèn nhện bị bóp nát.

“Không biết bọn họ nhìn thấy biểu tình của người lúc này sẽ nghĩ thế nào. Quả thực giống hệt ác ma.....”

Tiếp xúc với tầm mắt Aslan, La Cơ lập tức cảm bật. Người trước không để ý tới nàng, ôm lấy thi thể bằng hữu, chậm rãi rời đi.

Màn đêm buông xuống, mây đen che khuất ánh trăng, càng không có những ngôi sao dẫn đường chỉ hướng. Sau thiên tai phé tích tối đen một mảnh, ẩn ẩn truyền đến tiếng hát nam tử trầm thấp, đứt quãng quanh quẩn trong bóng đêm.

“Hoàng hôn buông xuống vãn hà

Hùng ưng cô độc một mình lượn bay

Nói vậy nó cũng mang lòng bi thương.....”

Ca dao mang theo phong cách Scotland nồng đậm, mang theo phiên muộn thân nhiên. Do thanh âm nam tử trầm thấp mà thuần hậu cất lên, bao hàm bi đau sâu thẳm.

“Giữa nguyên dã hoang tàn vắng vẻ,

Người và ta cùng một con đường,

Nói vậy cũng sẽ mang lòng bi thương

Tại thảo nguyên màu xanh bất tận,

Tuy rằng là ngàn dặm bạn đường,

Trước đến nay chưa từng trò chuyện.....”

Tiếng ca bồi hồi, lượn lờ tại vùng hoang vu, Aslan cũng không biết mình vì cái gì lại hát bài này. Vừa không phải trấn hồn khúc [bài ca tiễn đưa linh hồn], cũng không phải ca khúc Lý Duy đặc biệt yêu thích.

Chỉ là có một lần, hần và Lý Duy đến thảo nguyên Tây Bắc cưỡi ngựa. Khi mệt mỏi, hần nằm trên cỏ nghỉ ngơi, Lý Duy thì ngồi trên hàng rào gỗ, thấp giọng hát bài hát này.

Bài này là nhạc phim của một bộ phim hoạt hình cách đây rất lâu. Aslan cười Lý Duy lớn như vậy mà tính trẻ con còn chưa mất. Người sau đỏ mặt gãi gãi đầu, nói cũng không phải hần thích xem, mà là em trai và em gái họ cũng rần rần bắt hần cùng xem.

“Bất quá bài hát này rất dễ nghe. Bất tri bất giác liền học được.”

Nụ cười mang theo chút ngượng ngùng dưới ánh mặt trời của người bạn kia phảng phất như còn ở trước mắt. Biểu tình bằng hữu khi hát bài hát này, kỳ thật hần có chú ý tới. Mang theo phiên muộn thân nhiên, bất an, còn có nhẹ nhàng thở dài.

Trên thực tế, tình cảm Lý Duy ẩn ẩn biểu lộ ra, hần sớm đã chú ý tới. Chỉ là luôn luôn khéo đưa đẩy, hần cũng không vạch trần. Bởi vì hần biết một khi vạch trần, Lý Duy liền có thể sẽ rời hần mà đi. Mà hần vẫn còn cần Lý Duy hiệp trợ.

Chỉ là bởi vì Lý Duy hữu dụng với hần, cho nên hần vẫn duy trì thái độ ái muội. Không vạch trần cũng không cự tuyệt, ngẫu nhiên biểu lộ quan tâm khiến đối phương đối với chính mình càng thêm dút khoát.

Thực xin lỗi, ta chính là người ti bỉ như vậy. Cho dù ở bên người ta, người hần vẫn cảm thấy tịch mịch và cô độc đi.

Bất quá, vô luận người hận ta cũng được, yêu ta cũng được, ta đều sẽ cùng người đi đến cuối cùng.

Chạng vạng ngày thứ ba tại Aliya, bị gián điệp nhèn nhện tấn công, dẫn đến một học viên học viện quân sự Aliya bị thương nặng, một học viên tử vong. Gián điệp nhèn nhện bị hai học viên khác diệt sát.

Học viên bị thương nặng được đưa đến trung tâm chữa bệnh lâm thời, buổi sáng hôm sau đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm. Học viên tử vong được liệt vào liệt sĩ, di thể đưa về thủ đô an táng.

Nhưng bởi vì nhân thủ quân bộ sau thiên tai khan hiếm, không thể tiến hành thâm nhập điều tra đối với sự việc này. Cũng vô pháp biết được ý đồ gián điệp nhèn nhện tập kích học viên.

Sáng sớm, Lưu Bình An từ trong ác mộng tỉnh lại, phát hiện tay trái bị ai đó gắt gao cầm chặt. Nghiêng đầu liền nhìn thấy một người ngủ đến hai má đỏ bừng, khoe miệng còn chảy một tia nước miếng. Không nghĩ gọi Connor dậy, Lưu Bình An đành phải nâng tay phải của mình lên, lại phát hiện tay phải cũng bị người khác cầm.

Mà chủ nhân cái tay đang nắm tay hần cũng thực miễn cảm tỉnh lại.

Tác giả có lời muốn nói: Bài hát kia tên là [Đặc lộ ca], [Truyền thuyết biển] trong đó nữ nhân vật chính đứng trên đồi núi hát ca. Phi thường êm tai, mọi người nếu thích có thể đi nghe một chút.

Ca khúc tràn ngập tịch mịch và phiền muộn. Lý Duy và Aslan cùng đi đến thảo nguyên, hẩn ngồi bên cạnh người mình thích, rõ ràng ở gần như thế, nhưng không cách nào cùng người này tâm linh tương thông. Hẩn thậm chí đoán không ra suy nghĩ của đối phương. Rõ ràng là hai người, nhưng hẩn lại vẫn cảm thấy cô độc và tịch mịch. Trong lúc vô ý dùng bài hát này biểu hiện tiếng lòng của mình.

95. Chương 126: Nữ Vương Bệ Hạ

126, nữ vương bệ hạ

Smith không cột tóc lên, mái tóc dài màu trắng rối tung trên vai, còn bởi vì ngủ ngời mà dính mấy sợi trên hai má. Mắt kính gọng vàng đặt tại tủ giường đầu, màu xám nhạt trong ánh mắt còn hiện lên chứng tỏ sự mông lung vừa tỉnh ngủ.

Lúc này hẩn mất đi khí thế khôn khéo sắc bén bình thường, cảm giác cả ngũ quan cũng trở nên nhu hòa và trẻ trung hơn hẩn.

“Ân..... Tiểu An.....” Tay Smith mò mò trên tủ đầu giường tìm kính đeo vào. Đến khi trông thấy Lưu Bình An đang mở to mắt nhìn hẩn, lập tức kích động ôm lấy bờ vai thiếu niên.

“Tiểu An, ngươi rốt cuộc tỉnh lại rồi.” Smith nhớ lại đêm qua, thiếu niên cả người đầy máu được đưa đến, đã hôn mê bất tỉnh, hô hấp còn đình chỉ một lần.

Lúc ấy trái tim Smith thiếu chút nữa ngừng đập. Hẩn lập tức cùng các nhân viên y tế khác cấp cứu cho thiếu niên. Trải qua ba giờ, rốt cuộc đem thiếu niên từ trong tay Tử Thần cướp về.

“Ngươi thật sự là hủ chết ta đó. Ngủ ngốc!”

Lưu Bình An bị đối phương ôm đến sắp chết, thiếu chút nữa không thở được. Đang muốn mở miệng bảo đối phương buông tay thì Connor bị đánh thức, sau khi nhu nhu mắt thì lập tức nhào qua. Sau đó, thiếu niên lại lâm vào nguy cơ bị đình chỉ hô hấp.

Lưu Bình An không muốn Connor tiếp tục ồn ào, nói: “Connor, ta muốn ăn bánh ngọt, đi mua giúp ta đi.”

“Nha?” Vừa giải phẫu xong, Lưu Bình An hiện tại đừng nói là bánh ngọt, ngay đến cháo loãng cũng tạm thời không thể ăn. Connor do dự, ánh mắt nhìn thiếu niên một cái, lại nhìn sang hướng Smith.

“Ngươi đang nhìn cái gì? Nhanh đi đi nha!”

Bị Lưu Bình An thúc giục, bác sĩ Smith cư nhiên cũng không có ngăn cản, Connor đành phải ngoan ngoãn chạy đi.

Sau khi Connor rời đi, phòng bệnh lập tức an tĩnh lại. Smith đứng lên, dùng tay xoa bóp cho Lưu Bình An, từng chút điều chỉnh tốc độ, “Có đau không? Ta làm chậm một chút cho.”

“ ‘Nữ vương bệ hạ’ là chỉ cái gì?”

Thiếu niên đột nhiên hỏi vấn đề khiến tay Smith run một chút. Nhưng chỉ trong nháy mắt, hẩn liền phục hồi tinh thần, quen thuộc điều chỉnh lực từng chút cho tốt.

“Là loại nữ nhân ngoạn mục cầm roi trong anime đi.”

Biết đối phương còn muốn giả ngu, thiếu niên bình tĩnh tiếp tục hỏi, “Gián điệp nhèn nhện tại sao muốn tập kích ta?”

Người sau nhún nhún vai, không thèm quan tâm nói: “Ai biết đám đậu xanh chúng nó lớn như vậy trong đầu trang trí cái gì. Bất quá.....” Con người màu xám sau phiên kính mắt chợt lóe quang mang lãnh khốc, “Chúng nó cư nhiên dám làm người bị thương, thù này ta tuyệt đối phải trả.”

Lưu Bình An thở dài một hơi, hẳn biết đối phương sẽ không nói chân tướng cho hắn. Bất quá, hẳn cũng minh bạch, có những cơ mật quân sự không phải loại binh lính phổ thông như hắn có thể biết đến. Nhưng tại sao cảm giác thất vọng trong lòng lại mãnh liệt như vậy?

Bọn họ vốn chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Thời điểm Smith tìm đến hắn, hẳn đã biết, trên đời này căn bản không có bữa ăn miễn phí. Quân bộ cũng không có khả năng chú ý đến loại tiểu binh như hắn, cho rằng hắn là nhân tài nên đưa đến học viện quân sự huấn luyện.

Thế nhưng trong mấy tháng ngắn ngủi ở chung tại đây, quan tâm và chiếu cố Smith dành cho hắn là chân chân thực thực. Hắn có đôi khi có một loại ảo giác, cho rằng đối phương thật sự xem mình là người một nhà. Nhưng hiện tại hắn biết, sự thật không phải như thế.

Từ thái độ gián điệp nhèn nhện mà xem, hẳn biết mình là cái gì. Đại khái là một loại vũ khí đối phó nhèn nhện biến chủng. Tuy rằng hắn căn bản không biết sức mạnh loại vũ khí này như thế nào, nhưng có thể khẳng định, loại vũ khí này nhất định có thể cấu thành uy hiếp với nhèn nhện biến chủng. Cho nên đối phương mới có thể phái ra nhèn nhện cấp bậc công tước tới giết mình.

Smith là khoa học gia thuộc Sở nghiên cứu Quân bộ, chỉ cần ngẫm lại liền hiểu, mình hẳn là chuột bạch của hắn. Hắn khẩn trương như vậy chỉ là lo lắng vật thí nghiệm bị xử lý mà thôi.

Người bình thường đối với loại nhận thức này hẳn đều sẽ cảm thấy phần nộ đi. Nhưng Lưu Bình An lại thế nào cũng vô pháp oán hận Smith. Hắn luôn nhớ tới tình hình đối phương đưa mình đi học viện Aliya. Cho hắn tiền tiêu vặt, nghỉ hè cho hắn ở nhờ nhà, lộ ra biểu tình thân thiết với hắn. Từng giọt từng giọt, chậm rãi thấm thấu trong lòng.

Cho dù là giả cũng được, hẳn hy vọng loại hạnh phúc giả dối này có thể kéo dài.

Nhưng kỳ thật thiếu niên không biết, sự thật đều không phải như hắn nghĩ. Smith sở dĩ giấu diếm chuyện ông chúa và ông đực, chỉ là không muốn xúc phạm thiếu niên. Hắn không nghĩ biến quan hệ giữa mình và thiếu niên thành quan hệ giữa khoa học gia và vật thí nghiệm. Cho dù không phải thân nhân chân chính, hẳn cũng hy vọng vẫn có thể cùng thiếu niên duy trì mối quan hệ hiện tại.

Đáng tiếc khổ tâm này của Smith, thiếu niên cũng không biết. Lưu Bình An nằm trên giường, nhớ lại tình hình tối hôm qua. Lý Duy chết khiến hắn cảm thấy khổ sở. Nếu là hắn trước đây, khẳng định không có bất cứ cảm giác nào. Thế nhưng hiện tại tại hắn đã xem đối phương là đồng bạn. Nỗi đau buồn khi mất đi đồng bạn nguyên lai là khó chịu như vậy.

Lại nói tiếp, gã nhèn nhện kia gọi hắn là ‘Nữ vương bệ hạ’. Loại xưng hô này vô cùng kỳ quái. Hắn nhớ rõ ở hội chợ quân sự từng nghe qua có người xưng hô như thế với nam sinh đó. Thiếu niên kia bộ dạng so với nữ nhân còn hấp dẫn hơn nhiều, nam nhân đi theo bên người hắn chính là xưng hô với hắn như vậy.

Nam sinh kia tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, lại thực ngạo mạn, quả thật có điểm khí chất nữ vương. Bất quá, loại người như tên kia, bị xưng hô như vậy hẳn là sẽ nổi giận đi. Nhưng tên đó không hề có biểu hiện không vui. Xưng hô này có phải có ý nghĩa đặc thù gì đó hay không?

-0-

Chiếc xe hơi màu trắng tinh quý báu dừng ở lối vào theo lối kiến trúc cổ điển hoa lệ. Hồ nước bao quanh, kiến trúc đỉnh nhọn giống như lâu đài thời Trung Cổ trong cổ tích đồng thoại. Song đỉnh chóp trong suốt màu lam cùng với hành lang vòng tròn huyền phù lại là vật do khoa học kỹ thuật và thời trang kết hợp ra.

Thanh niên tóc vàng xuống xe, con người màu tím nhạt chứng tỏ hắn có huyết thống hoàng thất Đế Quốc cao quý. Tại Đế Quốc, hoàng tộc là tồn tại tuyệt đối, đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp quyền lực. Ở nơi này, bất luận kẻ nào nhìn thấy thanh niên đều phải tất yếu xoay người hoặc là quỳ một gối xuống hành lễ. Trong sinh hoạt hằng ngày, hắn thậm chí căn bản không cần động một đầu ngón tay, chuyện gì đều sẽ có người hầu vì hắn làm thỏa đáng.

Thế nhưng, hắn lại xuống xe trước, mở cửa xe cho người ngồi sau. Điều này làm cho nhóm thủ vệ thiếu chút nữa rơi cả mắt, thân vương thế tử cư nhiên giống như tài xế, làm người mở cửa xe.

William không thèm quan tâm ánh mắt kinh ngạc của những người khác, hắn mỉm cười hơi xoay người, vươn tay vào xe, “Xin mời, nữ vương bề hạ của ta.”

Hắn thanh âm mê người, nho nhã lễ độ, con người màu tím mị hoặc mà câu hồn người khác, nếu trong xe là nữ, tất yếu sớm đã trở thành tù binh của hắn. Nhưng người trong xe chẳng thèm nắm lấy tay hắn đưa tới, bước thẳng xuống cửa xe.

Người từ trong xe đi ra xinh đẹp hết như tinh linh trong thần thoại. Mái tóc màu thủy lam làm nổi bật hồ nước ở bốn phía, trong gió nhẹ vờn bay. Con người thủy sắc khiến thiên không cùng nước hồ đều ảm đạm thất sắc. Dung mạo mỹ lệ cũng không khiến thiếu niên mang nét nữ tính. Mày kiếm nhếch cao lộ ra anh khí bức người.

Thiếu niên ưu nhã cất bước, lướt qua bên người William, hướng tới kiến trúc giữa hồ nước mà đi. Không hề quay đầu, thậm chí còn không nói với William lời cảm tạ.

Thế tử hoàng thất không được liếc nhìn kia vẫn mỉm cười, không chuyển mắt nhìn thân ảnh thiếu niên ưu nhã. Quân nhân kia dáng người anh tuấn, vạt áo quân phục màu lam nhạt theo tư thế đi đường lưu loát mà chuyển động. Thiếu niên hết thấy đều khiến hắn cảm thấy mê say. Đôi mắt màu tím nhạt của William tối xuống, vươn đầu lưỡi ướt át liếm môi, khóe miệng gợi lên nụ cười vô luận nhìn thế nào đều mang theo ý tứ tà ác hàm súc.

96. Chương 127: Tiền Đặt Cược

127, tiền đặt cược

Ở ngoại ô thủ đô Đế Quốc có một vùng địa hình thấp, khí hậu ẩm ướt, cây cỏ tươi tốt, là thiên đường của động thực vật. Tại trung tâm của dải màu xanh bát ngát này là một hồ nước xanh thiên thanh, giống như một khối ngọc bích mỹ lệ. Những đám mây màu trắng thuần lững lờ trên không trung, soi bóng xuống mặt hồ tựa mặt gương sáng rọi.

Tại nơi bầu trời và mặt nước tiếp giáp, đứng sừng sững một tòa thành thời Trung Cổ thanh lịch. Đỉnh nhọn lam sắc trong suốt, hành lang hình tròn lơ lửng, hoa tươi và dây trường xuân xanh biếc điểm xuyến cho tường thành màu trắng. Như một mỹ nhân ưu nhã cao quý, soi gương trang điểm dưới mặt hồ sáng như gương.

Thành này được gọi là Crystal [Crystal: Tinh Thể], là thánh địa nghỉ hè của hoàng thất Đế Quốc. Mùa hạ hàng năm, một bộ phận thành viên trong hoàng thất sẽ tới nơi này nghỉ ngơi. Mà hiện tại nơi này chỉ có một vị thành viên hoàng thất, nhưng cũng là một vị tôn quý nhất – Hoàng đế Đế Quốc Arthur * Eric.

Tòa thành bởi vì Hoàng đế đến mà khắp nơi thủ bị thâm nghiêm, thế nhưng thiếu niên tóc thủy lam mỹ lệ như vào chỗ không người, thân vệ quân hoàng gia cùng với ám vệ giấu mình trong chỗ tối thấy hắn đến cũng không ngăn trở.

Lance đi thang máy đến tận tầng thấp nhất, sau khi cửa thang máy mở ra, ánh vào mắt là một mảnh màu thủy lam. Từ phần đỉnh trong suốt hạ xuống những nhành hoa lan như hoa văn. Bầy cá đang ở bên ngoài nhân nhả chơi đùa, ngẫu nhiên còn có thể nghe được thanh âm gợn sóng va chạm.

Lance sải bước đi trong hành lang rộng lớn, cột nước bốn phía chảy xuôi phát ra tiếng róc rách, sàn nhà do chất liệu đặc thù chế tạo, giống như mặt nước trong veo, khi thiếu niên bước nhanh qua dưới chân vẽ nên từng đường gợn sóng.

Trên hành lang trang hoàng bằng hoa tươi và bảo thạch, xa hoa thanh lịch, khắp nơi đều là thủy tinh ngũ quang thập sắc, tựa như ảo mộng. Làm người ta cảm giác như tiến vào thủy tinh cung trong thần thoại.

Trước cung điện cuối hành lang, một nam tử trung niên trường vĩ thân mặc tây trang màu đen nghiêm cẩn hành lễ với thiếu niên.

“Lance * Von * Alan Bella thỉnh cầu yết kiến Hoàng đế bệ hạ.” Thiếu niên đáp lễ nói.

“Bệ hạ đang chờ người.” Trung niên nam tử làm một động tác mời.

Lance bước chân chậm lại, đi vào cung điện. Cung điện hình cầu bốn phía đồng dạng do cột nước chống đỡ, vách tường hoàn toàn trong suốt, có thể rõ ràng nhìn thấy bầy cá du động bên ngoài.

Trong phiên thủy lam, một nam tử cao lớn khoanh tay mà đứng, ngưng mắt nhìn cảnh trí ở đáy hồ. Trên người mặc trường bào kiểu dáng ngắn gọn, ống rộng eo bó, trang phục thời Trung Cổ có vẻ ưu nhã cao quý. Vạt áo trước hơi ngắn, mặt sau dài hơn, mặc quần dài lưu nhàn cùng với giày da màu trắng cổ ngắn, tràn ngập thời trang và sức sống.

Mái tóc kim sắc cuộn sóng lớn dùng trang sức bằng bạc cột lên, nam tử nghe thấy tiếng bước chân hơi xoay người lại.

Thiếu niên lập tức quỳ một gối, “Lance * Von * Alan Bella.....”

Tiếng chưa dứt, cổ tay đã được một đôi tay hữu lực kéo lên. Bên tai truyền đến thanh âm du dương ôn hòa, “Nơi này không phải hoàng cung, những lễ nghi rườm rà này miễn đi.”

Lance ngẩng đầu, liền đối diện một đôi mắt màu tím bảo thạch, không giống William trong màu tím nhạt ôn hòa mang theo đối trá, cũng không giống Harry màu tím sậm ngoan lệ và cuồng dã, lại càng không giống vị nam tử ác ma lóe quang mang tà mị kia.

Màu tím trầm tĩnh khiến người khác nhớ tới hải dương thâm sâu, ôn nhu và bao dung, mang theo năm tháng thương tang, lại lóe quang mang cơ trí. Hoàng đế đã tiến vào tuổi già có ngũ quan khác sâu trầm ngập ý nhị nam tính thành thực, có thể suy ra khi hắn trẻ tuổi tuần mỹ phi phạm như thế nào. Khí chất cao quý phối hợp cùng tác phong nhanh nhẹn, vẫn là tình nhân trong mộng của không ít nữ nhân.

“Bệ hạ.....” Phát hiện đến hai người bọn họ dựa vào nhau phi thường gần, thiếu niên có điểm ngưng ngừng, lại có điểm kinh hãi.

Arthur lộ ra nụ cười bướng bỉnh, “Lance đáng yêu đang then thùng a. Để đại thúc ta hôn một cái nào.”

“Bệ hạ!” Thiếu niên hai má ửng đỏ, ngũ khí quả trách lại căn bản không đủ khí thế.

“Được rồi được rồi, không đùa người nữa.” Arthur buông cổ tay thiếu niên ra, dùng áo mình xoa xoa trán thiếu niên, “Hôm nay tới tìm ta có việc gì gấp sao? Đầu đầy mồ hôi rồi đây này.”

Để quân tôn quý lại giống như trưởng bối hiền lành đối đãi với thiếu niên, làm hắn cảm thấy trong lòng một trận kích động.

“Cám ơn bệ hạ.”

“Không phải đã nói gọi ta là Arthur sao? Ta cũng không muốn mỹ nhân như người khi gọi ta phải thêm hai chữ ‘Thúc thúc’ nga.” Arthur nháy mắt mấy cái với thiếu niên, “Bất quá, nếu là thêm hai chữ ‘Đại nhân’ ta có thể sẽ hiểu sai nga.”

Không nghe thấy thanh âm thiếu niên phản bác, Arthur mới chú ý tới con người sáng rõ như thủy tinh của đối phương đang nhìn mình chăm chú. Hắn ho nhẹ một tiếng che dấu xấu hổ. Búng ngón tay đánh ‘tách’, sàn nhà mở ra, bay lên một cái bàn hình tròn thủy sắc.

“Chúng ta vẫn là ngồi xuống trò chuyện đi.”

“Không cần đâu.”

Con người màu tím mang theo nghi hoặc nhìn về phía thiếu niên, người sau cũng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, “Bệ hạ, ta lần này tới là muốn thỉnh cầu ngài đừng đem quyền chỉ huy liên hợp diễn tập giao cho William.”

Arthur thu hồi khoe miệng mỉm cười, con ngươi màu tím thâm sâu làm người khác đoán không ra hắn suy nghĩ cái gì.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì hắn không thể mang đến thắng lợi cho Đế Quốc, chỉ biết làm bẩn vinh diệu Đế Quốc.” Trong con ngươi màu thủy lam của thiếu niên tràn ngập kiên định, không hề nao núng.

“Bệ hạ, ngài cũng hiểu con người hắn mà, xin ngài.....”

Hoàng đế gơ một bàn tay ngăn chặt vắn của Lance lại, con ngươi tím thâm sâu u ám chợt lóe một tia không rõ ý nghĩa cảm xúc.

“Ta đương nhiên hiểu hắn. Nhưng ta đã giao cho thái tử quyền lực xử lý việc này.”

“Nhưng mà.....”

Arthur hai tay khoát lên vai thiếu niên, Lance chỉ cảm thấy đôi tay kia nắm thật sự dùng lực. Hắn có điểm kinh ngạc ngẩn đầu, nhưng con ngươi thâm u của Hoàng đế khiến hắn không thể đoán được gì.

Lance có điểm chán nản ra khỏi thành Crystal, hắn quay đầu nhìn lại tòa cung điện mộng ảo giữa trời nước này, trong đầu vang lên thanh âm Arthur ôn hòa lại mang theo một điểm phiền muộn.

“Nếu có thể trở thành con cá nhỏ bơi trong nước kia thì tốt biết bao. Tự do tự tại, sinh hoạt vô câu vô thúc [không ai kiểm kẹ].”

Hắn đột nhiên cảm giác tòa thành mỹ lệ huy hoàng này tựa như một lồng giam bằng thủy tinh. Dưới bề ngoài hoa lệ, kỳ thật là tâm hồn bị trói buộc gắt gao.

Lance nắm chặt nắm tay, hắn lấy ra máy liên lạc đặc biệt, ấn dãy số vốn tưởng rằng cả đời mình cũng sẽ không gọi một lần.

“Là Lance nha.” Giọng nam thấp từ tính từ máy liên lạc truyền đến, ngữ điệu đối phương mang theo trêu tức.

“Ta muốn làm quan chỉ huy diễn tập lần này.”

“Nhưng cái vị trí kia William rất muốn ngồi nha.”

“Khai ra điều kiện của người đi.” Lance thật sự không định cùng đối phương tốn nhiều miệng lưỡi, hắn biết càng cùng người đó tiếp xúc nhiều thì sẽ càng bị đối phương khống chế.

Máy liên lạc truyền đến tiếng nam tử cười khê, “Người quả nhiên thực sáng khoái nha. Như vậy chúng ta đánh cuộc đi.”

Lance sớm dự tính đối phương sẽ đưa ra trò hề như vậy. Cũng biết hắn yêu cầu sẽ là cái gì. Đó là cạm bẫy hắn tuyệt đối không muốn bước vào, nhưng hiện tại hắn không thể khống chế nội tâm mình xúc động.

“Người nói đi.”

“Nếu người có thể ở diễn tập lần này giành được thắng lợi, ta sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của người.” Nghe thấy thiếu niên hừ lạnh, nam tử ở đầu khác máy liên lạc nở nụ cười tà ác, “Nhưng nếu người thua mà nói, như vậy người phải.....”

Một trận cuồng phong thổi qua, che lấp tiếng cười khê tà ác nam tử phát ra từ đầu kia máy liên lạc. Thiếu niên tay áo tung bay, hắn đứng thẳng trong gió, môi mím chặt, biểu tình lạnh lùng, thế nhưng cặp mắt màu thủy lam kia lại lóe lên quang mang bất khuất.

“Ta đáp ứng người.”

97. Chương 128: Khúc Nhạc Đạo

128, khúc nhạc đạo

Bởi vì thời điểm liên hợp diễn tập đội ngũ lại tổ chức cứu viện, các tạp chí lớn đều tuyên dương bốn phía. Trong đó có đoạn phỏng vấn ngắn một trong số các học viên.

“Aslan * Elvis tiên sinh, ta nghe nói người là người đưa ra đề nghị cứu trợ khu bị thiên tai Aliya sớm nhất. Thế nhưng, nếu diễn tập không thể kéo dài thời hạn cử hành, sẽ tương đương với việc các người tự bỏ quyền thi đấu mà thua cuộc, vậy sẽ dẫn đến hao tổn vinh diệu toàn bộ quốc gia. Lúc ấy có không ít người phản đối. Xin hỏi người làm cách nào thuyết phục bọn họ thế?”

“Ta cũng không có thuyết phục bọn họ.” Thanh niên tóc vàng mắt xanh hướng tới màn ảnh mỉm cười, nụ cười kia giống như ánh dương quang ấm áp chói mắt, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng bị hấp dẫn.

“Lúc ấy là bỏ phiếu quyết định. Tất cả quan quân đều có quyền quyết định chuyện này.”

“Ý của người là, lúc ấy cán bộ liên quân đều đồng ý chuyện này?”

“Đúng vậy. Bảo hộ nhân dân, đây vốn là lý do quân nhân tồn tại.”

Thanh niên kính một quân lễ, dưới ánh mặt trời, dáng người anh tuấn của hắn thông qua màn huỳnh quang khắc vào lòng mọi người, trở thành hình tượng quân nhân không thể xóa nhòa. Giống như một hòn đá ném vào lòng hồ tĩnh lặng làm gợi lên tầng tầng gợn sóng, mọi người đối với quân nhân lại lần nữa khôi phục nhiệt tình. Lòng hâm mộ với quân đội tăng lên theo cấp lũy thừa. Chuyện này làm cả Quân bộ đều bất ngờ.

Mà tên tuổi Aslan y như thần tượng treo trên ngọn cây. Vô số thư tình gửi đến tắc hòm thư của hắn, khiến trang web không thể không chuyên môn vì hắn mở không gian lưu trữ lớn hơn. Các nơi cũng nhảy ra thành lập hội tiếp ứng Aslan. Sự tích hắn tại khu thiên tai chuyện chuyện điểm điểm đều bị đào ra tuyên truyền bốn phía. Không chỉ ở Liên Minh, thậm chí ngay cả Đế Quốc cũng có không ít fan của hắn.

Sau đó, ánh mắt mọi người đều dừng tại diễn tập liên hợp quân sự quốc tế. Vô luận là Đế Quốc hay Liên Minh, giới truyền thông đều chạy đua tin đến muộn gần gân. Chú ý đối với sự kiện này đạt tới độ cao trước nay chưa từng có.

Cho nên, khi Liên Minh đưa ra yêu cầu kéo dài thời hạn tiến hành diễn tập với Ủy ban liên hợp diễn tập quốc tế. Đế Quốc cũng sẵn sàng đồng ý. Chung quy Quân bộ Đế Quốc cũng không muốn để người trên toàn thế giới đều nói bọn họ không có tinh thần thượng võ.

Một tháng sau, đội ngũ tham gia diễn tập rút cuộc khởi hành. Lúc căn cứ Lạp Phổ Tháp xuất phát, dưới mặt đất cảnh tượng thật khó tin, tràn đầy những lá cờ màu sắc rực rỡ tung bay và biểu ngữ. Mọi người vì anh hùng trong lòng mà cổ vũ, mong ước bọn họ khai hoàn trở về.

“Các anh hùng cứu vớt Aliya anh dũng! Các người là niềm kiêu ngạo của Liên Minh!”

“Các người nhất định sẽ thắng lợi!”

“Aslan đại nhân! Cố gắng lên!”

Đứng trước bức tường trong suốt của Lạp Phổ Tháp, Connor hâm mộ nói: “Oa..... Aslan được hoan nghênh quá nga. Quả thực so với siêu cấp thần tượng còn lợi hại hơn.”

“Đương nhiên, ngay cả siêu cấp thần tượng còn muốn thân cận hắn nga. Vừa rồi Kim Tinh sau khi biểu diễn chào mừng xong, không phải ôm hắn rồi hôn một cái sao? Dấu son môi vẫn còn nha.” Thanh niên tóc đen bên cạnh trên mặt lộ ra biểu tình tự hào, cứ như người được hôn là bản thân mình vậy.

Người này là ‘Thân vệ đội’ số 1 của Aslan, tên là Hassan, tóc xoăn đen ngắn, hắn có màu da phương Đông, ngũ quan lại khắc sâu giống như người phương Tây. Gần đây hắn đi theo bên người Aslan, đại khái thay thế Lý Duy trở thành trợ thủ đắc lực của Aslan.

Hoàn toàn tương phản với Lý Duy, Hassan là loại hình hoạt bát sáng sủa, vô luận người nào đều chơi thân được. Hắn thuộc về một dân tộc thiểu số ở Đông Phương, bọn họ thích chơi đàn, cũng rất giỏi ca hát.

“Thật đáng tiếc nga. Vì cái gì ngày đó không có ai đến phỏng vấn ta?” Connor đầy mặt tiếc hận.

“Ta ngược lại cảm giác.....” Fitzgerald cào cào cái gáy, “Được nhiều người như vậy thích cũng không bằng được người trong lòng thích nhất thích đâu.”

Connor không nghĩ tới Fitzgerald sẽ thẳng thắn nói ra như thế, trong lòng run lên, quay đầu nhìn về phía thiếu niên bên người, “Tiểu An, Fitzgerald lại vờ ngớ ngẩn.”

Con người đen huyền của Lưu Bình An nhìn đủ loại kiểu dáng biểu ngữ dưới mặt đất. Lúc nhìn đến có người cầm dùng một trái tim màu đỏ “Aslan, ta yêu người” hươu hươu, cảm giác trong lòng một trận buồn bực.

“Ta mới không có vờ ngớ ngẩn đâu.” Fitzgerald phản bác nói, con người ôn nhu nhìn Lưu Bình An, “Người nói đúng không? Tiểu An.” Nhưng người sau lại mặt không chút thay đổi, tựa hồ một chút cũng nghe không thấy.

Sau đó, thiếu niên đột nhiên xoay người rời đi. Điều này làm cho Fitzgerald và Connor đều có điểm ngạc nhiên. Chẳng lẽ Tiểu An nổi giận?

“Tiểu An, người muốn đi đâu? Chờ ta với.” Connor lập tức dính theo. Fitzgerald định đi theo, nhưng lại cảm giác mình làm vậy Tiểu An sẽ cảm thấy thực phiền đi, thân hình như hắc không thể làm như Connor được.

Bộ dáng ủ rũ của hắn khiến Hassan xích một tiếng cười ra. Hắn cảm giác Fitzgerald rất giống con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ. Không nghĩ tới bọn họ thú vị như vậy, khó trách Aslan đại nhân lại thích thân cận với bọn họ.

Phát hiện đại cá tử đang nghi hoặc nhìn mình, cặp mắt trừng lớn càng giống một con đại cầu cầu. Hassan nhin xuống xúc động cười to, vỗ vỗ bả vai đối phương, “Yên tâm đi huynh đệ, Tiểu An không phải nổi giận với người đâu.”

“Đi?”

“Bất quá, người cũng rất đáng thương. Haizzz..... Ai bảo Aslan đại nhân của chúng ta có mị lực như vậy chứ?”

Fitzgerald tựa hồ không quá minh bạch hồ ngôn loạn ngữ của Hassan. Người sau lấy ra chiếc đàn tùy thân của hắn mang tên Nhiệt Ngõa Phở, “Huynh đệ, đừng phiền não nữa. Chúng ta ca hát đi.”

Trong đại sảnh vang lên tiếng ca nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo nét đặc sắc dân ca dân tộc, làn điệu tươi vui tựa hồ có thể làm nhân tâm cũng khoan khoái trá theo.

“Uy, Hassan. Hát bài ca khải hoàn đi!” Có người cao giọng hô: “Chúng ta nhất định có thể toàn thắng mà về.”

“Được rồi!”

—0—

Lúc Eugene chuẩn bị đi vào WC, đột nhiên sau lưng bị ai đó đẩy mạnh một cái, cả người thiếu chút nữa bổ nhào lên bồn cầu. Mà người đẩy cũng lập tức đi vào gian đó, đóng cửa WC lại.

“Uy uy, lão đại. Có thể hay không lần sau chọn một chỗ khác nha?” Eugene vỗ trán nói, “Ta không muốn mỗi lần đều ở trong WC làm loại sự tình này a.”

“Như vậy không phải càng có hương vị sao? Rất nhiều người thích làm trong WC a.” Aslan khoanh tay, nhún mày, mang theo một điểm cười xấu xa. Thấy thế nào cũng không thể cùng hình tượng quý công tử lúc trước liên tưởng cùng một chỗ.

“Cho ta xin đi, không phải nói như vậy quá áy náy sao? Lần trước đã bị hiểu lầm một lần rồi.” Eugene đang nói đột nhiên im bặt, hắn biết mình đập trúng cấm kỵ của Aslan. Người lần trước hiểu lầm là Lý Duy.

Hắn vụng trộm liếc liếc mắt nhìn Aslan, phát hiện đối phương không có biến sắc mặt, khe khẽ thở dài, “Xin lỗi.”

“Không sao.” Aslan lắc đầu, “Đó là trách nhiệm của ta.”

Nghe ngữ khí Aslan, liền biết đối với việc Lý Duy chết, hắn vẫn còn tự trách. Eugene nói: “Đó cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của người. Tuy rằng là người bảo hắn đưa vị giáo sư kia về ký túc xá, thế nhưng chính hắn cũng quá không cẩn thận.”

Ngày đó sau khi bị tập kích, đến bệnh viện trị liệu, một ít người bị thương nhẹ có thể trở về ký túc xá. Aslan để Lý Duy đưa bọn họ trở về. Vài tên học viên chứng thực, Lý Duy sau khi đưa bọn họ đều đuổi về ký túc xá, mới đưa vị giáo sư khoa nghiên cứu nhện nhện kia về. Đại khái là khi đó bị gián điệp nhện nhện chiếm cứ thân thể đi.

Đối với cái chết của Lý Duy, hắn khó giải nổi lòng. Nếu lúc ấy không phải hắn bảo Lý Duy đưa những người đó về, đại khái hiện tại Lý Duy vẫn đang ở bên người hắn.

Thế nhưng hối hận là vô dụng, hắn cũng không muốn dây dưa trên mặt này. Việc cần làm nhất hiện giờ là đánh bại nhện nhện. Như vậy mới là vì Lý Duy báo thù. Cho nên hắn cần sức mạnh, sức mạnh cường đại. Lời phát biểu trong bài phỏng vấn cũng là vì tìm kiếm sức mạnh. Có nhân dân duy trì, đó chính là sức mạnh lớn nhất.

Aslan giơ một tay lên, ý bảo hắn không cần nói nữa. “Dừng ở đây. Nói tình báo người tra được đi.”

“Nhưng mà nha.....” Eugene nhìn ánh mắt Aslan, tựa hồ có điểm chần chờ.

“Nói đi. Người muốn bao nhiêu?”

“Lão đại, người thật đúng là trực tiếp a, người ta sẽ thẹn thùng đó.” Eugene ra vẻ ngượng ngùng, vò vò góc áo làm người cảm giác buồn cười lại ghê tởm.

Aslan lại tựa hồ không hề phản ứng, hắn cong khóe miệng, làm thủ thế, “Nhiều đây, đủ chưa?”

Eugene thu hồi biểu tình buồn cười, đột nhiên trở nên nghiêm túc, hắn đẩy tay Aslan, “Lão đại, kỳ thật ta không cần tiền. Tình báo này nguyên bản ta vốn tự mình muốn tra xét, mà người cũng cùng việc này có liên quan.”

“Nga? Lái buôn tình báo không cần tiền, vậy muốn cái gì? Nói trước, ta sẽ không bán thân nga.”

“Lão đại, đừng mở miệng vui đùa nữa.” Eugene thật không rõ, loại dáng vẻ lưu manh thế này, vị thiếu gia thế gia này đến cùng là học được từ nơi nào. Hay là như người ta nói, sau khi vào quân đội, quý công tử đều biến thành lưu manh?

“Ta cần người cam đoan. Nghe tình báo này, người không được hối hận.”

Cách mắt kính hình tròn, Eugene nhìn chằm chằm vào mắt Aslan, người sau cũng không chút nào dao động nhìn lại hắn. Aslan từ đầu đến cuối đều vẫn duy trì thái độ bình thản.

“Người nói đi.”

“Quân bộ Aliya bị sóng thần nhấn chìm. Đại khái rút lui rất vội vàng, có một bộ phận hệ thống phòng ngự không được bố trí tốt, ta phí một chút thời gian xâm nhập thành công. Nhưng bởi vì đa số số liệu đã bị chuyển hoặc là mất đi, tin tức lấy được không nhiều. Chỉ biết được một kế hoạch tên là ‘Kế hoạch Ong chúa.’”

“A..... Rất thú vị nha. Quân bộ từ lúc nào bắt đầu tự sản xuất mật?”

“Bà nội nó!” Eugene thảm máng một tiếng, tròng Aslan nói: “Lão đại. Không cần lấy chuyện này ra đùa được không? Nó với người ta đều có quan hệ a.”

Aslan gật gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Sau này ta lại xâm nhập Sở nghiên cứu Aliya. Hệ thống phòng ngự làm việc phi thường tốt. Ta tốn thời gian hai ngày, rốt cuộc tìm được một điểm hữu dụng. Có một lượng lớn số liệu trên một văn kiện được thiết lập thể thức mã hóa. Tất cả đều là số liệu thân thể của một ít người. Nhìn sơ qua giống như là số liệu khi kiểm tra thân thể tập hợp được. Nhưng có mấy hạng mục trong kiểm tra thân thể bình thường tuyệt đối không có.”

“Tuy rằng chỉ có biệt hiệu mà không có tính danh, nhưng ta vẫn thấy được số liệu của chính mình. Sau đó, tiến hành so sánh số liệu của người và Fitzgerald, phát hiện các người cũng có trong đó.”

“Ngay khi đó, ta nhận ra ta thật là một con chuột bạch trong Sở nghiên cứu a.” Aslan trên mặt không có lộ ra biểu tình kinh ngạc. Việc này sớm đã nằm trong dự kiến của hắn.

“Dù sao không chỉ có một mình người, còn có rất nhiều người. Nhưng chỉ có mấy người có dấu hiệu đặc biệt, bọn họ không có ngoại lệ, DNA đều có dấu hiệu biến dị. Mà loại dấu hiệu này là nhân tạo.”

Nói tới đây, trong mắt Eugene có một cỗ dao động lưu chuyển, đẩy đẩy kính mắt, ý đồ che dấu cảm xúc của mình.

“Kế hoạch nhằm chế tạo vũ khí sinh vật đối phó với nhện nhện biến chủng. Mà chúng ta chính là.....”

Aslan một tay bắt lấy vai Eugene, ngón tay phi thường dùng lực, Eugene cảm giác xương vai của mình tựa hồ sắp bị hắn bóp nát, nhưng trên mặt hắn vẫn duy trì nụ cười ôn hòa.

“Nói trọng điểm đi. Người bỏ quên phần quan trọng nhất rồi.”

98. Chương 129: Diễn Tập 1

129, diễn tập 1

“Đau đầu đau..... Lão đại, trước buông tay được không?” Eugene bắt lấy cổ tay Aslan, “Xin đi, không cần dùng lực như vậy. Ta sẽ nói mà.”

“Lái buôn tình báo đều đợi khẩu vấn mới phun lời thật.” Aslan nhún vai, buông tay ra.

“Đây là nghe từ đâu vậy?” Eugene xoa bả vai, không thể tưởng được lực cánh tay Aslan lại lớn như vậy, toàn bộ cánh tay đã tê rần.

“Hassan nói. Hắn hiểu rất nhiều điều.”

“Người này.....” Nhìn đối phương tươi cười, Eugene ở trong lòng âm thầm ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông Hassan, “Hắn khẳng định cùng lái buôn tình báo có cừ oán.”

“Không, hắn chỉ là tương đối quen thuộc giao tiếp cùng nhiều loại người.” Đây cũng là nguyên nhân Aslan để hắn thay thế Lý Duy trở thành trợ thủ đắc lực của mình.

“Có tên là ‘Kế hoạch Ong chúa’, nếu chúng ta đều là vũ khí ong đực, đương nhiên sẽ có một ‘Ong chúa’. Ong đực không thể rời khỏi ong chúa trong thời gian quá dài, nếu không sức mạnh sẽ chậm rãi suy nhược. Ngược lại, nếu càng thân cận với ong chúa, liền có thể đạt được lực lượng càng mạnh.”

“Những người được đánh dấu trên cơ bản đều tiến vào học viện quân sự Aliya, bao gồm quân nhân đang ở xa. Người biết không? Smith và huấn luyện viên của chúng ta cư nhiên cũng có phần nga.”

Aslan nheo mắt, nếu đó là do Quân bộ an bài mà nói, ong chúa nhất định ở trong học viện. “Như vậy, ong chúa là ai?”

“Chuyện này ta tra không được. Đại khái là tin tức tuyệt mật, không có bất cứ ghi chép nào. Ta nghĩ tư liệu người kia hẳn chỉ tồn tại trong đầu người phụ trách kế hoạch này mà thôi. Bất quá.....” Eugene lại đẩy mắt kính, đem cả ánh mắt đều che khuất.

“Người phụ trách kế hoạch này là Smith.....”

Nói tới đây, ngoài cửa WC đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn, hai người lấp bắp kinh hãi. Aslan nhanh chóng nhảy lên bồn cầu, không để người bên ngoài từ khe hở dưới cửa WC nhìn thấy bên trong có hai đôi chân.

Eugene trong lòng một trận buồn bực, đã nói đứng ở trong WC làm loại sự tình này mà. Giống y như yêu đương vụng trộm a.

Đang muốn mở miệng quở trách người bên ngoài quá thô bạo, liền nghe được thanh âm quen thuộc.

“Đáng giận!”

Là giọng của Lưu Bình An. Eugene và Aslan liếc mắt nhìn nhau, nhú mày dăm chiêu. Sau đó bên ngoài lại truyền đến thanh âm Connor.

“Tiểu An, nguyên lai người ở trong này nha. Chạy nhanh như vậy, hóa ra muốn đi WC sao? Ta còn tưởng người giận a.”

“Ai sẽ vì cái tên hoa hoa công tử Aslan kia mà nổi giận nha?”

“Đi?” Connor sững sốt một chút, “Aslan cái gì? Còn tưởng rằng người vì mấy lời chó ngốc Fitzgerald mới nói mà tức giận chứ.”

“Nói cái gì?”

“Được nhiều người thích như vậy còn không bằng được người trong lòng mình thích nhất thích đâu.”

“‘Thích’ cái gì mà ‘Thích’? Không hiểu. Ta sao có thể vì cái loại không hiểu này mà nổi giận nha.” Thanh âm thiếu niên xoay người qua bên kia, tiếp theo là tiếng nước.

“Nhưng ta cảm giác hẳn nói đúng.” Thanh âm Connor cũng dờ qua, “Cho dù có nhiều người hơn nữa thích ta, cũng không bằng Tiểu An người.....”

“Mẹ nó!” Tiếp đó Lưu Bình An tuôn ra một chuỗi dài tiếng mắng thô tục, hơn nữa tựa hồ dùng lực đánh Connor, khiến người sau miệng kêu đau oai oái.

“Ta xin đi, không cần tại thời điểm người ta đi tiểu nói mấy chuyện ghê tởm này. Hại ta không đi ra được.” Lại thêm một trận đánh đau, khiến Connor không ngừng cầu xin tha thứ.

Thanh âm hai người đùa giỡn ồn ào dần cách xa WC. Eugene vụng trộm mở cửa, xác nhận bên ngoài căn bản không có ai, hẳn quay đầu nhìn về phía Aslan, phát hiện khoe miệng người sau đang hơi hơi cong lên.

“Nụ cười của người thực ghê tởm.”

“A, cảm ơn khen ngợi.” Aslan nhanh nhẹn nhảy xuống đất.

“Người vừa rồi không có ở bên ngoài WC treo bảng ‘Đang sửa chữa’ hoặc là ‘Đang dọn vệ sinh’ sao?” Eugene đi ra gian WC.

“Có treo bảng ‘Tạm dừng sử dụng’ rồi.” Aslan vô tội nhún nhún vai, đại khái Tiểu An đang nổi nóng không có chú ý tới đi. Hồi tưởng lời thiếu niên nói vừa rồi, chính mình ở trong lòng thiếu niên hẳn là cũng chiếm cứ một vị trí đi. Xem ra cố gắng trước giờ không hề uổng phí.

“Aslan, kỳ thật ông chúa là ai, người trong lòng đã hiểu rõ đi.”

Aslan cười không đáp.

-0-

Địa điểm diễn tập là tại hải vực Tây Bắc, phương bắc tiếp giáp bán đảo So Lý hoang vu, cách hướng bắc trên mấy trăm km chính là chiến khu. Hoàn cảnh nơi này tương tự như chiến khu, thực thích hợp tiến hành chiến đấu mô phỏng.

Sau khi song phương tập hợp liền tiến hành rút thăm, quân Đế Quốc rút được chữ ‘Thủ’, quân Liên Minh là ‘Công’. Quân Đế Quốc chỉ cần trong thời gian nhất định bảo vệ bán đảo So Lý, không để địch quân công chiếm liền tính là thắng lợi. Mà quân Liên Minh cần toàn lực tiến công, từ hải vực tấn công lên căn cứ quân Đế Quốc trên bán đảo là thắng lợi.

Nhìn thoáng qua, tựa hồ phe thủ nắm ưu thế. Nhưng kỳ thật địa hình trên bán đảo So Lý căn bản không thích hợp phòng thủ. Ngoài bờ cát thì chính là sa mạc liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, căn bản không

có bất cứ nơi nào có thể che đậy. Muốn phục kích địch nhân là không có khả năng. Trên cơ bản sau khi lên bờ cát kia, chính là phải liều mạng cứng rắn đối đầu.

Mọi người đều minh bạch, thắng bại cũng không phải do công thủ bên nào có ưu thế hơn, mà là ở chỗ thực lực hai quân.

Giới truyền thông đã toàn bộ chuẩn bị tốt. Vài vệ tinh máy ghi hình thông tin cũng 24 giờ chỉ thẳng vào đây. Toàn thể giới đều đem tầm mắt tập trung tại phiên thiên địa hoang vắng này.

Ngày diễn tập, thời tiết sáng sủa, biển gió êm sóng lặng. Sau khi nhóm lão gia hỏa trước ngực treo đầy huy chương nói xong lời đạo đầu, trọng tài cũng tuyên thệ hoàn tất, diễn tập chính thức bắt đầu.

Quân Đế Quốc không sử dụng căn cứ Tam Tê, mà chỉ là căn cứ không trung phổ thông. Trong phòng Tư lệnh, thiếu niên tóc thủy lam mỹ lệ thân mặc quân trang màu đen. Hắn cực ít mặc đồ đen, thường thường đều mặc màu lam nhạt và màu trắng, hai màu sắc này làm bật lên khí chất cao nhã hiên ngang của hắn. Thế nhưng quân trang đen lại không phải không thích hợp với hắn, ngược lại khiến hắn mang theo một loại hương vị yêu diễm dụ hoặc.

Thanh niên trầm mặc quỳ một gối trước mặt hắn, nâng tay hắn lên đang định hôn vào mu bàn tay. Lại bị thiếu niên ngăn lại. Hắn cúi lưng, dùng hai tay nâng mặt thanh niên lên, cúi đầu hôn lên đôi môi thanh niên.

Trong lúc đối phương nghi hoặc, thiếu niên nhẹ nhàng cạy mở bờ môi của hắn, đầu lưỡi xâm nhập vào trong.

Thanh niên luôn luôn cứng nhắc hô hấp trở nên trầm trọng, con ngươi bình tĩnh phiếm khởi gợn sóng. Ngay lúc tay hắn tiếp cận hông thiếu niên, đối phương ly khai bờ môi của hắn. Nhưng giữa hai đầu lưỡi vẫn còn dính một sợi chỉ bạc.

Hai tay thanh niên bắt được chân thiếu niên, khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc như sắt thép xuất hiện một tia ôn nhu, trong con ngươi thâm u lộ ra khát vọng mãnh liệt.

“Randolph.....” Lance nhẹ nhàng mở miệng, “Nhất định phải thắng lợi. Vì ta.”

“Tuân mệnh, nữ vương bề hạ của ta.”

Mười giờ sáng, diễn tập chính thức bắt đầu. Bởi vì là diễn tập đạn nửa thật, để tránh cho bị chiến hỏa ngộ thương, nhóm Ủy viên và trọng tài của liên hợp diễn tập cùng giới truyền thông đều sẽ ở tại hải đảo phía Nam bán đảo So Lý, thông qua vệ tinh quan khán lần diễn tập này.

Song phương đã sớm bố tốt trận thế, đầu tiên sẽ là hải chiến. Quân Liên Minh phải xông phá phòng tuyến trên biển của quân Đế Quốc tiến công vào đất liền.

“Quan chỉ huy hải quân của Đế Quốc là Harry * Eric.” Phát thanh viên chuyên đề xinh đẹp trong bộ tây trang màu trắng đứng trước màn ảnh hướng mọi người giới thiệu tư liệu nhân viên hải quân.

“Hắn là học viên năm hai của học viện hải quân hoàng gia Đế Quốc, mang huyết thống hoàng thất hắn luôn luôn phóng đảng bất kham, trong quốc nội chuyện xấu không ngừng, nhưng trong giải thi đấu quân sự thanh thiếu niên quốc tế lại thắng được vô số giải thưởng.” Phát thanh viên liệt kê liên tiếp các giải thưởng. Giúp lão các tướng quân ở đây có cái nhìn sơ bộ với cuộc chiến này.

“Thi đấu quân kì hải quân là hạng mục sở trường của hắn nga.” Một lão tướng quân mặc quân phục hải quân Đế Quốc trên mặt lộ ra thần sắc đặc ý. Mà hiệu trưởng học viện Đại Đông Hải ngồi bên cạnh cũng không cam yếu thế nói: “Văn Thư của chúng ta cũng không kém.”

“Nhưng lần trước tại hội chợ quân sự, bọn họ đã phân ra cao thấp.”

“Thực xin lỗi, quân kì và thực chiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Mất thấy hai người phần nộ, bộ dáng muốn đánh nhau, phát thanh viên đành phải ý bảo phát quảng cáo chen vào.

Trên mặt biển một mảnh tĩnh lặng, nhưng kỳ thật chiến đấu dưới đáy biển đã bắt đầu. Trên tàu chỉ huy Liên Minh dưới đáy biển, trinh sát viên phát ra báo cáo khẩn cấp, “Phía trước phát hiện rất nhiều vật thể kim loại, đang tiến gần đến hướng chúng ta.”

Vân Thư nhìn màn hình, hạm đội bọn họ lấy chủ hạm làm trung tâm hình thành đội hình tam giác đi tới. Mà ngay trước mũi nhọn, một mảng lớn điểm đỏ nhấp nháy đang tới gần. Dần dần hình thành thể bao vây.

“Đáng giận! Bọn họ muốn bao vây chúng ta sao?” Phó quan bên người nói.

“Đừng kích động!” Vân Thư đứng lên, “Đây là ngư lôi trận. Địch nhân muốn cho chúng ta sinh ra ảo giác bị bao vây.” Hắn chỉ vào màn hình hiển thị ngư lôi trận, “Phó quan, người xem, đám ngư lôi này phân bố không đồng đều, chỗ thì dày đặc, chỗ thì lơ lửng, người nói đây là vì cái gì?”

“Là vì chiến hạm địch nhân giấu bên trong trận?” Phó quan trong lòng cả kinh, trừng mắt nhìn hiển thị bố cục ngư lôi trận.

“Không sai. Vậy người nói bọn họ giấu ở chỗ nào?”

“Tại địa phương dày đặc đi. Chiến hạm và ngư lôi cùng nhau đi tới, cho nên sẽ có vẻ đặc biệt dày đặc.”

Vân Thư lắc đầu, “Lấy tính cách Harry, tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Rất rõ ràng. Hơn nữa ngư lôi cũng sẽ trở ngại chiến hạm đi tới.”

Hắn ngừng đầu, vung tay lên, “Toàn hạm đội theo hình chữ nhất, tiếp tục đi tới, mở hệ thống gỡ mìn, tất cả pháo trên chiến hạm chuẩn bị sẵn sàng.”

Phó quan từ máy liên lạc đem mệnh lệnh phát ra, toàn thể chiến hạm hải quân Liên Minh từ chiến trận hình tam giác chuyển thành chiến trận hình chữ nhất, tiếp tục đi tới. Mà ngư lôi đụng tới sóng gỡ mìn phát ra lập tức nổ tung ở tiền phương.

Các điểm đỏ trên màn hình cơ bản dần mất đi, còn lại chính là chiến hạm hải quân Đế Quốc.

Vân Thư nhìn màu đỏ biểu thị chiến hạm trên màn hình, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, vốn luôn luôn nội liễm, trong mắt hắn chợt lóe quang mang tự tin.

Hãy chờ xem, lần này hắn nhất định không thua.

99. Chương 130: Diễn Tập 2

130, diễn tập 2

Sau khi kết thúc gỡ mìn, hải quân Liên Minh lập tức nhắm 2 điểm hướng Đông Bắc khai hỏa. Mấy trăm tia laser xuyên qua đáy biển u ám, bạo tạc cường liệt giống như địa chấn.

Tại tháp chỉ huy căn cứ không trung Đế Quốc, thiếu niên mặc quân trang đen đứng giữa sảnh chỉ huy, kiểm soát chỉ huy cảm trên mặt đất, hai tay đề lên chuỗi kiểm soát, cả người tản mát ra khí thế sắc bén mà trầm ổn.

Thanh niên đứng bên người thiếu niên mỉm cười nói với trinh sát viên, “Báo cáo tình huống hải quân đi.”

“Một chiếc tàu tuần dương phần đuôi bị trúng 3 phát đạn, bánh lái chuyển động không nhạy, không thể tái chiến. Chiến hạm còn lại chỉ bị hao tổn đôi chút.”

“Tư lệnh viên, cần phái không quân hiệp trợ không?” Minh Châu nheo mắt nhìn về phía Lance. Người sau nhắm mắt, trầm tĩnh nói: “Còn chưa đến lúc. Giờ là thời điểm người nên xuất trưởng rồi.”

Hắn hướng tới Minh Châu làm thủ thế, người sau hiểu ý. Cười hạ mệnh lệnh cho cấp dưới của mình

Trên Lạp Phổ Tháp, Douglas nhếch chân bắt chéo, đầy mặt nhàn nhã ngồi ở ghế chỉ huy, “Tham mưu trưởng, người cho rằng cuộc chiến này có bao nhiêu phần thắng?”

Đột nhiên bị thắng làm tham mưu trưởng, Eugene đang muốn nói chuyện, đột nhiên thông tin viên báo cáo nói: “Bộ Tình báo đã chặn được thông tin quân địch. Một kích vừa rồi, chiến hạm tuần dương bên cánh trái bị hao tổn, bánh lái chuyển động không nhạy, rời khỏi chiến đấu.”

Đội trưởng không quân Lillia quay đầu nhìn về phía Douglas, “Tư lệnh viên, ta cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để công kích chủ hạm quân địch.”

Douglas cười mà không đáp, ngược lại nhìn về phía Eugene, “Tham mưu trưởng, người thấy thế nào?”

Eugene nhún nhún bả vai, “Ta chỉ có thể nói ‘Bình bất yểm trá’”

Douglas đứng lên, cười nói với lính thông tin: “Báo cho Vân Thư. Đừng lo đến bất cứ tin tức chặn được nào, đó là kỹ xảo Minh Châu thích sử dụng nhất.”

“Quân địch thả ra tin tức như vậy đến tột cùng là vì cái gì?” Vân Thư nhăn mày, nhìn chiến hạm trên màn hình. “Nếu toàn lực công kích cánh trái mà nói.....”

Sau khi nhận được thông tin từ Lạp Phổ Tháp, hắn quyết định không đi quân tin tức địch phương cố ý thả ra.

“Toàn hạm đội khôi phục trận thế hình tam giác tiếp tục đi tới.” Nhiệm vụ trọng yếu nhất của bọn họ hiện tại là đưa lực quân an toàn tới bán đảo, làm cho bọn họ thuận lợi lên bờ.

“X, cứ nhiên không mắc bẫy.” Harry to mồm chửi bậy.

“Harry đại nhân..... Xin hỏi hiện tại có chấp hành theo kế hoạch cũ không?” Phó quan kinh kinh sợ sợ hỏi.

“Kế hoạch cũ? Người bị cây đập vào đầu sao?” Harry mắng to phó quan thùng cơm [bonus lại cho ai không nhớ: vô dụng], “Lập tức chuyển đổi trận hình cho ta.”

“Nhưng còn chưa nhận được lệnh của thượng cấp.....”

“Ngu ngốc! Người chưa từng nghe qua tướng ở bên ngoài, quân lệnh có điều không tuân sao?” Harry vỗ bàn, “Toàn hạm đội chia làm 3 nhóm, một dàn hàng ngang đối diện quân Liên Minh. Một nhánh đầu chuyển hướng phía Nam. Các tàu còn lại quay mạn thuyền sang trái 180 độ.”

“Nhưng mà.....” Phó quan đại kinh thất sắc, “Harry đại nhân, tuyệt đối không thể làm như vậy. Chúng ta sẽ trở thành bia ngắm sống cho Liên Minh!”

Biến hóa trận hình ngay trước mũi chiến hạm Liên Minh, bọn họ lại không thể khai hỏa, chỉ có thể trở thành bia ngắm cho địch quân.

“Thùng cơm! Câm miệng cho ta!” Harry một quyền đâm phó qua nghiêng nghiêng ngã ngã trên mặt đất, ngẩng đầu ra lệnh cho thông tin viên: “Truyền tin đến toàn bộ chiến hạm. ‘Thành bại chỉ trong một trận chiến, vì vinh diệu của Đế Quốc, chúng ta liều mạng!’”

“Quân địch xuất hiện ngay phía trước, tựa hồ đang tại biển trận một cách kỳ quái.”

Màn hình biểu hiện hải quân Đế Quốc đang giữ đội hình chữ nhất ở trước tiền phương bọn họ, nhưng hiện tại lại đang làm biến hình kỳ quái.

“Bọn họ đang làm cái quỷ gì thế? Điên rồi à?” Phó quan của Vân Thư khó có thể tin tưởng màn hình.

Thông tin viên báo cáo có tin từ thượng cấp, “Tư lệnh viên mệnh lệnh: Tập trung hỏa lực công kích chủ hạm trung ương quân địch, thẳng đường xông qua.”

“Đội trưởng!” Phó quan nhìn về phía Vân Thư, hắn cảm giác địch quân khẳng định có quỷ kế gì đó, thẳng đường xông qua có điểm qua loa.

“Dựa theo lời tư lệnh hành động.” Vân Thư rút kiếm chỉ huy ra, “Tất cả pháo hạm, tập trung hỏa lực công kích chủ hạm trung ương, đừng cho địch nhân hoàn thành biến trận, dùng tốc độ cao nhất đi tới!”

Toàn bộ chiến hạm hải quân Liên Minh lấy tốc độ cực nhanh nhằm phía địch quân, chủ hạm quân Đế Quốc nhận công kích nhiều nhất, tàu hộ tống hai bên trái phải lập tức yểm hộ, bị tổn hại nghiêm trọng, không thể không rời khỏi chiến đấu.

Thế nhưng lúc quân Liên Minh vọt tới trước chủ hạm quân địch, quân Đế Quốc cũng hoàn thành chuyển hoán trận thế. Hình thành một đội hình chữ U, vây quanh quân Liên Minh tại trung ương.

“Hừ, rốt cuộc đến lượt chúng ta phát uy!” Harry liếm liếm môi, vừa rồi chủ hạm nhận công kích tập trung bị rung rinh mãnh liệt, mức độ hao tổn đạt 30%. Hắn muốn một lần đòi lại.

Nhớ lời Lance hứa hẹn lúc trước: Nếu người thắng, ta sẽ thưởng cho người.

Phần thưởng có thể là một nụ hôn, cũng có thể là..... Harry vừa nghĩ tới chỗ này liền nhiệt huyết sôi trào. Thân thể thơm ngọt kia là điều hắn khát vọng đã lâu.

“Toàn hạm đội hung hăng đánh cho ta!”

Chịu quân Đế Quốc hai mặt giáp công, quân Liên Minh bị hao tổn nghiêm trọng. Chiến hạm đung đưa mãnh liệt, lực quân và hải quân lực chiến ở bên trong cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

“Quân Đế Quốc đáng giận!” Jack một quyền đâm lên vỏ xe bọc thép lưỡng hình. Hắn hiện tại phải túc trực 24 giờ đợi lệnh, không thể rời cương vị. Thế nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng cho người trọng yếu nhất kia.

“Tiểu An, làm sao bây giờ? Tuy rằng là diễn tập, nhưng nếu lỡ đắm thuyền” Connor đang kiểm tra linh kiện xe bọc thép tiến vào nói.

Hắn chưa dứt tiếng lập tức bị Jack kéo áo, “Tuyệt đối không có chuyện như vậy phát sinh.”

Đội viên lục quân sẽ cùng đội viên hải quân lực chiến lên bờ. Lưu Bình An ôm súng của mình, ngồi xổm trong xe bọc thép, nhắm mắt dưỡng thần, đầy mặt bình tĩnh.

“Yên tâm đi. Tuyệt đối sẽ không thua. Đúng không? Jack.”

“Đúng vậy. Vân Thư tuyệt đối sẽ không thua!”

Bởi vì vừa rồi bị lửa đạn quân địch tập kích trực diện, chủ hạm bị hao tổn nghiêm trọng, Vân Thư cũng bị ngã xuống đất, trán đụng vào đầu gối, máu chảy xuống.

“Đội trưởng, người bị thương rồi!” Phó quan hướng về phía máy liên lạc kêu lên: “Ban y tế, phái người đến phòng chỉ huy, đội trưởng bị thương.”

“Không có việc gì, chỉ trầy xước ngoài da thôi.” Vân Thư chống kiếm chỉ huy, “Toàn hạm đội ổn định! Hết tốc lực nổi lên mặt nước!”

Hạm đội cao tốc nổi lên, bởi vì áp lực nhanh chóng giảm xuống, tuy rằng đã dùng hoãn áp khí, thế nhưng lỗi tai mọi người vẫn đau đớn giống như bị đâm thủng.

“Đội trưởng, người không sao chứ?” Nhân viên y tế đã tới nơi, muốn đỡ Vân Thư, hắn lại phát tay cự tuyệt.

“Ta tự mình đứng lên.” Hắn quay đầu hô với thông tin viên: “Gửi yêu cầu chi viện tới Lạp Phổ Tháp! Mời không quân hiệp trợ.”

Douglas sau khi nghe được thông tin vẫn một bộ nhàn nhã, “Quan tham mưu, người còn chưa trả lời vấn đề ta hỏi vừa rồi a.”

“Từ số liệu phân tích, phần thắng chỉ có 30%.” Eugene nhìn chiến cuộc trên màn hình, biết lần này Vân Thư đại khái dữ nhiều lành ít.

“Nga? Thấp như vậy sao?”

“Luận chiến thuật mà nói, Vân Thư tuyệt đối không thua Harry * Eric. Thế nhưng luận đến tâm kế và ngoan lệ, Vân Thư không có khả năng thắng.” Trên thực tế, còn phải ‘Nhờ có’ mệnh lệnh của tư lệnh viên. Nếu không có mệnh lệnh này, Vân Thư đại khái còn đang nghĩ đối phương vì cái gì mà làm như vậy.

“Vậy tham mưu trưởng đề nghị là.....”

Con người màu tím chỉ lơ đãng đảo qua, thế nhưng Eugene đã cảm thấy một cỗ áp lực cường đại, trong lòng thầm mắng, tiếp tục nói: “Tận lực tác chiến trên mặt nước, điều không quân hiệp trợ.”

Douglas đột nhiên nói vào máy liên lạc: “Hải quân tiếp tục tập trung hỏa lực đột phá vòng vây, toàn lực đi tới!”

“Cái gì?” Phó quan vỗ bàn đánh chát, “Đáng giận! Sao có thể như vậy? Nếu chúng ta bị đắm, hết thấy đều xong. Quan tư lệnh đến cùng suy nghĩ cái quái gì vậy?”

“Chúng ta là pháo hôi sao?” Vân Thư cười khở. Hắn biết vì cái gì không phải ra không quân. Bởi vì đạn dược và năng lượng là có hạn, tất yếu phải bảo trì thực lực đến cuối cùng. Douglas nhất định là an bài không quân tranh tài trên đất liền.

“Đội trưởng..... Ngài có thông tin từ nội bộ hạm đội.” Thông tin viên có điểm áp a áp ứng hỏi: “Có nghe máy hay không ạ?”

“Là hạm trưởng chiến hạm nào?”

“Không phải. Là đội trưởng đội hải quân lục chiến.”

“Jack? Nghe đi.” Vân Thư cảm thấy có điểm nghi hoặc, loại thời điểm này vốn không nhận được thông tin của Jack.

Bên tai vang lên thanh âm của Jack, “Vân Thư, tất cả chúng ta tin tưởng người sẽ không thua! Tuyệt đối sẽ không!”

Tuy rằng đoạn thông tin phi thường ngắn, sau khi nói xong câu này, Jack liền thu tuyến. Thế nhưng đối với Vân Thư mà nói đã đủ rồi. Hắn đứng lên, giờ cao kiểm chỉ huy.

“Toàn hạm đội tại mặt sau chủ hạm xếp thành cánh quân chữ nhất. Pháo thủ đình chỉ công kích, toàn bộ năng lượng tập trung vào vòng phòng ngự điện từ.”

Thông tin viên vội vàng truyền đạt lệnh. Bàn tay Vân Thư huy kiểm chỉ thẳng tiền phương.

Cám ơn người, Jack! Ta tuyệt đối sẽ không thua!

“Toàn hạm đội hết tốc lực đi tới! Tiến lên!”

“Xung phong!”

Bởi vì quân Liên Minh thu nhỏ đội hình, chiến hạm quân Đế Quốc không thể không từ hai bên tiến vào hướng trung ương, tiếp tục công kích. Nhưng bởi vì tiếp cận quá gần, chiến hạm bên ta cũng nằm trong tầm bắn, kết quả xuất hiện tình huống quân mình đánh nhầm bên ta.

“Ngu ngốc! Bảo bọn chúng ngừng chuẩn một chút, biết không?” Harry mắng.

“Xin lỗi, nhưng thật sự gần quá. Định quân lại mở tường phòng ngự điện từ, laser bị phản xạ sẽ rất khó xác định phương hướng.” Phó quan sợ lại bị đánh, lui đến một bên.

“X, nếu đã nổi lên mặt nước. Liền phải không quân đến nha.” Harry nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phòng chỉ huy căn cứ không trung quân Đế Quốc, Minh Châu vung tay, “Không quân xuất kích, bắn chìm chiến hạm đối phương.”

“Bởi vậy, quân Liên Minh thật chơi không vui.” Minh Châu cười lạnh nói.

“Không..... Hải quân Liên Minh cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.” Lance rút cuộc nắm kiểm chỉ huy, “Lục quân dàn trận, chuẩn bị nghênh địch!”

100. Chương 131: Diễn Tập 3

131, diễn tập 3

“Tư lệnh viên, lực quân Đế Quốc đang dàn trận trên bờ cát.” Trên Lạp Phổ Tháp, trinh sát viên hướng Douglas báo cáo tình huống.

Douglas mỉm cười với Lillia, “Lillia thân ái, là lúc ngươi nên xuất trường rồi.” Người sau cúi đầu hành lễ, sau đó phát mệnh lệnh.

“Không quân xuất kích, hung hăng oanh tạc lực quân Đế Quốc cho ta.”

Mấy trăm chiến cơ xẹt qua bầu trời, hỏa lực thẳng tay oanh kích vào trận hình lực quân Đế Quốc trên bán đảo.

“Ha ha, rốt cuộc có thể phóng ra rồi!” Chiến cơ của Đông Phương Khải Minh hướng tới xe bọc thép trên bờ cát cho một trận cuồng oanh loạn tạc.

“Nhưng chỉ như vậy thật sự không thú vị gì cả.” Đông Phương Trường Canh quay đầu chiến cơ, từ bên cạnh máy bay của ca ca xẹt qua.

“Uy uy, Trường Canh, ngươi muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi tìm đám gia hỏa Đế Quốc vui chơi rồi! Chúng ta sao có thể để Vân Thư một mình tác chiến chứ?”

“Chuyện thú vị như vậy, sao có thể thiếu ta được.”

Hai chiếc chiến cơ nhanh chóng bay khỏi đội hình không quân, thẳng hướng chiến hạm ở hải vực mà đi. Lillia trên Lạp Phổ Tháp đã nhận được tin tức.

“Hai tên đáng chết các ngươi! Trái quân lệnh biết sẽ có hậu quả gì không?”

Nhưng đối phương biết là thông tin từ Lạp Phổ Tháp, trực tiếp tắt máy liên lạc luôn. Lillia tức giận đến giờ chân, cơ hồ muốn tắt máy liên lạc một cái.

“Hai tên hỗn đản, cư nhiên dám tắt liên lạc? Ta tuyệt đối không tha cho các ngươi!”

Phó quan ở một bên khuyên nhủ: “Đội trưởng, không cần phát hỏa lớn như vậy đâu, trang điểm đều rất hết cả rồi.”

Lúc này truyền đến thanh âm tà mị của Douglas, “Là người nào làm đội trưởng không quân xinh đẹp của chúng ta tức giận như vậy?”

Lillia xoay người hành lễ nói: “Thực xin lỗi, là phi công hoàng bài của quân ta làm trái mệnh lệnh, một mình đi khiêu khích không quân Đế Quốc. Sau khi chiến đấu kết thúc, nhất định ẩn theo quân pháp khiển trách bọn họ.”

“Nga?” Douglas cong khóe miệng, phát phát tay, “Là hai chiếc phi cơ kia sao? Ngược lại là gia hỏa rất thú vị. Cứ để bọn hân chơi cho tận hứng đi.”

“Rõ.”

Sau khi hạm đội Vân Thư trôi lên mặt nước, liền toàn lực đi tới. Đường ven biển của bán đảo đã ở trước mắt, lại bị không quân Đế Quốc oanh tạc mãnh liệt.

“Báo cáo đội trưởng, nòng pháo chính bên trái chủ hạm bị đục một lỗ, thanh đà bị tổn hại. Cabin tầng dưới chót bắt đầu rò rỉ nước vào.”

“Đội trưởng, thiết bị phục hồi không hoạt động, chúng ta tất yếu phải đóng kín động cơ chủ để tránh gây nổ bên trong.”

“Đội trưởng.....”

Từng đạo tin tức xấu truyền đến, tàu hộ tống cũng toàn bộ tổn hại, rời khỏi chiến đấu. Bốn chiếc chiến hạm tuần tra vẫn đang cố kiên trì.

“Đáng giận!” Vân Thư một quyền đập lên bàn, còn kém một chút. Còn kém một chút nữa là bọn họ có thể lên bờ. Nếu có thể cho hân trở thành động cơ chiến hạm, hân nguyện ý thiêu đốt sinh mệnh chính mình.

“Báo cáo đội trưởng, tập kích của không quân Đế Quốc đã yếu bớt.”

Thông tin viên cuối cùng cũng mang đến một tin tức tốt. “Hình như không quân phe ta cuốn lấy chiến hạm chỉ huy của đối phương. Có một bộ phận không quân phải trở về phòng thủ.”

“Cái gì? Bọn họ trực tiếp công kích chiến hạm chỉ huy của đối phương?”

Những điều khiển viên chiến hạm chỉ huy của quân Đế Quốc trong lòng đồng thời hò hét: Con mẹ nó, hai con ruồi bọ kia đến cùng muốn làm cái gì?

Hai chiếc chiến cơ Liên Minh không ngừng quấy rầy chiến hạm khổng lồ, đánh một đòn đổi một chỗ. Tựa như hai con ruồi chán ghét bay tới bay lui trên đầu sư tử. Thế nhưng cái đuôi sư tử lại thế nào cũng vô pháp chụp trúng chúng nó.

“Pháo thủ cánh phải, bắn hạ chúng nó cho ta.” Minh Châu không thể nhịn được nữa. Nhưng chiến cơ lại linh hoạt tránh thoát toàn bộ, cho dù là đạn theo dấu cũng không làm gì được chúng.

Hai giá chiến cơ còn ở giữa bầu trời phun ra đuôi khói màu trắng, viết chữ ‘Đế Quốc tất bại’, ‘sb’, chọc Minh Châu giận sôi lên.

Lúc này, thiên không đột nhiên bắn ra vài đạo ánh sáng lam. Hai chiếc chiến cơ lập tức tránh ra, Đồng Phương Khải Minh nói với đệ đệ: “Cái quỷ gì vậy?”

“Ta không nhìn thấy chiến cơ, radar cũng không có phản ứng a.”

Nhưng chùm tia sáng laser màu lam vẫn như mưa đánh tới, Khải Minh biết đại sự không ổn, “Trời ơi..... Là chiến cơ ẩn hình. Chúng ta tránh mau!”

Hai chiếc chiến cơ Liên Minh màu trắng nhanh chóng tản ra, bay dán theo chủ hạm Đế Quốc, nếu công kích bọn họ, rất có khả năng sẽ bắn lầm vào chủ hạm. Quả nhiên công kích đình chỉ, chiến cơ Đế Quốc hiện hình trên bầu trời, trong đó một chiếc chiến cơ màu lam nhạt càng căn chặt chiến cơ màu trắng của Khải Minh không buông, chuyển sang dùng cơ quan pháo công kích.

“Cận chiến sao? Không thành vấn đề, chơi với người một lát vậy.” Chiến cơ Khải Minh trên bầu trời đột nhiên xoay ba trăm sáu mươi độ, đánh thẳng vào chiến cơ màu lam nhạt. Người sau phát động toàn bộ pháo laser cùng với cơ quan pháo. Thế nhưng Khải Minh cư nhiên lấy kỹ thuật tinh xảo tránh thoát toàn bộ. Vẫn tiếp tục thẳng đường tiến tới.

“Mẹ nó, người này muốn đồng quy vu tận sao?” William trong chiến cơ lam nhạt không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Thế nhưng chỉ nháy mắt, chiến cơ nguyên bản đánh thẳng tới cư nhiên từ đỉnh đầu hất xẹt qua, mà nghênh đón trực diện lại là đạn truy tung do chiến hạm bên mình bắn.

Tránh đã không còn kịp rồi, William đem toàn bộ từ ngữ thô tục mà hắn biết đều phun ra. Một bên nguyên rửa chiến cơ màu trắng, một bên bắn rơi đạn theo dấu đánh rơi.

“William, người đang làm cái quỷ gì đó?” Từ máy liên lạc truyền đến tiếng Lance rống giận, “Nhiệm vụ của người là phá hủy chiến hạm hải quân Liên Minh!”

“Không phải trở về phòng thủ sao? Vừa rồi rõ ràng đã nhận được thông tin.”

Lance trừng mắt nhìn Minh Châu, người sau đầy mặt hoảng sợ, mệnh lệnh kia tuyệt đối không phải bọn họ phát ra. Vậy chỉ có thể là địch nhân nhiễu loạn thông tin của bọn họ.

Thông tin nhiễu loạn ngay dưới mí mắt hắn, có thể làm được loại sự tình này cũng chỉ có.....

Minh Châu nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này thật muốn đánh cho Eugene thắng thiên.

Lance thở dài, trong con ngươi màu lam nhạt đều là thất vọng, “William, lệnh cho đội ngũ của người toàn lực hiệp trợ lực quân. Đem không quân trên không bán đảo toàn bộ đuổi đi.”

Lance rất rõ ràng hiện tại bọn họ chỉ còn một nước cờ cuối cùng. Hắn tuyệt đối sẽ không thua!

“Lực quân triệt thoái về phía sau, giữ nghiêm trận địa, cơ giáp tiến lên!”

Chiến hạm hải quân Liên Minh vẫn không thể kiên trì đến bên bờ. Cách bãi biển bán đảo 5 hải lý thì dừng lại. Đội hải quân lục chiến và lục quân cùng nhau lên bờ.

“Thực xin lỗi, không thể hoàn thành nhiệm vụ, đưa bọn người đến đất liền.”

Nguyên kế hoạch là chiến hạm thẳng hướng lên bờ, yểm hộ cho lục quân tiến lên đất liền. Hiện tại lục quân lại trải vượt biển, không chỉ gia tăng khó khăn, hơn nữa vô cùng có khả năng sẽ trở thành bia ngắm cho địch nhân.

Nhìn Vân Thư uể oải và tự trách trên màn hình, Aslan nhẹ cười ôn hòa, “Không, người phi thường lợi hại. Tất cả chúng ta đều phi thường kính nể người kiên trì đến cùng. Kế tiếp sẽ do chúng ta thu thập địch nhân, ra tay giúp người hạ ngục ác khí này.”

Aslan hành quân lễ chấm dứt trò chuyện, Vân Thư đứng trước bàn thông tin, cũng cong lên khoe miệng.

“Chúng ta nhất định sẽ thắng lợi!”

Mấy trăm mai đạn đạo hướng bãi biển bay đi, pháo laser cự ly xa cũng đồng thời hướng tới bên bờ bắn phá, xe bọc thép lưỡng hình của đội hải quân lục chiến Liên Minh làm tiên phong, đi trước làm gương, mã lực cao nhất nhằm phía bãi biển.

“Xung phong!” Jack hô to, trong khoang điều khiển vung vẩy hai tay. Tay phải thuần thục điều khiển xe bọc thép, tay còn lại nắm cần điều khiển pháo laser hướng tới tiền phương bắn phá không ngừng.

Một đường không bị bất cứ trở ngại nào, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có đạn lạc pháo bay từ kịch chiến không quân trên bầu trời. Khi xe bọc thép còn cách bờ một km, bọn họ nhìn thấy trên bãi biển đứng một người máy khổng lồ.

“Transformers?”

“Cao quá xá!”

Trong máy liên lạc truyền đến tiếng kinh hô hỗn loạn của đám đội viên hải quân lục chiến, Jack giận dữ hét: “Toàn bộ câm miệng cho ta! Đó là cơ giáp!”

“Cao, quá cao! Nó có cánh kia.”

Không biết là đứa đội viên ngốc nào hô to, trên lưng cơ giáp thật sự có một mảng lớn màu đen giống như cánh hay gì đó. Thứ đó bắt đầu phát ra trăm ngàn điểm lam quang.

Jack đem hình ảnh phóng to, hết hồn hết lớn, kêu lên: “Tránh ra! Mọi người nhanh tránh ra!”

Đôi cánh màu đen sau lưng cơ giáp bắn ra hơn ngàn điểm sáng. Trên mặt biển căn bản không có bất kỳ chỗ nào có thể ẩn nấp. Xe bọc thép lưỡng hình tiên phong tổn thất hơn phân nửa. Xe trang bị nhẹ và xe tăng phía sau cũng bị ảnh hưởng, đội ngũ tiến lên đất liền đành phải triệt thoái ra sau. Pháo laser cự ly xa tập trung hỏa lực công kích cơ giáp. Nhưng thứ này động tác nhanh nhẹn, di động nhanh như thiếu điện, giống như ảo ảnh. Phát nào không thể tránh cũng bị nó dùng khiên toàn bộ chặn lại.

Nếu là xe bọc thép hoặc chiến hạm thì không có khả năng có thể chuyển động tự nhiên linh hoạt như vậy, càng không có khả năng nhảy lên. Có thể mang theo vũ khí hạng nặng, lại có thể di động nhanh chóng, đây chính là chỗ lợi hại của cơ giáp.

Đang lúc quân Liên Minh hết đường xoay sở, một bộ phận xe bọc thép và xe tăng trong đó cứ nhiên chạy tới một phương hướng khác.

“Bọn họ muốn làm cái gì? Sao lại đột nhiên chạy đi?” Hassan nhìn đội ngũ di động trên màn hình, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

“Là quân đoàn An Nam.” Aslan khoanh tay, ngồi ở phòng chỉ huy chiến hạm lưỡng hình. Bởi vì cần lên bờ đánh lục chiến, cho nên Quân bộ đặc biệt chuẩn bị loại chiến hạm lưỡng hình loại nhỏ này làm trung tâm chỉ huy. Loại chiến hạm này tốc độ so với chiến hạm cỡ lớn nhanh gấp 6 lần, cũng linh hoạt hơn rất nhiều.

“Cho ta xem bản đồ địa hình bán đảo So Lý.”

Hình ảnh lập thể của bán đảo So Lý lập tức hiện ra trên bàn chỉ huy, Aslan nhắm mắt, gọi lên một nụ cười nhạt, “Xem ra An Nam vẫn bị ối trước sau như một a.”

“Hắn vốn luôn bị ối vô sỉ mà!” Hassan vẫn không quá minh bạch Aslan đến tột cùng đang cười cái gì.

“Hắn muốn tập kích bất ngờ địch nhân từ mặt trái.”

Dù sao không thể lên bờ từ phía trước mặt, còn không bằng chia binh làm hai đường, một trong số đó nhiều đến mặt sau quân địch.

“Thế nhưng tên cơ giáp trước mặt này rất khó đối phó a. Nếu nó quay về thì.....” Hassan sờ cằm, hắn cảm giác loại mưu kế này chỉ có thể làm được nếu cơ giáp không thể quay lại.

“Đương nhiên phải bám trụ nó.”

“Do ai đến bám trụ?” Hassan đột nhiên ngắc đầu.

“Người cảm giác còn có thể có ai khác sao?” Aslan cong khóe miệng, rút ra kiếm chỉ huy, “Tiên phong doanh triệt thoái ra sau, nhóm pháo thủ hung hăng công kích cho ta!”

“Bà nội nó! Tên khốn An Nam bị ối này!”

101. Chương 132: Diễn Tập 4

132, diễn tập 4

Không quân chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn, trên không bán đảo So Lý khởi bốc cuộn cuộn không tiêu tán.

Vốn chỉ là đạn bán thật diễn tập, có chút công kích hỏa lực lớn đều không phải áp dụng đạn thật, mà sau khi đánh trúng sẽ do hệ thống trọng tài tự động phán đoán tình huống chiến cơ bị hao tổn. Nhưng hiện tại cho dù là công kích tương đối yếu kém của cơ quan pháo cũng tạo thành bị thương tổn lớn, thậm chí có phi công không thể không nhảy dù chạy trốn.

Có thể nghĩ trận diễn tập quân sự này cơ hồ cùng chiến trường chân thật không khác nhau mấy.

“Mẹ nó! Bọn họ đùa thật!” Bởi vì động cơ chính bị hao tổn, Đông Phương Khải Minh nhanh chóng mở ra hệ thống an toàn. Dựa vào hệ thống này có thể chống đỡ bay về chủ hạm. Cái chiến cơ màu lam nhạt kia vẫn cuộn lấy hắn không buông, khiến hắn thiếu chút nữa rơi tan xác.

“Uy, Trường Canh! Ta gameover rồi! Kế tiếp phải dựa vào người thôi. Người nhất định phải báo thù rửa hận cho ta nha!”

“Chỉ sợ khó có thể làm được.....” Đông Phương Trường Canh tại bên kia máy liên lạc vẻ mặt cầu xin, “Ta cũng gameover.” Bởi vì hệ thống phán đoán chiến cơ của hắn bị cơ giáp bắn ra pháo cao xạ ngay mặt đánh trúng tan xác, hắn không thể không quay về Lạp Phổ Tháp.

Không quân trợ giúp lực quân Liên Minh còn không đến ba thành. Thế nhưng bên Đế Quốc, tình huống không quân cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cuối cùng trên bàn cờ, quân cờ có thể sử dụng cũng chỉ còn lại lực quân.

Cơ giáp cẩn thận bảo vệ trận địa, khiến quân Liên Minh nửa bước khó đi. Tập trung hỏa lực công kích cũng đồng thời hao phí rất nhiều năng lượng. Hơn nữa thời gian cứ trôi qua thêm mỗi một giây thì tình thế đối với quân Liên Minh càng trở nên phi thường bất lợi.

Không chỉ binh lính Liên Minh cảm thấy nôn nóng, người dân Liên Minh thông qua các loại phương tiện truyền thông quan sát trận diễn tập này cũng cảm thấy lòng nóng như lửa đốt.

“Quân Liên Minh cố gắng lên!”

“Các người là giỏi nhất, ta tin tưởng các người nhất định có thể tiến lên.”

Khu cư trú lâm thời cho nạn dân Aliya, mọi người tụ tập bên dưới màn hình lập thể, trong lòng không ngừng vì quân đội cổ vũ. Thiếu nữ từng được Aslan giúp đỡ ngồi trên xe lăn, hai bàn tay đan vào nhau nắm chặt, trong lòng càng không ngừng cầu nguyện.

[Aslan đại nhân, thắng lợi nhất định thuộc về người]

Mà tại ngoại ô hoàng đô Đế Quốc, trong tòa thành lam sắc, thân ảnh cao lớn đứng bên ban công, con người tím sẫm nhìn về phía Tây Bắc. Vị bằng hữu trẻ tuổi kia đang vì vinh diệu của Đế Quốc mà chiến đấu.

“Bệ hạ, cần phát tin tình hình chiến đấu diễn tập không?” Tổng quản phía sau cúi người hỏi.

“Không cần.” Arthur khoát tay, “Ta tin tưởng hẳn.”

[Lance, ta tin tưởng người nhất định sẽ không khuất phục.]

“Thực sự có ý tứ, tham mưu trưởng, người cảm giác ai sẽ là người thắng trận đánh giằng co này?” Douglas ngồi trên ghế, khẽ cười nói.

Nói như việc cùng hẳn không quan hệ, người này thật sự rất đáng giận. Đối với tư lệnh viên không thích hợp để mắng, Eugene trực tiếp lựa chọn không nhìn. Vừa rồi hẳn thật vất vả thắng Minh Châu một đường, hiện tại trò cũ chơi lại khẳng định vô dụng. Hẳn hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt giải vây cho đội lục quân.

“Tư lệnh viên, nếu để Lạp Phổ Tháp ra mặt.....”

Douglas ngăn Lillia đang muốn tiếp tục nói, “Còn chưa phải thời điểm.” Hẳn nở một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa, trong đôi mắt màu tím đi chợt lóe một mặt tinh quang.

“Rất nhanh nữ thần thắng lợi sẽ vẫy tay với chúng ta.”

“Tức chết ta! Chúng ta phải ở tại chỗ đợi lệnh tới khi nào đây? Thời gian sắp hết rồi.” Jack dùng lực đập sàn xe bọc thép. Hẳn y như một con sư tử bị nhốt, không có đất dụng võ, khó chịu đến mức cơ hồ muốn nổi điên.

Lưu Bình An vẫn ôm súng ngồi trong góc, cảm thấy người bên cạnh đột nhiên đứng lên.

“Fitzgerald?”

Fitzgerald đứng lên mở nóc xe bọc thép ra.

“Uy, người làm cái gì vậy?” Jack giật mình quay đầu nhìn. Bên ngoài là lửa đạn liên miên a, nhô ra khẳng định sẽ bị ngộ thương.

Người sau không chút nào để ý, trèo thang sắt nhảy lên nóc. Lưu Bình An cũng đứng lên muốn kéo hẳn lại. “Fitzgerald, nguy hiểm lắm! Người đang nhìn cái gì vậy?”

“Có chút không thích hợp.....”

Nghe Fitzgerald thì thầm nói nhỏ, Lưu Bình An cũng hiếu kỳ vươn đầu ra, chỉ thấy cơ giáp trên bãi biển đột nhiên xoay người nhảy ra sau cồn cát, sau đó hướng bên trong bán đảo chạy đi.

“Di? Tên kia lui lại kia!”

Hassan không dám tin nhìn màn hình biểu thị, “Chẳng lẽ An Nam bên kia đã đánh lén thành công?”

“Thời gian không đúng.” Aslan nhìn đồng hồ, tuy rằng bọn An Nam hẳn là tiến công rất nhanh, nhưng không có khả năng hiện tại đã bắt đầu đánh bất ngờ.

“Đội trưởng, radar biểu hiện có rất nhiều vật thể xuất hiện phía trên bán đảo.” Trinh sát viên cả kinh kêu lên: “Số lượng rất nhiều. Không biết là từ nơi nào mọc ra.”

Aslan nhìn vô số điểm đỏ rậm rạp trên màn hình, đó không có khả năng là quân Đế Quốc. Vậy mấy thứ này là gì đây?

“Tiên phong doanh lập tức lên bờ. Sau khi lên đất liền không cho phép hành động thiếu suy nghĩ, tra xét rõ ràng tình huống trận địa Đế Quốc liền lập tức báo cáo.”

Sau khi tiên phong doanh bao gồm cả đội hải quân lục chiến bên trong nhận được mệnh lệnh, lập tức trùng trùng điệp điệp đổ bộ lên bãi biển. Nhưng bọn hắn vừa lướt qua cồn cát, cảnh tượng trước mắt làm bọn họ đều sợ ngây người.

Chỉ thấy trên cát vàng hoang vu bò đầy nhện nhện biển chủng tối như mực, giống như một mảnh thảo nguyên đen kịt. Tại giữa thảo nguyên, quân Đế Quốc đang đau khổ chống đỡ.

“Trời ơi..... Kia không phải sự thật đi?”

Jack từ nóc xe thò đầu ra, phát ra kinh hô. Thông tin viên đã trước tiên đem tình huống báo cáo về tàu chỉ huy.

Khi hình ảnh được truyền lên màn hình, cư dân toàn thế giới đều khiếp sợ không thôi. Hiện trường diễn tập quân sự cư nhiên bị nhện nhện biển chủng tập kích.

“Lập tức đình chỉ diễn tập!” Văn tướng quân đứng lên, đầy mặt khẩn trương. Quay đầu nói với phó quan bên người: “Lập tức điều hải quân gần nhất đến đây. Liên lạc căn cứ chiến khu Tây Bắc, bảo bọn họ lập tức phái không quân trợ giúp.”

“Chờ chút đã!” Một tướng quân Liên Minh khác đột nhiên đứng lên, “Diễn tập còn chưa chấm dứt.”

“Người điên hả?” Thiếu tướng Đế Quốc chửi ầm lên, “Bọn họ sẽ chết hết đó!”

Trong Ủy ban liên hợp diễn tập xuất hiện nhiều ý kiến khác nhau, trong lúc nhất thời không thể thống nhất ý tưởng. Song phương cơ hồ sắp ra tay tàn nhẫn. Tuy rằng đã có người hướng căn cứ phụ cận phát ra thỉnh cầu cứu viện, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Mà lần diễn tập này chỉ sử dụng đạn bán thật, đạn được cũng không đầy đủ. Bọn họ không phải quân chính quy, căn bản không thể duy trì lâu lắm.

Lance đã mệnh lệnh căn cứ không trung chuyển động, thế nhưng tốc độ quá chậm, vừa rồi bị không quân Liên Minh tập kích, hòng pháo chính tổn hại nghiêm trọng. Tuy rằng không quân cũng vâng mệnh đi trước cứu viện, nhưng bởi vì vừa rồi kịch chiến, đạn được hiện tại thiếu nghiêm trọng.

“Hiện tại có thể cứu được quân Đế Quốc chỉ có lực quân Liên Minh.” Minh Châu nhìn về phía Lance, “Chúng ta phải cầu cứu bọn họ.”

Lance trầm mặc không lên tiếng, trong tay gắt gao nắm kiếm chỉ huy.

“Chẳng lẽ người muốn trở mặt nhìn Randolph bị nhện nhện giết chết?”

Lời Minh Châu giống như một thanh kiếm sắc, đâm vào tim Lance. Đó là sự thật hắn không thể trốn tránh, thế nhưng nếu hướng đối phương cầu cứu, hắn đồng dạng cũng không thể nhìn nhận sự thực phải đối mặt.

“Kết nối chủ chiến hạm Lạp Phổ Tháp của quân Liên Minh.” Minh Châu không đợi Lance đáp lại, đã tự tiện liên hệ tư lệnh của đối phương.

“Douglas tiên sinh, chúng ta cần người cứu viện. Chỉ cần lực quân các người có thể từ bên ngoài tiến công, chúng ta trong ngoài giáp công, cho dù không thể hoàn toàn đánh đuổi nhện nhện, cũng có thể kéo dài thời gian chờ viện quân đến.” Minh Châu hành lễ xong liền nôn nóng khẩn cầu nói.

Mà nam tử trên màn hình lại vẫn một bộ nhàn nhã, tựa hồ chuyện không liên quan mình. Hắn cong khóe miệng, “Thực xin lỗi, ta còn chưa nhận được lệnh diễn tập chấm dứt.”

“Cái gì?” Minh Châu ngạc nhiên mở to hai mắt.

“Ý của ta là, giờ phút này chúng ta vẫn còn là địch nhân. Ta vì cái gì phải giúp địch nhân a?”

“Người.....” Minh Châu nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng lại không thể phát tác. Đang muốn mở miệng lần nữa, Lance đã vươn tay ngăn hắn.

“Ta hiểu được.” Thiếu niên hít sâu một ngụm. Dem trường kiếm thu hồi vào vỏ, hấn sắc mặt rất khó xem, trong con ngươi thủy sắc mi lệ hiện lên thống khổ thật sâu, thế nhưng ngữ khí lại kiên định trước nay chưa từng có.

Quỳ một gối, cúi đầu, hai tay vung kiếm lên giữa, “Ta, Lance * Von * Alan Bella, đại biểu quân Đế Quốc tại liên hợp diễn tập đầu hàng.”

Douglas chờ đợi giờ khắc này đã thật lâu. Tuy rằng ngoài mặt bất động thanh sắc, nhưng trên thực tế, vui sướng trong lòng giống như phiên giang hải đảo không ngừng bốc lên. Tuy rằng đây chỉ là bước đầu tiên trong cả ván cờ, nhưng một bước này hẳn đã chiếm ưu thế.

102. Chương 133: Diễn Tập 5

133, diễn tập 5

“Đừng đùa chứ? Chúng ta chỉ có đạn dược vũ khí diễn tập bán thật thôi a.” Sau khi tiếp nhận mệnh lệnh từ Lạp Phổ Tháp, Hassan quay đầu nhìn Aslan, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Aslan trầm mặc cúi đầu, tựa hồ đang cân nhắc. Hiện tại nếu sử dụng vũ khí của bọn họ mà trực tiếp đối phó nhên nhện thì quả thật quá nguy hiểm. Hơn nữa đại bộ phận đều không có kinh nghiệm thực chiến.

Hơn nữa hẳn bây giờ còn có một điều băn khoăn khác, người quan trọng nhất trong lòng kia đang là quân tiên phong ở tuyến đầu. Không muốn Lưu Bình An rơi vào nguy hiểm, tuy rằng hẳn biết hiện tại tuyệt đối không thể để tình cảm cá nhân ảnh hưởng, thế nhưng hẳn dù có thế nào cũng vô pháp hạ lệnh xung phong được.

Cùng thời gian, đội ngũ tiên phong đã lên bờ cũng nhận được thông tin, thế nhưng bọn họ nhìn còn cát giờ như một biển nhên nhện biến chủng mệnh mông đen kịt, tất cả mọi người bởi vì khiếp sợ mà trong nháy mắt không kịp phản ứng gì. Thậm chí có người lộ ra thần sắc sợ hãi.

Đột nhiên có một thiếu niên hô to: “Còn sững sờ ở chỗ đó làm cái gì?”

Lưu Bình An đứng trên đỉnh xe bọc thép, nạp đầy đủ năng lượng cho súng laser, lại rút ra lựu đạn, “Lệnh tiêu diệt địch nhân đã hạ đạt. Các người nghe không hiểu sao?”

“Người đừng đùa chứ?” Có người nói: “Đó là thông tin từ Lạp Phổ Tháp truyền đến, quan chỉ huy lực quân của chúng ta còn chưa có hạ mệnh lệnh đâu.”

“Hơn nữa..... Ngay gã gia hỏa có vũ khí lợi hại như cơ giáp cũng lâm vào khốn cảnh. Không có cơ giáp, chúng ta đi còn không phải chịu chết sao?”

Lưu Bình An hừ lạnh nói: “Vũ khí lợi hại nhất không phải là cơ giáp. Trên thế giới vũ khí lợi hại nhất mang tên là ‘Dũng khí’. Ai có nó liền đi theo ta!”

Hắn nhảy lên, nhanh nhẹn từ cồn cát trượt xuống, một mình nhắm phía ‘Đại dương’ màu đen. Bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ, những người khác hai mắt nhìn nhau.

Một thân ảnh cao lớn khô ngô theo sát sau đó, Fitzgerald vác pháo phát xạ laser trên vai, nhên nhện chắn trước mặt bị tạc bay loạn xạ.

Đồng thời Jack điều khiển xe bọc thép lưỡng hình lao xuống cồn cát, “Sao có thể để tên xú tiểu tử kia chiếm hết nổi bật, hỡi anh em đội hải quân lục chiến! Xung phong!”

“Cái gì? Tiên phong doanh tiến lên?” Hassan sau khi nghe thông tin viên báo cáo liền chấn động. Aslan sắc mặt xanh mét, lập tức mệnh lệnh thông tin viên liên tiếp kết nối thông tin với đoàn xe bọc thép và chiến hạm.

“Các vị, lực quân Đế Quốc bị quân đoàn nhên nhện biển chủng tập kích. Ta biết hiện tại vẫn đang diễn tập, mà bọn họ là quân địch của chúng ta. Thế nhưng, bọn họ cũng là nhân loại, là đồng bào của chúng ta.”

“Thân là một quân nhân, chúng ta tuyệt đối không thể thấy chết mà không cứu. Các người nói có đúng không?”

Từ máy liên lạc truyền đến tiếng vọng đinh tai nhức óc, “Đúng!”

“Toàn thể đi tới, xung phong!”

Đội ngũ màu xanh lá mạ một đường giết thẳng vào giữa đại quân nhên nhện biển chủng đen không thấy điểm cuối, tiếng nổ mạnh bay vút lên cao. Khắp nơi đều là ánh lửa và hải cốt nhên nhện bị nổ tung. Đại quân nhên nhện phát hiện địch nhân sau lưng, lập tức quay đầu trả đũa.

Mấy con nhên nhện cùng nhau bao vây xe bọc thép. Nhóm binh lính nguyên bản lòng còn sợ hãi cũng đã giết đỏ cả mắt rồi, từ trong xe bọc thép lao ra, gờ súng laser bắn phá.

Mà quân Đế Quốc nhìn thấy viện quân đến, tất cả mọi người tinh thần chấn động. Hai quân trong ngoài giáp công, dần dần nghịch chuyển tình thế.

Bắn tan xác thứ đang xông tới, Fitzgerald quay đầu cứ nhiên không thấy thiếu niên phía sau đâu. Hắn kích động ngẩng đầu tìm xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa, thiếu niên linh hoạt tránh thoát tơ nhện, lại trên mặt đất lăn lộn, né qua mấy cái chân dài mảnh. Loại trường hợp này mạo hiểm vạn phần, chỉ cần sai một li một tấc thôi, thiếu niên sẽ bị đập nát.

“Tiểu An!” Fitzgeralds nôn nóng hô to. Hắn muốn bảo vệ thiếu niên, tuyệt đối không thể để người đó bị thương tổn. Thân thể như mũi tên nhắm phía thiếu niên, nhưng người sau đã chui xuống bên dưới con nhện khổng lồ, dùng trường kiếm laser rạch lên bụng nó.

Chất lỏng màu lục dính đầy người thiếu niên, thế nhưng người này không chút nào để ý, cả người tản ra lệ khí, hưng phấn kêu to ‘Giết’. Ném ra mấy khóa lựu đạn, lập tức ánh lửa tận trời. Mấy con nhên nhện ngay phía trước bị nổ cháy xém, mặt đất một mảnh cháy đen. Thiếu niên đạp lên thi thể nhên nhện, dùng kiếm laser tiếp tục chém giết.

Loại chiến đấu không muốn sống này chính là phương thức mà thiếu niên bình thường chiến đấu hay sao?

Fitzgerald cảm giác tâm trầm trọng như bỏ chì, lo lắng, sầu lo, đau lòng, không ngừng khuếch tán trong lòng. Hắn biết thiếu niên mỗi lần chiến đấu đều nhất định liều mạng. Mỗi một lần đều ôm ấp quyết tâm chết trận.

Hắn không muốn chuyện như vậy xảy ra. Hắn sẽ trở thành kiếm và thuẫn, bảo vệ tốt người quan trọng nhất này.

Lưu Bình An giết đỏ cả mắt rồi, thỉnh linh cảm thấy sau đầu có tiếng gió, hắn lặn về phía trước một vòng, quay đầu nhìn lại. Con nhện to lớn phía sau đã bị một đường sáng màu lam bắn thủng đầu. Mà một con khác thì bị Fitzgerald một phát pháo nổ banh chành.

Fitzgerald nhanh chóng tiến đến phía sau hắn, “Tiểu An, không có việc gì chứ?”

Lưu Bình An ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn phương hướng chùm tia sáng màu lam bắn tới. Chỉ thấy trên cồn cát đã dựng lên vài thanh súng laser bắn tia cự ly dài. Đội lực quân bắn tia đang ở phía sau trợ giúp bọn họ.

Hắn cong khoe miệng, quay đầu tiếp tục xung phong về trước. Fitzgerald theo sát phía sau.

Thanh niên tóc trắng nằm trên cồn cát xuyên qua ống ngắm thấy được nụ cười nhạt kia của thiếu niên, cũng đồng thời nhếch khoe môi. Đó là nụ cười tín nhiệm.

“Đội ngũ phe ta lại xung phong về phía trước, xem ra sự trợ giúp của đội bắn tia đã xóa đi lo lắng sau lưng cho bọn họ rồi.” Hassan hưng phấn báo cáo.

“Mệnh lệnh mọi người hướng hai bên tản ra.”

Cho rằng Aslan sắp ra lệnh để nhóm pháo thủ tiến công, Hassan khó hiểu hỏi: “Năng lượng của pháo laser cự ly dài không phải đã dùng hết rồi sao?” Bọn họ lúc trước đối kháng cùng cơ, năng lượng đã dùng thật không còn cách càn tui bao nhiêu.

“Bộ Nghiên cứu vũ khí nói muốn dùng vũ khí bí mật.” Aslan thần bí nháy mắt với Hassan mấy cái.

Người sau sờ sờ mũi, “Cái tiểu gia hỏa kia lại làm ra thứ kỳ quái gì mới sao?”

Connor đứng bên cạnh pháo đài hưng phấn kêu to, “Rốt cuộc đến phiên bảo bối của ta lên sân khấu! Ha ha.....”

“Ồn muốn chết, thứ đó thật sự có thể có dùng được sao?” Người trên pháo đài rống trở về, hẳn bị tiểu gia hỏa này làm cho lỗ tai đều phải điếc.

“Đương nhiên là dùng được. Mau phát xạ đi!”

“Biết rồi!” Pháo thủ nhanh chóng ngắm chuẩn mục tiêu, ấn nút khởi động. Một viên đạn pháo kỳ lạ bay về phía quân đoàn nhên nhện, rơi xuống đất rồi nổ tung, chất nhầy màu vàng nhạt nhanh chóng bành trướng, bao trùm một mảng lớn nhên nhện, còn lan tràn đến cả xe bọc thép của quân Đế Quốc.

Chất nhầy cô đọng lại giống y như hổ phách. Tất cả nhên nhện thậm chí toàn bộ xe bọc thép của quân Đế Quốc cũng bị cố định tại chỗ.

Pháo thủ bị uy lực vũ khí dọa sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, Connor thè lưỡi, “Không việc gì đâu, hòa tan được mà.”

Quân Liên Minh xem nhên nhện bị cố định trở thành đậu hủ mà cắt. Quân đoàn nhên nhện đen kịt bắt đầu lui lại, thế nhưng phía sau chúng nó lại xuất hiện một đội ngũ màu xanh lá mạ khác.

“Tối quá muộn rồi!” Aslan nói với nam tử trên màn hình thông tin.

Đối phương hừ lạnh, “Không, ta cảm giác vừa đúng lúc.” Nói xong, An Nam xoay người lại, nói với cấp dưới: “Chúng ta đến thu thập toàn bộ lũ còn thừa đi. Để cho đám quái vật đen thui đó biết lợi hại của chúng ta.”

An Nam dẫn dắt đoàn lực quân kia quả nhiên cũng không phải ăn chay. Vừa nhanh vừa độc tiêu diệt toàn bộ số nhên nhện còn lại, đoàn đội của Aslan căn bản không có cơ hội ra tay nữa.

Cho dù qua rất nhiều năm sau, vẫn có không ít người nhớ rõ cái ngày kinh tâm động phách kia. Ánh tà dương cuối ngày phủ lên toàn bộ bán đảo một màu hồng sắc, đất đai khô cằn phủ đầy hài cốt nhên nhện. Các chiến sĩ trẻ tuổi đạt được lần thắng lợi đầu tiên trong kiếp sống quân sự.

Mọi người khắp các nơi trên thế giới đều đang nhiệt liệt thảo luận chuyện này. Các kênh truyền thông đều cao độ tán dương quân Liên Minh anh dũng và nhân nghĩa. Người Aliya vì anh hùng của bọn họ càng không ngừng hoan hô, từ tổng thống ở thủ đô Liên Minh, cho tới dân chúng phổ thông đều cảm thấy vô cùng hưng phấn lẫn tự hào.

Thế nhưng đối với một mảnh khen ngợi và hoan hô đó, kỳ thật đại bộ phận binh lính đều không hề có bất luận cảm giác nào. Phần đông bọn họ đều bị thương, đã đưa đến bệnh viện trị liệu, số còn lại cũng cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi có nhu cầu cấp bách muốn nghỉ ngơi.

Chung quy bọn họ đều không phải quân nhân đầy kinh nghiệm trên sa trường, còn quá mức tuổi trẻ, chưa thể thích ứng với loại chiến đấu tàn khốc này. Nhưng sự kiện này trong kiếp sống quân sự của bọn họ không thể nghi ngờ là nét bút xinh đẹp nhất, cũng như là một lần kinh nghiệm trọng yếu, vì ngày sau khi bọn họ chân chính đầu nhập chiến trường mà chuẩn bị sẵn sàng.

Còn đối với quân Đế Quốc chiến bại mà nói, cũng không đáng xấu hổ. Bởi vì bọn họ không phải bại bởi quân Liên Minh, mà là bởi vì nhên nhện đánh lên mà chiến bại. Bởi vì kiên trì chống cự đến một khắc cuối cùng, hơn nữa lại cùng viện quân tiêu diệt nhên nhện, cho nên bọn họ vẫn chiếm được đại bộ phận truyền thông tán dương.

Nhưng đối với người nào đó mà nói, lại là ác mộng bắt đầu.

Vàng mặt trời hoàng hôn đã chìm vào đường phân cách trời và biển, nơi giao tiếp chỉ còn lại một nét đỏ sẫm. Gió nhẹ thổi vỗ về mái tóc thủy sắc của thiếu niên, hắn đứng yên tại bờ biển thật lâu. Đến tận lúc có người đến báo cho hắn, điện hạ mời hắn ghé qua. Hắn mới chậm rãi xoay người, ánh sáng màu đỏ chiếu lên một bên gương mặt hắn, phảng phất vì hắn tô lên một tầng son phấn điểm trang.

Trên khuôn mặt tuần mỹ phi phạm, con ngươi thủy sắc trong veo sáng ngời ảm đạm. Lại mang theo cảm xúc phân không ra là ưu thương hay hối hận. Phảng phất như nếu có ai duỗi tay chạm vào, hắn liền sẽ hóa thành bọt nước mà biến mất. Xinh đẹp mà mờ ảo, khiến người đến thông báo cũng nhìn đến ngốc.

Sau khi diễn tập kết thúc, bán đảo So Lý có khả năng sẽ lại bị nhèn nhện tập kích, cho nên đội ngũ diễn tập lập tức rút khỏi đó. Mà đội ngũ cần nghỉ ngơi hồi phục, nên tạm thời đóng quân nghỉ dưỡng ở đảo nhỏ phía nam.

Thiếu niên đi đến trước cửa một căn biệt thự nghỉ dưỡng. Cửa chính biệt thự bằng gỗ có treo trang trí bó hoa và vật phẩm trang sức bằng bạc. Toát ra cảm giác khác hẳn những biệt thự gỗ cùng kiểu dáng khác.

Lance hít sâu một hơi, tay nắm lại đặt lên cửa. Thế nhưng cánh cửa lại mở từ trong ra, có người đợi không kịp thò tay kéo hắn đi vào.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người hẳn là có thể đoán ra Lance sẽ nhận cái dạng đối đãi gì đi? Không cần ta viết ra đi?

Bởi vì ta muốn đi suối nước nóng nghỉ phép, cho nên hai ngày kế tiếp không thể có chương mới nga.

103. Chương 134: Bóng Đêm 1

134, bóng đêm 1

“..... Đồng tâm hiệp lực, chiến thắng địch nhân, đánh lũ quái vật nhèn nhện lui về hang ổ đi.....” Tiếng đàn hoạt bát sinh động cùng với tiếng ca sung sướng phiêu đảng trên bầu trời doanh địa.

Trên bãi đất trống ở một khu biệt thự khác, mọc lên một đám lều trại màu xanh lục. Nơi này là doanh địa lâm thời của quân Liên Minh. Bởi vì nhân số tương đối nhiều, nên không phải tất cả học viên đều có thể nghỉ ngơi trong biệt thự. Đại bộ phận đều đóng quân ở chỗ này.

Tuy rằng đa số mọi người đều đã đi nghỉ ngơi, nhưng có một ít gia hỏa tinh lực quá thừa đang ngằm chúc mừng. Bọn họ ở trên bãi đất trống đốt lửa trại, ca hát khiêu vũ, hút thuốc uống rượu, đánh bài nói chuyện phiếm, vô cùng náo nhiệt.

Tiếng hát và tiếng đàn của Hassan là ắt không thể thiếu, mà có vài tên uống hơi nhiều cũng cùng hắn hát lung tung cả lên, không ngừng có người lớn tiếng hoan hô. Mà bên kia, hai gã đại cá tử đang so bấp thịt, không ít người ở bên cạnh hò hét trợ uy.

“Fitzgerald cố lên!” Connor hô to, vì bằng hữu của mình cổ vũ. Từ thân hình mà xem, đối thủ của Fitzgerald so với hắn còn to con hơn, thế nhưng đã nghẹn đến mức mặt đỏ bừng. Nhưng trên trán Fitzgerald lại một giọt mồ hôi cũng không có.

Rất nhanh hắn liền thắng đối thủ, Lưu Bình An bắt đầu hướng những người khác lấy tiền.

“Đến đến đến, người thua phải chịu trận nga.”

“X, bàn thứ 10 rồi đó. Hắn khẳng định là ăn gian.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Mau trả tiền lại đây!”

Sau khi Fitzgerald làm theo lời Lưu Bình An nói, đem một khối đá nắm trong tay bóp nát, không còn ai dám kháng nghị nữa.

“Tiểu An, hôm nay kiếm được khá ghê.” Connor đếm tiền, ánh mắt biến thành hình hai tờ đôla.

Nhưng Lưu Bình An lại không đáp lại, mà quay đầu nhìn về phía một chỗ náo nhiệt nhất. Thanh niên tóc vàng mắt xanh giống như chúng tinh ủng nguyệt [tâm điểm của đám đông] bị đám người vây quanh. Hắn ngồi cạnh lửa trại, ánh lửa màu vàng kim hắt lên mái tóc vàng càng thêm chói mắt, ánh lửa chiếu vào đôi mắt của hắn, màu xanh biếc chuyển thành màu xanh ngọc sâu thẳm, bên trong như cũng có hai ngọn lửa đang nhảy múa.

Trải qua một trận chiến này, Aslan nhân khí càng thêm cao. Không chỉ trong học viện quân sự Aliya, ngay cả các học viện khác cũng có không ít học viên bày tỏ tình cảm kính ngưỡng với người này.

Vô luận mọi người khen ngợi hắn bao nhiêu, các thiếu nữ ngưỡng đến bao nhiêu ánh mắt quý mến, thanh niên thủy chung vẫn mang theo nụ cười khiêm tốn.

“Tiểu An..... Người nhìn gì vậy?” Connor ngẩng đầu chú ý tới thiếu niên tựa hồ không yên lòng, theo tầm mắt thiếu niên nhìn lại. Phát hiện đối phương đang nhìn người khác, trong lòng một trận không thoải mái.

“Tiểu An..... Người thích Aslan, đúng không?”

Lưu Bình An trong lòng kêu “đông” một tiếng, cuống quýt cúi đầu cầm lấy lon bia bên cạnh nhét vào miệng Connor mà trút.

“Ngu ngốc! Uống đi!”

“Ân ngô ân ân.....” [Tiểu An quá phận _]

Nhưng Lưu Bình An không phát hiện ra, người vừa rồi bị nhìn chăm chú cũng đang nhìn chăm chú vào hắn. Aslan một bên xã giao với những người khác, một bên luôn là không tự giác nhìn qua phương hướng Lưu Bình An.

Nhất cử nhất động của thiếu niên tựa hồ đều có thể tác động đến tâm của hắn.

Hôm nay khi hạ lệnh xung phong, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến một mình thiếu niên. Hắn nhất định phải lập tức đi cứu người quan trọng nhất kia.

Aslan trong lòng rất rõ ràng, hắn như vậy tuyệt đối không phải là một quan chỉ huy tốt, lại càng không phải chuyện một quân nhân nên làm. Thế nhưng hắn không thể khắc chế loại suy nghĩ này. Không thể lừa gạt tâm chính mình. Cho nên, lúc mọi người khen ngợi hắn, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy áy náy.

Xin đừng gọi ta là anh hùng. Ta bất quá là một gia hỏa ích kỷ vì người mình yêu mà chiến đấu mà thôi.

“Kỳ quái, tư lệnh viên của chúng ta biến đi nơi nào rồi?” Có người chú ý tới cấp trên cao nhất của bọn họ cư nhiên không ở đây. Tuy rằng chỉ là hội chúc mừng lén, thế nhưng đội ngũ cán bộ cơ hồ đều tham gia. Chỉ mình tư lệnh viên là không có, thật sự rất kỳ quái a.

“Không biết a. Nhưng mà tên kia không ở đây, chúng ta không phải càng thoải mái hơn sao?”

Aslan đối với điểm này cũng cảm thấy nghi hoặc, hắn luôn cảm giác Douglas người này có điểm quỷ dị. Nhưng đến cùng là chỗ nào không đúng, thì hắn không thể nói ra được.

“Aslan đại nhân, ta kính người một ly.” Đội trưởng Không quân Lillia đem chén rượu đưa tới trước mặt Aslan. Tuy rằng trên người nàng vẫn mặc quân trang, nhưng trên mặt lại trang điểm trang nhã, dưới ánh lửa có vẻ xinh đẹp động nhân.

Đôi mắt Aslan chợt lóe một tia tinh quang, mỉm cười tiếp nhận chén rượu, nâng chén cạn.

“Aslan đại nhân quả nhiên sáng khoái. Lại đến một ly.” Lillia vì hắn rót rượu, sau đó chính mình cũng cầm chén rượu đầy.

Hai người đối ẩm, mà những người khác bắt đầu ồn ào, cá cược xem trong hai người ai đổ trước. Thậm chí có người bắt đầu huyết sáo. Tuy rằng không khí rất náo nhiệt, thế nhưng lại có người lạnh lẽo như băng.

“Aslan điểm phúc khôn cùng nha.” Eugene không biết từ nơi nào chui ra. Sắc mặt có điểm ửng đỏ, tựa hồ cũng uống không ít.

“Ta cảm giác Aslan như vậy không tốt lắm.....” Fitzgerald tuy rằng chậm tiêu, nhưng trực giác luôn luôn đúng. Hắn cảm giác Aslan như thế này, Lưu Bình An sẽ không cao hứng.

“Tiểu An, người nói Aslan sẽ bị mỹ nữ kia hạ đo ván sao?” Lúc Connor quay đầu, phát hiện không thấy thiếu niên ngồi bên người đâu, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng thiếu niên dần dần chìm vào bóng đêm.

“Ừ, Tiểu An..... Người đi đâu đó?”

“Đi tiểu.”

Từ trong bóng đêm truyền đến thanh âm thiếu niên, Connor cảm giác ngữ khí kia căn bản không giống như là đi WC, lộ ra hàn ý thật sâu.

Lưu Bình An biết mình không nên tức giận như vậy. Aslan vốn rất được hoan nghênh, có mỹ nữ tìm hắn uống rượu thực bình thường. Nếu có mỹ nữ chủ động tìm mình uống rượu mà nói, mình cũng nhất định sẽ vui vẻ nhận.

Thế nhưng Lưu Bình An chính là không thể bình ổn tức giận trong lòng. Loại cảm giác này thật sự rất kỳ quái. Bản thân phảng phất trở nên không giống chính mình. Quá mức để ý một sự vật cũng không phải chuyện tốt gì.

Tựa như hắn rất để ý Agnes, cho nên sẵn sàng hy sinh tính mạng bảo vệ. Nhưng thứ trọng yếu này không thể có quá nhiều, bởi vì nếu quá nhiều, hai tay sẽ không thể nắm chặt, cũng thực dễ dàng mất đi.

Vạn nhất ngày nào đó hắn mất đi.....

Lưu Bình An đột nhiên hô to, đánh gãy suy nghĩ của mình. Tuyệt đối sẽ không phát sinh cái loại sự tình này! Hắn không bao giờ muốn lại thưởng thức qua loại mất đi đau khổ này nữa.

Bãi biển trống trải không một tiếng động, chỉ có tiếng sóng vỗ bờ soàn soạt. Bầu trời đêm mênh mông bát ngát trong veo vắt ngang vô số ngôi sao, giống như một dải lụa ngân sa màu tử lam mềm mại.

Ngân hà sáng rọi, kéo dài đến tận nơi trời biển giao nhau. Ngọn gió mơn trớn mặt biển, từng gợn sóng trắng xóa lãng hoa nhẹ nhàng lan tỏa. Hòn đảo nhỏ vào đêm chính là xinh đẹp yên tĩnh như vậy. Cơ hồ khiến Lưu Bình An chìm đắm trong đó.

Hắn chân trần thong thả bước trên bờ cát, cảm giác lớp cát dưới chân nhả nhụi ướt át. Tại chiến trường phương xa cũng là một mảnh cát ngút ngàn, thế nhưng trong từng hạt cát đó lại tràn ngập cam bầy tử vong. Cát lún cùng nhều nhện ẩn náu trong đó tùy thời sẽ cướp đi tính mạng binh lính.

Khi hắn nhìn về phía mặt biển, phát hiện trên mặt biển tối đen cư nhiên có một thân thể trắng ngần đang chậm rãi di động. Người nọ thân thể quang lỏa, cái lưng duyên dáng từng bước một chìm vào lòng biển.

Không thể nào? Khuya như vậy mà còn có người lỏa thể đi bơi.

Lưu Bình An cũng không muốn quá nhiều hứng thú của người khác, thế nhưng người nọ lặn vào trong nước thật lâu cũng không nổi lên. Khiến hắn cảm giác không quá thích hợp.

Sẽ không phải là chân rút gân rồi sặc nước đi?

Thật là đủ sát phong cảnh, khó được dịp ban đêm thoải mái nhàn nhã liền bị con quỷ nước này đánh vỡ. Lưu Bình An thấp giọng nguyên rửa, cởi áo, chạy xuống biển.

Hụp người tại chỗ người nọ trầm xuống, bởi vì đáy biển quá tối, hắn chỉ có thể tận lực đưa tay quờ quạng. Ngay khi hắn đụng tới một bàn tay, liền dùng lực cầm bàn tay kia, đem đối phương kéo lên mặt nước.

Thật vất vả tha đối phương lên mặt nước, sau khi nhìn rõ diện mạo đối phương, Lưu Bình An chấn động.

Sao lại là hắn?

104. Chương 135: Bóng Đêm 2

135, bóng đêm 2

Từ trong biển tha cả người thiếu niên lên, sợi tóc thủy sắc ướt đầm dính trên gương mặt, khiến cho nguyên bản dung mạo mỹ lệ thêm một tầng diễm sắc. Ánh sáng tuy rằng âm đạm, thế nhưng lại vẫn có thể nhìn thấy trên làn da thiếu niên đều là ẩn ký tình dục. Đặc biệt bên trong đùi và bộ vị mẫn cảm trước ngực, càng dày đặc vết cắn và dấu hôn.

Chú ý tới chân lẫn cổ tay hắn đều có dấu vết bị trói, Lưu Bình An đại khái cũng đoán được hắn gặp phải chuyện gì, nghĩ: Người trưởng thành ra cái dạng này quả nhiên là bị kịch.

Giúp đối phương ấn nước trong lồng ngực ra, rồi làm hô hấp nhân tạo, thiếu niên dần dần hồi tỉnh.

Vào lúc trong con người thủy sắc phản chiếu bóng dáng Lưu Bình An, một bàn tay liền hung hăng tát lên mặt hắn. Lưu Bình An cảm giác một bên mặt nóng bừng đau rát. Tục ngữ có câu, ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng a, hắn đương nhiên cũng không chút khách khí hung hăng trả cho Lance một bạt tay.

“Con chuột dơ bẩn nhà người, dám đánh ta?” Con người thủy sắc bắn ra quang mang ngoan lệ, nắm áo Lưu Bình An tung ra một quyền.

Vốn dĩ Lưu Bình An còn có điểm đồng tình với Lance, thế nhưng loại thái độ này của đối phương thật sự khiến hắn căm tức. Nắm chặt tay thành quyền, hung hăng tấn công gương mặt xinh đẹp kia. Hai người ở trên bờ cát đánh loạn xà ngầu, đánh đến khó mà hoà giải.

Cuối cùng lấy việc Lance thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống đất mà chấm dứt. Bộ dáng chật vật không chịu nổi kia thật sự làm người ta khó có thể liên tưởng tới hắn khi bình thường. Khuôn mặt xinh đẹp bị đánh xanh tím, má phải sưng phù lên. Trên mái tóc thủy sắc dính đầy hạt cát.

Hắn bị Lưu Bình An ngăn chặn, chỉ có cặp con người thủy sắc kia vẫn tản ra ý chí chiến đấu bất khuất không từ bỏ. Lưu Bình An cũng không tốt hơn bao nhiêu, trên người và tóc cũng dính đầy cát, khóe miệng bị rách, mắt bầm thành một khối.

Trong bóng đêm, nước biển vỗ lên bờ cát phát ra âm thanh soạt soạt, hai người hỗn loạn trầm trọng thở dốc.

“Nhận thua đi!” Lưu Bình An hoàn toàn chiếm thượng phong, ngăn chặn Lance nói.

“Không bao giờ!” Lance phun nước bọt mang theo tơ máu, trừng đối phương nói.

“A..... Hiện tại ngược lại rất có khí thế nha. Vậy khi đó vì cái gì lại khăng khất nhận thua chứ?” Vốn Lưu Bình An chỉ muốn nói móc đối phương một chút, giáo huấn thiếu niên cao ngạo này một tẹo. Đối với quý tộc như Lance mà nói, không có thương tổn gì nghiêm trọng hơn so với lòng tự trọng bị hao tổn.

Quả nhiên, con người thủy sắc mỹ lệ của đối phương trong nháy mắt lộ ra biểu tình đau khổ, nhưng rất nhanh liền biến thành oán hận.

“Ta muốn giết người. Buông ra ta! Đường đường chính chính quyết đấu với ta một trận.”

“Ặc.....” Lưu Bình An nhin không được cười ha ha, quả nhiên chính là đại thiếu gia quý tộc nha. Người như thế nên trêu cợt một chút.

Hắn đem đùi chống giữa hai chân Lance, cúi người cố ý thổi khí bên tai hắn, “Chắc chắc..... Nhìn người hiện tại cái dạng này, là muốn dùng chỗ này theo ta ‘Quyết đấu’ sao?”

Cảm thấy đối phương cả người run lên, hắn tiếp tục nói: “Xem ra những người đó đều không có yêu thương người đủ tốt nha. Còn có tinh lực dư thừa.”

Lance cả người run rẩy càng thêm lợi hại, đôi mắt bịt kín một tầng hơi nước mỏng manh, mà khóe mắt cũng phấp phấp. Nhưng hắn vẫn cắn môi, tràn ngập hận ý trừng Lưu Bình An. Nếu ánh mắt có thể giết người, Lưu Bình An khẳng định đã bị nghìn đao chém nát.

Nhìn mặt đối phương tăng tốc tới gần, Lưu Bình An còn chưa kịp phản ứng đột nhiên cảm thấy trán đau nhức. Lance cứ nhiên dùng đầu hung hăng cụng hấn.

“Đau chết” Lưu Bình An bị cổ ngoan kinh kia của đối phương dọa, nhảy ra vài bước. Nhìn biểu tình của Lance, hấn đột nhiên cảm giác mình có điểm không đúng.

Giống như thật quá phận, không nên xát muối lên vết thương của đối phương.

Lance đứng lên, đang muốn phát câu, đột nhiên cảm thấy bả vai được phủ lên một tầng quần áo. Đó là áo khoác quân trang của Lưu Bình An.

“Mặc đi. Đừng để những người khác nhìn thấy.”

Nếu để người khác nhìn thấy dấu vết trên người hấn, đại khái sẽ bị khinh bỉ đi. Sau khi minh bạch ý tứ đối phương, nội tâm Lance trừ bỏ oán hận và lửa giận, còn dâng lên một cảm giác kỳ quái.

“Áo gì vừa dơ vừa hôi!”

Nhìn đối phương đẩy mặt ghét bỏ, Lưu Bình An lại vọt lên một cổ căm tức. “Thật xin lỗi quá nha, hiện tại cũng chỉ có cái áo vừa dơ vừa hôi này thôi, không thích có thể không mặc a, nữ vương điện hạ.”

“Ta không muốn mặc đâu. Mau tìm quần áo của ta!”

“Cái gì?” Lưu Bình An quả thực không thể tin được, vừa rồi gia hỏa còn một bộ mặt người chết cứ nhiên hiện tại liền biến thành nữ vương sai sử người khác.

“Quần áo đặt trên bờ cát nơi ta xuống nước, người cứng rắn tha ta lên bờ, hại ta không rõ phương hướng. Người có trách nhiệm giúp ta tìm trở về.”

“Cái gì? Người không phải ở trong biển rồi hết tự sát sao? Còn tìm quần áo cái gì nha?”

Trong con người thủy sắc chợt lóe một điều gì đó, nhưng rất nhanh liền đổi thành nỗi giận dùm dùm, Lance kéo cổ áo Lưu Bình An, “Ngu ngốc! Ai nói ta muốn tự sát!”

“Nga..... Không phải sao?”

Nhận thấy ánh mắt đối phương mang theo một điểm đùa cợt, Lance hất tay bỏ Lưu Bình An ra, “Đương nhiên không phải!”

Kỳ thật hấn thật sự có nghĩ như vậy, tuy rằng chỉ là suy nghĩ trong nháy mắt. Đêm nay hấn nhận hết đau đớn và phản bội, tôn nghiêm bị hung hăng giẫm đạp. Hấn không biết mình bằng cách nào đi đến bờ biển, lúc nhìn đến đại hải tối đen vô tận kia, chỉ cảm thấy thân thể của mình thực dơ bẩn, hấn là nên tẩy rửa một chút.

Ma xui quỷ khiến cởi quần áo đi xuống nước, đại hải tựa hồ có lực kêu gọi kỳ dị, khiến hấn từng bước một trầm mình. Hấn cảm thụ được nước biển lạnh lẽo vây quanh, ngay lúc hô hấp dần dần khó khăn, hấn cũng không nghĩ tới muốn nổi lên mặt nước.

Kỳ thật từ ngày hấn bắt đầu trở thành ong chúa, cũng đã biết một ngày nào đó sẽ biến thành như vậy. Đó là vận mệnh của hấn, không thể đào thoát vận mệnh. Thế nhưng hấn không có lựa chọn nào khác, đối với quý tộc xuống dốc như hấn, đây là cơ hội duy nhất.

Cho nên hấn vẫn thực cố gắng, vẫn duy trì cường thế và ngạo khí. Muốn chứng minh cho mọi người xem, hấn không phải chỉ có thể phát ra tác dụng của ong chúa. Làm một quân nhân, làm một tướng lãnh, hấn sẽ vì Đế Quốc mang đến vinh diệu, dùng sinh mệnh đi bảo hộ quốc gia của chính mình.

Đáng tiếc hết thấy tựa hồ đều là bản thân ảo tưởng mà thôi. Trong biệt thự, hấn không hề nghĩ sẽ nhìn thấy người kia. Trừ bỏ nam nhân đang dò xét mỹ mạo của hấn, còn có nam tử trầm mặc cứng nhắc kia.

Hấn giống như điên lên hướng tới nam tử truy vấn: Vì cái gì? Mà nam tử chỉ xoay người hành lễ với gia hỏa giống như Ác Ma kia, tôn kính gọi ‘Điện hạ’.

“Randolph cũng không phải là chó nga. Hấn là sói.....” Nam nhân lộ ra nụ cười chiến thắng, sờ gương mặt thanh niên kiên nghị đang hành lễ với mình kia.

“Thông minh lại hung tàn, sói sẽ không thể không chế chính mình mà lộ ra rằng nanh với chủ nhân nga.”

Con người màu lục nhạt mất đi ôn nhu ngày xưa, bao hàm tình dục và chiếm hữu. Cảm giác được thanh niên che dấu bản tính thật dưới mặt nạ lạnh lùng, Lance triệt để tuyệt vọng.

“Uy uy, hồi hồn nha!” Có người vỗ tay trước mặt, khiến Lance từ trong trí nhớ đau khổ trở lại hiện thực. Chỉ thấy Lưu Bình An đem một đoàn quần áo ném đến trước mặt hắn.

“Cầm! Hắn là của người.”

Lance vẫn xem thiếu niên tóc đen gầy yếu này không vừa mắt, nhưng lúc này cũng không muốn nổi giận làm gì. Ít nhất người này không dối trá giống những người đó, chỉ tham lam bề ngoài của hắn.

“Giúp ta mặc vào!”

“Cái gì?” Lưu Bình An quả thực không thể tin được đối phương có thể mở miệng nói câu này. Không coi ai ra gì cũng phải có mức độ chứ?

“Còn lâu! Người cho rằng người khắp thiên hạ đều vì người phục vụ sao?”

Thanh âm chưa dứt, thiếu niên tóc thủy lam trước mặt Lưu Bình An cởi áo khoác trên người xuống. Thân thể quang lỏa dưới ánh sao trời hoàn toàn hiện ra trước mặt Lưu Bình An.

Người hắn không có cơ bắp nảy nở khoa trương như tráng hán, cũng không phải tinh tế mà nhu nhược như thiếu niên, thân thể rắn chắc mà mềm dẻo, đường cong duyên dáng. Giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ do thần chế tác. Mà dấu vết tình yêu tại vị trí mẫn cảm càng dụ hoặc người. Vô luận nam hay nữ đều sẽ điên cuồng vì hắn đi.

“Giúp ta mặc vào.....”

Đối mặt loại dụ hoặc này, Lưu Bình An chỉ bình tĩnh phủ áo sơ mi lên người đối phương, thực nghiêm túc giúp hắn mặc vào.

“Vì cái gì.....”

Con người thủy sắc chợt lóe kinh ngạc, sau đó biến thành sỉ nhục và căm tức, “Người..... Vì cái gì.....”

“Thân thể là vũ khí rất lợi hại, nhất là người xinh đẹp giống như người vậy. Cho nên không cần dùng trên loại người không hề giá trị như ta đâu.”

“Người hắn nên lợi dụng vũ khí của chính mình cho tốt, đối phó những tên đã hung hăng thương tổn người, giẫm lên người của người.”

Hắn chính là như vậy mà đi qua những ngày thống khổ và vất vả. Hung hăng báo thù những kẻ chà đạp hắn. Thấy được bộ dáng Lance chật vật kia, trong nháy mắt, hắn tựa hồ thấy được quá khứ của chính mình. Cho nên nhịn không được trào phúng vài câu, kỳ thật hắn là đang trào phúng chính mình.

Mình quả thật là một con chuột dơ bẩn, bị người giẫm lên phỉ nhổ cũng không phản kháng, tại lúc địch nhân lơ đãng, hung hăng cắn đối phương một ngụm.

“Đừng khuất phục bọn họ, ta tin người nhất định có thể làm được.”

Tác giả có lời muốn nói: Lúc trước có người đề cập qua ong chúa vs ong chúa..... Cho nên tà ác một chút. Bất quá, Lance cũng không phải thích Tiểu An, bây giờ còn là nhìn hắn khó chịu. Có lẽ có thể trở thành bằng hữu đi.....[Thiên Âm: Đây nhưng không đủ yy a.....]

105. Chương 136: Đàm Phán

136, đàm phán

Ngồi quanh bàn hội nghị hình chữ nhật là khá nhiều người lớn tuổi mặc quân trang hải lục không quân các loại, cấp bậc phù hiệu và huân chương trước ngực đủ để khiến cho người ta đầu vầng mắt hoa.

Mỗi một vị đều là tướng quân tiếng tăm lừng lẫy trên chiến trường, không khí từ vừa rồi liền bắt đầu giảm co không ngớt. Nếu đổi thành người khác có mặt khác ở đây, chắc chắn sẽ vì loại áp lực cường đại này mà hít thở không thông.

Tại sao nhiều lão tướng sa trường như vậy đều có mặt ở đây? Bởi vì lần hội nghị này là vì muốn quyết định thắng bại của cuộc diễn tập. Vốn Đế Quốc đã giơ kiếm đầu hàng, thắng bại hẳn là rõ ràng. Thế nhưng, bởi vì có nhên nhện biến chủng gây rối, khiến cho trận lục chiến cuối cùng bị quấy nhiễu. Kết quả thắng bại sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến vinh dự hai nước, cho nên bên Đế Quốc đối với kết quả diễn tập đưa ra kiến nghị.

Không khí phòng họp đã hạ xuống đến điểm đóng băng, khí lạnh đến từ các vị các tướng quân lại vẫn chỉ tăng không giảm. ‘Ba’ một tiếng, một vị tướng quân mặc quân phục lục quân Liên Minh màu lục nhạt đứng lên.

“Ta tuyệt đối không đồng ý!”

“Hừ hừ, Louis tướng quân quả nhiên thích loại thắng lợi này nha.”

Người cười lạnh là thượng tướng lục quân Đế Quốc, quân trang màu đen viền vàng thẳng thớm mà ưu nhã. Hắn khoanh tay mang theo nụ cười trào phúng nhìn về phía tướng quân Liên Minh vừa phát ngôn.

“Người nói cái gì?” Louis lập tức phản bác, “Là tư lệnh viên của các người tự mình giơ kiếm đầu hàng, hiện tại lại định không thừa nhận sao?”

“Bỏ đi, Louis, người Đế Quốc vốn nói không giữ lời, đang yêu cũng có thể đổi, còn để ý việc đầu hàng sao?” Một thiếu tướng hải quân tên Clark nói.

“Nga..... Nói như vậy, Clark thiếu tướng là bị vị đồng nghiệp nào của ta vứt bỏ vậy?” Không quân Đế Quốc trong giọng nói bao hàm trên tức. Kỳ thật đoạn thời gian này, chuyện tình trước đây của Clark thiếu tướng và một vị quân nhân Đế Quốc bị phơi ra ánh sáng, lại là hắn bị đối phương bỏ rơi.

Bị đập trúng chỗ đau, Clark kích động đứng lên. Tiếp theo chính là một vòng khẩu chiến mịt mù, vài vị tướng quân đều gia nhập chiến đoàn, trong khoảng thời gian ngắn toàn trường có điểm mắt không chế.

“Được rồi! Xin các vị an tĩnh chút đi.” Cuối cùng, Vân tướng quân và một thượng tướng lớn tuổi nhất Đế Quốc không thể không đứng lên điều đình.

“Chư vị đều là tướng lãnh tung hoành sa trường, không nên lãng phí năng lượng trên bàn đàm phán làm gì. Loại sự tình này vẫn là giao cho người trẻ tuổi làm đi.” Vân tướng quân nhìn thượng tướng Đế Quốc nói. Người sau cũng hơi hơi gật gật đầu, “Vân, lão bằng hữu của ta, người luôn có thể đưa ra đề nghị thú vị.”

Vân tướng quân nheo mắt, ánh mắt thâm thúy mà lợi hại kia đảo qua trên người mọi người, “Chư vị còn nghị gì không?”

Sau khi tất cả mọi người trầm mặc, thanh âm Vân tướng quân lạnh nhạt mà cứng cáp hữu lực vang lên trong phòng họp, “Vậy hãy để cho đại biểu hai quân tiến hành đàm phán đi.”

Vì thế, đội ngũ đàm phán lâm thời do cán bộ quân diễn tập hai nước tạo thành liền tiến đến phòng họp. Bên kia, trong doanh địa Liên Minh, Connor lớn tiếng oán giận.

“Đế Quốc thật sự quá vô sỉ!”

“Đúng nha. Rõ ràng đã đầu hàng, hiện tại lại không chịu thừa nhận.” Khả Minh của cặp song sinh cũng ồn ào theo.

“Nhưng mà..... Nếu không có nhên nhện biến chủng, bọn họ cũng không nhất định sẽ thua.....”

Kỉ Vũ vừa dứt lời lập tức bị Trường Canh ôm vào lòng, hai người trước một trận đỏ mặt, “Người làm cái gì nha?”

“Ta sợ người nói lời này bị người khác đánh.” Trường Canh nói xong, đầy mặt đương nhiên đem Kỉ Vũ ôm càng chặt.

“Buông ra! Ngu ngốc!”

Ngoài cửa doanh trướng, Fitzgerald quay đầu nhìn Lưu Bình An hỏi: “Tiểu An, người cảm giác lần đàm phán này, Aslan bọn họ sẽ thắng không?”

“Không biết a.” Lưu Bình An ngồi dựa vào người Fitzgerald, nhìn bầu trời xanh lam rộng mở. Kỳ thật xác suất có thể thành công rất thấp, hẳn cảm giác lần quyết định này là một cái bẫy.

Tuy rằng cùng nhên nhện biến chủng chiến tranh, chưa bao giờ cần cùng bọn chúng đàm phán. Nhưng vậy cũng không đại biểu quân đội không cần nhân viên ngoại giao kiệt xuất. Bởi vì hai nước sẽ không thật sự phát sinh chiến tranh, cho nên quan ngoại giao trong quân đội càng có vẻ trọng yếu.

Những năm gần đây, chiến tranh giữa hai nước cơ hồ đều phát sinh trên bàn đàm phán.

Không khí của người trẻ tuổi cùng không khí của các tướng quân lúc trước hoàn toàn khác hẳn. Khẩu chiến hoàn toàn không phải ngậm tàng đao tàng thương, mà là minh đao minh thương, mỗi một câu đều công kích thẳng chỗ yếu hại của đối phương. Từ nhân nghĩa đạo đức cho đến công kích nhân thân, đánh đến ‘Máu tươi giàn giụa’, bàn hội nghị biến thành một mảnh ‘chiến trường’ bừa bãi.

Nhưng thanh âm các vị tướng sĩ vẫn phát ra như súng máy, hơn nữa từ ngữ cũng càng ngày càng bén nhọn. Eugene bị cứng rần kéo đi làm thư ký, thiếu chút nữa chịu không nổi muốn chuồn êm.

“Ta cho rằng, đội ngũ ngay cả tư lệnh viên cũng không tham dự căn bản không có tư cách cùng chúng ta đàm phán.”

Minh Châu nói khiến Liên Minh đều không ai nói gì đáp lại. Tư lệnh viên Douglas của bọn họ tựa như mất tích, căn bản tìm không thấy hắn. Mà quân đội cũng không liệt hắn vào danh sách nhân viên tham dự hôm nay.

Tư lệnh viên đạt được thắng lợi trong diễn tập, nguyên bản trong quân đội hẳn là sẽ nổi tiếng. Nhưng hiện tại lại giống như trong một đêm bị quân đội xoá tên.

“Ta không cho rằng tư lệnh viên nhất định phải ở đây. Tựa như tướng quân am hiểu chiến tranh nhưng cũng không nhất định am hiểu đàm phán.” Aslan bình tĩnh nói.

“A..... Nói như vậy người cho rằng tư lệnh viên của các người năng lực ngoại giao rất kém cỏi?”

“Việc đó cùng lần đàm phán này không liên quan.”

“Bất quá, tựa hồ tư lệnh viên quý phương cũng không có xuất hiện trên bàn đàm phán.” Vân Thư làm đại biểu hải quân Liên Minh tham dự, tuy rằng ngữ điệu đi, xưng hô cũng lễ phép trước sau như một, thế nhưng ngữ khí lại lộ ra sự kiên trì không chút nào nhượng nhịn.

Minh Châu nở một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa, ánh mắt kia khiến Eugene nhớ tới loài bò sát nào đó. Tuy rằng hắn không hiểu đối phương đến cùng suy nghĩ cái gì, nhưng khẳng định là đang đánh chủ ý xấu.

Trong lòng không khỏi âm thầm ân cần thăm hỏi mẫu thân Minh Châu một chút, như thế nào lại đem tên tiểu nhân âm hiểm này sinh ra.

“Xin phép giới thiệu với các người đương nhiệm tư lệnh viên của chúng ta.”

Đương nhiệm tư lệnh viên? Tất cả quân Liên Minh vừa kinh ngạc lại hiếu kỳ, thời điểm này còn đối tư lệnh viên sao? Trận đều đánh xong rồi a.

Trong tầm mắt chăm chú của mọi người, cửa lớn phòng họp được vài vị cận vệ quân hoàng gia Đế Quốc mở ra, nhóm quân cận vệ chia ra đứng hai bên đại môn, một nam tử ưu nhã cất bước đi vào. Thái độ hắn bình tĩnh, giống như Hoàng đế đi tuần, khí thế bất phàm.

Quân trang viền vàng hoa lệ, mái tóc vàng kim lờ lờ tỏa sáng, nhưng cái mọi người chú ý không phải bề ngoài tuấn mỹ như thần tiên kia, mà là đôi mắt màu tím ma mị.

Màu tím không giống với Harry hay William, loại con người màu tím này tựa hồ sẽ nhiếp đi linh hồn người khác, làm người ta không dám nhìn lâu.

“Douglas?” Quân nhân Liên Minh chấn động, thậm chí có người không tự giác đứng lên.

Tuy rằng màu tóc và màu mắt không quá giống nhau, thế nhưng bộ dạng lại hoàn toàn giống. Cho dù là đứa ngốc cũng sẽ không tin tưởng người trước mắt này chỉ là bộ dạng tương tự như Douglas. Càng không có khả năng là song sinh hay huynh đệ linh tinh gì đó.

Bởi vì không thể có người nào có được ánh mắt ma mị như nam tử ác ma này.

“Để ta giới thiệu, vị này là hoàng thái tử của Đế Quốc, Douglas * Eric diện hạ. Cũng là đương nhiệm tư lệnh viên của chúng ta.”

Sau khi hội nghị đàm phán kết thúc, đại biểu quân Liên Minh lục tục trở về. Vừa đến doanh địa liền bị rất nhiều học viên vây quanh. Bởi vì đàm phán mới chấm dứt, giới truyền thông đã tuyên bố tin tức kinh người ra bên ngoài.

Nhằm phân ra thắng bại công bình hơn, Đế Quốc và Liên Minh sẽ lại cử hành một lần diễn tập loại nhỏ. Mà lần diễn tập này chỉ có một ít người tham gia.

Đám học viên đều nôn nóng muốn xác minh tin tức này.

Aslan thật vất vả trở lại doanh trường, trong lều trại không có những người khác, chỉ có một mình Lưu Bình An ngồi ở chỗ kia chơi bài. Cảm thấy thiếu niên quảng tâm mắt đến, Aslan cười khổ nói: “Ngay cả người cũng thấy kết quả này không thể chấp nhận được sao?”

“Không.....” Lưu Bình An lắc lắc đầu, “Chỉ là không nghĩ người cũng sẽ trúng cạm bẫy của đối phương, thật sự rất hiếm gặp.”

“Cạm bẫy?” Aslan sau một lúc cân nhắc, dừng tầm mắt trên gương mặt thiếu niên, tiếp tục cười khổ, “Quả thật là vậy.....”

Nếu không phải cùng Lưu Bình An có liên quan, hẳn như thế nào lại dễ dàng trúng cạm bẫy của đối phương chứ?

106. Chương 137: Ác Ma Giăng Lưới

137, Ác Ma giăng lưới

Khi Douglas xuất hiện tại phòng hội nghị đàm phán, Aslan nhớ tới tin tức đêm qua Lillia lộ ra với hắn.

Thời điểm Lưu Bình An tại khu phế tích thiên tai bị tập kích, Aslan từng yêu cầu không quân viện trợ. Địa điểm Aslan báo là chính xác, thế nhưng chiến cơ không quân lại chậm chạp không tới chỗ Lưu Bình An.

Khi uống rượu, Lillia thổ lộ bản thân rất ngưỡng mộ Aslan, sau đó nói cho hắn một chuyện.

Lúc ấy Lillia vừa nhận được yêu cầu khẩn cấp của Aslan xong, lập tức liền nhận được liên lạc từ Douglas. Hắn yêu cầu Lillia không phải ra chiến cơ, coi như chưa từng nghe qua chuyện này.

Lillia lúc ấy phi thường khó hiểu, nếu không phải cứu viện, học viên bị nhèn nhện tập kích sẽ chết mất. Nàng nôn nóng hỏi đối phương nguyên nhân làm vậy, thế nhưng không được trả lời.

“Thực xin lỗi, Aslan đại nhân, ta biết làm như vậy sẽ hại chết vị học viên kia. Thế nhưng ta không thể cự tuyệt thỉnh cầu của hắn.....” Nữ tử nhẹ nhàng nức nở, mái tóc xoắn xoắn che đi gương mặt nàng.

“Hắn là Ác Ma..... Ta bị Ác Ma mê hoặc”

Aslan kỳ thật có nghe Eugene nói qua một ít về chuyện xấu giữa Douglas và Lillia. Lúc ấy tưởng rằng chỉ là tung tin vịt, thế nhưng hiện tại xem ra, nam nhân kia đã sớm có dự mưu.

Hắn mỗi một bước đều phi thường chính xác, tựa như nhà tiên tri, có thể nhìn thấu tương lai. Tại sao?

Lúc trước chiến hạm cũng là cố ý đem Tiểu An đổ trong biển. Lần này gây trở ngại cứu viện, còn có mệnh lệnh trong diễn tập cho đội tiên phong của Tiểu An xung phong tấn công quân đoàn nhèn nhện biển chủng. Hẳn đến cùng tại sao lại muốn hại Tiểu An?

Nghi vấn trong lòng không ngừng bành trướng, cho nên người bên cạnh gọi rất nhiều lần hẳn cũng không có phản ứng. Thẳng đến khi Douglas đưa ra một đề nghị.

“Chúng ta song phương mỗi bên phái ra một tiểu đội năm người lại tiến hành một lần diễn tập quy mô nhỏ thì thế nào? Dù sao lần diễn tập trước hải quân và không quân đều đã đánh tận hứng. Lần này sẽ không bao gồm hải quân và không quân, chỉ nhằm vào diễn tập lục quân.”

Lời đề nghị của Douglas như gõ một phát vang trên bàn đàm phán. Đang lúc mọi người đem lực chú ý tập trung tại đề nghị này chuẩn bị thảo luận, Douglas thấp giọng nói với Aslan: “Chú mèo nhỏ vẫn bình an đi?”

Aslan nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Douglas ngồi đối diện.

“Người không cảm thấy hẳn là con mèo sao? Mèo có chín cái mạng, hẳn cũng không chết được.”

Nội tâm Aslan nháy mắt bị cảm xúc nào đó chiếm giữ. Con người màu xanh biếc trở nên so với lưới dao càng sắc bén hơn, giống như muốn đem đối phương chém thành nghìn mảnh.

Cảm nhận được sát khí cường đại thanh niên quảng đến, độ cong bên khóe miệng hoàng thái tử điện hạ tôn quý càng lớn, “Ta sẽ tự mình tham gia diễn tập nga. Có thể cùng người kiệt xuất như người giao thủ, thật sự khiến ta vô cùng chờ mong.”

Rõ ràng biết trước mặt là cạm bẫy đối phương đã sớm bày sẵn, thế nhưng Aslan lại không chút do dự đạp vào.

Douglas rất cường đại, cũng thực đáng sợ. Hẳn có lẽ từ rất sớm trước đây đã bắt đầu bện cái lưới khổng lồ này, từng bước một dụ hoặc con mồi bước vào trong.

Sau khi hội nghị kết thúc, khi Douglas lướt bên cạnh qua Aslan, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được nói bên tai Aslan: “Thay ta ân cần thăm hỏi ‘Nữ vương bề hạ’ của các người.”

Tại lúc Aslan giật mình, hẳn vỗ vỗ bả vai Aslan, lớn tiếng nói: “Đừng làm ta thất vọng nga.”

“Aslan.....” Bên tai truyền đến thanh âm thiếu niên, khiến Aslan lập tức từ suy nghĩ trở lại hiện thực. Nhìn đến Lưu Bình An đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn chăm chú vào hẳn, Aslan mỉm cười ôn nhu.

“Làm sao vậy?”

“Người vừa rồi sắc mặt thực đáng sợ. Quan chỉ huy trước trận chiến phải bảo trọng thân thể. Nếu bị bệnh mà thua sẽ bị các huynh đệ đánh chết.”

“Tiểu An đang lo lắng cho ta sao? Thật vui vẻ nga.” Aslan nháy mắt mấy cái với thiếu niên, khiến người sau ửng đỏ mặt.

“Ngu ngốc! Ai lo lắng nha! Ta chỉ là không muốn thua mà thôi.” Thiếu niên cuống quýt nói xạo, “Bọn gia hỏa Đế Quốc kia thật sự làm người ta khó chịu. Lần này ta nhất định phải đánh chúng đau thấu trời.”

Tuy rằng bộ dáng quật cường của thiếu niên thực đáng yêu, thế nhưng Aslan không định để Lưu Bình An tham gia diễn tập lần này.

“Thực đáng tiếc, danh ngạch tham gia diễn tập chỉ có năm người.”

“Ý người là ta sẽ không được chọn?” Lưu Bình An kéo áo Aslan, “Thời điểm lão tử tung hoành sa trường, người còn không biết đang bú sữa ở nơi nào đâu.”

“Tiểu An, trước đây người cũng không muốn tham gia diễn tập. Vì cái gì lần này lại tích cực như thế?” Aslan đề lại tay thiếu niên đang kéo áo mình, nghiêm túc hỏi.

Lần diễn tập này là một cái bẫy, hẳn tuyệt đối sẽ không để Lưu Bình An tham gia. Thế nhưng, thiếu niên lại cố tình đối với chuyện này thực cố chấp, khiến hẳn có điểm lo lắng không thôi.

“Không có nguyên nhân gì cả, chính là khó chịu đám gia hỏa Đế Quốc.”

Đêm đó sau khi gặp được Lance, Lưu Bình An từ chỗ Eugene nghe được rất nhiều chuyện về Đế Quốc. Mà hôm nay nghe nói Douglas kỳ thật là hoàng thái tử Đế Quốc, nhớ tới hấn tự tung tự tác, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ phần nộ.

Dù thế nào hấn cũng muốn giáo huấn người này một trận. Không phải vì Lance, cũng không phải vì Liên Minh, chỉ là đơn thuần đối với người này thực khó chịu mà thôi.

Về lần diễn tập này, hấn tin tưởng chính mình có đủ năng lực. Lực chiến dã ngoại là sở trường của hấn. Lấy kinh nghiệm cùng sức chiến đấu của hấn, tuyệt đối so với các học viên khác mạnh hơn.

Aslan đột nhiên thay đổi sắc mặt, bắt lấy cổ tay Lưu Bình An, “Người..... Người có hay không gặp chuyện gì?”

“Chuyện gì.....” Lưu Bình An trong đầu đột nhiên chợt lóe tình hình hôm cùng Lance gặp nhau. Thế nhưng câu tiếp theo của Aslan, khiến hấn xem nhẹ hình ảnh này.

“Douglas làm cái gì với người?”

“Cái gì? Ta căn bản không có gặp tên gia hỏa kia a.” Lưu Bình An bỏ tay Aslan ra, “Dù sao đi nữa, ta sẽ tham gia tuyển chọn nhân viên diễn tập.”

“Phải không..... Vậy thì tốt rồi.” Aslan tựa hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nhưng mà..... Quân bộ cũng không định tiến hành tuyển chọn.”

“Di? Chẳng lẽ muốn điều động nội bộ sao?”

“Không, là do ta và An Nam mỗi bên đề cử một người. Thêm hai người chúng ta, còn một người cuối cùng đã quyết định là Eugene.” Bởi vì thời gian gấp gáp, Ủy ban tổ chức cũng không kịp tiến hành tuyển chọn lần nữa trong đám học viên.

Quyết định do hai đội trưởng lực quân tự mình đề cử nhân viên. Đây cũng là tín nhiệm của Quân bộ đối với chiến công bọn họ lập được trong diễn tập.

Vô luận là chiến tranh gì, tình báo viên đều phi thường trọng yếu. Cho nên Eugene là nhân viên đầu tiên bọn hấn chọn ra. Aslan đương nhiên sẽ không đề cử Lưu Bình An.

“Ta sẽ đề cử Fitzgerald.” Aslan đương nhiên sẽ chọn người cùng là ong đục Fitzgerald. Ít nhất có đảm bảo sức chiến đấu.

Về phần An Nam, hấn đại khái cũng đoán được sẽ tuyển người nào. Tâm tư tỉ mỉ như hấn, nhất định sẽ chọn người có huyết thống ràng buộc với Douglas kia. Lưu Bình An có thể nói là tuyệt đối không có cơ hội tham gia.

“Aslan, khôn kiếp!”

Khi Connor và Fitzgerald bốn chân đi đến doanh trướng, đụng ngay Lưu Bình An đang nổi giận dưng dưng. Fitzgerald đang muốn hỏi phát sinh chuyện gì, kết quả bị Lưu Bình An hung hăng mắng ‘Ngu ngốc’. Fitzgerald bị thiếu niên mắng, lập tức ủ rũ, nghiêm nhiên đầy mặt như con cún bị vứt bỏ.

“Tiểu An đến cùng làm sao vậy?” Connor không hiểu ra sao, đầy mặt nghi hoặc nhìn về phía Aslan, “Người nói Tiểu An hấn làm gì khó chịu như vậy nha. Có phải ‘cái kia’ đến hay không?” [Thiên Âm: Loại thời điểm này không cần tào lao, Connor đệ đệ.]

Lưu Bình An một hơi chạy rất xa doanh trướng mới dừng lại. Ngẩng đầu liền nhìn thấy thiếu nữ tóc dài đứng ở trước bảng thông báo, biểu tình trên mặt nghiêm túc lại lộ ra khí tức xơ xác tiêu điều. Không biết có phải bởi vì ánh nắng hay không, con ngươi của nàng thoạt nhìn lóe lên tia sáng màu vàng kim.

“La Cơ?” Lưu Bình An đi qua, từ sau lần bị tập kích trước đó, hấn rất ít cùng La Cơ một mình chạm mặt. Đối phương tựa hồ cố ý tránh hấn.

Thiếu nữ nghe được thanh âm Lưu Bình An, tựa hồ sững sốt một chút, quay đầu lại, “Tiểu An.”

Ánh mắt vẫn là màu đen của người phương Đông, Lưu Bình An cảm giác vừa rồi khẳng định là mình nhìn lầm rồi.

“Người đang nhìn cái gì đấy?” Lưu Bình An lại gần, trên bảng thông báo viết kết quả đàm phán hôm nay, cùng với tình hình cụ thể lần diễn tập lại.

Danh sách vẫn chưa có, bất quá địa điểm diễn tập đã công bố rồi. Là vùng băng giá quanh năm ở tận cùng phương bắc đại lục – Tây Bá Á.

“Tổ chức diễn tập ở cái chỗ lạnh khủng bố chim không thềm để trứng kia. Mấy lão gia hỏa bề trên chắc chắn là điên rồi.” Lưu Bình An thề lưỡi. Bất quá, cho dù là địa phương lạnh như thế, hắn cũng không định buông tay.

“Là cạm bẫy.”

“Hả?”

La Cơ Phát hiện thiếu niên nghi hoặc nhìn mình, tựa hồ phục hồi tinh thần, “Xin lỗi, ta lại ngẩn người. Người mới nói gì à?”

“Không có gì.” Lưu Bình An cảm thấy khó được cùng nữ hài tử này gặp nhau, tựa hồ không cần phải nói chuyện nhằm chán đó. “Lần trước cảm ơn người tới cứu ta.”

“Vô luận bao nhiêu lần, ta đều sẽ cứu người. Tiểu An.”

Nụ cười thiếu nữ dưới ánh mặt trời có vẻ ôn nhu mà xinh đẹp, khiến Lưu Bình An trong khoảng thời gian ngắn có điểm sững sờ. Nhưng lại cảm giác nụ cười này có điểm hư ảo, không phải tồn tại chân thật.

“Đúng rồi, Tiểu An sẽ không tham gia diễn tập lần này đi?” La Cơ nhìn thiếu niên, nghiêm túc hỏi. Trong con người đen như mực xẹt qua một tia lo lắng.

“Không. Ta nhất định phải tham gia.” Hắn dùng một tay gõ lên đỉnh đầu mình, “Ta sẽ nghĩ hết biện pháp để tham gia. Không ai có thể ngăn cản ta.”

Tác giả có lời muốn nói: Trong hòm thư vừa thả một tác phẩm mới [Ác Ma dây dưa], nhưng cùng ông chúa không có bất cứ quan hệ nào. Là khúc dạo đầu của tác phẩm mới. Thiếu niên bị Ma Vương cuốn lấy làm các loại chuyện sắc sảo, cuối cùng rốt cuộc chịu không nổi đào tẩu

Hòm thư mật mã không đổi, mọi người có thể an tâm mà xem.

107. Chương 138: Thù Lao Của Eugene

138, thù lao của Eugene

Nhìn thiếu niên biểu tình kiên định, lo lắng trong mắt La Cơ càng sâu. Nhưng vẫn không ngăn cản hắn.

“Người thật sự định tham gia sao? Cho dù là cạm bẫy cũng muốn?”

Lưu Bình An gật đầu với La Cơ, “Không sai. Bởi vì các bạn ta cũng sẽ tham gia.” Vô luận đối mặt bất cứ khó khăn nguy hiểm nào, hắn cũng sẽ không lùi bước. Bởi vì hắn có bạn bè đáng giá ỷ lại.

Mí mắt thiếu nữ nhẹ nhàng rung động một chút, “Thật khiến ta hâm mộ lẫn ghen tị đấy. Các bạn của người.....”

Lưu Bình An nghe ra ý tứ trong lời thiếu nữ, trên mặt hơi hơi đỏ ửng lên. Bị nữ hài tử bày tỏ trắng trợn như vậy, hắn có điểm ngượng ngùng.

“Cái kia..... La Cơ cũng là bạn của ta nha.”

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên tươi cười chói mắt, nụ cười hé miệng chân thành như vậy, khiến La Cơ không khỏi tim đập gia tốc. Kỳ thật Lưu Bình An cũng thực giật mình. Nếu là một năm trước, hắn căn bản không có ‘Bạn bè’. Vô luận với ai đều giữ khoảng cách, gây bất hòa, không tín nhiệm, duy nhất chỉ tin tưởng bản thân mình.

Thế nhưng hiện tại, hắn có thể an tâm giao phòng thủ sau lưng cho bạn bè, vô luận gặp phải bất cứ nguy hiểm gì đều sẽ giúp đỡ nhau. Hắn cư nhiên có thể hoàn toàn tin nhiệm người khác, đó là chuyện một năm trước hắn không thể tưởng tượng.

Nguyên nhân chính vì lần diễn tập này là cạm bẫy, hắn mới không thể để các đồng bạn một mình đi mạo hiểm. Nhất định phải cùng bọn họ kề vai chiến đấu. Lưu Bình An hẳn há là đồ sợ chết sao.

Thiếu nữ cong khoe miệng, con ngươi chột lóe quang mang kiên định, “Không sai. Cho dù là cạm bẫy cũng không thể trốn tránh, chúng ta sẽ cùng đối mặt.” Đã là cạm bẫy do Ác Ma giăng ra, dù trốn thế nào cũng không thoát. Còn không bằng dũng cảm đi đối mặt.

Eugene đang kiểm tra máy liên lạc kiểu mới của hắn. Loại máy liên lạc không bị nhiễu bởi bất cứ từ trường nào này đã từng trở hết tài năng trong trận chiến phá vây của quân đoàn số 28 ở chiến khu Isaac. Quân đoàn số 28 đang bị vây khốn đột nhiên thông qua máy liên lạc này thu được một đoạn tiếng hát thiếu nữ. Do đó cổ vũ sĩ khí rất lớn, cuối cùng phá vây thành công, còn tiêu diệt hết ba ngàn con nhện nhện biển chúng.

Hắn chuẩn bị dùng nó trong diễn tập lần này. Địa hình trong rừng rất phức tạp, hơn nữa vành đai kia cũng có không ít khu vực thần bí, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến sóng điện thông tin. Chỉ cần bọn họ sử dụng máy liên lạc kiểu mới này, hắn là sẽ không bị phương diện này làm nhức đầu.

Đột nhiên có ai đó đem đồ uống ướp lạnh kề vào mặt hắn, khiến hắn hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Oa

” Hắn quay đầu, phát hiện là Lưu Bình An, lập tức đầu đầy hắc tuyến. “Tiểu An, ngươi hù chết ta rồi.”

Tiếp nhận lon nước thiếu niên chuyển sang, “Đi? Hôm nay là ngọn gió nào đem Tiểu An thổi đến nơi này của ta a.”

“Tôi tìm người đương nhiên là muốn tình báo rồi!”

“Ai..... Chẳng lẽ tác dụng của ta cũng chỉ có cung cấp tình báo sao? Tiểu An, ngươi tổn thương lòng của ta mà.....” Eugene ra vẻ bộ dáng thương tâm, đáng tiếc diễn nhìn quá giả.

“Lái buôn tình báo không cung cấp tình báo thì còn dùng được chỗ nào?” Thiếu niên không chút khách khí đả kích đối phương.

“Thật thương tâm nha. Tốt xấu gì chúng ta cũng ở chung thời gian dài như vậy. Ta vì ngươi trả giá nhiều tình cảm như thế.....” Người nào đó dứt khoát lấy khăn tay ra cắn, sau đó vô hạn đau thương tới gần thiếu niên.

“Kỹ xảo biểu diễn thật sự quá tệ, làm ta muốn nôn.....” Lưu Bình An một cước đạp lên mặt đối phương dằn phóng to trước mắt, “Nghiêm túc chút cho ta!”

“Như vậy.....” Eugene đẩy đẩy kính mắt, khôi phục trạng thái nghiêm túc, “Tiểu An muốn tình báo gì. Xem xét trên tình cảm của chúng ta, ta có thể giảm giá cho ngươi nga.”

“Ta muốn biết An Nam đề cử ai.”

“Hắn sẽ đề cử Gavin * Chris.” Eugene đáp rất dứt khoát, khiến Lưu Bình An nhất thời ngạc nhiên.

“Người còn chưa biết đi. Gavin là em trai của Douglas.”

Không thể nghi ngờ đây là một tin rất có tính trùng kích. Lưu Bình An quả thực không thể tin, cái thanh niên mặt than lãnh đạm kia cư nhiên cùng Ác Ma là người một nhà.

“Bọn họ là anh em ruột hả?”

Vô luận nhìn thế nào, hai người kia đều là chênh lệch tám trăm vạn trọng, căn bản không có khả năng liên hệ cùng một chỗ đi.

Nhìn biểu tình của thiếu niên, Eugene cố nén cười trả lời: “Là cùng mẹ khác cha. Nhưng tuyệt đối có quan hệ huyết thống.”

“Nhưng mà..... Tên Ác Ma kia không phải hoàng thái tử của Đế Quốc sao? Chẳng lẽ là..... Hoàng đế..... Đội mũ xanh [bị cầm sừng].....”

“Người chỉ quan tâm việc này thôi sao?” Eugene rót cuộc nhịn không được cười ha ha.

“Có cái gì buồn cười đâu chứ?” Lưu Bình An một chương chụp xuống gáy Eugene, bởi vì nổi giận mà mặt ửng đỏ, “Nam nhân đương nhiên quan tâm loại sự tình này nhất.”

“Kỳ thật là..... Mẹ của Gavin lúc trẻ có nhân duyên bất ngờ gặp gỡ Hoàng đế Đế Quốc bệ hạ, không, lúc ấy hẳn hẳn còn là hoàng thái tử điện hạ đi. Chuyện kia thế nhưng là phiên bản của [Ngày nghỉ Rome] nga. Đáng tiếc kết cục cũng giống như vậy, tình yêu lãng mạn không thể thiên trường địa cửu, mà hai người yêu nhau lại tách ra tự mình kết hôn.”

“Bất quá, mẹ Gavin sau khi kết hôn mới phát hiện kỳ thật đã có mang. Mà thú vị ở chỗ, hoàng hậu Đế Quốc lại mãi không thể hoài thai, người vì vậy buồn bực không vui mà mất sớm.”

“Mẹ Gavin sinh hạ hẳn xong liền qua đời. Mà Douglas cũng lập tức được bí mật đón về Đế Quốc.”

Như vậy thời thơ ấu của Gavin không phải thực tịch mịch sao? Chính mình trước đây cha mẹ đều khỏe mạnh, còn có muội muội và Brian làm bạn. Nhưng Gavin..... Mất đi mẹ và anh trai, tính cách của hẳn cũng không giống như là được lớn lên trong tình thương.

Nghĩ đến đây, Lưu Bình An trong lòng một trận phát đau, thẳng đến khi Eugene gọi hẳn, mới hồi phục tinh thần lại.

“Đúng rồi, người biết rõ Ác Ma kia là hoàng thái tử Đế Quốc, cư nhiên không vạch trần hẳn, người không sợ hẳn cố ý thua trong diễn tập hay sao?”

“Nếu vạch trần hẳn, mạng nhỏ của ta sẽ không đảm bảo a.” Eugene hai tay khoát lên vai Lưu Bình An, cúi đầu tới gần, gần đến mức cơ hồ sắp hôn lên.

Lưu Bình An vốn định đẩy hẳn ra, lại phát hiện miệng của hẳn động đậy, tựa hồ nói gì đó, nhưng không có phát ra âm thanh. Đọc khẩu hình, Lưu Bình An miễn cưỡng biết một chút.

[Trong quân bộ có người của hẳn]

[Đùng cùng hẳn tranh giành]

Lưới Ác Ma đến tột cùng lớn bao nhiêu, căn bản không có ai biết. Ngay cả Eugene cũng vô pháp tra ra thế lực của Douglas rốt cuộc kéo dài đến nơi nào. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, hẳn thực đáng sợ. Tuyệt đối không phải người như bọn họ có thể đối phó được.

Hẳn đang muốn buông bỏ vai thiếu niên ra, lại bị đối phương một phen nắm lấy cổ tay. Thiếu niên cũng dùng khẩu hình nói với hẳn một câu.

[Tuyệt không khuất phục]

Eugene hơi hơi cong khoe miệng, không hổ là nữ vương bệ hạ của chúng ta.

Đã lấy được tình báo mình muốn, Lưu Bình An chuẩn bị rời đi. Bị Eugene ngăn lại, vươn tay với thiếu niên, “Tiểu An, người còn chưa trả thù lao tình báo nga.”

“Ta không có tiền. Trước bán chịu đi!” Lúc trước vì hỗ trợ thiên tai, nhất thời xúc động đem toàn bộ tiền tiêu vật cúng hết. Hiện tại nghèo rớt mồng tơi. Lon nước kia cũng là hẳn chôm đến. Nào có tiền trả Eugene nha.

“Khó mà gặp được nga.” Eugene nháy mắt với hẳn mấy cái, lộ ra nụ cười xấu xa, “Ta không thu tiền, người liền dùng thân thể trả đi.”

Lưu Bình An tựa hồ phi thường nghiêm túc suy xét một chút, khoát tay nói: “Không được đâu. Cho dù ta rất lãng nhăng, cũng còn không đến trình độ đối bụng ăn quàng a.”

“Thật khiến ta tổn thương quá mà, Tiểu An.” Con người màu mực giấu sau đôi kính lần đầu tiên lộ ra một tia cảm xúc thương tâm. Nhưng rất nhanh liền biến mất sau gọng kính đen.

“Ta đã nói sẽ giảm giá cho người. Vậy thâm tình ôm một cái thế nào?” Hấn mở hai tay, giả bộ một tư thế chờ mong, “Tiểu An, ta vì người trả giá nhiều như vậy, hấn phải được chút ít hồi báo đi?”

Eugene tưởng rằng thiếu niên sẽ lập tức quay đầu rời đi, ai ngờ hấn thật sự nhận được một cái ôm thâm tình. Thiếu niên vòng hai tay qua lưng, đầu tựa vào vai hấn, gắt gao ôm lấy hấn.

“Cám ơn người.”

Đến tận lúc thân ảnh thiếu niên hoàn toàn biến mất trong doanh trướng, Eugene mới phục hồi tinh thần lại. Trong ngực tựa hồ còn có thể cảm thấy nhiệt độ trên người thiếu niên, còn cả mùi hương độc đáo chỉ có ông được mới người thấy kia nữa.

Hấn cười khổ một cái, thật sự là thù lao thoải mái. Đáng tiếc hấn không thể có được lâu dài. Thật sự là làm người ta ghen tị nha, các ông được nào có thể được người này ưu ái.

Cách ngày Eugene bởi vì ngộ độc thức ăn phải nhập viện, không thể tham gia diễn tập. Bất quá, hấn hướng Ủy ban tổ chức đề cử Lưu Bình An. Mà phía trên cư nhiên đồng ý, đây là điều Aslan không tài nào ngờ được.

Về phần danh sách bên An Nam càng làm cho bọn họ giật mình. Ngoại trừ Gavin * Chris, An Nam cư nhiên còn đề cử La Cơ, mà bản thân lại buông tay tư cách tham gia diễn tập.

Tác giả có lời muốn nói: Nguyên lai cái loại tính cách rầu rĩ của Gavin là như thế này hình thành Gavin nhỏ bé đáng thương.....

Mọi người xem xong [Ác Ma dây dưa] cảm giác như thế nào?

108. Chương 139: Chuẩn Bị Chiến Tranh

139, chuẩn bị chiến tranh

“Tiểu An, người không cảm thấy rất kỳ quái sao?” Connor một bên vừa kiểm tra trang bị cho đội ngũ diễn tập vừa nói: “Người nói tên An Nam kia ăn nhầm cái gì? Cư nhiên đem danh ngạch tham gia diễn tập tặng cho một nữ sinh.”

Connor đầy mặt cười xấu xa, dùng hai ngón tay trở chọt chọt nhau, “Chẳng lẽ giữa bọn họ.....”

Tiếng chưa dứt, cạch một tiếng, một khẩu súng máy hạng nặng rơi trúng tay Connor, “Người nói giữa bọn họ có cái gì a?”

Connor ngẩng đầu nhìn La Cơ đang cười so với La Sát còn tươi hơn, sợ tới mức sắc mặt thoát biến. “Cái gì cũng không có hết.”

La Cơ chuyển hướng Lưu Bình An, lập tức thay một loại nụ cười khác, khiến Connor không thể không bội phục công lực biến sắc mặt của nàng. Nhìn nàng cùng thiếu niên trò chuyện thật sự vui vẻ, Connor trong lòng bực bội khó chịu. Tiến lên từ phía sau ôm lấy Lưu Bình An, tỏ vẻ chính mình đây là lãnh địa của mình.

Nhưng sau khi tiếp xúc với tầm mắt của La Cơ, lập tức lông tóc toàn thân dựng đứng. Con người thiếu nữ rũ xuống lóe ra quang mang lợi hại, khiến Connor nhớ tới cảm giác bị nhèn nhện biến chủng nhìn chằm chằm.

Ngay lúc hai người còn đang giằng co, phòng họp bên cạnh truyền đến thanh âm tranh chấp.

“Ta thật sự không thể đồng ý chuyện này. An Nam!” Âm thanh trong trẻo rõ ràng là do Aslan phát ra. Vài cán bộ đang ở phòng họp cách vách triển khai hội nghị tác chiến. Mấy người Lưu Bình An không khỏi áp tai lên vách tường nghe ngóng.

Nơi này là trên một căn cứ không trung quân dụng loại nhỏ, đội ngũ diễn tập ở đây tiến hành chuẩn bị lâm thời. Địa điểm diễn tập khá xa, nên Quân bộ dùng loại căn cứ không trung này đưa bọn họ đi.

Nhưng bởi vì thời gian quá gấp gáp, cho nên hết thảy chuẩn bị đều tiến hành trong căn cứ không trung, trừ bỏ nhân viên hậu cần, cán bộ chủ yếu của quân diễn tập cũng sẽ đi theo. An Nam tuy rằng không tham gia lần diễn tập này, nhưng vì hắn cũng là một đội trưởng lục quân, ý của thượng cấp là, để hắn và Aslan cùng nhau nghiên cứu phương án tác chiến lần này.

Nhưng, bọn họ vừa bắt đầu ngay cả danh sách nhân viên tham gia cũng vô pháp đặt thành nhận thức chung.

“Aslan, ta không muốn lãng phí thời gian với người trên vấn đề này nữa.” An Nam đặt notebook trong tay lên bàn hội nghị, ngã người vào ghế xoay.

“Nhưng ta cũng không cho rằng.....”

An Nam vụt đứng lên, một phen kéo áo Aslan, “Aslan, nếu người không muốn mang đội ngũ này, vậy liền do ta đến làm đội trưởng đi.”

“An Nam, lúc trước là người tự mình buông tay tham gia tư cách.” Aslan hừ lạnh nói, “Hiện tại đối ý vẫn còn kịp.”

“Ta biết người muốn thay thế ai. Dem tình cảm cá nhân bỏ vào, người căn bản không xứng làm một quan chỉ huy. Vẫn nên nhanh chân chạy về nhà người đi thôi. Có thể đại ca người sẽ vô cùng cao hứng an bài cho người một chức quan Bộ Chính Vụ nhàn tản a.”

“Người nói cái gì?”

Hai người thi nhau kéo áo đối phương, không khí càng ngày càng trầm trọng, khiến những người khác có điểm chân tay luống cuống.

“Các người đừng như vậy.” Hassan khuyên bảo bên Aslan, mà Vân Thư tức thì tiến lên kéo An Nam ra, “An Nam đại nhân, hiện tại là đang thương lượng kế hoạch tác chiến.....”

“Nếu hai vị cứ lãng phí thời gian trong mấy chuyện này, không bằng đầu hàng luôn cho rồi.” Bộ trưởng Bộ Hậu cần Đồng Âm luôn luôn trầm mặc, mở miệng chính là bén nhọn nói móc.

Aslan buông áo An Nam ra trước, người sau cũng bỏ hắn ra. Sắc mặt hai người đương nhiên vẫn rất khó xem, thế nhưng không khí đã dịu đi không ít.

“An Nam, người thật sự không suy xét đề nghị của ta sao?”

“Thực đáng tiếc, đây là chuyện Quân bộ quyết định, ta không có quyền can thiệp.”

“Người nói cái gì?” Aslan đối với chân tướng này chấn động, tuy rằng hắn vẫn suy đoán, nhân viên diễn tập lần này mặt ngoài là do bọn họ đề cử, nhưng kỳ thật Quân bộ đã sớm lên định ra danh sách.

Nhưng tại sao? Vì cái gì muốn Tiểu An tham gia? Rõ ràng lúc bắt đầu đã chọn nhân viên là Eugene. Càng thêm khiến người khác không thể tưởng tượng chính là, An Nam bị bỏ qua, mà lại an bài một người khác không phải là nhân viên tất yếu.

Nhân số tham gia lần này rất ít, hơn nữa đối phương khẳng định sẽ sử dụng cơ giáp. Xét trên sức chiến đấu mà nói, bọn họ tuyệt không có cơ hội thắng. Cho nên bọn họ chỉ có thể dùng trí. Tuy rằng La Cơ vô luận là sức chiến đấu hay tố chất tâm lý đều không tồi. Thế nhưng Aslan cho rằng trên phương diện mưu lược năng vẫn không bằng An Nam.

“Quan chỉ huy không nên oán giận binh lính cấp dưới của mình không đắc lực. Mà hắn là nên nghĩ hết biện pháp để phát huy sở trường của bọn họ.” Cửa phòng họp bị đẩy ra, thân ảnh thiếu nữ cao gầy xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ai cho phép người vào đây?” An Nam quở trách nói. Hội nghị quân sự quyết không cho phép nhân viên không phận sự tùy ý tiến vào. Cho dù đây là hội nghị tác chiến diễn tập cũng vậy.

La Cơ không để ý tới An Nam, lập tức đi đến trước mặt Aslan, nhìn thẳng con người bích lục của đối phương, “Aslan * Elvis. Nếu trước mắt phủ đây cạm bẫy, xin hỏi người có dũng khí tiếp tục tiến lên không?”

Trong con người bích lục lưu chuyển nghi hoặc và khó hiểu, La Cơ cong khóe miệng, mang theo một điểm trào phúng và khiêu khích, “Xem ra người không có tư cách đứng bên cạnh người kia.”

Đôi mày đẹp của Aslan nhẹ nhàng nhả lại, mà đối phương tựa hồ nghĩ đến cái gì, biểu tình trở nên nhu hòa hẳn. “Hắn nói cho dù là cạm bẫy, hắn cũng muốn cùng các đồng bạn cùng nhau tham gia.”

Thiếu niên đứng trước bức tường thủy tinh trong suốt của căn cứ không trung, nhìn rừng rậm xanh ngắt mênh mông bát ngát phía dưới. Từ rừng cây lá rộng ôn đới dần dần biến thành cây lá kim vùng băng giá, tiến lên phía Bắc, chính là một mảnh cây khô đóng đầy băng tuyết.

Phiên rừng rậm cổ lão chốn cực Bắc này rất gần Bắc Cực, tuyết đọng không tan, cho dù là vào mùa xuân cũng sẽ không hoàn toàn lộ ra màu xanh biếc nguyên bản.

Vùng đất rét lạnh mà hoang vắng, căn bản không thích hợp cho con người sinh tồn. Nơi này là mảnh đất cuối cùng không bị nhân loại nhúng chìm, cũng là thiên đường của không ít sinh vật cổ xưa.

Trên căn cứ không trung của Đế Quốc, nam tử tóc vàng mắt tím nhẹ nhàng xoay ly rượu trong tay, nhàn nhã thoải mái ngồi trên ghế. Híp mắt, xuyên qua bức tường trong suốt khổng lồ, nhìn cảnh tuyết bên ngoài. Rõ ràng máy điều hòa vẫn duy trì độ ẩm, thế nhưng căn phòng xa hoa vẫn được thiết kế có lò sưởi cổ điển bên trong.

Ánh lửa bập bùng trong lò sưởi phủ lên tấm thảm da thú trên mặt đất một tầng ánh sáng dịu nhẹ. Chiều sáng cả bình hoa màu lam đẹp đẽ đặt trên chiếc bàn gỗ lim.

“Cảnh sắc nơi này vẫn xinh đẹp như trước.”

“Cái địa phương chim không thềm đẻ trứng này đến cùng có cái gì tốt mà xem.....” Giọng nam khàn khàn từ chiếc giường cổ điển rộng lớn phía sau Douglas truyền đến.

Tấm màn tơ lụa trong suốt không hề buông xuống, tình huống bên trong nhìn một cái là không sót chút gì. Đó là hình ảnh làm mạch máu người ta sôi sục. Mấy cổ thân hình quang lỏa dây dưa cùng một chỗ. Thiếu niên xinh đẹp có mái tóc thủy sắc bị nam nhân vây quanh ở giữa.

Tiếng thở dốc nặng nề cùng với tiếng rên rỉ, trong không khí tràn ngập khí tức dục vọng nồng đậm. Các nam nhân dây dưa nhau, tận tình hưởng thụ khoái cảm yêu.

“Ấn..... Quá tuyệt vời.....” Nam tử cường tráng tóc vàng miệng đầy thô tục, hắn vừa hưởng thụ xong một hồi tình dục tận hứng, còn chưa phục hồi tinh thần. Hắn xích lỏa thân mình ngồi bên giường, rút ra một điếu xì gà trên bàn châm lửa.

“Uy, Douglas, người thật sự không ném thử sao? Lance mỹ vị vô cùng nga.” Harry phun ra một vòng khói trắng, cười tà nói.

Người sau chỉ mỉm cười, tiếp tục nhìn cảnh tuyết, “Cẩn thận nghiện.”

“A..... Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu nha.” Harry rít xì gà, phủ thêm quần áo đi đến bên cạnh Douglas: “Cảnh sắc nơi này thật sự dễ nhìn vậy sao?”

“Vô luận xem bao nhiêu lần đều xinh đẹp như vậy. Bởi vì nơi này có thứ ta muốn. Bất quá.....” Bàn tay Douglas cầm ly rượu âm thầm dùng sức, cốc thủy tinh kêu rắc rắc, cuối cùng phát ra một tiếng vang thanh thúy, vỡ thành mảnh nhỏ. Mà rượu trong ly cũng theo kẽ tay hắn chậm rãi chảy xuống.

“Nếu đã không thể có được, chẳng thà hủy diệt đi.”

109. Chương 140: Dây Đeo May Mắn

140, dây đeo may mắn

Song phương đồng thời tới địa điểm chỉ định, bởi vì rừng rậm không chỗ nào có thể hạ cánh, cho nên vũ khí và trang bị đều dùng thang máy vận chuyển xuống mặt đất. Thời điểm dừng trên không, quân Liên Minh đứng trên cabin có thể nhìn thấy căn cứ không trung của Đế Quốc ở xa xa.

Cơ giáp khổng lồ dưới sự treo đỡ của xích sắt, chậm rãi hạ xuống. Cơ giáp này là cái màu đen ngăn chặn bọn họ trong lần diễn tập trước. Mà người điều khiển là gã thanh niên trầm mặc cứng nhắc đã gặp qua tại hội chợ vũ khí.

Ngay sau đó, từ căn cứ lại chuyển xuống thêm hai cỗ cơ giáp, lần lượt là màu trắng và màu đỏ. Ngoại hình cơ giáp cũng từng chiếc bất đồng. Tuy rằng sớm biết đối phương ở lần diễn tập thứ 2 này nhất định sẽ sử dụng cơ giáp. Nhưng không hề nghĩ đến, cứ nhiên sẽ có nhiều như vậy a.

“Đã quá a!”

Hassan đặt tay lên đầu Connor đang vỗ tay tán thưởng, dùng toàn lực ấn xuống. “Ngu ngốc, người thuộc phe nào hả?”

“Đau quá! Người ta chỉ là thưởng thức cơ giáp của bọn họ thôi mà. Cái màu trắng đó trang bị nhẹ nhàng hơn nữa khớp cổ tay được đặc biệt thiết kế, phi thường thích hợp làm những động tác tỉ mỉ. Trường kiếm laser trên lưng cùng với hộ thuẫn trên cánh tay cũng quá phù hợp, khẳng định rất am hiểu dùng kiếm.” Connor nâng ống nhòm, không ngừng phân tích cơ giáp đối phương.

“Oa..... Cái màu đỏ kia nhất định là cơ giáp hạng nặng. Từ bộ chịu trọng lực ở chân và trang bị cánh tay xem xét, công kích cận thân của nó nhất định rất mạnh mẽ.....”

“Aslan đại nhân.....” Hassan có điểm lo lắng nhìn về phía Aslan, người sau cũng sắc mặt ngưng trọng.

“Chúng ta mới không cần sợ bọn họ.” Lưu Bình An đem súng đã điều chỉnh tốt đeo lên lưng, nhìn những người khác nói: “Chúng ta không phải có vũ khí lợi hại hơn sao?”

Nhìn những người khác chuyển mắt nhìn mình, Lưu Bình An cong khóe miệng, “Dùng khí và bạn bè, chúng ta cả hai đều có, cho nên tuyệt đối sẽ không thua.”

Con người bí lực của Aslan chiếu ra thân ảnh thiếu niên kiên định, hắn cũng cong khóe miệng, giơ nắm tay lên, “Không sai. Hãy để chúng ta cùng nhau đánh đám Đế Quốc khốn kiếp một trận thật đau. Xả giận cho các anh em của chúng ta!”

“Đúng vậy!”

Sau khi chuyển trang bị và vũ khí đến mặt đất, nhân viên hậu cần bắt buộc phải quay trở về. Connor ôm Lưu Bình An không chịu buông tay, sau khi bị người sau đánh một trận, bị Hassan cường ngạnh tha đi.

“Chúc các người chiến thắng trở về!” Hassan chào bọn họ một quân lễ, theo thang máy nâng lên chậm rãi trở về căn cứ.

Sau khi đại diện Ủy ban Tổ chức diễn tập tuyên đọc quy tắc, diễn tập chính thức bắt đầu. Quy tắc và hạng mục lần này tương đối đơn giản hơn một ít, quân Đế Quốc và quân Liên Minh sẽ bắt đầu xuất phát từ hai địa điểm bất đồng được chỉ định trước, cùng hướng tới một mục tiêu cũng đã được đặt trước trong rừng rậm, nhằm phá hủy mục tiêu đó. Ai hủy được mục tiêu trước, bên đó liền đạt được thắng lợi.

Đương nhiên, diễn tập vẫn không khẳng định không thể tiến hành chặn đánh phe đối địch, cho nên song phương nhất định sẽ vắt óc nghĩ hết biện pháp ngăn cản đối thủ đi tới địa điểm chỉ định.

Cho nên, bọn Aslan sử dụng chiến xa bay loại nhẹ. Loại chiến xa này thích hợp cho mọi địa hình, thậm chí trên mặt nước cũng có thể chạy như thường. Connor đặc biệt trang bị dao laser mở đường ngay đầu chiến xa. Cho dù trong rừng rậm, chiến xa cũng có thể linh hoạt nhanh chóng tiến tới.

Địch nhân sử dụng cơ giáp uy lực phi thường lớn, bọn họ tất yếu phải tốc chiến tốc thắng. Thời gian kéo dài đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là bất lợi.

Bởi vì bọn họ không có tình báo viên, cho nên chức trách tình báo viên do lính bắn tỉa tạm thời đảm nhận. Thanh niên một mình đứng trên thân cây cao cao, gió mơn trớn mái tóc màu bạc của hắn, nhẹ nhàng tung bay, mặc một thân y phục lấy màu trắng làm chủ đạo huyền hoặc lòng người, trên lưng đeo súng bắn tỉa, anh tư lẫm liệt.

Con người băng bạc nhìn chiến xa chậm rãi ẩn tiến vào trong rừng rậm. Bàn tay chạm vào sợi dây may mắn đeo trước ngực. Đó là thứ trước khi đi thiếu niên giao cho hắn.

“Đây là của Kỉ Vũ cho, người mang đi. Lần này có thể thắng lợi hay không toàn bộ dựa vào người rồi.” Thiếu niên đem dây đeo may mắn trên cổ cởi ra, đưa tới trước mặt thanh niên lãnh tuấn.

Thanh niên không trả lời, cũng không có đưa tay nhận lấy, mà là cúi đầu tới gần thiếu niên. Người sau sững sốt một chút, lúc tiếp xúc với tầm mắt thanh niên, lập tức hiểu ý. Hai tay vòng qua cổ thanh niên, đeo sợi dây vào cho đối phương.

Ngay khi đang đeo dây, thiếu niên cảm thấy trên trán nóng lên. Phát hiện đối phương cư nhiên thừa cơ hôn trán hắn một cái.

“Ngu ngốc! Loại thời điểm này mà người còn làm cái gì nha?”

Nhìn thiếu niên ôm trán thối lui, thanh niên không khỏi lộ ra nụ cười. Tựa như băng tuyết đột nhiên hòa tan, nụ cười này khiến thiếu niên xem đến ngốc.

“Ta nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Cúi đầu, giọng nam theo gió lạnh hỗn loạn gào thét bay đi. Trên thân cây đã không còn nhìn thấy thân ảnh thanh niên.

Bên kia, linh hoạt vượt qua các cây đại thụ trong khu rừng, chiến xa nhanh chóng tiến về phía trước, Aslan phụ trách điều khiển đã nhận được thông tin của Gavin.

“Gavin đã tìm thấy địch nhân.” Aslan mở ra bản đồ lập thể, “La Cơ, giúp ta đánh dấu lên bản đồ.”

La Cơ đáp một tiếng, ngón tay chuyển động như múa trên bàn phím, bản đồ lập thể lập tức hiện lên một điểm đỏ đại biểu cho quân địch. Điểm đỏ đang nhanh chóng di động.

“Di chuyển thật sự rất nhanh. Năm phút đồng hồ sau sẽ gặp chúng ta.” La Cơ biểu tình ác liệt, ánh sáng nhấp nháy ánh vào đôi mắt của nàng, tựa hồ con người đen huyền cũng nhiễm lên sắc đỏ.

“Là cái cơ giáp hạng nặng kia. Trên cơ giáp còn có dấu hiệu nữa, viết tên sao?” Aslan phiên dịch lại thông tin của Gavin. Sau đó quay đầu nói với Fitzgerald: “Là đối thủ cũ của người, Harry * Eric.”

“Đang chờ hắn đây.” Fitzgerald cong khóe miệng, kiểm tra trang bị trên người xong liền đứng lên mở cửa chiến xa, chiến xa vẫn đang nhanh chóng đi tới, hắn mạnh mẽ nhảy ra, vũng vàng rơi xuống đất, bốn phía tung lên một trận bông tuyết.

Lưu Bình An nắm cửa xe, hô to với Fitzgerald: “Hung hăng đánh hắn một trận nha.” Người sau lộ ra nụ cười tự tin, giơ bàn tay dày lên làm một quân lê.

Chiến xa tiếp tục đi tới, trên bản đồ, điểm đỏ biểu hiện địch nhân và điểm lam đại biểu Fitzgerald gặp nhau. Dùng vũ khí phổ thông hạng nhẹ đối phó cơ giáp hạng nặng, cho dù là Fitzgerald, cũng nhất định là một hồi khổ chiến.

Trong rừng rậm chợt lóe mấy đường sáng laser màu lam, thân cây đại thụ tráng kiện ngã xuống đất phát ra tiếng động rất lớn, bụi đất bay lên rất nhanh bị gió lạnh thổi tan.

“Không việc gì đâu, hắn chỉ là phụ trách bám trụ địch nhân thôi.” Khi Lưu Bình An đóng cửa chiến xa lại, Aslan nói.

“Hắn mới không cần ai lo lắng. Fitzgerald cũng không ngốc như thoát nhìn vậy đâu.” Nam tử không giỏi biểu đạt nội tâm chính mình này kỳ thật cũng không ngốc. Ít nhất tại thời điểm đánh nhau, hắn biểu hiện ngốc chỉ là vì muốn khiến đối phương thả lỏng cảnh giác mà thôi.

“Ta xem, vẫn là lo lắng cho chính chúng ta đi.” Thanh âm dồn dập của La Cơ truyền đến, “Có hai vật thể đang nhanh chóng tiếp cận. Từ hình thể mà xem có thể là cơ giáp.”

Vừa dứt lời, chiến xa rung động mãnh liệt, xóc nảy ngã trái nghiêng phải. “Làm sao thế này?” Lưu Bình An lập tức vọt tới bên người Aslan, nhìn lên màn hình lớn.

“Chúng ta bị tập kích.” Aslan nhanh chóng ổn định thân xe, không chế chiến xa né tránh loạt pháo công kích của quân địch.

“Đáng giận, lại là cái màu đen kia.” Lưu Bình An nghiêng răng nghiêng lợi, nâng pháo laser đẩy nóc xe ra, “Để ta bắn tan xác hần.”

“Tiểu An. Hần ở vị trí 35.6 độ Đông Bắc, 20 độ cao, cự ly 340 mét.....” La Cơ thông qua thiết bị giám sát tính toán ra vị trí đối phương.

“Độ chính xác 84%.....”

“Vậy là đủ rồi. Tuy rằng ta không phải Gavin, nhưng cũng không phải người mù.” Lưu Bình An tại đỉnh chiến xa đỡ pháo laser, “Ta nhìn thấy hần rồi.”

Kỳ thật cơ giáp màu đen đang không ngừng tới gần bọn họ. Lưu Bình An ngắm chuẩn địch nhân ấn nút bắn. Pháo laser chuẩn xác đúng theo ý muốn, nhưng bị đối phương sử dụng hộ thuẫn ngăn trở.

“Đáng giận! Thứ này không dùng được.” Lưu Bình An ném pháo laser vào trong chiến xa, “Uy, Aslan, cho ta cái gì đó mạnh mẽ một chút để xài đi.”

Aslan đưa một trái lựu đạn cho hần, “Lựu đạn đặc chế của Connor.”

“Cái quỷ gì đây? Có lợi hại bằng thứ lần trước không?” Lưu Bình An nhớ tới vào lần diễn tập trước, Connor tạo cái loại đạn pháo hổ phách.

“Không biết a. Hần nói còn chưa có thí nghiệm qua.” Aslan nhún nhún vai, “Cho nên sử dụng cẩn thận nga.”

“Thật sự là quan chỉ huy xằng bậy.”

Cư nhiên trong diễn tập trọng yếu như vậy lại sử dụng vũ khí hoàn toàn không biết tính năng, chỉ huy của bọn họ cũng quá xằng bậy rồi. Thế nhưng, cũng chứng minh là Aslan tín nhiệm đồng bạn. Hần tin tưởng Connor nhất định sẽ vì bọn họ mà tận tâm tư, cung cấp vũ khí tốt nhất.

Lưu Bình An lại bò lên nóc xe, Aslan cố ý thả chậm tốc độ, để cơ giáp màu đen đuổi theo. Lưu Bình An tính toán cự ly, dùng toàn lực ném lựu đạn trong tay.

Lựu đạn ném trúng cơ giáp phát sinh bạo tạc. Thuốc nổ căn bản không thể tổn thương cơ giáp mấy may, nhưng chất nhầy màu trắng bắn ra lại dính cứng cơ thể màu đen.

Chất nhầy màu trắng giống như keo gất gao cuốn lấy cơ giáp, cơ giáp càng giãy dụa, liền bị dính càng nhiều.

“Connor luôn suy nghĩ mấy thứ vũ khí loạn thất bát tao gì đó.” Người bình thường đều sẽ nghĩ hết biện pháp để thiết kế vũ khí sức sát thương cao, thế nhưng suy nghĩ của Connor rõ ràng không giống với những người khác.

“Hiệu quả không tệ nha.” Aslan cười quay đầu đi, tiếp tục điều khiển. Thế nhưng, lúc bọn họ vừa định thả lỏng, La Cơ đột nhiên kêu to.

“Địch nhân đánh lén, mau tránh đi!”

Tiếp đó thân xe bị va chạm mạnh, một đường sáng màu lam đâm xuyên qua thân xe hợp kim. Cái cơ giáp màu trắng hung hăng đâm trường kiếm laser vào chiến xa bọn họ. Trên cổ tay cơ giáp in dòng chữ William * Eric.

Tác giả có lời muốn nói: Ai..... Không sai biệt lắm muốn thật sự béo phì .__.

110. Chương 141: Lần Đầu Gặp Mặt

141, lần đầu gặp mặt

“Quá nhanh, vừa rồi rõ ràng còn cách năm mươi mét.” La Cơ nhìn cái tên trên cổ tay cơ giáp cũng không kinh ngạc, nòng kinh ngạc là tốc độ của bộ cơ giáp này. Chỉ trong nháy mắt đã di động đến bên cạnh bọn họ, khi phát động công kích cũng cần bản không thấy rõ động tác của nó.

“Đáng giận.....” Aslan thao túng cần điều khiển muốn tránh thoát thanh kiếm của cơ giáp. Thế nhưng trường kiếm laser đã xỏ xuyên qua toàn bộ chiến xa, đóng đinh trên mặt đất.

Trong khoang điều khiển chiếc cơ giáp màu trắng, xuyên qua màn hình hiển thị nhìn địch nhân uống công giã dựa vô ích, William nhếch miệng lộ ra thần sắc đắc ý.

“Tận tình giã dựa đi, Aslan. Mỗi thù trận chiến lần trước ta nhất định hoàn trả gấp bội cho ngươi.” Hấn vươn tay trái thao túng cần điều khiển, một tay còn lại của cơ giáp nhanh chóng thay súng máy.

Cơ giáp nhắm ngay chiến xa hạng nhẹ bắn phá loạn xạ, lớp vỏ giáp bằng hợp kim không thể ngăn cản được lửa đạn quá mãnh liệt, Aslan lập tức mở ra hộ thuẫn của chiến xa.

“Hộ thuẫn không thể chống đỡ lâu lắm, tất yếu phải nghĩ ra biện pháp thoát thân mới được.” La Cơ hô to với Aslan. Lưu Bình An lại nhắc pháo laser lên, đang muốn mở cửa chiến xa, bị Aslan một phen ôm chặt.

“Ngu ngốc! Đừng đi ra ngoài, ngươi sẽ bị bắn thành tổ ong đó.”

“Ta tự có biện pháp. Ngươi mau về ghế điều khiển ngồi đi.”

“Không được!”

Thiếu niên còn muốn tiếp tục nói chuyện, môi lại bị đối phương bịt kín. Aslan hôn có điểm gấp gáp, nhưng cũng không mất đi ôn nhu. Nhẹ nhàng mút vào liền buông hấn ra, không có xâm nhập vào trong.

“Tiểu An, bình tĩnh một chút. Ngươi không phải muốn đánh đấm Đế Quốc khôn kiếp một trận tới bởi sao?”

Gương mặt thanh niên tuổi trẻ gần ngay trước mắt, hít vào thở ra tất cả đều là khí tức cực nóng của đối phương. Lưu Bình An cảm giác tim đập tăng tốc lợi hại, thậm chí hô hấp cũng có điểm khó khăn.

“Uy uy, hai người bên kia, đừng có tại lúc sống chết trước mắt mà xây dựng thế giới hai người chứ. Mau nghĩ biện pháp đi!” La Cơ thay thế Aslan thao túng chiến xa, hô to với hai người.

Nghe được thanh âm La Cơ, Lưu Bình An lập tức phục hồi tinh thần. Một tay đẩy Aslan ra, “Ngu ngốc! Vào thời điểm này ngươi còn làm cái gì nha.”

Nhìn đến thiếu niên đỏ bừng mặt, dùng lực chà môi, Aslan cong khóe miệng, “Kỳ thật ta sớm đã nghĩ đến loại tình huống này.” Hấn mở cửa khoang sau chiến xa. Bên trong là một chiếc xe máy bay loại hai người lái.

“Hai người các người lái cái xe máy này đến mục tiêu trước đi, ta sẽ tận lực bám trụ địch nhân.”

“Cái gì?” Lưu Bình An lắp bắp kinh hãi, “Chờ một chút, trong ván cờ này ngươi mới là vua, nếu ngay cả ngươi cũng bị quân cờ khác ăn luôn, vậy thì chúng ta thua chắc rồi.”

“Tiểu An so sánh rất thú vị nha.” Trêu chọc khi không thích hợp chỉ nhận được một cái trợn trắng mắt của thiếu niên, Aslan nhún vai, thoải mái nói: “Không sao đâu. Vua trên bàn cờ thường xuyên bị dùng làm mồi nha.”

Hấn khoát hai tay lên vai Lưu Bình An, đem trán mình đặt lên trán đối phương, “Nói vậy, xe bay sẽ chiến thắng do tính bất ngờ a.”

“Nhưng mà.....”

Aslan nâng tay ngăn lời thiếu niên tiếp tục nói, “Tiểu An, ngươi tin tưởng ta không?” Người sau trầm mặc trong chốc lát, con ngươi đen bóng nhìn thẳng thanh niên.

“Ta tin tưởng ngươi.”

Lưu Bình An nhanh chóng nhảy lên xe máy, La Cơ sau khi chuyển ghế cho Aslan, liền ngồi vào ghế điều khiển xe máy. Cửa hông chiến xa chậm rãi mở ra, gió lạnh mang theo tuyết mịn cuốn vào khoang xe, thổi bay y phục mọi người.

Xe máy giống như tên rời cung, rời khỏi chiến xa, nhanh chóng chui vào rừng rậm. William trong cơ giáp phát hiện bọn họ, nổ một nụ cười tà ác, “Người cho rằng hai con chuột nhỏ này có thể thoát được sao?”

Bởi vì đối phương mở liên lạc, cho nên Aslan có thể nghe được lời William. Nhưng hắn cố ý không thêm để ý William.

“Không để ý tới ta.....” William huýt sáo một cái, “Quả nhiên là vị công tử cao ngạo. Thực đáng tiếc, bọn chúng trốn không thoát đâu. Bởi vì phía trước có ‘cạm bẫy nhên nhên’ a.”

Tiểu An!

Aslan lo lắng nhìn về phương hướng rừng rậm, đáng tiếc lá cây dày đặc đã hoàn toàn che khuất xe máy. Đột nhiên vài đường laser bắn về hướng bọn Lưu Bình đi tới.

Aslan chấn động, nhanh chóng điều chỉnh máy theo dõi phương hướng, phát pháo laser vừa rồi là do cơ giáp màu đen bị keo đặc chế trói buộc bắn ra. Thực rõ ràng nó đã thoát khỏi khổ cảnh.

“Ha ha..... Elvis công tử, người định đối phó hai bộ cơ giáp như thế nào đây?” William đem trường kiếm cắm vào chiến xa rút ra, lại giơ lên cao, hướng tới chiến xa hung hăng đâm xuống.

Phía sau ầm ầm truyền đến tiếng nổ mạnh, khiến Lưu Bình An không khỏi ngoáy ra sau nhìn lại. Đáng tiếc đại thụ che trời, căn bản nhìn không tới tình hình bên kia. Bên tai truyền đến thanh âm La Cơ.

“Không cần quay đầu. Đừng lãng phí một phen tâm cơ của hắn.”

Lưu Bình An minh bạch ý tứ của nàng, quay đầu, mở một màn hình hiển thị loại nhỏ, “Thăng hướng bắc, chúng ta rất nhanh sẽ đến nơi.”

La Cơ không trả lời, chỉ là nhanh chóng nâng ga càng cao. Kỹ thuật của nàng rất tinh xảo, linh hoạt vòng qua xuyên lại cây cối xung quanh, khiến Lưu Bình An cảm giác mình căn bản không phải đang ngồi xe máy, mà là đang ngồi xe qua đèo.

May mắn hắn không có say xe. Lưu Bình An ở trong lòng mặc niệm may mắn nhỏ nhoi này một chút. “Không thể tưởng được kỹ thuật lái xe của người lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ trước đây là dân đua xe sao?”

“Không phải. Chỉ là thích cái cảm giác khi phóng xe nhanh như điện chớp này thôi.” Thanh âm La Cơ núp trong tiếng gió, xẹt qua bên tai, “Nếu Tiểu An thích, vị trí bên cạnh ta vĩnh viễn giữ cho người nga.”

Lưu Bình An vừa muốn nói ‘Được nha’, thì một luồng lam quang nghênh diện phóng tới, thân xe đột nhiên nghiêng đi. Hai người bị tung khỏi xe, Lưu Bình An lăn lộn trên mặt đất, may mắn trên đất toàn là tuyết và lớp là khô thật dày, không có ngã bị thương.

Hắn nhanh chóng trở mình, bò đến bên người La Cơ. Chỉ thấy trước ngực thiếu nữ bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn.

“La Cơ!”

Thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, hai mắt đóng chặt, máu từ vết thương trào ra rất nhiều, tình huống phi thường không ổn. Tuy rằng người tham gia diễn tập rất khó tránh bị thụ thương. Nhưng bình thường sẽ không bị thương quá nghiêm trọng, đại bộ phận đều là trầy da. Song phương càng không thể cố ý thương tổn thân thể đối thủ.

Tia sáng vừa rồi không thể nghi ngờ là nhắm ngay chỗ yếu hại của La Cơ, đối phương có ý định bắn chết nàng.

Vì cái gì?

Lưu Bình An một bên cởi áo khoác cuốn lại đè lên miệng vết thương của La Cơ, cầm máu cho nàng. Một bên điều chỉnh kênh liên lạc, hy vọng có thể liên hệ với căn cứ không trung. La Cơ cần được cấp cứu lập tức.

Đôi mắt thiếu nữ chậm rãi mở ra, Lưu Bình An cúi người vỗ nhẹ hai má cô, “La Cơ, tỉnh lại! Tỉnh tỉnh, trả lời ta đi.”

“Tiểu An.....” La Cơ đột nhiên mở to hai mắt, dùng lực đẩy Lưu Bình An ra, “Nguy hiểm!”

Một cái chân dài đen đúa cắm thẳng vào lồng ngực La Cơ, trước mắt một mảnh đỏ tươi. Nội tâm Lưu Bình An tựa hồ như có thứ cảm xúc gì đó bộc phát ra. Hét lớn một tiếng, rút ra thanh đao laser nhảy lên, trăm con nhện nhện biến chủng trước mắt thành hai nửa.

Mấy con nhện nhện to lớn màu đen từ trong rừng lao tới, mà trong rừng rậm còn cất dấu vô số hàn quang màu xích hồng, thiếu niên xoay người đối mặt các quái vật khổng lồ này, không hề sợ hãi, lộ ra khí diễm xơ xác tiêu điều như La Sát.

Nơi này là vùng đất cực Bắc, chưa từng nghe nói qua nơi này thường có nhện nhện biến chủng lui tới. Vùng này vẫn đều không có bóng người, có lẽ thế lực nhện nhện trong lúc bất tri bất giác đã khuếch tán đến tận đây.

Thế nhưng, thật sự rất kỳ quái. Tại sao lại vừa vặn ở phía sau tập kích bọn họ? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

Chiến đấu kịch liệt khiến Lưu Bình An không có thời gian rảnh rỗi mà tự hỏi nghi vấn này. Liên tục chém vài con nhện nhện, hài cốt đầy đất, thế nhưng nhện nhện vẫn ùn ùn không dứt vọt tới. Hô hấp của thiếu niên cũng bắt đầu dồn dập.

Hắn không có nhiều thời gian mà đi tiêu diệt mấy con quái vật này. Hiện tại tối mấu chốt là đưa La Cơ trở về trị liệu. Nhưng vừa rồi lúc bị nhện nhện công kích máy liên lạc đã rơi mất. Nếu có thể chạm đến pháo hiệu cầu cứu đặt trên xe máy mà nói.....

Khi hắn di động thân thể tới gần xe máy nghiêng ngã, một đường sáng màu lam đột nhiên bắn đến bên chân, đốt cháy một lỗ trên mặt đất.

Lưu Bình An đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một con nhện nhện khổng lồ xuất hiện trước mặt, mà người đứng ở phía trên đang nở nụ cười ác ma tà mị.

“Lần đầu chính thức gặp mặt, tiểu ong chúa đáng yêu.”

111. Chương 142: Ta Thích Người

142, ta thích người

Nam tử đứng trên lưng nhện nhện thân mặc quân trang đen, vạt áo choàng trong gió lạnh phất phơ lay động. Chỉ bạc viền nơi tay và cổ áo, quân phục được cắt may tỉ mỉ càng tôn thêm nét khôi ngô anh tuấn cho nam tử, tràn ngập quý khí. Dấu hiệu của hoàng gia Đế Quốc, đôi mắt màu tím, khoan thai rũ xuống, tràn đầy tà mị làm người khác không thể nắm bắt.

“Là người?” Lưu Bình An không tự giác tràn ngập đề phòng với nam tử. Đó là một loại phản ứng bản năng. Tiềm thức nói cho hắn, nam nhân này phi thường nguy hiểm.

Trước kia đối với nam nhân này cảm thấy một loại sợ hãi vô danh, khi đó Lưu Bình An không biết nguyên nhân. Nhưng hiện tại đại khái có thể đoán được nguyên nhân rồi.

“Nguyên lai người là nhện nhện.”

“A.....” Douglas phát ra một tiếng cười khê không rõ ý nghĩa, “Tiểu ong chúa đáng yêu, ta nghĩ người nghĩ sai rồi. Ta không phải nhện nhện biến chủng, quý cô phía sau người mới phải.”

Lưu Bình An nghe được phía sau truyền đến một vài thanh âm, quay đầu nhìn lại. Thiếu nữ nguyên bản hắn là nằm trên mặt tuyết đã đứng lên. Máu tươi nhuộm đỏ một nửa quân phục của nàng. Nhưng biểu tình của nàng không hề thống khổ, con ngươi bình tĩnh buông xuống, điềm tĩnh lạnh nhạt, không khác gì với La Cơ bình thường.

Thế nhưng chuyện này căn bản không có khả năng. Người bình thường bị thương nghiêm trọng như thế, cho dù không chết thì cũng chỉ còn lại một hơi thở. Căn bản không có khả năng đứng dậy.

“La Cơ.....”

Trong nháy mắt thiếu niên nhẹ giọng gọi tên nàng, con người thiếu nữ rõ ràng chợt lóe thần sắc thống khổ. Nàng ngẩng đầu trừng nam tử trên lưng nhèn nhện, sát khí sắc như đao chỉ thẳng hướng địch nhân.

Người sau chỉ là hơi hơi cong khóe miệng, “Thực nữ là không nên dùng ánh mắt đáng sợ như vậy trừng người khác. Người không phải vẫn luôn cường điệu muốn giống nhân loại sao?”

“Người nói bừa, La Cơ là nhân loại!” Lưu Bình An thay thiếu nữ tranh cãi nói.

“Nga.....” Douglas ngẩng đầu chỉ vào thiếu nữ, động tác hẩn hủi, tựa hồ thực tùy ý, nhưng lại làm người ta cảm thấy một loại khiêu khích ác ý.

“Vậy người nhìn cho rõ bộ dáng nó hiện tại đi, cái bộ dáng kia thật là nhân loại có thể có được sao?”

Rõ ràng trong lòng minh bạch, tuyệt đối không thể dễ dàng trúng bẫy của địch nhân. Thế nhưng, thiếu niên vẫn là nhịn không được quay đầu. Gió thổi tung mái tóc La Cơ, dưới những sợi tóc đen mượt như tơ lụa kia, trên cái trán trơn bóng hiện ra đồ hình nhèn nhện màu đỏ tím.

Mà con người nguyên bản đen như mực đã biến thành sắc màu như ánh hoàng hôn, màu đỏ tím khi vàng mặt trời tắt nắng chiếu rọi thiên không, diễm lệ đến mức làm người hoa mắt.

“La Cơ.....”

Lưu Bình An đang muốn mở miệng, bên hông đột nhiên căng thẳng, cả người bị La Cơ ôm ngang lấy. Trong lúc hẩn hủi chưa kịp phản ứng, La Cơ đã nhảy lên giữa không trung, nhẹ nhàng khuất sau một gốc cây sam đại thụ.

Sau đó, Lưu Bình An cảm thấy lực ly tâm tác động mạnh, bọn họ kịch liệt rơi xuống. Tiếp đó thiếu nữ tựa hồ đạp lên một nhánh cây, tiếp tục nhảy lên, vài lần lên xuống đã nhảy ra khỏi vòng vây.

Bên tai chỉ có tiếng gió gào thét, bọn họ di chuyển tốc độ rất nhanh. Lưu Bình An có cảm giác như đang vùn vụt [đi mây về gió]. Không biết qua bao lâu, thiếu nữ rốt cuộc rơi xuống mặt đất. Lưu Bình An nhất thời liền cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh, may mắn ngay cả bóng dáng nhèn nhện cũng không có.

Xem ra nhèn nhện tạm thời còn chưa tìm được bọn họ. Lưu Bình An vừa định thả lỏng, cổ tay đột nhiên bị gắt gao nắm lấy, cả người bị kéo ra sau.

“Mau.....” Thiếu nữ nôn nóng nhìn hẩn, “Nàng sắp chết. Mau hôn nàng!”

“Hả?”

“Thân thể nhân loại không thể chịu nổi vết thương nghiêm trọng như vậy. Nàng sắp chết rồi, cho nàng một nụ hôn từ biệt đi.” Thiếu nữ nói xong, liền nhắm mắt ngẩng đầu lên.

Hai gò má của thiếu nữ mềm mại là vậy giờ tái nhợt, đôi môi bị máu nhiễm đỏ đang nhè nhẹ run rẩy. Đối phương nắm tay mình dùng lực như vậy, đau đớn ở cổ tay truyền đến trong lòng, khiến nội tâm Lưu Bình An cảm thấy từng đợt quặn đau.

Trong đầu chợt lóe vô số hình ảnh, nối thành một đoạn đường, thiếu nữ dưới ánh mặt trời vươn tay với hẩn. Tại vũ hội cười cùng hẩn khiêu vũ, bởi vì hẩn cứ bước sai mà bị đạp đến bao nhiêu lần cũng không chút nào oán giận, ngược lại ha ha cười. Nhiều lần phấn đấu quên mình, tại nơi sát lẫn ranh sinh tử cứu hẩn trở về.

Thiếu niên xoa hai má tái nhợt kia, ngẩng đầu lên nhẹ nhàng hôn trên trán thiếu nữ một cái.

“Thực xin lỗi.....”

Sau khi nghe câu nói nhỏ đó, thiếu nữ đột nhiên mở to hai mắt, con người giống như thủy tinh tràn ngập màu đỏ tím. Nàng tức giận xung thiên trừng thiếu niên, kéo áo đối phương, “Người không phải thích nàng sao? Tại sao ngay cả một nụ hôn cũng không chịu cho nàng?” [Thiên Âm: Bởi vì đây là tiểu thuyết đam mỹ.....]

“Ta thích người, thế nhưng ta không thể cho người hạnh phúc, thực xin lỗi.....”

Thiếu niên dùng từ ‘Người’, mà không phải ‘La Cơ’. Con người thiếu nữ không dám tin trọn to, dùng lực đẩy thiếu niên đến một thân cây, trên mặt cơ nhiên nổi lên ửng đỏ, “Người nói cái gì? Sai đối tượng rồi.”

“Không sai.” Lưu Bình An lắc lắc đầu, trong giọng nói tràn ngập kiên quyết, “Người chính là La Cơ, ta sẽ không nhận sai.” Hắn vẫn tin tưởng trực giác bản thân tuyệt đối sẽ không sai. La Cơ tuyệt đối không phải bị nhèn nhện khổng lồ. La Cơ vẫn luôn là La Cơ.

Thiếu nữ mở miệng ‘Ai’ một tiếng, mở ra hai tay một bộ dáng bất đắc dĩ, “Thật sự là bại bởi người a.”

Nàng nâng tay vén tóc trên trán mình lên, đem đồ án nhèn nhện màu đỏ tím hoàn toàn hiển lộ ra, “Một lần nữa tự giới thiệu một chút. Tam Nhân La Cơ là tên ta khi thân là nhân loại, tên thật của ta là Thược [chìa khóa].”

Douglas đứng trên lưng nhèn nhện khổng lồ, từng đoàn con vật to lớn màu đen từ bốn phía chậm rãi di chuyển về phía trước. Hắn đang nghe thông tin cấp dưới báo cáo.

“Ta tạm thời không nhìn thấy bọn họ. Có khả năng đã vượt qua phạm vi năng lực của ta.” Đầu thông tin bên kia, Minh Châu đang sử dụng năng lực của hắn vì các đồng bạn cung cấp tình báo.

“Tình huống bọn William thế nào?” Douglas rõ ràng có điểm không kiên nhẫn.

“Vẫn đang ác đấu, ông đực Liên Minh khó chơi hơn so với tưởng tượng.” Minh Châu điều khiển cơ giáp của mình chậm rãi di động, “Điện hạ, ta đến gần thêm chút nữa có lẽ có thể tìm thấy nơi bọn họ đang trốn.”

Douglas đương nhiên minh bạch ‘Bọn họ’ trong lời Minh Châu là chỉ ai. Nhưng hắn căn bản không muốn để Minh Châu tiếp tục tới gần nơi này. Phải nói là hắn căn bản không tin bất luận kẻ nào.

“Không cần. Tiếp tục giám thị tình huống những người khác, đừng cho quân Liên Minh tới gần.”

“Vâng!”

Như vậy ‘Thứ đó’ chỉ có hắn có thể đạt được. Nếu không thể có được, hắn tình nguyện hủy diệt nó đi, cũng tuyệt đối không để những kẻ khác giành được.

Từ thân cây bên cạnh ‘ba’ một tiếng rơi xuống một mảnh băng, rơi trên lưng nhèn nhện màu đen, vỡ thành mảnh nhỏ. Douglas phục hồi tinh thần, trong đầu chợt lóe thân ảnh người nào đó.

“Tình huống Gavin như thế nào?”

Trầm mặc một hồi, Minh Châu đại khái không nghĩ tới đối phương sẽ đột nhiên hỏi người kia, rõ ràng sững sốt một chút. “Tạm thời..... chưa phát hiện tung tích hắn.....”

Máy liên lạc phát ra một trận tạp âm, ầm ầm truyền đến tiếng kêu rên của Minh Châu, tiếp đó thì đứt đoạn. Douglas nhíu mày, hô vài tiếng vào máy liên lạc.

Đột nhiên đầu kia truyền đến thanh âm băng lãnh như băng tuyết va nhau, “Vô luận kế hoạch của người là gì, không cho phép thương tổn Tiểu An.”

Sững sốt một chút, Douglas lại cong khóe miệng, “A..... Nguyên lai là em trai đáng yêu của ta nha.”

Không thể tưởng được đứa em trai dễ thương của hắn kia cứ nhiên đi đánh lén Minh Châu. Tuy rằng hiện tại khuyết thiếu tình báo viên, nhưng tình hình hiện giờ cũng không tồi. Mục đích của hắn đã đạt được một nửa.

“Nếu ta cự tuyệt, người sẽ giết ta sao?”

Tuy rằng ngữ khí tràn ngập trêu tức, nhưng tuyệt đối không phải nói đùa. Đối với việc đối phương khiêu khích, con người Gavin chợt lóe sát ý lãnh khốc.

“Ta sẽ.”

‘Ba’ một tiếng, máy liên lạc bị Douglas bóp nát. Trong con người màu tím chợt lóe hàn quang, mệnh lệnh nhèn nhện dưới chân toàn lực đi tới.

“Bọn chúng nhất định trốn không thoát đâu.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua thật sự đi chơi thất tịch Mua vài kiện quần áo..... Đi dạo đến mười hai giờ..... Té xỉu.....

112. Chương 143: Viễn Cổ Dị Tộc

143, viễn cổ dị tộc

Bầu trời màu xám rơi xuống những bông tuyết mịn màng, trong khu rừng cổ lão rét lạnh yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng chim hót cũng không có, chỉ có thanh âm nhánh cây ngẫu nhiên bị tuyết đè nặng mà gãy đoạn.

Hai hàng dấu chân kéo dài trong rừng cây, thiếu niên cùng thiếu nữ sánh vai trong tuyết đi tới. Thiếu nữ bước chân nhẹ nhàng, giống như tinh linh trong rừng, không chút nào lao lực nhanh chóng tiến lên. Mà thiếu niên theo sát sau đó một đường chạy chậm, nhưng cảnh khô chia ra không quy luật và rễ cây giăng khắp mặt đất luôn khiến hắn không cẩn thận vấp té.

“Muốn ta nắm tay ngươi không?” La Cơ..... Không, hiện tại hắn phải gọi vị này là Thược, cười trên tức mà vươn tay với thiếu niên. Người sau thực thần nhiên cầm tay thiếu nữ.

Không biết có phải bởi vì tim đập quá nhanh hay không, hai má thiếu nữ hơi hơi đỏ ửng. Nàng nhẹ thở dài một hơi, “Ngươi thật đúng là không chút khách khí nha. Nam tử hán còn muốn nữ hài tử lôi kéo đi.”

“Ngươi là nữ hài tử sao?” Thiếu niên trái lại trên chộc đối phương. Nhớ tới chân tướng nghe được lúc trước, hắn thật sự nhận không ít trùng kích.

-0-

“Ta gọi là Thược, cũng ý là chìa khóa.” Đứng trên tuyết, thiếu nữ đẩy tóc trên trán mình ra, cố ý để đối phương thấy rõ đồ án nhện nhện hiện bên trên.

“Chìa khóa phong ấn viễn cổ tổ tiên.”

Nhìn người trước mắt biểu tình lạnh nhạt, Lưu Bình An thật sự khó có thể lý giải lời đối phương nói. “Phong ấn cái gì?”

“Douglas muốn một thứ. Bất quá, hiện tại trước dừng đến chuyện này.....” Thược vươn một tay chống lên thân cây phía sau thiếu niên, cúi người tới gần hắn, một tay còn lại nâng cằm thiếu niên, “Ngươi không chịu hôn ta, vậy để ta đến hôn ngươi đi.”

“Ngô.....”

Cảm thấy xúc cảm mềm mại trên môi, Lưu Bình An không dám tin mở to hai mắt. Khuôn mặt thiếu nữ phóng đại trước mắt, khiến đại não hắn trống rỗng, thẳng đến khi một vật hơi lạnh mềm mại ướt át cạy bờ môi của hắn, Lưu Bình An mới hồi phục tinh thần lại. Lập tức dùng lực đẩy đối phương ra.

“Ngươi làm cái gì nha?” Không rõ đối phương vì cái gì đẩy mình ra, Thược nghi hoặc lại tức giận trừng thiếu niên. Người sau cuống quýt dùng ống tay áo chà môi.

“Không thể làm như vậy.”

“Tại sao?” Con người màu đỏ tím nổi lên tức giận, “Ngươi chán ghét ta như vậy sao?” Biểu hiện rõ ràng như thế, cho dù là người ngu ngốc cũng sớm minh bạch!

“Không phải!” Thiếu niên bắt cổ tay đối phương, trên mặt nổi lên đỏ ửng, “Bởi vì..... Nữ hài tử hắn là tự nhiên nên yếu đuối một chút, loại sự tình này hắn là do nam nhân thổ lộ trước.”

“Ân..... Vậy ngươi sẽ thổ lộ với ta sao?”

“Sẽ không.”

Thước tựa hồ hoàn toàn bị đánh bại, vô trán nói: “Ta thật không rõ, vô luận bề ngoài cũng được, dáng người cũng được, tính cách cũng được, lấy ánh mắt nhân loại mà xem ta đều rất không tồi nha. Vì cái gì người không thể chấp nhận ta? Bởi vì ta là nhên nhện sao?”

“Bởi vì ta không thể cho nữ nhân hạnh phúc.” Con người như thủy tinh của thiếu niên chợt lóe một mặt tự ti, “Cơ thể của ta thực bản, tuyệt đối không thể cho bất cứ nữ nhân nào hạnh phúc.”

Thước nghe xong tựa hồ sáng sủa hẳn lên, “Người mới không bản đâu. Bất quá, chỉ cần không phải nữ nhân là có thể sao? Dù sao thân thể này cũng chết mất rồi. Lần sau ta tìm thân thể nam nhân là được. Mấy năm nay giả làm con gái ta phiền chán sắp chết rồi.”

Lưu Bình An mở to hai mắt, không dám tin nhìn đối phương, “Người nói ‘giả’.....”

“Ta là công nga.”

“Gi -?”

-0-

“Chúng ta đến rồi.” Thanh âm Thước đánh gãy hồi tưởng của Lưu Bình An, thiếu nữ đứng dưới một gốc đại thụ, đang đào cái gì đó. Mái tóc dài đen mượt xoa tung trên vai, sáng bóng như tơ lụa. Thiếu nữ có ngũ quan tinh xảo của người phương Đông, làn da trắng nõn, dáng người cao gầy mà lung linh. Buông mí mắt xuống, liền có khí chất điềm tĩnh lạnh nhạt.

Vô luận nhìn thế nào đều là đại mỹ nữ, ai sẽ nghĩ đến linh hồn của nàng cư nhiên là công. Mà còn không phải là nhân loại.

“Đây tuyệt đối là tình tiết trong tiểu thuyết kì huyền a.” Lưu Bình An tự thôi miên.

“Người đang lăm bằm những gì đó, mau tới hỗ trợ đi.” Thước dùng lực di chuyển một phiến đá, Lưu Bình An lập tức cúi lưng hỗ trợ.

Mặt trên phiến đá có khắc một ít ký hiệu kỳ quái. Nhưng niên đại tựa hồ rất xa xăm trước đây, ký hiệu đã bị ăn mòn đến mờ hồ không rõ. Sau khi dời tảng đá đi, phía dưới lộ ra một cửa động chỉ đủ rộng cho một người tiến vào.

Thước không chút do dự nhảy vào, Lưu Bình An nhanh chóng đuổi kịp. Không gian phía dưới cư nhiên thật rộng lớn, Thước mở đèn pin, một mặt ánh sáng chiếu vào thông đạo phía trước.

“Đi bên này.” Thước vẫy vẫy tay với Lưu Bình An. Thông đạo cũng khá rộng lớn bằng phẳng, tuy có dấu vết nhân công tu chỉnh qua, nhưng đại bộ phận đều là huyết động thiên nhiên. Trên thạch bích có vết cào thật dài, khiến Lưu Bình An nhớ tới cái chân dài to đùng của nhên nhện.

Thước tựa hồ đối với nơi này rất quen thuộc, giữa đường ngang lối rẽ giăng khắp nơi cư nhiên không có lạc đường, tựa hồ căn bản không cần nhìn cũng biết đi hướng nào.

Lưu Bình An theo phía sau, nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn. Rốt cuộc nhìn không được hỏi: “Người..... Vì cái gì lại bám vào thân thể La Cơ?”

Bình thường gián điệp nhên nhện đương nhiên sẽ bám vào người nhân loại, thế nhưng Lưu Bình An không cảm thấy Thước là gián điệp. Hơn nữa thân thể nhân loại bị bám vào bình thường đều đã tử vong. Chỉ có loại nhên nhện đẳng cấp cao như con lùn trước bám vào trên người Lý Duy là có khả năng thao túng người sống.

Thế nhưng Thước vẫn luôn là La Cơ, hẳn không có thao túng nhân loại, thân thể La Cơ cũng là thắng đến vừa này mới tử vong.

“Tiểu An đối với ta có hứng thú nha.” Thước quay đầu cười với hắn, người sau có điểm ngượng ngùng, “Không thể nói cho ta biết sao?”

Thước lắc lắc đầu, “Ta đương nhiên mong muốn Tiểu An càng hiểu ta hơn.”

Bọn họ vừa đi, Thước một bên nói cho thiếu niên chuyện tình của nhện nhện biến chủng. Nhân loại vẫn đều vắt hết óc muốn tìm hiểu thế giới nhện nhện biến chủng, lại chưa từng có một con nhện nhện nào nguyện ý tâm bình khí hòa trả lời bọn họ như vậy.

“Nhân loại tưởng rằng nhện nhện biến chủng chính là một loại nhện nhện, kỳ thật không phải thế. Chúng ta cũng như các giống côn trùng khác có rất nhiều chủng loại. Chẳng qua có một điểm chung, đó là chúng ta đều thuộc về loại nhện nhện viễn cổ. Kỳ thật giống nhện ngày nay cũng là một chi nhánh của chúng ta.”

“Nhân loại chỉ biết nghĩ hết biện pháp đánh bại chúng ta. Có ai từng lưu ý qua chúng ta là từ nơi nào đến, làm sao biến thành dạng này.” Lúc này trên thông đạo bọn họ đang đi, trên vách đá có vẽ một bức tranh, Thước nhẹ nhàng sờ nó.

“Thời đại viễn cổ, chúng ta căn bản là không có độc. Hơn nữa hình thể cũng không khổng lồ giống như hiện tại. Lớn nhất cũng lắm cỡ như một đầu trâu lớn đi.”

Bức tranh trên đá vẽ một ít tình cảnh nhân loại và nhện nhện, có chỗ vẽ nhện nhện lớn như con trâu hay ngựa đang hỗ trợ nhân loại săn bắn, có chỗ vẽ người trên trán có đồ án nhện nhện cùng những nhân loại khác sinh hoạt cùng nhau, còn có cảnh con người bái tế nhện nhện nữa.

“Kỳ thật không riêng gì chúng ta, còn có rất nhiều sinh vật đều cùng nhân loại phi thường thân mật. Sinh vật viễn cổ không ít loài có trí tuệ so với nhân loại càng cao cấp hơn. Nếu không tại sao nhân loại viễn cổ lại sùng bái các loại sinh vật, còn thờ phụng chúng nó như thần thánh chứ?”

“Nhện nhện biến chủng là hậu duệ của sinh vật viễn cổ sao?” Lưu Bình An với chuyện vừa nghe được cảm thấy phi thường khó tin. Nhân loại và sinh vật khác cùng nhau sinh hoạt, đó là vườn địa đàng của Thượng Đế sao?

“Có một bộ phận đúng là vậy. Chúng ta có được năng lực tiến hóa và năng lực thích ứng hoàn cảnh rất mạnh. Đại bộ phận đều ngủ say ở sâu dưới lòng đất. Thế nhưng hoàn cảnh không ngừng thay đổi, nhân loại tại nơi chúng ta ngủ làm thí nghiệm, khiến cho một số đồng bào xuất hiện biến dị. Lại bởi vì những thứ ô nhiễm linh tinh khác, dần dần, trong răng nanh tràn ngập độc tố.”

“Bởi vì rừng rậm viễn cổ bị phá hủy, thức ăn đã ở tình huống thiếu hụt nghiêm trọng, nên nhện nhện bắt đầu tập kích nhân loại. Dần dần, liên diễn biến thành như bây giờ.”

“Như vậy, đẳng cấp cao như các người sao không ngăn chúng nó lại?”

“Tại sao phải ngăn?” Thước xoay người lại, mái tóc dài theo thân thể trong bóng đêm xoay một vòng tròn, “Mỗi chủng loại sinh vật đều có quyền lợi sinh tồn ở thế giới này. Nhân loại ăn động vật và thực vật, mà chúng ta ăn nhân loại. Đây là hệ thống sinh thái mới hình thành trên địa cầu này.”

Nhìn đến thiếu niên lộ ra biểu tình kinh ngạc kèm điểm phẫn nộ, Thước đi qua lấy ngón tay chọt chọt môi thiếu niên, “Đừng giận, kỳ thật cũng có nhện nhện hy vọng có thể tồn tại cùng nhân loại. Chỉ là số lượng rất ít rất ít mà thôi.”

“Mà người là một trong số đó, đúng không?”

Thước ngừng cười, xoay người nhìn bức tranh trên đá, ánh đèn pin chiếu sang chỗ bên cạnh, “Ta vốn vẫn nghĩ lại trong nhà nhân loại, nhà đó thật khó khăn mới sinh được một em bé, nhưng đứa nhỏ ấy lại bị bệnh cấp tính mà chết. Đứa bé rõ ràng đã chết, thế mà trái tim vẫn không hề ngừng đập. Người mẹ kia phi thường phi thường thương tâm, nằng ôm thân thể bé xíu của đứa con không chịu buông tay, không tin con mình đã bỏ nằng mà đi.”

“Ta cũng ở nhờ một đoạn thời gian rất dài, bọn họ đều không có phá lưới của ta. Cho nên coi như là báo đáp ân tình của bọn họ đi, ta tạm thời sống nhờ trong thân thể đứa bé nọ, giả làm con của bọn họ.”

“Đáng tiếc thân thể này cũng đến cực hạn rồi. Cho dù ta còn có thể cử động, còn có thể nói chuyện, thân thể cũng sẽ dần dần hư thối. Không thể tiếp tục đóng vai con của bọn họ nữa.”

Ngữ khí thiếu nữ tuy rằng bình thản, nhưng nằng không chú ý tới đôi mắt mình lưu chuyển sự tiếc nuối và bi thương nồng đậm. Thước đối với đôi vợ chồng nọ cảm tình nhất định phi thường phi thường sâu sắc.

Thậm chí nguyện ý đóng giả làm con của bọn họ, cùng nhân loại sinh hoạt hơn mười năm, hiện tại bởi vì phải rời đi mà cảm thấy bị thương cùng hoài niệm.

Lưu Bình An vươn tay muốn an ủi Thước, người sau đột nhiên ngừng lại, hai mắt thiếu chút nữa đụng vào lưng đối phương.

“Sao đột nhiên dừng lại vậy?”

“Chúng ta đến rồi.”

Không biết khi nào bọn họ đã tới một hang động rộng lớn, có thể đồng thời chứa vài ngàn người cùng lúc. Có mấy cây cột thạch nhũ khổng lồ sừng sững trong đại sảnh. Mà cột đá trung ương lớn nhất tựa hồ đang vậy lấy thứ gì đó.

Tác giả có lời muốn nói: La Cơ kỳ thật là nhên nhện công..... Đây trùng kích rất lớn đi..... Ha ha.....

113. Chương 144: Phong Ấn Tổ Tiên

144, phong ấn tổ tiên

Bởi vì cột đá chỉ là dạng bán trong suốt, nên mờ mờ nhòe nhòe căn bản không thấy rõ đến cùng bên trong là cái gì. Nhưng thực kỳ dị, vật thể trong cột đá lại tản phát ra ánh sáng màu bạch kim.

“Đây là cái gì?”

Thước không trả lời thiếu niên mà đi thẳng đến dưới cột đá, thành kính quỳ một gối. Hai tay đặt lên lớp đá, nhắm mắt lại, tựa hồ đang mặc niệm cái gì đó.

Ngôn ngữ đó Lưu Bình An nghe không hiểu. Âm điệu ưu nhã mà nhu hòa, tiết tấu không nhanh không chậm, cất lên tuyệt đẹp như tinh linh ngâm thơ, tràn ngập khí tức viễn cổ. Khiến người ta có một loại ảo giác, cảm giác như cái cột đá kia là vị thần mà Thước sùng bái.

Nhưng tiếp đó Thước đã đứng lên, đưa cho Lưu Bình An một thứ, khiến người sau hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Đó là mấy trái bom hẹn giờ.

“Đặt nó ở bốn phía cột đá. Làm xong là chúng ta có thể đi.”

“Nha?” Lưu Bình An cầm bom có điểm phản ứng không kịp, “Này..... Không tốt lắm đâu?”

“Vì sao?” Thước đầy mặt kinh ngạc, “Nhiệm vụ của chúng ta không phải phá hủy nơi này sao? Chúng ta cũng không thể bại bởi đám Đế Quốc khốn kiếp này a.”

“Nhưng mà.....” Lưu Bình An ngẩng đầu nhìn trụ đá khổng lồ kia, tuy rằng vật bên trong chỉ có một chút ánh sáng nhàn nhạt, nhưng hiển nhiên không phải tầm thường.

“Nguyên lai người để ý cái này nha.” Thước vỗ cây cột, tựa hồ không thèm quan tâm nói: “Đó là phong ấn tổ tiên. Bất quá..... Ta cũng không định mở nó ra.”

“Bởi vì ta không muốn gã gia hỏa cuồng vọng kia có được nó.”

Trong mắt Thước chợt lóe khinh thường xen chán ghét, Lưu Bình An biết ‘gia hỏa cuồng vọng’ theo lời đối phương là chỉ ai. Kỳ thật đối với người kia hắn cũng đầy bụng nghi vấn.

“Hắn không phải là nhên nhện sao?” Lưu Bình An đem bom đặt bên cạnh cột đá, hỏi. Có thể khổng chế nhiều nhên nhện như vậy, hẳn là bị nhên nhện biến chủng rất cao cấp sống nhờ. Nhưng đối phương cũng không thừa nhận mình là nhên nhện. Đương nhiên, trên người hắn vừa không ngửi được mùi hư thối, vừa không hiển hiện ẩn ký giống như Thước nữa.

Chỉ là, con người này từ ban đầu liền khiến hắn cảm thấy phi thường không thoải mái, không tự giác mà sợ hãi.

“Tên kia so với nhên nhện còn đáng sợ hơn.” Thước một bên đặt bom một bên nói: “Đồng loại của ta chính là quá ngu ngốc mới có thể cùng loại Ác Ma này giao dịch. Cần để chúng nó đều tỉnh tỉnh ra. Sao có thể cho nhân loại làm Nhện vương được chứ.”

“Hắn là Nhện vương sao?” Lưu Bình An càng thêm giật mình. Hôm nay tựa hồ đã đem những lần giật mình trong suốt mười chín năm qua toàn bộ dùng tới.

“Đương nhiên không phải!” Người sau nổi giận, quả quyết phủ định. “Nhên nhện đều nghe lời hắn là vì con nhên nhện sống nhờ trong cơ thể hắn quả thật có được năng lực ‘Vương’. Thế nhưng tên kia quá yếu đuối, mới có thể khiến Ác Ma trở ngược lại không chế nó.”

Nhân loại có thể không chế ngược lại nhên nhện sống nhờ trong cơ thể, loại sự tình này Lưu Bình An vẫn là lần đầu tiên nghe được. Chỉ có thể nói Douglas quả thật là quá đáng sợ.

“Vậy các nhên nhện khác không ai phản kháng hắn sao? Vương của mình lại bị con người không chế.”

“Người không rõ đầu. Khác với nhân loại, trong thế giới côn trùng, ‘Vương’ là tuyệt đối. Tuy rằng chúng ta có rất nhiều chủng loại, nhưng ‘Vương’ chỉ có một. Sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống phản bội hay phản kháng linh tinh. Trừ phi xuất hiện một ‘Vương’ khác mạnh mẽ hơn.”

Không biết vì sao, nói tới đây Thước đột nhiên chuyển hướng nhìn vật phát sáng bên trong cột đá.

“Nếu các tổ tiên biết ‘Vương’ biến thành như vậy, khẳng định sẽ phi thường tức giận đi.”

“Nhưng mà..... Thước, người không phải đã phản kháng tên Douglas kia sao?” Lưu Bình An đã đặt bom xong, trở về bên người Thước.

“Đó là bởi vì.....”

Đột nhiên một đường sáng màu lam xuyên qua thân thể Thước, máu tươi từ miệng vết thương phun ào ào ra. Lưu Bình An chấn động, tiến lên đỡ lấy nó, “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Máu tươi trên mặt đất tụ thành vũng nhỏ, thế nhưng Thước tựa hồ không hề cảm thấy đau đớn, hung hăng trừng phía sau Lưu Bình An.

“Đó là bởi vì nó có năng lực đặc biệt.”

Giọng nam dễ nghe tràn ngập từ tính giống như tiếng đàn violoncello quanh quẩn trong huyết động. Con nhện màu đen to đùng bước vào huyết động rộng lớn. Nam tử Ác Ma nở nụ cười cầm súng laser trong tay đứng trên lưng nhên nhện, hòng súng đen ngòm nhắm ngay thiếu niên và thiếu nữ.

“Thật sự là âm hồn bất tán.” Thước hừ lạnh một tiếng.

“Chìa khóa nha, đừng quên sứ mệnh của người.” Douglas vươn một tay còn lại chỉ vào cột đá phía sau hai người, “Đi thôi, cớ bỏ phong ấn.”

Thước lạnh lùng cong khóe miệng, bình tĩnh phun ra ba chữ.

“Không bao giờ!”

Con người đỏ tím sắc bén như lưỡi dao, chỉ thẳng Ác Ma đứng trên nhên nhện khổng lồ, người sau nheo mắt, lộ ra một mặt cười tàn nhẫn.

“Như vậy..... giết hắn thì sao?” Hòng súng đen ngòm chỉ sang Lưu Bình An, ngay lúc thiếu niên cảm thấy tình huống không ổn, đang định né tránh, một luồng lam quang đã hướng tới lồng ngực hắn bắn ra.

Thước xoay người đẩy Lưu Bình An ra nhưng vẫn không kịp. Tia sáng lam bắn thẳng thân thể nó, cũng sượt qua vai thiếu niên. Máu tươi lập tức nhuộm đỏ quần trang thiếu niên.

“Ai nha, còn linh hoạt lắm nha. Bất quá.....” Douglas búng tay một phát, “Tiểu ong mật mà rơi vào mạng nhện là trốn không thoát đâu.”

Con nhện khổng lồ phun ra vô số tơ trắng, từng vòng từng vòng quấn quanh hai người. Lưu Bình An bả vai hoàn toàn tê liệt, nhờ vậy ngược lại không cảm thấy đau bao nhiêu. Chỉ là biểu tình Thước lộ ra khiến hắn cảm thấy trong lòng có điểm đau đớn.

“Đừng khóc, vết thương chút xíu ấy ta còn chưa để trong mắt đâu.”

Lưu Bình An vươn tay sờ hai má đối phương. Bởi vì La Cơ đã tử vong nên thân thể hoàn toàn băng lãnh, gương mặt cũng trở nên cứng ngắt. Thế nhưng trong cặp mắt màu đỏ tím kia, lại tràn ngập nôn nóng và lo lắng, tựa hồ sắp khóc đến nơi.

“Ngu ngốc! Ai khóc chứ?”

Cầm thấy Thược gắt gao ôm lấy mình, tuy rằng đối phương không có độ ấm, trái tim cũng không đập nữa, nhưng lại khiến Lưu Bình An cảm thấy thật an tâm. Vô luận gặp phải tình huống hung hiểm cỡ nào, bọn họ nhất định có thể vượt qua được.

Đang muốn an ủi Thược, đột nhiên cảm thấy ngón tay đối phương viết gì đó trên lưng mình.

[Cho nổ bom, thừa cơ chạy trốn]

Lưu Bình An cau mày, đang muốn lắc đầu, đối phương đã buông hẳn ra. Xoay người đi đến trước cột đá to lớn.

“Người thật sự muốn cởi bỏ phong ấn sao?” Thược ngẩng đầu hỏi Ác Ma đứng trên lưng nhèn nhện. Người sau gật gật đầu, “Nếu người ngoan ngoãn hoàn thành sứ mệnh, chú ong mật nhỏ phía sau sẽ không nhiều thêm vài cái động trên người đâu.”

“Ai hỏi người chứ?” Thược đầy mặt khinh thường trừng đối phương, la lớn: “Ta là đang nói với ‘Elias’. Để nó trả lời ta xem! Nó thật sự muốn để tổ tiên nhìn thấy cái bộ dáng hiện tại này của nó sao?”

“Elias, ‘Vương’ của chúng ta, hãy phản kháng nhân loại đáng giận này đi. Chẳng lẽ nguyện ý để nhân loại này giẫm lên tôn nghiêm của người sao?”

Một luồng lam quang xuyên qua cẳng chân thiếu niên, người sau gắt gao cắn chặt răng, không để mình phát ra một tiếng rên rỉ nào. Hắn không muốn khuất phục nam nhân trên lưng nhèn nhện.

Thế nhưng Thược lại khuất phục. Nó không thể nhìn người quan trọng nhất của mình bị bắn chết. Xoay người lại, trán chạm vào cột đá. Quang mang của vật thể bên trong cột đá dần dần tăng cường, phát ra ánh kim quang ngày càng chói mắt.

Douglas nhìn chăm chú vào mặt kim quang kia, nét cười bên khóe miệng càng thêm mở rộng. Hắn lập tức liền có thể có được sức mạnh càng lớn hơn nữa.

Lưu Bình An biết hiện tại là thời cơ nổ bom tốt nhất, thừa lúc lực tập trung của đối phương đang chăm chú vào cây cột đá, nếu hắn cho nổ là có thể thừa loạn chạy đi.

Nhưng mà.....

Thược đang ở bên cạnh cột đá, căn bản không có khả năng thoát được. Tuy rằng hiện giờ vết thương bình thường đối với Thược mà nói căn bản không đau chút nào, dù sao thân thể cũng đã chết. Thế nhưng, nhèn nhện sống nhờ trong thân thể nhân loại cũng sẽ bị tan thành bột phấn mất thôi.

Hắn không thể làm như vậy được!

Đáng giận! Nên làm cái gì bây giờ?

Kim quang chiếu sáng toàn bộ huyết động, giống như ban ngày. Lưu Bình An có một loại cảm giác kỳ dị, tựa hồ thứ gì đó trong cột đá vẫn còn sống, nó lập tức sẽ thức tỉnh ngay.

Nhưng vào lúc này, lam quang từ gáy thiếu nữ xuyên qua ấn ký trên trán, máu tươi phun tung toé trên cột đá, như một đóa huyết hoa đỏ tươi, tiếng thiếu niên hét lên vang vọng toàn bộ huyết động.

Tác giả có lời muốn nói: Định luật vĩnh hằng của tiểu thuyết đam mỹ, cô nương tốt đều sẽ biến thành pháo hôi.

Có người nói nhèn nhện sống nhờ trong cơ thể Douglas nếu là giống cái thì hay rồi. Kỳ thật ta cũng có nghĩ đến..... Douglas ẻo lả..... nghĩ đến liền rùng mình.....

114. Chương 145: Tiễn Đưa

Pà kon đừng ai hỏi ta tại sao chương này lại bị thiếu như vậy, vì bản convert vốn là như thế mà. Ta vô can~

Tóm tắt đại loại như thế này: Thược bị Douglas giết; Aslan, Gavin và Fitzgerald bằng cách nào đó đã đánh bại kẻ địch Đế Quốc và phá đất đến được đường hầm dẫn xuống huyết động chứa phong ấn (đồng thời còn cướp được cái cơ giáp màu trắng mang theo), gặp và ôm Lưu Bình An chạy ngược đường hầm trở lên mặt đất. Lưu Bình An cứ một mực đòi trở lại báo thù cho Thược. Giờ thì, theo dõi tiếp nào

145, tiễn đưa

Thiếu niên xoay người bước tới huyết động, nhưng đi chưa được mấy bước thì dưới chân loạng choạng, thân thể mất thăng bằng. Nếu không phải Aslan nhanh tay, một phen ôm chặt hân, Lưu Bình An đã ngã sấp xuống đất.

“Tiểu An. Người muốn đi đâu?” Fitzgerald nôn nóng hỏi. Hân cúi đầu phát hiện bả vai và cẳng chân thiếu niên đều bị thương, miệng vết thương còn đang không ngừng chảy máu.

“Phải lập tức đưa hân đi trị liệu. Mau liên hệ chiến hạm phái người tới đón chúng ta.” Aslan ngắt đầu nói với Fitzgerald. Người sau lập tức mở máy liên lạc.

“Không phải bây giờ! Ta muốn đi giết tên khốn kiếp đó!” Lưu Bình An giãy khỏi tay Aslan, miễn cưỡng đứng lên, chống vào vách đá.

“Ngu ngốc! Người hiện tại trở về có ích lợi gì? Lấy cái dạng hiện giờ này của người, ai cũng giết không nổi đâu.” Aslan không hỏi thiếu niên muốn giết ai. Kỳ thật trong lòng hân cũng đoán được vài phần, nhưng không rõ ràng toàn bộ chân tướng.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, thiếu niên hiện tại thân thể vô cùng suy yếu, tuyệt đối không thể tiếp tục chiến đấu. Phía trước thông đạo vọt tới rất nhiều nhên nhện, Gavin đứng trên bắt đầu nổ súng, ngăn cản chúng nó đi tới.

“Nhanh lên. Nơi này không thích hợp ở lâu!” Fitzgerald hô lớn: “Chiến hạm rất nhanh sẽ ở bên ngoài chờ chúng ta, hiện tại phải lập tức đi ra ngoài.”

Nói xong liền không thèm phân trần chặn ngang eo ôm lấy thiếu niên. Người sau liều mạng giãy dụa, dùng tay đâm sau lưng nam tử, “Buông ta ra! Ít nhất để ta cho nổ tung cái huyết động kia! Tuyệt đối không thể để hân có được thứ đó như vậy!”

Lưng bị đánh phát ra âm thanh thực vang, nhưng Fitzgerald tựa hồ không thèm quan tâm, ôm thiếu niên đập lên cơ giáp mượn lực, vài lần lên xuống liền từ lỗ thủng trên đỉnh thông đạo nhảy ra.

Nếu cứ như vậy rời đi, cái chết của Thược liền trở nên không hề ý nghĩa. Lưu Bình An bị hân bức đến nóng nảy, rút chủy thủ kề lên cổ Fitzgerald.

“Buông ta ra!”

“Cho dù chết, ta cũng sẽ không buông người ra.” Fitzgerald cười một tiếng với thiếu niên, đôi mắt luôn luôn chân thành đôn hậu kia lúc này tràn ngập kiên quyết.

Lưỡi dao để trên cổ hân khẽ rung động, Lưu Bình An căn bản không thể ra tay tàn độc với hân. Thiếu niên cắn răng, tức giận trừng đối phương, “Thật gian trá.”

Aslan nhảy lên cơ giáp, nhưng cũng không phải mượn lực nhảy lên mặt đất, mà là nhảy vào khoang điều khiển cơ giáp. Nhận thấy có điểm không thích hợp, Fitzgerald hô to, “Người muốn đi đâu? Mau lên đây!”

Aslan hướng tới bọn họ lộ ra một nụ cười nhẹ, dùng âm thanh thuần hậu trong trẻo nói: “Nếu Tiểu An không thể đi, vậy hãy để ta đến hoàn thành nhiệm vụ lần này đi.”

“Đừng đi!” Lưu Bình An không chút suy nghĩ, lời thốt mà ra.

Rõ ràng vừa rồi chính mình còn kiên quyết muốn trở về xử lý người nào đó. Nhưng hiện tại lại ngăn cản người khác trở về, nói ra thật sự không hợp lí. Thế nhưng, bất an trong lòng nhanh chóng mở rộng, hẳn không thể chịu đựng được loại dự cảm bất an mãnh liệt này. Hoàn toàn là phản xạ có điều kiện muốn ngăn cản Aslan.

“Trở lại đây, không cần đóng vai anh hùng làm gì.” Thiếu niên nôn nóng đến mắt cũng phấp phấp.

“Không phải đóng vai anh hùng. Là quyết ý!”

Aslan mỉm cười kính một quân lễ tới các đồng bạn, cửa khoang điều khiển chậm rãi kéo lên.

“Tin tưởng ta, Tiểu An, thắng lợi là thuộc về chúng ta.”

Tiếng thiếu niên quát tháo khàn cả giọng không thể truyền vào bên trong cơ giáp. Cơ giáp màu trắng nhanh chóng biến mất ở cuối thông đạo.

“Không! Aslan, trở về đây!” Cảm giác sợ hãi mãnh liệt khiến Lưu Bình An cả người run rẩy, trong lòng tựa hồ thủng một lỗ, giống như đang dự đoán hẳn lại sắp mất đi thứ trọng yếu của mình.

“Tiểu An! Bình tĩnh một chút. Người phải tin tưởng Aslan.” Tuy rằng Fitzgerald nói như vậy, nhưng hẳn cũng căn bản không thể thuyết phục chính mình. Một mình xông vào huyết động không ngừng trào ra nhện nhện biến chủng, thật sự hung hiểm phi thường.

“Khốn kiếp! Buông ta ra! Buông ra.....”

Sau đầu đau nhói một trận, thiếu niên trước mắt tối đen, thân thể mềm nhũn nằm trên người Fitzgerald. Gavin bỏ cánh tay đánh ngã thiếu niên xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc thiếu niên, con người bằng bạc tràn ngập thương tiếc và nhu tình.

Hắn gật đầu với Fitzgerald, người sau hiểu ý, ôm thiếu niên một trước một sau nhanh chóng rời đi.

Aslan điều khiển cơ giáp trong dòng nhện nhện mở một đường máu, vọt vào trong huyết động, liền nhìn thấy con nhện nhện khổng lồ đang phá cột đá, tựa hồ muốn đem vật thể phát sáng bên trong đào ra. Khiến hắn càng kinh ngạc là, hoàng thái tử Đế Quốc Douglas cứ nhiên đứng trên lưng nhện, đầy mặt không kiên nhẫn nhìn cột đá.

Tuy rằng hắn không biết chân tướng sự tình, nhưng Lưu Bình An có nói tuyệt đối không thể để ‘Hắn’ có được thứ đó. Thứ đó nhất định rất quan trọng, tuyệt đối không thể để đối phương đạt được, cho nên thiếu niên mới có thể không tiếc hy sinh tính mạng cũng muốn cho nổ tung nơi này.

Tiểu An, nhiệm vụ này để cho ta hoàn thành đi!

Lúc mấy người Fitzgerald vừa trở lại chiến hạm không trung của Liên Minh, ngay lúc đang hưởng thưởng cấp thỉnh cầu cứu viện, trong rừng rậm truyền đến chấn động cực mạnh. Địa phương xảy ra nổ chính là phương hướng cái huyết động kia. Lửa bốc lên cao, khí nóng cuộn trào như sóng to gió lớn, làm chiến hạm bọn hắn không ngừng lay động.

Cột sáng phóng lên cao cùng với tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Vụ nổ phát sinh ngày đó có thể dùng từ tai họa để hình dung, cách ngoài vài trăm dặm đều có thể nhìn thấy ngọn lửa từ vụ nổ kia phóng lên trời. Cơ hồ đem toàn bộ rừng rậm cổ lão san thành bình địa.

Kết quả điều tra về sau phỏng đoán, là cơ giáp phát nổ, do đó dẫn phát năng lượng nào đó gây ra vụ nổ quy mô lớn. Về phần là năng lượng gì, lại không có một lý thuyết nào tương đối hợp lý. Trong huyết động đến tột cùng phát sinh chuyện gì, căn bản không người nào biết.

Chỉ là Aslan * Elvis, người điều khiển cơ giáp không còn trở về. Tại một khắc cuối cùng trước khi vụ nổ xảy ra chạy thoát, Douglas * Eric lại phủ định việc gặp Aslan.

“Ta chỉ có thể nói, nữ thần may mắn đứng ở phía ta.”

Thông qua các loại truyền thông, nhìn sắc mặt người nọ, có rất nhiều người đều muốn đập màn hình. Mà sau khi biết được tin tức Aslan hy sinh, nhân dân Liên Minh, thậm chí bao gồm một ít người Đế Quốc kính ngưỡng hẳn đều bi thương tiếc hận. Tại lễ tang ngày đó, Liên Minh cơ hồ là toàn quốc khóc than.

Cha Aslan không an táng con trai tại mộ địa gia tộc, mà lựa chọn nghĩa trang liệt sĩ công cộng của Quân bộ. Hắn nói: “Con ta sinh là quân nhân, chết đi cũng là quân nhân. Đó mới là nơi thuộc về quân nhân chết trận.”

Ngày đó trời không đổ mưa, nhưng vàng mây màu xám nặng như bả chì ép tới mức làm người ta cơ hồ không tài nào hít thở. Ẩn ẩn truyền đến tiếng sấm rền, nhưng vẫn là không mưa. Tựa như thượng thiên cũng cố nén nước mắt và tâm tình trầm trọng, vì anh hùng tiền đưa.

Vô luận là bất cứ nghĩa trang liệt sĩ công cộng nào thì cơ hồ đều giống nhau. Vô hạn mộ bia thập tự giá màu trắng sắp hàng chỉnh tề, tựa như một đám chiến sĩ, cho dù mất đi sinh mệnh vẫn sừng sững trong lòng mọi người, thủ hộ phiến thổ địa này.

Mọi người từ khắp nơi xa xôi tới tham gia tang lễ hẳn. Tuy rằng tụ tập hơn một ngàn người, thế nhưng hội trường lại một mảnh yên tĩnh, Elvis lão gia đem hộp gỗ mai táng đặt vào mộ xong, mọi người liền bắt đầu dâng hoa và ai điếu.

Kỳ thật trong hộp gỗ cũng không phải tro cốt. Mà chỉ là vật phẩm Aslan khi còn sống từng sử dụng qua. Nhưng biết chuyện này sẽ chỉ làm mọi người càng thêm bi thương. Người thanh niên kiệt xuất kia chết đi lại thi cốt vô tồn.

Bên kia nghĩa trang công cộng, một cặp vợ chồng lớn tuổi đặt một chiếc hộp tro cốt vào mộ. Thiếu niên ngồi xổm xuống, hôn lên một đóa hoa cừu khô đỏ tươi, sau đó bỏ theo vào mộ.

Hắn từng tại nghĩa trang công cộng Aliya gặp qua một người vợ trẻ tuổi vì chồng dâng lên tình yêu vĩnh viễn. Hắn nghe mẹ thiếu nữ khóc không thành tiếng, hắn nhìn cha thiếu nữ đang lắc đầu thở dài.

Hắn muốn an ủi bọn họ, lại cuối cùng cái gì cũng nói không nên lời. Tựa hồ có thứ gì đó nghẹn trong cổ họng, khiến hắn cơ hồ sắp không thở nổi.

Fitzgerald, Connor đứng thẳng người lực tục hướng về bia mộ kính quân lễ. Mấy cô gái bạn của La Cơ khóc thành một đoàn. Xa xa truyền đến vài tiếng sùng vang, vì anh hùng tiền đưa.

“Tiểu An, thật sự không đi lễ tang Aslan sao?” Connor nức nở, nhẹ giọng hỏi. Vốn bọn họ hôm nay là muốn đi lễ tang Aslan trước. Thế nhưng Lưu Bình An lại kiên quyết không đi.

“Không! Hắn căn bản không có chết!”

Không nhớ rõ đây là lần thứ mấy thiếu niên cường điệu. Thế nhưng lời hắn nói căn bản không thể làm người ta tin phục. Những người khác chỉ cho là hắn bi thương quá độ nên không thể chấp nhận sự thật.

Connor muốn nói lại thôi, hắn không đành lòng nhìn Tiểu An thương tâm. Nhưng lại càng không nhẫn tâm nhìn Tiểu An hiện tại thành cái dạng này.

“Tiểu An, đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa. Hắn đã rời chúng ta đi rồi.” Từ chiến trường gấp gấp trở về, Edward một phen bắt lấy bả vai thiếu niên. “Tiểu An, nhìn ta. Người không cần trốn tránh!”

“Không!” Thiếu niên bỏ tay Edward ra, “Hắn không chết! Ta biết điều đó, hắn là ong đực của ta, hắn sống hay chết ta sao có thể không biết chứ?”

Lần này diễn tập trở về, Lưu Bình An lập tức đề ra nghi vấn với Smith về hết thấy kế hoạch ong chúa. Sau khi hắn biết được toàn bộ kế hoạch, liền bắt đầu cường điệu Aslan tuyệt đối không chết. Nhưng ngay cả Smith cũng không dám khẳng định, lực cảm ứng giữa ong chúa và ong đực đến tột cùng như thế nào. Càng không biết Lưu Bình An đến tột cùng là thật sự cảm giác được, hay chỉ là đang lừa mình dối người mà thôi.

“Tiểu An!”

Smith đang muốn khuyên bảo, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng đàn bi thương. Đó là một loại nhạc khí dân tộc, giai điệu uyển chuyển êm tai, tiếng ca tràn ngập bi thương cùng đau lòng, tràn ngập vô hạn hoài niệm cùng hồi ức. Đó là Hassan đang vì Aslan hát khúc tiền đưa.

“Thời điểm khi ta vĩnh biệt chiến hữu, kia giống như tuyết lở nơi vạn trượng

A..... Chiến hữu thân ái,

Ta không thể lại nhìn thấy thân ảnh hùng vĩ, khuôn mặt hòa ái của người

A..... Chiến hữu thân ái, người cũng không thể lại nghe ta đánh đàn,

Nghe ta ca hát.....”

Thiếu niên đẩy Edward ra, xoay người nhắm phương hướng tiếng ca truyền đến. Nhìn sắc mặt hần, những người khác đều biết chuyện không ổn, lập tức đuổi theo.

Quả nhiên nhìn thấy trong đám người, thiếu niên kéo áo Hassan, liền đó nắm tay đánh xuống.

“Hần không chết! Người hát cái bài quỷ gì nha! Khốn kiếp!”

“Tiểu An! Dừng tay!” Fitzgerald tiến lên định kéo Lưu Bình An ra, nhưng lại bị một quyền đánh trúng bụng. Hần gắt gao ôm thiếu niên, mặc thiếu niên quyền đấm cước đá, kéo đi ra.

Nhưng sau khi tha ra một khoảng cách, Fitzgerald vẫn là trúng một chiêu độc ác của Lưu Bình An, không thể không buông tay. Những người khác tiếp tục tiến lên kéo hần lại. Nhưng thiếu niên giống như phát điên, lại đẩy mọi người ra muốn tiến lên.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nam trầm ồm gọi tên thiếu niên.

“Tiểu An!”

Lưu Bình An cứng người, máy móc quay đầu, chỉ thấy một thân ảnh cao ngất đứng trên mặt cỏ. Con người nam tử thâm thúy tràn ngập nhu hòa, làm người khác nghĩ đến biển xanh rộng lớn.

“Brian.....”

Nam tử mở hai tay, đem thiếu niên nhào tới gắt gao ôm lấy. Lại bị thiếu niên một quyền nặng nề đánh vào lồng ngực.

“Khốn kiếp! Người đã đi đâu? Vì cái gì đến giờ mới chạy về?”

“Thực xin lỗi.....” Brian chỉ yên lặng tùy ý thiếu niên phát tiết bi phần trong lòng.

“Đáp ứng ta, tuyệt đối không thể rời đi ta, cũng không thể chết, biết không? Các người là của ta.....” Thiếu niên trong thanh âm mang theo nước mắt, thanh âm về sau đã hoàn toàn mơ hồ.

Sấm rền vang, mưa to ầm ầm rơi xuống, che đi tiếng khóc thiếu niên.

Tác giả có lời muốn nói: Nếu ta cho nhân vật chết hết là có thể chấm dứt cố sự này rồi! ! Tung hoa! ! ! Cái gì? Mọi người muốn đánh ngẫu sao?

Nói đùa thôi. Mọi người không cần lo lắng, kỳ thật Aslan thật sự không chết.....

115. Chương 146: Năm Năm Sau

146, năm năm sau

Cát vàng nóng cháy bị cơn gió nóng rực cuốn lên, tại thiên không xoay quanh bay múa. Hoang mạc không một ngọn cỏ, chỉ có một con bò cạp màu đỏ bò qua. Sinh mệnh vẫn luôn kiên cường dẻo dai khó thể tin như vậy, vô luận là hoàn cảnh ác liệt cỡ nào, đều có thể tìm được tung tích sự sống.

Thế nhưng, sinh mệnh cũng yếu ớt y như thế. Con bò cạp trong nháy mắt bị một cái chân dài mảnh màu đen đạp nát, đè lún dưới lớp cát vàng. Phép tắc của thế giới này vốn tàn khốc, trong thiên nhiên, kẻ mạnh có thể sinh tồn, mà kẻ yếu chỉ có thể bị đào thải.

Con nhện màu đen to lớn hoành hành trên sa mạc, tìm kiếm con mồi của nó. Nhện nhện là kẻ săn bắn rất lợi hại, chúng nó có trí tuệ, có tính nhẫn nại, khiến con mồi chậm rãi nhảy vào cạm bẫy của mình.

Một đường sáng màu lam bắn thẳng thân thể khổng lồ của nhện nhện, trước khi nó kịp phản kháng, một cái bóng màu đen giống như cuồng phong trong sa mạc, cuốn thẳng tới nó. Dao ánh sáng lam nhảy mắt chém nhện nhện thành hai nửa.

Bóng đen nắm dao laser, giống như kỵ sĩ khổng lồ sừng sững giữa hoang mạc, ánh nắng mặt trời chiếu lên vỏ ngoài kim loại phản xạ ra ánh sáng chói mắt. Cơ giáp màu nâu vàng huyền hoặc tràn ngập cuồng dã, kỵ sĩ ổn trọng, uy phong lẫm lẫm.

Bốn phía cát phát ra âm thanh kiệt kiệt kiệt, giống hệt như tiếng cười gian trá của con người, làm người ta sởn hết tóc gáy. Đồng thời dưới cát vàng trời lên mây chực con nhện nhện màu đen.

“Cạm bẫy sao?”

Giọng nam trầm ổn lại hơi khàn khàn như tiếng đàn công-bat vang lên trong khoang điều khiển cơ giáp. Trong giọng nói không có kinh ngạc hay sợ hãi, mà là trấn định tự nhiên, biểu tình bình thản, khí tức cũng không một tia rối loạn.

Mấy con nhện nhện đồng thời nhào tới chỗ hắn, hình ảnh lập thể chân thật trong khoang điều khiển làm người khác tựa hồ có thể cảm thấy rằng nanh chúng sắc bén cỡ nào. Cơ giáp vung tay lên, lam quang liền chém nhện nhện thành mấy khối. Trong khoảnh khắc lũ nhện định phát động đợt tấn công tiếp theo, cơ giáp đã biến mất trước mắt chúng nó. Nhện nhện phát ra thanh âm không biết làm sao, lũ lượt ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Bầu trời trên đầu chúng nó bị thân ảnh màu nâu vàng ngăn trở, cơ giáp nhảy mắt nhảy lên thật cao, đồng thời bắn ra mấy phát pháo laser. Hơn mười con nhện nhện bị nổ thành mảnh nhỏ.

Người điều khiển thành thạo ấn một nút, điều chỉnh góc độ máy quan sát, ngoại trừ hình ảnh lập thể ở giữa, bốn phía còn có mấy cái màn hình nhỏ từ các góc độ hiển thị tình huống chung quanh. Nhất cử nhất động của nhện nhện toàn bộ đều được theo dõi trong đó. Nếu chỉ là nhân loại bình thường, tuyệt đối không thể đồng thời theo dõi nhiều hình ảnh như vậy. Càng không có khả năng khiến cơ giáp khổng lồ nhanh nhẹn hoạt động.

Thế nhưng, pháp tắc thiên nhiên lại phi thường thú vị. Nhện nhện làm kẻ săn bắn, đồng thời, cũng là con mồi. Mà Hunter săn nhện nhện, được mọi người xưng là ‘Ông đực’.

Đèn máy liên lạc sáng nhấp nháy, nam tử đưa tay ấn nút nghe. Lập tức truyền ra thanh âm phó quan nôn nóng: “Thiếu tướng đại nhân!”

“Là Carl nha. Hôm nay thu hoạch không tệ, hai mươi con Quả Phụ Áo Đen, còn có sáu con Sa Long. Chúng nó hẳn là định đánh lên ba trăm dặm ngoài Đê Hương Lợi Á.”

“Thiếu tướng Baldwin đại nhân!” Từ máy liên lạc vẫn truyền đến thanh âm phó quan nôn nóng, “Chúng ta phát hiện có rất nhiều nhện nhện biến chủng đang tiếp cận khu vực của người. Xin lập tức rút về! Đội ngũ trợ giúp đã phái ra, trong vòng mười phút hãy.....”

“Tổng cộng có bao nhiêu?” Nam tử nhíu nhíu mày, ngữ khí lạnh nhạt như cũ. Tựa hồ tới gần hắn không phải rất nhiều nhện nhện, mà chỉ là mấy con chuột nhỏ xíu vô hại.

“Một trăm con.....”

Khi phó quan còn chưa nói xong, thêm một đường thông tin đột nhiên cứng rắn xen vào. Màn hình hiển nhiên là điện báo từ quan hậu cần.

“Thiếu tướng, nếu người lại không trở về ăn cơm trưa nữa, cơm chiều có về cũng đừng hòng ăn!”

“Nữ nhân ngu ngốc, người biết tình huống hiện tại có bao nhiêu nguy cấp không?” Phó quan mãnh liệt bắt mồm, cơ hồ là rống lên kháng nghị với quan hậu cần. “Người bị nào tàn sao? Thiếu tướng đại nhân đang thân trong nguy hiểm. Cái chuyện ăn cơm này.....”

“Người cầm miệng đi! Vô luận là chiến tranh hay cái gì, đều không thể không ăn cơm được!” Quan hậu cần lập tức bác bỏ. Hai người tranh cãi kịch liệt, khiến nam tử cảm thấy có điểm đau đầu.

Hắn bắt đầu dĩ cười cười, quyết đoán đem mấy liên lạc tắt đi. Nắm cần điều khiển điều chỉnh lại cơ giáp, nơi đường chân trời màu vàng, xuất hiện một mảng lớn quái vật trải dài như thủy triều đen.

“Đến đây đi, hôm nay ta muốn thắng lợi trở về.”

Căn cứ quân sự Đề Hương, Carl ở phòng quan sát trung tâm đi qua đi lại, khiến người bốn phía đều cảm giác được cảm xúc nôn nóng bất an từ trên người hắn tản mát ra. Đồng thời, các cấp dưới cũng biết lúc này tuyệt đối không thể đụng vào trái bom tự thời sẽ nổ này.

Phịch một tiếng, hai tay Carl đột nhiên chụp lên bàn điều khiển, “Thiếu tướng đại nhân còn chưa có tin tức sao?”

Lính thông tin sợ hãi lắc lắc đầu. Carl tiếp tục hỏi: “Doanh pháo binh hỗ trợ thứ 6 đã cùng thiếu tướng hội hợp chưa?”

Lính thông tin kinh hồn táng đảm lắc đầu. Carl không thể nhịn được nữa, xách áo cấp dưới, “Người ăn cái gì mà lớn hử? Có chút việc nhỏ ấy cũng làm không xong!”

Lính thông tin cũng không phải lính mới, loại tình huống này cơ hồ mỗi ngày đều sẽ phát sinh. Loại tính cách thiếu dây thần kinh như thiếu tướng vẫn luôn khiến phó quan phát khùng. Hắn nhỏ giọng lầm bầm: “Đâu có liên quan tới ta nha? Ta chỉ là phụ trách thông tin thôi mà.”

“Còn dám tranh luận hử?”

Lính thông tin bị thủ trưởng trước mắt có thể so với La Sát dọa, đầu đổ đầy mồ hôi.

“Báo cáo!” Có một gã binh lính vọt vào ngẩng đầu ưỡn ngực, được rồi, một cái quân lễ không quá tiêu chuẩn. Hắn cả người cứng ngắc không thôi, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt vận vẹo.

“Cút! Hiện ta đang bận!”

Bị một trận sư tử hồng, người binh lính này đã sợ tới mức mặt như sắp khóc. Bởi vì hắn là tân binh nên bị các tiền bối buộc tiến vào báo cáo, căn bản chính là hạ sinh hắn làm pháo hôi. Thế nhưng, việc này dù có thế nào cũng nhất định phải báo cáo.

“Báo cáo thượng úy, thiếu tướng Baldwin có khách.” Tân binh vừa dứt lời, áo liền bị nắm lên, trước mắt là khuôn mặt thủ trưởng y như La Sát, hơn nữa còn là phóng đại vô số lần.

“Người nghe không hiểu lời ta nói sao?” Carl trên đầu gân xanh bạo khởi, nghiêng răng ken két nói.

“Hiện tại thiếu tướng đang bận, bảo bọn hắn biến!”

“Nhưng mà..... Nhưng mà vị kia nói dù có thế nào cũng muốn.....”

Carl kéo áo tên lính gian ngoan mất linh này đang muốn giáo huấn một trận. Đột nhiên nghe được một giọng nam thanh minh nhu hòa, “Con chó ngốc kia không có ở đây sao?”

Không biết từ lúc nào, phòng khống chế trung tâm thêm một người. Người nọ phi thường tuổi trẻ, thoát nhìn chỉ trên dưới hai mươi. Mái tóc ngắn đen mượt chỉnh tề mang theo vài sợi trắng, ngũ quan vẫn còn vương chút nét ngây ngô của thiếu niên, thế nhưng cặp mắt đen huyền giống như lưu ly kia, trong suốt lấp lánh, làm người ta nhớ tới ánh mặt trời lạc xuống hồ nước trong sáng như gương.

Tuy rằng tuổi tác tăng lên, hắn từ thiếu niên biến thành thanh niên, bộ dạng lại không có trở nên càng xuất sắc. Thế nhưng..... Trên người thanh niên tựa hồ tràn ngập một loại khí chất độc đáo, làm người khác không tự giác bị hắn hấp dẫn. Thời gian năm năm, hòa tan sự đậm đặc và lãnh lệ trên người hắn, khí tức trở nên càng thêm nhu hòa trong suốt, giống như một viên bảo thạch đã trải qua gọt dũa tỉ mỉ.

“Ừ! Người là ai nha? Nơi này không phải chỗ người có thể tự ý ra vào.....”

Carl định bắt lấy bả vai thanh niên, đột nhiên cảm thấy sau đầu phát lạnh, vô cớ lạnh đến tận lòng bàn chân, trái tim tựa hồ cũng co rút lại một chút. Giống như bị một họng súng gác lên trán. Cái cảm giác tùy thời sẽ bị giết này khiến mồ hôi lạnh của hắn ứa ra.

Máy móc quay đầu lại, lối vào rộng mở phía sau lại không có một bóng người. Cái loại cảm giác này, giống như bị u linh nhìn chằm chằm vậy.

Thanh niên không kiên nhẫn gì đi đến bên người lính thông tin mệnh lệnh nói, “Liên hệ với tên kia, nói cho hắn, ta chỉ chờ hắn nửa giờ. Trong vòng nửa giờ mà không chạy về đến đây. Ta liền đi nơi khác.”

Lính thông tin bình một bên lấy khăn tay lau mồ hôi, một bên nói: “Nhưng thiếu tướng đại nhân tắt máy liên lạc đi rồi.”

“Nga..... Hắn ngay cả ta gọi cũng dám không tiếp sao? Quả nhiên là con chó ngốc mà.”

Ngữ khí thanh niên cũng không phải oán giận, mà là có điểm trêu tức. Tuy rằng thiếu tướng chỉ mới nhậm chức không đến một tháng, thế nhưng đã lũ lượt lập kì công, hơn nữa tính cách cùng với bề ngoài của hắn, rất nhanh liền nhận được kính ngưỡng và tôn kính của mọi người trong căn cứ.

Nhưng người thanh niên không rõ lai lịch này không kiên nhẫn gì tiến vào phòng không chế trung tâm căn cứ, còn mở miệng ngậm miệng gọi thiếu tướng của bọn họ là chó ngốc, thật sự làm người khác nổi điên mà. Phó quan giận không thể giấu, nếu đối phương là binh lính bình thường, hắn chắc chắn một quyền đánh bay. Nhưng cố tình hay sao mà người thanh niên này quân hàm rất cao, đồ án trên cổ áo chứng tỏ người này là cấp thượng tá. Nhưng hắn không hề nhận được tin tức, hôm nay sẽ có bất cứ quan quân nào tới căn cứ.

“Người đến tột cùng là loại người nào? Thiếu tướng đang thân trong nguy hiểm, anh đừng giết địch, ai thêm đếm xỉa tới người.”

“Nguy hiểm sao?” Thanh niên cong khóe miệng, con ngươi lưu ly xuyên qua bức tường trong suốt nhìn chằm chú vào sa mạc bên ngoài, ánh dương quang chiếu vào mắt hắn, trong suốt lấp lánh. Hắn có thể tinh tường cảm giác được tâm người nọ.

“Ta xem tên kia chính là đang thích thú ở trong đó thì có.”

Tác giả có lời muốn nói: Do thiếu niên biến thành thanh niên, Tiểu An lại vẫn mị lực không giảm a! ! ! Mọi người hẳn có thể đoán được, điều khiển cơ giáp là ông đực nào đi. Tuy rằng vị này có chút thay đổi, bất quá Tiểu An xưng hô với hắn nhưng là không đổi nga.

116. Chương 147: Cổ Vũ Quân Đội

147, cổ vũ quân đội

Hai giờ sau, cửa thép lối vào căn cứ mở ra, rất nhiều xe bọc thép tiến vào, đó là doanh pháo binh vừa rồi xuất động. Mà ở trong đó, cơ giáp khổng lồ màu nâu vàng đang từng bước trầm ổn xuyên qua. Vỏ ngoài màu nâu huyền hoặc dính đầy máu nhện nhện cùng với cát vàng, cơ hồ nhìn không ra nguyên dạng. Súng máy và một bên đầu có vết bị hủy hoại, hiển nhiên là mới trải qua một trường ác đấu.

Cứ việc như thế, bọn họ lại vẫn thắng lợi trở về. Trên mặt mọi người đều hiện ra biểu tình kiêu ngạo. Kỹ sư cơ khí cùng với lính hậu cần công việc đột biến lu bù cả lên. Thương binh cũng được đội y tế tiếp nhận.

Bọn lính đứng trước giàn giáo di động, đang chuẩn bị sửa chữa cơ giáp thì cửa khoang điều khiển mở ra. Nam tử dáng người khôi ngô từ trên cơ giáp tương đương với tòa nhà cao năm tầng nhảy xuống. Vững vàng nhanh nhẹn đáp xuống mặt đất.

“Thiếu tướng đại nhân, hoan nghênh trở về!” Có thể nhìn thấy anh hùng trong cảm nhận của mình ở khoảng cách gần như thế, một binh lính kích động kính quân lễ. Trong lòng bọn họ, thiếu tướng là Chiến Thần, sẽ dẫn dắt họ giành được thắng lợi.

“Cám ơn.” Nam tử cười cỏi mũ giáp đưa cho binh lính của đội kỹ thuật. Hắn thần thái tự nhiên, bộ pháp thoả mái, tuyệt không giống như vừa từ trong chiến đấu kịch liệt trở về. Phảng phất chỉ là đi ra ngoài tản bộ một chút mà thôi.

“‘Cuồng sư’ liền nhờ các người rồi.” Nam tử quay đầu nhìn thoáng qua cơ giáp. Lần này tổn hại quả thật có điểm nghiêm trọng. Cơ giáp là vũ khí phi thường trọng yếu, hơn nữa cũng rất trân quý. Muốn chế tác một cái cơ giáp phải hao tổn rất nhiều nhân lực vật lực. Căn cứ của bọn họ cũng chỉ có một cỗ này mà thôi.

Nhưng mà cho dù có nhiều hơn cũng vô dụng, trong căn cứ này, cơ giáp chỉ có mình hắn có thể sử dụng. Kẹt nổi nếu hư hao hắn cũng thực đau đầu a. Bộ trưởng Bộ hậu cần chắc chắn sẽ nổi điên lên.

“Thật sự là quá đáng quá đi!”

Vốn đã hạ quyết tâm sẽ bị mắng, thế nhưng không nghĩ tới thanh âm người mắng chữi cư nhiên không phải nữ nhân Bộ hậu cần kia, mà là giọng nam thanh thúy như nước chảy xuôi dòng. Có điểm giống thanh âm thiếu niên, mà dáng vẻ bề ngoài của người nọ cũng thật hoàn toàn là thiếu niên. Nhưng ai lại nghĩ được, tiểu quỷ thoát nhìn mười bảy mười tám tuổi này trên thực tế đã hai mươi ba.

“Cư nhiên đem bách thú chi vương [Vua muôn thú] của ta biến thành cái dạng này, còn dính mấy cái thứ quái quỷ gì gì nữa nha!” Thiếu niên thật sự phẫn nộ, có thể dùng từ nổi khùng để hình dung. Hắn dùng tay lau lấy lau để vò ngoài cơ giáp, làm ra một bộ dáng buồn nôn.

“Rất đáng giận! Người đến tột cùng có biết điều khiển cơ giáp hay không nha?”

Thiếu niên phẫn nộ tiến lên, không chút khách khí chìa ngón tay vào chóp mũi nam tử. Tên binh lính đội kỹ thuật kia nhìn vạch trên vai thiếu niên, bất quá là một trung úy, cư nhiên chỉ vào thiếu tướng bọn họ chữi ầm lên. Cho dù thiếu tướng bọn hắn tính tình có tốt hơn nữa, cũng không có khả năng cười trừ cho qua đi. Thiếu tướng của bọn họ, bùng nổ lên rất là đáng sợ nha.

Đang lúc binh lính kia vì thiếu niên mà mướn mồ hôi, nam tử cư nhiên vẻ mặt kích động, một phen ôm chầm lấy thiếu niên, “Đã lâu không thấy. Connor!”

“Ta không thở được! Xương cốt đau quá..... Buông ta ra, Fitzgerald!”

Fitzgerald lực cánh tay phi thường lớn, Connor cảm giác xương cốt của mình đang kêu rắc rắc. Đến khi tóc bị vò thành ổ gà, Connor rốt cuộc nhịn không được nữa.

“Quả nhiên là con chó ngốc. Nhiều năm như vậy, đầu óc vẫn là rỗng tuếch. Người cái gì cũng không cảm giác được sao? Thấy ta đến còn không biết là ai tới sao?”

Bàn tay to trên đỉnh đầu rất cuộc ngừng lại, Connor cảm thấy sức mạnh ôm mình đột nhiên biến mất, hại hắn thiếu chút nữa mất thăng bằng. Nhìn đối phương lập tức chạy rầm rập không thấy bóng dáng. Connor không khỏi lắc lắc đầu, thở dài một hơi, “Quả nhiên vẫn là chó ngốc a!”

Dáng người Fitzgerald khô ngô giống như một tòa núi nhỏ nhanh chóng di động, vài lần thiếu chút nữa đụng vào người khác. Nhưng đều bị hắn tại thời điểm cuối cùng nhanh nhẹn tránh đi. Lúc chạy đến khu ký túc xá, thiếu chút nữa va vào quan hậu cần đang bưng hộp đồ ăn.

“Oa.....” Quan hậu cần phát ra một tiếng thét kinh hãi, khiến Fitzgerald hoảng sợ, lập tức lác mình tránh qua.

“Thiếu tướng Fitzgerald, cơm trưa của người nè!” Vốn nghe tin trưởng quan của bọn họ thắng lợi trở về, tướng hắn đại khái sẽ mệt chết đi, quan hậu cần quyết định hảo tâm đưa cơm sang. Hiện tại cư nhiên nhìn thấy người nọ trong quân doanh chạy nháo nhào tán loạn.

“Đợi lát nữa rồi ăn.” Fitzgerald không quay đầu lại hô, lập tức liền nhanh như thiểm điện tiến vào ký túc xá.

“Ngu ngốc! Nếu không ăn thì cơm chiều cũng không chờa cho người.” Quan hậu cần giơ nắm tay lên kêu lớn, nhưng đối phương đã chạy mất không thấy bóng dáng đâu. “Người này uống nhầm thuốc gì a.....”

Fitzgerald thẳng đường đến ký túc xá của mình, hần cảm giác được khí tức người nọ. Khi đi đến cửa, hần hít một hơi thật sâu, tựa hồ có thể ngửi được cái mùi độc đáo kia trong không khí. Nội tâm kinh hoàng không thôi, khấn trương đến mức cánh tay đặt trên tay nắm cửa cũng run rẩy nhẹ.

Mở cửa, đập vào mặt là hương vị chỉ có ong đực mới ngửi được. Đó là sự dụ hoặc vô hình mãnh liệt, tựa như có một ngón tay đang nhẹ nhàng cào cào đáy lòng hần, dẫn tới tâm thần hần cứ nhện nhện không thôi.

Người thanh niên mà hần ngày nhớ đêm mong kia đang tùy ý ngồi bệt trên sô pha. Hai chân mang giày quân dụng màu đen gác chéo lên nhau, vạt quần dài toàn bộ nhét vào trong giày. Giày da gắt gao ôm lấy cẳng chân người đó, có một loại dụ hoặc và gợi cảm nói không nên lời. Thanh niên mặc quân trang màu lục nhạt, dây lưng khoắc lên cái eo tinh tế mà mềm dẻo. Nút cổ áo cũng không có cài lại, lộ ra xương quai xanh khéo léo khêu gợi.

Thanh niên mở hai khuỷu tay ra khoát lên sô pha sau lưng, híp mắt nhìn về phía Fitzgerald đột nhiên xông tới.

“Quá chậm!”

“Thực xin lỗi, Tiểu An.” Fitzgerald cuống quýt đi vào đóng cửa lại, “Ta không nhận được thông tin người đến. Bộ thông tin đáng chết! Ta muốn triệt cái tên bộ trưởng kia.”

Vì chống đỡ dụ hoặc thanh niên mang đến, Fitzgerald cố ý xoay người không nhìn đối phương, cởi áo khoắc ném vào máy giặt. Về ngoài trấn tĩnh, nhưng kỳ thật trong lòng kích động dị thường. Bởi vì hần công tác ở căn cứ quá xa xôi, cho nên bọn họ tương đối hiếm thấy mặt nhau. Đại khái là một tháng gặp một lần, ong đực không thể trường kỳ rời đi bên người ong chúa.

Hần nhớ rõ tháng này bọn họ tại thủ đô có gặp qua một lần. Bất quá lần đó chỉ ngây ngốc trong chốc lát, rất nhanh liền bởi vì quân tình khẩn cấp mà quay về nơi đây.

“Tiểu An lần này tới là có nhiệm vụ sao? Định ở chỗ này bao lâu?” Fitzgerald xoay người bắt đầu pha trà cho Lưu Bình An. Kỳ thật vật tư căn cứ thực thiếu thốn. Lá trà này là hồi đầu năm được gửi tới, hần vẫn tiếc không dám lấy ra uống.

“Cũng không lâu lắm a.” Lưu Bình An nhún nhún bả vai, “Nhiệm vụ duy nhất của ta chính là cổ vũ quân đội. Hoặc nói là an ủi cũng đúng.”

“Không đúng! Tiểu An, người.....” Fitzgerald xoay người lại, đang muốn nói chuyện, lại bị ngón tay đối phương điểm trúng môi. Không biết từ lúc nào, thanh niên đã dựa vào thật gần, gần gũi đến mức có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể trên người đối phương. Fitzgerald thậm chí có thể cảm thấy tim thanh niên đập, huyết mạch lưu động, hết thấy chi tiết.

“Người chỗ ngốc này. Nói đùa thôi!” Lưu Bình An nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với hần, “Chẳng lẽ ta không thể đến thăm người sao?”

Nói loại lời này tuyệt đối là phạm quy! Tuy rằng không biết trong lời nói đối phương có bao nhiêu chân thật, thế nhưng trên mặt Fitzgerald lại một mảnh đỏ hồng, trong mắt chỉ có thân ảnh thanh niên, hoàn toàn bị đối phương làm mê mẩn đến choáng váng đầu óc.

“Mùi gì vậy?” Lưu Bình An ngửi ngửi, “Là mùi máu nhện nhện.....”

“Nha, thực xin lỗi. Ta lập tức đi tắm liền.” Fitzgerald lập tức vọt vào phòng tắm, sau khi đóng cửa lại hần thở ra một hơi thật dài. Vừa rồi trái tim đập nhanh lợi hại, không biết Tiểu An có nghe được không nữa.

Đầu óc kêu loạn, ngẩng đầu nhìn vào gương thấy một đại thúc theo trường phái suy sút, cằm đầy râu tua tủa, đem chính mình dọa sợ.

Cái dạng này lại để Tiểu An nhìn thấy, thật sự rất mất mặt.

Đã năm năm rồi, mình không còn là đại cá tử ngốc đầu ngốc nào trước đây nữa. Mà đã là quân nhân có thể một mình đâm đường một phía. Như thế nào hề nhìn thấy Tiểu An vẫn là một đầu nóng hổi như vậy. Nhất định phải tỉnh táo lại, Fitzgerald mở vòi bắt đầu xối nước lạnh lên đầu.

Nước trong sa mạc rất quý giá, cho dù căn cứ có hệ thống sử dụng tuần hoàn, cũng phải tiết kiệm nước. Fitzgerald nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, cạo râu, sửa sang bản thân hoàn tất, liền quần khăn tắm đi ra.

Vừa mở cửa phòng tắm, đầu óc vừa tỉnh táo lại lại nảy lên, bị nhiệt huyết xông đến choáng. Thanh niên đã cởi áo khoác và quần phục, chỉ mặc mỗi sơ mi. Nút áo sơ mi toàn bộ mở ra. Hắn không chút nào kiêng kỵ giang rộng hai chân ngồi trên giường, lồng ngực, cái bụng rắn chắc, còn có phân thân chôn trong bụi cỏ phía dưới...

Fitzgerald cảm giác trong lỗ mũi nóng nóng, tựa hồ có chất lỏng sắp chảy ra.

“Tiểu An.....”

Hắn phát hiện thanh âm của mình khàn khàn giống như bánh răng bị rỉ sắt.

“Quá chậm!”

Lưu Bình An oán giận xong, híp mắt, cười tà hướng hắn ngoắc ngoắc ngón tay, “Lại đây.”

Fitzgerald máy móc đi đến bên giường, tận lực phân tán lực chú ý bản thân, không dám nhìn thẳng vào thân thể quang lỏa của thanh niên. Thế nhưng, hắn căn bản là quần không được hai mắt của mình. Thế nào cũng không tự giác vụng trộm liếc hướng thanh niên.

“Tiểu An.....” Hắn dùng lực nuốt một ngụm nước miếng, “Lặn lội đường xa, hẳn là mệt chết đi rồi.....”

Lời còn chưa dứt, trước mắt trời đất xoay vòng, thanh niên dùng thủ pháp xảo diệu đem cả người hắn ấn ngã lên giường. Lưu Bình An đặt mông ngồi trên bụng nam tử. Cố ý dùng phân thân chính mình ma sát chỗ mẫn cảm của đối phương.

“Muốn làm liền làm. Đừng có luyên thuyên dài dòng giống đàn bà thế.”

Lưu Bình An hai tay xoa thân thể nam tử. Chỗ tiếp xúc đều là cơ bắp rắn chắc to lớn. Cơ bụng sáu múi kia hình dáng xinh đẹp quá mức khiến Lưu Bình An hiện đủ các loại cảm xúc hâm mộ, ghen tị lẫn hận.

Làn da màu mật ong sáng bóng tràn ngập khỏe mạnh, trên bề mặt còn đọng nhiều giọt nước. Quân nhân trên chiến trường uy phong lẫm lẫm, trên giường cư nhiên có thể gợi cảm như thế. Lưu Bình An cũng không khỏi cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Con chó ngốc này như thế nào lại cường tráng hơn rồi. Lại nhìn nhìn cổ tay của mình, Lưu Bình An cắn răng, như là trút cảm phẫn nộ eo đôi phương một cái, đưa tới Fitzgerald phát ra một tiếng rên rỉ.

“Cư nhiên dám để ta đợi lâu như vậy, ngươi liền hảo hảo giác ngộ đi.”

Tác giả có lời muốn nói: Cho cầu cầu một điểm phúc lợi đi. Aslan cùng Gavin mọi người thực nhớ mong rất nhanh liền sẽ xuất hiện nha.

117. Chương 148: Nhớ Mong

148, nhớ mong

Ban ngày, vầng mặt trời rực rỡ nhô lên cao trên sa mạc, có thể làm một người đang sống chết khô đi. Thế nhưng ban đêm, lại là rét lạnh phi thường, hơn nữa còn là một mảnh tĩnh mịch. Chỉ có bầu trời mênh mông cùng dải ngân hà bát ngát trên không kia.

Lưu Bình An cảm thấy nhữn hạt cát dưới chân theo gió nhẹ nhàng lưu động, hắn biết mình đang nằm mơ. Bởi vì giấc mộng này đã lặp lại liên tục suốt một tháng.

Có một thanh âm kêu gọi ở trong lòng, vô cùng mãnh liệt, ngày đêm không dừng lại. Đó không phải ngôn ngữ, mà là một loại cảm giác. Cho dù hắn tỉnh lại cũng không biến mất, chỉ có hắn có thể nghe được tiếng kêu gọi ấy.

Tìm kiếm lời kêu gọi kia, đập cát vàng đi tới, đến chỗ sâu trong huyết động. Trên tường đá kết một đám trứng khổng lồ, vách tường trong suốt tựa như tinh thạch xinh đẹp, phát ra quang mang nhàn nhạt. Ở trong mộng, hết thấy đều yên tĩnh tường hòa như vậy, tựa hồ có thể nghe được tiếng hát khe khẽ.

Đó là ngôn ngữ Lưu Bình An nghe không hiểu, nhưng lại quen thuộc như thế. Đúng rồi, ngày đó Thước quỳ xuống trước cột đá, nhẹ lắm bẩm chính là loại ngôn ngữ này. Ưu nhã, ôn nhu, tràn ngập khí tức cổ xưa.

Tiếng kêu gọi đó càng ngày càng mãnh liệt, mà tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Gần lắm, sắp đến rồi.

Trước mắt đột nhiên kim quang chói mắt, hần dùng mu bàn tay che mắt lại, sau khi quen với độ sáng, chậm rãi thả tay ra. Hần thấy một người đứng trong quang mang kim sắc.

Sợi tóc màu vàng kim giống như ánh thái dương, sáng lạn chói mắt, có điểm hơi xoắn tự nhiên, rối tung trên vai người nọ. Người kia cong khoe miệng, tựa hồ rất vui vẻ, nhẹ giọng hừ một tiếng. Âm thanh thuần hậu trong trẻo trong không trung phiêu đảng, khảm vào nhân tâm.

Bi thương, hoài niệm, vui sướng, các loại tình cảm phức tạp giống như thủy triều nẩy lên trong lòng. Khi Lưu Bình An muốn nhìn rõ diện mạo người nọ, bả vai đột nhiên bị ai đó lắc mạnh, cường bức hần mở to mắt.

“Tiểu An..... Tiểu An! Mau tỉnh lại!”

Thanh âm nam tử nôn nóng tiến vào tai. Lưu Bình An trước khi mở mắt liền một quyền đánh qua.

“Ngu ngốc! Ôn chết người rồi!”

Trên mặt vô tội ăn một quyền, nam tử giống như con chó con bị chủ nhân giáo huấn, lộ ra ánh mắt ủy khuất. Lo lắng hỏi: “Tiểu An, người không sao chứ?”

Lưu Bình An cảm giác đau đầu vô cùng, cả người vừa đau vừa mỏi. Đặc biệt là địa phương khó có thể mở miệng kia. Người này quá cường tráng, thức tác cái kia thật khiến hần cảm thấy không chịu nổi.

Hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái, “Không có việc gì!”

“Thật sự không có việc gì sao?” Fitzgerald lo lắng như cũ, thân thiết vươn tay xoa hai má thanh niên, “Người vừa rồi gặp ác mộng phải không?”

Lưu Bình An đang muốn cãi lại, cảm thấy một vật thể mềm mại nóng ẩm mơn trớn hai má, đó là đầu lưỡi Fitzgerald. Đáy lòng nổi lên cảm giác kỳ dị, một tay đẩy mặt đối phương ra.

“Ngu ngốc, người làm cái gì nha? Thật nghĩ mình là chó sao?”

“Tiểu An, người sao lại khóc? Là gặp ác mộng không tốt sao?” Nam tử đau lòng kéo Lưu Bình An vào lòng, bàn tay to nhẹ nhàng trấn an sau lưng hần. Người sau sững sốt một chút, vươn tay đặt lên khoe mắt lau một chút, phát hiện trên ngón tay dính nước mắt.

Khí tức trên người nam tử khiến hần phi thường thoải mái, mùi giữa ong đực và ong chúa sẽ hấp dẫn lẫn nhau. Bên tai nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ mà hữu lực, cảm xúc xao động của Lưu Bình An chậm rãi bình tĩnh lại. Hần nhắm mắt, tham lam hưởng thụ cảm giác này.

“Bởi vì ta rất nhớ mong các người.”

Bởi vì cơ giáp bị hao tổn, mà căn cứ cũng không phát hiện có nhện nhện biến chủng xâm nhập, nên Fitzgerald hôm nay cũng chỉ có thể lưu lại trong căn cứ xử lý nội vụ. Bởi vì người nào đó lúc nào cũng lấy cớ chạy ra theo nhện nhện đánh nhau, cho nên tích thành một đống lớn chuyện tình. Phó quan ở bên người hần giám sát một bước không rời, không cho phép người nào đó lại chạy trốn.

“Thật nhàm chán nha.” Lưu Bình An ngồi trên lan can kim loại, nhìn Connor nhảy lên nhảy xuống sửa chữa cơ giáp của Fitzgerald. Cuối cùng Connor mang cái mặt dạng khổ qua chạy tới ngồi bên cạnh hần, không chút khách khí đoạt lấy đồ uống trong tay hần làm một hơi.

“Ai – Fitzgerald, tên này rất đáng giận!” Connor đem lon nước đặt về trong tay Lưu Bình An.

Lưu Bình An nhớ lúc trước Connor tuyệt đối không dám làm như vậy. Nhưng năm năm qua, người này vẫn đi theo bên người mình, từ sau khi trở thành người đứng đầu cơ giới sư, tựa hồ càng ngày càng kiêu ngạo.

“Như thế nào? Sửa không được? Vậy thì trả lệnh bài người đứng đầu về cho Quân bộ đi.”

“Người đang nói cái gì nha? Nào có cơ giáp Connor ta không sửa được? Chẳng qua, có chút bộ phận nhất định phải thay mới, nhưng mà nơi này không có.”

“Nga –” Lưu Bình An uống xong đồ uống còn lại, vứt lon đi. “Đồng Âm sắp đến đây rồi, người nói với hắn nha.”

“Cái gì? Tên kia sắp tới?”

Không rõ đối phương làm gì phản ứng lớn như vậy, Lưu Bình An lấy ngón tay nhét nhét vào lỗ tai, “Ồn chết mà. Lỗ tai chắc điếc mất thôi.”

“Cái gia hỏa độc miệng lại khắc khải đáng ghét kia.” Connor một tay nâng đầu, phát hiện Lưu Bình An đang nhìn lối đi bên cạnh đài sửa chữa. Hắn cũng nhìn qua, phát hiện một nữ quan quân cầm theo một hộp đồ ăn đi đến. Từ dấu hiệu trước ngực nàng mà xem, hẳn là Bộ hậu cần.

Hai người nhìn nhau lộ ra nụ cười xấu xa, đồng thời đem ngón tay đặt bên miệng dùng lực huýt sáo.

“Uy, mỹ nhân! Đi đâu vậy?”

“Mỹ nữ, dáng người thật tốt nga.”

Trong mắt nữ quan quân, hai gã côn đồ cư nhiên đang đùa giỡn nàng. Thân là Bộ trưởng Bộ hậu cần, đã thật lâu không có ai dám làm vậy với nàng. Cho dù là gia hỏa khó đối phó nhất trong căn cứ, cũng không dám ở trước mặt nàng cười thô bỉ như thế.

Hai gã này là gia hỏa mới đến hôm qua đi. Lena vẫn duy trì mỉm cười, hướng hai tên côn đồ đi tới.

“Các người hôm qua mới đến căn cứ sao?”

Hai người đồng thời gật đầu, Lena tiếp tục hỏi: “Quần áo các người là sao thế này? Dây lưng đâu? Ngực chương đâu? Như thế nào tất cả đều không có mang? Nơi này là quân đội, các người tưởng là chợ sao?”

Xem bộ dáng đối phương, Connor thè lưỡi với Lưu Bình An. Đối phương không dễ chọc nha.

“Mỹ nhân, không cần so đo việc nhỏ này nha.....” Connor còn chưa nói xong, liền cảm thấy trời đất đảo lộn, bị đối phương cho một cú vật qua vai, cả người ngã rầm xuống đất.

“Đau quá.....”

“Tiểu tử.” Lena dựng ngón giữa, biểu tình trên mặt có thể so với La Sát, “Chớ có chọc ta!”

Nói xong, nàng cầm theo hộp đồ ăn xoay người đi. Thời điểm lướt qua người Lưu Bình An, liếc quân hàm của hắn, hừ lạnh một tiếng, “Là thượng tá a, suốt ngày không có việc gì làm, không biết Quân bộ để người như người tới đây là muốn làm cái gì nữa?”

Thanh âm rất nhẹ, song này là cố ý để đối phương nghe được. Connor thiếu chút nữa muốn phát tác, Lưu Bình An đè hắn lại, cười nói: “Ta đương nhiên là có nhiệm vụ quan trọng mới đến nơi này chứ.”

“Nga? Là cái nhiệm vụ quan trọng gì nha? Có thể suốt ngày khoan tay tựa một bên như vậy.”

“Ít nhất buổi tối ta có việc làm a.” Lưu Bình An nhún vai.

Lena nhớ rõ người này tối hôm qua ở trong phòng Fitzgerald. Vừa nghĩ đến chuyện này trong lòng liền phi thường không thoải mái, trừng đối phương, bộ dáng tựa hồ đang hỏi ‘Làm chuyện gì’.

Lưu Bình An cười thô bỉ nói: “X nha.”

Nữ tử mặt đỏ lên, phần nộ quay đầu rời đi. Connor đứng lên vỗ vỗ quần áo, “Tiểu An, người làm gì phải chọc giận nàng nha?”

“Đả kích tình địch không phải rất thú vị sao?”

Fitzgerald đang ở trong văn phòng đau đầu không thôi, phó quan còn đang bên cạnh lăm rằm lăm rằm, khiến hắn càng thêm họa vô đơn chí. Hắn thở dài một hơi, “Thật muốn đi cùng nhền nhện đánh nhau.”

Phó quan đang muốn phát tác, cửa ra vào đột nhiên mở ra. Một thân ảnh thon thả nổi giận dưng dưng xông tới. Phanh một tiếng, đặt hộp đồ ăn thật mạnh lên bàn.

“Lena.....”

Hai người đều cảm thấy không khí quanh nữ tử không đúng, thật cẩn thận chào hỏi.

“Lena, cảm ơn người đã đưa cơm đến. Chúng ta sẽ toàn bộ ăn ngay.”

Nhìn đối phương mắt hạnh trừng trừng, Fitzgerald lập tức sửa miệng, “Chúng ta hiện tại liền toàn bộ ăn xong.”

Ai ngờ đối phương đột nhiên kéo áo phó quan, “Người ra ngoài một lát cho ta.”

“Nha?”

“Ta có việc muốn tìm thiếu tướng, mời người tránh đi một chút.”

Bị khí thế đối phương áp tới, phó quan đành phải nhún nhún bả vai, để lại cho thiếu tướng nhà mình một ánh mắt ‘Người tự cầu nhiều phúc đi’, rồi xoay người ra khỏi văn phòng.

“Có chuyện gì sao?” Fitzgerald nghi hoặc hỏi. Áo đột nhiên bị nắm kéo đến trước mặt nữ tử, đối phương ngẩng đầu lên muốn hôn lên môi Fitzgerald. Người sau lập tức giơ tay lên ngăn trở.

“Lena, người làm sao vậy?”

Nhìn nam tử ngũ quan sâu sắc giống như đao khắc, tuy rằng bộ dạng cũng không phải anh tuấn đặc biệt, song đôi mắt này lại lộ rõ sự kiên nghị cùng với khí tức nam tính phát ra trên người, lại đủ để cho nữ tử lâm vào tâm động.

“Ta thích người, người vẫn luôn biết điều đó, đúng không?”

Lena không cho rằng đối phương ngốc như bề ngoài của hắn. Kỳ thật có rất nhiều chuyện, trưởng quan của bọn họ đều trong lòng hiểu rõ. Chỉ là hắn có một bộ phương pháp xử lý cho riêng bản thân. Mà đối với chuyện mình có cảm giác với hắn, đối phương vẫn vậy trong trạng thái giả ngu.

Fitzgerald sững sốt một chút, nhú nhú mày, cuối cùng thở thật dài, nói: “Thực xin lỗi.”

“Vì cái gì?”

Nhìn nữ tử cắn răng cứng rắn truy vấn, Fitzgerald biết chỉ có thể thẳng thắn trả lời. Tuy rằng hắn không muốn thương tổn nữ hài tử này. Thế nhưng, hắn càng không thể lừa nàng.

“Bởi vì ta có người mình thích rồi.”

“Là nam nhân ngày hôm qua ở lại ký túc xá của người sao?” Lena phi thường nói trắng ra, trên thực tế nàng không thể khống chế cơn giận của mình, “Cái gia hỏa chỉ biết bồi nam nhân ngủ kia.”

“Im miệng!” Fitzgerald dùng lực bắt lấy bả vai đối phương, “Người biết cái gì? Tiểu An không phải loại người này.”

Lena có điểm bị bộ dáng thủ trưởng dọa. Nàng chưa từng gặp qua Fitzgerald kích động như vậy. Có lẽ người kia thật sự đối với hắn phi thường trọng yếu, chỉ có chuyện liên quan đến người nọ mới có thể xúc động tình cảm trong nội tâm hắn.

Ngay lúc hai người giằng co, đột nhiên truyền đến thông tin. “Báo cáo trưởng quan, vật tư bổ sung đã chuyển đến. Người của Cục Hậu cần Quân bộ mời căn cứ phái người đến kiểm tra tiếp nhận.”

“Chúng ta lập tức đến ngay.”

Fitzgerald buông Lena ra, “Thực xin lỗi, vừa rồi là ta thất thố.” Nói xong xoay người đi ra cửa.

Mỗi tháng Quân bộ đều sẽ phái người đưa vật tư đến căn cứ các nơi. Vật tư đối với căn cứ ở khắp nơi mà nói đều phi thường trọng yếu, cho nên cao tầng căn cứ bình thường đều sẽ tự mình đến ký nhận. Thậm chí sẽ tự mình kiểm kê.

Mà Cục Hậu cần Quân bộ là một khối thịt heo phi thường màu mỡ, bao nhiêu người đều tròng vị trí nội bộ này mà chảy nước miếng. Nhưng là, người có thể đi vào bên trong Cục đảm đương chức vị quan trọng đã ít lại càng ít.

Bởi vì xem Connor sửa chữa cơ giáp thực nhàm chán, mà bình đài bên kia cũng đang dỡ hàng, cho nên Lưu Bình An quyết định trở về ký túc xá. Quẹo vào hành lang khu ký túc xá, ban ngày bọn lính không phải xuất động thì chính là đi huấn luyện, cho nên bình thường giờ này ở đây chẳng có ai.

Lưu Bình An cảm thấy khí tức quen thuộc tới gần sau lưng, có điểm giống như băng tuyết lạnh lẽo mà tươi mát, khiến hần cong khóe miệng.

“Người rốt cuộc nhện không được rồi sao?”

Vừa nói xong, hai vai liền bị người từ phía sau ôm lấy, đầu lưỡi ướt át mềm mại liếm lên cổ hần. Sợi tóc màu bạc rơi trên bờ vai hần, hần trở tay ôm cổ đối phương, ngẩng đầu lên liền hôn đôi môi người nọ.

Tác giả có lời muốn nói: Tựa hồ có người thực chờ mong Lance hơn hai mươi tuổi a. Tuy rằng sẽ viết đến hần, nhưng lại sợ hần vừa ra trường liền cướp đi nổi bật của Tiểu An. Hiện tại nữ vương nổi bật là nhất a! ! !

Sau năm năm, vô luận là Connor, Fitzgerald hay là Aslan, tất cả mọi người đều phát sinh một điểm biến hóa đi.

118. Chương 149: Bằng Hữu

Chú thích: hần là chỉ Tiểu An; y là Gavin

149, bằng hữu

Hai người không coi ai ra gì ở trên hành lang hôn môi. Mút vào nước bọt đối phương, miệng lưỡi giao triền, khiêu khích chỗ mẫn cảm trong khoang miệng lẫn nhau, ngẫu nhiên phát ra tiếng nước chặc chặc, khiến không khí bốn phía trở nên ẩm muội yêu mỹ.

Thẳng đến khi hơi thở trở nên nặng nề, hai phiến môi mới lưu luyến không rời tách ra, giữa hai khóe miệng còn dính một sợi chỉ bạc. Con ngươi màu lam nhạt giống như băng hải tản mát ra tia sáng cực nóng, đồng tử hẹp như mắt mèo gắt gao nhìn chăm chú vào thanh niên. Gavin cúi đầu liếm lên cổ đối phương, dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn lấy.

Lưu Bình An nghiêng đầu, tùy ý hai tay đối phương vuốt ve trên người mình. Hơi thở trầm trọng có điểm mất rối loạn, con ngươi thủy tinh càng thêm lóe sáng, tràn ra khát vọng đối với đối phương.

“Ân..... Không cần ở trong này.....”

Khi áo bị lột xuống, Lưu Bình An dứt quãng phun ra những lời này, lại lập tức bị bao phủ trong tiếng rên rỉ. Đối phương cư nhiên cắn quả nhũ trước ngực hần, tùy tiện mút vào cắn cắn.

“Nha..... Người là đang..... ghen sao?”

Đối phương động tác càng ngày càng se tình, ở chung năm năm, biết rõ tính nết người này, Lưu Bình An cong khóe miệng một phen kéo tóc đối phương, “Đừng lúc nào cũng để ta một mình độc thoại, mở miệng nói chuyện đi!”

“Ta muốn ăn người!”

Giọng nam tràn ngập từ tính như những mảnh băng va vào nhau, sau khi nghe được phảng phất có thể làm người ta say mê trong đó. Gavin bình thường cực ít mở miệng, luôn luôn yên lặng canh giữ bên người Lưu Bình An, thường xuyên xuất quỷ nhập thần. Thế nhưng Lưu Bình An lại luôn có cách có thể khiến y tự động xuất hiện, trăm phương nghìn kế buộc y nói chuyện.

Bởi vì hắn thực thích thanh âm Gavin. Năm năm, năm tháng không lưu lại trên gương mặt người thanh niên lạnh lùng trước mắt đây quá nhiều dấu vết. Thế nhưng cặp con ngươi bằng bạc kia đã không còn lộ ra sự cô tịch nữa, trừ bỏ đậm mạc, còn thường xuyên toát ra thần sắc ôn nhu.

Bất quá, ở phương diện nào đó, lại có biến hóa tương đối lớn, tỷ như háo sắc. Đối với dục vọng của mình đặc biệt phơi bày trắng ra, chưa bao giờ che dấu nhu cầu bản thân, cũng không biết cái gì tên là thẹn thùng. Có đôi khi làm những chuyện khiến Lưu Bình An vừa thẹn vừa giận, rồi lại không thể trách cứ y.

Kỳ thật trước lúc quen biết Lưu Bình An, Gavin tại phương diện này hoàn toàn là tờ giấy trắng. Y chỉ hiểu cầm súng và giết người. Phụ thân vì mục tiêu bồi dưỡng y thành sát thủ như người máy mà từ nhỏ đã tiến hành huấn luyện tàn khốc.

Trừ bỏ phương diện này, mọi chuyện khác đều thuộc về lĩnh vực phạm vi y không am hiểu. Mà đối với chuyện mình không am hiểu, y biểu hiện không phải ngốc ngốc thì chính là gọn gàng dứt khoát.

Khi còn trong học viện quân sự, sau khi sinh ra hứng thú với Lưu Bình An, cũng không có tri thức liên quan chỉ dẫn, hoàn toàn dựa vào bản năng tự thân đi làm. Khi đó cảm giác hương vị đối phương rất dễ chịu, cho nên mới trộm quần áo đối phương.

Hiện tại hai mươi bốn giờ theo dõi bên người, việc này nói là bảo vệ còn không bằng nói là thỏa mãn dục vọng của y. Cho dù Lưu Bình An bảo y không cần đi cùng, y cũng sẽ lặng lẽ đi theo, nhìn chăm chú nhất cử nhất động của đối phương. Lúc mới bắt đầu, Lưu Bình An thường xuyên có loại cảm giác bị tên cuồng theo dõi rình coi. Nhưng hiện tại ngược lại đã thành thói quen.

Đại khái mắng y biến thái cũng vô dụng. Lưu Bình An nhận mệnh thâm nghĩ, đại khái y cả biến thái là cái gì cũng không biết.

Chính lúc hai người đang hôn tối mắt tối mũi, đột nhiên nghe được có tiếng người ho khan. Nghe ra cũng không phải tự nhiên, thực rõ ràng là cố ý giả ho khan, chỉ là muốn nhắc nhở bọn họ.

Lưu Bình An ngừng lại, nhưng người nào đó còn chìm đắm trong trong lòng hắn lại vẫn đang bận rộn. Hai tay luồn vào quần quần phục của hắn, tùy ý vuốt ve cánh mông mềm mại lại co dãn kia.

“Ân ngô.....” Thanh niên không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ, khiến người làm bộ ho khan cũng mặt đỏ tai hồng.

Bất quá, người nọ lại phi thường không nhạy cảm chút nào, không những không lảng tránh mà còn thẳng tắp trừng hai người đang dây dưa. Lưu Bình An bất đắc dĩ mở miệng nói: “Tiểu Đồng Âm, còn nhìn nữa sẽ đến màn trình diễn không thích hợp với nhi đồng a.”

“Ta trưởng thành lâu rồi.” Đồng Âm một bên tới gần một bên đem mắt kính gắn tơ vàng tháo xuống. Đồng Âm hiện tại không giống một gã một sách âm trầm trước đây nữa, vô luận là bề ngoài hay khí chất đều thay đổi hẳn ra.

Không chỉ cao thêm, mái tóc ngắn chính tề dùng một ít keo xịt tóc, kính đen cũng thay bằng kính vuông treo tơ vàng sáng sủa, từ đầu đến chân, vô luận nơi nhỏ cỡ nào đều được chăm chút cẩn thận tỉ mỉ. Cả người có vẻ lão luyện khôn khéo, tuy rằng bởi vì biểu tình lạnh lùng mà có vẻ có điểm bất cận nhân tình, mang theo chủng khí tức cấm dục. Nhưng đối với người khác lại có loại lực hấp dẫn đặc biệt kỳ dị.

Bởi vì Gavin đụng đến cấm khu của Lưu Bình An, khiến hắn lập tức thất thần, không chú ý tới Đồng Âm đã tới gần. Khi hắn phục hồi tinh thần, phát hiện Đồng Âm ngay bên cạnh một tay chống lên vách tường, trên mặt cảm thấy khí tức cực nóng phun ra.

“Người.....”

Lưu Bình An đang muốn nói chuyện, môi đã bị Đồng Âm hôn lấy.

“Ân.....” Lưu Bình An mở to hai mắt, không dám tin mở to hai mắt. Mà người nào đó đang ở trong lòng hắn đột nhiên thân thể cứng đờ, nháy mắt ngẩng đầu lên, trừng trừng cái gia hỏa cùng y cướp đoạt thanh niên kia. Người sau không thèm quan tâm ánh mắt lạnh băng giết người đó, tiếp tục quên hết tất cả mà hôn.

“Buông ta ra!”

Lưu Bình An dùng lực đẩy Đồng Âm ra, đang muốn mở miệng mắng, môi lại bị người bịt kín. Chẳng qua lần này đổi thành Gavin.

“Ân ngô.....”

Gavin hôn trở nên thực thô lỗ, căn bản chính là đoạt lấy, hơn nữa càng hôn càng se tình. Lưu Bình An bị hôn đến không thở nổi, không thể nhin được nữa, một quyền đánh lên đầu Gavin.

“Ngu ngốc! Người đột nhiên phát thần kinh cái gì nha? Nổi giận cũng đừng có trút lên mình ta!”

Thanh niên tóc trắng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lưu Bình An, trong con ngươi bằng bạc tràn ngập không cam tâm. Quay đầu dùng ánh mắt tràn ngập sát khí trừng trừng nhìn Đồng Âm. Lưu Bình An sờ mái tóc dài của thanh niên, thở dài, quay đầu nói với Đồng Âm: “Đừng có đùa kiểu này, sẽ chết nga.”

“Ta mới không sợ.” Đồng Âm trên mặt trời lên thần tình bất khuất kiên cường. Chỉ có lúc này, Lưu Bình An mới có thể đem bộ dáng hắn cùng thiếu niên năm năm trước liên hệ với nhau.

“Vậy cũng không được.” Lưu Bình An kéo Gavin, bảo y trở về phòng đi. Người sau trừng Đồng Âm, không nhúc nhích. Lưu Bình An đành phải đến gần bên tai y, nhẹ giọng nói gì đó. Gavin mới gật đầu xoay người rời đi.

Nhìn thanh niên khoe miệng hiện lên nụ cười, Đồng Âm sắc mặt càng thêm khó coi.

“Đường xa mà đến, vất vả rồi.” Lưu Bình An đi đến bên người Đồng Âm, vỗ vai đối phương. “Người ăn cơm chưa? Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống hảo hảo trò chuyện một hồi đi. Nơi này thật sự là nhàm chán muốn chết.”

“Tại sao.....”

“Hả?” Đối phương bất động, đã bước nửa bước chân Lưu Bình An xoay người lại, “Làm sao vậy?”

“Tại sao ngươi luôn cự tuyệt ta? Vì cái gì bọn họ thì có thể?” Đồng Âm kéo áo Lưu Bình An, “Chẳng lẽ bởi vì bọn họ là ong đực sao? Ta cũng có thể xin Trung tâm nghiên cứu sinh vật.....”

Lưu Bình An sững sốt một chút, con ngươi màu thủy tinh chợt lóe kinh ngạc, tiếp đó rất nhanh liền khôi phục thành ý cười ôn hòa.

“Không phải đâu. Cũng không phải tất cả ong đực đều có thể làm loại chuyện này nga. Ta không thích lạm giao.” Hắn trừng mắt nhìn đối phương, “Hay là nói, trong mắt Đồng Âm, ta chính là loại người này?”

“Ta thích Đồng Âm, nhưng cũng không muốn cùng ngươi làm cái loại chuyện này a.” Hắn vươn tay ra với thanh niên còn đứng gốc ở nơi đó, “Đi, chúng ta đi ăn cơm đi. Nói cho ta biết ngươi ở Bộ hậu cần như thế nào khi dễ đám lão gia hỏa kia nha?”

Đồng Âm thở dài, bất đắc dĩ đeo kính lên, “Là ta bị khi dễ mới đúng.”

“Ta đây giúp ngươi giáo huấn bọn họ!”

“Không cần.” Một mặt tinh quang chợt lóe trên thấu kính, Đồng Âm đẩy đẩy gọng kính, trở về ngữ khí lạnh lùng, “Ăn miếng trả miếng luôn luôn là thói quen của ta.”

Hai người tranh cãi đùa đùa lẫn nhau, vài tia nắng mặt trời chiếu lên nụ cười của bọn họ, có vẻ ấm áp vô cùng. Bằng hữu cũng có thể là một đời ràng buộc.

Tác giả có lời muốn nói: Gavin bị Tiểu An quên đi

119. Chương 150: Tìm Mộng

150, tìm mộng

Không biết lần thứ mấy mơ thấy giấc mộng kia. Thế giới mộng cảnh hoàn toàn giống hệt những lần trước, nhưng mỗi một lần tiến vào mộng này, cảnh trong mộng đều sẽ giống như một vở kịch liên tục, sẽ có tình tiết mới càng tiến thêm một bước.

Dưới chân cũng không phải cát vàng nóng bỏng trên sa mạc vào ban ngày, mà là lớp cát màu trắng nhẵn nhụi như dòng nước chảy. Đêm sa mạc vẫn yên tĩnh tường hòa như thế, chỉ có gió lạnh nhẹ nhàng lướt đi để lại âm thanh.

Giọng nam thuần hậu đang nhẹ nhàng chậm chậm hát, tựa hồ thật khoái trá. Lưu Bình An tìm theo hướng tiếng ca mà đi, xuyên qua đám trướng to lớn tản ra ánh sáng nhàn nhạt kia. Huyết động rộng mở giống như điện phủ Thần Điện trong tôn giáo, sáng rực tường hòa, phiêu đảng một loại khí tức thần bí.

Trên mặt đất có vô số ánh sáng hội tụ, tựa như tơ nhện rậm rạp đan xen. Tại trung ương lưới ánh sáng, một thân ảnh cao ngất đứng thẳng.

Tuy rằng dáng người cao hơn một chút, tóc cũng dài thêm đến eo, song bóng dáng này lại là quen thuộc như vậy. Lưu Bình An sợ hãi mình sẽ giống như ngày hôm qua, tại thời điểm mấu chốt nhất mà tỉnh lại. Lập tức nâng chân tiến lên, thế nhưng chân vừa bước đến những tia sáng trên mặt đất liền không thể nhích được. Hắn liều mạng giãy dụa, hô lớn kêu lên.

“Aslan!”

Người nọ tựa hồ sửng sốt một chút, chậm rãi xoay người lại. Khi sắp nhìn thấy bộ dạng người nọ, tầm mắt hắn lại mơ hồ đi. Dần dần, người trước mắt biến thành một bộ dáng khác, mà bốn phía là một mảnh hắc ám.

“Tiểu An..... Tỉnh tỉnh! Tiểu An.....”

Thanh âm lo lắng thân thiết truyền vào vành tai, Lưu Bình An biết mình lại về đến hiện thực. Tuy rằng không có rơi lệ giống như ngày hôm qua, nhưng tiếc nuối cùng với nôn nóng lập tức nảy lên trong lòng. Fitzgerald ôn nhu kéo hắn vào lòng.

“Tiểu An còn đang nghĩ đến hắn sao?”

Lưu Bình An biết ‘Hắn’ trong lời đối phương là chỉ ai, trầm mặc không lên tiếng, nằm im trong lồng ngực rắn chắc của nam tử.

Fitzgerald thở dài, nhiều năm như vậy, đối phương vẫn như cũ không tin người kia đã rời bọn họ đi. Lúc bắt đầu bọn họ cũng từng hoài nghi qua, từng trở lại địa điểm xảy ra vụ nổ tìm kiếm lần nữa. Thế nhưng cái gì cũng không tìm được. Uy lực to lớn như vậy, đủ để khiến bất cứ sinh mệnh nào tan xương nát thịt.

Fitzgerald từng ôm ý tưởng bọn họ là ong đực, so với người khác sinh mệnh lực cường đại hơn nhiều, cho rằng một ngày nào đó Aslan sẽ đột nhiên xuất hiện. Thế nhưng, một năm rồi lại một năm trôi qua, hy vọng này cũng càng ngày càng xa vời. Hiện tại, tin tưởng Aslan sẽ trở về đại khái chỉ có mỗi mình Lưu Bình An.

Bất quá, có thể khiến Tiểu An khắc sâu dưới đáy lòng nhiều năm như vậy, hắn có chút ghen tị với Aslan a.

“Tiểu An, hắn sẽ không.....”

Nửa câu nói sau đã bị Lưu Bình An hôn lên bịt kín. Đó là nụ hôn phi thường cuồng nhiệt, thậm chí có điểm lỗ mãng. Trong chốc lát, trong phòng tràn ngập mùi xạ hương nam tính, cùng với tiếng thở dốc nặng nhọc tràn ngập yêu mỹ.

Trong bóng đêm truyền đến một tiếng gầm nhẹ của nam tử, âm thanh thở dốc ái muội dần dần bình ổn. Sau khi tiếng động do tứ chi ma sát cùng với nói nhỏ cũng dừng lại, tiếp đó truyền đến tiếng nam tử hít thở có tiết tấu vững vàng.

Lưu Bình An đột nhiên mở con ngươi như lưu ly ra, hắn căn bản không có ngủ. Lúc xác định người bên cạnh đã chìm vào mộng đẹp, hắn nhẹ nhàng tránh khỏi cánh tay đang ôm mình, ngồi dậy mặc quần áo.

Sau khi sửa sang lại cho thỏa đáng liền nhẹ tay nhẹ chân rón rén ra khỏi phòng. Căn cứ vào ban đêm phi thường yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn trên trạm hải đăng tỏa sáng. Hiện tại dụng cụ theo dõi đều rất tiên tiến, cần bản không cần sử dụng đèn pha khắp nơi.

Hắn nhìn nhìn đồng hồ, thời gian vừa đúng, chậm hơn một chút thì e là phải bỏ qua kế hoạch dự định. Hắn gọi điện thoại cho Đồng Âm, nhưng đối phương không nghe máy mà trực tiếp cắt đứt.

Đó là tín hiệu giữa bọn họ. Hiện tại đối phương nhất định là động tay động chân với hệ thống theo dõi trong căn cứ. Mà chính mình nhất định trong năm phút đồng hồ phải rời khỏi căn cứ. Hắn không muốn để bất luận kẻ nào biết kế hoạch lần này, cho dù là Connor hay Fitzgerald.

Nhanh chóng đi tới gara, trước tiên phải lấy xe Đồng Âm đã vì hắn mà chuẩn bị tốt để rời căn cứ.

Hắn không bao giờ muốn chờ đợi nữa. Hắn nhất định phải đi tìm người trong mộng kia.

Vốn thời gian, nhân viên đều phối hợp rất khá, thế nhưng hắn tính sót một điểm. Chính là ‘kỹ thuật’ của hỗn đản Fitzgerald kia. Vẫn là rất yếu kém, khiến hắn cả người vừa đau vừa mỏi.

Hai chân như nhũn ra, lập tức mất thăng bằng, khi hắn thiếu chút nữa ngã xuống đất, một cánh tay hữu lực ôm lấy hắn. Ngẩng đầu liền trông thấy một đôi con ngươi băng bạc.

Hắn biết một mình đi vào sào huyệt nhên nhện trong sa mạc như vậy phi thường nguy hiểm. Người bên cạnh tuyệt đối sẽ không để hắn làm. Cho nên hắn mới vội vàng lập kế hoạch. Lưu Bình An biết đối phương khẳng định đã sớm biết kế hoạch của hắn. Hắn có thể giấu diếm được Fitzgerald, Connor, Edward, thậm chí là Brian và Smith. Thế nhưng tuyệt đối không thể giấu diếm được Gavin.

Thế nhưng Gavin vẫn đều yên lặng theo sau hắn, sẽ không có bất kỳ ý kiến nào đối với bất cứ chuyện gì hắn làm, cũng sẽ không ngăn cản hắn làm chuyện gì, vẫn luôn yêu quý hắn, có đôi khi còn có thể giúp hắn làm một ít chuyện cổ tình gây sự.

“Người muốn ngăn cản ta sao?” Lưu Bình An trừng mắt, con ngươi đối phương chợt lóe một tia tinh quang. Cho dù là Gavin cũng không thể ngăn cản hắn.

Người sau không nói gì, một tay ôm lấy hắn, thân hình như ảnh mị, thẳng đến gara. Sau khi ngồi vào khoang điều khiển, Lưu Bình An mới phục hồi tinh thần, nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Nhưng tiếp đó Gavin khởi động xe, hắn kinh ngạc nhìn đối phương: “Người muốn cùng đi?” Người sau trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng hiện lên một nụ cười, giống như hàn băng ngàn năm đột nhiên tan chảy, băng lam tinh thuần ôn nhu như nước mùa xuân.

“Vô luận người đi nơi nào, ta đều sẽ tìm đến người.”

Gavin nói thực ngắn gọn, cũng có chút sến súa. Lưu Bình An biết ý hắn là, cho dù mình tự tiện rời khỏi, hắn cũng sẽ tìm đến mình. Cho nên bảo hắn đừng nghĩ bỏ rơi y.

“Vì cái gì?” Lưu Bình An đột nhiên đối với vấn đề này có điểm hiếu kì. Tuy rằng ông đực sẽ bị ông chúa hấp dẫn, thế nhưng dạng như Gavin này lại có điểm bất đồng. Phương thức bọn họ ở chung căn bản là không giống tình lữ gì cả.

“Người từng nói sẽ để ta ăn.”

“.....” Nhìn đối phương liêm liêm môi, Lưu Bình An đột nhiên nghĩ quan hệ giữa bọn họ hẳn là thú cưng và người nuôi.

Cửa lớn rời khỏi căn cứ mở ra. Xe vừa chạy ra cửa lập tức đóng chặt lại. Căn cứ phòng ngự vẫn là tương đối nghiêm cẩn, bởi vì Đồng Âm có mật mã nội bộ nên có thể dễ dàng điều khiển hệ thống theo dõi, mở cửa. Mà mật mã trên tay hắn là từ người nào đó ở cơ quan tình báo mà có được.

Lưu Bình An không nghĩ rằng người nọ sẽ giúp bọn hắn. Nhưng thời điểm đoạn băng ghi âm mật mã được gửi đến, hắn cực muốn gọi điện thoại cho tên đồng bạn nơi thủ đô xa xôi kia. Nhưng lại lo lắng chuyện này bị tiết lộ, cho nên mới buông tay từ bỏ ý niệm này.

Bất quá, Lưu Bình An biết đối phương có thể cảm thấy ý định của hắn.

Xe chạy về hướng sa mạc hắc ám vô bờ bến. Trải qua thay đổi, xe bọc thép bay hạng nhẹ phi thường thích hợp di chuyển trong sa mạc, tốc độ nhanh chóng, bầu trời cao rộng, trong sa mạc mênh mông tựa hồ chỉ có riêng bọn họ. [Thiên Âm: Bỏ trốn?]

Gavin điều chỉnh thiết bị định vị phương hướng vệ tinh, quay đầu nhìn Lưu Bình An. Tựa hồ đang hỏi, chúng ta muốn đi đâu vậy?

Người sau nhún nhún bả vai: “Ta cũng không biết a.”

Đối với câu trả lời không phụ trách của người nào đó, Gavin phản ứng chỉ là bình thản tiếp tục nhìn chăm chú vào hắn.

“Không phải nói đùa nga.” Lưu Bình An cong khóe miệng, ngẩng đầu chỉ một hướng, “Bên kia cảm giác không tồi, trước hết qua đó đi dạo đi.”

Kỳ thật cái huyết động trong mộng kia, Lưu Bình An thật sự không biết nó ở nơi nào. Hoàn toàn bất đồng với huyết động trong rừng rậm phương Bắc, càng thêm sáng rọi và rộng rãi. Nhưng hắn có điểm mơ hồ cảm giác, địa phương trong mộng nhất định tồn tại ở nơi nào đó trong phiến sa mạc này.

Lời kêu gọi thật nhỏ quen thuộc kia vẫn đang phiêu đảng trong lòng hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Aslan rất nhanh sẽ xuất trường a! ! Lance cũng sẽ chợt lóe một chút.....

120. Chương 151: Tuyệt Không Trốn Chạy

151, tuyệt không trốn chạy

Quân bộ ở thủ đô Đế Quốc, tường đúc bằng hợp kim siêu năng, có hệ thống giám sát cùng với vũ khí trang bị tiên tiến nhất, thiết bị lắp đặt trong đó cũng là đi trước một bước so với thời đại. Nhưng chỉ cần đi vào bên trong, liền sẽ cảm giác giống như đi xuyên qua thời gian, về tới thời đại Trung Cổ thanh lịch và cổ lão.

Khắp nơi tràn ngập tác phẩm điêu khắc từ đá cùng với những cây cột to hình trụ, khí thế bàng bạc lại có vẻ trang nghiêm túc mục. Tiếng bước chân dồn dập của thanh niên phá nát vẻ yên tĩnh trong hành lang rộng lớn. Khí tức trên người vội vàng xao động có vẻ phi thường gấp gáp. Nếu hắn chỉ là một quan quân phổ thông, nhất định sẽ bị trưởng quan quở trách.

Thanh niên có khuôn mặt thanh tú, cặp mắt màu nhạt giống như khe suối trong veo. Nhưng bởi vì quá mức sáng tỏ, làm người khác tưởng lầm rằng hắn không giấu được bất cứ chuyện gì. Nhưng trên thực tế, dưới cái trong veo ấy cất giấu một trái tim giả dối làm lòng người băng giá.

Hắn mặc quân phục màu đen, quân hàm biểu hiện cấp bậc hắn rất cao, mà dấu hiệu trước ngực cho thấy hắn thuộc Tổng cục Tình báo quân sự. Trên thực tế, cơ quan tình báo cơ cấu là độc lập, sẽ không bị bất cứ ngành quân sự nào khác ảnh hưởng. Bọn họ trực tiếp thuộc sự quản hạt của Hoàng đế. Cho nên, thanh niên cho dù đang ở Quân bộ đi thẳng một mạch về phía trước cũng không bị ngăn trở gì.

Hắn dừng lại trước một cánh cửa gỗ khắc hoa, sửa sang lại y phục, đem mái tóc có điểm rối loạn điều chỉnh. Nâng tay đang muốn gõ cửa, liền phát hiện cửa gỗ kỳ thật đã mở sẵn, chừa lại khe hở chừng một nắm tay. Tiếng rên rỉ ái muội cùng với tiếng nước dính đáp xuyên qua khe hở lọt ra ngoài.

Mình Châu tới gần khe cửa, rơi vào mắt là một hình ảnh làm máu người ta sôi sục. Một cặp đùi thon dài trắng nõn lộ ra từ hai bên eo nam nhân, cường kiện mà rắn chắc, trên đôi chân với đường cong duyên dáng chỉ mang một đôi giày quân dụng đen. Màu đen nổi bật trên làn da đang căng chặt, có thể thấy được nam nhân đang ngăn chặn người dưới thân hưng phấn cỡ nào.

Chất lỏng bạch trọc từ gốc đùi trắng tuyết chảy xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất bóng loáng, tụ thành vũng nhỏ. Nhưng nam nhân còn đang không ngừng kích thích eo lưng, chứng tỏ đối phương còn

chưa đạt tới đỉnh. Bạch trọc đó là bọn hắc trước vừa làm qua một lần lưu lại, hay là một nam nhân khác lưu lại trong thân thể chủ nhân cặp đùi đẹp kia a?

Nhưng vô luận là cái gì, cặp chân kia đã đủ dụ hoặc nhân tâm. Chỉ cần một khi nam nhân vẫn đang kích thích rồi đi, nam nhân khác nhìn thấy nhất định sẽ lập tức nhào lên.

Trong phòng tràn ngập tiếng nam tử thở dốc nặng nhọc, tiếng rên rỉ yêu mĩ, đồng thời phiêu đảng trong không khí là hương vị độc đáo nồng đậm khiến thân thể Minh Châu bắt đầu nóng lên.

Hắn hít sâu, áp chế dục vọng trong lòng. Tuyệt đối không thể lại trầm mê trên người người nọ. Hắn ở trong lòng âm thầm cảnh cáo chính mình, ngẩng đầu đang muốn gõ cửa, lúc tay đụng tới cánh cửa, bên trong truyền đến giọng nam mang theo thở dốc.

“Đã sớm đến..... thì vào đi..... Nha –”

Giọng nam mang theo rên rỉ đột nhiên cao vút, tựa hồ bị người phía trên động đến nơi nào đó, thanh niên bị đặt trên bàn cả người co rút, dục vọng đạt đến đỉnh cao. Mà nam nhân trên người hắn cũng đã đến cực hạn, nhưng lại cố nén dục vọng bản tính. Dùng lực va chạm thân thể đối phương, thanh âm dính dấp càng thêm vang dội.

Trong con ngươi sáng tỏ tựa hồ dâng lên một mạch nước ngầm. Đôi mắt màu nhạt cũng dần dần sậm đi. Minh Châu tận lực khiến vẻ mặt của mình vẫn duy trì bình tĩnh, đi vào đóng cửa lại.

Hắn biết hai người này là cố ý không đóng cửa. Cảm giác bị rình coi tựa hồ tăng mạnh loại kích thích cấm kỵ này.

Vô sỉ!

Từ này trong đầu Minh Châu chợt lóe mà qua, thế nhưng hắn có tư cách gì để mắng đối phương đâu? Nên trái lại mắng bọn hắn chính là thanh niên bị tên nam nhân đặt ở dưới thân kia.

Ở trên bàn hỗn chiến, hai người rốt cuộc bình ổn hơi thở. Nam tử cao lớn cường tráng như trâu nằm trên người thanh niên thở dốc, từng khối cơ bắp rắn chắc trên thân thể dính đầy mồ hôi mà tỏa sáng. Hắn thân trần, quần quần phục rơi xuống vương lại trên mông.

Thanh niên bị đặt trên bàn đẩy hắn ra, mà Minh Châu cảm thấy khí huyết trong cơ thể lại hướng hạ phúc dừng mãnh lao tới. Trên người thanh niên trên bàn ngoại trừ áo khoác cùng với sơ mi treo trên cổ tay, còn lại không một tia che đậy.

Hắn giang rộng hai chân, nửa nằm trên bàn làm việc bằng gỗ khắc hoa, thân thể trắng nõn kiện mĩ dính đầy dấu vết tình yêu, mái tóc dài màu lam nhạt cuộn sóng rối tung tại bờ vai, bị mồ hôi thấm ướt, có một lọn dính trên gương mặt tuyệt mĩ của hắn, yêu diễm quyến rũ, nhiếp hồn nhân tâm.

Con ngươi thủy sắc liếc nhìn Minh Châu, một tay cử động thân người, mái tóc thủy sắc xinh đẹp tràn xuống như hồ nước, “A..... Có chuyện gì khiến Minh Châu đại nhân luôn luôn thâm tàng bất lộ của chúng ta kích động như vậy nha?”

Minh Châu đưa mắt nhìn, thời hồng hộc oán giận, Harry đứng ở một bên mặc quần áo. Người sau nhú đôi mày rậm, tỏ vẻ chính mình cũng bất mãn.

“Harry.....” Lance vươn tay, ôm chầm cổ nam nhân, trên bờ môi của hắn nhẹ vờn một chút, “Ta khát, đi lấy cho ta ít rượu đi. Ân..... Ta nhớ rõ trong văn phòng của người có bình rượu đồ không tồi a.”

“Hân hạnh vì người cống hiến sức lực, nữ vương của ta.” Harry hôn mu bàn tay đối phương, sửa sang lại quần áo rồi đi ra ngoài. Trong năm năm qua, nam nhân phóng đảng bất kham này tựa hồ trở nên không còn kiêu ngạo hay phong lưu nữa, đối với Lance càng là bảo gì nghe nấy.

Minh Châu thật không rõ Lance làm cách nào thuận phục đầu dã thú lợi hại này nha. Harry thay đổi khiến hắn có loại cảm giác ‘Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’. Có lẽ ngày nào đó hắn cũng sẽ bởi vì Lance mà cải biến. Không, có lẽ nên nói là hiện nay hắn so với trước đây cũng đã có điểm bất đồng.

Đây là lực lượng ông chúa? Hay là.....

“Nói đi, có chuyện gì?”

Thanh âm Lance khiến Minh Châu phục hồi tinh thần, không nên thất thần. Ho nhẹ một tiếng che dấu chính mình quần bách, khôi phục thần sắc nguyên lai tao nhã, hơi hơi cong khóe miệng, “Vừa rồi nhận được một tin tức thú vị, về Liên Minh nga.....”

“Đừng có thừa nước đục thả câu, nói trọng điểm đi.” Lance mặc sơ mi vào, không chút hoang mang cài cúc áo, nhưng cúc cổ áo lại mở rộng, lộ ra xương quai xanh khêu gợi. Cái loại dụ hoặc trong lúc vô tình này khiến Minh Châu không khỏi nắm chặt nắm tay một chút.

“Ông chúa của Liên Minh bỏ trốn rồi.”

Lance đột nhiên ngừng đầu nhìn hấn, nhưng kinh ngạc rất nhanh liền biến thành tiếng cười, “Ha ha..... Thật sự rất thú vị. Cho nên người liền hoang mang rối loạn chạy tới xác nhận ta có phải cũng chạy trốn hay không a?”

Minh Châu không đáp lại, hấn quả thật là lo lắng điều này. Lo lắng Lance có một ngày sẽ chịu không nổi, lặng lẽ bỏ rơi bọn họ. Trên thực tế suy nghĩ này mới là nguyên nhân khiến hấn kích động, không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng mình đối phương lại trở nên trọng yếu như thế. Trong quá khứ, rõ ràng chỉ xem thường hấn như một quý tộc lụn bại mà thôi.

“Ta sẽ không chạy trốn.” Lance hừ lạnh một tiếng, con người thủy sắc lóe tinh quang, đó là lửa giận hay cừu hận, Minh Châu nhìn không ra.

Trước khi báo thù gã gia hỏa đã giẫm đạp tôn nghiêm của ta, ta tuyệt đối sẽ không trốn chạy. Mà người cũng như vậy, đúng không? Lưu Bình An, ta tin tưởng người cũng sẽ không từ bỏ vận mệnh của mình mà chạy trốn.

“Có lẽ hấn sẽ mang về thứ gì đó thú vị.”

“Àn?”

Lance nâng một chân đặt lên bàn, lộ ra nơi tư mật. Con người thủy sắc khóa chặt thanh niên trước mắt, cong nhẹ đôi môi hoàn mỹ “Minh Châu, người cũng nhìn lâu lắm rồi đi? Đến giúp ta liếm sạch sẽ nào.”

-0-

Cát vàng bị gió cuốn lên không trung, thổi tung áo choàng trên người Lưu Bình An. Hấn ngồi trên xe bọc thép, nhắm mắt lại, tựa hồ đang lắng nghe cái gì. Đột nhiên mở to mắt, nhảy về trong khoang xe, ôm lấy Gavin đang nhìn bản đồ lập thể, hưng phấn hô lớn: “Ta nghe được! Ta nghe được bài hát kia rồi!”

Hấn chỉ vào chỗ sâu trong sa mạc, nói: “Chính là hướng đó. Hết tốc lực đi tới chỗ đó đi.”

Aslan, ta rất nhanh sẽ đến tìm người.

Tác giả có lời muốn nói: Lance đi qua, cho chút xôi thịt a. Giày da đen, liếm chỗ đó..... Tư thế nữ vương mười phần nha.

Hôm nay công khai một chút hàm nghĩa tên của nhân vật:

Tên Connor ý là ‘Nguyện vọng, kỳ vọng’

Eugene [thanh niên quý tộc] * Cody [người hiệp trợ, người hợp tác]

Douglas [người từ nước sâu mà đến] * Eric [trong tiếng Skandinavia là “Người thống trị vạn vật thể gian”].

Edward [người bảo vệ có tiền]

Black [trong truyện ta dùng là Brian] chính là màu đen.

Gerrard [trong truyện ta dùng là Fitzgerald] [chiến sĩ, súng]* Baldwin [bằng hữu dũng cảm]

Gavin ý là chim ưng bạc

Em gái nuôi Lưu Bình An - Agnes [tinh thuần, trinh tiết]

Lance * Von * Alan Bella [con công xinh đẹp]

Randolph [sói trung thành và trí tuệ] * Claiborne [cầu sinh]

Minh Châu * Alfred [tham mưu cơ trí]

Cuối cùng, bởi vì trong nhà có chuyện, tạm dừng ba ngày, cảm ơn mọi người.

121. Chương 152: Thức Tỉnh [thượng]

152, thức tỉnh [thượng]

Bầu trời màu lam tím phủ đầy các vì sao rải rác, một dòng ngân hà chói mắt chảy về nơi thiên địa giao tiếp, rơi trên mặt đất hóa thành một đầm cát mềm màu ngân bạch, đưa mắt nhìn ra xa cứ như lờ lờ phát sáng, giống như tinh tú trên không rơi xuống thế gian hình thành hồ tinh tú ngân bạch.

Xe bọc thép bay hạng nhẹ chậm rãi đáp xuống bên cạnh hồ tinh tú. Nơi tiếp xúc giữa cát vàng và cát trắng hình thành một đường ngăn cách hình cung rõ rệt. Hạt cát màu bạc nhũn nhụi được gió mơn trớn, từng vòng từng vòng cát vàng gợn lên tản ra trên bề mặt, giống như sóng nước.

Mở cửa xe, thanh niên nhảy xuống, hần đi chân trần cảm thụ xúc cảm mặt cát nhũn nhụi. Hần nhắm mắt lại, lắng nghe bài ca dao cổ lão trong gió thần nhiên phiêu đảng.

Không sai, cảm giác giống hệt trong mộng, tuyệt đối là nơi này.

Nhưng khi hần mở mắt ra, ánh vào trong con người lại chỉ là một mảnh cát trắng, không còn gì khác.

Ở trong mộng, rõ ràng là có một lối vào, thông qua đường hầm thật dài, dẫn đến huyết động rộng lớn. Đến tận cùng là ở nơi nào đây? Lưu Bình An cảm thấy bàng hoàng vô thức.

Bả vai bị một đôi tay hữu lực đè lại, nam tử phía sau không nói lời nào, lại có thể nhẹ nhàng trấn an hần.

Đúng rồi, sao có thể buông tay được? Đã đến nơi này, nhất định có thể tìm thấy.

Lưu Bình An quay đầu, nói với Gavin: “Chúng ta tìm xem, trong phiến cát trắng này hần là có một lối vào.”

Hai người dùng dụng cụ sóng siêu âm bắt đầu tìm kiếm cái gọi là ‘lối vào’. Nhưng phiến sa mạc màu bạc kỳ dị này trừ bỏ cát vẫn là cát, sóng gợn theo gió khuếch tán, trên bề mặt ngay cả một tia dấu hiệu sinh mệnh cũng không có.

Vẫn nghe được lời hát như ẩn như hiện, nhưng cũng không như lúc trước có thể xác định rõ ràng phương hướng truyền đến, mà là như từ bốn phương tám hướng vọng về.

“Aslan! Trả lời ta đi!” Lưu Bình An nhìn không được tại hoang mạc hô to, “Ta là Lưu Bình An, ta đến rồi đây. Khốn kiếp! Dám đi vào giấc mơ quấy nhiễu người, hiện tại sao lại không dám đi ra gặp ta chứ!”

Nhưng mặc kệ thanh niên la hét như thế nào, đáp lại hần chỉ là từng cơn gió mềm nhẹ thổi qua.

Đột nhiên cảm thấy một đôi tay hữu lực ôn nhu ôm lấy mình, Lưu Bình An đột nhiên quay đầu lại, đối diện một mảnh băng lam. Hoàn toàn mất đi lãnh đạm ngày thường, tràn ngập ôn nhu và lo lắng.

“Người mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một lát đi.”

Giọng nam từ tính trong gió nhẹ nhàng phiêu đảng, phảng phất dừng trong tâm khảm Lưu Bình An, nổi lên một cổ gợn sóng ngọt ngào.

Trong mắt các ông đực khác mà xem, Lưu Bình An hành động thực ngốc, đối với Aslan lại chấp mê bất ngộ, chỉ có Gavin từ đầu đến cuối đều không nói một câu. Chỉ yên lặng bên cạnh hần, nghe giấc mộng của hần, còn cùng hần tìm kiếm nơi trong mộng.

“Cám ơn người.” Con người lưu ly phản chiếu gương mặt nam tử tuấn mỹ, đồng tử đen huyền ba quang lưu chuyển. Hai người dựa vào nhau gần như vậy, có thể cảm thấy hơi thở đối phương phun trên mặt cực nóng, có thể ngửi được khí tức trên người đối phương tản mát ra.

Ngay lúc hai đôi môi sắp chạm tới nhau, đột nhiên mặt đất truyền đến nổ ù ù, dưới chân cảm thấy chấn động mãnh liệt. Lớp cát màu bạc theo chấn động mà xoay chuyển, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ cuộn cuộn chảy về giữa.

“Làm sao thế này?”

Lưu Bình An cảm thấy dưới chân vừa trượt, cả người liền nhanh chóng trầm xuống. Gavin vươn tay muốn kéo hắn lại, thế nhưng Lưu Bình An phảng phất như bị một lực lượng to lớn nhấn chìm vào cát. Khi bàn tay Gavin đến nơi, cả người hắn đã rơi vào trong tầng cát dày.

“Tiểu An!”

Thứ cuối cùng Lưu Bình An nhìn thấy là con người bằng bạc tràn ngập kinh hoàng và nôn nóng. Biểu tình hoảng sợ này chưa bao giờ xuất hiện trên mặt Gavin.

Không cần lo lắng! Tuy rằng Lưu Bình An rất muốn kêu to trả lời, nhưng trước mắt đã là một mảnh hắc ám.

Một giọt nước đánh nát mặt nước trong như gương, vẽ ra từng vòng gợn sóng. Khúc ca dao kia càng thêm rõ ràng, giống như thanh âm tiểu hài tử ngây thơ, lại giống như thiếu nữ ôn hòa cùng hát.

Lưu Bình An mở to mắt, trước mắt chính là cảnh tượng quen thuộc trong mộng. Một đám trứng to dùng phát ra ánh sáng thần nhiên, từng sợi tơ màu vàng xen lẫn màu trắng dính vào nhau, bao trùm khắp bề mặt.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, phát hiện mình đang bị chôn trong một đồng cát trắng thật dày, mà phía trên còn đang không ngừng rơi xuống từng luồng cát, tựa như bức màn cát, rất khó tin tưởng mình là từ theo dòng cát từ trên kia hạ xuống.

Cát trắng chồng chất, lưu chuyển đến bên cạnh một ao nước nhỏ. Cho dù bị rất nhiều cát chảy vào, cũng bất khả tư nghị bảo trì nước trong vắt. Song thủy đầm này lại sâu đến không thể đo được. Ánh sáng bốn phía nhu hòa chiếu rọi lên mặt nước, như là ánh sao lấp lánh nơi thiên không.

Trong mộng hết thấy đều giống như bị che một tầng sa mỏng, khiến Lưu Bình An thấy không rõ lắm. Nhưng hiện tại hết thấy đều có thể thấy được rõ ràng. Hắn đứng lên, tay không tự chủ được sờ lên một cái trứng to lớn. Vỏ ngoài trong suốt màu bạch kim trong suốt lóe sáng như hổ phách.

Thế nhưng có thể tinh tường nhìn thấy bên trong bao vây lấy một sinh mệnh cuộn tròn.

Đó là cái gì? Lưu Bình An tới gần hơn nhìn, cơ hồ là dán lên vỏ trứng. Vỏ ngoài cũng không phải cứng rắn như nham thạch, mà mang theo xúc cảm mềm mại, ấm áp giống như làn da con người.

Sau khi dán lên, cư nhiên có thể cảm thấy trong trứng mơ hồ truyền đến dao động. Còn có giọng hát nhẹ nhàng.

Là sinh mệnh bên trong đang hát sao? Lưu Bình An không dám tin trừng sinh vật phía trong, đó là một con nhện nhện tám chân to như mặt bàn. Đám trứng không đếm được ở bốn phía tất cả đều là nhện nhện lớn nhỏ không đồng nhất.

“Nơi này là sào huyệt nhện nhện sao?”

Cho dù ý thức được điểm này, Lưu Bình An cũng không cảm thấy sợ hãi. Không biết vì cái gì, nơi đây phiêu đảng khí tức an tường và yên tĩnh, làm người ta cảm thấy an tâm tựa như trở lại trong lòng mẹ ấm áp.

Rất khó tưởng tượng quái vật tàn nhẫn sẽ đem lại cho nhân loại cảm giác này.

Hắn nhớ lại cảnh tượng trong mộng của mình, chậm rãi đi tới. Dưới chân cát phi thường ấm áp nhẵn nhụi, không hề cảm thấy một tia khó chịu nào. Tiếng ca bên tai càng ngày càng vang, tựa hồ có rất nhiều người đang cùng hát. Có khi thậm chí nghe được thanh âm tiểu hài tử cười vui.

Lối đi thật dài trừ bỏ trứng, lại không nhìn thấy bất kỳ con nhện nhện trưởng thành nào cả. Lớp tơ vàng bao trùm trên mặt trứng ngẫu nhiên sẽ có tia sáng xẹt qua, ánh sáng của vỏ trứng sẽ đồng thời tăng cường một chút. Lưới tơ kéo dài đến tận cuối lối đi, ánh sáng vàng kim chảy về hướng sâu bên trong.

Lưu Bình An bước vào phiên kim quang kia, quang mang chói mắt, không thể nhìn thẳng. Hắn theo bản năng đưa tay lên che mắt. Dần dần, khi mắt đã thích ứng với ánh sáng, xuất hiện trước mắt là một hình ảnh kinh người.

Trong huyết động rộng lớn, vô số sợi tơ vàng rối tung trên mặt đất, giống như từng đường nước vàng kim lưu chuyển, mặt đất do chất liệu không biết tên giống như hổ phách trong suốt tạo thành, cùng loại như vỏ trứng.

Mà tại nơi các sợi tơ kim sắc tập hợp về, một thanh niên đang nhắm mắt lại, ngủ say bên dưới mặt đất.

“Aslan.....” Lưu Bình An nhận không được gọi ra cái tên đã vô số lần xuất hiện trong mơ của mình, vọt tới giữa huyết động, quỳ xuống dùng hai tay muốn chạm vào thanh niên phía dưới.

Nhưng vô luận hắn gọi như thế nào, đối phương thủy chung vẫn nhắm chặt hai mắt, không cảm giác được hô hấp trước ngực phập phồng. Song mái tóc vàng gợn sóng đã dài đến bả vai lại thuyết minh hắn chưa tử vong. Bề ngoài thanh niên không có biến hóa quá lớn, chỉ là hình dáng càng thêm khắc sâu, lộ ra một cổ nam tử thành thực ý nhị.

Hắn làm cách nào từ vụ nổ khủng khiếp kinh thiên động địa năm năm trước đào thoát, lại như thế nào lại ngủ say ở nơi đây, hết thảy những nghi vấn này chỉ có thể đợi đương sự tỉnh lại mới biết được.

Lưu Bình An càng không ngừng quát to tên đối phương, thẳng đến khi thanh âm khàn khàn, vẫn không có âm thanh nào đáp lại.

“Đáng giận.....” Hắn rút ra chủy thủ phòng thân, dùng lực đâm xuống đất. Bề mặt nhìn sơ có vẻ ướt át mềm mại, nhưng lưỡi dao sắc bén không cách nào mang đến cho mặt đất kỳ dị một tia tổn thương.

Lưu Bình An bỏ qua chủy thủ trực tiếp dùng nắm tay đánh xuống. “Khốn kiếp! Người không phải đang kêu gọi ta sao? Mỗi ngày mỗi đêm đều chạy vào giấc mơ của người ta. Giờ ta đến rồi, lại không chịu mở mắt ra. Aslan, người là tên khốn kiếp, hoa hoa công tử.....”

Tiếng mắng đã chuyển thành công kích thân thể, mà tay hắn cũng bắt đầu chảy máu, tí tách tí tách từng giọt rơi xuống mặt đất trong suốt kia.

“Đáng giận.....” Lưu Bình An hai tay chống xuống, trán cũng dán trên mặt đất, một giọt nước long lanh tiêu tán trên mặt đất nhiễm máu, “Nghe thấy tiếng ta không? Ta nhớ người, năm năm rồi, ta vẫn luôn nhớ mong người.....”

Rõ ràng mình có rất nhiều ong đực, trong đó cũng có người mình đặc biệt thích, thậm chí nguyện ý cùng bọn họ có quan hệ phi thường thân mật. Thế nhưng, bản thân lại vẫn nhớ mong thanh niên tóc vàng năm năm trước kia. Trong lòng luôn là thiếu một góc, được yêu nhiều đến bao nhiêu cũng vô pháp bù lại.

“Ta thật sự là quá vắng đầu rồi, rõ ràng còn có rất nhiều người đang chờ ta, lo lắng cho ta.” Lưu Bình An chậm rãi thả lỏng nắm tay, cuối đầu che đi gương mặt, tự giễu cong khóe miệng, “Có lẽ việc ta cứ truy tìm người thủy chung là một giấc mộng, một giấc mộng đẹp.”

Thanh niên với hắn mà nói vẫn giống như ánh thái dương chói mắt, người đứng trong bóng đêm như mình chẳng qua là mãi khát vọng sự ấm áp và sáng rực của hắn mà thôi. Có lẽ cứ để hình tượng thanh niên ở trong lòng hắn giữ nguyên hoá mất như năm năm trước sẽ tốt hơn.

“Tạm biệt, Aslan.....” Lưu Bình An cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi thanh niên phía dưới.

Huyết động đột nhiên hơi hơi chấn động, phát ra tiếng trầm trọng ừ ừ. Đá vụn trên đỉnh không ngừng rơi xuống, tựa hồ có thể nghe thấy xa xa truyền đến âm thanh nham thạch vỡ tan. Lưu Bình An ngẩng mạnh đầu, “Làm sao thế này?”

Chấn động càng ngày càng mãnh liệt, tiếng nổ mạnh càng ngày càng gần, toàn bộ huyết động tựa hồ muốn sụp đổ. Lưu Bình An biết nơi đây không thích hợp ở lâu, đứng lên chuẩn bị rời đi. Lưới tơ vàng trên mặt

đất đột nhiên phát ra quang mang mãnh liệt, ánh sáng chói lòa khiến mắt hắn căn bản không mở ra được.

Đột nhiên cảm thấy chân bị ai đó nắm lấy, hắn cúi đầu, phát hiện thanh niên nằm dưới đất đã mở mắt, đang nhìn chăm chú vào hắn. Cặp mắt kia cũng không phải ánh mắt bích lục như phỉ thúy mà hắn quen thuộc, mà giống như mắt mèo có con ngươi hẹp dài màu vàng kim.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua jj trừu, tính cả hôm nay cùng nhau phân phát đi.

122. Chương 153: Thức Tỉnh [hạ]

153, thức tỉnh [hạ]

Thủ đô Đế Quốc, hoàng điện trung tâm hội nghị.

Nhiều cột điêu khắc hình trụ và phù điêu trang sức tinh mỹ trong điện phủ hoa lệ tràn ngập không khí trang nghiêm mà nặng nề, giống như tảng đá lớn đè trong lòng mọi người, làm người ta cơ hồ không thở nổi.

Đột nhiên, loảng xoảng một tiếng, âm thanh thanh thúy do đồ vật rơi xuống đất đánh vỡ cái trầm trọng yên tĩnh này, lại rung động những người ngồi bên bàn dài. Những nhân vật trụ cột vững vàng của Đế Quốc tất cả đều có loại cảm giác [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than].

Lại ngẩng đầu nhìn về hướng người ngồi trên hoàng tọa phía cuối bàn, nam tử trẻ tuổi mắt tím tóc vàng trên người tựa hồ tản mát ra khí tức không giận mà uy. Người nọ cúi đầu nhìn chiếc ly vỡ tan tành trên mặt đất, không nói lời nào. Bởi vì cúi đầu, mọi người cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

Vị thái tử điện hạ này tuy rằng tuổi trẻ, lại có thủ đoạn phi thường khủng bố cường đại. Vài năm nay tuy rằng trên danh nghĩa là thái tử hiệp chính [hỗ trợ giải quyết chính sự], nhưng kỳ thật toàn bộ quyền lực Đế Quốc sớm đã là vật trong túi hắn.

Mà đáng sợ nhất là, chướng ngại vật chống đối trên con đường quyền lực của hắn, sẽ đột nhiên mất tích hoặc là ngoài ý muốn bỏ mình. Cho nên mỗi lần mở loại hội nghị này, nếu bên bàn dài thiếu mất vài người, cũng không có ai thấy kỳ quái, dù sao rất nhanh sẽ có người thay thế vị trí.

Cho nên, lúc này trên hội nghị hắn đánh vỡ cái ly, tất cả mọi người đều thần kinh căng thẳng.

“Nguyên lai ở nơi đó a.....” Douglas cong khoe miệng, thấp giọng lẩm bẩm: “Khó trách vẫn tìm không thấy, nguyên lai là không coi vào đâu.”

“Điện hạ.....” Bí thư thanh âm mang theo một chút nghi hoặc vang lên bên tai hắn, Douglas ngẩng đầu lên, vẫn duy trì nụ cười nhạt kia, “Cho người dọn dẹp một chút. Ta không cần thận trọng tay.”

Bí thư ứng tiếng, liền thấp giọng nói nói mấy câu vào máy liên lạc. Hội nghị vẫn tiếp tục tiến hành, chỉ là lực chú ý của Douglas tựa hồ cũng không còn trở về trên nội dung hội nghị nữa. Hắn một tay chống đầu, tựa hồ nhìn chúng sinh trăm thái trên bàn hội nghị, nhưng kỳ thật hết thảy đều không tiến vào mắt hắn.

Tại sa mạc màu bạc phương Tây xa xôi, thanh niên vốn ngủ say nơi huyết động giờ mở to đôi mắt màu vàng kim. Lưu Bình An không dám tin quỳ lại trên mặt đất, vươn tay nắm lấy bàn tay đối phương đang bắt lấy chân mình. Mặt sàn trong suốt xuất hiện vô số khe rãnh, khuếch tán giống như lưới nhện, sau đó vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Thanh niên chậm rãi ngồi dậy, Lưu Bình An vươn ngón tay run rẩy muốn sờ lên má thanh niên, “Aslan?”

Đối phương đột nhiên co nắm ngón tay thành trảo, ra tay nhanh như thiểm điện, bóp chặt cổ Lưu Bình An nháy mắt đem hắn ấn xuống đất. Ngón tay chậm rãi xiết chặt, Lưu Bình An chưa từng nghĩ tới những ngón tay thon dài xinh đẹp kia cư nhiên lại mạnh mẽ như thế, tựa như vuốt sắt, lập tức dón hắn vào chỗ chết.

“A..... As..... lan.....”

Không đúng, không phải Aslan! Tuy rằng bề ngoài hoàn toàn giống nhau, song trong con người kim sắc này không có ôn nhu mà Lưu Bình An quen thuộc. Không có mơ hồ khi vừa tỉnh ngủ, lại càng không phải đôi mắt làm người khác đánh mất lý trí, trong trẻo nhưng xa lạ, băng lãnh mà thâm thúy, ở giữa chột lóe một tia tức giận.

[Quấy rầy ngô chi ngủ say, nhữ cũng biết tội?] [Quấy rầy ta ngủ say, người biết tội chưa?]

Thanh niên không có mở miệng, nhưng thanh âm lại như nước chảy vào trong đầu. Đó là thanh âm Aslan, thế nhưng lại không giống. Vô luận là ngữ điệu hay từ ngữ đều phi thường kỳ quái.

Lưu Bình An trước mắt bắt đầu phát đen, hắn biết nếu còn chưa hoàn thủ liên thật sự sẽ bị đối phương xử lý. Hắn mới không cần chết ở chỗ này. Dừng đến chúi thủ trên mặt đất liền hướng lồng ngực đối phương đâm qua. Người sau bị buộc phải buông lỏng hắn ra, sửa lại thành hai tay cầm cổ tay Lưu Bình An, phản thủ đè xuống đất.

“Người là ai?” Bị ngăn chặn hai tay, Lưu Bình An không thể nhúc nhích, chỉ có thể bắt khuất trừng đối phương. Người trước mắt này tuyệt đối không phải Aslan, không, phải nói thân thể đúng là Aslan, nhưng linh hồn bên trong thì không phải.

[Hừ, trước khi hỏi danh tính người khác hẳn là phải khai báo tên của chính mình. Lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu, xem ra nhân loại đã hoàn toàn không thể cứu nổi nữa rồi.]

Đối phương ngữ khí thực bèn nhọn, từ lời nói có thể biết đối phương không phải con người. Như vậy.....

Lưu Bình An có thể khẳng định, Aslan là bị nhèn nhện khổng lồ. Nhưng từ việc hắn không nghĩ được bắt cứ mùi hôi thối và cảm giác kỳ quái nào xem ra, Aslan hẳn là còn sống, mà nhèn nhện khổng lồ hẳn đẳng cấp nhất định phi thường cao.

“Nhèn nhện đáng chết, mau từ trên người Aslan cút ra đây!”

Khóe miệng thanh niên duyên dáng gợi lên một độ cong đẹp mắt, hai tròng mắt vàng kim nhìn chăm chú vào Lưu Bình An, tựa như đang nhìn một món đồ chơi thú vị.

[Nếu ta nói không thì sao nào?]

“Giết người!”

[A.....] Sau khi đối phương phát ra một tiếng cười khê, chú ý tới thanh niên bị áp chế kia con người như thủy tinh lóe sáng tản mát ra sát ý như đao, nhìn chăm chăm trừng mình. Phảng phất đặt ở dưới thân không phải thanh niên, mà là một thanh đao sắc bén lạnh lẽo.

Nam tử tóc vàng ý cười càng tăng, cúi đầu hai má cơ hồ muốn dán lên Lưu Bình An, con người mang theo tinh quang kỳ dị trên dưới đánh giá đối phương.

[Người rất thú vị. Xem xét dựa trên dũng khí mù quáng lẫn không biết tự lượng sức của người, ta liền nói cho người biết tên đi. Ta gọi là Tái Á.]

Đồng thời với lúc đối phương báo tên ra, có một hình ảnh đột nhiên chột lóe trong đầu Lưu Bình An. Đó là một biển hoa trắng mênh mông bát ngát, cổ thụ khổng lồ che trời mà lên, có hai tiểu hải tử đang chạy tới chỗ Tái Á, khép mở miệng tựa hồ đang hô cái tên này.

“Đó là.....”

Chấn động mãnh liệt khiến Lưu Bình An phục hồi tinh thần, một mảnh đất đá bên vách huyết động sụp xuống. Chùm tia sáng lam sắc chột lóe trước mắt, áp lực trên người đột nhiên biến mất.

“Tiểu An!”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lưu Bình An ngẩng đầu lên, chỉ thấy thanh niên tóc trắng giờ sừng đứng sau đồng đá vừa đổ xuống. Hắn biểu tình ác liệt, nhìn thấy Lưu Bình An vô sự, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nhưng không hề thả lỏng cảnh giác.

Ghìm sừng từng bước một tới gần, con người lợi hại như băng nhận gắt gao khóa trụ thanh niên tóc vàng, phòng bị đối phương làm ra bất cứ hành động nào uy hiếp đến an toàn của Lưu Bình An.

“Gavin, người không sao chứ?” Lưu Bình An đứng lên, nhanh chóng di động đến bên người Gavin. Từ sau khi tỉnh lại vẫn không thấy Gavin bên cạnh. Lưu Bình An tưởng rằng hẳn không bị cát cuốn vào nơi này.

Đối phương lắc lắc đầu, nhìn hắn, trong ánh mắt xẹt qua thân thiết, “Người thì sao?”

“Không có việc gì.....” Lưu Bình An cười nhẹ trả lời, tỏ vẻ mình cũng không có gì đáng ngại. Hai người cứ thế nhìn nhau, khiến gia hỏa quái vật bị trở thành người đứng ở một bên rất là khó chịu.

[Tội đánh thức ta, tội làm hư sào huyệt của ta, các người cần phải trả giá đại giới rất cao nga.]

Lưới tơ vàng trên mặt đất đột nhiên như có sinh mệnh, cuốn lấy tay chân hai người. Lưu Bình An trở tay nắm chủy thủ, ánh đao chớp động, lưu loát đem tơ vàng cắt đứt, mà Gavin cũng móc súng ra đánh gãy tơ nhện quần tới.

Hai người nhìn nhau, chuẩn bị đồng thời phát động công kích tới nam tử tóc vàng, thế nhưng thân thể lại đột nhiên không thể nhúc nhích. Gương mặt cùng Aslan giống nhau như đúc kia lộ ra nụ cười tùy ý, Tái Á nhẹ nhàng nâng tay, hai người liền đồng thời rời khỏi mặt đất treo ở giữa không trung.

“Người.....”

Tuy rằng Lưu Bình An cũng không hiểu hết toàn bộ năng lực của nhện nhện, thế nhưng lấy những con hắn từng chứng kiến qua, vô luận cao cấp cỡ nào, cũng không có loại năng lực điều khiển bằng ý niệm này.

Thế nhưng, Smith từng nói qua với hắn, Aslan làm ong đục sau khi giác tỉnh, có được chính là loại năng lực này. Tại khu dã chiến học viện quân sự Aliya, lúc bọn họ bị nhện nhện đột nhiên phát cuồng tập kích, Aslan chính là sử dụng loại năng lực này hạ gục một con nhện nhện lớn. Đoạn video đó không được công khai, rất ít người biết. Đại khái lúc ấy là bị gián điệp nhện nhện thấy được đoạn ghi hình này, cho nên mới biết hắn là ong đục.

Nếu Aslan đã tử vong, vậy con nhện nhện gọi là Tái Á này tuyệt đối không thể sử dụng năng lực của hắn. Việc này khiến Lưu Bình An càng thêm khẳng định, Aslan vẫn còn sống.

“Aslan! Nếu người còn sống, trả lời ta đi!” Lưu Bình An liềm mạng kêu to với đối phương, “Người chẳng lẽ cam nguyện để nhện nhện chiếm đi thân thể của người sao? Ta biết người tuyệt đối sẽ không thua con quái vật này. Mau tỉnh lại đi!”

[Ngu ngốc, người này nghe không được đâu.]

Con người kim sắc lộ ra khinh thường, thế nhưng rất nhanh, biểu tình kia liền cứng ngắc ở đấy. Màu bạc kim chỗ con người bên phải dần dần gia tăng, rồi biến thành màu bích lục như phỉ thúy.

“Tiểu An.....”

Tác giả có lời muốn nói: Nhện nhện bám vào trên người Douglas tên là Elias, trong tiếng Hebrew nghĩa là “Thần là người điều khiển”

Mà vị Aslan trên người này tên là Tái Á, trong tiếng Hebrew nghĩa là “Người cứu tế điều khiển”.

123. Chương 154: Nạp Điện

hắn: Tiểu An, y: Aslan

154, nạp điện

Lưu Bình An hoàn toàn ngây ngẩn cả người, quên giãy dụa, sững sờ nhìn đối phương. Người sau con người bên trái cũng bắt đầu hóa thành màu xanh biếc, giống như một đầm nước u tĩnh, ôn nhu, làm người khác nổi lên ảm áp từ tận đáy lòng.

“Tiểu An.....”

Nam tử mắt xanh biếc chậm rãi tới gần Lưu Bình An, vươn tay vuốt ve hai má hần, ngón tay lướt qua đôi môi mềm mại, dần dần trượt xuống. Trái cổ, xương quai xanh, lồng ngực, ngón tay thon dài linh hoạt tiến vào trong áo, trực tiếp xoa nắn trên làn da.

Không biết đối phương đụng đến chỗ nào, Lưu Bình An đột nhiên cả người rung rung một chút, phát ra tiếng rên rỉ ái muội. Ngay cả chính hắn cũng hiểu được lúc này không thích hợp, màu đỏ ửng dâng lên hai má, thái dương cũng đỏ mồn mồn.

Thời điểm đối mặt ông được, thân thể sẽ trở nên cực kỳ miễn cảm, chỉ hơi chút khiêu khích hắn sẽ có cảm giác. Lưu Bình An không tự chủ được lui về phía sau, muốn chạy trốn khỏi ngón tay đối phương.

“Phản ứng thật đáng yêu.....” Nam tử nheo cặp mắt xanh lại, đến gần liếm hai má Lưu Bình An một chút, sau đó cúi đầu liếm cái cổ miễn cảm của hắn, vừa lòng phát hiện đối phương nhẹ nhàng run rẩy, phát ra tiếng thở dốc trầm trọng.

Khi nam tử cong khoe miệng lộ ra nụ cười tà tếu, cổ đột nhiên chợt lạnh. Một thanh chủy thủ sắc bén đã gác tại cổ họng y.

“Đừng nhúc nhích!”

Có điểm giết mình ngẩng đầu nhìn thanh niên trước mắt, một khắc trước còn bị khiêu khích nằm trong lòng y run rẩy, ngay sau đó liền lãnh khốc như hàn băng ngàn năm, đằng đằng sát khí dùng chủy thủ uy hiếp mình. Ý cười tà tếu bên khoe miệng kia càng thêm mở rộng.

“Người làm thế nào thoát khỏi tơ nhện của ta?”

Lưu Bình An mặt lạnh nhìn về phía Gavin bên cạnh, “Đừng giả vờ nữa. Nhanh đến hỗ trợ đi.” Người sau từ ống tay áo lộ ra chủy thủ laser lưu loát cắt đứt tơ nhện đang cuốn lấy mình, rơi xuống đất, đứng phía sau Lưu Bình An, cảnh giác nhìn nam tử mắt xanh.

“Cố ý dẫn dắt sự chú ý của ta đi, để đồng bạn giúp người cắt đứt tơ nhện sao?” Tái Á nhíu mày, con người bích lục nhìn chăm chú vào thanh niên trước mắt, “Người thật sự rất thú vị, Tiểu An.”

“Không cho phép kêu tên của ta.” Tay nắm chủy thủ hơi chút dùng lực, trên cổ đối phương liền xuất hiện một vết máu.

“Tại sao? Người không phải tên này sao? Vừa rồi vị tiểu ca này gọi người như thế mà.”

“Không cho phép dùng thanh âm Aslan kêu tên của ta! Mau rút khỏi thân thể hắn.”

“Aslan..... Thân thể này quả thật có cái tên đó. Bất quá, thực đáng tiếc, cho dù ta rời đi, hắn cũng sẽ không trở về đâu, Tiểu An khả ái!”

“Sao lại.....”

Một trận chấn động mãnh liệt đánh gãy bọn họ đối thoại, huyết động sụp đổ càng thêm lợi hại, tựa hồ hết thảy đều lung lay sắp đổ, nháy mắt sẽ bị phá hủy.

“Chuyện gì thế này?” Lưu Bình An nhìn về phía Gavin, người sau lắc đầu, tỏ vẻ không phải hắn làm.

Từ hướng lối vào truyền đến thanh âm kỳ quái kiệt kiệt kiệt, sắc mặt hai người đồng thời biến đổi. Đó là tiếng kêu của nhện nhện biến chủng, hơn nữa số lượng không chỉ một con. Bọn họ không hẹn mà cùng trừng Tái Á, người sau nở một nụ cười bình tĩnh. Loại biểu tình này, Lưu Bình An cảm giác cực quen thuộc.

“Đừng tưởng rằng có giúp đỡ, chúng ta liền sợ người.” Lưu Bình An nghiêng răng nghiêng lợi dí chủy thủ sát cổ Tái Á. Người sau bất đắc dĩ nhún nhún bả vai, “Đó không phải viện binh của ta.”

Lúc này, đã có hai con nhện nhện hình thể to như trâu chen vào huyết động, sau khi nhìn thấy ba người, chần chờ một chút rồi nhanh chóng xông tới chỗ bọn họ.

Gavin nâng súng lên, nháy mắt hai con liền bị thu phục. Thế nhưng phía sau bảy nhện cứ nổi lên không dứt mà tấn công. Có một con thậm chí tránh khỏi súng laser của Gavin, bay thẳng đến công kích Tái Á. Nhưng trước khi cái chân dài đâm vào Tái Á thì đã bị Lưu Bình An xử lý.

“Người..... Chúng nó không phải đồng bạn của người sao? Vì cái gì muốn công kích người?”

“Đã nói không phải. Chúng nó vừa nhìn liền biết là thích khách rồi.” Tái Á vẫn vẫn duy trì trấn định tự nhiên mỉm cười, khiến Lưu Bình An rất muốn đánh chết y.

Kéo áo Tái Á, “Ngoại trừ con đường vừa rồi vào đây, còn có lối ra nào khác không?”

“Muốn ra đi thực dễ dàng nha. Bất quá.....” Tái Á nhìn bốn phía chung quanh, đám trứng màu vàng kim còn đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Hắn thở dài, “Còn kém một chút, thật đáng tiếc.”

“Nhanh lên!” Lưu Bình An không kiên nhẫn, chân động chuyển thủ để trên cổ đối phương, nhèn nhện tràn vào càng ngày càng nhiều, cho dù bọn họ có thể đối phó hết, huyết động này chỉ sợ cũng sắp sập rồi đi.

“Ôn nhu một chút, cổ nhân loại rất là miễn cảm a.”

Nghe ngữ khí trêu chọc của đối phương, Lưu Bình An thiếu chút nữa nổi khùng. Thời điểm này còn có tâm tình chơi đùa kiểu đó. Ngay trước lúc hắn phát tác, Tái Á đột nhiên giơ một tay lên, “VẬY HÃY RỜI NƠI NÀY ĐI. Dù sao ta cũng tránh được phiền chán. Còn không lộ mặt, Elias thật sẽ nghĩ ta là rùa đen rút đầu a.”

Elias, tên này nghe có điểm quen tai. Lưu Bình An nhớ tới khi Douglas nổ súng bắn chết Thước, cũng hô tên này. Tựa hồ là tên của nhèn nhện trong thân thể gã, cũng chính là ‘Vương’ của chúng nó theo như lời Thước.

Từ trong tay Tái Á chảy ra trăm ngàn tia sáng kim sắc, hóa thành từng đường như dây đàn tản ra, hình thành một quả trứng hình tròn, bao bọc bọn họ bên trong. Xuyên thấu qua tơ nhện mềm dẻo, có thể nhìn thấy huyết động bên ngoài đang nhanh chóng sụp đổ. Từng mảng nham thạch khổng lồ đập chết lũ nhèn nhện tràn vào. Hạt cát màu bạc như thác nước từ đỉnh trút xuống, vùi lấp đi đám nhèn nhện cùng với vô số trứng màu bạch kim.

Tiếp đó hạt cát màu bạc giống như dòng nước xoáy, xoay tròn chung quanh đám trứng to lớn màu vàng kim, chúng nằm ở trung tâm xoáy nước. Ánh mặt trời từ phía trên rơi xuống, phát tán tại bề mặt trứng, càng thêm kim quang lờ lờ.

Lưu Bình An tựa hồ nghe thấy khúc ca dao cổ lão kia, tựa hồ có rất nhiều người đang nhẹ nhàng ngâm xướng. Đám trứng kim sắc tựa hồ đang không ngừng trôi lên, cuối cùng rốt cuộc xuất hiện trên mặt đất. Dương quang từ bốn phương tám hướng phản chiếu lên vỏ trứng, như sưởi ấm cho thứ ở bên trong.

Đây là sức mạnh của Tái Á sao? Có được sức mạnh to lớn như thế, nhất định là nhèn nhện đẳng cấp phi thường cao.

Phát hiện Lưu Bình An nhìn chăm chú vào mình, Tái Á nhìn lại hắn, lộ ra một nụ cười đắc ý. Người sau hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Gavin đột nhiên đánh về phía Lưu Bình An, đem hắn ấn trên mặt đất. Người sau đang muốn mở miệng hỏi chuyện gì, một cái chân dài đen đúa đã chọc thủng bức vách tơ màu vàng kim, đâm thẳng vào chỗ Lưu Bình An vừa đứng.

Tiếp đó, vỏ bảo vệ bằng tơ vàng bị phá thành mảnh nhỏ, bên ngoài rậm rạp vây đầy nhèn nhện biến chủng đen kịt.

“Thật sự là âm hồn bất tán nha. Elias muốn đuổi tận giết tuyệt sao?” Trong lời nói tuy rằng mang theo ý tứ hàm xúc hao tổn tâm trí, nhưng trên mặt không hề lộ ra bất cứ thần sắc e ngại nào, ngược lại vẫn nhàn nhả đến mức làm người ta muốn đánh hắn một trận.

Lưu Bình An đang muốn đứng lên, bả vai bị Gavin một phen ấn xuống, môi lập tức bị bịt kín.

“Ân.....” Đó là một cái hôn lửa nóng, bị đầu lưỡi đối phương trêu đùa đến phát ra rên rĩ, Lưu Bình An dùng lực đẩy đối phương ra, “Ngu ngốc! Lúc này mà.....”

“Nạp điện hoàn tất.” Gavin mặt không chút thay đổi đứng lên, tay phải cầm khẩu súng laser vừa rồi, tay trái từ sau thắt lưng rút ra một khẩu súng ngắn khác, hai súng đồng thời cùng nã đạn. Lập tức bắn ngã một mảng lớn nhèn nhện.

Lưu Bình An thật vất vả đứng lên, phát hiện người nào đó đang dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái trên dưới đánh giá mình, thật giống như cái biểu tình lưu manh trên đường đùa giỡn con gái nhà lành. Nhưng y là lấy mặt Aslan làm ra loại vẻ mặt này, hình tượng quý công tử của Aslan hoàn toàn bị hủy.

“Nhìn cái gì? Còn nhìn nữa sẽ đánh chết ngươi!” Lưu Bình An kéo áo đối phương, “Không cho phép lộ ra cái loại biểu tình này.”

“Không có gì, ta chỉ là cảm giác thật hâm mộ nga. Hành động này là kiss đi.”

“Đừng cho rằng lão tử tin câu không có gì này, cẩn thận ta rút não của ngươi ra đập thành thịt nát!” Lưu Bình An nhếch môi, lộ ra biểu tình hung ác, “Hiện tại mau nghĩ biện pháp!”

“Oa..... Tiểu An, ngươi thật mãnh liệt nga. Biện pháp cũng không phải hoàn toàn không có. Bất quá.....” Đối phương hít mắt đảo qua Lưu Bình An, người sau rùng mình, có loại cảm giác bị sói nhìn chăm chăm.

“Bất quá cái gì? Nhanh làm đi!”

“Rất đơn giản, thân thể này cũng là ong đực đi?”

Lưu Bình An chấn động, đối phương làm sao mà biết được? Chẳng lẽ hần.....

“Ta hiện tại nghĩ ra rồi, Lưu Bình An, đây là tên ngươi đi. Thân thể này tên là Aslan * Elvis. Hần là ‘Ong đực’, mà ngươi là ‘Ong chúa’ của hần. Chuyện này thật sự rất thú vị nha. Nhân loại quả nhiên sẽ không khiến chúng ta nhàm chán mà.”

“Vậy thì thế nào?” Đối phương cư nhiên có ký ức của Aslan, điều này làm cho Lưu Bình An cảm thấy có điểm ngoài ý muốn. Nhưng không có gì kỳ quái, có vài con gián điệp nhện nhện quả thật có thể từ trong đầu người bị sống nhờ lấy được ký ức bao quát, cho nên mới không dễ dàng lời đuôi như vậy.

“Ngươi cũng hôn ta một cái đi. Ta ngủ lâu như vậy, đương nhiên cũng cần nạp điện a.”

124. Chương 155: Hắc Võ Sĩ

155, hắc võ sĩ

Cái gì gọi là không thể nhịn được nữa, Lưu Bình An rốt cuộc lý giải rõ ràng. Ai sẽ đi hôn một con nhện nhện nha? [Thiên Âm: Nhưng ngươi từng hôn qua Thuộc....]

Được rồi, hần thừa nhận chính mình quả thật từng hôn qua một con nhện nhện, mà còn là một con nhện ‘công’. Bất quá, vậy không có nghĩa là hần sẽ lại đi hôn một con nhện nhện khác! Cho dù đối phương là giới tính nữ cũng thế. [Thiên Âm: Nó cũng chưa nói mình là nữ.]

Tái Á đợi không được môi thanh niên, lại tổng thẳng đến là một phát trọng quyền.

“Mau nghĩ biện pháp cho ta!”

Nhìn đối phương biểu tình như La Sát, Tái Á thở dài. Cái gì nha, trong trí nhớ Tiểu An khả ái như vậy, hiện tại lại đáng sợ như vậy. Năm tháng quả nhiên làm con người ta phát sinh biến hóa rất lớn nha. [Thiên Âm: Trong mắt Aslan, Tiểu An vĩnh viễn là đáng yêu nhất.]

Tuy rằng Gavin tài bắn rất lợi hại, nhưng năng lượng của súng là có hạn, trong đó một khẩu súng dài đã dùng hết năng lượng, hần chỉ có thể thay bằng loại súng lục nhỏ dùng để phòng thân. Nhưng nhện nhện đen khổng lồ vẫn như nước lũ không ngừng xông đến đây, rất nhanh sẽ chống đỡ không nổi nữa.

Lưu Bình An nắm chặt chủ thủ, đối mặt quân đoàn nhện nhện đang từng bước áp sát. Hần không sợ hãi, chỉ là cảm thấy thật sâu tự trách. Lần này không thể mang Aslan về, còn làm phiền hà Gavin. Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng, vừa này Gavin đã liên hệ căn cứ, chỉ cần có thể kiên trì đến khi viện quân đến là bọn họ có thể được cứu.

“Liều mạng!” Trở tay nắm chặt chủy thủ chuẩn bị vọt vào vòng vây nhèn nhện, cổ tay đột nhiên bị gắt gao nắm lại. Tiếp đó liền rơi vào một cái ôm quen thuộc. Khí tức người kia hẳn còn nhớ rõ rất rõ ràng, tựa như hôm qua mới từ sự ôm ấp này rời đi.

Aslan.....

Lưu Bình An ngẩng đầu lên, đối diện một đôi mắt màu bích lục, ôn hòa như ánh mặt trời mùa đông, lúc nào cũng mang theo ý cười dung túng. Làm người ta cảm giác chỉ cần đi theo hắn, vô luận khó khăn hiểm trở nào đều có thể giải quyết dễ dàng.

“Tiểu An..... Ta vẫn luôn nhớ mong ngươi, vì cái gì ngươi lại không nhớ ta?” Con ngươi màu xanh biếc nhම් lên một tầng thần sắc bị thương, Lưu Bình An cảm giác một trận đau lòng.

“Không có! Sao có thể chứ? Ta năm năm qua vẫn.....”

Đột nhiên hoảng thần, môi liền bị đối phương dùng lực hôn lên. Nụ hôn nhiệt tình lại mang theo một điểm tìm tòi nghiên cứu, còn có khí tức quen thuộc trên người nam tử, khiến Lưu Bình An tinh thần hoảng hốt. Cuối cùng đến lúc tay đối phương bắt đầu gỡ trò hạnh kiểm xấu, mới đột nhiên tỉnh ngộ lại. Một quyền đánh vào cằm đối phương.

Kỳ thật bất quá cũng chỉ vài giây mà thôi, thế nhưng Lưu Bình An thật sự giận không thể nén, cư nhiên vào thời điểm này thất thần, lại còn bị con nhện nhện biến thái này.....

Hắn dùng sức chà môi, có chỗ da khô rạn nứt thậm chí chảy ra máu, đem nguyên bản màu hồng nhạt nhuộm thành đỏ tươi. Dùng tầm mắt như đao tức giận trừng đối phương, người sau liếm liếm môi, neho mắt nhìn hắn.

“Không thể tưởng được hương vị ngon như vậy. Cám ơn đã khoản đãi.” Sau đó thấp giọng lẩm bẩm ‘Nguyên lai làm ong đực thật sự không tệ đâu, ít nhất ong chúa rất mỹ vị.....’ ngôn từ linh tinh kỳ quái.

“Tên hỗn đản này!” Dưới loại tình huống này, Lưu Bình An cũng vô pháp cùng hắn so đo. Dem một thùng tức giận phát tiết trên người mấy con nhện nhện màu đen khác. Dem chúng nó trở thành thể thân của người nào đó mà hung hăng xử lý.

Hắn vọt vào trận địa địch, phát hiện nhện nhện muốn công kích sau lưng hắn cư nhiên toàn bộ bị bắn bay. Quay đầu nhìn lại, phát hiện Tái Á giơ một bàn tay lên, đang sử dụng sức mạnh giúp hắn.

“Không cần giúp ta, nhanh đi giúp hắn!” Lưu Bình An hô to với đối phương, vươn tay chỉ chỉ Gavin.

Nói ra thật sự rất kỳ quái, rõ ràng đối phương là nhện nhện, hắn là kẻ địch của bọn họ mới đúng. Lẽ ra vào thời điểm như hiện tại, khi bọn họ đang đồng thời bị tập kích, đối phương hẳn là phải nghĩ hết biện pháp để chạy trốn, mà không phải là ở tại chỗ này giúp bọn hắn. Không biết vì nguyên nhân gì, trong lòng hắn luôn có cảm giác đối phương nhất định sẽ giúp phe mình.

Tái Á làm ra một tư thế không nghe thấy, sau đó tiếp tục đem nhện nhện tập kích Lưu Bình An bắn bay.

X, hắn rõ ràng nghe được! Máng thâm trong lòng, Lưu Bình An chạy tới chỗ Gavin. Tình huống Gavin phi thường nguy hiểm, đã bị nhện nhện đoàn đoàn vây khốn bên trong.

Đột nhiên trên trời hạ xuống mấy đường ánh sáng màu lam, bắn thủng một mảnh nhện nhện đen đúa đang vây quanh bốn phía bọn họ. Sau đó, một hắc ảnh giống như thiểm điện, kích động tiến vào giữa vòng vây. Thanh đao ánh sáng màu lam hoành tảo thiên quân, nhện nhện bao quanh Lưu Bình An lập tức biến thành từng khối hài cốt.

Cơ giáp khổng lồ giống như võ sĩ màu đen, uy phong lẫm lẫm, khí tức tiêu điều xơ xác như gió xoáy phóng lên cao. Lưu Bình An nhìn không được hô lên tên của nó.

“Hắc võ sĩ?” Mà ong đực điều khiển cơ giáp hắc võ sĩ từng là huấn luyện viên của hắn, cũng là trưởng bối đối với hắn chiếu cố gấp đôi, sau đó lại trở thành người yêu của hắn.

“Edward!” Lưu Bình An ngẩng đầu hô tên người điều khiển.

Hắc võ sĩ lấy tay bảo vệ bọn họ, sau đó lại một bộ cơ giáp như cuồng phong thổi quét đảo qua chiến trường. Tiến công cuồng dã khiến nhên nhện biến chủng cũng lâm vào lùì bước, động cơ cơ giáp phát ra âm thanh vang vọng, giống như một đầu sư tử dũng mãnh gầm vang trên thảo nguyên bát ngát.

Không cần phải nói, đây đương nhiên là cơ giáp ‘Cuồng sư’ của Fitzgerald.

“Tiểu An, người không sao chứ?” Chiến đấu còn chưa chấm dứt, thanh âm Fitzgerald đã thông qua máy liên lạc truyền vào tai Lưu Bình An.

“Ta không sao.”

Nhận được thanh niên trả lời, nam tử ngồi trong cơ giáp thở dài nhẹ nhõm một hơi. Với tính tình này của Tiểu An, người bên cạnh hẳn cơ tim tuyệt đối phải thật cường đại rắn chắc mới được. Khi hắn nhìn trên radar thấy vị trí của Lưu Bình An có một mảng lớn nhên nhện biến chủng, trái tim cũng thiếu chút nữa ngừng đập.

May mắn tới kịp lúc!

Hai bộ cơ giáp, hơn nữa có đội pháo binh phụ trợ, nhên nhện biến chủng rõ ràng không có phần thắng. Tuy số lượng vẫn còn rất nhiều, nhưng quân đoàn nhên nhện hiển nhiên có tổ chức, một bên phản kích một bên có trật tự lui lại.

Fitzgerald hạ lệnh ngừng truy kích, tiêu diệt nhên nhện còn thừa. Khoang điều khiển Hắc võ sĩ mở ra, một nam tử thân mặc quân phục đen nhanh nhẹn nhảy xuống mặt cát. Cát bạc cuộn lên bị gió thổi tung, phiêu tán ly khai. Vật áo măng tô quân phục đen trong gió nhẹ khởi, cầu vai màu bạc cùng với ngân ưng trên quân hàm lờ lờ sinh huy.

Nam tử không mang mũ giáp cho người điều khiển cũng không có đội mũ quân đội, hình dáng khắc sâu như đao tạc càng làm nổi bật ý nhị nam tử thành thực, ngũ quan soái khí, mày kiếm anh tuấn, nam nhân cũng không phải dạng cơ bắp nở nang, mà toàn thân lại tựa hồ ẩn chứa một lực hấp dẫn mãnh liệt.

Cặp mắt thâm thúy dưới mái tóc ngắn đen huyền kia nhìn chằm chằm Lưu Bình An, đôi môi vẫn mím chặt lúc này nhẹ nhàng cong lên, mang theo một tia tà khí lại mỉa mai mười phần. Nếu là nữ tử bị hắn nhìn chăm chú như vậy, đại khái lập tức sẽ trở thành tù binh của hắn.

Đáng tiếc, Lưu Bình An phản ứng là – lập tức trốn đến sau lưng Gavin.

Gia hỏa phiền toái nhất cư nhiên đến đây! Minh rõ ràng đã chọn thời điểm hắn bận rộn nhất trong những lúc bận rộn chạy đi rồi mà.

“Tiểu An.”

Ma âm tràn ngập từ tính vừa truyền vào vành tai, Lưu Bình An quyết định đi ra. Tiên hạ thủ vi cường, xuống tay sau gấp tai ương.

“Là ngọn gió nào thổi đại tướng quân của chúng ta tới đây a? Người không phải bận rộn đến mức tiếp điện thoại của ta cũng không có thời gian sao?” Nghe ra tuy rằng là ngôn từ oán phụ, nhưng Lưu Bình An nói quá mức đông cứng, rõ ràng oán khí không đủ.

“Người thù dai quá đấy, Tiểu An.” Edward đến gần hắn, “Hóa ra là ta vắng vẻ Tiểu An khả ái, cho nên người mới cùng Gavin bỏ trốn sao? Nhưng Fitzgerald nói với ta.....”

“Mới không phải bỏ trốn!”

“Được rồi.” Con người thâm u của Edward chợt lóe một tia giả dối, “Ta cũng có chỗ sai, vậy thì không trừng phạt người. Bất quá.....” Hắn đảo qua thanh niên trốn phía sau Gavin, “Ta sẽ đem tất cả chuyện người làm đều báo cáo cho ‘Vị đại nhân kia’.”

“Khốn kiếp!” Lưu Bình An lập tức xù lông, hắn đương nhiên biết Edward chỉ là ai. Nếu người kia biết, người nọ nóng giận, hậu quả liền nghiêm trọng rồi.

“Edward rất gian trá!” Người này mấy năm gần đây luôn liên hợp với người nào đó cùng nhau khi dễ hần. Lúc trước còn chưa phát hiện người nọ phúc hắc như thế, hiện tại có chức quan lớn, liền bắt đầu khi dễ người.

“Thế nào? Nhận trừng phạt nhỏ của ta, hay là để ta báo cáo với người đó? Tự mình chọn đi.”

Không biết vì cái gì, hai chữ ‘trừng phạt’ từ miệng nam nhân phun ra nhiễm đầy tình sắc. Hần mới không cần chơi với chế phục hệ đâu!

Nhìn Lưu Bình An biểu tình lúng túng, độ cong bên khóe miệng Edward càng lớn. Tại hần xem ra, đối phương tựa hồ vĩnh viễn vẫn là một tiểu quỷ đầu. Ngẫu nhiên trên cột một chút phi thường thú vị. Nhưng vượt qua điểm mấu chốt lại sẽ khiến đối phương phát cáu, cần đưa tay giúp hần vượt lòng thuận xuống một ít, trấn an một chút.

Cười thò tay vò loạn tóc thanh niên, trong mắt tràn ngập ôn nhu, “Về trước rồi nói.”

Khi hần lại ngẩng đầu, trong mắt chiếu ra thân ảnh người nào đó, đồng tử đột nhiên rụt một chút. Hần quả thực không thể tin được hai mắt của mình, thanh niên năm năm trước đã ra đi cư nhiên rõ ràng đứng trước mặt hần.

Tác giả có lời muốn nói: Huấn luyện viên đại nhân quả nhiên vẫn là rất có cái loại hương vị này..... Chế phục hệ Mũ quân dụng, roi da, áo khoác dài..... Ta muốn xịt máu mũi.

125. Chương 156: Đưa Cơm

156, đưa cơm

“Tại sao không cho ta gặp hần?” Lưu Bình An một quyền đánh lên bàn, khiến mấy chén trà đặt trên bàn đều nảy lên một chút. Nhưng đối diện với cái trợn mắt của hần, hình ảnh người hiển thị trên máy liên lạc vẫn mặt không đổi sắc.

“Tiểu An. Hần đã không phải là Aslan nữa rồi.”

Giọng nam trầm ổn thuần hậu mà cực có lực xuyên thấu, trong giọng nói hỗn loạn một tia bất đắc dĩ, lại cực có sức thuyết phục, làm người khác không thể nào bác bỏ.

“Thế nhưng.....” Lưu Bình An đứng trước màn hình, rõ ràng chỉ là hình ảnh lập thể, nhưng khí thế bức nhân như cũ không chút nào yếu bớt. Sau chữ ‘Thế nhưng’, Lưu Bình An liền không thể nói ra cái gì.

Qua năm năm, nam tử trong hình ảnh lập thể đã không còn là vị tướng quân bị phái đi đầu trận tuyến, bị người hãm hại. Quân hàm lóe ra quang mang hùng sư biểu thị địa vị hần hiện tại, hai tay nắm giữ toàn bộ Quân bộ Liên Minh.

Nam tử vô luận là tính cách hay bề ngoài đều cải biến rất nhiều, có đôi khi cả Lưu Bình An cũng đối với hần cảm thấy xa lạ. Thế nhưng cặp mắt thâm thúy như đại hải kia, lúc chiếu ra thân ảnh Lưu Bình An vẫn hiện lên nét ôn nhu thì hoàn toàn không hề thay đổi.

Nhìn ra thanh niên thất vọng, Brian cảm thấy trong lòng một trận đau đớn. Con người đen thẳm tràn ngập thương tiếc và thân thiết. Biết rõ chỉ là hình ảnh liên lạc, hần vẫn là vươn tay hướng tới thanh niên. Nhưng cho dù không gặp được, người sau vẫn theo bản năng né tránh.

Mây rậm cau nhẹ, đau đớn trong nội tâm Brian càng thêm mở rộng. Hần thở dài, “Tiểu An, quay về đây đi.”

“Ta..... Ta muốn ở lại chỗ này.” Lưu Bình An ánh mắt không ngừng lóe lên, kỳ thật hần quả thật rất muốn quay về. Smith bị điều đến thủ đô nhậm chức, mà Agnes Ni Ti – em gái Lưu Bình An cũng đồng thời được đưa đến đây tiếp tục trị liệu. Thế nhưng, hần vừa mới tìm thấy Aslan, trước khi mọi chuyện còn chưa sáng tỏ, hần tuyệt đối không thể rời đi nơi này.

“Vậy cũng được. Ngày mai Edward sẽ phụ trách áp giải nó về đây thẩm vấn.”

“Cái gì? Các người sao có thể làm vậy?” Lưu Bình An triệt để tức giận. Hắn không thêm quần thân phận người trước mắt, bắt đầu chửi ầm lên. Người sau chỉ là im lặng mặc hắn mắng. Sau khi Lưu Bình An phát tiết xong, cảm giác mình mắng hình ảnh của đối phương như vậy thật sự rất ngu ngốc, một tay liền đóng kín máy liên lạc.

Nhìn hình ảnh liên lạc đã biến mất, Brian lắc đầu thở dài. Ném máy liên lạc qua một bên, cả người tựa vào sofa bằng da. Năm năm, thiếu niên nhỏ bé kia đã lớn lên, mà chính mình cũng có đủ sức mạnh để bảo hộ hắn. Thế nhưng vô luận có thêm bao nhiêu quyền lực hay sức mạnh to lớn, hắn lại vẫn cảm thấy bất an.

Cự ly giữa mình và Tiểu An hình như càng lúc càng lớn. Có phải bởi vì tuổi lớn hơn hay không a?

Kỳ thật vô luận là địa vị hay quyền lực, trong mắt hắn tất cả đều chẳng qua là phù vân. Nhìn đối phương biểu tình thất vọng, hắn thật sự rất muốn gắt gao kéo đối phương vào lòng.

Tiểu An, người biết không? Chỉ cần người nói một câu, ta lập tức sẽ vứt bỏ hết thấy đi đến bên cạnh người.

Nhưng mà, thiếu niên trong lòng hắn đã trưởng thành, tựa hồ không hề cần hắn che chở nữa. Tựa như chú chim non, vội vã muốn thoát ly đôi cánh chở che của cha mẹ, giang cánh bay lượn tự do.

Lưu Bình An đi ra phòng liên lạc, nhìn thấy Fitzgerald lo lắng chờ ở cửa. Tên đại cá tử này lại lộ ra biểu tình giống như cầu cầu, Lưu Bình An dù có thể nào cũng vô pháp đem tức giận chuyển dời đến trên người hắn.

“Tiểu An.....”

“Người làm gì mà ra loại vẻ mặt này. Rất khó xem a.”

“Cái kia thật ra là a.....” Lưu Bình An ngăn Fitzgerald nói tiếp.

“Đừng nói chuyện này với ta.”

“Như vậy, Brian.....”

“Lại càng đừng ở trước mặt ta kêu tên người này!” Lửa giận của Lưu Bình An lại lần nữa xông lên, hắn hít sâu một hơi, tận lực khiến mình bình tĩnh trở lại. Đang muốn lại mở miệng, liền ngã vào một vòng ôm rộng lớn ấm áp.

Cảm thấy đối phương gắt gao kéo mình vào lòng, bàn tay to dày nhẹ vỗ về sau lưng. Fitzgerald vốn ăn nói rất dễ, không biết an ủi người khác. Cho nên thường xuyên dùng ngôn ngữ cơ thể để biểu đạt tình cảm của mình. Mặc dù có điểm thô lỗ, thế nhưng điều này lại làm cho Lưu Bình An cảm thấy thực an tâm.

Bản thân đột nhiên chạy mất không thấy, Fitzgerald khẳng định thực lo lắng. Con chó ngốc này khẳng định nổi điên đi chung quanh tìm kiếm mình đi. Mình thật sự quá ích kỷ.

“Thực xin lỗi, Fitzgerald. Khiến người lo lắng rồi.”

“Tiểu..... Ân.....” Chữ chưa nói thành lời, thanh niên đã dán đôi môi mềm mại lên miệng mình. Fitzgerald có điểm chân tay luống cuống. Môi Tiểu An mềm mềm, mặc dù có điểm khô nứt, thế nhưng ngọt ngào thơm thơm. Fitzgerald nhận không được mút vào, vươn đầu lưỡi đau lòng khẽ liếm bờ môi khô nứt của thanh niên.

Hai người tại hành lang không coi ai ra gì triền miên thật lâu mới tách ra. Nguyên nhân tách ra là vì Đồng Âm ở bên cạnh họ khan ách chỉ.

“Sao lại là người nha?” Lưu Bình An trừng mắt nhìn đối phương. Trong lòng biết Đồng Âm khẳng định là cố ý. Người sau đẩy đẩy kính mắt, nói với Fitzgerald: “Thiếu tướng đại nhân, ta có việc muốn mượn Tiểu An chốc lát.”

Fitzgerald cũng không dám đắc tội hồng nhân của Tổng cục Hậu cần, hơn nữa đối phương cũng là bạn tốt của Tiểu An, hắn là không có vấn đề gì. Hắn ngượng ngùng gãi gãi cái gáy, “Vậy các người trò chuyện đi. Ta đi nhìn xem tình huống ‘Cuồng sư’ sao rồi, Connor chắc chắn đang dựng lông.”

Bởi vì cơ giáp còn chưa hoàn toàn sửa xong, mà hắn lại miễn cưỡng xuất động, hắn đã chuẩn bị sẽ bị mắng.

Thân ảnh đại cá tử biến mất cuối hành lang, Đồng Âm lập tức kéo Lưu Bình An vào góc, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Chuyện kia đã chuẩn bị tốt rồi.”

“A, ta biết người nhất định có thể làm được. Cảm ơn người!” Hắn ôm đối phương một cái, ở bên tai nói. Người sau bị hắn ôm lấy, thân thể cứng đờ.

Chỉ cần người yêu cầu, ta nhất định vì người làm được. Đồng Âm rất muốn ôm lại hắn, thế nhưng hai tay tới gần bên hông đối phương cuối cùng vẫn là thu hồi tại một khắc cuối cùng.

“Người thật sự không có việc gì chứ?” Sau khi Lưu Bình An buông ra hắn, Đồng Âm thân thiết hỏi. Chuyện Aslan hắn đã nghe nói. Chỉ là việc này ảnh hưởng tới Lưu Bình An đến tột cùng như thế nào, hắn còn không biết.

“Không có việc gì.” Thanh niên khoe miệng cong lên, mắt lóe quang mang kiên định, “Ta nhất định phải biết rõ chân tướng sự tình.”

Rõ ràng đã chết năm năm, Aslan * Elvis đột nhiên rõ ràng xuất hiện trước mắt mọi người. Tin tức này so với khi hắn chết năm năm trước càng thêm rung động. Một khi công bố, không chỉ Liên Minh, thậm chí Đế Quốc cũng sẽ có rất nhiều người chú ý.

Tất cả mọi người đều biết, nhên nhện có thể điều khiển người chết, hành động bình thường như người sống. Thế nhưng trong thời gian cũng không lâu dài, hơn nữa chỉ cần kiểm tra liền có thể phát hiện đối phương đã chết.

Thế nhưng Aslan thông qua kiểm tra, vô luận là nhịp tim đập hay chỉ tiêu gì khác đều bình thường, hắn là rõ ràng người. Nhưng nhên nhện cao đẳng cũng có thể thao túng người sống, còn chưa thể xác định hắn không phải bị nhên nhện sống nhờ.

Sau khi trở lại căn cứ, Edward từng bí mật tiến hành thẩm vấn, thế nhưng cái gì cũng hỏi không ra. Đối phương đối với những chuyện phát sinh trước đây rõ như lòng bàn tay. Edward cảm giác tựa như thật là Aslan ngồi ở đối diện hắn.

Nhưng vô luận đối phương biểu diễn hoàn mỹ vô khuyết như thế nào, trực giác Edward nói cho hắn, đối phương cùng trước kia bất đồng.

Hiện tại Quân bộ khai phá một loại dụng cụ kiểm tra đo lường kiểu mới, có thể kiểm tra ra gián điệp nhên nhện bám vào vị trí nào trên cơ thể người. Chỉ cần dẫn hắn quay về liền có thể xác định gương mặt thật của đối phương.

Aslan bị bí mật giam giữ tại phòng thẩm vấn trong căn cứ. Chỗ đó có một cái giường và dụng cụ tắm rửa đơn giản. Có người phụ trách đưa cơm một ngày ba bữa. Lại đến thời gian cơm chiều, cửa phòng thẩm vấn chậm rãi mở ra, sau đó có người nhanh chóng tiến vào.

Binh lính mặc quân phục hậu cần đem khay thức ăn đặt lên bàn.

“Đêm nay thật đúng là phong phú nha.”

Giọng nam trong sáng mà thuần hậu, từ ngữ nhẹ nhàng lưu sướng cùng với ngữ điệu ôn hòa vui vẻ, làm người ta nhin không được muốn tiếp cận hắn. Một binh lính phụ trách đưa cơm trước đó cũng rất sùng bái vị anh hùng trẻ tuổi này, hoàn toàn bị hắn khuynh đảo. Tức giận bất bình kháng nghị thượng cấp sao lại đem Aslan giam giữ ở nơi này. Cho nên Bộ hậu cần bắt buộc phải thay đổi người.

“Có cái gì phong phú? Chẳng qua là canh khoai tây với bánh mì thôi mà.” Tiểu binh trợn trắng mắt một phát, đầu óc đối phương khẳng định là đậu hũ. Đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng lên, khí tức nam tử cực nóng phun lên cổ hắn.

“Ta nói ‘Bữa tối’ là chỉ người.”

Tiểu binh cả người cứng đờ vừa muốn xoay lại, cả người đã bị đặt trên bàn. Tay phải bị vịn ra sau lưng, tay trái chống bàn mới miễn cưỡng bảo trì cân bằng. Nam tử phía sau cố ý hạ thấp xuống, nửa người dưới dán trên mông tiểu binh, vươn đầu lưỡi liếm lên cổ đối phương.

“Tiểu An, người thơm quá.”

Mũ quân đội rơi xuống, lún lún trên mặt bàn. Lưu Bình An phẫn nộ quay đầu trừng nam tử phía sau thì thấy Aslan mặt cười đầy tà ý.

Tác giả có lời muốn nói: Tự mình đưa lên cửa a, Tiểu An sẽ bị đẩy tới trên bàn, để Aslan ăn kiên mật tịnh sao? 0_0

126. Chương 157: Đại Tiệc

157, đại tiệc

“Khốn kiếp! Buông ta ra!” Lưu Bình An bị đặt trên bàn, đầu lưỡi cực nóng lại mấp máy dính đắp ở trên cổ, mang đến cảm giác vừa ngứa vừa khó nhịn, khiến hần cả người run rẩy.

Thanh niên liều mạng giãy dụa muốn trở mình, người đè nặng hần cười khê, thật theo như hần mong muốn, đem cả người hần xoay lại đối mặt với mình.

“Tiểu An.....”

Lại là con người màu xanh biếc quen thuộc kia, biểu tình ôn hòa, ngữ khí ôn nhu, khiến nội tâm Lưu Bình An nổi lên từng vòng gợn sóng. Đối phương nằm trên người hần, hai tay gắt gao ôm lấy hần.

“Tiểu An, ta đã trở về.....”

Lưu Bình An đôi mắt tròn to không khỏi dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt tràn đầy hốc mắt, theo hai má rơi xuống. Năm năm, hần đợi chính là những lời này. Nhưng mà.....

Đáp lại đối phương chỉ là một phát trọng quyền, người sau lập tức né tránh, không khỏi ngạc nhiên nhìn Lưu Bình An, “Tiểu An?”

“Khốn kiếp, người không phải hần! Người căn bản không phải hần!”

“Vì cái gì nói ta không phải hần chứ? Tiểu An.”

“Bởi vì.....” Lưu Bình An cắn cắn môi dưới, “Aslan mới không có hạ lưu như người vậy đâu.”

Đối phương cong khóe miệng, mang theo ý cười tà tứ xấu xa, “Cái này không phải là hạ lưu, là dục vọng nam tính bình thường nha. Trên thực tế hần ảo tưởng xâm phạm người không biết bao nhiêu lần. Ta bắt quá vì hần thực hiện mà thôi.”

Hần một bên nói một bên tới gần Lưu Bình An, bắt lấy tay đối phương đặt lên hạ thân của mình, “Cảm giác được không? Đây là do lâu ngày không gặp tình nhân mà sinh ra phản ứng chân thật nga.”

“Cái gì.....” Cảm thấy vật thể cứng rắn cực nóng trong tay kia, Lưu Bình An cảm giác hai má nóng lên. Muốn rút tay về, đối phương lại nắm càng chặt, căn bản không thể động đậy.

“Nói cho ta biết chân tướng.” Lưu Bình An khê cắn môi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng con người đối phương, “Nói cho ta biết năm năm trước đến tận cùng đã phát sinh chuyện gì?”

“Nhưng mà ta rất đói bụng.” Đối phương đưa tay chạm đến chỗ mẫn cảm của thanh niên.

“Vậy thì vừa ‘Ăn’ vừa nói đi.”

Không ngờ rằng đối phương sẽ dứt khoát như thế, hơn nữa còn là khiêu khích trắng trợn. Hần vốn định tiếp tục đùa giỡn Lưu Bình An, nhưng hiện tại hần là cần đem nhu cầu bản thân giải quyết trước. Nhân loại nha, quả nhiên là thực phiền toái.

“Năm năm trước, Ác Ma mất tím muốn có được sức mạnh của ta. Nhưng tại một khắc cuối cùng, vương tử điện hạ đuổi tới.” Nam tử đem Lưu Bình An đặt trên bàn, vừa nói vừa linh hoạt cởi quần áo hần.

Cầm thấy từng cái cúc áo bị mở ra, ngón tay có điểm lạnh của đối phương như có như không đụng vào trước ngực, Lưu Bình An có loại cảm giác khó nhin. Một phen đề tay đối phương, “Chỉ cởi quần thôi hẳn là có thể đi?”

Nam tử nhú mào, cong khỏe miệng, chuyển hướng ngón tay đến quần Lưu Bình An. Lưu Bình An vẫn luôn cảm giác ngón tay Aslan thon dài lại linh hoạt, khi lướt trên bàn phím cứ như đang đánh dương cầm vô cùng ưu nhã. Nhưng mắt thấy ngón tay linh hoạt này đang cởi bỏ quần của mình, đột nhiên hẳn có loại cảm giác như bị đầu độc. Ngón tay xinh đẹp như vậy không nên làm loại sự tình này.

Hắn đề tay đối phương lại, “Hay là để ta tự cởi đi.”

Nam tử nhún vai, hai tay giơ lên dựa vào một bên, khoanh tay nhìn chăm chú vào Lưu Bình An. Người sau bị tầm mắt cực nóng của hẳn nhìn chăm chú, cảm thấy có điểm lúng túng. Hẳn thật muốn tự đánh mình một quyền, làm gì mà lại đáp ứng đối phương chứ.

Lưu Bình An ngồi dậy, xoay người tháo giày quân dụng, giày da rơi xuống đất phát ra âm thanh nặng nề. Hẳn bắt đầu cởi dây lưng và khóa quần, nhưng bởi vì quá căng thẳng, ngón tay run rẩy cứ nhiên lúnh quýnh thật lâu mới rút được dây lưng xuống.

Đột nhiên ngừng đầu, trong cặp mắt màu Bích Lục kia phản chiếu chính mình quần thái ngồi ở trên bàn. Mà tầm mắt cực nóng của đối phương dừng trên làn da của hẳn, khiến hẳn cảm thấy cả người bắt đầu nóng lên.

Aslan đang nhìn chăm chú vào hẳn, hẳn lại muốn tại trước mặt Aslan cởi sạch quần áo. Vừa nghĩ đến chỗ này, Lưu Bình An liền cảm thấy xấu hổ không thôi.

Không đúng, người kia mới không phải là Aslan! Hẳn cắn răng, một tay nắm quần dài tính cả quần lót toàn bộ xả xuống.

“Nói mau! Đừng có ngừng lại.”

Lưu Bình An đột nhiên ngừng đầu, tức giận trừng đối phương. Người sau tựa hồ rốt cuộc không thể bảo trì trấn tĩnh được nữa, thân thể phản ứng quá mức mãnh liệt, linh hồn trong cơ thể kêu gào, khát vọng thân thể người thanh niên trước mắt này.

Hẳn tới gần thanh niên, chen người vào giữa hai chân thanh niên, bức đối phương không thể không mở hai chân ra. Ngón tay hướng đến địa phương mẫn cảm, xoa nắn đùa giỡn.

“Ân..... Người.....”

“Ngoan..... Nếu không làm tốt chuẩn bị mà nói, người sẽ thực bị thương.” Nam tử ôn nhu nói bên tai Lưu Bình An, ngữ khí tựa như đang dỗ dành tiểu hài tử, nhưng lời nói ra lại hết sức se tình.

“Tiểu An, ta không muốn khiến người bị thương. Ta sẽ thực ôn nhu.”

“Ta không muốn nghe mấy thứ này! Nói cái ta muốn nghe.” Lưu Bình An cố nén phản ứng thân thể cùng với cảm giác ngón tay đối phương mang đến cho hẳn, nắm tóc đối phương, kéo hẳn lại gần mình.

“Vương tử đánh bại Ác Ma. Ác Ma phản nộ cho nổ tung nơi đó, định đồng thời hủy diệt ta và xử lý vương tử. Nhưng mà nha, hẳn tính kế sai lầm.”

“Nha.....” Con đau thành linh xảy ra khiến Lưu Bình An phát ra một tiếng rên rỉ cao vút. Nhưng lập tức liền bị đối phương lấy tay che lại.

“Suyt – tuy rằng ta rất muốn nghe thanh âm khả ái của Tiểu An, nhưng càng không muốn để người khác nghe được. Lần sau đổi địa điểm, ta sẽ để Tiểu An kêu tận hứng nha.”

“Khốn kiếp..... Ân.....” Lưu Bình An cắn chặt răng, thế nhưng trùng kích mãnh liệt kia vẫn khiến hẳn cúi đầu, tiếng rên rỉ tràn đầy thoát ra.

“Vương tử so với hẳn suy nghĩ thông minh hơn nhiều. Hẳn tuy rằng bị thương rất nặng, nhưng ý chí lại kiên định dị thường, lúc kề cận cái chết đã cùng ta định kế ước.”

“Là cái gì? Nha.....” Bị đung vào nơi nào đó, cảm giác tê dại như thủy triều nẩy thẳng lên sống lưng, khoái cảm tròng kích lý trí hẳn. Khiến hẳn cơ hồ không thể tự hỏi, song cái cảm giác này lại vẫn cuộn cuộn không ngừng mà nẩy lên. Lưu Bình An cảm giác mình sắp té xỉu.

Tiếng thở dốc dồn dập mà trầm trọng, xen lẫn tiếng động va chạm ** cùng tiếng nước dập dình lượn lờ, khoái cảm nguyên thủy làm người ta ý loạn tình mê.

“Ta có thể tự do sử dụng thân thể hẳn, mà ta cũng nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của hẳn. Tiểu An, hẳn không có biến mất. Hẳn đã trở lại cạnh người, ngay tại nơi này.....”

Nam tử bắt lấy tay Lưu Bình An để lên trước ngực mình, đó là vị trí trái tim. Cảm nhận nhịp đập từ tay truyền đến, nội tâm Lưu Bình An nẩy lên một cỗ tình cảm mãnh liệt. Nhưng trước khi kịp xác định đó là cái gì, hạ thân truyền đến tròng kích mạnh mẽ, trước mắt bạch quang chợt lóe, thứ gì đó cực nóng tràn đầy thân thể, đại não trống rỗng.

Thanh âm trầm thấp thuần hậu ôn nhu bên tai nói một câu. Nhưng hẳn đang đắm chìm bên trong dư vị khoái cảm, căn bản không nghe rõ đó là gì.

Ngày hôm sau, phi thuyền áp giải Aslan lên đường đi tới thủ đô. Mà đám Lưu Bình An, Connor cũng sẽ đồng hành. Fitzgerald không thể cùng trở về, chỉ có thể đứng trên bình đài quan sát, nhìn theo bọn họ rời đi.

Xuyên qua vách tường trong suốt nhìn Fitzgerald, Lưu Bình An biết đối phương đang lo lắng cho mình. Lúc gần đi, Fitzgerald nói với hẳn: “Ta tin tưởng Aslan nhất định không có việc gì.”

“Người khẳng định đó là Aslan sao?”

Bị Lưu Bình An hỏi ngược lại, Fitzgerald á khẩu không trả lời được, thở dài nói: “Ít nhất ta tin tưởng hẳn sẽ không thương tổn người.”

Tuy rằng Aslan bị áp giải trở về là tin tức quân sự cơ mật. Thế nhưng bên Đế Quốc cũng đã bị một người nào đó biết. Douglas đuổi đôi chân thon dài, tựa vào trên ghế nằm. Mà Minh Châu đứng bên cạnh mồ hôi lạnh đã ứa cả ra.

Tuy rằng khoe miệng nam tử tà mị vẫn duy trì độ cong dễ nhìn, thế nhưng trên người hẳn lại tản mát ra lệ khí cường liệt khiến Minh Châu cảm thấy sợ hãi. Mồ hôi lạnh từ trán nhỏ thành giọt xuống tấm thảm Ba Tư sang quý, chút động tĩnh nhỏ bé này lại khiến đối phương phát hiện.

“Người đang sợ cái gì?”

Thanh âm từ tính ma mị xuyên thấu tâm thần, Minh Châu cả người run lên, “Không có.”

Biết rõ đối phương đang nói dối, thế nhưng Douglas không định truy cứu tính toán. Hẳn khoát tay, “Người đi xuống đi.”

Đội Minh Châu rời khỏi phòng, Douglas nhắm mắt lại. Đến khi lại mở ra, con người màu tím bên phải đã biến thành màu bạc lóe sáng.

“Elias, xem ra ta tính sai.” Nam tử tựa hồ đang tự mình lầm bầm lầu bầu. Nhưng ngữ khí của hẳn, lại làm người khác không lạnh mà run.

[Muốn tấn công sao?] Đối sang một thanh âm khác, song thanh âm này chỉ có Douglas mới nghe được.

“Tập hợp tất cả lực lượng. Phải ra tay trước khi sức mạnh của nó còn chưa hoàn toàn thức tỉnh.” Douglas đứng lên, đi đến ban công, hướng tới đô thị to lớn phía dưới kia vươn tay ra, sau đó nắm chặt quyền đầu, “Thế giới này nhất định là thuộc về ta. Ai cũng không thể ngăn cản.”

Tác giả có lời muốn nói: Bữa tối long trọng nha ! ! ! Hiện tại ngấm lại, tựa hồ ông được đều ăn được Tiểu An rồi. Thiên này rất cuộc có thể kết thúc

127. Chương 158: Nói Lời Từ Biệt

158, nói lời từ biệt

Thủ đô Liên Minh vào đêm khắp nơi đèn đuốc huy hoàng, ánh sáng lập thể như cầu vồng bảy sắc không ngừng chuyển hoá thành các loại hình dạng, màn ảnh tin tức khổng lồ trên không quảng trường liên tục phát sóng, nữ ca sĩ hóa thành tinh linh ảo mộng, ở không trung không ngừng ca múa. Tình nhân, một nhà ba người, học sinh tụ năm tụ ba, đủ loại người qua lại trên đường cái, nói chuyện phiếm, cười đùa vui vẻ.

Thanh niên mặc áo sơ mi màu trắng cùng với quần dài lưu nhàn, một mình một người đi trên đường lớn. Hắn lớn lên nhìn rất bình thường, thay vào y phục hàng ngày xen lẫn trong đám người lại càng không thu hút. Thế nhưng, trên người hắn mang theo một khí chất độc đáo nào đó khiến người lướt qua bên cạnh hắn đều không khỏi quay đầu nhìn lại.

Đó là một loại khí chất khó có thể hình dung, là cô tịch? Lạnh lùng? Hay là..... Tóm lại, đó là một loại khí tức yên tĩnh tự nhiên lắng đọng lại trong bóng đêm, là gió nơi hoang mạc, chiến trường yên lặng, cùng với chiến sĩ cứng cỏi.

Lưu Bình An quẹo vào một khu dân cư, rời xa đường cái huyên náo, trong khu dân cư có vẻ thật bình tĩnh an bình. Ngẫu nhiên từ cửa sổ những căn biệt thự hai tầng màu vàng nhạt vang ra tiếng hoan hô vui sướng, làm cho bóng đêm nơi này thêm vài phần ấm áp.

Lưu Bình An thật sự hâm mộ người ở nơi ấm áp này. Dưới mỗi một ánh đèn đều có một gia đình. Đó là thứ hắn đã mất đi, dù khát vọng như thế nào cũng không thể lại có được nó.

Cho nên hắn không muốn lại mất đi bất cứ thứ gì nữa. Thứ quan trọng của hắn vốn đã không nhiều.

Đứng trước cửa một hộ gia đình, trên bảng tên cửa viết ‘Ni Duy Á’. Lưu Bình An ấn chuông, chỉ chốc lát sau cánh cửa liền mở ra. Chủ nhân thực rõ ràng là cho phép hắn tiến vào.

“Không cần quấy rầy đâu, người ra đây một chút đi.” Lưu Bình An nói vào bộ đàm.

Chỉ chốc lát sau, có người từ phía trong bước ra, nam tử mặc T-shirt màu xanh lục quân và quần đùi lưu nhàn, chiều cao không hề thay đổi, cái kính tròn gọng đen cũng không khác, thậm chí nụ cười trên mặt làm người khác đoán không ra cũng chẳng thay đổi chút nào. Một lần nữa khiến Lưu Bình An cảm giác tựa hồ chỉ có mỗi mình là thay đổi.

Nhưng trên thực tế trong năm năm qua, người này đã phát sinh thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Tiểu An, đã lâu không gặp.”

“Tháng trước mới thấy mặt rồi, Eugene.” Lưu Bình An tránh khỏi cái ôm của người nào đó, làm ra một thủ thế. Người sau hiểu ý, từ túi áo rút thuốc lá ra đưa cho hắn.

Châm lửa xong, Lưu Bình An hung hăng rít một ngụm khói. Quay đầu nhìn Eugene, “Người không hút sao?”

“Ta cai rồi.”

Nhìn đối phương cười mang theo điểm xin lỗi, trong mắt Lưu Bình An chợt lóe một tia dao động. Ngẩng đầu nhìn khói trắng bay lên phiêu đảng, “Cám ơn người đã giúp ta.”

Eugene biết Lưu Bình An là đang nói về chuyện mật mã ở căn cứ của Fitzgerald, đó là hắn cung cấp cho Đồng Âm. “Ai nha nha, chỉ là nhắc tay mà thôi. Làm gì khách khí như vậy, hai chúng ta còn phân biệt ai với ai nha?”

“Ta còn muốn người giúp ta một việc.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần là Tiểu An yêu cầu, vô luận một trăm việc hay là một ngàn việc.....”

Lưu Bình An giơ tay lên ngăn đối phương lại, nói, “Chỉ một việc. Ta nhờ người một việc cuối cùng.”

Eugene ngừng một lát, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu An, người đang nói đùa đi?” Sau đó, lại nhìn biểu tình nghiêm túc kia của đối phương, hắn thật sự cười không nổi nữa.

Hắn đổi góc độ tới gần Lưu Bình An, ở trước ngực làm thủ thế, đó là ám hiệu giữa bọn họ. Chuyện kể tiếp sẽ tiến hành trong ý nghĩ. Đó là năng lực của Eugene.

[Phát sinh chuyện gì vậy? Tiểu An]

[Người biết rõ. Ta muốn biết địa điểm và thời gian Aslan thụ thai.]

Eugene nhú mày, tuy rằng thân là người cơ quan tình báo hẳn quả thật biết cái tin tức này, cũng biết Lưu Bình An sẽ tìm đến hắn. Thế nhưng đối phương dùng từ ‘cuối cùng’ này, trong lòng hắn nổi lên cảm giác bất an.

[Người muốn làm gì? Cướp pháp trường?]

Nhìn con người thủy tinh của thanh niên trong bóng đêm tràn ngập ánh sáng kiên định, Eugene cơ hồ muốn khóc ròng.

[Người điên à? Không nhất định phải làm vậy đi? Có lẽ Aslan sẽ vô sự mà.]

[Đừng nói lời trái lương tâm.] Lưu Bình An lại nhả một ngụm khói, [Mấy lão gia hỏa Quân bộ sẽ không bỏ qua hắn. Cha hắn cũng khó thể bảo đảm cho hắn, không, đại khái là cũng không định bảo vệ hắn.]

Trong Quân bộ liên minh có thế lực của Douglas, nếu hắn đã biết Tái Á tồn tại, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Mà lão Elvis hoàn toàn không tin đó là con của mình. Đối với hắn mà nói, đứa con thứ của hắn đã tại năm năm trước trở thành anh hùng, hy sinh trên chiến trường.

[Không phải còn có nguyên soái sao?]

Lưu Bình An trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng Eugene, [Người giúp hay là không giúp?]

Cuối cùng Eugene thỏa hiệp, đem tin tức Lưu Bình An cần nói cho hắn. Sau khi lấy được thứ mình muốn, Lưu Bình An xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Eugene gọi lại.

“Đã lâu không gặp nhau, người không thể cho ôm một cái sao?”

Lúc này, cửa một căn phòng đột nhiên mở ra. Ngọn đèn vàng nhạt chiếu lên mặt Lưu Bình An, người phía sau cửa lộ ra nửa thân mình. Nàng mặc quần áo thai phụ màu hồng nhạt, mái tóc dài mềm mại xõa trên vai. Nữ hài tử ngây ngô năm đó, hiện tại đã trở nên phi thường xinh đẹp, hơn nữa tài hoa hơn người, vô luận bất cứ mặt mã gì cũng đều không thể làm khó nàng, là chí bảo của cơ quan tình báo Quân bộ. Sau khi làm mẹ lại càng xinh đẹp chọc người triu mến.

“Lưu Bình An đại nhân, đã lâu không gặp, tiến vào ngồi đi. Ta đã pha trà tốt rồi.....”

Nàng rất rõ ràng quan hệ giữa Lưu Bình An và chồng mình. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nữ tử này xưng hô Lưu Bình An là ‘Đại nhân’, thái độ đối đãi hắn cũng thật cẩn thận. Thật sự làm người ta không thể chán ghét nàng.

“Không cần đâu.” Lưu Bình An cười ôn nhu với nàng, “Rose, chúc mừng người nga.”

“Cám ơn.” Nữ tử lộ ra nụ cười hạnh phúc, mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng lôi kéo quần áo chồng.

“Eugene, ta vẫn cảm giác Rose gả cho người là quá đáng tiếc, quả thực là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân nhèn nhện a.” Người sau bắt đầu ‘Uy uy’ muốn hắn ngoài miệng lưu tình.

“Bất quá, vẫn là chúc mừng người thành ba ba.” Lưu Bình An cười vươn tay hữu hảo. Người sau cũng nắm lại tay hắn, “Cám ơn.”

“Như vậy, chúng ta tạm biệt.”

Eugene lẳng lặng nhìn thân ảnh thanh niên biến mất trong đêm đen, thẳng đến khi vợ gọi hắn mới hồi phục tinh thần lại. Nhìn người vợ ánh mắt lo lắng, tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, trả lại một nụ cười an tâm.

Thanh niên đã làm tốt tính toán cho trường hợp xấu nhất, ‘cuối cùng’ theo như lời hắn nói là vì cùng mình phủ sạch quan hệ, không muốn liên lụy mình cùng người nhà.

Tiểu An, ràng buộc giữa chúng ta làm sao có thể chặt đứt dễ dàng như vậy được chứ? Tuy rằng ta không phải người người yêu, nhưng cũng là đồng bạn kẻ vai chiến đấu cùng người nha.

Lưu Bình An vừa ly khai khu dân cư liền bị một chiếc xe chặn đứng, người trên xe nôn nóng giữ chặt hần.

“Tiểu An, người hãy bình tĩnh nghe ta nói.”

“Phát sinh chuyện gì sao? Smith.” Tuy rằng Smith tính tình vẫn luôn nóng nảy, nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa gặp qua Smith mang theo vẻ mặt này. Thất kinh, không biết làm thế nào cho phải, tóc trên trán dính đầy mồ hôi, quần phục cùng áo blouse màu trắng cũng có chút hỗn độn, một bộ dáng chật vật không chịu nổi.

“Agnes Ni Ti.....”

Lúc này màn ảnh trên không quảng trường đột nhiên chuyển sang tin tức khẩn cấp. Sau lưng nữ phát thanh viên xuất hiện ảnh chụp một thiếu nữ. Mái tóc bạc trắng, nhắm mắt, thiếu nữ nghiêng đầu ca hát. Đó là muội muội Lưu Bình An - Agnes Ni Ti.

Tiếng ca của nàng giúp quân đội của Brian giết ra vòng vây nhều nhện. Từ kỳ tích trở về sau, giới truyền thông bắt đầu chú ý nàng, hiện tại ca khúc của nàng được truyền bá rộng rãi trên mạng internet, toàn thể giới đều có fan của nàng. Trở thành ngôi sao ca nhạc được internet xưng là ‘Thiếu nữ kỳ tích’.

Bởi vì thân thể hạn chế, nàng không thể rời khỏi phòng bệnh, nhưng nàng thông qua internet vì quân nhân chiến khu ca hát, vì nạn dân gặp tai họa mang đến hy vọng, nhận được mọi người yêu thích và tôn kính.

[..... Ca sĩ nổi tiếng internet Agnes Ni Ti bởi vì chứng khí quan suy kiệt làm bệnh tình trở nặng, đến tám giờ ba mươi sáu phút tối hôm nay đã lâm vào hôn mê.....]

“Paparazi đáng giận.....” Smith vô rối loạn mái tóc mình, lại bị Lưu Bình An một phen kéo áo.

“Mang ta đến chỗ Agnes Ni Ti.”

Tác giả có lời muốn nói: Có người thực nhớ mong Eugene nha. Cho nên viết một chút hiện trạng về vị ông đực này. Kỳ thật hẳn cùng Tiểu An không có cái loại quan hệ đó nga, chỉ là đồng bạn sống vai mà thôi. Tiểu An chỉ với ông đực chân tâm thích mới có thể phát triển cái loại quan hệ này.

128. Chương 159: Suil A Ruin

159, suil a ruin [hy vọng từ đồng đổ nát]

Sau khi Agnes Ni Ti tại trại an dưỡng chìm vào hôn mê, lập tức được chuyển đến bệnh viện trực thuộc Quân bộ thủ đô, tiến hành cấp cứu. Trong thời đại tin tức internet phát đạt như bây giờ, chỉ một chút xúu gió thổi cỏ lay thì cả thiên hạ đều biết. Khi Lưu Bình An tới bên ngoài bệnh viện, nơi đó đã bị các kênh truyền thông vây chặt như nêm cối.

Bởi vì là bệnh viện trực thuộc Quân bộ, cho nên trừ bỏ cửa lớn bên ngoài còn có lối vào đặc biệt. Smith dẫn hần từ một lối khác tiến vào, thẳng đến phòng bệnh Agnes Ni Ti.

Thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, mái tóc dài rối tung trên gối, cả người cơ hồ chìm vào chiếc gối đầu mềm mại, làm nàng có vẻ càng thêm gầy yếu mong manh. Hai mắt đóng chặt, lông mi thật dài trên mí mắt vẽ nên một đường bóng râm, so với năm năm trước, hốc mắt có điểm thâm hơn, cằm cũng càng thêm thon gầy.

Lưu Bình An ngồi ở cái ghế bên giường, hai tay nắm lấy bàn tay thiếu nữ lộ ra khỏi chăn. Tay kia lại lạnh lẽo như vậy, cảm thấy bàn tay có điểm gầy trơ xương, có thể nghĩ thân mình dưới chăn nhất định cũng là đồng dạng gầy yếu đi.

“Tuy rằng đã được cấp cứu, nhưng còn chưa vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Hai mươi giờ kế tiếp là mấu chốt, nếu nàng không thể tỉnh lại thì vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại được nữa.....”

Smith hạ quyết tâm rất lớn mới có thể nói với Lưu Bình An những lời này. Thời điểm cấp cứu, hấn vẫn không dám nói cho Lưu Bình An. Lo lắng thanh niên sẽ nổi điên vọt vào phòng giải phẫu.

Trên thực tế có thể sống đến lúc trưởng thành, thiếu nữ đã tới cực hạn rồi. Là chấp niệm đối với thân nhân cùng với ý chí kiên cường chống đỡ nàng. Điểm này, Lưu Bình An so bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn.

Nhìn bóng dáng bi thương kia của thanh niên, Smith có loại xúc động muốn ôm chặt hấn. Từ hai năm trước, biết tình huống thân thể Agnes Ni Ti ngày một đi xuống, hấn trong lòng mô phỏng tình cảnh này rất nhiều lần, thế nhưng hiện tại hấn lại cái gì cũng làm không được.

Vươn tay khoát lên vai Lưu Bình An, “Tiểu An, không sao đâu. Ta tin tưởng Agnes nhất định có thể vượt qua.”

“Cám ơn.”

Lưu Bình An xoay người lại, một phen ôm chặt Smith, mỉm cười, “Cám ơn người, Smith. Cho tới nay đều như vậy chiều cổ chúng ta.”

Nếu không phải gặp Smith, vô luận là hấn hay Agnes đều sống không đến hôm nay. Đương nhiên, hấn cũng sẽ không gặp được những đồng bạn như vậy, cũng sẽ không nếm được sự ấm áp này, tình yêu khắc cốt铭心 tâm.

Bị đối phương đột nhiên ôm mà cảm thấy ngạc nhiên, Smith sửng sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhưng khi hấn định ôm lại thanh niên, đối phương đã buông hấn ra.

“Có thể để ta ở trong này với Agnes không?”

“Đương nhiên. Ta cũng cùng người.....”

“Không cần. Để hai anh em chúng ta một mình được không? Ta có rất nhiều điều muốn nói cùng Agnes.”

Nhìn đối phương mạnh mẽ gượng cười, Smith cảm thấy đau lòng không thôi. Kỳ thật hấn đã sớm coi thanh niên và thiếu nữ là thân nhân, giống như con trai, con gái của mình, cái loại ràng buộc sâu sắc này không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Hiện tại hấn trở mắt nhìn con mình rời đi thế giới này, nhưng bản thân chỉ có thể bất lực.

Cảm giác tựa hồ như tim bị cắt mất một khối là đau khổ như thế. Mất đi đứa con, so với bất cứ một loại khổ hình nào đều phải tàn nhẫn gấp một trăm lần.

Khi cửa phòng bệnh đóng lại, trong phòng có vẻ càng thêm yên tĩnh. Trong không khí tràn ngập bi thương và bất an nặng nề đến mức cơ hồ làm người ta hít thở không thông. Lưu Bình An nhẹ nhàng nắm tay Agnes Ni Ti, thiếu nữ suy yếu phẳng phất như thủy tinh dễ vỡ.

“Thực xin lỗi, Agnes, ca ca về trễ.”

Cho dù hấn nhiều lần tới trễ, cho dù Agnes Ni Ti đã ngủ, đều luôn sẽ đột nhiên tỉnh lại, vì hấn ca hát. Hấn tin tưởng chắc chắn muội muội có sức mạnh kỳ tích.

Nhưng trên thực tế, nằm ở nơi này bất quá là một thiếu nữ bình thường bệnh tình nguy kịch. Đó là một loại cảm giác độc đáo, mất đi hai mắt, thiếu nữ so với người bình thường càng miễn cảm gấp mấy lần, chỉ cần người thân tới gần, nàng nhất định sẽ biết. Nàng lấy sự kiên cường và cùng chấp niệm đối với thân nhân mà duy trì sự sống của mình.

“Vẫn luôn ỷ lại em, cám ơn em đã làm hết thảy vì anh.”

Lưu Bình An từ trong đồng phế tích chiến trường cứu Agnes ra, vẫn vì nàng chi trả tiền thuốc men. Ở mặt ngoài là Agnes ỷ lại Lưu Bình An, nhưng trên thực tế, hấn cũng đồng dạng ỷ lại Agnes. Hai người lẫn nhau làm trụ cột của đối phương, tại thế giới tràn ngập chiến tranh và uy hiếp tử vong này sinh tồn.

Đó là chuyện thật lâu trước đây, Lưu Bình An gia nhập quân đội rồi lần đầu tham gia chiến đấu. Đó là một hồi chiến tranh phi thường tàn khốc, ngay khi Lưu Bình An cảm giác mình sẽ chết dưới răng nhọn nhên nhện, hấn gặp Agnes.

Lúc cái chân đen đúa của nhên nhện cắm vào vai hắn, xuyên qua lớp lửa cháy hừng hực, hắn thấy cách đó không xa có một tiểu cô nương ngã dưới vách tường cơ hồ bị thiêu đến sắp sập. Bên cạnh nữ hài tử là một thi thể nam tử không trọn vẹn. Tiểu cô nương đang không ngừng khóc thét chói tai.

Trong nháy mắt, hắn phảng phất trở lại cái ngày mất đi gia đình, muội muội tại trước mặt mình bị nhên nhện xé ra ăn tươi. Hắn không thể chết được, hắn muốn đem muội muội từ răng nhên nhện cứu ra.

Không biết là sức mạnh từ nơi nào trào ra, chém đứt chân nhên nhện. Vọt tới bên người tiểu cô nương, đem nhên nhện tập kích nàng xử lý. Hắn mang tiểu cô nương về bệnh viện căn cứ. Sau khi biết được nữ hài tử bị chứng khí quan suy kiệt, dứt khoát lấy quân thưởng của mình ra chi trả tiền thuốc men.

Khi nữ hài tử tỉnh lại, hắn nói cho đối phương, mình là ca ca của nàng. Nữ hài tử chảy nước mắt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười. Nắm tay hắn kêu một tiếng ‘Ca ca’. Thân nhân mất đi trong chiến tranh lại trở về.

Bất tri bất giác trời đã về chiều, ánh nắng xuyên qua cửa sổ dừng trên dra giường trắng noãn, lộ ra khí tức ấm áp nhu hòa. Đối với người khác là một ngày bình thường, thế nhưng đối với Lưu Bình An mà nói lại là một ngày rất quan trọng.

Bởi vì hôm nay Aslan sẽ bị áp giải đến toà án quân sự thụ thẩm. Mà Agnes Ni Ti nếu hôm nay không thể tỉnh lại, liền sẽ vĩnh viễn ngủ say. Muội muội với hắn mà nói so với sinh mệnh càng quan trọng hơn, nhưng Aslan.....

“Anh luôn luôn tự hỏi, nếu mất đi em, anh sẽ thế nào.” Lưu Bình An nắm chặt tay muội muội, “Nếu mất đi em, anh cũng vô pháp sống thêm trên thế giới này.”

“Thế nhưng, nếu mất đi hắn, thế giới của anh cũng sẽ tan vỡ.”

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay thiếu nữ, “Agnes, thực xin lỗi. Ca ca không thể ở cùng em đến cuối, nhưng cuối cùng, ca ca nhất định sẽ cùng một chỗ với em.”

[suil, suil, suil a ruin.....]

Sáng sớm, tại phố lớn ngõ nhỏ thủ đô Liên Minh, khắp nơi đều phiêu đảng bài ca dao cổ lão này. Toàn thể giới số lượng hàng ngàn người tới đầu đường, quảng trường, giáo đường, hát khúc ca này vì thiếu nữ khẩn cầu.

Nhưng không ai biết, lúc này một thanh niên chính đang trong lời hát ca dao, lao tới toà án quân sự cứu người mình yêu trở về.

Mà đồng thời, thanh niên tóc vàng bị áp giải xuống chiếc xe phòng thủ nghiêm mật, bước lên bậc thang toà án quân sự.

[suil go sochair agus suil go ciúin]

Tiếng ca du dương phiêu đảng tiến vào vòng phòng thủ như tường đồng vách sắt, thanh niên tóc vàng quay đầu. Bởi vì hắn dừng bước, lập tức có binh lính đẩy hắn về phía trước.

“Nhanh lên, thời gian sắp đến rồi.”

“Đó là tiếng ai hát thế?” Thanh niên hiếu kì hỏi.

“Agnes Ni Ti nha. Người không biết sao? Đúng rồi, muốn người cũng không biết, cái con nhên nhện này.”

Không để ý tới binh lính trào phúng, thanh niên nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm thụ ôn nhu và hy vọng tiếng ca mang đến.

“Thật là dễ nghe. Ta nhớ ra nàng là ai rồi. Ta đã gặp nàng.” Thanh niên hơi cong nhẹ khóe miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Bài hát này tên là [Đuổi theo người ta yêu]. Giữa muội muội và người yêu, Tiểu An lựa chọn người sau. Thế nhưng cũng không đại biểu hắn bỏ rơi muội muội. Có bao nhiêu người có thể minh bạch tâm tình Tiểu An khó có thể dứt bỏ kia? Mọi người có thể minh bạch ý tứ Tiểu An trong lời nói cuối cùng với muội muội không?

Kỳ thật Tiểu An đã làm tốt tính toán xấu nhất. Cho dù có thể cứu Aslan ra, hắn cũng sẽ không cùng Aslan đào tẩu.

Bất quá mọi người yên tâm! Agnes vẫn luôn là cô gái sáng tạo kỳ tích. Kỳ tích nhất định sẽ xuất hiện.

129. Chương 160: Cướp Pháp Trường

160, cướp pháp trường

Hoàng đô Đế Quốc, vọng tinh tháp hoàng cung. Rõ ràng đang là ban ngày, căn bản chẳng có bất cứ ngôi sao nào mà xem. Thế nhưng thái tử điện hạ lại đột nhiên đại giá quang lâm, hù dọa sợ hãi đám thiên văn học gia vọng tinh tháp.

Bởi vì nơi này là trong hoàng cung, trạch viện hoàng tộc. Thái tử muốn đến góc nào của nhà mình cũng không có ai dám ngăn trở. Khi đám thiên văn học gia tất cả thấp thỏm lo âu đi ra nghênh đón, Douglas liền tiến vào tầng cao nhất vọng tinh tháp, đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Bên ngoài bố trí trọng binh thủ vệ, khiến đám lão gia tử thiên văn học này không hiểu ra sao.

Bất quá, cho dù là ban ngày, cũng có thể thông qua kính viễn vọng vệ tinh trong tháp quan sát hình ảnh vũ trụ tinh hà. Đối với vị thái tử sắc bén này, tất cả mọi người đều nghe qua, cho nên không ai dám lăm miệng hỏi đến.

Thế nhưng, từ một nơi bí mật gần đó lại có một đôi mắt đang giám thị nhất cử nhất động của thái tử. Cho dù đối phương đã tiến vào bên trong tháp, hắn vẫn có thể thông qua năng lực mà ‘xem’ rõ hành động đối phương.

Minh Châu nói với mấy liên lạc: “Hắn vào trong tháp rồi. Đúng, không có mang theo bất cứ một tùy tùng nào.” Hắn nghe đầu kia mấy liên lạc trả lời, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng thiên không. Xa xăm thở dài nói: “Sắp biến thiên.”

Toà án quân sự thủ đô Liên Minh đang tiến hành thẩm vấn bí mật. Mà đối tượng bọn họ thẩm vấn lại là anh hùng Aslan * Elvis năm năm trước đã được tuyên bố chết trận sa trường. Hắn bị lên án là gián điệp nhèn nhện. Nghe có điểm vớ vẩn, thế nhưng bên không lý có chứng cứ đầy đủ.

Hết thẩm nhân viên cùng Aslan có quan hệ bị cấm tiến vào toà án, mà hắn cũng bị cấm mời luật sư biện hộ. Người nhà Elvis không thể ở trên toà án động tay động chân gì cả, hơn nữa lần này trong bốn vị thẩm phán có hai vị là người nhà đối thủ một mất một còn của nhà Elvis - Andrew Liệt, hơn nữa kiểm sát trưởng chính là chú của An Nam - Benjamin * Andrew Liệt.

Lúc trước tại Aliya, vì chuyện Lưu Bình An tự tiện rời đội ngũ, bọn họ đã từng giao phong qua, hiện tại lại lần nữa gặp mặt. Hơn nữa tình thế so với khi đó hoàn toàn bất đồng, vị trí của Aslan không thể nghi ngờ là vị trí phi thường bất lợi.

Mặt khác, hai vị thẩm phán còn lại là Vân tướng quân và Hạ Lan tướng quân, Vân tướng quân có lẽ còn tương đối thương thức Aslan, thế nhưng vị Hạ Lan tướng quân kia thái độ vẫn thực ái muội không rõ. Dù là trên chính vụ, hắn cũng đều nằm ở vị trí trung lập.

Trong bốn vị thẩm phán, nếu có ba người tán đồng phạm nhân có tội, phán xử liền sẽ thành lập. Tình huống Aslan có thể nói là cực kỳ không xong, hiện tại cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Toà án rộng lớn một mảnh yên lặng, không khí trang nghiêm làm người ta cảm thấy tinh thần căng chặt. Tất cả mọi người ở đây đều nghiêm nét mặt, trừ bỏ bị cáo Aslan đứng ở bục trung ương toà án.

“Aslan * Elvis, có thể giải thích một chút hay không, năm năm nay ngươi đã đi đâu?”

Đối mặt với Benjamin cười lạnh, Aslan mỉm cười nói: “Trường chiến đấu năm năm trước kia, ta bị thương rất nặng, cho nên phải nghỉ ngơi an dưỡng.”

“Nga? Như vậy đến tốt cùng an dưỡng ở nơi nào, vì cái gì không cùng thân nhân hoặc là Quân bộ liên hệ?”

Khóe miệng Aslan tuy rằng vẫn duy trì mỉm cười, nhưng con ngươi bích lục lại bắn ra hàn quang, chỉ thẳng hướng Benjamin. “Ta lo lắng có người muốn ám sát ta. Hơn nữa, cho dù ta đường hoàng trở về, cũng sẽ bị một ít tiểu nhân vận vẹo sự thật, ác ý hãm hại.”

Benjamin cắn răng trừng mắt nhìn Aslan, ngược lại cười lạnh đứng lên, “Người không cần nói xạo, kỳ thật vụ nổ lớn như thế căn bản không có khả năng có người còn sống. Nhưng người lại kỳ tích sống trở về, thật là làm người ta nghi ngờ.”

“Hơn nữa trên báo cáo nói, đội ngũ của Edward tướng quân là tại căn cứ quân sự Đề Hương phía Tây hoang mạc tìm thấy người. Chỗ đó và địa điểm người gặp chuyện không may cách xa nhau ngàn dặm. Hơn nữa chỗ đó phủ đầy sào huyết nhều nhện, căn bản là hoang vu không vết chân người. Ta nghĩ các vị thẩm phán đều minh bạch đây là biểu đạt ý tứ gì đi.”

Những lời này gợi cho mọi người một trận nghị luận. Tình thế phi thường bất lợi, suy đoán, hoài nghi, miệt thị toàn bộ đều hướng về Aslan. Người sau lại vẫn duy trì bình tĩnh, thần sắc tự nhiên. Không khỏi làm Vân tướng quân nhớ tới thanh niên phong tư khinh đạm năm năm trước kia.

Kỳ thật một chút cũng không hề biến đổi. Nếu hắn là gián điệp nhều nhện, vậy cũng diễn quá có thần đi.

Aslan không đáp lại Benjamin mà mỉm cười nói: “Ta nghĩ, thời gian của chư vị đại nhân nơi đây đều rất quý giá. Mấy câu hỏi hoặc là nhân chứng rườm rà này liền miễn đi. Andrew Liệt tiên sinh, ta tin tưởng người nắm giữ chứng cứ càng thêm xác thực. Thế thì không cần quanh co lòng vòng, mời đem nó bày biện ra đi.”

Không nghĩ tới đối phương cư nhiên trực tiếp đáp lại như thế. Benjamin âm thầm lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh hắn liền khôi phục nụ cười lạnh giả dối.

“Được, quả nhiên thực sắc khoái. Chúng ta quả thật đã nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực.” Tiếp đó hắn xin quan toà đem chứng cứ trình lên.

Những năm gần đây, quân đội đang nghiên cứu thiết bị phân biệt giám định gián điệp nhều nhện, muốn thông qua loại máy phân biệt này tìm kiếm và xác định gián điệp nhều nhện xen lẫn trong quân đội hay người dân. Tuy rằng gần nhất có đột phá rất lớn, nhưng loại dụng cụ này vẫn còn đang trong giai đoạn thí nghiệm.

“Trên thực tế dụng cụ này đã thực nghiệm thành công. Độ chuẩn xác đạt tới 95%. Mà tối hôm qua chúng ta đã tiến hành kiểm tra đo lường với bị cáo, kết quả đang hiển thị trước mặt các vị.”

“Kết quả biểu hiện, bị cáo có 90% có thể là gián điệp nhều nhện.” Vân tướng quân nhớ kỹ kết quả thí nghiệm, ngẩng đầu nhìn Aslan đứng ở trung ương.

Thất vọng, chán ghét, oán hận, lúc tầm mắt mọi người đều tập trung trên người hắn, Aslan nở nụ cười.

Sau khi vượt qua năm tháng dài đằng đẳng, nhân loại vẫn là thú vị như vậy. Quả nhiên lập khế ước với người là chính xác, Aslan.

Có người tưởng rằng hắn điên rồi, cũng có người tưởng rằng hắn chỉ là cổ giả vẽ huyền hư. Sau khi điều đến binh lính nghiêm mật trông coi Aslan, Benjamin đã hướng quan toà xin bắt đầu tiến hành phán xử.

Lão quan toà xuyên thấu qua kính mắt dày cộp, nhìn chăm chú vào thanh niên trước mắt. Con ngươi như biển rộng thâm u làm người khác đoán không ra ý nghĩ của hắn. Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm già nua trầm ổn mà vang vang hữu lực.

“Người còn có gì muốn biện bạch không? Bị cáo.”

Đó là quan toà cho thanh niên một cơ hội cuối cùng, thế nhưng thanh niên chỉ lắc đầu.

Bởi vì cần dựa trên đầu phiếu thẩm phán quyết định phán quyết cuối cùng, cho nên tạm thời ngừng phiên toà, mười lăm phút sau lại mở phiên toà tuyên bố kết quả. Trên thực tế căn bản không cần bỏ phiếu đã có thể nhận được kết quả phán quyết nhất trí, nhưng đây là quy định nhất quán của toà án, cho nên sinh mệnh thanh niên còn có thể lưu lại mười lăm phút.

Chỉ cần một khi phán quyết hạ đạt, sẽ lập tức đem thanh niên áp giải đến pháp trường. Nhân loại căn bản sẽ không phí tâm tư đi giam giữ gián điệp nhèn nhện.

Aslan bị áp giải đến phòng giam bên cạnh toà án chờ đợi phán quyết. Thế nhưng một trong những binh lính áp giải hắn đột nhiên tập kích đồng nghiệp của mình. Tên binh lính bị tấn công kia kêu cũng không kịp kêu liền tê liệt ngã xuống đất.

Aslan chỉ mỉm cười nhìn hết thấy. Khi đối phương bắt đầu giúp hắn giải trừ khóa điện tử, hơi sửng sốt một chút. Bởi vì căn bản không cần mật mã, khóa điện tử đã tự động giải trừ.

“Người.....”

“Tiểu An, biết ngay người không nở bỏ rơi ta mà.”

Lưu Bình An nhìn đối phương không biết xấu hổ phát ngôn cơ hồ muốn nổi khùng, lúc nào rồi mà còn nói lời này, quả thực muốn ăn đòn.

“Đi mau!”

“Chớ đi bên kia, bên này có lối thoát khẩn cấp bí mật.”

Hai người từ bí đạo chạy ra toà án, đó là lộ tuyến Eugene cung cấp cho Aslan. Lưu Bình An nghiêng rằng nghiêng lợi, căn bản chính là sớm đã an bài xong đường chạy trốn rồi nha. Mình thật sự là làm điều thừa.

Bên ngoài lối thoát đậu một chiếc xe thể thao bay loại nhỏ. Đó là xe của Aslan trước đây, hắn là người nhà của hắn vì hắn mà chuẩn bị.

“Phụ thân và ca ca người tin tưởng người?”

“Đương nhiên, bởi vì ta là người nhà của bọn họ nha.”

Aslan thắt dây an toàn xong liền bắt đầu lái xe, nhưng rất nhanh từ kính chiếu hậu có thể trông thấy xe Quân bộ đuổi theo bọn hắn.

“Từ nơi này đường đi sân bay gần nhất là.....” Lưu Bình An đã nhờ Connor chuẩn bị phi cơ loại nhỏ, chỉ cần có thể ngồi lên phi cơ chạy trốn tới hoang mạc, Aslan sẽ an toàn.

Thế nhưng, Aslan lại hoàn toàn lái đến hướng trái ngược.

“Ngu ngốc, người muốn đi đâu? Đi lầm đường rồi.”

“Không đi nhầm.” Aslan mở TV internet trong xe, màn hình lập thể loại nhỏ lập tức xuất hiện dáng người một thiếu nữ. Khúc ca dao kỳ tích kia lập tức tràn ngập toàn bộ khoang xe.

Không rõ Aslan đến tốt cùng là ý gì. Lưu Bình An nhìn thiếu nữ tươi cười mà ngẩn người, đó là MV Agnes quay năm trước.

“Nàng sẽ sáng tạo kỳ tích nga.” Thanh niên tóc vàng tự tin cong khóe miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Các vị thân mến, giới thiệu văn tắt văn chương nằm trong hòm thư. Mật mã tìm trong văn đi, lấy một mật mã cuối cùng làm chuẩn.

130. Chương 161: Kỳ Tích Tái Hiện

161, kỳ tích tái hiện

Một chiếc xe thể thao bay đột nhiên dừng ở cổng lớn bệnh viện trực thuộc Quân bộ. Đó là bản Chevrolet số lượng giới hạn phi thường quý báu, cho dù là công tử nhà giàu cũng không nhất định có thể có được. Người có thể lái loại xe này trừ bỏ có tiền còn cần có bối cảnh đặc biệt.

Cho nên, dù ngay tại thủ đô Liên Minh, loại xe này cũng không có mấy chiếc. Bởi vì Agnes Ni Ti bệnh nặng, bên ngoài cửa lớn bệnh viện vây quanh rất nhiều người của giới truyền thông. Có phóng viên mắt sắc, lập tức nhận ra đó là xế yêu thuộc về nhị thiếu gia nhà Elvis.

“Đi? Nhị thiếu gia nhà Elvis năm năm trước không phải chết rồi sao?”

Ngay lúc mọi người phân vân nghị luận, cửa xe mở ra, người từ trên xe đi ra càng khiến tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

“Trời ơi! Ta có phải đang nằm mơ hay không?”

“Chẳng lẽ là ban ngày thấy ma? Sẽ không mạnh như vậy đi?”

“Như thế nào có thể nha? Aslan đại nhân là anh hùng, như thế nào có thể biến thành cương thi?”

“Vậy người nói hắn là ai?”

Sau khi sững sốt nửa phần chung, tất cả ống kính máy ảnh lập tức tập trung trên người Aslan. Đèn flash liên tục lóe lên, làm người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

“Aslan tiên sinh? Xin hỏi người là Aslan * Elvis tiên sinh sao?”

“Ta không phải ta, còn có thể là ai?” Đối mặt vấn đề của phóng viên, Aslan vẫn duy trì bình tĩnh như trước, hơi mang điểm hài hước mỉm cười trả lời. Mà câu trả lời nhẹ nhàng băng quơ lại làm dâng lên sóng to gió lớn.

Anh hùng hy sinh trên chiến trường năm năm trước cư nhiên lông tóc không tổn hao gì trở về. Bởi vì có giới truyền thông là trực tiếp hiện trường, tin tức này lập tức làm toàn quốc, thậm chí toàn thế giới lâm vào nổi điên. Trong khoảng thời gian ngắn, diễn đàn mạng internet, kênh nói chuyện phiếm, weibo giống như nổ tung nổi. Tin tức khi hắn hy sinh vốn đã rất được mọi người chú ý, mà hiện tại sống lại đương nhiên sẽ càng thêm nghiêm trọng, đem tiêu điểm dừng ở trên người hắn.

“Xin hỏi là Quân bộ làm sao? Hay là.....”

“Ngài năm năm sau mới trở về, là có nguyên nhân đặc biệt gì sao?”

Trường hợp bên ngoài cửa lớn bệnh viện cơ hồ muốn mất khống chế. Lưu Bình An kéo mũ càng thấp, giả dạng làm cảnh vệ viên vì Aslan mở đường. Nhưng bởi vì quá nhiều người, một mình hắn cũng vô pháp ngăn cản mọi người vây lên.

“Các vị hãy nghe ta nói.” Thanh niên nâng tay lên làm một tư thế ‘Xin giữ yên lặng’, âm thanh trong trẻo vang lên bên tai mọi người, như năm năm trước truyền phát đoạn tin phỏng vấn tại khu bị thiên tai kia, thanh âm thanh niên vẫn lưu lại mọi người trong lòng, rõ ràng đến tận nay.

“Ta đi đến nơi này mục đích chỉ có một, nhờ các vị thay ta truyền đạt đến toàn bộ người trên thế giới.”

Aslan cảm thấy có người kéo ống tay áo hắn, hắn quay đầu liền đối diện với một ánh mắt nghi hoặc. Lưu Bình An ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ đang hỏi ‘Người đến tột cùng muốn làm cái gì’. Mà hắn thì trả lại một nụ cười ‘Cứ an tâm’.

Lúc này tiếng ồn ào đã đình chỉ, rõ ràng bên ngoài cửa lớn đứng hơn một trăm người, lại cư nhiên lặng ngắt như tờ. Trên người thanh niên có một loại khí thế thực kỳ diệu, làm người khác cảm giác hắn phát ngôn nhất định rất trọng yếu. Vì thế, mọi người đều nín thở chờ đợi thanh âm thanh niên.

Thanh niên tóc vàng hướng tới mọi người nâng hai tay lên, thanh âm trong sáng thuần hậu như gió, xẹt qua tâm mọi người, trong không khí quanh quẩn thật lâu.

“Ta nguyện ý vì nhân loại và nhên nhện biến chủng cùng tồn tại, thay mặt chúng nó truyền đạt thành ý.”

Những lời này giống như tảng đá lớn rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, lại dâng lên tầng tầng sóng triều. Aslan không để ý tới một mảnh ồn ào kia, xoay người bước nhanh đi vào bệnh viện.

Lưu Bình An nhanh chóng theo sau giữ chặt, “Người điên à?”

“Tiểu An, ta điên hay không người không phải rõ ràng nhất sao?” Người sau nháy mắt mấy cái với Lưu Bình An.

“Người đến tốt cùng.....”

Một bàn tay ấm áp cầm tay Lưu Bình An, Aslan tới gần hẳn nhẹ giọng nói: “Tiểu An, Agnes sẽ không sao. Ta cam đoan với người.”

Lưu Bình An kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Aslan, người sau mỉm cười, con người màu xanh biếc tràn ngập tự tin và kiên định, “Người sẽ không lại mất đi bất cứ thứ gì.”

Ấm áp trong nội tâm phát tán, bi thương và đau khổ nặng nề vẫn đặt trong ngực tiêu tan đi. Lưu Bình An không biết dựa vào cái gì mà phải tin tưởng theo như lời đối phương nói. Thế nhưng, hẳn lại tin vô điều kiện.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân rất đông, các lộ truyền thông đương nhiên sẽ không bỏ qua đại tin tức kinh thiên骇 địa này. Cho nên phá tan phòng thủ bệnh viện, đuổi theo.

“A, tới vừa kịp lúc.”

Hai người tăng nhanh cước bộ đi vào phòng bệnh của Agnes Ni Ti. Thiếu nữ im lặng nằm trên giường ngủ say, Smith canh giữ ở bên người nàng, thấy hai người Lưu Bình An tiến vào, lập tức đứng lên.

“Tiểu An. Người đi đâu vậy” Lúc nhìn thấy Aslan phía sau, Smith liền giật mình.

“Tiểu An, người vừa rồi chẳng lẽ đi.....” Smith một phen bất lấy cổ tay Lưu Bình An, đem hẳn kéo ra sau lưng, “Cư nhiên đi toà án quân sự cướp phạm nhân. Người điên hả?”

“Hơn nữa..... Hẳn đã không phải là Aslan.” Ánh mắt Smith xuyên qua cặp kính tơ vàng, tròng thanh niên tóc vàng trước mắt. Tuy rằng bề ngoài nhìn không ra cái gì, nhưng hẳn biết. Bởi vì ngày hôm qua, thời điểm thanh niên được đưa đến sở nghiên cứu làm kiểm tra, hẳn cũng ở tại hiện trường.

“Ta biết! Hiện tại không phải lúc thảo luận loại sự tình này.”

“Đúng rồi. Nhạc phụ đại nhân.”

Smith thiếu chút nữa tưởng mình lảng tai nghe nhầm, khó có thể tin nhìn về phía Aslan, “Người vừa gọi ta là gì?”

“Nhạc phụ đại nhân nha. Ta sẽ chiếu cố tốt Tiểu An.” Người nào đó phi thường nghiêm túc nói.

“Người.....” Smith lập tức xù lông, lại bị Lưu Bình An gắt gao kéo về. Tuy rằng Lưu Bình An cũng hiểu được đầu óc đối phương khẳng định bị nhúng nước, nhưng hiện tại tuyệt đối không phải thời điểm để ý loại sự tình này.

Tiếng bước chân đông đúc đã tới ngoài cửa. Aslan thu hồi nụ cười, con người bích lục đột nhiên biến thành màu vàng kim, con người hẹp dài kỳ dị lại thần bí, làm người khác khó có thể đoán được.

Hắn bảo Lưu Bình An ôm thiếu nữ đến gần, sau đó vươn tay sờ trán thiếu nữ.

“Agnes Ni Ti, người là một hài tử kiên cường. Vì ca ca của người, lại sáng tạo kỳ tích đi.” Hắn vừa nói, trên tay đột nhiên mọc ra vô số sợi tơ dài mảnh kim sắc.

Lúc cánh truyền thông vọt vào phòng, thấy được một tình cảnh khó có thể tin. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, hàng ngàn sợi tơ vàng lấp lánh chậm rãi phủ đầy thân thể thiếu nữ, chậm rãi tiến vào dưới làn da, nối tiếp toàn bộ mạch máu trong cơ thể nàng.

Tơ vàng xinh đẹp phẳng phất dẹt thành một tấm gấm vóc hoa mỹ, phủ trên người thiếu nữ. Lưới tơ dài mỏng từ người thanh niên tóc vàng khuếch tán ra, vòng quanh mọi người, giăng khắp nơi trong căn phòng. Đồng thời, tất cả mọi người ở đây nghe được một khúc ca dao. Đó là bài ca dùng ngôn ngữ cổ xưa hát lên, là thứ ngôn ngữ đã biến mất trong dòng sông lịch sử nhân loại, cho dù nghe không hiểu nhưng lại khiến linh hồn con người cảm thấy quen thuộc và hoài niệm.

Mọi người hoàn toàn quên sợ hãi, chỉ lẳng lẳng nhìn cảnh tượng trước mắt. Đồng thời cũng có hàng vạn người thông qua các phương tiện truyền thông chứng kiến. Khi mọi người phục hồi tinh thần, đang muốn kinh hô, thiếu nữ chậm rãi mở mắt.

Agnes Ni Ti chưa từng mở mắt lần nào. Trước mắt nàng vĩnh viễn là một mảnh hắc ám. Thế nhưng hiện tại lại cảm thấy trước mắt là một mảnh kim quang sáng lạn. Đó là một đôi mắt vàng kim, phi thường xinh đẹp, ôn nhu thật sâu.

Sau đó, nàng trông thấy ca ca của mình. Con người màu lam nhạt như bầu trời tràn ra nước mắt trong suốt.

“Ca ca..... Anh thật giống như em tưởng tượng.” Nàng vươn tay xoa hai má Lưu Bình An, người sau gắt gao cầm tay nàng, nước mắt rớt cuộc nhện không được rơi xuống.

“Agnes, Agnes.....” Hắn gắt gao ôm lấy muội muội, cảm giác vui sướng ngỡ mất đi nay tìm lại được này cơ hồ muốn phá vỡ lồng ngực. Hơn nữa muội muội thế nhưng còn khôi phục thị lực, đây đúng là kỳ tích.

Ở đây không ít người đều vì kỳ tích này kích động đến rơi nước mắt. Nhưng chuyện càng không thể tin được vẫn tiếp tục phát sinh. Aslan cúi lưng vươn tay với thiếu nữ, “Thiếu nữ mỹ lệ nha, người nguyện ý bước ra một bước chân kỳ tích hay không?”

“Đi?” Lưu Bình An cùng Agnes Ni Ti đều kinh ngạc nhìn Aslan. Thế nhưng Agnes Ni Ti lại không chút do dự cầm tay Aslan. Người sau gật đầu với Lưu Bình An, làm ca ca, hắn đương nhiên sẽ tôn trọng quyết định của muội muội, buông nàng ra.

Thiếu nữ dưới sự nâng đỡ của Aslan ngồi dậy, hai chân trần chạm lên mặt đất. Mọi người đều biết, Agnes Ni Ti bị mắc chứng khí quan suy kiệt khiến cho nàng bán thân bất toại, căn bản không thể đi lại. Nhưng hiện tại, đôi chân gầy yếu kia lại miễn cưỡng có thể đứng thẳng trên mặt đất. Hơn nữa còn bước về phía trước một bước nhỏ.

Nhưng bởi vì tê liệt thời gian lâu, hai chân tạm thời căn bản không thể chống đỡ lâu lắm, chỉ đi ra một bước liền thiếu chút nữa té ngã. Song việc này cũng đã khiến nàng hân hoan vô cùng.

“Ta có thể đi! Ta có thể cử động! Người là thần, đúng không? Cảm ơn người!”

Trong phòng tràn ngập thanh âm thiếu nữ hân hoan, có rất nhiều người trước TV hoặc phương tiện truyền thông khác cũng đồng thời hoan hô. Mà kỳ tích này cũng tại nhân tâm của nhiều người gieo xuống một hạt giống hy vọng. Chứng khí quan suy kiệt cư nhiên có thể chữa khỏi, đó không thể nghi ngờ là mang đến niềm hạnh phúc cực lớn cho người bệnh cùng với người nhà của họ trên toàn thế giới.

Aslan giao thiếu nữ cho Lưu Bình An, xoay người đi đến trước mặt cánh truyền thông, ánh nắng xuyên qua cửa sổ dừng trên người hắn, những sợi tơ vàng bốn phía lưu động từng chút ánh sáng một. Làm người ta liên tưởng đến vị thần mang đến hạnh phúc cho mọi người trong kinh Thánh.

“Ta đã bày tỏ thành ý của chúng ta. Nhân loại nha, các người trả lời thế nào?”

Lúc này, người ở đây mới nhớ tới, người thanh niên trước mắt này vừa phóng ra tơ nhện. Hơn nữa con người hẹp dài kim sắc kia cũng tuyệt đối không phải nhân loại có thể có được.

Nhưng lời hắn vừa nói rằng đại biểu nhân nhện biến chủng nguyện ý cùng nhân loại hòa bình tồn tại, có thể tin tưởng hắn không?

Đang lúc mọi người do dự, ngoài hành lang vang lên một trận ầm ĩ. Các phóng viên đứng ngoài cửa bị ai đó thô lỗ đẩy ra, binh lính mặc quần phục đen tuyền xông vào, đem thanh niên đoàn đoàn bao vây. Súng lên đạn đồng loạt nhắm ngay thanh niên.

Một thanh âm tràn ngập tàn nhẫn truyền đến, “Phạm nhân chạy án, một khi phát hiện tung tích có thể lập tức bắn hạ.”

Benjamin vừa nói vừa chậm rãi đi vào phòng, giơ tay lên, “Nổ súng!”

Tác giả có lời muốn nói: Văn này sắp phải kết thúc a.....tat

131. Chương 162: Lao Tới Chiến Trường

162, lao tới chiến trường

Lưu Bình An giờ súng lên còn chưa kịp bóp cò, một tiếng súng đã vang lên, thiếu nữ thét chói tai, mọi người kinh hô. Mặt đất lưu lại một bãi máu tươi, mọi người vẫn kinh hồn chưa định, mà binh lính bị trúng đạn đã tê liệt ngã xuống đất.

Thanh niên tóc bạch kim như mị ảnh không biết từ chỗ nào chạy ra, nâng súng che trước người Aslan.

Bị khí thế sắc bén như đao của thanh niên tóc bạch kim ép tới mức không ngừng lui về phía sau, Benjamin lập tức mệnh lệnh cho cấp dưới của mình, “Đào phạm chống lại lệnh bắt, tử hình ngay tại chỗ. Đồng phạm cũng đồng tội.”

Bọn lính đem họng súng nhắm ngay Gavin, không khí căng thẳng giống như tên đã lên cung, tất cả mọi người ở đây không khỏi ngừng hô hấp.

“Dừng tay!”

Một thanh âm thuần hậu vang dội, giống như sư tử hống, xé rách không khí căng thẳng này. Nam tử cao lớn mặc quân phục màu lam đậm đi vào phòng. Cặp mắt thâm thúy làm người khác nghĩ đến biển xanh vô bờ bến, chợt lóe lên tia lửa sáng ngời, đáng người anh tuấn như ngọn núi cao sừng sững trên đại địa.

Trên người hắn tựa hồ có một loại khí thế to lớn, làm người ta nghiêm nghị kính nể. Mọi người không tự giác nhường đường cho hắn.

Benjamin nhìn thấy người nọ lập tức tiến lên kính một quân lễ, “Nguyên soái.”

Brian tựa hồ không chú ý hắn, mà đem tầm mắt dừng trên người thanh niên tóc đen đang ôm thiếu nữ. Trong nháy mắt trong con ngươi thâm u kia nổi lên ôn nhu, biểu tình nghiêm túc cư nhiên có điểm trở nên mềm mại.

Lưu Bình An nhìn hắn đến rõ ràng chấn động, nghĩ rằng: Hắn sao lại ở đây?

Brian gật đầu với Lưu Bình An, sau đó quay đầu dùng ánh mắt lợi hại chỉ hướng Benjamin, “Benjamin * Andrew Liệt trung tướng.”

“Có!”

“Người ở trong này làm cái gì?”

Benjamin biết quan hệ của Brian và Lưu Bình An, cũng biết quan hệ không đơn giản của Brian cùng nhà Elvis, thế nhưng cho dù hắn là nguyên soái cũng không có quyền ngăn cản bọn họ tước nã phạm nhân.

“Tước nã phạm nhân quân sự.”

“Vậy mấy họng súng đó là chuyện gì?”

“Bởi vì phạm nhân chống lại lệnh bắt, cho nên quyết định tử hình ngay tại chỗ.” Sau đó Benjamin còn chuyển ra điều lệ quân pháp. “Nguyên soái, ta có quyền cũng có trách nhiệm làm như vậy.”

“Thực đáng tiếc, hiện tại người không có quyền lợi này.”

Đại khái đoán được tình huống không ổn, Benjamin sắc mặt đột nhiên biến đổi, “Nguyên soái.....”

Brian làm thủ thế, nhóm binh lính luôn canh giữ bên ngoài tràn vào đem súng và phù hiệu của Benjamin thu đi. Sau đó đeo còng tay cho hắn, áp giải hắn ra khỏi phòng bệnh.

“Chờ một chút! Nguyên soái, người không thể lạm dụng tư quyền như vậy..... Ta muốn hướng toà án quân sự chống án!”

Brian cười lạnh, “Thực đáng tiếc, hiện tại tòa án đang đợi người đứng lên đài bị cáo. Chúng ta có đầy đủ nhân chứng và vật chứng, người mấy năm nay luôn luôn làm việc cho địch nhân. Không chỉ tiết lộ cơ mật Tướng quân bộ cho nhèn nhện biến chủng, còn phối hợp với nhèn nhện ám sát không ít tướng lãnh.”

Benjamin sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, miệng vẫn cứng rắn khẳng định mình là oan uổng. Nhưng lúc một nam tử đi đến bên người Brian, sắc mặt hắn tái xanh, lập tức ngậm miệng.

Người nọ là An Nam * Andrew Liệt, Benjamin chửi ầm lên. Nhưng An Nam chỉ dùng biểu tình lạnh lùng nhìn chú của mình.

“Thực xin lỗi, chú. Ta tuy rằng cũng họ An Đức Lỗ Liệt, thế nhưng, ta là nhân loại. Chán ghét nhất chính là loại gia hỏa giống như người, đem linh hồn bán cho lũ nhèn nhện.”

Benjamin rốt cuộc đành chỉ tiếng mắng, đột nhiên cúi đầu xuống cười lạnh, “Ha ha.....”

“Các người cứ việc đặc ý đi. Rất nhanh nơi này hết thấy đều sẽ hóa thành tro bụi, ai cũng trốn không thoát đâu!” Hắn ngẩng đầu lên điên cuồng cười to, An Nam mày cũng không thêm cau một chút, dùng lực gõ trán hắn, sau đó dẫn đầu binh lính áp giải hắn khỏi phòng bệnh.

Nhưng trong hành lang lại vẫn quanh quẩn tiếng hắn cười cùng với câu kia ‘Các người ai cũng trốn không thoát đâu’.

Đại bộ phận mọi người đứng bên ngoài đều tưởng rằng mình đang trong một hồi mộng mị kinh tâm động phách. Khi bọn hắn tỉnh ngộ lại, muốn vọt vào trong phòng phỏng vấn, rất đông binh lính xông lại đuổi toàn bộ bọn họ ra ngoài.

Trong phòng trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh vô thanh. Brian đi đến trước mặt Lưu Bình An, vươn tay ra với hắn.

“Tiểu An.....”

Thanh niên cứ nhiên theo bản năng né tránh bàn tay kia, khiến Brian khẽ nhíu mày.

“Tiểu An, người còn chưa chịu tha thứ cho ta sao?” Nam tử tại trước mặt Lưu Bình An quỳ một gối xuống.

“Ngu ngốc! Người đang làm cái gì nha?” Tuy rằng đối phương là ông đực của mình, thế nhưng cũng là nguyên soái a. Hắn như thế nào có thể để đối phương quỳ gối trước mặt mình? Vội vàng buông Agnes ra, tay nắm quần áo Brian kéo lên.

“Mau đứng lên!”

“Người đồng ý tha thứ ta?” Mắt đối phương nổi lên một trận vui sướng.

“Ta vì cái gì phải tha thứ người? Đứa ngốc!” Nhìn con người đối phương lại lần nữa ảm đạm, Lưu Bình An nhỏ giọng nói: “Người vốn không có làm sai chuyện gì.....”

“Người không giận ta sao? Tốt quá.” Không đợi Lưu Bình An đáp lại, nam tử mở miệng cười thật là tươi, một phen ôm đối phương.

“Ngu ngốc! Mau buông tay ra! Agnes còn đang ở bên cạnh.....”

Sau đó Gavin cũng muốn gia nhập, hướng bọn họ đánh tới, sau đó Smith phát cáu, hiện trường càng thêm hỗn loạn. Náo loạn trong chốc lát, Lưu Bình An phải nổi xung lên, bọn họ mới chịu buông ra.

Aslan vẫn duy trì mỉm cười, nhưng con người nhìn chăm chú Brian lại mang theo điểm trào phúng, “Đại thúc, người tới chậm.”

“A, là người quá xao động, tiểu quý.” Brian khoanh tay, khoe miệng cong lên, trong giọng nói rất có điểm cảm giác trưởng bối giáo huấn hậu sinh.

Lưu Bình An khó hiểu nhìn bọn họ, “Các người đang nói cái gì nha?” Đầu óc lập tức chột lóe một ý niệm, chẳng lẽ bọn họ đã sớm vạch kế hoạch cả rồi?

“Các người là lúc nào.....”

Tiếng chưa dứt, điện thoại Brian đột nhiên vang lên. Sau khi hắn nghe điện thoại, biểu tình nháy mắt trở nên nghiêm túc. Khép lại di động, ngẩng đầu nhìn Aslan. Người sau đây mặt biểu tình sáng tỏ, “Bọn họ đến đây sao?”

Brian trầm mặc gật nhẹ đầu, xoay người đi ra phòng bệnh. Lưu Bình An không rõ ràng cho lắm, nhưng trực giác nói cho hắn biết tuyệt đối có sự tình trọng đại phát sinh.

“Đến tốt cùng phát sinh chuyện gì vậy?”

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng mọi người kinh hô, có người lớn tiếng nói: “Trời ơi, nhên nhện biển chủng phát động tổng công kích.”

Lưu Bình An lập tức mở TV trong phòng, chỉ thấy tất cả các kênh đều đang chiếu cùng một tin tức: Cách thủ đô hơn một trăm km, mặt biển đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhên nhện biển chủng. Nước biển màu đen biến thành một mảnh đen đỏ đan xen.

Mà tại hoang mạc phương Bắc cũng vọt tới quân đoàn nhên nhện rất đông. Số lượng kia tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu. Chúng nó lấy tốc độ không tưởng được nhanh chóng thẳng tiến hướng tới thủ đô.

Truyền thông cơ hồ đều đánh ra tiêu đề ‘Nhên nhện phát động tổng công kích’ ‘Tận thế nhân loại’ vân vân. Nhưng có kênh radio vẫn phát sự tình đã phát sinh trong bệnh viện trực thuộc Quân bộ.

Mà tại hoang mạc phương Bắc, phía trước quân đoàn nhên nhện, đột nhiên xuất hiện một cơ giáp giống như cự thú. Cuồng sư, đó là cơ giáp của Fitzgerald.

Lưu Bình An đứng bật dậy, xoay người hướng bên ngoài đi. Smith một phen giữ chặt hắn, “Tiểu An, người muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là đi tiền tuyến.”

“Rất nguy hiểm đó. Người là ông chúa, chúng ta hiện tại chỉ có một mình người là ông chúa. Hơn nữa, Agnes vừa mới.....”

“Cho nên ta càng phải đi.” Lưu Bình An vịn bụng tay Smith ra, “Ta là quân nhân, ta muốn bảo hộ người quan trọng nhất của mình.” Hắn quay đầu nhìn về phía muội muội, “Agnes, ca ca tuyệt đối sẽ không để đám quái vật này thương tổn người.”

Con người màu lam nhạt trong veo của Agnes Ni Ti nhìn chăm chú vào Lưu Bình An, sau đó dùng lực gạt đầu. “Ca ca, ta sẽ chờ người trở về.”

“Smith, Agnes Ni Ti liền giao cho người. Giúp ta chiếu cố nàng thật tốt, nhờ người.”

“Không cần nhờ ta cũng sẽ làm như vậy.” Smith biết không thể ngăn cản thanh niên, hắn vốn thuộc về chiến trường. Hắn chuyển hướng Aslan, “Uy, người vẫn là ông đức đi? Phải bảo vệ ông chúa của mình cho tốt đó, biết không?”

“Đương nhiên, nhạc phụ đại nhân. Người an tâm thoải mái giao hắn cho ta đi.”

Smith và Lưu Bình An đồng thời xù lông, người này thật sự là giành giật từng giây nhằm chiếm tiện nghi nha. Không đợi bọn họ kịp mắng, Aslan đã lôi Lưu Bình An bước ra khỏi phòng. Gavin lập tức theo phía sau bọn họ.

Các phóng viên bị cách ly mấy chục mét khỏi cửa lớn bệnh viện. Bọn họ vừa đi ra cổng, một trận cuồng phong thổi tới, trên trời xuất hiện một phi cơ quân dụng loại nhỏ. Phi cơ lên xuống vòng góc đáp xuống trước mặt bọn họ, Hassan từ cabin nhảy ra.

“Aslan đại nhân!” Hắn kích động đến rơi nước mắt.

“Tuy rằng ta cũng rất muốn ôn lại chuyện cũ với người. Bất quá, tình thế hiện tại không cho phép. Chúng ta lập tức xuất phát đi.” Aslan vỗ vỗ bờ vai của hắn, người sau dùng lực gạt đầu.

Aslan nhảy lên phi cơ, vươn tay với Lưu Bình An. Ngay lúc Lưu Bình An nắm lấy cánh tay kia, hắn nghe được phía sau truyền đến tiếng ca. Agnes Ni Ti được Smith nâng, đứng ở cửa lớn bệnh viện cất tiếng hát.

[suil, suil, suil a ruin.....]

[suil go sochair agus suil go ciúin]

Thiếu nữ không thể biểu đạt tình cảm tràn đầy trong ngực mình, chỉ có thể thông qua tiếng ca của nàng truyền đạt ra. Mỗi lần Lưu Bình An lên chiến trường, nàng đều hy vọng mình có thể tự mình đưa hắn đi. Thế nhưng bởi vì nguyên nhân thân thể, mà nguyện vọng này không thể thực hiện.

Thế nhưng hiện tại nàng có thể làm được. Nàng hát ca không chỉ vì riêng ca ca của mình, cũng là vì đưa tiễn các chiến sĩ bảo vệ gia viên.

Các chiến sĩ nha, chúc các người khải hoàn trở về!

Tác giả có lời muốn nói: đêm ngược thời gian kết thúc.....

132. Chương 163: Hướng Tới Tương Lai

163, hướng tới tương lai

Trên căn cứ không trung Lạp Phổ Tháp một mảnh bận rộn, tất cả mọi người đang khẩn cấp tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Một chiếc phi cơ loại nhỏ đáp xuống giàn giáo, tiến nhập vào khoang thuyền.

Vừa từ cửa phi cơ nhảy ra, thứ đầu tiên mắt Lưu Bình An thấy là cơ giáp màu đen đứng giữa khoang thuyền – hắc võ sĩ. Mà điều khiển viên Edward của nó một thân trang phục điều khiển đen tuyền, tùy thời chuẩn bị xuất phát.

Đối phương tựa như cảm giác được Lưu Bình An nhìn chăm chú, lập tức xoay người lại, đi tới chỗ bọn họ. Edward nhìn thoáng qua Aslan, người sau hướng hắn làm một quân lễ.

“Huấn luyện viên.”

Con người bích lục nhìn Edward, người sau cũng dùng ánh mắt nghiêm khắc xem kỹ đối phương. Giữa hai người không khí ngưng trọng, có loại cảm giác hết sức căng thẳng. Lưu Bình An đang muốn mở miệng, Edward đã mở lời trước.

“Người là Aslan hay nhền nhện?”

“Tùy người cho rằng thế nào.”

“Người tiểu tử phiền toái này.” Edward hừ hừ hai tiếng, sau đó cong khóe miệng, vươn tay với hắn, “Hoan nghênh trở về.”

Cảm giác thanh niên cho hắn đã cải biến. Thời điểm y mỉm cười sẽ tạo cho người khác cảm giác vừa quen thuộc vừa hoài niệm, thế nhưng sức mạnh cùng với khí tức mà thanh niên thao túng lại là xa lạ như vậy.

Bất quá, chỉ cần đạt được ông chúa tán thành, tức là đồng bạn của họ. Tuy rằng thật sự thực ghen tị, nên cứ đánh giá cho rằng hắn là thể dung hợp của Aslan cùng nhền nhện đi.

Aslan nắm bàn tay hắn vươn ra, cong khóe miệng, “Cảm ơn người, huấn luyện viên. Vẫn luôn chiếu cố Tiểu An, hiện tại.....” Hắn đưa tay khoát lên vai Lưu Bình An, kéo người vào trong lòng mình, “Ta sẽ chiếu cố hắn thật tốt. Cho nên, người liền an tâm đi chiến đấu đi.”

Nghe ra ý tứ trong lời đối phương nói, Edward nổi khùng. “Người tiểu tử này, đừng vội đắc ý vênh váo, ta mới không giống như người vậy, ta nhất định sẽ trở về cùng Tiểu An trải qua ‘Tính’ phúc sinh hoạt.”

“Tốt nhất là như thế.” Tùy ý Lưu Bình An cứ việc dùng lực nhéo bàn tay Aslan khoát trên vai hắn, nhưng người sau hoàn toàn không thèm để ý, vẫn duy trì tư thế mỉm cười muốn ăn đòn kia.

Lúc này radio vang lên, quân đoàn của Edward đã chuẩn bị hoàn tất, lập tức xuất phát. Edward nhìn về phía Lưu Bình An, người sau cũng đang nhìn chăm chú vào hắn.

“Tiểu An.....” Edward quỳ một gối, “Nữ vương diện hạ thân ái của ta, thỉnh cho ta một lời chúc phúc khải hoàn đi.”

Cổ áo Edward đột nhiên bị người kéo, khiến hắn không thể không ngẩng đầu lên. Tiếp đó thỉnh linh một cái hôn nóng bỏng liền ấn xuống. Đầu lưỡi giao triền, khiêu khích mỗi một nơi mẫn cảm trong khoang miệng hắn. Hương vị nồng đậm đặc thù trên người ông chúa chiếm đầy hô hấp của hắn. Trong thân thể giống như có một đoàn hỏa diễm, khoái cảm tràn ngập các giác quan, hô hấp hắn bắt đầu trầm trọng không ổn.

Muốn càng nhiều hơn nữa, muốn đụng chạm vào càng sâu hơn nữa!

Edward hai tay gắt gao ôm Lưu Bình An, bị động thành chủ động, tham lam mút vào. Hai người không coi ai ra gì nóng bỏng mà hôn khiến không ít bọn lính đều đỏ mặt. Có lão binh bị bắt đầu huyết sáo ồn ào.

Khi tay Edward chuẩn bị tiến vào quần áo Lưu Bình An, đột nhiên bị dùng lực đẩy ra.

“Muốn nhiều hơn mà nói thì hãy sống sót trở về đi.”

Nhìn thanh niên khí tức không ổn, hai má phỉm đỏ ửng, Edward đứng lên hôn một cái lên trán hắn. “Ta nhất định sẽ trở về, Tiểu An.”

Edward suất lĩnh quân đoàn đi trước tới bờ biển phía nam, trợ giúp hải quân. Mà tại vùng biển phía nam hiện giờ, chiến hạm hải quân Liên Minh đã cùng nhện nhện biển chủng triển khai chiến đấu kịch liệt.

“Pháo cao hạt năng lượng lớn, phát xạ!” Trên chiến hạm hải lực lưỡng hình, quan chỉ huy thân mặc quân phục hải quân màu trắng rút trường kiếm ra, muốn cùng nhện nhện quyết một trận tử chiến.

“Pháo hạt đồng thời phát xạ, đã trúng mục tiêu. Quá tốt, nhện nhện biển chủng tiền phương toàn bộ bị diệt.” Phó quan nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng lại vang lên thanh âm lính trinh sát nôn nóng: “Hạm trưởng, radar phát hiện rất nhiều nhện nhện xuất hiện phía sau hạm đội.”

“Cái gì?” Phó quan quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, “Là lúc nào thì vòng đi qua?”

“Đừng kích động!” Thanh âm quan chỉ huy trầm ổn bình tĩnh tựa hồ cấp cho các bộ hạ ăn một viên thuốc an thần, hắn quay đầu nhìn về phía quan tham mưu, “Người thấy thế nào?”

“Chúng nó không để ý chúng ta, là vì muốn lên bờ. Sau khi lên bờ từ nơi này thì chính là cảng Liên Vân, cách thủ đô rất gần.” Quan tham mưu ngẩng đầu nhìn quan chỉ huy, “Vân Thư, chúng ta nhất định phải ngăn cản chúng nó lên bờ.”

Con người luôn bình tĩnh thâm u của Vân Thư nổi lên một tia gợn sóng, nhưng rất nhanh liền bị sự kiên định thay thế. Hắn bảo lính thông tin chuyển liên lạc đến đội trưởng đội hải quân lục chiến.

“Jack, nhện nhện nhiều đến phía sau chúng ta rồi. Tuyệt đối không thể để cho bọn chúng lên bờ, các người hiện tại lập tức xuất kích.”

“Bổn đại gia đang chờ giờ khắc này đây!” Từ máy liên lạc truyền đến thanh âm tràn ngập năng động của Jack, “Các huynh đệ, kế tiếp đến phiên chúng ta lên sân khấu a!”

Đầu kia máy liên lạc truyền đến thanh âm binh lính ý chí chiến đấu dâng trào. Biết đối phương sắp cúp máy, Vân Thư nhanh chóng gọi đối phương: “Jack!”

“Cái gì? Làm sao vậy, Vân Thư?”

“Nhện nhện dốc toàn bộ lực lượng, lần này rất có khả năng là trận quyết chiến cuối cùng. Người nhất định phải cẩn thận.”

“Ta biết rồi.” Jack cong khóe miệng, con người cũng nổi lên ôn nhu, nhẹ giọng nói vài câu vào máy liên lạc.

“Đội hải quân lục chiến xuất động! Hạm trưởng.....” Phó quan đang đợi mệnh lệnh từ quan chỉ huy, lại phát hiện hạm trưởng luôn luôn bình tĩnh, gấp bất cứ chuyện gì đều có thể lấy tâm tính bình tĩnh mà đối đãi của bọn họ cư nhiên mặt đỏ tai hồng.

“Hạm trưởng, người có khỏe không?”

Phục hồi tinh thần, Vân Thư cảm thấy có điểm quần bách, cư nhiên bởi vì đối phương nói vài câu mà cũng sờ. “Mở ra toàn bộ hỏa lực trợ giúp bọn họ!”

“Hạ trưởng, tin tức tốt! Quân đoàn số 18 tiến đến trợ giúp.”

“Hắc vô sĩ! Là hắc vô sĩ a!” Đồng thời, trong đội hải quân lục chiến đã xuất phát, có đội viên nhìn thấy cơ giáp màu đen uy phong lẫm lẫm đứng trên bãi nước cạn, không khỏi hưng phấn hô to.

“Cái đám tiểu tử này, cũng không thể bại bởi bọn họ nga! Chúng ta lên!” Jack ra lệnh một tiếng, rất nhiều xe bọc thép lưỡng hình cùng với chiến xa trên biển nhằm phía quân đoàn nhên nhện đông nghìn nghịt xông tới.

Không quân hướng tới chỗ dày đặc nhất của quân đoàn nhên nhện mà ném bom. Dòng thủy triều đen biến thành dập nát. Hai chiếc chiến cơ xẹt qua tầng trời thấp phía trên quân đoàn nhên nhện đen kịt, một trận bắn phá. Về nên độ cong xinh đẹp, bay lên thiên không.

“Thật là, chúng ta đều không có cơ hội biểu diễn.”

“Đúng vậy nha, đại thúc đem tất cả màn ảnh đều đoạt đi.”

Thanh âm hoạt bát của cặp song sinh lập tức bị một trận rống giận che phủ, “Hai tên các người, nghiêm túc một chút cho ta. Mệnh lệnh phát động tổng công kích đã hạ đạt rồi.”

“Tiểu Kỉ Vũ, đừng hung dữ như vậy mà.”

“Đúng nha đúng nha, nếu chúng ta xử lý được một ngàn con nhên nhện mà nói, đêm nay người liền ngoan ngoãn ‘thưởng’ cho chúng ta nga.”

“Ngu ngốc!” Người bên đầu kia máy liên lạc mặt đã đỏ như muốn nhỏ máu. Đoạn thông tin này không thể để ai khác nghe được. Từ lục quân chuyển sang không quân, hẳn cũng không phải là vì để bị hai người này đùa giỡn đâu.

Kỉ Vũ quay đầu báo cáo với quan chỉ huy chiến hạm không trung: “Chiến cơ đã xuất động toàn bộ. Hơn nữa còn có cơ giáp lục quân, chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối.”

“Tốt. Quan tham mưu, dù sao có người ở đây, chúng ta nhất định sẽ đánh thắng trận này a.” Quan chỉ huy nháy mắt mấy cái với Kỉ Vũ, sau đó mệnh lệnh pháo thủ trên chiến hạm hướng tới nhên nhện nã pháo.

Mà tại hoang mạc phía Bắc thủ đô, cơ giáp Cuồng sư đang lâm vào khổ chiến. Vô luận đánh ngã bao nhiêu nhên nhện biến chủng, đám quái vật đen thui này vẫn không ngừng trào ra. Bị lửa đạn dày đặc quét ngang qua, nhên nhện lại vẫn như thủy triều xông đến. Hỏa lực trợ giúp bọn họ rõ ràng đã có điểm không đủ.

“Thiếu tướng Fitzgerald, cứ tiếp tục như vậy năng lượng của chúng ta sẽ không đủ.”

Thanh âm phó quan nôn nóng từ máy liên lạc truyền tới, Fitzgerald một quyền đem con nhên nhện to đang đang nhào tới đâm bay, hô to vào máy liên lạc: “Bảo bộ hậu cần nghĩ biện pháp. Đem toàn bộ nguồn điện không cần thiết trong chiến hạm tắt đi.”

“Cho dù như thế, cũng chỉ có thể chống đỡ thêm mười phút. Thiếu tướng, chúng ta tạm thời lui lại đi.”

“Không thể được!” Fitzgerald cơ hồ là rống tới máy liên lạc, “Tuyệt đối không thể lui. Nơi này cách thủ đô quá gần. Phía sau chúng ta chính là thành phố Mạc Lợi, vượt qua đó là liền tới ngoại thành thủ đô.”

Căn cứ bọn họ thất thủ, phải lui lại, ở nơi này nhận được trợ giúp từ thành phố Mạc Lợi, vì thế ở đây đón đánh nhên nhện. Nếu lại lui nữa, thành Mạc Lợi sẽ lập tức bị nhên nhện san bằng. Sau đó thủ đô sẽ ngập tràn nguy cơ.

“Đáng giận!” Fitzgerald nổi giận gầm lên một tiếng, bắp thịt mạnh mẽ của Cuồng sư ngạnh sinh sinh xé nát con nhên nhện trước mắt thành mấy khối.

“Tuyệt đối không thể lui lại! Nhất định phải tử thủ, ai vi phạm, quân pháp xử trí.”

“Vâng!” Phó quan giọng nói tràn ngập quyết tuyệt, “Thiếu tướng, chúng ta cho dù hy sinh tính mạng cũng phải bảo vệ nơi này!”

“Hảo huynh đệ! Chúng ta cùng đồng sinh cộng tử!” Bọn họ nhất định phải giữ vững nơi này, thắng đến khi viện quân đến. Tuyệt đối không thể để nhèn nhện tới gần thủ đô. Người quan trọng nhất của hắn còn đang ở thủ đô.

Tiểu An, ta nhất định phải bảo hộ ngươi!

“Fitzgerald ngu ngốc! Chỉ biết một người liều chết chống đỡ, chết bao nhiêu lần cũng không đủ.”

Fitzgerald còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác, nhưng đèn máy liên lạc tỏa sáng nhắc nhở hắn, thanh âm kia là thật sự tồn tại.

“Tiểu An?”

“Mau tránh ra! Chớ ngốc.”

Cơ giáp Cuồng sư thối lui về phía sau, một đạo bóng trắng từ trên trời giáng xuống, ngân quang chớp động trước mắt. Một mảng lớn nhèn nhện bị chém thành hai nửa. Cơ giáp màu trắng viền vàng, cầm trong tay trường kiếm laser, động tác ưu nhã, giống như vị Thánh Kỵ Sĩ cao quý.

“Thiếu tướng, viện quân đến.” Thanh âm phó quan kích động không thôi truyền đến, căn cứ không trung khổng lồ Lạp Phổ Tháp xuất hiện tại trên không hoang mạc. Mà Fitzgerald lại chỉ nhìn chăm chú vào người đứng trên bàn tay cơ giáp.

Thanh niên mặc quân phục màu lục đậm, tóc đen trong không trung nhẹ phất. Thanh niên nhẹ nhàng nhảy xuống, một kiếm đem nhèn nhện trên mặt đất trảm thành hai nửa. Thân ảnh nhẹ nhàng nhập vào quân đoàn nhèn nhện như dòng thủy triều đen.

Tim Fitzgerald lập tức đập mạnh, đánh bay hết nhèn nhện ngăn cản mình, tiến lên. Vài đạo lam quang chợt lóe, nhèn nhện bốn phía quanh thanh niên bị bắn thủng. Lưu Bình An quay đầu nhìn lại, xa xa cơ giáp màu bạc nâng súng, nhắm ngay nhèn nhện đánh về phía hắn.

Connor vì nhóm ông được chế tạo cơ giáp chuyên biệt, vô luận là ngoại hình hay tính năng đều hoàn toàn phù hợp đặc điểm của bọn họ.

“Chuẩn bị lâu như vậy, rốt cuộc toàn bộ đều bước trên chiến trường rồi!” Connor đứng trước màn hình hiển thị quan khán tình hình chiến đấu, hưng phấn mà kêu to, “Cố gắng nha, các vị!”

“Tiểu An, ngươi nghe được tiếng ta không?” Thanh âm ôn nhu xuyên qua máy liên lạc truyền vào tai Lưu Bình An, thanh âm quen thuộc kia khiến hắn trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm kỳ dị.

“Ta nghe, Aslan.” Lưu Bình An giải quyết nhèn nhện bên người, Cuồng sư ở bên cạnh thủ vệ hắn. Hắn quay đầu nhìn về phía cơ giáp màu trắng. Hắn cứ nhiên có thể cảm thấy người trong khoang điều khiển đang mỉm cười với hắn.

“Chúng ta nhất định sẽ thắng lợi.”

Thanh âm quen thuộc, ngôn ngữ quen thuộc, trong nháy mắt phảng phất về tới năm năm trước. Năm năm thời gian tựa hồ căn bản chưa hề trôi qua. La Cơ tươi cười, thanh âm Lý Duy, hết thấy đều tựa hồ chỉ là chuyện của ngày hôm qua.

Vì vô số sinh mệnh đã hy sinh, bọn họ nhất định sẽ thắng lợi!

Cơ giáp màu trắng giơ cao trường kiếm lên bầu trời, “Các đồng bạn nguyện ý đi theo ta, đứng lên đi. Chiến thắng kẻ thù của các ngươi.”

Dưới cát vàng bò ra từng con nhèn nhện màu vàng kim, hình thể hơi nhỏ một chút, ước chừng lớn nhỏ cỡ như ô tô, số lượng cũng không nhiều. Thế nhưng lũ nhèn nhện đen lại tựa hồ cảm thấy sợ hãi, không ngừng lui về phía sau. Nhèn nhện kim sắc nhanh chóng phủ đầy thủy triều đen, tiến hành điên cuồng công kích đám nhèn nhện biến chủng màu đen.

Quân Liên Minh cũng vì cái trường hợp này mà trợn mắt há hốc mồm. Lúc này tất cả chiến hạm cùng với xe bọc thép đều truyền đến thông tin của nguyên soái Brian.

“Các vị, tin tưởng mọi người đều thấy được. Nhèn nhện kim sắc đang giúp đỡ chúng ta, chính theo như lời Aslan * Elvis, chúng nó mang theo thành ý mà đến. Như vậy, nhân loại chúng ta trả lời là gì đây?”

Đoạn thông tin này không chỉ truyền bá trong quân đội, mà còn thông qua toàn bộ phương tiện truyền thông hướng tới người trên toàn thế giới, bao gồm Đế Quốc. Chuyện này làm trong lòng mọi người khởi lên sóng to gió lớn. Kìa quả thực là đảo điên nhận thức của nhân loại từ xưa tới nay. Nhân loại có thể cùng tồn tại với nhèn nhện sao?

“Ta nguyện ý tin tưởng!” Trước màn hình lớn ở quảng trường Aliya tụ tập không ít quần chúng. Trong đó một thiếu nữ ngồi xe lăn hô to. “Ta nguyện ý tin tưởng Aslan đại nhân!”

Hòa bình vẫn luôn là điều nhân loại khát vọng.

Đã đạt tới hiệu quả trong tưởng tượng, Brian đứng lên, vung tay, “Toàn quân phát động tổng công kích, xung phong!”

Quân đội nhân loại nhằm phía quân đoàn nhèn nhện đen kịt, trong đó nhèn nhện kim sắc cũng hiệp trợ bọn họ công kích. Mà nhèn nhện đen thì liên tục bại lui, giấy dựa sắp chết.

Đế đô vọng tinh dài, Douglas phần nộ đem tất cả mọi thứ trên bàn quét xuống đất.

Tái Á đáng giận! Ta nhất định phải giết ngươi.

[Chúng ta đã bại rồi, Douglas. Thừa nhận đi.]

Thanh âm như khối băng va chạm vang lên trong đầu, Douglas càng nổi cơn giận dữ. “Tuyệt đối không có khả năng, ngươi còn bao nhiêu binh lực, toàn bộ xuất động đi.”

[Đã là toàn bộ. Ta đã mệnh lệnh chúng nó lui lại.]

“Cái gì? Không thể, ta không cho phép! Elias, nếu lần này bại rồi, ngươi biết cảnh ngộ của nhèn nhện các ngươi sẽ thế nào không?”

[Ta biết.....]

“Ngươi không phải nói chúng ta sẽ cùng nhau thống trị toàn bộ thế giới sao?” Tới bước này, ván cờ của hắc cũng chỉ thiếu một bước nữa liền hoàn thành. Tuyệt đối không thể hủy ở nơi này.

Lúc hắc còn rất nhỏ đã biết, có một con nhèn nhện ở trong thân thể hắc. Nhưng hắc không sợ hãi, hắc biết mình có thể khống chế nó.

“Ta sẽ có được thế giới này, trở thành vương giả của thế giới. Đến thời điểm đó, các ngươi sẽ không cần lại trốn trốn tránh tránh mà sống, cũng không cần đứng trong thế giới hoang vu, chỉ trông vào việc ngẫu nhiên đánh lên mà kiếm được thức ăn nữa.”

“Hiệp trợ ta đi, giúp ta đạt được thế giới này. Như thế nào?”

Nhện vương tin lời hắc, hiệp trợ hắc diệt trừ kẻ chống đối. Sau khi hắc thông qua em trai mình lý giải kế hoạch ong chúa mà Quân bộ Liên Minh tiến hành, cũng đồng dạng tại Đế Quốc tiến hành kế hoạch tương tự.

Lực lượng thì càng cường đại càng tốt. Chỉ cần có thể khiến nhóm ong đực có được cái bọn họ muốn, liền có thể dễ dàng thao túng bọn họ. Đương nhiên, cái thiếu niên mỹ mạo nhưng không nghe lời kia sớm hay muộn cũng sẽ khuất phục. Cái hắc có chính là biện pháp.

Nhưng là, còn chưa đủ, hắc muốn đạt được sức mạnh càng lớn hơn, mới có thể có được thế giới này. Từ chỗ Nhện vương biết được có nhèn nhện viên cổ càng cường đại tồn tại. Hắc muốn lấy được sức mạnh đó. Thế nhưng chìa khóa mở ra phong ấn lại nằm trong học viện quân sự ở Liên Minh.

Hắc ẩn vào học viện, cẩn thận quan sát. Rồi hắc gặp ong chúa Liên Minh. Hắc không rõ vì cái gì em trai lại đối với thiếu niên bề ngoài bình phàm này cảm thấy hứng thú như vậy. Nguyên bản chỉ là muốn quét dọn lực lượng ong đực Liên Minh, cho nên phái ra vài lần thích khách, còn tuyên bố nói là muốn tàn nhẫn giết chết ong chúa.

Kết quả hần phát hiện một chuyện thú vị. ‘Chìa khóa’ cư nhiên có tình cảm đặc biệt với ông chúa này. Nhèn nhện cư nhiên đối với nhân loại sinh ra cảm tình, đó là một sự tình phi thường quái dị. Cho dù hần không thể lý giải, thế nhưng điểm này có thể lợi dụng.

Chỉ là hần tính sót một điểm, hần chỉ kém một bước lại không thể đạt được cỡ sức mạnh kia. Vốn muốn đem thứ này tiêu trừ, để ngày sau sẽ không xuất hiện trở ngại. Thế nhưng ông được đáng giận kia cư nhiên phá hỏng chuyện tốt của hần, còn đạt được sức mạnh của nhèn nhện viễn cổ.

Hần đã không thể tiếp tục đợi được nữa, ngay lúc lực lượng của đối phương chưa thành thực, hần nhất định phải diệt trừ đi. Chỉ cần có thể công tiến thủ đô Liên Minh, khiến chúng nguyên khí đại thương, lại dùng lực lượng bọn ông được, như vậy thế giới liền là vật trong túi hần.

“Tuyệt đối không thể lui lại! Nhất định phải đánh hạ thủ đô Liên Minh.”

[Nguy hiểm.....]

Thanh âm Elias vang lên trong đầu, đồng thời, cửa lớn vọng tinh đài đột nhiên bị chém thành mấy khối. Một đạo thân ảnh vọt vào, kiếm laser hướng thẳng hần chém tới.

Tơ nhện dài mỏng màu bạc cuốn lấy thanh kiếm chém qua, con người màu tím tức giận trừng người công kích mình, “Randolph, ngươi muốn làm cái gì?”

Thanh niên trầm mặc không đáp lại, chỉ là chặt đứt tơ nhện, tiếp tục công kích. Ở một chỗ tối trong phòng đột nhiên xuất hiện hai con nhèn nhện nhỏ, tuy rằng chỉ lớn bằng cái chấu, nhưng lại hung mãnh dị thường. Đó là cận vệ của Nhện vương.

Randolph nhanh chóng né tránh công kích, tiếp đó ngoài cửa lại vọt vào hai người. Harry và William phân biệt cầm vũ khí trong tay, hai người cùng nhèn nhện triển đấu.

“Các người muốn mưu phản sao?” Trong con người màu tím của Douglas tràn ra hàn quang, giống như lưỡi dao sắc bén, khí thế cường đại dị thường khiến hai người đều cảm thấy phát lạnh từ đầu đến chân. Thế nhưng, bọn họ hiện tại không thể lùi bước.

“Không, anh họ. Chúng ta là tuân theo thủ dụ của quốc vương đến bao vây diệt trừ người.”

“Harry, người gọi sai rồi. Hần không phải anh họ.” William lộ ra nụ cười ti tiện, “Hần là nhèn nhện. Anh họ của chúng ta đã bị nhèn nhện giết chết. Chúng ta nhất định phải giết con nhện sống bám trên người anh họ, vì anh ấy báo thù.”

“A.....” Douglas gợi lên một nụ cười nhạt tàn nhẫn, “Rất tốt, lão gia hỏa kia cư nhiên còn có loại dũng khí này, ta bội phục.”

“Như vậy..... Đừng có trách ta không khách khí. Trong người nhà các người, thị vệ hoàng cung, cùng với đại thần cũng có không ít nhèn nhện đâu.”

Sự thật đáng sợ này làm cho tất cả bọn họ đều cảm thấy rùng mình. Quốc gia này rốt cuộc đã bị nhèn nhện ăn mòn đến loại trình độ nào rồi?

“Thực đáng tiếc, uy hiếp của người bất thành lập.” Minh Châu cầm súng trong tay nhắm ngay Douglas, từng bước một tới gần. “Đám chó săn toàn dựa vào người ở bên Liên Minh kia, chúng đã tạo ra một dụng cụ thú vị, có thể tìm ra gián điệp nhèn nhện xen lẫn trong nhân loại. Gần nhất thí nghiệm chứng thực thành công. Ta hơi chút lừa lừa hần, liền lấy được bản thiết kế loại dụng cụ này. Hiện tại đồng bạn của người đã toàn bộ bị thanh lý sạch sẽ.”

“Minh Châu, người tại sao lại nhắm hòng súng vào ta chứ? Người không nghĩ muốn nhìn thấy Đế Quốc chúng ta giành được toàn bộ thế giới sao?”

“Ta muốn. Thế nhưng.....” Con người màu nhạt nổi lên một tia gợn sóng, “Có người nói cho ta biết, nhân loại không thể khuất phục nhèn nhện. Ta có thể cúi đầu xưng thần trước người, nhưng không thể khiến nhèn nhện có được thế giới này.”

“Có ý tứ.....” Tơ nhện màu bạc đột nhiên bắn ra, cuốn lấy súng trong tay Minh Châu lôi đi. Đồng thời quần lên cổ hần, Douglas cười tàn nhẫn, kéo căng sợi tơ nắm trong tay, “Vậy người đi chết đi.”

Minh Châu cảm thấy không thể hô hấp, trước mắt biến đen. Hắn sẽ chết sao? Không cần, hắn còn muốn cùng người kia cùng nhau.....

Trước mắt chợt lóe, một đường sáng lam sắc đột nhiên từ phía sau xuyên qua trán Douglas. Huyết hoa từ trán phun ra, dòng máu đỏ tươi dần dần khuếch tán trên mặt đất. Douglas miễn cưỡng vịn bàn, xoay người sang chỗ khác.

“Người.....”

Chỉ thấy thanh niên mỹ lệ đứng ở ban công, trên người còn cài dây an toàn. Trong tay ghim súng, mái tóc thủy sắc theo gió phiêu động, hòa vào bầu trời xanh lam phía sau, xinh đẹp đến mức khiến người ta không thể dời tầm mắt.

Douglas đề vết thương trên trán, nhưng máu vẫn không ngừng theo kẽ tay tràn ra, dính đầy lên mặt hắn. Đôi mắt màu tím ma mị lộ ra hồng quang oán độc, cả người giống như ác quỷ trèo lên từ địa ngục.

“Lance..... Người... Tên khốn này.....”

Lance lãnh khốc bóp cò, lại một đạo tia sáng bắn thẳng lồng ngực Douglas, máu nhiễm đỏ quần phục trên người hắn.

“Ta có lập một lời thề, nhất định sẽ báo thù kẻ đã giẫm lên tôn nghiêm của ta.” Con người thủy sắc bắn ra hàn quang sắc bén, ngón tay lại bóp cò súng.

Douglas vùng tay lên, nhèn nhện cận vệ vốn đang cùng nhóm ông đực triển đấu đánh về phía Lance. Người sau bóp cò súng bắn trúng nhèn nhện, thế nhưng không cách nào tránh thoát công kích của Douglas. Lance căn bản không nghĩ đến, người bị thương nặng thế này cư nhiên còn có thể công kích hắn.

Hai người đồng thời ngã khỏi ban công, bởi vì trên người Lance có mang dây an toàn, hai người ở không trung đánh thành một đoàn. Má Lance bị Douglas một tay bấu vào, vết thương rất sâu, máu nhiễm đỏ một bên mặt hắn. Nhóm ông đực đồng thời kinh hô tên của hắn, cùng nhau xông đến.

Lance bình tĩnh bóp cò súng, một phát bắn vào cổ tay Douglas. Đối phương còn chưa chịu buông tay, hắn lại lần nữa liên khai bắn xả.

“Đừng tưởng rằng có thể thoát khỏi ta.....”

“Ta vĩnh viễn nguyện rửa các ngươi.....”

Trước khi buông tay, Douglas cong môi nở một nụ cười nhạt không rõ ý nghĩa, con người màu tím ác độc trừng Lance, đưa lời nguyện rửa của mình vào trong tai đối phương.

Con người thủy sắc không chút nào sợ hãi, lạnh lùng nhìn Ác Ma đáng sợ kia rơi xuống. Cuối cùng rơi xuống cái hồ phía dưới tháp, mặt hồ xanh lam lập tức bị nhiễm một lớp đỏ tươi.

Ở hoang mạc, quân đoàn nhèn nhện đen đúa chiến bại, đại bộ phận bị tiêu diệt, số còn lại không chịu đầu hàng nhân loại, nhưng nguyện ý đi theo Aslan. Một ngày này, chiến tranh chấm dứt, lịch sử nhân loại tiến vào kỷ nguyên mới.

Đồng thời truyền đến tin hoàng thái tử Đế Quốc mắc bệnh qua đời. Hoàng đế Đế Quốc tuyên bố bản thân thoái vị, nhưng hắn cũng không định đem ngôi vị hoàng đế truyền cho bất cứ con cháu nào. Mà là quyết định thành lập thể chế nghị viện, kết thúc chủ nghĩa quân chủ chuyên chế kéo dài đến mấy trăm năm.

-0-

Dưới bầu trời mưa phùn, thanh niên đặt hoa hồng đỏ trước mộ bia. Trên thập tự giá không có ảnh chụp, nhưng thanh niên tựa hồ nhìn thấy thiếu nữ đang mỉm cười với hắn.

“Nhèn nhện và nhân loại cũng bắt đầu đàm phán hoà bình, hy vọng có thể tìm được phương thức cùng tồn tại. Có lẽ không bao lâu nữa, thời đại nhân loại và nhèn nhện cùng nhau sinh hoạt như thời viễn cổ có thể lại trở về. Người có vui không? Thực.”

Chính như thiếu nữ nói với hắn, tại thời đại viễn cổ, trên địa cầu từng có rất nhiều sinh vật kỳ dị. Nhân loại và chúng nó cùng nhau sinh hoạt. Đó là nguyên hình vườn địa đàng trong truyền thuyết. Hắn thông qua ký ức của Tái Á, chân thật thấy được cảnh tượng này.

Cây đại thụ che trời chính là Cây Sinh Mệnh trong truyền thuyết, trẻ con nhân loại vui vẻ chạy tới chỗ Tái Á vốn là nhên nhện. Thế nhưng địa cầu trải qua đại nạn, nhân loại quên đi ký ức ban sơ, đem nhóm sinh vật kỳ dị coi là quái vật. Nhên nhện quyết định trường kỳ ngủ vùi dưới lòng đất, đem thế giới lưu lại cho nhân loại.

Thế nhưng hoàn cảnh biến hóa cùng với nhân loại gây ra ô nhiễm khiến cho nhên nhện đang chìm trong giấc ngủ dài dưới lòng đất sinh ra biến dị. Trở nên khổng lồ vô cùng, cả người mang theo độc tố. Vì sinh tồn, kiếm thức ăn, chúng nó chỉ có thể tập kích nhân loại.

Tái Á có năng lực thanh lý thứ độc tố đó, cho nên hắn có thể giúp người bị nhên nhện tập kích mà mắc chứng khí quan suy kiệt trị liệu. Hiện tại hắn cùng với Smith đang nghiên cứu một loại huyết thanh, có thể chữa trị loại tật bệnh này.

“Tuy rằng vẫn còn rất nhiều khó khăn trở ngại, thế nhưng, chúng ta sẽ không ngừng ném thử, tuyệt đối sẽ không buông tha.”

“Cho nên, người an tâm thoải mái đem hắn giao cho ta đi.” Âm thanh trong trẻo đột nhiên xuất hiện ở sau người, Lưu Bình An xoay người lại thúc đối phương một cái, “Người đến tột cùng đang nói mê sảng cái gì nha?”

“Thước người này cư nhiên chết rồi còn theo ta giành người, không thể tha thứ.”

Aslan nói xong, đột nhiên ôm Lưu Bình An, dùng lực hôn môi hắn. Người sau xù lông, một quyền đem hắn đẩy ra.

“Đừng có ở trước mộ bia làm loại sự tình này!”

“Ta là đang nói cho hắn, hắn không có cơ hội.”

Lưu Bình An hoàn toàn không hiểu đối phương đến cùng suy nghĩ cái gì, đại khái đây chính là sự khác nhau giữa nhân loại và nhên nhện đi. Nghĩ đến đây, tay bị đối phương nắm. Ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt thâm tình màu xanh biếc.

“Tiểu An, Aslan của trước đây đã không về được. Người còn có thể thích ta không?”

Phát hiện con người màu xanh biếc chột lóe một tia bất an, từ sau khi tỉnh lại đến giờ, loại cảm xúc này còn chưa xuất hiện qua trong mắt đối phương. Lưu Bình An đột nhiên nổi lên ý xấu.

“Hừ hừ, nói như vậy.....” Lưu Bình An làm ra một bộ dáng suy xét, nhìn đối phương biểu tình khản trương, hắn ở trong lòng cười trộm.

“Nếu người đem khế ước lúc ấy cùng Aslan ký kết nói cho ta biết, ta sẽ suy xét lại một chút.”

“Thực hiện tất cả nguyện vọng của người.”

“Hả?”

Aslan gắt gao nắm tay Lưu Bình An, con người màu xanh biếc nổi lên ôn nhu, “Ta muốn thực hiện tất cả nguyện vọng của người.”

Kỳ thật trong lòng Lưu Bình An rất rõ ràng, trong thân thể này linh hồn không phải hai cái, mà là một. Aslan đã cùng Tái Á hòa hợp thành nhất thể. Tuy rằng hắn không thể phủ nhận Tái Á tồn tại, nhưng Aslan cũng không có biến mất, hắn vẫn đang rõ ràng đứng trước mắt mình.

“Như vậy, ta.....”

Xa xa truyền đến tiếng gọi đánh gãy lời Lưu Bình An sắp nói, Connor hướng bọn họ chạy tới.

“Uy, buổi lễ sắp bắt đầu rồi! Các người nhanh đi theo ta!” Hôm nay là ngày chúc mừng chiến tranh chấm dứt, hòa bình đến. Không chỉ là thủ đô Liên Minh, khắp thế giới đều sẽ đồng thời cử hành buổi lễ.

“Chúng ta không đi tham gia, khó lắm mới được lúc chúng ta một mình ở chung.”

Không để ý tới người nào đó oán giận, Connor một phen bám lấy tay Lưu Bình An, “Tiểu An mau tới, nếu người không đến buổi lễ không thể bắt đầu đâu.”

“Vì cái gì?”

Bất quá, rất nhanh hẳn liền biết vì cái gì. Ngoài nghĩa trang đậu một chiếc xe dài màu đen, nhóm ông đực thân mặc quân phục đều đang chờ đợi. Mọi người thấy Lưu Bình An đến, cùng ngẩng đầu lộ ra nụ cười.

“Tiểu An.”

“Chúng ta đi thôi.” Lưu Bình An mở hai tay ra, hướng bọn họ chạy tới.

Hạnh phúc tương lai đang chờ bọn họ.

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc..... Văn mới đang chuẩn bị.....

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-bo-phong-hau-ke-hoach>